

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

□□□

DEVIL'S DEAL

JAGA AND THE DEVIL

— BOOK 1 —

LAYLA FAE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Şeytan'ın Anlaşması: Karanlık Bir Fantastik Romantizm

Layla Fae

Telif hakkı © 2024 Layla Fae

Kapak tasarımı EPZ

İç Tasarım: EPZ

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar haricinde, yayıncı veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz.

İçindekiler

[İçerik Notu Telaffuz](#)

[Kılavuzu Adanma](#)

[Jaga](#)

[1. Kurban](#)

[2. Yakmak](#)

[3. Gelincikler](#)

[4. Ateş](#)

[5. Kraliçe](#)

[6.](#)

[Tanrılar](#)

[Woland](#)

[7. Şarap](#)

[8. Kan](#)

[9. Dans](#)

[10. Sürgün](#)

[11. Nehir](#)

[12. Boynuz](#)

[13. Gitmiş](#)

[14. Civanperçemi](#)

[15. Kuzular](#)

[16. Isırgan](#)

[17. Fısıldayan](#)

[18. Sesler](#)

[19. Canavar](#)

[20. Kasap](#)

[21. Kupa](#)

[22. Faul](#)

[23. Bıçak](#)

[24. Rakip](#)

[Nehir Kenarındaki Şeytan](#)

[25. İsim](#)

[26. Anlaşma](#)

[27. Leylek](#)

[28. Kadın](#)

[29. Büyüler](#)

[30. Zmora](#)

[31. Özgür](#)

[32. Üfleme](#)

[33. Pazarlık](#)

[34. Rodzanica](#)

[35. Poludnica](#)

[36. Ruh](#)

[Kuşu](#)

[37. Öğlen](#)

[38. Lore](#)

[39. Chors](#)

[40. _](#)

[Yanmış](#)

[Poludnica](#)

[41. Sessizlik](#)

[42. Damgalı](#)

[43. İbadet](#)

[44. Vahşı](#)

[45. İşaretler](#)

[46. Nawka](#)

[47. Eğlence](#)

[48. Kafa](#)

[49. Rusalka](#)

[50. Teminat](#)

[Kolye](#)

[51. Tatlı](#)

[52. Acı](#)

[53. Slawa Son Söz](#)

[Kaynakça Layla](#)

[Fae'nin Kitapları](#)

İçerik Notu

Tetikleyici İçerik

Lütfen bunun karanlık bir fantastik romantizm olduğunu unutmayın. Hiçbir şekilde güvenli değildir ve hem romantizm hem de dünya karanlık unsurlarla doludur. Bu kitapta çok sayıda tetikleyici içerik bulunmaktadır. Sansürsüz tetikleyici içeriklerin tam listesini görmek için lütfen web sitemi www.laylafae.com ziyaret edin. Güvende kalın!

Halkbilim Temsili

Bu kitap Slav mitleri ve folkloruna dayanmakla birlikte, ikisini de tamamen doğru bir şekilde temsil etmemektedir. Benim için hikaye ve karakterler her zaman önceliklidir ve ayrıca Slav mitolojisinin üzerinde uzlaşmış tek bir versiyonu yoktur. Her mitin birden fazla versiyonu vardır.

Ve elbette, tanrılar kitap karakterlerine dönüştürüldüklerinde değişmeye mahkumdurlar. Mitolojideki tanrılar ve canavarlar genellikle düz ve tek boyutludur. Onların bu şekilde kalmasına izin veremezdim.

Bununla birlikte, *Jaga ve Şeytan* serisini yazmak için hazırlık olarak araştırma yaptım. Kaynaklarımı görmek için kitabın sonuna ekli bibliyografyaya bakabilirsiniz. Kaynaklarımın tümü Lehçe'dir.

Bu Bir Kurgu Eserdir

Bu kitaptaki tüm karakterler, yerler, olaylar, felsefe, ontoloji ve metafizik ile diğer unsurlar kurgusal olup, sunulan dünya herhangi bir gerçek yer veya tarihsel dönemi model almamıştır. Bu bir fantastik romandır.

Karakterlerin ifade ettiği görüş ve yargılar, yazarın görüş ve yargılarını yansıtmamaktadır.

Hikaye Akışı

Bu, serinin ilk kitabıdır. Kitabın konusu sonunda çözüme kavuşsa da, *Jaga ve Şeytan'ın* hikayesi henüz bitmiş değildir.

Telaffuz Kılavuzu

Bu kitapta karakter isimleri ve folklor kavramları için orijinal Lehçe yazımları kullanılmıştır. Biçimlendirme sorunlarını önlemek için yazımlarda Lehçe aksan işaretleri kullanılmamıştır.

Lehçe veya diğer Slav dillerine aşina olmayan okuyucuların bu hikayeyi daha kolay okuyabilmesi için, ilgileniyorsanız Lehçe kelimelerin orijinal telaffuzunu öğrenebileceğiniz kısa bir kılavuz hazırladık.

Genel Kurallar

Polonya dilinde bir kelimedede *w* harfi gördüğünüzde, bu harf *v* gibi okunur, yani *Woland*, *Voland* olarak okunur.

Lehçe *sz*, İngilizce *sh* sesine, Lehçe *cz* ise *ch* sesine karşılık gelir.

Lehçe'deki *c*, İngilizce'deki gibi *k* sesi olarak değil, *ts* olarak okunur.

J ise *y* olarak okunur, örneğin *Jaga*, *Yaga* olarak telaffuz edilir.

Polonya dilindeki bazı seslerin İngilizce'de karşılığı yoktur.

Aşağıda, kitapta geçen önemli kelimeler ve isimler için ayrıntılı bir telaffuz kılavuzu bulunmaktadır. Okuma deneyiminizi iyileştireceğini düşünmüyorsanız, bu kılavuzu göz ardı edebilirsiniz!

Ana Karakterler Jaga

– *Yah-gah Woland* –
Voh-lah-nd

Diğer Karakterler

Alina – *Ah-lean-ah*

Alojzy – *Ah-loy-zi*
Alutka – *Ah-loot-kah*
Benia – *Beh-nyah*
Bogdan – *Bog-dahn*
Bogna – *Bog-nah*
Chors – *Kh-ors* Czart
– *Cha-rt*
Czeslawa – *Che-swah-vah*
Dadzbog – *Dah-zh-boog*
Daga – *Dah-gah*
Darobor – *Dah-roh-bor*
Diabel – *Dyah-behw*
Diwa – *Dee-vah*
Dola – *Doh-lah* Helena
– *Heh-leh-nah* Ida –
Ee-duh
Jacek – *Yah-tsek*
Jana – *Yah-nah*
Janek – *Yah-neck*
Jagusia – *Yah-goo-sha*
Jaromir – *Yah-roh-meer*
Jarota – *Yah-roh-tah*
Jutrzenka – *Yoot-shen-kah*
Kalina – *Kah-lean-ah* Kusy
– *Koo-si*
Lotta – *Lot-tah*
Lubka – *Loo-b-kah* Ludwika
– *Loo-d-vee-kah* Magda –
Mag-duh
Maja – *Mah-yah*
Marika – *Mah-ri-ka* Marlena
– *Mah-r-le-na* Milka –
Meel-ka Mirosław – *Meer-*
oh-swav Mokosz – *Moh-*
kosh
Nyja – *Ni-yah*
Ola – *Oh-lah*

Perun – *Peh-rune*
Rod – *Rod*
Rodzanica – *Roh-d-zah-nee-tsa*
Roza – *Roh-zah* Sagna
– *Sah-gnah* Sara –
Sah-rah
Sobiemir – *Soh-byeh-meer*
Strzybog – *St-shi-boog*
Svarog – *Sfah-roog* Swietko
– *Sfyeh-tkoh* Szatan – *Shut-*
ahn
Tolimir – *Toh-lee-meer*
Tomek – *Toh-mehk*
Waclaw – *Vah-ts-wahv*
Wanda – *Vah-n-duh*
Weles – *Veh-less* Wiosna
– *Vyoh-snah* Wisla –
Vees-wah

Slav Mitolojisi ve Folkloru

Bies – *B-yes*
Domowy – *Doh-moh-vi*
Dziady – *D-zyah-di*
Klobuk – *Quo-book*
Kobold – *Koh-bold* Kupala
– *Koo-pah-wah* Licho –
Lee-kho Mamuna – *Mah-*
moon-ah Nawie – *Nah-*
vyeh Nawka – *Nah-v-kah*
Poludnica – *Po-wood-nee-tsa*
Rusalka – *Roos-ah-w-kah* Slawa
– *Swah-vah*
Strzyga – *St-shi-gah*
Upir – *Ooh-pee-r* Wila
– *Vee-wah* Wyraj –
Vih-rah-y

Zerca – Zeh-r-tsah
Zmora – Z-moh-rah

Adanmışlık

*Eğer biri size hayatınızda İsa'ya ihtiyacınız olduğunu söylediyse, onu düzelteyim.
Hayatınızda şeytana ihtiyacınız var – içindeki tüm kutsal şeyleri mahvedecek
türden bir şeytana.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Fedakarlık

Dijital kitap bu sayfada açıldıysa, lütfen geri kaydırarak İçerik Notunu görün.

Alacakaranlıkta ormanda koşuyorum. Uzun eğrelti otları yüzümü kırbaçlıyor, ama acıdan çığlık atacak ya da inleyecek nefesim yok. Her nefesim acıtıyor, ciğerlerim ve midem efordan yanıyor. Ne kadar süredir koştuğumu bilmiyorum.

Tek bildiğim, asla başaramayacağım.

Daha hızlı dönmek için bir meşe ağacının gövdesine tutunurum ve sola saparım. Pürüzlü kabuk avucumu çiziyor, tuzlu ter gözlerimi yakıyor. *Lütfen*, diye yalvarırım içimden, ama kimsenin cevap vermeyeceğini biliyorum. Arkamdan gelen her kahkaha ile göğsümdeki çaresizlik uçurumu daha da büyüyor.

"Koş, küçük şeytan! Yakında bitecek!"

Geriye bakmaya cesaret edemiyorum. Hiç şansım olmadığını biliyorum. Benden daha büyükler, uzun bacaklarıyla çalılıkların arasında kolaylıkla ve kendinden emin bir şekilde ilerliyorlar. Kurtlar gibi gülüyor ve uluyorlar. Çok korkuyorum. Kalbim daha hızlı atamaz, vücudum daha fazla gerilemez.

Çılgın bir ahududu çalısı, yanından geçerken çıplak koluma çizikler bırakıyor. Acıdan inlemek için nefesim kalmadı.

"Koş, koş! Bizi canavar babana götür!" Daga'nın çığlığı öfkeden boğuk ve diğerlerinden çok daha yakın.

Panik beni sarar. Hızlanmaya çalışırım, ama bacaklarım yeşil benekli arazide çoktan beyaz bir bulanıklığa dönüşmüştür. On iki yaşındayım, yaşıma göre hızlı ve güçlüyüm. Ama her gün doyana kadar yemek yiyen on dört yaşındaki bir kızla rekabet edemem.

Nefesim, demirci dükkanındaki körükler kadar gürültülü bir şekilde ciğerlerimden çıkıyor. Daga'nın babası köyün demircisi. Annem orak kırıldığı için ona gittiğinde, normalden iki kat daha yüksek bir fiyat verdi. Annem sessizce, başını eğik tutarak ödemeyi yaptı.

Ama bu birkaç ay önceydi. Şimdi sonbahar. Geceleri çimlere don bırakan geç sonbahar. Bugün hava soğuk ama ben soğuğu hissetmiyorum, vücudum efordan ısınmış durumda.

"Seni yakalayacağım, şeytanın dölü!"

Bu Jaromir, Daga'nın sevgilisi. On altı yaşında ve beni kovalayan üç kişiden en büyüğü. Demirci dükkanında çırak ve ailesi köyün en büyük tarlasına sahip.

Beni saatler önce yakalayabilirdi, ama Jaromir acıyı uzatmayı seviyor. Geçen sonbahar, beni bağlayıp, bugünlerde neredeyse hiç kimsenin kullanmadığı eski bir kuyuya indirdi. Akşam annem beni bulana kadar, yarısı suya batmış ve soğuktan titreyerek bir ipe asılı kaldım.

Beni akıntının en güçlü olduğu nehre atabilirdi, ama o zaman birkaç dakika içinde ölürdüm.

O zamanlar beni öldürmek istediğini sanmıyorum. Sadece acı çekmemi istiyordu. "Şeytan seni kurtaramaz, cadı!"

Göğsüm o kadar çok yanıyor ki, öksürmek istiyorum. Her nefes almak bir mücadele. Mahkum olduğumu biliyorum. Önceden, sadece eğlence için bana eziyet ediyorlardı. O zamanlar da bana cadı diyorlardı, ama gerçek değildi. Şimdi olduğu gibi değil.

Ben şeytanın çocuğu değilim. Herkes babam Ratko'nun işe yaramaz bir ozan olduğunu bilir. Ben doğduktan kısa bir süre sonra evi terk etti ve iki yıl sonra çok hasta olarak geri döndü, annemin kulübesinde sadece bir hafta kaldıktan sonra öldü. Wiosna bana anlattı. Onu hatırlayacak kadar büyük değildim.

Mesele şu ki, herkes babamın kim olduğunu biliyor. Yine de bana şeytanın çocuğu ve cadı demeye devam ediyorlar. Saçlarım gün batımı gibi kıızıl olduğu için, benim yeraltı dünyasının efendisi Weles'in kızı olduğumu fısıldıyorlar. Bunun ne kadar aptalca olduğunu açıklayabilmeyi isterdim.

Weles, gecenin efendisidir, saçları kuzgun kanadı kadar siyah, gözleri ise umutsuzluğun kara çukurları gibidir. Büyük Meşe'nin köklerinin derinliklerinde yaşadığı için teni solgundur ve pelerini gölgelerden dokunmuştur. Ben ona hiç benzemiyorum.

Saçımı gerçek babamdan almışım. Ratko'nun saçı kahverengi olmasına rağmen, annem sakalında pas rengi tonlar olduğunu söyler. Yüz hatlarımı

ondan almışım, güneşten altın rengi ve çilli bir tenim, elma gibi dolgun ve kırmızı yanaklarım var.

Şu anda mesele saçlarım değil zaten.

Her şey sallanıyor ve bir anda vücudumun kontrolünü kaybediyorum. Çıkıntılı bir kökün üzerine basıp düşüyorum. Bir an için dünya etrafımda yavaşça ve karanlık bir şekilde dönüyor, kollarım yanlara doğru açılıyor. Eğer bir şeye tutunabilirsem, ayakta kalabilmek için herhangi bir şeye...

Şu anda şeytanın elini bile tutardım.

Çünkü bunun anlamsız olduğunu bilsem de, hala mücadele ediyorum. Koştuğum sürece, bir şans var.

Ama düşersem...

Alçak bir dalı yakalayıp dengemi sağlıyorum. Tam arkamda Daga'nın zafer çığlığını duyduğum anda, tekrar koşmaya başlıyorum ve benden daha uzun bir eğrelti otu kümesi içine dalıyorum. Hayal kırıklığıyla homurdanıyor, ama aslında tek yapması gereken koşmaya devam etmek.

O kadar yorgunum ki başım dönüyor. Yakında gözlerim bulanıklaşacak. Düşeceğim ve her şey bitecek. Bu sefer, sonsuza kadar.

Çünkü artık bu sadece aptalca şakalar ve hakaretler değil. Jaromir'in arkadaşı Mirosław, ava kurban bıçağı getirmiş. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Beni öldürecekler.

Sanki bunu onaylamak istercesine, Mirosław bağıyor: "Kanın laneti yıkayacak, cadı!"

Sarmaşıklardan fırlayıp tekrar dönüyorum, ayaklarım yosun kaplı taşların üzerinde uçuyor. Biri hemen arkamda, ağır nefesi ensemdede hırıltılı bir ses çıkarıyor. Her an, güçlü parmakları örgümü tutup çekecek.

Koşuyorum.

Durup açıklayabilseydim, belki dinlerlerdi. Ama konuşacak vaktim yok. Beni yakaladıkları anda bıçak derine saplanacak.

Ölmek istemiyorum. Bunu hak etmiyorum. Onlar farklı düşünseler de, benim ölümüm lanetleri ortadan kaldırmayacak. Anlamsız olacak.

Geçen hafta altı domuzun ölmesi benim suçum değil, sonra da Daga'nın kız kardeşi ölü bir erkek çocuk doğurdu. Doğuma yardım bile etmedim. Zor bir doğumdu ve Wiosna tek başına yaptı.

Bugüne kadar kimse beni bunun için suçlamazdı. Köy halkı zerca'ya gidip ona tanrılara daha iyi kurbanlar sunması gerektiğini söylerdi.

Tanrılara daha iyi kurbanlar sunması gerektiğini söylerlerdi. Onların lütfunu kazanmak onun görevi. Domuzlar ve yeni doğanlar ölürse, insanlar normalde ona şikayet ederler.

Ama bu sabah, sağ gözüm morarmış olarak uyandım. Çürük değil, *morarmış*. Bugüne kadar, her iki gözüm de eğrelti otu yaprakları gibi yeşildi. Neden birinin rengi değiştiğini bilmiyorum. Daga'nın annesi beni görüp bağırıncaya kadar fark etmemiştim bile.

Bana şeytanın dölü dedi. Sonunda gerçek yüzümü gösterdiğimi söyledi. Ve ailesine lanet okuduğum için bedelini ödeyeceğimi söyledi.

Sabah saatlerinden öğleden sonraya kadar onun sözleri yayıldı ve eyleme dönüştü.

Şimdi, büyük çocuklar tanrıların lütfunu geri kazanmak için beni kurban etmek istiyorlar. Dökülen kanım onların zaferine giden anahtar olacak.

Ama Daga sadece kederini ve korkusunu silip atmamak istiyor. Yeğenini kaybetti ve kız kardeşini de neredeyse kaybediyordu.

"Yeter artık!" Jaromir'in bağırışı o kadar yakın ki, buz gibi rüzgarda onun ağır nefesini kokluyorum.

Hızlanmaya çalışıyorum ama vücudum bana itaat etmiyor. Gözlerim bana oyun oynuyor, zemini çok daha uzak gösteriyor. Sanki ben uzunmuşum, ağaçların tepeleri kadar uzunmuşum gibi. Bacaklarım hafifçe yere basıyor, sanki taşlar bulutmuş gibi.

Henüz ölmemiş olsam da, kendimi çoktan bir ruh gibi hissediyorum.

Dikenli bir çalıdan kaçmak için keskin bir dönüş yapıyorum ve çok geç fark ediyorum. Vücudum, gövdesi benim üç katım kadar geniş olan yaşlı bir meşeye çarpıyor. Acınası bir sesle geriye düşüyorum, içimde derin bir korku hissediyorum.

Bu ormanda, bilge meşe ağacının altında öleceğim. Kanım yosunlara sızacak ve köklerine kadar inecek. Belki de sonuçta bu anlamsız olmayacak.

Belki hayatım en azından ağacı besleyecektir. En azından bunu tüm gücümle umuyorum.

"Burada olmaz," diye bağırıyor Daga, üstümde dururken. Yüzü efordan kızarmış, mavi gözleri zafer dolu. "Onun kanı kökleri zehirleyecek."

Biri ayak bileklerimi tutup çekince çığlık attım, vücudum keskin bir şeyin üzerinde kaydı. Sırtıma saplandı ve bluzumu yırttı.

İşte buradayım. Ölüm arzum reddedildi.

"Ben değilim," diye acı içinde hırıltıyla söylüyorum. Gözlerim yaşarır ve gözyaşlarımı silerek gözlerimi kırptıyorum. "Bebek... domuzlar... Ben değilim."

"Senin oyunlarına kanmayacağız cadı," diyor Mirosław, bıçağı kaldırarak. Bıçak, alacakaranlıkta ormanın karanlığında donuk görünüyor. "Bizi

aptal olduğumuzu mu sanıyorsun?"

Evet, öyle. Ama bu düşünce, göğsümdeki korku seline kapılıp geçip gidiyor. Jaromir beni küçük bir açıklığa bırakıyor ve ben, ince, koyu gri bulutlarla kaplı mor gökyüzüne bakıyorum.

Sırtım ıslak. Bluzumu yırtan şey derimi de yırttı. "Sadece göz rengi," diye yalvarırım.

Perun adına, kalkıp koşmam gerek, ama vücudum uyuşmuş gibi. Parmaklarımı hareket ettirebiliyorum ama kolumu kaldıramıyorum. Ne kadar koştum? Onlar kovalamaya başladıklarında güneş hala ufukta yüksekti.

Ve şimdi, gece çöküyor. Uzun bir koşu oldu. Hareket edememem şaşırtıcı değil.

Midem bulanıyor, boğazım kusmamak için sıkışıyor. Yan dönüp ayağa kalkmaya çalışıyorum ama nafiye. Daga kollarımı yukarı çekip başımın üstünde tutuyor. Acıdan çığlık atıyorum.

Jaromir dizlerimin üzerine oturuyor, kızarmış, terli yüzü kararan gökyüzünü gizliyor. Bana acımasız ve çirkin bir şekilde sırtıyor.

O yaklaşırken nefesinin kokusunu alıyorum. Et ve ekşimiş bira kokusu.

"Seni çoktan kovmalıydık. Senin zavallı annen ve sen fareler gibisiniz. İşe yaramazsınız, toprağımıza lanet getiriyorsunuz. Ama yaşlılar hiç dinlemedi. Korkaklar. Wiosna'dan çok korkuyorlar."

Wiosna. Benim öğretmenim, fısıldayan ve ebe olan. Tabii ki herkes ondan korkuyor. Wiosna'yı gücendiren herkes, iyileşmeye veya bebeklerini doğurmaya ihtiyaç duyduklarında kendilerini soğukta bulabilirler.

"Korkmalısın," diyorum acımasızca, çünkü Wiosna'nın neler yapabileceğini biliyorum.

Ama öfkem yüzeysel ve güçsüz. Altında yatan korkuyu yenemiyor. Jaromir'in ağırlığı altında bacaklarım titriyor ve sözlerime rağmen gülümsemesi genişliyor.

Benim için her şeyin bittiğini biliyor.

"Wiosna seni burada koruyamaz, seni küçük şeytan."

Son gücümle yüzüne tükürüyorum. Jaromir kükrer ve bana sertçe tokat atar. Kafam yana doğru savrulur.

"Miro, bıçak. Acıt onu," diye hırlar.

Demek öyle. Bir şekilde, ölümün kaçınılmazlığı korkumu yatıştırıyor. Korku dibe batıyor ve geride garip, baş döndürücü bir his bırakıyor. Ağzım bir sırtışıla geriliyor, göğsümde bir kahkaha kabarıyor. Jaromir'in öfkeli yüzüne bakıyorum, tükürüğüm hala yanağında. Sonra yanımda diz çökmüş, elinde bıçağı yüksekte tutan Mirosław'a bakıyorum.

Solgun ve kararsız görünüyor, eli titriyor. Elbette. Hiç kimseyi öldürmedi ve bu görüldüğü kadar kolay değil. Özellikle de tanrıları memnun edecek türden bir kurban.

Beni tek bir kesikle iç organlarımı çıkarmalı, ama bunu yapamayacağını biliyorum. Bir keresinde Wiosna ile yapmıştım ve çok zordu. Kümesinden tavuk çalan bir tilkiyi kesmiştik. Bıçağı kürk ve kasların içinden geçirdiğimde iç organlarından yükselen buharı hala hatırlıyorum.

Mirolaw bunu gerektiği gibi yapacak cesarete sahip değil. Kurbanı kesmeyi gerçekten bilen tek kişinin ben olmam çok komik.

"Ne bekliyorsun?" Jaromir, arkadaşına sert bir bakış atarak tısladı. "Sadece yap şunu. Cadıyı öldür."

Kahkahayı bastım.

İKİNCİ BÖLÜM

Yak

Yüzlerindeki ifade öfkeden karışıklığa, oradan da korkuya dönüşüyor. O kadar çok gülüyorum ki, tüm vücudum titriyor, karnım gülmekten ağrıyor. Bu çılgınca ve doğal olmayan bir şey, ama durmuyorum. Daga beni tutan elleri gevşeyene ve uzaklaşana kadar gülüyorum, solgun yüzü karanlıkta parıldıyor.

Gece çökmüştür.

"Ne yapıyor o?" diye soruyor Daga arkamdan. Daha da uzaklaşıyor ve Jaromir de onu takip ediyor, dikkatli gözlerle etrafına bakarak ayağa kalkıyor.

"Onu buraya sen mi çağırdın, cadı?" diye soruyor, ben çılgınca kahkahalarımı durduramadan top gibi kıvrılırken, ellerini yumruk yapıp sıkıyor. "Geliyor mu?"

Kendimi zorlayarak başımı kaldırıyorum, gözlerim Miro'ya takılıyor. O irkiliyor, elleri ve poposuyla uzaklaşıyor. Bıçağı düşürüyor ve bıçak yosunların arasında zararsız bir şekilde yatıyor.

Korkmuşlar. Bu düşünce tuhaf halimi bozar ve kahkaha boğazımda takılır. Dizlerimin üzerine çöküp titrek bacaklarımla ayağa kalkarım ve Jaromir'e gülümseyerek bakarım. Bu ifade kolayca gelir. Artık korkmuyorum. Onlar korkuyor.

"Oh, geliyor," diye blöf yapıyorum. "Kanınızı içecek ve iliğınızı emecek. Her an burada olabilir."

Daga'nın boğazından düşük bir çığlık çıkar, Miro ise ciyaklayarak daha hızlı geri çekilir. Jaromir'in gözleri kısılır.

Dönüp koşmaya başlıyorum. O kükrer ve peşimden gelir, eğilip Miro'nun bıçağını alır.

On adım bile atamadan kolu kaburgalarımı sardı. Elini yüksekte kaldırdı, gecenin karanlığında koyu bir gölge gibi, ve zarif, iyi nişanlanmış bir yay çizerek indirdi.

Bıçak, göbek deliğimin hemen altına saplanır. İçeri girerken kasık kemiğimi sıyrır.

Bir an için hiçbir şey olmaz. İkimiz de nefes nefese dururuz, Jaromir üzerime eğilir.

Sonra acı yayılır, bağırsaklarımı tırmalayarak, hem soğuk hem de yakıcı bir şekilde.

"Yalanlarını gördüm, cadı," diye hırıltılı, iğrenç ve korkunç bir sesle söylerken, ben boğazımdan çığlık atmamak için mücadele ediyorum.

Acıyor. Çok acıyor ve artık umut yok. Kaçsam bile öleceğim. Wiosna'dan öğrendiklerimden biliyorum. Bağırsaklara saplanan bıçak ölümcüldür. Böyle yaralar düzgün bir şekilde temizlenemez. Kan kaybından ölmesem bile enfeksiyondan öleceğim.

Çalılıklar hışırda ve diğerleri birden ortaya çıkar. Daga beni korku ve zaferle izler. Mirosław ise sadece hasta gibi görünür, cildinin solgunluğu karanlıkta parlar.

Jaromir uzaklaştığında, dizlerimin üzerine çöküyorum. Kan akmasa da, tüm savaşıma isteğim içimden akıp gidiyor. Bu yüzden kurbanları hızlıca öldürmek için iç organlarını çıkarırsınız. Bıçak saplamak işe yaramaz.

Çok uzun bir süre öleceğim. Bıçağı çekmezsem tabii.

"Bunu benim yapmam gerekiyordu," Mirosław, gözlerimi ağırca kırıp düşmemek için vücudumu sabitlerken sızlanıyor.

Acı, kalp atışlarımla birlikte güçlenip zayıflıyor. Nefeslerim sık ve keskin.

"Yapamadın. Bu gidişle asla bir zerca olamayacaksın," diyor Jaromir, kibirli görünmeye çalışarak. Ama sesindeki zayıflığı duyuyorum. Kusmak üzereyim.

"Ş-şimdi ne olacak?" diye soruyor Daga. "O hala hayatta."

Konuşmak için daha derin nefes almaya çalışıyorum, ama karnımda bir ağrı patlıyor. Yüzümü buruşturup çığlığı içime atıyorum, yumruklarımı sıkıyorum. İşe yaramıyor.

Sadece gitmelerini istiyorum, böylece huzur içinde ölebilirim.

"Şimdi bekleyeceğiz," diyor Jaromir, sesi daha kendinden emin. "Onun gerçekten öldüğünden ve upir'e dönüşmediğinden emin olmalıyız."

Yutkunup bıçağın sapını tutup, onu çekip çıkarmaya hazırlanıyorum. Eğer gitmeyecekler ise, bunu yapmam daha iyi. Ama çok korkuyorum.

Bıçak hala içimde olduğu sürece umudumu koruyabilirim. Ama kan akmaya başladığında her şey bitecek.

"Upir olmayacağım," diyorum sessizce, kendimi dehşetten uzaklaştırmaya çalışarak, bunu yapabilmek için. Bıçağı çekip acımı sona erdirmek için. "Upirler büyük kötülükler yapmış insanlardan olurlar. Ben hiç yapmadım."

"Neden hala ölmedi?" Daga'nın sesi korkudan titriyor. "Karnında bıçak var. Ölmüş olması gerekirdi! Oh, Perun, ya o gerçekten şeytanın..."

"Sessiz ol!" Jaromir, elini ağzına kapatarak bağırır. "Gece oldu. Onun adını anmamalıyız."

Terli elim bıçağın sapında kayıyor. Çok üşüyorum, ama parmaklarımın altındaki oyulmuş ahşap sıcak. Sanki hayatımın kanından enerji çekiyormuş gibi.

"Umarım gelir," diye fısıldarım, başım dönmeye başlarken bıçağı daha sıkı tutarım. Etrafımdaki orman sallanıyor, gölgeler ağaçların arasında geçen bir grup wilas gibi dans ediyor. "Ama hangi isim? Şeytan, iblis, czart, diabel, karanlık olan..."

"Kapa çeneni!" Jaromir öfkeyle bağırır, ama yaklaşmaz. Sanırım korkuyor. Hepsi korkuyor. Geceleri kabuslarını besleyecek, orman kadar korkutucu bir yer yoktur. Ama ben beş yaşımdan beri Wiosna ile ay ışığında ot topluyorum. Karanlık beni korkutmuyor.

Ama ölüm korkutur. Beni kurtarmak için şeytanı çağırabilirsem, Perun adına, çağıracağım. "Bies, gölge, karanlığın efendisi..."

"Sana susmanı söyledim..." Jaromir başlar ama tam önümde ateş patladığında bağırarak sözünü keser.

Bir an karanlık var, ağaçlar berrak gece gökyüzünün altında beliriyor. Bir sonraki an, parlak, kırmızı alevler birdenbire ortaya çıkıyor. Bu bir şenlik ateşi değil. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor, ateş doğal olmayan bir şekilde şekillenmiş, yerden oldukça yüksekte başlıyor.

Yüzümü korumak için kolumu kaldırdım ama hemen yüzümü buruşturarak indirdim. Vücudum çok zayıf ve ağır hissediyordu ve cildimi korumaya gerek yoktu. Isı yoktu.

Bu gerçek bir ateş değil.

Yaram, kalbimin çarpıntısına uyarak giderek hızlanan düzenli bir ritimle atıyor.

Ateşin şeklini tanıyorum. Dikdörtgen ve uzun, tıpkı bir kapı gibi görünüyor. Alevler keskin kenarlı şeklin içinde kalıyor,

dışına sıçramıyor. Düz ve derin gibi görünüyor. Sanki görünmez bir bariyer alevlerin ulaşmasını engelliyor.

Ama çerçevenin içinde, hareket eden ve titreyen şiddetli bir cehennem var. Bir an için, neredeyse bir tünel gibi görünen derinliği görüyorum. Bir geçit.

Aniden fark ettiğim kadarıyla, buradan başka bir yere giden bir şey.

Büyük Meşe'nin kutsal köklerinde. Sanırım şeytanı çağırdım.

Diğerleri çığlık atıp kaçmaya çalışıyor, ama ateş şiddetli bir çatırtıyla kapıdan dışarı fırlıyor. Uzun ipler haline gelerek işkencecilerimin her birini sarıyor. Döndükçe dönüyorlar, parlak alevlerden oluşan ince halkalar kollarını vücutlarına bastırıyor, bacaklarına dolanıyor.

Çığlık atıp mücadele ediyorlar, ama duman yok, yanan giysilerin ve derinin cızırtı sesi yok. İpler ateş gibi görünüyor, ama yanmıyorlar.

Ateşli kapıya bakarken elim bıçağın sapında kayar. Asla itiraf etmem, ama çok korkuyorum. Korku beni sararken acı bile azalıyor gibi görünüyor, ama kaçamıyorum ve bakmaktan çok korkuyorum.

Tek yapabileceğim, soğuk yosunların üzerinde diz çöküp ateş kapısına bakmak ve onu yaratan kişinin çıkmasını beklemek.

Belki de Weles'in oğlu Rod, ruhumu almaya gelmiştir. Ya da belki Perun, şeytanın adını andığım için beni cezalandırmaya gelmiştir. Sonuçta bu ateş. Tanrı Swarog alevleri kullanır ve Perun'a hizmet eder.

Hiç bir tanrı ya da bies ile tanışmadım. İtiraf etmeliyim ki, bir parçam tanrıların biz ölümlülere ilgi gösterdiğine hiç inanmadı. Şimdiye kadar. Wiosna'nın bana anlattığı her şey, tanrısal ovalar, Wyraj ve Nawie hakkında bildiğim her şey aklıma geliyor.

Ama bu bana nasıl yardımcı olabilir ki? Tanrılar, canavarlar ve dünyalar arasında dolaştığı söylenen yaratıklar hakkında her şeyi biliyor olabilirim, ama bunlar sadece hikayeler. Wiosna bana bir tanrıya nasıl hitap edileceğini hiç öğretmedi. Tek bildiğim, eğilip saygı göstermem gerektiği.

Zaten dizlerimin üstündeyim.

Ateşli kapıdan kıvılcımlar fırlayarak acı hissettiriyor, bunun anlamsız olduğunu hatırlatıyor. Ölmek üzereyim. O zaman Rod olmalı. Ruhları Wyraj'a taşıyan odur.

Daga, hüznü ve zayıf bir sesle çığlık atarken, Mirosław sessizce ağlıyor. Jaromir, ateşli ipe karşı mücadele ederken hırlıyor. Onlara acımiyorum, ama sevinç de duymuyorum. Kurtulacağım konusunda hiçbir yanılsamam yok. Tanrılar tüm ölümlülere eşit davranır.

Ya da belki de gerçekten *odur*. Her annenin çocuklarını korkutmak için kullandığı, toynaklı ve kuyruklu karanlık, kötü yaratık.

Sadece Weles'in kendisi şeytandan daha kötüdür, ama Weles ateş kullanmaz.

Cehennemin ortasında daha karanlık bir şekil belirir. Alevler sıçrar ve birleşir, kapıyı bir gölge doldururken kenarlara doğru hareket eder. Gözlerimi kırpmadan izlerim. İnsansı bir şekildir ve gölgenin başının üstüne bakarım, boynuzlar göreceğime eminim.

Ama görmüyorum. Şekil yuvarlak, insan kafası gibi. Aşağıya bakıyorum. Karanlık toplanıp dönüyor ve aniden, kırmızı deri bir ayakkabı alevlerin kenarından geçiyor, ardından siyah deri giydirilmiş bir bacak.

Güçlü bir nefes veriyorum, karnımdan geçen acı yüzünden yüzümü buruşturuyorum.

Toynak yok.

Ziyaretçinin uyluklarına kırmızı bir palto asılı. Gözlerimi yavaşça yukarı kaldırıyorum ve paltonun kenarlarından görünen dar siyah bir korseyi görüyorum. Gözlerim büyüyor. *Bir kadın.*

Tanrılarla karşılaşırsak gözlerine bakmamamız gerektiğini biliyorum. Wiosna bunu bana kesin bir şekilde öğretmişti, ama elimde değil. Merakım beni daha yukarıya bakmaya itiyor, kadının dalgalı kırmızı saçlarını görüyorum. *Benimki gibi kırmızı.*

Gözlerim sonunda yüzüne ulaştığında nefesim kesildi. Onda tanıdık bir şey vardı. Ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum. Etrafımdaki acı, ateş ve çılgınlıklar kafamı kaosla dolduruyordu.

Bu yüzden sadece bakıyorum, uzun, güçlü boynunu, keskin çenesini, çillerle kaplı yuvarlak yanaklarını inceliyorum. Dudakları dolgun ve kırmızı, kaşları gözlerinin üzerinde koyu çizgiler gibi...

Gözlerini bana odakladığında nefesim kesildi.

Gözleri birbirine uymuyordu. Tıpkı benimki gibi.

Biri yeşil, biri mor. Ateşin ışığında parıldıyorlar, berrak ve değerlendirci. Bir an sonra, kadının ağzında gururlu bir gülümseme belirliyor.

Oh, Perun. Belki de haklıydılar. Belki de ben şeytanın kızıyım, ama şeytan bir kadın.

Aniden, kadın gülüyor. Boğazından çıkan, dizginlenmemiş, derin ve acımasız bir kahkaha. O kadar yüksek, o kadar baskın ki, çılgınlıklar ve hıçkırıklar bile sustu. İşkencecilerim, tıpkı benim gibi, kadına bakakaldılar.

Bir kahkaha. Kahkaha atıyor.

"Ben senin annen değilim, ufaklık," diyor eğlenerek, yaklaşarak.

"O zaman kimsin?" diye düşünmeden soruyorum.

Cevap vermez, benden başka yere bakar. Gözleri soğuk ve sertleşir, Daga'dan Mirosław'a doğru kayar ve sonunda Jaromir'de durur. Ona dişlerini gösterir, vahşi bir hayvan gibi hırlar ve Jaromir geri çekilir.

"Bunu uzun zamandır bekliyordum," diyor soğuk havada yankılanan sessiz, uğursuz bir sesle.

Kollarını başının üzerine kaldırır. Güçlü bir rüzgâr ağaçların arasından eser, saçlarını dalgalandırır ve yüzüme çarpar. Sırıtarak, ifadesi ilkel ve korkutucu bir şeye dönüşür, ama ben sadece hayranlık duyuyorum.

Bu kadın çok güçlü. Tanıdığım tüm ölümlülerden, hatta hikayelerdeki çoğu tanrıdan bile daha güçlü. Ateş ve rüzgarı, yani iki elementi kontrol edebiliyor.

Eğer bunu atlatırsam, onun gibi olmak istiyorum.

Sonra iki kolunu havada hızlı ve keskin bir hareketle savuruyor ve onun başka bir şeyi de kontrol ettiğini anlıyorum.

Beni işkence edenler yere düşüyor, vücutları rengini ve yaşamını kaybediyor, insanlardan çok beyaz, ufalanan heykellere benziyorlar.

Bu kadın ölümün kendisini kontrol ediyor.

Rüzgâr diner. Ormanda etrafımızda ürkütücü bir sessizlik hakim olur, sadece benim hızlı ve sık nefeslerim sessizliği bozar.

Midem bulanırken cesetlerden gözlerimi ayırıyorum. Beyaz ve pürüzlü, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyorlar. Bu doğal değil. Hiçbir insan vücudu böyle parçalanmaz.

Ama kadına baktığımda, onları geniş, zafer dolu bir gülümsemeyle izliyor.

"Çürümeyecekler ve toprağı beslemeyecekler," diyor acımasız bir memnuniyetle. "Ve Nawie'ye gitmeyecekler. Ruhları toza dönüşecek."

Dudaklarını büzüp, sanki bir mumu söndürür gibi uzun bir nefes veriyor. Cesetlere bakıyorum, toza dönüşüp havalanarak ormana dağılınca midem bulanıyor. Sanki kadının nefesi, kalıntılarını dağıtan güçlü bir rüzgar gibi.

Eğer söyledikleri doğruysa, bu korkunç bir şey. Ruhları Nawie'den uzak tutmak aşırı bir ceza. Ama dehşetime rağmen, kalbim minnetle çarpıyor. O benim intikamımı aldı.

Ve onlar bunu hak etmişti.

Cesetlerden hiçbir iz kalmadığında, tüm beyaz toz geceye karıştığında, kadının gözleri bana odaklanır.

"Vay vay. Gerçekten o kadar küçük ve korkmuş muydum? Haydi, kalk küçük. Seni göreyim. Kesinlikle benim hatırladığım halimden farklısın. Bakış açısı çok değişiyor."

Hareket etmiyorum, ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum, çünkü sözleri hiç mantıklı gelmiyor. Yine de, o bana yaklaşıp önümde çömeldiğinde, elini kaldırıp saçımı kulağımın arkasına koyduğunda, o tanıdık hissi daha da güçleniyor. Dokunuşu serin ve nazik.

Ve gözleri tıpkı benimkiler gibi.

"Kalkamıyorum," diyorum, dişlerim takırdayarak, aniden üşümüş ve korkmuş bir halde, zihnim hala içgüdülerimin bildiği gerçeği kabul etmiyor. "Yaralıyım."

"Öyle mi?" diye soruyor, karnımı işaret ederek, şakacı bir gülümsemeyle.

Aşağıya bakıyorum. Dışarı çıkmış bir bıçak yok. Kan yok. Acı yok. Elimi elbisenin üzerinden karnıma bastırıyorum ve kumaşta delik yok. Sanki hiç olmamış gibi.

"Beni iyileştirdin," diyorum, hayretle yukarı bakarak. "Ölmeyeceğim."

"Tabii ki ölmeyeceksin," diyor alaycı bir şekilde. "Yoksa nasıl benim gibi büyüyebilirdin?"

Onun söylediklerini, ruhumun zaten bildiği şeyi nihayet kabul ederek ona bakıyorum.

Bu kadın benim. Daha yaşlı, daha bilge, daha güçlü. Ve hayatımı kurtarmak için zamanda geri geldi.

"Kalk o zaman, küçüğüm," diyor gülümseyerek, yanağımı okşayarak. "Kalk ve yaşa, böylece bir gün bu ana geri dönüp kendini kurtarabilesin."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gelincikler

Dokuz Yıl Sonra

Kalın, ağır kan damlaları suya düşüyor ve girdap oluşturarak yavaşça çözülüyor. Bu manzarayı izlerken, bacaklarım titriyor, kendimi dik tutmak için parmak eklemlerim beyazlaşıyor ve derin nefes alıyorum.

Damla.

Kanımın bir başka kırmızı damlası leğene düşüyor, o kadar kırmızı ki, neredeyse siyah gibi. Etrafa yayılıyor, kenarlarında inceliyor, daha saydam hale geliyor, ta ki suyla birleşene kadar.

Su şimdi koyu pembe. Doğru ışıktaki çok güzel görünürdü.

Bir elimle burnumu sıkıştırıyorum, diğer elimle masaya dayanıyorum, başım şiddetli bir ağrıya zonkluyor. *Damla. Damla. Damla.* En azından birkaç dakika önce olduğu gibi fişkirmiyor.

Güneşin son ışınları ufukta batarken, kulübemin köşelerinde karanlık toplanıyor. Dadzbog, gökyüzünde geçen uzun bir günün ardından uykuya dalıyor ve insanlar yılın en kısa gecesine hazırlanıyor.

Kulübemde sadece küçük bir pencere var ve büyüyü yaptığımda mumlarla birlikte ateş de söndü. Kanlı suyun yüzeyinde yansımamı zar zor görebiliyorum. Cildim ölümcül bir solgunlukta görünüyor, ama bu kötü ışıklandırma yüzünden olabilir.

Normalde, alacakaranlığın son ışığını yakalamak için kapıyı açardım, ama o zaman insanlar beni yoldan görebilirlerdi. Ve onlara zayıflığımı gösteremem.

Ağzımdan nefes alırken, damlaların aralığı uzuyor. Bacaklarımdaki titreme azalıyor. Yine de, bedenime ne kadar sertleşmesini emredersem emreyim, titreme durmuyor. Ve zaman azalıyor. Yakında buradan çıkmam gerekecek ve zayıf ve titreyerek görünmektense, toprağı yemeye razıyım.

Bu gece katlanmak zorunda kalacağım tüm küçümseme ve hor görmenin ağırlığını düşündüğümde midem bulanıyor.

Sakinleşmek için kulübeme odaklanıyorum ve başka hiçbir şey düşünmüyorum. Tek odam var, içinde eski, döküntü bir ocak, yıpranmış bir halı, eski masamın üzerinde istiflenmiş birkaç tencere ve samanla dolu dar bir yatak var. Üstümde, sazdan çatıyı destekleyen eski ahşap kirişler var. Taş duvarlar ilkbaharda badana yapılmalıydı, ama kireç almak için yeterli param yoktu.

Hayattayken annem gibi, bana da diğerlerinden çok daha yüksek fiyatlar veriliyor. Çoğu köylü, bu adaletsiz muameleden bıkip gideceğimi umuyor, ama bu kesin ölüm anlamına gelir. Dışarıda kurtlar, ayılar ve kim bilir başka nelerle dolu derin ormanlar var.

En kötüsü, Wiosna'nın bana anlattığı, insan yerleşimlerinden uzak duran ama başıboş gezginleri yemekten çekinmeyen yaratıklar. Upirler, kurtadamlar, wilalar, strzygalar, poludnicalar ve diğerleri. Saymakla bitmez, hepsi intikamcı ve ölümcül.

Bu köyde yaşamaktan nefret etsem bile buradan ayrılamam. Bu yüzden, burada daha fazla dayanamayacağımı hissettiğim her seferinde, dişlerimi sıkıp kendimi sertleştiriyorum.

Artık meşe kabuğı kadar sertim. Kanamam bile mucize.

Artık leğene kan damlamıyor. Burnumu bırakıp parmaklarımla nazikçe kontrol ediyorum. Baş ağrım yavaşça geçiyor, kafatasımın arkasında sadece hafif bir zonklama kalıyor. Bacaklarım neredeyse hiç titremez hale geldi.

Bir bez alıp yüzümdeki kanı temizliyorum, başımı dik tutmaya dikkat ediyorum. Tüm bu belanın kaynağı olan tespihim, örgülü saçlarımla üzerinde gür ve güzel duruyor. Onca acı çektikten sonra düşüp ezilmesine izin verirsem kendimden nefret ederim.

Dışarıda, insanlar çayırlara giderken kulübemin önünden geçerken gülüyor ve birbirlerine sesleniyorlar. Eskiden evimin önünden geçerken sessizleşirlerdi, ama artık öyle değil. Artık onların korkusu bile yok, sadece nefretleri var.

Yüzümü gereğinden fazla yıkıyorum ve sonra sudaki yansımamı inceleyebilmek için bir mum yakıyorum. Duman kokuyor, yağlı ve yapışkan, ve görüntü istediğim kadar net değil, ama en azından kan görmüyorum.

Elbisem de temiz. Bu benim en iyi giysim, anneme ait uzun bir keten elbise. Yakası düşük ama saygın, gelinciklerle işlenmiş. Wiosna'ya göre elbise lanetli.

"Ratko köye geldiğinde annen bunu giymişti. Ratko ona ilk görüşte aşık oldu. O gün daha sade bir şey giyseydi, kendine çok fazla acıdan kurtulmuş olacaktı."

Burun deliklerimden kan akmaması için hafifçe burnumu çektim. Wiosna beş yıldır ölü, ama sözleri her zamanki gibi keskin bir şekilde canımı yakıyor. Çünkü annemle Ratko'nun aşkının meyvesi olan benim, annemin acılarının kaynağı olduğum çok açık.

Bu kadar acı veriyor çünkü bunun doğru olduğunu biliyorum. Ben olmasaydım, annem bugün hayatta ve mutlu olurdu.

Keşke ben doğmasaydım.

Ama benim yüzümden ve hayatımıza düşürdüğüm gölge yüzünden, annem üzgün ve mutsuz oldu. Yüksek fiyatlar ve komşularımızın yardım etmemesi nedeniyle, annem ve benim için her şey daha zordu, ta ki yorgunluk ve açlık onu hastalığa sürükleyene kadar, ben on dört yaşındayken.

Ne Wiosna ne de ben onun için bir şey yapamadık. Wiosna bana sessizce annemin ölmeye karar verdiğini söyledi, bu yüzden en güçlü ilaçlar bile onu kurtaramadı. Benim yerime başka bir kızı olsaydı, koyu saçlı ve normal gözlü bir kızı olsaydı, mutlu ve hayatta olurdu diye düşünüyorum.

Ama hepsi geçmişte kaldı. Bunu düşünmemeliyim, özellikle de bu gece.

Göğsümdeki acı verici sıkışıklığı bastırmak için derin nefes alıyorum. Suçluluk duygusu hiç tamamen kaybolmuyor, ama onu uzun süreler boyunca gömüyorum. Kendimi buna alıştırdım ve artık hiç çaba harcamadan yapabiliyorum. Bir süre sonra, göğsümü tamamen genişletemese de daha rahat nefes alabiliyorum.

Çıplak ayaklarıma kadar yumuşak çizgilerle uzanan elbiseye son bir kez bakarak, düzgün görüldüğünden emin oluyorum. Başımı uzatıp çelenkimi düzeltiyorum. İnce, esnek dalların tabanına güzel otlar dokunmuş, sağlam ve vahşi bir çelenk.

Ama en etkileyici kısmı, çelenkimin her yerine yayılmış devasa, göz alıcı gelinciklerden oluşan taç kısmı. Derin kırmızı renkte, ortaları siyah, tüylü sapları çiçeklerin ağırlığını taşıyacak kadar sağlam.

Köyün çevresinde bulabildiğim en güzel gelincikleri topladım. Çelenkimi örerek onu çarpıcı ve sağlam, en güzeli yaptım. Sonra, gelincikler her zamanki gibi koparıldıktan hemen sonra solmadan önce, onları taze tutmak için büyü yaptım.

*Henüz çiçeklerimi alma,
Weles, ölümün kudretli
efendisi. Benden küçük bir
iyilik iste*

Ve sonra çiçeklerimin açmasına izin ver.

Wiosna bana bu büyüü büyük bir sır olarak öğretti. O, otları topladıktan hemen sonra iksir yapamadığı zaman, onları taze tutmak için bu büyüü sık sık kullanırdı. Onun bu büyüü onlarca kez yaptığını gördüm ve bir kez bile burnundan kan akmadı.

Aslında, Weles'in bir iyilik istediği satırının sadece kafiye için olduğunu düşünürdüm. Bugün, bu kelimelerin bir nedeni olduğunu kanıtlayan büyük bir kanıt elde ettim. Hala öğretmenimin başına neden böyle bir şey gelmediğini bilmiyorum, ama benim başıma geldi.

Ya Wiosna bu güç için hiçbir bedel ödemedi ya da bedel görünmezdi. Ya da belki de ikimizden daha güçlü cadı oydu. Bu mantıklı olurdu. Geçmişte büyü yaptığımda, ya etkisiz kalır ya da ters teperdi. Wiosna, büyüün benimle birlikte gelişeceğini söylediler, ama bana bakın.

Yirmi bir yaşındayım ve hala umutsuz bir cadıyım.

Bunu düşünürken umutsuzluğu bastırmak zor. Son iki yılda sayısız kez büyü yapmayı denedim. On denemeden dokuzunda hiçbir şey olmadı. Diğer durumlarda ise büyüler beni zayıflattı ve kanım ve acımla bedelini ödedim.

Bu gidişle, asla *onun gibi* olamayacağım. Beni ormanda kurtarmak için zamanı ve ateşi aşan kadın.

Dudaklarımı sıkıp, narin, muhteşem çiçeklerin üzerinde parmaklarımı gezdiriyorum. Henüz umutsuzluğa kapılmanın bir anlamı yok. Bu gece hayatımdan nefret etmek için bolca nedenim olacak, bu yüzden ağzımı zorla gülümsemeye zorluyorum ve bir gün güçlü olacağımı kendime hatırlatıyorum.

Eğer onun gibi olabilirsem.

Kurtarıcım bana hiçbir şeyin kesin olmadığını açıkça söyledi. Geri dönüp kendimi kurtaracak kadar güçlü olamazsam, hem ben hem de genç halim öleceğiz.

Bunu düşünmek bile midemi bulandırmaya yetiyor.

"Yeterince kendimi acındırdım," diye fısıldıyorum ve bedenimi harekete geçmeye zorluyorum. Bu da bir tür büyü gibi, zihnimi ve kalbimi kontrol altına almak için kullandığım bir büyü.

Gitme zamanı geldi ve daha fazla geciktirmek bana bir fayda sağlamaz.

Kapımı açtığımda, neredeyse sakinleşmişimdir. Ama sonra, kulübeme giden yola tükürük düşer. Tam zamanında başımı kaldırıp Lubka'nın kocasıyla birlikte kapımın önünden geçtiğini, üç kızının da onun izinden gittiğini görürüm.

bana bakmıyorlar, sadece en küçüğü temkinli bir merakla yukarı bakıyor. Henüz sekiz yaşında, cildi pembeye boyanmış, saçları güzelce örülmüş.

Wiosna ile çalışırken onu dünyaya getirmesine yardım etmişim.

Dikkatimi çeken kız, dilini dışarı çıkararak bana alaycı bir ifadeyle bakıyor. Dişlerimi gösterip ona tıslıyorum. Ben parmaklarımı genişçe açarak pençeleri taklit edercesine iki elimi kaldırdığımda, kız nefesini tutuyor ve yüzündeki alaycı ifade gerçek bir korkuya dönüşüyor.

Kız annesinin yanına koşar, elini tutar ve hızlıca konuşur. Onlar bir virajı dönüp Darobor'un elma bahçesinin arkasında kaybolurken onları gözden kaybederim.

Üzgün değilim. Uzun zamandır nazik ve yardımsever olmaya çalıştım, çocuklara gülümsedim, onlara hikayeler anlattım. Bazıları beni o kadar sevdi ki, ebeveynleri öğrenene kadar gelmeye devam ettiler. Çocuklara benden korkmalarını öğrettiler. Çoğu köylü arkamdan benim lanetli olduğumu, kafamın iyi çalışmadığını ya da sadece kötü, kindar ve acımasız olduğumu söylüyor. Bana engerek diyorlar, bazıları da cadı olduğumu söylüyor.

Ama sessizce. Çünkü her yıl Kupala Gecesi'nde, onların yanıldıklarını kanıtlıyorum.

Tıpkı bu gece yapacağım gibi.

Kulübem köyün sınırında, neredeyse sınırların içinde duruyor. Ön kapımdan alçak bir kapıya giden kısa bir yol var, kapı alıç çitlerinin içinde. Evimin ötesinde, meyve bahçeleri, çayırlar ve tarlalar hafif bir eğimle uzanıyor, ormanın karanlık yüzüne kadar.

Kapımın önündeki tükürük lekesinin üzerinden geçip yola çıkıyorum. Alacakaranlık yavaşça çöküyor, batıda gökyüzü kararırken, doğuda mor ve pembe tonları son kez gökyüzünü boyuyor. Berrak, bulutsuz bir gece olacak. Büyük dolunay ve sayısız yıldız manzarayı aydınlatacak.

"Çekil!"

Çimlerle kaplı, çayırlara giden yolda, hemen arkamda ağır adımlarla yürüyen sert bir erkek sesi duyulur.

Bağırılan emre tepki vermiyorum çünkü ben kimsenin emirlerini yerine getirecek bir köle değilim. Swietko yanımdan geçerek omzuyla bana sertçe çarpıyor. Yüzüme alaycı bir şekilde bakıyor, sarı dişlerini tehditkar bir şekilde gösteriyor.

"Çekil yolumdan, değersiz pislik," der ve yüzünü o kadar yaklaştırır ki, iğrenmesem burnunu ısırp koparabilirdim. Burnu siyah, yağlı noktalarla kaplıdır.

"*Senin* için kesinlikle değersizim, çünkü sen ereksiyon olamıyorsun," diye karşılık veriyorum, öfke kemiklerimi ısıtıyor.

Zaten sarhoşluktan şişmiş olan Swietko'nun yüzü çirkin bir mor renge bürünür. Elini kaldırıp bana vurmak ister ama ben onun ulaşamayacağı bir yere kaçırım. Yoldan yukarıdan sesler gelir ve Swietko elini indirir, bana kötü bir bakış atar.

"Bunu unutmayacağım," diye söz verir. "Bu gece seni bulduğumda çılgılık atacaksın, cadalo."

"Oh, korkudan titriyorum," diye alay ediyorum sessizce, o arkasını döndüğünde. "İçki beynini süzgeçe çevirmiş. Hiçbir şey hatırlamayacaksın. Hangi tarafa işeyeceğini bilmen bile mucize."

Gerginleşir, ama sonra Bogna'nın sesi yaklaşır.

"Jaga! Beni bekle!"

"Bu gece," diye mırıldanır Swietko ve Bogna bana ulaşır ulaşmaz hızla patikadan çayirlara doğru yürür.

Koyu saçlarının üzerine muhteşem mavi bir fular takmış, heyecandan yanakları kızarmış. Kocas, karısı selam vermek için ellerimi tutarken beni tamamen görmezden gelerek ağır adımlarla onu takip ediyor. Yirmi dört yaşındaki Bogna benden üç yaş büyük. O benim tek arkadaşım.

Ve köyde herkesin önünde bana dostça davranan tek kişi. "Çok güzelsin. Evli olmasaydın Kupala kraliçesi olurdun," diyorum ve kocasının iyi huylu olduğundan emin olmak için ona bir göz atıyorum.

Beni görmezden geliyor, boş bir ilgisizlikle önüne bakıyor ve ben de kendime başımı sallıyorum. Doz doğru. Çok fazla içmezse bu gece bir sorunu olmaz.

Bogna'nın kocası Przemyslaw, ona verdiğim sakinleştirici otlarla doludur. Bunu iki yıldır yapıyorum, o benim kulübeme, yüzü morarmış, kaburgası kırık, bacaklarından kan akan halde girip geldiğinden beri.

Wiosna'nın ölümünden sonra onun yerini alan fısıldayan kadın Bogna'yı geri çevirdiği için bana geldi. Bogna, kapısının önünde yaralı ve ağlayarak dururken, fısıldayan Czeslawa ona eve, şiddet uygulayan kocasına geri dönmesini söyledi, çünkü Bogna'nın ödeyecek parası yoktu. Nasıl olabilirdi ki? Hayatını kurtarmak için kaçarken, sarhoş kocası onu öldüresiye dövmeye çalıştığında bir kavanoz bal veya bir sepet yumurta almaya vakti olmamıştı.

Bogna, Wiosna'nın yanında eğitim aldığını bildiği için bana geldi. Yaralarını tedavi ettim, elini tuttum ve kocasının karnına defalarca vurması sonucu oluşan düşükü hızlandıran otlar verdim. Gece olunca, minik, cansız kızını bahçemin arkasına gömdük ve Bogna kollarımda ağladı.

O günden beri arkadaşız. Sık sık, köyümüzde resmi unvanı olan Czeslawa'dan çok daha iyi bir fısıldayan olduğumu söyler.

Wiosna öldüğünde, on altı yaşındayken onun yerini almam gerekiyordu. Ama buradaki çoğu insan beni istemedi. Başka bir yerleşim yerinden bir fısıldayıcı getirdiler ve ona Wiosna'nın kulübesini verdiler. Ve böylece kaderim değişti, güvenliğim ortadan kalktı. Fısıldayan olarak, köyde ve halk arasında sarsılmaz bir yerim olurdu. Şimdi ise her an buradan kovulabilirim ve bu benim için ölüm cezası olur.

Beni bu kadar çok nefret eden insanların arasında yaşamaya zorlanmaktan nefret ediyorum. Yine de, Bogna'nın yanındayken, kaderimin burada kalmama izin verdiği için minnettar olmaktan kendimi alamıyorum. Çünkü o çaresizce yardıma ihtiyaç duyduğunda ben buradaydım ve bu mutluluktan daha değerli.

İnsanları çok fazla kızdırmamaya kararlı olmamın bir başka nedeni de o. Bogna'nın bana ihtiyacı var.

Ama bu, öfkemi daha iyi kontrol etmem gerektiğini hatırlatıyor. Swietko'ya ağzımı açmak aptalcaydı, gerçeği söylemiş olsam bile. Karısı çocuk sahibi olmak istediği için, onun iktidarsızlığını tedavi etmek için düzenli olarak şifalı otlar alıyor.

Bogna bana söyledi.

"Kupala kraliçesi sen olmalısın," diyor Bogna, elini sallayarak bana takdir dolu bir bakış atıyor. "Bu gelincikler muhteşem! Sanki Wyraj'da koparılmış gibiler. Çok güzeller!"

Gülümsüyorum. Keşke bilseydi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ateş

Alacakaranlık yerini geceye bırakırken, gökyüzü koyu mor ve mavi tonlarla kaplanırken çayırlara varıyoruz. En parlak yıldız, Gecenin Hanımı, doğudaki ufukta parıldıyor. Tanrı Chors, gümüş rengi yüzü neredeyse yuvarlaklaşmış halde, gökyüzünde gece yürüyüşüne başlıyor. Birkaç gece sonra dolunay olacak.

Gece gökyüzüne yüksek bir kahkaha yükselir, en büyük ateşin etrafında büyük bir grup halinde duran erkekler ve kadınlar bir şakaya gülüyorlar. Henüz gürültülü değil, ama kutlama atmosferi herkesi rahatlatıyor.

Çocuklar oradan oraya koşuşturuyor. Şimdilik, ortam hala sakinken kalacaklar, ama kutlama müstehcen bir hal aldığında eve gönderilecekler.

Büyük Kupala ateşi, çayırın ortasında yüksek ve parlak bir şekilde yanıyor. Herhangi bir insandan daha yüksek olacak şekilde yapılmış, akşam çiği, duman ve otların kokusunu taşıyan havaya altın kıvılcımlar saçıyor. Devasa çayırın etrafına daha küçük ateşler dağılmış, nehrin kenarında beş tanesi büyük bir halka oluşturuyor.

"Oh, şunlara bak!" Bogna fısıldıyor, nehirden çıkan bir düzine kadar genç kadını izlerken sesi hüznüleşiyor. İnce elbiseleri vücutlarına yapışıyor, koyu renkli meme uçları ve bacaklarının arasındaki kıllar, beyaz giysileriyle kontrast oluşturuyor.

Tüm kızlar çelenk takıyor ve bugün bu çelenkleri yapmak için çok uğraştıkları belli. Sağlam, çiçekli taçlar, karmaşık örgülü topuzların üzerinde duruyor, renkli ve göz alıcı. Bu çelenkler, bu gece Kupala ritüellerinde önemli bir rol oynayacak ve kızların kaderini belirleyecek.

Onları yakından izledim ve sonunda rahatladım, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Çelenkler çok güzeldi, çiçekler yeterince tazeydi. Ama kızların hiçbirini

benimki kadar gösterişli gelincikler takmıyor. Hiçbirinin çiçekleri benimki kadar koyu renkli ve canlı değil. Burun kanaması ve acı çekmeye değdi.

En azından buna sahip olmak.

"Acaba bu yıl kraliçe hangisi olacak?" diye fısıldıyor Bogna, sesindeki özlem açıkça belli.

Ben olmadığım kesin. Genç kızların ritüellerine hiç davet edilmedim ve asla kraliçeleri seçilmeyeceğim.

Bogna'nın gizleyemediği aynı özlem, kızların birbirlerine sarılmalarını ve gülmelerini, yüzlerinde endişe belirtisi olmayan, yakındaki bir ateşin başında duran genç erkek grubuna cilveli cilveli bakışlar atmalarını izlerken benim de göğsümde çiçek açıyor. Erkekler onları imrenen gözlerle izliyor, bal likörü ve şarabı yudumlarken fısıltıyla konuşuyorlar.

Yaşlı erkekler, evli olanlar da kızlara bakıyorlar. Eminim çoğu, eşleri olmayan kızlarla çalılıklara kaçacaklardır. Kupala Gecesi'nin özü budur: çıplak bedenler, ter ve seks.

"Ida," diye cevap veriyorum Bogna'nın sorusuna.

Ida, şu anda da grubun ortasında duruyor, tüm kızların etrafında döndüğü merkezde. Ida, sadece en güzel ve en zengin ailesi olduğu için değil, aynı zamanda doğal cazibesi ve cesareti nedeniyle de en popüler olanı. Dik yürür, insanlara gülümseyerek gözlerinin içine bakar ve çıplak vücudunu göstermekten çekinmez.

Şu anda olduğu gibi. Elbisesi en ince olanı, gergin meme uçları kumaşın içinden en net görünenler.

Bir an için, içimdeki içgüdüsel arzuyu bastıramıyorum. Asitli ve güçlü bir şekilde beni kaplıyor, yumruklarımı sıkıp göğsümü boşaltıyor. Kolayca nefrete dönüşebilecek çaresiz, umutsuz bir acı.

Onu içime gömüyorum, kontrolümü geri kazanıyorum. Yine de, en derin arzumu kendimden saklayamıyorum.

Çünkü bu gece, ben o *olmak* istiyorum.

Ida olmak istiyorum, kendine güvenle sergilediği güzel buğday rengi altın saçlarıyla. Saçları gevşek, sırtından neredeyse kalçalarına kadar altın bir perde gibi dökülüyor. Benimkini örgü yapıp saklıyorum, bunun bir lanet olduğunu bilerek.

Sadece güzel saçları değil, gözlerini de istiyorum. Yaz gökyüzü mavisi ve birbirine mükemmel uyumlu gözleri. Benimkiler korkutucu ve iticiyken, onun gözleri gülüyor, meydan okuyor ve çağırıyor.

Benim gözlerim neredeyse hayatıma mal oluyordu. Onunkiler ise ona ilgi, hayranlık, nazik sözler ve istekli dudaklar kazandırıyor.

Son olarak, onun vücudunu istiyorum. O benden daha kısa ve dolgun, göğüsleri ve kalçaları bol, beli ince, uzuvları esnek. Bir kadının olabileceği kadar tanrıçaya yakın ve ben uzun boyum ve dar kalçalarımınla onunla kıyaslanamam.

Vücudundan daha çok, ona yöneltilen bakışları istiyorum. Hiç kimse bana, erkeklerin şu anda ona baktığı gibi bakmadı.

Utanmaz, ilkel bir açlıkla.

Bu gece pek çok kişinin ona ilgi göstereceğini zaten biliyorum. Ve çelenkler nehirde yüzerken, tüm erkekler onun çelenkini yakalamaya çalışacak, ama sadece en güçlü olan kazanacak.

Bu, doğanın kanunu. En güzel, en popüler kız her zaman en iyi beslenen, en zengin delikanlıya düşer. En şanslı iki kişi birleşecek, şansları birleşecek, şansları katlanacak.

Ben de tüm bunları istiyorum ama asla sahip olamayacağım.

Ve onların mutluluğunun geçici olduğunu biliyorum. Kızlar için tek bir gece var, Bogna için de öyle. Çoğu kız bu gece koca bulacak ve muhtemelen hamile kalacak, çelenk takma hakkını sonsuza dek kaybedecek.

Bundan sonra, Bogna gibi evli hanımlar olacaklar. Saçları örtülü ve kaderleri mühürlenmiş olarak çocuk doğuracaklar, evlerine ve ocaklarına bakacaklar ve Bogna'nın gözlerindeki aynı özlemle yeni Kupala kızlarına bakacaklar.

Bütün bunları biliyorum. Yine de, şu anda göğsümde karanlık, öfkeli kanatlar açan kıskançlığı tam olarak dizginleyemiyorum. Çünkü ben de onların arasında olmalıyım. Neşeli kalabalığın bir parçası olmalı, nehre dalmalı ve ateşli bakışlarla erkekleri baştan çıkarmalıyım. Sadece bir geceliğine de olsa, vahşi, evcilleştirilmemiş bir baştan çıkarıcı olma hakkına sahip olmalıyım.

Güzelliğimi sergilemek ve gözlerimle meydan okumak için. Diğer kızlarla gülmek ve çelenkimi gururla takmak, nehirde yüzeceği anı beklemek için. Erkekler benimle ateşin üzerinden atlama hakkı için kavga ederken, güzel ve istenen biri olduğumu ummak ve hissetmek için.

Ama tek aldığım nefret dolu bakışlar, mırıldanılan küfürler ve kapımın önüne tükürülen tükürükler. "Çok güzel görünüyor," diyor Bogna başını sallayarak.

"Maviyüzlüler ve

mullein ona çok yakışıyor. Ve güller! Bence onun çelenkleri seninkinden sonra en güzeli."

Acı bir gülümsemeyle gülümsüyorum. Aniden, yaptığım büyü, bana çok pahalıya mal olan büyü, çok anlamsız geliyor. Çünkü Bogna haklı, büyülü çelenkim bu gece en

güzel. Ama yine de hiçbir anlamı yok çünkü kimse onu yakalamak istemiyor.

Dürüst olmak gerekirse, köyün erkeklerinden hiçbirinin onu yakalamasını istemiyorum. Sadece dahil olmak istiyorum. Ait olmak istiyorum.

Aptallığıma gülüyorum. Hiçbir çelenk böyle bir başarıya ulaşamaz. Taç taksam bile yine de dışlanmış olurum.

"Git arkadaşlarını bul," diyorum Bogna'ya, yakındaki genç anneler grubuna başımı sallayarak.

Bazıları evde küçük bebekleri var ve dinlenmeleri gerekirken, yine de buradalar. Çünkü Kupala'da neler olacağını çok iyi biliyorlar ve kocalarını izlemeye gelmişler.

Bu kadınlara acımıyorum, her ne kadar acınacak durumda olsalar da. Ama burada, yorgun ve kocalarından şüpheyle beklemek zorunda olmaları kendi suçları.

Bana gelmiş olsalardı, kocalarının penislerini bu gece işe yaramaz hale getirecek otlar verirdim. Wiosna'nın bir stoğu olduğunu ve Kupala'dan hemen önce çoğunu sattığını biliyorum. Yeni fısıldayan ya doğru tarifi bilmiyor ya da genç annelere sunmuyor. Ya da belki fiyatı çok yüksek. Wiosna'dan çok daha pahalı.

"Seni yalnız bırakmayacağım," diyor Bogna kararlı bir şekilde ve ben gülüyorum.

"Git ve bana bir iyilik yap," diyorum, Bogna'nın benim için bir şey yapmasını gerçekten istediğimden değil, ama kamuoyunda benim yanımda durmasının onu hedef haline getireceğini bildiğimden. "Czeslawa'nın kocalarının sadakatini sağlamak için onlara şifalı otlar önerip önermediğini öğren. Önermediyse, onlara bir şeyim olabileceğini ima edebilirsin. Gelecek yıl için."

Bogna'nın yüzü aydınlanır, büyük, masum gözleri gülümsemeyle kırışır. Şu anda çok çocuksu görünüyor. Yüzü açık ve güven dolu, sevinci açık ve parlak.

Bu da kocasını daha çok nefret etmeme neden oluyor. Onu seve seve kendim zehirlerdim, ama Bogna buna izin vermedi. O iyi, saf ve tatlı bir ruha sahip, bu yüzden kocasının incinmesine asla izin vermez. Onu neredeyse öldürecek olmasına rağmen.

Onun öldürdüğü çocuklardan bahsetmiyoruz. İlk hamileliğini döverek düşürdüğü halde, sonraki ikisini de düşürdü. Travma sonrası rahmi bozuldu.

Evet, bence o ölmeyi hak ediyor. Bogna izin verse, seve seve birasına zehir koyardım.

Şimdi mutlu bir şekilde gidiyor, yeni görevini sabırsızlıkla bekliyor. Ben yerinde kalıyorum, büyük çayırdaki herkesin burada olup olmadığını kontrol ediyorum. Her yıl olduğu gibi, beni kovmamaları için küçük

gösteriyi yapmam gerekiyor ki beni kovmasınlar, ve tüm köylülerin buna şahit olmasını tercih ederim. Böylece dedikoduları önlemiş olurum.

Kızlar vücutlarındaki suyu silkeliyor ve kıyıdaki büyük, düz bir taştan kuru giysiler topluyorlar. Yağ ve bal dolu sepetlerini alıyorlar ve kalbim yeni bir kıskançlık dalgasıyla titrerken dudaklarım kıvrılıyor. Kimsenin göremeyeceği ormanda giyinecekler, ama eminim genç erkekler onları takip edip gizlice bakacaklar. Giyinmeden önce, birbirlerine kokulu yağlar sürüp bacaklarının arasına bal sürecekler, böylece genç erkekler bu gece onları yalayabilecekler.

Kadın vücudu hakkında, hoş olmayan sonuçları öngörebilecek kadar bilgim var. Balın aksine, bu sonuçlar tatlı olmayacak. Yine de kıskançlık, kalbimi soğuk bir sıkışmayla sarıyor çünkü bu gece kutlama yapmak istiyorum. Herkes gibi.

Ama kızlar yanımdan geçerken bana küçümseyen bakışlar atıyorlar. Bazıları, beni süzerken ellerini ağızlarına kapatıp kıkırdıyor, kaşları, bakışları benim çelenkime takılana kadar yukarı kalkıyor.

Ida onu gördüğünde, alaycı bakışları öfkeye dönüşüyor. Büyüyü yaptığım için mutlu olmam gerektiğini düşünüyorum. Ida öfkeleniyorsa, bu benim çelenkimin gerçekten düşündüğüm kadar muhteşem olduğu anlamına geliyor.

Önümde durur, cesurca yukarı bakar, arkasındaki kızlar grubu wilalar gibi toplanmıştır.

"Merhaba cadı," diyor alaycı bir sesle. "Bu zavallı küçük taçla baştan çıkarmaya çalıştığın talihsiz çocuk kim? Onu büyüyle tuzağa düşürmeyi planladığını ona söylesem iyi olur."

Reddedilmenin acısına o kadar alıştım ki, neşesiz zaferimden güç alırken bunu neredeyse fark etmiyorum. En azından onlar da beni bir şey için kıskanıyor.

"Bu köyde beni baştan çıkarabilecek kimse yok," diyorum ve bu doğru. "Üzücü küçük çocuklarınızı alın. Onları istemiyorum. Benden güvendesiniz."

Ida'nın yüzü öfkeden kıpkırmızı olur. Bu manzara bana acımasız bir zevk verir. Artık o kadar da güzel değil, değil mi? Ama çabucak yüzünü sahte bir tatlı gülümsemeye çevirir ve çelenkindeki çimler burnumu gıdıklayana kadar yaklaşır.

"Çünkü şeytanla yatmayı tercih edersin, değil mi? Bir cadı gibi." Fısıltısı duyulur ve birkaç kız onun cüretkarlığına şaşırır.

"Ama onun adını çağıran ben değilim," derim soğukkanlılıkla, kalbim gittikçe daha hızlı atmasına rağmen, o gece şeytanın adını

Korku hala tazedir, içimde bir engerek gibi yaşar, zayıflığımı her hissettiğinde dışarı çıkar.

Mide bulantısını bastırmak için yutkunuyorum.

Ida'nın sahte gülümsemesi kaybolur ve sanki tokat yemiş gibi geri çekilir. Kırmızı dudakları bükülür, iyi bir cevap arar, ama bulamaz. Zorunlu küçük gösterimden en iyi şekilde yararlanma fırsatını görürüm, gülümser ve başımı sallarım.

Bunu bir an önce bitirsem iyi olur, Ida da bana bunun için iyi bir fırsat verdi. Yargılanma zamanım geldi.

"Tabii ki, aramızda saklanan kötülüğe karşı her zaman dikkatli olmalıyız," diyorum. "Masumiyetimi kanıtlamaktan mutluluk duyarım."

Grubun etrafında dolaşarak büyük şenlik ateşine doğru yürüdüm. Bakışlarının ağırlığı enseme ürperti ve mesaj çayırdı yayılırken birkaç sessiz kelime duydum.

"Jaga ateşe gidiyor. Jaga'ya bakın! Çabuk, bakın!"

Doğduğumdan beri her yıl Kupala ateşi ile sınandım. İlk seferinde annem beni şenlik ateşine götürdü, titrek başımı göğsüne bastırdı ve sakinleştirici sözler fısıldadı çünkü ben tedirgindim.

O yaklaşır yaklaşmaz, kırmızı kıvılcımlar gökyüzüne fırladı ve çok fazlaydı. Sanki ateş yağmuru gibiydi. İnsanlar nefeslerini tuttular ve tanrılardan kendilerini korumalarını istediler, sonra Wiosna annemin yanına geldi, beni kucağına aldı ve bir aptalın ateşe taze çam dalı attığını ve bunun kıvılcımlara neden olduğunu söyledi.

Herkes onu dinledi. Fısıldayanlar güce ve halkının itaatine sahiptir.

Beni kucağında geri çekildi ve annem tekrar ateşe yaklaştı. Her şey sakindi ve herkes rahat bir nefes aldı, gözleri bana çevrildi. Bebeğe. Çünkü annem tek başına ateşi kızdırmamışsa, bunun sebebi kesinlikle ben olmalıydım, iki aylık, kafamı zar zor tutabilen, ama şimdiden kötü bir cadı olan ben.

Wiosna, beni sıkıca tutarak kendinden emin ve kararlı bir şekilde ateşe yaklaştı ve hiçbir şey olmadı. Kıvılcım yoktu. Kızgın bir tanrının işareti yoktu.

Bana ondan öğrenmeye başladığımda bunu anlattı. O zamana kadar, bende bir sorun olduğunu anlamıştım. Diğer çocukların benimle oynamayı reddetmelerinin, yetişkinlerin gözlerini kaçırmalarının veya yanlarından geçerken koruma için dua etmelerinin nedeni buydu.

Çünkü Wiosna'nın yaptığı hiçbir şey, özellikle saçlarım uzadıktan ve gün batımı kadar kırmızı olduktan sonra, o ilk izlenimi ve korkuyu tamamen silemedi. Ama o gece bizi kurtardı.

O gece. Onun müdahalesi olmasaydı, annem ve ben vahşi doğaya atılacaktık, çünkü kutsal Kupala ateşi asla yalan söylemez.

Cadıyı her zaman ayırt edebilir. Ve cadı ortaya çıktığında, insanlar onu ortadan kaldırmak için hiç vakit kaybetmezler.

Tanrılar onları güçlü kadınlardan korur.

Şimdi, ateşe doğru yürüyorum, çok yavaş değil, ama acele de etmiyorum. İnsanların o heyecanı hissetmesi ve zaferimin daha da tatlı olması için gösterimi uzatıyorum. Çünkü yıllardır büyüyle uğraşıyorum ve Kupala'da ateş bunu hiç ortaya çıkarmadı.

Ya bu gece ortaya çıkarsa?

Kalbimde bir tedirginlik hissediyorum ve etrafa bakarken adımlarım yavaşlıyor. Köyün tüm sakinleri, birkaç yaşlı hariç, burada. Erkekler henüz sarhoş olup sakarlaşacak kadar içmemişler ve herkes dikkatle izliyor, yüzlerinde şüpheleri açıkça görülüyor. Bir şey ters giderse beni kurtaracak Wiosna yok.

Ve geçmişte ateşin öfkesiyle hiç karşılaşmamış olsam da, bu gece farklı. Bu farkındalık, gökten düşen bir yıldırım gibi içimi kaplıyor. Cildimde hissettiğim ateşin ısısı, delici ve baskıcı, ensemden ter damlaları oluşuyor.

Bir hata yaptım. Aptalca kibrim yüzünden, sonumu getirecek ölümcül bir hata yapmış olabilirim. Daha da kötüsü, bu, ormanda bıraktığım, kalbi sarsılmış ve kafasında ömür boyu sürecektir kabuslar taşıyan on iki yaşındaki kızın da sonu olacak.

Artık onu asla kurtaramayacağım.

Çünkü kafamda sihirle yazılmış bir çelenk takıyorum. Kutsal ateş ruhumdaki gücü hissedemese bile, gelincikleri kesinlikle algılar.

Aptal, pervasız Jaga.

Ama yapacak bir şey yok. Şimdi geri dönersem, yargılanmaktan korktuğumu düşünecekler. Bu, cadı olduğumu itiraf etmekle aynı şey olacak. Bu yüzden sadece ilerleyip umut edebilirim. Hatta dua edebilirim.

Ateş çıtır çıtır yanıyor ve tıslıyor, uzun alev dilleri aniden bana uzanıyor. *Çelenkime.* Duruyorum, yumruklarımı sıkıyorum, korku kalbimi sıkıştırıyor. Daha fazla yaklaşırsam yanacağım. Kupala ateşi, kutlamayı kutsal tutmak için tüm büyüyü yok eder.

"Devam et! Ne bekliyorsun?" Swietko'nun sesini tanıyorum ve konvulsif bir şekilde yutkunuyorum. Bir adım daha atıyorum. Ateş cızırdayarak, uzun bir alev neredeyse yüzüme ulaşıyor. Arkamdaki biri nefesini tutuyor. Onlar da bunu açıkça gördüler ve benim kadar biliyorlar ki, sıradan bir ateş böyle davranmaz.

Mahvoldum.

"Beni duyan varsa, lütfen," diye umutsuzca içimden dua ediyorum, ateşin önünde durmuş, bir adım daha atmam gerektiğini biliyorum. Ateşli yılanlar yine bana uzanıyor ve geri çekilmemek için vücudumu kaskatı tutuyorum. "Ateş sakinleşsin. Lütfen, beni kurtaracak tanrı her kimsen. Her şeyi yaparım. Lütfen, yanmama izin verme."

Kalabalıktan bir başka çığlık yükselir ve ben derin bir nefes alıp gözlerimi kapatırım. Ateşin ısısı göğüslerimden ve karnımdan aşağıya doğru akar, hoş olamayacak kadar sıcaktır. Kimse dualarımı duymazsa, kimse beni kurtarmazsa, bu hissettiğim son dokunuş olacak.

Nefesimi tutar ve son adımı atarım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kraliçe

Önümdeki yanan dallardan oluşan duvar sakinleşir ve bir an için, sıcaklığın dağıldığını ve hoş bir serinlik cildimi rahatlattığını yemin ederim. Toplanan insanların sessizliği aç, bekleyiş doludur. Kaderimi beklerken an uzar.

Kutsal alevler her an bana ulaşacak. Üç kez lanetli çelenkime ve annemin talihsiz elbisesine dolanacak ve beni tamamen yutacaklar.

Bekliyorum. Ateş sakin ve sıcak bir şekilde çıtır çıtır yanıyor ve az önce uzakta durduğumda dayanılmaz olan sıcaklık, giysilerimin üzerinden cildime kayıyor. Boynumdan ve köprücük kemiklerimden aşağıya doğru iniyor ve göğüslerimin arasındaki çukuru okşuyor.

Kalbim çok hızlı atıyor, başım dönüyor, ama yine de ayakta duruyorum. Gözlerimi kapatmaya cesaret edemiyorum. Yavaş yavaş, hiçbir şey olmayacağını anlıyorum. Henüz düşünmeye cesaret edemiyorum, ama bunu iliklerimde hissediyorum.

Güvendeyim.

Ve izleyenler de muhtemelen bunun farkındadır. Biri gülüyor, biri homurdanıyor ve kalabalığın arasında memnuniyetsizlik mırıldanmaları yayılıyor.

"Beni çok korkuttun!" Bogna, yanımda belirerek alçak sesle diyor. Ateş sakin kalıyor, onun varlığına tepki göstermiyor.

Sonunda, uzun ve rahatlatıcı bir nefes verip sıcak havayı içime çekerim. Bogna elimi tutar ve beni bir çocukmuşum gibi uzaklaştırır. Sersemliğim geçer ve başımı sallar, ateşi arkamızda bırakırken yüzüme çarpan ılık havayı hoş karşılarım.

"Herkes ne diyor?" diye sessizce soruyorum.

Alevler beni yakmasa da, Kupala ateşinin anormal davranışlarının ne kadar zararlı olduğunu biliyorum. Ve olanlar normalden çok uzaktı. Kimse o aç, yalayan alevleri, çam iğneleri veya ıslak odunların yanmasının basit bir sonucu olarak kabul etmezdi.

"Hayal kırıklığına uğradılar," diyor Bogna üzüntüyle. "Bir an için ateşin seni yutacağından emindik. Sanki... uzanan eller gibiydi. Çok korkutucuydu. Ama sonra sen yaklaştın ve her şey bitti. Neyse ki."

Bacaklarım güçsüz olsa da, damarlarımdan hala korku akıyor olsa da, Bogna'nın elini bıraktım. "Teşekkür ederim. O... Ne olduğunu bilmiyorum."

O iç geçirip koluma hafifçe vurarak ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Sanırım Swietko senden nefret ediyor. Sürekli burnunun dibinde 'yak onu, yak onu, yak onu' diye mırıldanıyordu."

Vücudum rahatlamaktan gevşemek istese de, omurgamı dik tutarak başımı salladım. Swietko'nun nefretinin, az önce hissettiğim dehşetle karşılaştırıldığında hiçbir önemi yoktu ve en önemlisi, ateş beni yakmadığına göre artık kimse beni büyücülükle suçlayamazdı. Dedikodulara katlanabilirim, ama yanmamış ya da iz bırakmamış olduğum sürece, kimse beni kovmak için bir nedeni yoktu.

"Bugün bana kaba davrandı. Onun iktidarsızlığını alay etmiş olabilirim," diye fısıldıyorum, çünkü yiyecek ve içeceklerle dolu uzun bir bankın yanına yaklaşıyoruz. Bir düzine insan ellerinde bardaklarla etrafında duruyor.

Bogna'nın şaşkın kahkahası hızla onaylamayan bir mırıldanmaya dönüşüyor. "Daha dikkatli olmalısın. Çoğumuz istediğimizi söyleyebilmeyi diliyor olsak da, bunu yapmamamızın bir nedeni var."

"Biliyorum," diyorum iç çekerek, garip bir şekilde omzunu sıkıyorum. İnsanlara dokunmakta pek iyi değilim, ama Bogna bunu seviyor ve bekliyor, bu yüzden çaba gösteriyorum. "Daha iyi olacağım."

Bankın yanında dururuz ve Bogna ikimize şarap doldurmakla meşgul olur. İnsanlar çoğunlukla bizi görmezden gelir, ama yakınlarda zerca ile duran Czeslawa bana küçümseyen bir bakış atar.

"Güzel çiçekler," diyor, gözlerini benim çelenkime dikerek.

Benden yirmi yaş büyük, kahverengi saçları şakaklarında gümüş rengine dönmüş, şimdi beyaz bir başörtüsüyle örtülü. İnce, uzun yüzünde koyu renkli, boncuk gibi gözleri kurnazca parlıyor. Geçmişte onu acımasızca bir ata benzetmiştim, ama şimdi ondan hoşlanmamak için çok daha iyi nedenlerim var.

Bogna'nın en çok yardıma ihtiyacı olduğunda onu geri çevirmesi gibi.

"Teşekkür ederim," diyorum alaycı bir baş hareketiyle, elbette şüphelendiğini düşünerek bir başka panik dalgasını bastırmaya çalışarak. O bir fısıldayan.

benim kadar iyi bilir ki normal gelincikler koparıldıktan sonra o kadar gösterişli görünmezler.

Ama ben denememi çoktan geçtim. Bir yıl daha güvendeyim ve şu anda kalbimin korkudan çarpmasını durdurmak için buna odaklanıyorum.

Czeslawa'nın ağzı küçümsemeyle bükülür ve zerca Jarota bana üstünkörü bir bakış atıp arkasını döner. O ellili yaşlarında ve ben doğduğumda zerca olmuştu. Wiosna hep onun beceriksiz olduğunu söylerdi.

"Kurban ettikten sonra onu izle, olur mu?" demişti bir keresinde. "Herkes gittikten sonra, ölü tavuğu eve götürüp çorba yapmak için kaynatıyor. Gerçek bir kurban, tanrılara ulaşması için yakılmalıdır."

Sahtekar olsun ya da olmasın, Jarota halkımızın saygısını kazanmıştır. Bir keresinde, yağmur yağmaması nedeniyle mahsullerin neredeyse yok olacağı çok kurak bir yazın ortasında, herkesin izlemek için toplandığı gösterişli bir kurban töreni düzenledi. Bir kuzuyu öldürdü, bazı otları yaktı ve birkaç süslü dua etti. Ertesi gün yağmur yağdı.

Wiosna onun şanslı bir piç olduğunu söyledi. Şimdi ise bana ilgi göstermediği için minnettarım. Ateş denemesi olsun ya da olmasın, Jarota benim aleyhime tek kelime etse, sürgüne gönderilirdim.

Daha önce yapılan büyüünün ardından şakaklarımda başlayan baş ağrısı geri geliyor, kafatasımın içinden vuruyor. Ağır ağır gözlerimi kırıştırarak masadaki insanların düşmanca bakışlarından uzaklaşıyorum.

Tanrılar, kulübemin yalnızlığını ne kadar özlüyorum. Ama Bogna elime bir fincan tutuşturuyor, ben de kaderimi kabul edip kalıyorum. Kalmak zorundayım. Dışarıda görünmek, Kupala denemesi kadar önemli. Kulübemde kalıp herkesten kaçmak istesem de, dedikodular çok geçmeden kontrol edilemeyecek kadar kötüleşir.

İnsanlar bilmedikleri şeylerden korkar. Kendimi göstermeli, tanınmalı, böylece beni sıradan biri olarak görmeliler.

Tanrılar. Kabilem beni aralarında yaşamama izin versin diye ne kadar uğraşıyorum. Belki de ormana tek başıma gitmek o kadar da kötü olmazdı. Ayları ve kurtları kaçınabilirim, kötü ruhlar ve yaratıklarla ne yapacağımı da biliyorum. Her nasılsa, *bunun* daha kötü olacağını sanmıyorum.

Yine de, ormanın karanlığının benim yeni evim olduğunu düşündüğümde, kemiklerimi parçalayan bir korku içimden kaburgalarımı sıkıştırıyor. *O gecenin* korkusu geri geliyor ve ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da – *onlar öldü, sen hayattasın, güvendesin, sağ salımsın, bağırsaklarında bıçak yok* – korku sadece daha da güçleniyor.

Ve bu yüzden kalıyorum. Bir korkak gibi.

Bogna'yı arkadaşlarının yanına gitmesi için ikna ediyorum ve o da gidiyor, bana daha fazla düşman edinmemem için uyarıyor. Kenarda dururken, bakmak isteyen herkes tarafından açıkça görülebiliyorum, ama kimse benimle konuşmaya karar vermeyecek kadar uzaktayım. Şarap kadehimi küçük yudumlarla içiyorum, ama çoğunlukla sadece izliyorum.

Köy sakinleri flüt ve davul seslerine gülüp dans ederken, kıskançlık ve özlem çirkin yüzlerini gösteriyor. Herkes kendini bırakıyor, heyecan havayı dolduruyor. Ateşler yanıyor, bal likörü akıyor, kahkahalar ve bağırışlar gittikçe yükseliyor.

Tek yapabileceğim uzaktan izlemek. Hiçbir kutlamaya katılmadım, köydeki diğerleri gibi neşeli ve kaygısız olmama izin verilmedi.

Bu çok adaletsiz, hepsine hakaretler yağdırmak istiyorum.

Kısa süre sonra, kızlar ormandan geri dönerler, elbiseleri yeni ve güzeldir, her biri bir öncekinden daha açık saçık. Yüzleri kızarmış, gözleri beklentiyle parıldayarak erkeklerle flört ederler. Kupala Gecesi'nin flört dönemi çoktan başlamıştır, hevesli eller sıcak bedenlere uzanır, şimdilik sadece giysilerin üzerinden okşayarak.

Eşler, herkes kızları izlerken kocalarını gözetlemek için yanlarına giderler. Kısa süre sonra, genç kadınlar erkekleri bırakıp Kupala ateşinin etrafında bir daire oluştururlar, alevlerin altın ışığı tenlerini ve çelenklerini okşarken el ele dans ederler. Davulların ritmine göre şarkı söylerler, Mokosz'dan bereket, Jutrzenka'dan ise gecenin daha uzun sürmesi için şafağı geciktirmesini dilerler.

Tüm bunlar olurken, ben tek başıma duruyorum, ayağım ritmi tutsa da her dakika daha da sefil hissediyorum. Vücudum dans etmek istiyor ve bu isteği reddetmek cildimde gerginlik hissi yaratıyor. Gökyüzünde, Chors benim kadar yalnız bir şekilde yavaşça yükseliyor.

Bu, yılın en kısa gecesi, ama bana her zaman en uzun gece gibi geliyor.

Kısa süre sonra Jarota kadehini kaldırır ve titiz hareketlerle cüppesini düzeltir. Boğazını birkaç kez temizler ve sesini dener. Demek kutsama zamanı gelmiştir.

Nehir kenarındaki beş ateşin oluşturduğu çemberi gözden geçiriyorum. Nesillerdir ilahi bir ziyaretçimiz olmadı, ama yine de her yıl erkekler bu ateşleri özenle yakıp bütün gece boyunca yanık tutuyorlar. Kupala Gecesi'nde dünyalar arasındaki duvarlar incedir ve bir tanrı bizi ziyaret etmeye tenezzül ederse, ortaya çıkacağı yer burasıdır.

Tabii ki çember boş. Günüümüzde tanrıların ölümlülere ilgi duyduğunu sanmıyorum.

Jarota çayırın ortasındaki büyük ateşin yanına gelir ve kızlar danslarını bırakıp dağılıp giderler. İç çekip boş kadehimi kaldırırım ve zerca cüppesinin geniş kollarını sıvarken ona yaklaşıyorum. Ateşin üzerine serpeceğı bir torba otu vardır: gelincik, papatya, adaçayı. Dumanı daha kokulu hale getirecek ve onu soluyanları baş döndürecek zararsız şeyler.

"Gelin, gelin! Tanrılara verdikleri armağanlar için şükre delim ve neşeyle ve bereketle onları onurlandıralım!"

İnsanlar büyük ateşin etrafında toplanıyor, ama ben uzak duruyorum. Hipnotik dumanın etkisine girmek istemiyorum. Jarota'nın bunu kendine meşruiyet kazandırmak için kullandığını biliyorum.

Zerca olarak, tanrıların lütfuna sahip olması gerekiyor. Şimdi onları çağıracak ve sonra cevap verdiklerini iddia edecek. İnsanlar dumanı soluyacak ve şeyler görecek.

Ancak bazıları zaten sarhoş olduğu için, dumanın gerekli olduğunu sanmıyorum.

Jarota, tanrıların lütfunu ağırmaktan bahsedip, sırayla her birine teşekkür ediyor. Dadzbog'a, bize sıcaklık ve ışık verdiği için. Mokosz'a, tarlalarımızı ve hayvanlarımızı verimli kıldığı için. Perun'a, bizi adil bir şekilde yönettiğı için. Ve diğerlerine, Perun'un tarafındaki tüm tanrılara, onun yarattıklarına, kabul ettiklerine ve çocuklarına. Her zamanki gibi, Jarota Weles'in adını bile anmıyor.

Çünkü insanlar bunun bir lanet olduğunu düşünüyor.

İşini bitirdiğinde, gösterişli bir hareketle bir avuç otu ateşe atar. Alevler kıvılcımlar saçarak cızırdar ve keskin bir duman gökyüzüne yükselir. Bunun sadece gösteriş için olduğunu ve tanrıların Jarota'yı gerçekten dinlemediğini biliyorum. Yine de, sağımdaki nehir kenarındaki ateş çemberine bakmadan edemiyorum.

Bir kez olsun bir tanrıyı görmek istiyorum. Hatta mümkünse onlarla konuşmak istiyorum, çünkü beni kurtaran güçlü cadı olmak için başka çarem kalmadı. Ve eğer o cadı olamazsam, öleceğim. On iki yaşındaki ben öleceğim.

Ama tanrılar için hazırlanan çemberi baktığımda, elbette boş olduğunu görüyorum.

Her zamanki gibi.

Jarota herkese tanrıları memnun edecek şekilde kutlama yapmalarını söyler ve geri çekilir, kendine bir bardak bal likörü doldurur. Sol tarafta, bir grup genç adam gölgelerde toplanmış, birbirlerini itip kakarak gülüyorlar. Keten

gömleri açık, yüzleri kızarmış ve terden parlıyor. İçki ve ateş onları ısıttı ve şimdi harekete geçmeye hazırlar.

Yeni Kupala kraliçesini görmeye çalışıyorlar.

Uzakta, küçük bir şenlik ateşinin ışığında, kızlar toplanmış. Erkeklerle şehvetli bakışlar atıyorlar, izlendiklerini çok iyi biliyorlar. Jarota danslarını kesintiye uğrattıktan sonra, kızlar kraliçelerini seçtiler ve tahmin ettiğim gibi, Ida seçildi.

Onu çıplak bırakıyorlar.

"Kraliçeyi taçlandırın! Kraliçeyi taçlandırın!" kızlar slogan atarken, erkekler birbirlerini susturup daha iyi görebilmek için itişip kakışıyorlar.

Ida çıplak duruyor, bacaklarının arasındaki sarı saçları bal gibi parlıyor. Kızlar Kupala için her zaman bacaklarının arasına yiyecek koyarlar ve sonuçları umursamazlar, yeter ki her birinin bacaklarının arasında hevesli bir dil olsun.

Ruhumu parçalayan bir dürüstlikle, ben de bunu istediğimi itiraf ediyorum. Ama bu çocuklardan hiçbirinden değil. Tanıdığım hiç kimseden değil.

Genç erkekler itişip kakışıyor, gözleri karanlıkta parlıyor. Kupala kraliçesi genellikle en güzel, en popüler kızdır. Buradaki her erkek, onu çıplak görebilmenin mutluluğuyla neredeyse ağlıyor. Bazıları daha önce hiç çıplak bir kız görmemiş. Bu onların ilk seks deneyimi de olacak.

Bu gece, ben hariç herkes birini bulacak. Ida, isterse diğerlerinden daha fazlasını bulacak.

Onu kıskanmıyorum, diyorum kendime, midemde acı bir his olsa da. Bu gece en güzeli o. Herkesin dikkatini çekiyor, onların merkezi, dünyanın ortasında büyüyen Büyük Meşe. Onun sahip olduğu gücün sıcaklığını neredeyse hissedebiliyorum ve bunu asla elde edemeyeceğimi de biliyorum.

O Büyük Meşe ise, ben zorlu koşullara rağmen düşmanca topraklarda büyüyen, budaklı, çarpık bir çam ağacıym. Kimse beni takdir etmiyor. Kimse beni kraliçesi olarak seçmiyor. Bu sığ ve boş bir şey, ama bir parçam bu ilgiyi arzuluyor. Sadece bir kez tatmak için. *Bir kez* sahip olmak için.

Ama bir kez, onun elde edebileceği tek şey bu, herkesin elde edebileceği tek şey bu. Gelecek yıl, Ida tahttan indirilecek. Her Kupala'da, başka bir kız kraliçe olacak.

Kızlar kıkırdayarak, kraliçeleri için ördükleri çiçek ve otlardan yapılmış cüppeyi çıkarırlar. Seçimlerini belirtmek için onu Ida'nın üzerine örteceklerdir.

"Seni seçiyoruz, Kupala kraliçesi! Güzelliğın ve lütfunla bizi şımart.
Bu gece hepimiz senin kadar güzel olalım."

Kızlar, dokundukları çiçekli cüppeyi Ida'nın çıplak vücuduna sarar, göğüslerine ve karnına bağlar, yapışkan bacaklarını örterler. Ida, kraliçeleri olarak ta giydirilir ve kısa süre sonra onu ormana taşırlar, burada lütuflarını bahşedecektir. Giderken, geleneksel Kupala şarkısını söylerler.

*Oh, Kupala kraliçesi, hepimizden en güzeli,
Bize biraz cazibenden ver ki tenimiz parlansın.
Gözlerinde dans eden kıvılcımlardan birazını bize ver,
Uzuvlarımızı esnek yap ki her birimiz ödölümüzü
alabilelim.*

Kızlar kahkahalarla ağaçların arasında kaybolurlar ve erkekler de gölgelerin arasında saklanmaya bile çalışmadan onları takip ederler. Kızlara, sırlarını saklamak istiyorlarsa iyi saklanmaları gerektiğini bağırarak uyarırlar ve bazı kızlar dönüp onlara öpücükler gönderirler.

İ çekip kadehimdeki şarap kalıntılarını karıştırıyorum, göğsümde yükselen tüm acı ve kin duygularını acımasızca bastırıyorum. O kızların arasında olmalıydım, kaygısız ve neşeli, cazibemi sergileyerek. Bunun yerine, burada yaşlıların arasında, yalnız ve acınası bir şekilde kalmak zorundayım.

Kafamı sallarım. Hayır, bu gece daha fazla aşağılanmaya katlanmayacağım. Kadehimi gürültüyle masaya koyarım ve son bir kez yanan ateşlere, yıldızlı gökyüzüne karşı ladin ağaçlarının siyah silüetlerine, gürültülü seslerle gülüp konuşan insanlara bakarım.

Eve dönmek için arkanı döndüğümde, boğazımda acı bir korku hissediyorum. Nehrin kenarındaki ateş çemberi artık boş değil. Orada biri var.

ALTINCI BÖLÜM

Tanrılar

Gözlerimi kırpıyorum, nefes almıyorum, kıpırdamıyorum. Tek yaptığım, beş ateşin arasında bulanık bir şekilde hareket eden karanlık, dumanlı şekillere bakmak. Bu şekillerin hiçbirinin ölümlü olmadığından tamamen eminim. Onlar başka bir şey.

Karanlık ve gölgelerden oluşmuş, opak ve geçiciydiler. Ama gözlerimi kırpmayı reddederek izlerken, şekiller sertleşip birleşiyordu.

Aniden, bunlar sadece burada burada bir kol veya baş izi olan dumanlar değil. Bunlar insan şekilleri.

Gözlerimde biriken gözyaşları görme yeteneğimi şüpheyi düşürdüğü için bir kez göz kırpıyorum. Sonra derin bir nefes alıp havaya odaklanıyorum. Yanlışlıkla Jarota'nın bitkisel dumanından mı soludum? *Bu* yüzden mi hayaller görüyorum?

Ama soluduğum hava temiz, şarap, duman ve geceleri nehrin serin kokusu ile dolu. Ayak parmaklarımı ıslak çimlere gömüyorum, kendimi topraklıyorum ve ateş çemberine tekrar bakıyorum.

Bu sefer renkler ve yüzler görüyorum.

Tüm dikkatimi çemberdeki ziyaretçilere verirken, arkamdaki kutlama sesleri uzaklaşıyor. Daha önce kimsenin giydiğini görmediğim lüks yeşil ve mavi kumaşlar görüyorum. Renkler parlak, sanki kumaşlar yapraklardan ve gökyüzünün maviliğinden dokunmuş gibi. Bildiğim hiçbir boya böyle bir renk yapamaz.

Ancak yüzlerini görmeye çalıştığımda, sanki kalın bir sisle kaplıymış gibi bulanıklaşıyorlar.

Vücudum çözülüyor ve belirsiz bir adım atıyorum. Sonra bir adım daha. Merak, korku ve kendini koruma içgüdüsünden daha güçlü, bu yüzden yürüyorum, zihnim güçlü bir inanmazlıkla kekeleyor.

Tanrılara bakıyorum. Tanrılar burada. Onları görüyorum!

Ama tam olarak ne görüyorum? Gözlerimi kısarak, yaklaşık on adım uzaklıkta duruyorum, kutlama kesin olarak arkamda kalıyor. Dairedeki şekiller canlı renklerle dolu, ama yine de belirsiz bir hava var. Vücutların bittiği ve havanın başladığı çizgiler bulanık.

"Burada mı? Gerçekten mi?" diye huysuz bir erkek sesi duyuluyor ve ben irkiliyorum. Melodik ve güçlü bir ses, ama yankısı var. Sanki derin bir yeraltı mağarasında gibiyiz.

"Köpeklerin kışkırtıcılarından havlayan geri kalmış bir köy," diye cevaplar bir kadın sesi, kendinden emin ve güçlü. Aynı tuhaf yankı bu sesi de bozuyor. Küçümseyen sözlerle rağmen, sesin gerçekten hoşnutsuz olduğunu düşünmüyorum, sadece meraklı.

"Gerçekten mi?" diye sorar başka bir erkek sesi, kahkahalarla. Aniden esen sıcak bir rüzgar, elbisemi dalgalandırır. "Ölümlüler garip. Köpekler neden o kadar geri kalmış olsun ki? Ağızlarından mı sıcıyorlar?"

"Çünkü burası geri kalmış bir yer ve hayır, yapmıyorlar. Bu sadece bir deyim," diye cevaplar ilk erkek sesi, sinirli bir tonda. "Lütfen, Strzybog. Aptalca davranmayı bırak ve etrafına bak. Bir seyirci var."

Nefesim kesilir, beni fark ettikleri için değil, isim yüzünden. *Strzybog*. Rüzgârın efendisi, Perun ve Mokosz'un oğlu, Wyraj'ın kraliyet tanrılarında biri. Kalbim göğsümde koşmak istercesine çarpar, ama ayaklarım serin çimlere yapışmış gibidir.

Gerçekten oldu. *Tanrılar burada*.

"Şaşırmış görünüyor," diyor Strzybog, ve ben bir hayvan gibi adlandırılmaktan bile rahatsız olmuyorum. Çemberdeki beş şekle bakıyorum, yüzlerini örten sisi gözlerimle delip geçmeye çalışıyorum.

Çünkü Strzybog onlardan biri ise, *başka kimler* geldi? Umarım ikisinden biri Perun değildir. Kafama büyülenmiş bir çelenk taktığım için bana yıldırımla vurur.

Perun, kötü kardeşi Weles'i nefret ettiği gibi büyücülüğü de nefret eder.

"O bir şey değil," diyor kadın sesi, öfkeyle. "O bir kadın ve üstelik onu tanıyorum."

Bu beni şaşkınlığımdan sıyrılmamı sağladı. Ne? Beni tanıyor mu? *Nasıl?*

"Sen Jaga'sın, değil mi? Wiosna'nın çırağı?" diye bağırır kadın ve aniden sis dağılır ve yüzünü görürüm.

Tanrılar aşkına, o muhteşem. Uzun boylu ve sağlam yapılı, boy avantajıyla bana bakarken asil bir havası var. Ten rengi koyu kahverengi ve cilalı metal gibi parlıyor, saçları beyaz. Saçları sırtında güzel dalgalar halinde akıyor ve vücuduna yapışan koyu yeşil uzun bir cüppe giyiyor. Onun kim olduğunu bilmiyorum. Tanıdığım tanrıçaların hiçbirisi ona benzemiyor, ama öykülerimiz eski ve bazıları unutulmuş. Bildiğim kadarıyla, Jutrzenka, Mokosz veya başka bir tanrıça görünüşünü değiştirmeye karar vermiş olabilir.

"Öyleyim, hanımefendi," diye cevap veriyorum ve sesim sanki bana ait değilmiş gibi uzak geliyor.

"Seni uzun zamandır görmemiştin," diyor tanrıça, beni baştan aşağı süzerken. "Vay canına, ne kadar da büyümüşsün!"

Sonra, gözleri daralarak çelenkime bakar. İrkılırım, yeni bir korku dalgası ellerimi terletir. Tanrılarım, ya o da Perun gibi büyüden nefret ediyorsa?

Geniş bir gülümsemeyle dişlerini gösterir ve dişlerinin ne kadar keskin olduğunu fark edince kalbim daha da hızlı atmaya başlar. O gerçekten bir tanrıça mı? Yoksa başka bir şey mi, strzyga veya upir gibi bir tür bies mi?

"Woland, o aradığımız kişi," diye omzunun üzerinden bakarak söyler.

Diğer dördünün arkasında duran uzun bir gölge kıpırdanır. Daha önce ona pek dikkat etmemiştim, çünkü diğerlerinden farklı olarak hiçbir renk göstermiyordu. Sadece uzun, tehditkar siyah bir silüet, yüzü belirsiz, vücudu diğer tanrılardan daha büyük.

Şimdi ise, midem korkudan alt üst olurken tüm dikkatimi ona veriyorum.

Dizlerim titriyor ve kendimi ayakta tutmak için içgüdüsel olarak onları kilitliyorum. Sis biraz dağılır ve şimdi varlığın başının şeklini görebiliyorum. Büyük ve mükemmel orantılı. Şakaklarından iki pürüzlü ama simetrik yapı uzanıyor, siyah ve karmaşık, büyük ve küçük çatal uçlu.

Bunlar boynuzlar, gördüğüm en büyük boynuzlar, ama bir geyiğe ait değiller. Yaratık iki ayağı üzerinde dik duruyor, diğer tanrılardan çok daha uzun. Boynuzları saymazsak, benden neredeyse iki baş daha uzun.

"Öyle," diye derin, hayvani bir ses cevap veriyor ve ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. "Olamaz," diyor Strzybog, arkadaki karanlık şekle dönerek. "Sırf bu ölümlü kızı almak için

Slawa'dan buraya kadar bu kadar yol geldik, sırf bu ölümlü kızı alabilmek için mi? Onun olduğundan emin misin?"

Beni sahiplenmek mi? Slawa mı? Kulaklarımda dolaşan kan işitme duyumu bozduğu için söylediklerini anlamıyorum. Bacaklarım titriyor ve bunu kontrol edemiyorum. Tek bildiğim, çok korktuğum ve bu durumun beni aştığı.

Woland adında bir tanrı ya da ilahi varlık tanımıyorum. Gölgele dağılmayı reddedip yüzü belirsiz kalırken, onları gizleyen sis dağıldığında vahşi ve korku dolu gözlerimle diğer yüzleri inceliyorum.

Strzybog yakışıklı görünüyor, saçları olgun buğday gibi altın rengi, sakalı biraz daha koyu ve yüzüne hafif köşeli bir şekil vermek için kesilmiş. Gözleri yaz ortası gökyüzü kadar mavi, beni değerlendirirken sabırsızlıkla kırışıyor. Yine de yeterince nazik görünüyor. Şakacı.

Arkasında başka bir adam duruyor, bu adam çok daha az hoş. Uzun boylu, gümüş rengi saçları kafasına yakın kesilmiş ve gözleri kırmızı. Bu sadece ateşin yansıması değil. Gözleri gerçekten kırmızı ve elmacık kemiklerinde gümüş rengi bir parlaklık fark etsem de korkudan titriyorum. Pullar gibi görünüyor.

Aşağıda bir hareket gözüme çarpar ve bacaklarının arkasında sallanan kalın, gümüş rengi bir kuyruk fark edince nefesimi tutarım. O ne tür bir lichö? "Bizi affet, canım," der güzel beyaz saçlı kadın,

Yaklaşıyor.

Uzaklaşmak istiyorum ama bacaklarımı zorla sabit tutuyorum. O çemberin dışına çıkamaz, diye kendime hatırlatıyorum. Güvendeyim. Ateş çemberine girmediğim sürece bana dokunamazlar.

"Ne için?" diye soruyorum, sesimin bu kadar soğukkanlı çıkmasına kendim de şaşırıyorum. "Biz senin adını biliyoruz, ama biz sana kendimizi tanıtmadık.

Benim

adımız Nyja'da."

Gözlerim büyüdüğünde ve yumruklarım sıkıldığında keskin bir gülümsemeyle başını sallar. *Nyja*. O, Nawie'de ölenlerin ruhlarını karşılayan ölüm tanrıçasıdır. Wiosna, Nyja'nın tanrı mı tanrıça mı olduğundan emin olmadığını söylemişti, çünkü bu ayrımı eski hikayelerde kaybolmuştu.

Ama artık biliyorum. O bir tanrıça ve çok güzel bir tanrıça. Aynı zamanda tehlikeli. Bıçak kadar keskin.

"Oh, bu kadar şaşkın bakma, küçük cadı," diyor Nyja gülerek. "Ben insanlara ölüm getirmiyorum. Geldiğim yerde bana Nawkas'ın Annesi derler."

Aniden, onun beni nasıl tanıdığını anladım ve kalbim göğsümde daha hızlı atmaya başladı. Nawkas, bebeklerin ve küçük çocukların ruhlarıdır. Düşük yapan, ölü doğan veya ateş ya da başka bir trajedi nedeniyle erken yaşta ölen çocuklar.

benim de yeterince doğumda yardımcı olduğum için ölü bebekleri görmeye alışkındım. Eğer onların ruhlarını toplamaya gelmişse, elbette beni gördü.

Nawkaslar bazen sonbaharda, Dziady kutlamaları için ebeveynlerini görmeye gelirler. Küçük siyah kuşlar gibi görünürler, başlarının üzerinde daireler çizerek veda ederler.

"Onlara ne oluyor?" diye soruyorum, yaklaşarak, en yakın ateşin ısısı dizlerimi ısıtacak kadar yaklaşarak. "Onları aldıktan sonra?"

Gülümser ve sanki yanağıma dokunacakmış gibi elini uzatır, ama eli daireyi belirleyen görünmez çizginin hemen önünde durur.

"Ah, evet, sen her zaman şefkatliydin, değil mi? Onların küçük bedenlerini bulabildiğin en iyi keten bezlerle sarıyordun. Slawa'da onlara baktığımı bilmek seni mutlu edecektir. Onları büyütüyorum."

"Senin küçük ordun olsunlar diye," diye mırıldanır Strzybog, Nyja'ya kaşlarını çatarak.

"Ve Strzybog'u zaten tanıyorsun," diye onun sözünü keserek, yüzünde onu duyduğunu gösteren en ufak bir hareket bile olmadan yumuşak bir sesle konuşur. Ne düşüneceğimi bilemeden gözlerimi kırptıştırırım. *Ordu mu?* Peki Slawa da neyin nesi? Wyraj ve Nawie'yi biliyorum, tanrıların iki ülkesi, ilki Perun tarafından yönetilen, ikincisi Weles'e ait olan.

Üçüncüsü olabilir mi? Neden kimse bunu bilmiyor?

"Bu Foss, bir ejderha," diyor, elini geriye doğru sallayarak kırmızı gözlü ve gümüş kuyruklu adamı işaret ediyor. "Şu anda daha küçük haliyle burada, çünkü büyük hali siz ölümlülerin bizim için hazırladığınız bu küçük çemberin içine sığmaz."

Ağzı hoşnutsuzlukla bükülür ve daireye hapsolmaktan hoşlanmadığını hissedirim. Ama bu düşünce hızla hayranlık ve endişeyle yer değiştirir. Ejderhaların konuşabildiğini ve şekil değiştirebildiğini bilmiyordum.

En kötüsü de, ejderhalar Perun'un hizmetkarları. Fırtınalar yaratır ve adaletsizlere ceza verir. Ve Nyja bana *cadı* dedi. Elbette, bu tek başına bana en büyük cezayı hak ettirmeli.

O ejderha tehlikeli. Ve tüm gücümle, onun da tanrıça gibi çemberden çıkamayacağını umuyorum.

Nyja, paniğe kapılmam için bana zaman tanımadan elini diğer tarafa doğru uzatarak, büyük, koyu renkli gözleriyle beni izleyen uzun boylu, ince bir kadını işaret etti.

"Ve buradaki sessiz arkadaşımızdan rahatsız olma. Nadiren konuşur ve ölümlülere hiç konuşmaz. O bir Rodzanica, ama hangisi olduğunu bilmiyorum. Zaten hepsi birbirine benziyor."

Dudaklarımı sıkıştırarak bir çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Rodzanica kardeşler, yanlış tarafta olsalar da, kraliyet tanrıçalarıdır. Ona bakıyorum, o da bana bakıyor, üzgün ve duygusuz.

Cildi solgun, o kadar solgun ki, ayın yüzü bile onun yanında karanlık kalıyor. Bu kadar solgun bir cilt daha önce sadece ölülerde görmüştüm. Uzun, siyah saçları iki kalın örgü halinde beline kadar uzanıyor. Kırmızı bir kuşakla bağlanmış sade beyaz bir elbise giyiyor ve güzel şekilli ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrılmış. Uzun ve ince, bir kadından çok bir hayalete benziyor.

O, Mokosz ve Mokosz'un oğlu Rod'un kızları olan üç kız kardeşten biri. Rodzanica tanrıçalarının varlığı enstest suçudur, bu yüzden Nawie'ye sürgün edilmişler ve Perun onlara Wyraj'da bir yer verene kadar güneşi hiç görmemişler.

"Ben, şey. Geldiğiniz için teşekkür ederim," diyorum. Çünkü o bana baktıkça tedirginliğim artıyor.

Rodzanica kardeşler, her ölümlünün doğumdan sonra kaderini belirleyenler olarak bilinirler. Yeni doğmuş bir çocuğun beşiğinin etrafında toplanırlar ve hayatlarının nasıl geçeceğini belirtmek için alına görünmez bir işaret koyarlar.

Yüzüme o kadar yoğun bir şekilde bakıyor ki, sırtımdan tüylerim diken diken oluyor. Orada ne gördüğünü merak ediyorum. O ve kız kardeşlerinin bana koyduğu işaretin ne olduğunu.

Rodzanica, konuştuğumda bana cevap vermiyor, yan tarafa bakarak en yakın şenlik ateşini inceliyor. Endişeyle ateşin azaldığını fark ediyorum. Kimse ateşe odun atmazsa, yakında sönecek.

Arkadaki karanlık şekil kıpırdanır ve içim endişeyle burkulur. Korku beni ele geçirmeden önce boğazımı temizler ve sesimi yükseltirim. Tanrılar olsun ya da olmasın, korkup sinmeye niyetim yok.

"Ve o da... Woland."

Bu tanıdık olmayan ismi söylerken sesim titremez, ancak onu telaffuz eder etmez dilim acır. Sanki bu isim bir silah ve bir uyarıymış gibi.

Bir an için bunun doğru olamayacağına kendimi ikna ediyorum. Kelimeler acı vermez ya da incitmez.

Ama sonra, ağızımda kan tadı hissediyorum.

"Onun adını söylemek cesurca," diyor Nyja gülerek, omzunun üzerinden karanlık, boynuzlu şekle bakarak.

Bunu yaparken, gölgeli sis sonunda dağılıyor ve onun başı ortaya çıkıyor. Gözlerim, onun adı dilimi kesen aynı acıyla yanarken bile, bakışlarımı ondan ayıramıyorum, gözlerimi kırpmıyorum.

"Dikkat et, yoksa kanarsın," diye uyarıyor Nyja, ama ben dinlemiyorum.

İlkel bir korku bedenimi ele geçirir, beni olduğum yere çiviler. Ayaklarımdan başlayıp pelvisimden ve karnımdan ellerime ve yüzüme kadar yayılan kemiklerimi donduran bir soğuklukla uzuvlarım uyuşur.

Göz kırpmaya çalıştığımda, yapamıyorum. Gözlerim yanıyor ve sıcak bir şey yanağımdan aşağı akıyor, ama gözlerimi kapatamıyorum. Hareket edemiyorum.

Gözlerimi başka yere çeviremiyorum.

Varlığı çok baskın. Aslında bir ağaç kadar büyük değil, ama sağlam yapısı ve başının üzerindeki boynuzları onu bir ağaç gibi gösteriyor. Ölü, lanetli bir ağaç, çünkü onda renk yok, hayat yok, sadece etrafını saran bir tehdit var.

Siyah giyiniyor ve sanki etrafına duman parçaları sarılmış gibi görünüyor, ama altında cildini görebiliyorum. Sanki kendini ölümlerin külleriyle kaplamış gibi koyu gri parlıyor. Tırnakları siyah, opak pençeler, hayvan pençeleri gibi kalın ve keskin. Parmakları koyu gri ve uzun, yanlara doğru kıvrılıyor.

Onu kaplayan duman bir anlığına dağılıyor ve çıplaklığını görebiliyorum. Utançtan gözlerimi kapatmaya çalışıyorum, ama sanki sihirli bir güç onları açık tutuyor. Kalın, siyah bir erkeklik organı ve ölümlü erkeklerin saçlarının olduğu yerde dikenlerden oluşan bir halka görüyorum.

Dikenler, taç gibi penisinin tabanını çevreliyor.

Duman geri esip onu kaplar ve gözlerim korkuyla yukarı doğru kayar, güçlü bir karın ve gövdeyi, onun büyüklüğü nedeniyle zayıf ama yine de sağlam olan vücudunu görür. Omuzları geniştir, kolları ölümlü bir erkekte hoş görünecek şekilde güzel şekillidir, ama onda bu yanlış görünür. Ölüm ve terörün arasında pürüzlü bir güzellik parçası.

Yüzüne baktığımda, boğazımda bir çığlık kalır, dilimde onun isminin tadı gibi acı ve keskin. Onu dışarı çıkaramam. Vücudum bana ait değil. Başka biri - o, o *olmalı* - onu kontrol ediyor.

Gözleri koyu gri yüzünde şaşırtıcı derecede parlak, irisleri koyu sarı. Renkler hipnotik bir dans gibi dönüyor ve kıvrılıyor, bakışlarımı hapseden, bedenimi uyuşturan, zihnimi sersemleten bir dans. Yanaklarımdan daha fazla sıcak nem damlıyor ve uzaktan endişeli bir kadın sesi duyuyorum, birine durmasını söylüyor.

Göz alıcı bir burun ve geniş ama keskin elmacık kemikleri ve güçlü bir çene ile acımasız hatlara sahip yüzüne dikkatimi verirken buna aldırış etmiyorum. O yüzünde, ağzı şaşırtıcı derecede güzel, kalın ve dolgun, mükemmel şekilli ve koyu gri tenine karşı siyah.

Kulakları keskin uçlarla bitiyor. Dudaklarının birleştiği yerde ince bir kırmızı çizgi, şeytani sarı gözleri dışında tek renkli nokta.

Soğuk bir şey başımın arkasını kavrar ve beni aşağıya bakmaya zorlar. Boğazımdan bir nefes çıkar ve sonunda gözlerimi kırparım, kırmızı bir film gözlerimin üzerine yayılır, ta ki gözlerimi kırpıp onu uzaklaştırana kadar.

Diğer tanrılar kenara çekilirken, ayaklarını net ve engelsiz bir şekilde görebiliyorum.

Ancak onlar ayak değil. Siyah ve kemikli toynaklar, bacakları kaslı ve kalın. Uyluklarının arkasında, uzun, tüysüz bir kuyruk sallanıyor, ucu keskin, üçgen şeklinde. Ok ucu gibi görünüyor.

Arkamda biri çığlık atıyor. Sanırım diğerleri sonunda tanrıları fark etti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Şarap

"Yüzünü yıka, aptal kız," diye tıslar Nyja, çığlıklar giderek yükselirken, müzik keskin flüt sesleri ve düzensiz davul ritimleri arasında kaosa dönüşür.

Şeytandan gözlerimi ayırıp kendi bedenimin kontrolünü yeniden ele geçiriyorum. Yanağımdaki ıslaklığı silerken, elimde koyu kırmızı kan olduğunu görüyorum.

"Şimdi," diyor Nyja, sesi göğüs kafesime çarpan ve kalbimi kavrayan güçlü bir vuruş gibi. Nefes nefese kalıyorum ve nehre doğru sendeleyerek ilerliyorum, çimenli kıyıda diz çöküp yanaklarımdaki ve gözlerimdeki kanı hızla yıkıyorum.

Ellerim titriyor ve vücudum hasta gibi hissediyorum, zayıf ve titriyorum, kalbim ritmini kaybediyor, kafam karışık. Nehre tükürüyorum ve tükürüğüm kanla koyu renkte.

Buna inanamıyorum, ama kanıtlar gözümün önünde bu kadar açıkken inanmamak da mümkün değil. Onun adını söylemek dilimi kanatıyor. Ve ona bakmak kanlı gözyaşları dökmeme neden oluyor.

Yine de, bana bakmamı zorluyor. Sadece görünüşü bile onun bir iblis olduğuna beni ikna etmeseydi, bu davranışı ikna ederdi. Yine de, hem Nyja hem de Strzybog ona aşına görünüyor. Onu kendileriyle eşit, hatta belki de üstün biri gibi davranıyorlar.

Anlamıyorum.

Ayağa kalkıp kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldığımda, kaos yavaş yavaş yatışıyor. Arkama bakmaya cesaret ediyorum. Herkes, tanrılardan uzak ama onları görebilecek kadar yakın bir mesafede, sessiz ve gergin bir kalabalık oluşturuyor. Jarota

kalabalığın biraz önünde duruyor, çaresizce ellerini asası etrafında çeviriyor.

Ne yapacağını bilmediği belli.

Gözlerimin acısına hazırlıklı olarak çemberin içine bir bakış atıyorum, ama iblis kendini yine gölgelerin içine saklıyor. Artık silüetini bile göremiyorum. O sadece arkada tehditkar bir kara bulut. Orada olduğunu bilmesem, tanrıların varlığının bir parçası olduğunu düşünürdüm.

Bence buradaki herkesten saklanıyor, ama yine de kendini bana gösterdi. Hatta bakmam için zorladı. *Neden?*

Ensem karıncalanıyor ve gözlerimi başka yöne çeviriyorum, ıslak yüzümü siliyorum ve başımdaki çelenkleri sinirli bir şekilde düzeltiyorum. Sonra tekrar ateşlere bakıyorum, özellikle de şimdi ısıdan çok duman çıkaran, cızırdayan ve boğulan ateşe.

"Şey... O ateş sönerse ne olur?" diye fısıldıyorum, sadece tanrılar beni duysun, ölümlüler duymasın diye umarak.

Elbette, zerca'nın önünde tanrılarla konuştuğum için beni suçlayacak bir yol bulacaklardır.

Kimse bana cevap vermez. Nyja kalabalığa dönerek konuşur.

"Bizi Kupala Gecesi'ni sizinle birlikte geçirmemiz için davet ettiğiniz için teşekkür ederiz," diyor, çayırın en uzak köşelerine bile kolayca ulaşan net ve güçlü bir sesle. Bunun sihir mi yoksa karizma mı olduğunu bilmiyorum, ama sanki büyük kalabalıkların önünde konuşmaya alışmış gibi konuşuyor.

"Teşekkür ederiz, ey kutsanmışlar," diye cevaplar Jarota, Nyja'nın sesinin yarısı kadar bile yüksek olmayan bir sesle. Sesi titriyor, ama kendine gelmiş gibi görünüyor. "Hayatımızda böyle bir onur yaşamadık, ilahi varlıklar. Lütfen, ne istediğinizi söyleyin."

"Ateşleri sönmük bırakmayın. Bir tanesi bile sönerse, burayı terk ederiz," diyor Nyja hemen ve ben yavaşça bir adım geri çekiliyorum. Çünkü aniden, şüpheli bir şekilde çok yakın durduğumu fark ediyorum. Kalabalığa doğru gitmeliyim.

Birçok kişi arasında olmak büyük bir güvenlik hissi verir.

Bunu düşünürken, bir başka temkinli adım attığımda, sanki bir bıçak derimi kesmiş gibi sol göğsümde bir acı patlar. Şaşkınlıkla tıslar ve yukarı bakarım. Bana odaklanmış bir çift koyu sarı göz, siyah dumanın içinde parlar ve sonra kaybolur.

Kaçma, diye sessizce emrediyor.

Korku ve belirsizlik içinde donup kalıyorum, onun ne istediğini nasıl bildiğimi bile bilmiyorum. Göğsümü okşamak ve keskin bir acı yayılan yerde kan olup olmadığını görmek için can atıyorum

ama hareket etmeye cesaret edemiyorum, aşığıya bakmaya bile. İçim endişeden düğüm düğüm oluyor, çünkü dairenin onları gerçekten engellemediğini anlıyorum.

Onun büyüü ateşin sınırını açıkça aşabiliyor.

"Swietko, Darobor," diye bağılıyor Jarota. "Ateşi besleyin ki misafirlerimiz kalıp bizi varlıklarıyla onurlandırsınlar. Ve teşekkürler, ey yüce..." Kim olduğunu anlamaya çalışır gibi kaşlarını çatıyor. Benim gibi o da başaramıyor.

"Ben Nyja, son nefesin hanımı," diyor, sesi birdenbire daha nazık, daha yumuşak, sevgi dolu bir elin okşaması gibi geliyor. Yine de sesi uzaklara ulaşıyor ve insanlar nefeslerini tutuyor, bazıları hemen dizlerinin üzerine çöküyor. Nyja dişlerini göstermeden gülümsüyor.

"Teşekkürler, ey yüce, güzel tanrıça Nyja!" diye bağırır zerca, dik durarak.

Sanırım sonunda, tüm hayatı ve mesleğinin her zaman odaklandığı tek şeyi yaptığını fark eder: tanrılarla konuşmak. Nyja başını eğip nazıkçe gülümserken, zerca'dan gurur ve önem duygusu yayılır.

Bu arada, Jarota'nın ateşi beslemeleri için emir verdiği adamlardan hiçbir iz yok. Kalabalıkta bir kargaşa ve Darobor'un Swietko'yu çembere sürüklemeye çalışırken Swietko'nun kızarmış yüzünü görüyorum. İkisi de isteksizdir, ama Darobor sorumluluk sahibi bir adamdır, eşlerine saygı duyan ve içkiyi kötüye kullanmayan az sayıdaki adamdan biridir. Zerca'nın doğrudan emrine sırtını dönmez.

Swietko ise pisliğin teki ve bir korkak. Ayrıca ikisinden daha zayıf olanı. Darobor onu kalabalığın içinden sürükleyerek çıkarır ve kimseye saklanacakları kalmayınca Darobor onu bırakır. Swietko da görevini yapmak için sürüklemek zorunda kalınmadığını iddia ederek dik durur.

"Ölümlüler bizi seviyor sanıyordum," diye mırıldanır Strzybog, ama bunun gerçekten kızgınlığından mı yoksa alay etmekten mi olduğunu anlayamıyorum.

"Oh, severler," diye cevaplar ejderha, sesinde açık bir küçümseme vardır. "Biz uzak durup yüzümüzü hiç göstermediğimiz sürece."

Bu açıkça doğru olmadığı için itiraz etmek için dönüp bakıyorum, ama Darobor ve Swietko çayırın kenarındaki odun yığınının doğru giderken duraksıyorum. Gerginler, gözleri korkuyla doludur. Jarota gururlu görünüyor, ama yüzünde ihtiyatlılık okunuyor.

Ve arkasındaki insanlar, açıkça dehşetin eşiğinde, geniş ve korku dolu gözlerle tanrıları izliyorlar. Kimse kaçmadığı için kaçmıyorlar

koşmadığı için kaçmıyorlar. Yine de, daha yüksek bir sesin hepsini bir koyun sürüsü gibi paniğe kapılıp kaçışmaya sevk edebileceğine dair kesin bir his var içimde.

"Jaga bizi seviyor," diyor Nyja, bana bakarken dudaklarında şakacı bir gülümsemeyle.

Keskin dişlerinin kenarlarını görebiliyorum. "O korkmuyor."

"Hayır, korkmuyorum," diyorum dürüstçe. "*Ölümüne* korkuyorum."

Strzybog aniden sıcak ve hoş bir kahkaha atıyor. "Bunu iyi saklıyorsun," diyor komplo kurarcasına göz kırparak, hafif bir rüzgar yüzümden geçip yanaklarıma dokunurcasına baskı yapıyor.

Bir an sonra Strzybog, yüzünü buruşturarak yan tarafını tutarak küfür eder. Arkasında duran tehditkar gölge bulutuna keskin bir dönüş yapar.

"Bu da neydi böyle?"

Woland cevap vermez ve midemi bulandıran bir his omurgamdan aşağıya doğru yayılır. Sanırım zihnim olan biten her şeyin arasında onu unutmaya çalışıyor ve o varlığını gizlediğinde bu çok kolay oluyor. Ama belki de kendimi her an onun farkında olmaya zorlamalıyım.

Nedense biliyorum. O tanrılar arasında en tehlikelisi. Ve yanılmıyorsam, Strzybog az önce kontrol ettiği rüzgârla bana dokundu ve Woland onu bunun için cezalandırdı. Bu onu daha da korkutucu yapıyor. Çünkü benim gibi bir ölümlüyü kanatıp incitmesi bir şey.

Ama Strzybog bir tanrı. Woland'ın *ona* zarar verebilmesi midemde pürüzlü bir kaya gibi rahatsızlık yaratıyor. Bu hiç mantıklı gelmiyor, çünkü Woland hiç kimse değil. Hikayelerimizde ve halk masallarımızda bu isimde kimse yok ve kesinlikle ona benzeyen kimse yok. Tabii ki...

Gördüğüm şeyi hatırlayarak karanlık buluta tekrar bakıyorum. Gözlerim kanıyor ve kalbim korkudan çarpıyor, bunu gerçekten anlayamıyorum. Ama şimdi, onun şeklini, teninin rengini, kuyruğunu, toynaklarını hatırlıyorum. Boynuzlar uymuyor, çünkü Wiosna her zaman onun boynuzları olduğunu söylerdi, ama yanılmış olabilir, değil mi?

Diğer her şey masallardaki gibiydi. Adı hariç, ama iyice düşününce, her ayrıntıyı hatırlamaya çalışınca, masallarda onun bir adı olduğunu sanmıyorum. Ona *şeytan* demek bile kişinin kapısına kötülük getirecekti.

Gerçek isminin unutulmasına şaşmamalı.

Onu saran dumanı düşünürken, nefesim hızlanıyor ve boğazım daralıyor, bacaklarım koşma ihtiyacı ile geriliyor.

. Neredeyse nehre en yakın olan ateşlerden birini suya atıp onu gitmeye zorlamak istiyorum.

Çünkü o şeytandır. En kötü, en korkunç, en iğrenç iblis. Sinekleri ve diğer haşereleri yöneten; upir gibi hayatta kalmak için değil, zevk için kan içen.

Bir bakışıyla öldüren ve dokunduğu her şeyi lanetleyen.

Ve anlaşılmaz bir nedenden dolayı, bana ilgi duymaya başladı. Boğazımdaki rahatsızlığı azaltmak için konvulsif bir şekilde yutkunurken dizlerim titriyor, ama bu sadece durumu daha da kötüleştiriyor.

Özellikle gölgeler bir an için dağıldığında, hala bana bakan sarı irisleri ortaya çıktığında. Gözlerim keskin bir şekilde yanıyor ve gölgeler birleşerek onu tekrar gizliyor.

Geri çekiliyorum ama olduğum yerde kalıyorum, onun gücünün bana kolayca ulaşabileceğini hatırlayarak. Kaçmanın bir yararı yok. Onun dikkatinden kaçmanın başka bir yolunu bulmalıyım.

Swietko ve Darobor gelirler, her biri birkaç kuru odun taşır. Bu kadar korkmuş ve tedirgin olmasaydım, daireye çok yaklaşımadan odunları ateşe atmaya çalışırken ne kadar beceriksiz göründüklerine gülerdim.

Strzybog yarı eğlenmiş, yarı dehşete kapılmış görünüyor, ağzı acıma dolu bir gülümsemeyle bükülmüş. Ama ejderha Foss, adamlara acımıyor. Büyük bir adımla, Swietko yere eğilip başka bir odun parçası alırken, dairenin en ucuna kadar ilerliyor. Onu alevlerin içine atıp doğrulduğunda, ejderha ona tıslayarak dişlerini gösteriyor.

"Siktir!"

Swietko kışının üstüne düşer, ağzı dehşetle açılır, gözleri yuvalarından fırlar. Ve bu hiç de şaşırtıcı değildir. Az önce kırmızı gözlü, pullu, dişli bir yüzün kendisine tısladığını görmüştür.

Eğer kendimi kontrol edebilme yeteneğim veya sakinliğim kalmış olsaydı, kendimi tutardım. Ama kalmadı, bu yüzden kahkahayı patlattım. Swietko, saçları dağınık, yüzü dehşetle donmuş, bacakları açık bir şekilde çimlere oturmuş, muhtemelen sadece aptalca bir şaka ile eğlenmek isteyen ejderhaya bakarken, tamamen zararsız görünüyor.

Ama geniş gözlerini bana çevirdiğinde, Swietko'nun yüzü korkudan nefrete dönüşerek çarpılır. Değişim o kadar hızlı ve çarpıcıdır ki, gözlerimi kırptırırım ve kahkaham boğazımda kalır.

Uh-oh. Gülmemeliydim.

Hiçbir şey söylemez, sadece sert hareketlerle ayağa kalkar ve sıradaki ateşi beslemek için başka bir odun parçası alır. İşini bitirdiğinde, yanımdan geçerek

benim yanımdan geçerken omzuyla omzuma çarpar ve kulağıma "Bunun bedelini ödeyeceksin" diye fısıldar.

Swietko ve Darobor, kalabalığın güvenliğini arayarak hızla geri dönüyorlar. Gölgelemin beni saklayacağını umarak yavaşça çemberden uzaklaşıyorum, ama bu noktada herkes beni burada gördü bile. Kupala bittikten sonra insanların ne diyeceğini düşünmekten korkuyorum. Bu bir dönüm noktası olacak mı? Herkesin korktuğu tanrılara olan yakınlığım sonunda beni köyden kovacak mı?

Yoksa bu benim kurtuluşum mu olacak? Sonuçta tanrılar saygı görürler.

Her neyse, artık bir şey yapmak için çok geç. En azından dairenin içinde değilim. Bir şey beni onlarla birlikte kapana kısılmaya zorlasaydı, korkudan altıma işerdim herhalde.

"Teşekkürler, sevgili dostlar," diye Nyja zarıfçe seslenir ve Jarota, tek başına şimdi neşeyle çıtırdayan, güçlü ve sönme tehlikesi olmayan tüm ateşleri beslemiş gibi selam verir.

"Size yiyecek ve içecek ikram edebilir miyiz?" diye sorar, sesi artık çok daha güçlüdür. Gerçekten kendi elementindedir, bu da şanslı bir durumdur. Köyde en azından bir kişi ilahi ziyaretten mutludur.

"En iyi içeceğinizden beş bardak getirin," diyor Nyja, emir vermeye alışkın biri gibi doğal bir şekilde.

Jarota derin bir reverans yapar ve Nyja geri çekilir, konuşması bitmiştir. Onun tavırları, kendine güveni ve kesinliği karşısında hayranlık duymaktan kendimi alamıyorum. Tam olarak olmak istediği yerde, ya da bunu mükemmel bir şekilde taklit ediyor.

Keşke bir gün ben de böyle kraliçe gibi bir havaya sahip olabilsem.

"Onların içkisini içmem," diye mırıldanır ejderha ve ben onun kabalığına burun kıvrırım. Bana keskin bir bakış atar. "Söyleyecek bir şeyin varsa, ölümlü kız, yüksek sesle söyle."

Soğuk bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru yayılır, bu yüzden daha dik durur ve korkmuyormuş gibi davranarak ona bakarım.

"Senin gibi üstün varlıkların ölümlülerden daha iyi tavırları olduğunu sanıyordum. Hayal kırıklığına uğradım," derim, kalbim boğazıma kadar çıkmış gibi. "Ve bal şarabımız ve erik şarabımız oldukça iyidir, teşekkürler."

Bu arada Jarota, açıkça tedirgin bir şekilde etrafına bakınıyor. Şarabı kimin servis edeceğini karar vermeye çalışıyor. Sanırım şarabı kendisi servis etmenin kendisine yakışmadığını düşünüyor, ya da belki tanrılara yaklaşımdan korkuyor. Muhtemelen her ikisi de.

Yine burun kıvrırmak istiyorum, ama vazgeçiyorum. Tek istediğim göze çarpmamak ve güvende olmak olsa da, her sözüm ve hareketim daha fazla

dikkat çekiyor.

"Peki, ya bizim sevimli..." Jarota, gözleri kalabalığın içinde bir yere takılırken söze başlar.

"Jaga şarabı servis etsin!" Swietko'nun yüksek sesi duyulur. "Bir kez olsun işe yarasın!"

"O seni gerçekten sevmiyor," diye fısıldar Strzybog. Ateşin izin verdiği kadar yakınımnda durduğunu görünce irkilirim.

Bu, duyduğum en hafif tabir.

Jarota dikleşir. "Öyle olsun! Jaga, misafirlerimize en iyi şarabı getir!"

İç çekip başımı sallayarak, elbisenin eteklerini toplayıp bardakların ve içeceklerin bulunduğu tezgaha doğru hızlıca yürürken, bir protesto çılgılığı beni durdurur.

"Hayır! Tanrılara şarap servis edecek biri varsa, o da Kupala kraliçesidir!"

Kalabalık mırıldanır ve ayrılır, kızarmış, güzel, kırmızı dudaklı Ida'yı ortaya çıkarır. Gözlerini kısarak, meydan okurcasına bana bakar.

Strzybog güldü, çıplak ayak bileklerimin arasında sıcak bir rüzgar esti. "Cesur küçük şey, ha? Her zaman bir kraliçenin elinden içmek istemişimdir."

Bana göz kırpar ve ben dişlerimi sıkarım. Bir dakika önce isteksizken, şimdi tanrılara bir kadeh şarap ikram etmekten başka bir şey istemiyorum. Özellikle Nyja'ya.

Ama Woland'ınkinden değil. Eteğimi indirip başımı sallıyorum ve Ida'nın almasına izin veriyorum. Ama tam bir adım geri attığımda, derin, kan donduran bir ses, tehditkar gücüyle havayı donduruyor.

"Jaga'nın elinden bir kadeh alacağım."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kan

Strzybog ıslık çalar. "Ölümlüyü talep etme konusunda gerçekten şaka yapmıyordun." Sanırım şaşırmış ve biraz da hayran kalmış.

Bu arada, köylüler panikliyor. Kalabalıkta birkaç tiz çığlık duyuluyor ve genel bir titreme var. Bazıları korkarak kalabalığın içinde kaybolmaya çalışırken, birkaçı da boyunlarını uzatarak bu korkunç sesin sahibini bulmaya çalışıyor.

"Harika," diye mırıldanıyorum, titrememi bastırmak için yumruklarımı sıkıyorum. "Sanki beni nefret etmek için başka bir nedene ihtiyaçları varmış gibi."

İda dikleşir ve yanıma gelir, kalçaları sallanır, başı dik, güzel çelenk görünür. Çemberin yanına yaklaşır, benden daha yakın durur ve çembere doğru bakar. Tanrıları cesur gözlerle bakar, hala gizli olan Woland hariç her birinin yüzünü inceler ve zarif bir reverans yapar.

"Ailemin yaptığı en iyi bal şarabını size getireceğim," der, dikleştikten sonra.

Uzaklaşmadan önce bana alaycı bir bakış attı. Dişlerimi sıkıp kara buluta döndüm ve vücuduma hareketsiz kalmasını emrederek ilk kez doğrudan ona seslendim.

"Sen de onun ailesinin en iyi bal şarabını içecek misin?" diye soruyorum, kibar olmaya çalışıyorum ama sesime öfkeli bir ton giriyor. Korku ve bedenimdeki sürekli kargaşadan bıktım. Her şeyi kilitliyorum ve göğsüme derin, yatıştırıcı nefesler alıp kendime sakın olmayı emrediyorum.

Yine de öfke devam ediyor, hatta giderek güçleniyor. Onun az önce yaptığı gibi emir verilmesinden hoşlanmıyorum. Sanki ben burada yokmuşum gibi. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, ben emir almayı pek sevmem. Wiosna ölene kadar her gün bana korkunç, inatçı bir çocuk dedi.

"Hayır," Woland'ın sesi daha alçak, sadece bana yönelik, ama yine de kulaklarımda hoş olmayan bir uğultu başlarken sırtımdaki tüyler diken diken oluyor. "Senin şarabından biraz içeceğim."

"Ekşi," diyorum hemen. "Kimse sevmez."

Kendi yaptığım böğürtlen şarabını çok seviyorum. Ekşi ve taze ve diğer içeceklerin aksine, zihni o kadar çabuk bulanıklaştırmıyor. Her Kupala kutlamasına üç şişe bağışlıyorum ve genellikle iki şişeyi eve geri götürmek zorunda kalıyorum. Bazıları şarabımın zehirli olduğunu düşünüyor. Ama çoğu kişi, Ida'nın bal şarabı gibi daha tatlı, daha güçlü içecekleri tercih ediyor.

Onun kraliçe olup benim olmamamın bir başka nedeni de bu.

"Tekrar etmemi ister misin?" diye soruyor, sesi sabırsızlıktan daha da hoşnutsuz hale geliyor.

"Peki," diyorum sertçe. Tanrılar, o beni korkutuyor, ama yine de ona beni yönetmediğini göstermek için güçlü bir istek duyuyorum. Kimsenin malı olmadığını.

Bu istek, ses tonumu kaba ve saygısız hale getiriyor. "O zaman sana çilek şarabı."

Eteğimi hışırdatarak arkanı dönerim. Yarım adım bile atamadan, sert ve ezici bir güç enseme kavrar ve beni geri döndürür. Çaba ve acıdan homurdanırım, sonra dişlerimi sıkarak iniltiyi bastırırım.

Kahretsin, acıyor.

"Bana saygılı bir şekilde ve adımla hitap edeceksin," diyor, boynumdan aşağıya ürperti gönderen alçak, tehditkar bir sesle.

"Hayır. Dilimi kesiyor," diye cevap veriyorum hemen, acıya tepki olarak öfkem artıyor.

Woland'ın sarı gözleri duman perdesinin arkasından parlar ve ben onu görmekten duyduğum ıstıraptan kendimi korumak için gözlerimi sıkıca kapatırım. Aniden, her taraftan vücuduma bir baskı gelir, sanki beni saran bir kumaş yığını gibidir.

"Gözlerini aç," diyor, sesi sineklerin vızıltısı gibi kafamın içine işliyor.

"Açmayacağım. Acıyor," diyorum dişlerimi sıkarak, çünkü enseme baskı azalmıyor. Utanç verici sesler çıkarmamak için acıya karşı sıkı sıkı direnmem gerekiyor.

"Ve benim bakışlarıma karşı bağışıklık kazanana kadar acı çekmeye devam edeceksin. Gözlerini aç."

Kafamı sallayıp dizlerimi kilitliyorum, burnumdan hızlı hızlı nefes alıyorum. "Sana karşı bağışıklık kazanmama gerek yok. Şafak sökünce sen gitmiş olacaksın."

O duraksıyor. Gözlerimi aralık bırakarak açıyorum, yüzüne bakmamak için aşağıya bakıyorum. Sonra gözlerimi daha fazla açıyorum, gergin bir şekilde yutkunuyorum. Artık çayırları, çıplak ayaklarımın altındaki çimleri veya nehri görmüyorum. Etrafımdaki her şey, tüyler gibi cildimde kayan koyu, yumuşak gölgelerle kaplı.

Tek ışık kaynağı, bizi ayıran küçük bir ateş. Sınır.

Bir anlığına yukarı baktığımda, Woland'ın tamamen çıplak ve önümde durduğunu görüyorum. Sanki gölgelerini ikimizin üzerine örtmüş, böylece kimse beni göremesin, tıpkı onun görünmediği gibi.

"Biz zamanın dışında ve gizlenmiş durumdayız," diyor, sesi sabırlı ama yine de bir miktar sinirli. Sanırım bir şeyleri açıklamaktan nefret ediyor ama benim için kendini zorluyor.

Ama neden?

"Zamanın dışında mı?" diye tekrar ediyorum, en güvenli yer gibi görünen göğüs kemiğine bakarak. Çünkü gözlerine bakmak acı veriyor. Ve çıplak vücuduna bakmak beni rahatsız ve ateşli hissettiriyor.

"Evet. Bu gölgeli bölgenin dışında zaman herkes için durdu. Duyulmadan ve rahatsız edilmeden konuşabiliriz."

Kulaklarımı dikip, ikimizi çevreleyen mutlak sessizliği fark edince şok oldum. Duyduğum tek ses, Woland'ın yavaş, düzenli nefes alışı ve hızlı, sık nefeslerimle kesintiye uğrayan kalbimin çarpıntısıydı.

Sessizlik baskıcı ama şaşırtıcı derecede yatıştırıcı. Sessizliğe bırakarak omuzlarım gevşiyor. Kupala'nın gürültüsünden sonra, bu huzur dolu an bir armağan. "Zamanı durdurdun," diye fısıldıyorum ve aniden vücudum tekrar kaskatı kesildi.

Zaman. O, zamanı yönetiyor.

Keskin bir şekilde yukarı bakıyorum, parlak sarı gözlerine, ve kan bir anda yanaklarımdan aşağı akıyor. Ama acıyı ve bunun korkunçluğunu umursamıyorum. Çünkü Woland, nedense beni isteyen korkunç iblis, kendimi kurtarmak için ihtiyacım olan şeye sahip.

"Geçmişe gidebilir misin?" diye soruyorum, keşfimden nefes nefese.

Başını yana eğdi, koyu gri alnı düşünürken kırıştı. Acı gözlerime daha da derinleştğinde bile göz teması kurmayı bırakmadım.

Sanki iki kalın, sıcak iğne göz bebeklerimi deliyor, baktıkça daha da derine iniyor gibi hissediyorum.

"Neden?" diye soruyor. "Geçmişî ziyaret etmek mi istiyorsun?"

Acı daha da keskin ve sıcak hale gelir, gözlerim kanlar içinde kalır. Kan, yanaklarımdan sıcak damlalar halinde akar ve düşerek elbisemi lekeler. Ama umurumda değil. O, her zaman aradığım çözüm, hayatımı kurtaracak tek şey.

Aynı zamanda tanıdığım en tehlikeli yaratık. Ne kadar hoş olmayan biri olduğunu görünce, sırf ben istediğim için bana hiçbir şey vermeyeceğinden şüphem yok. Akıllı olmalıyım. Kurnaz.

"Sadece merak ediyorum," diyorum, etkilenmemiş gibi davranmaya çalışarak.

Dolgun dudakları geniş bir gülümsemeye açılır, kırmızı diş etleri ve beyaz dişleri ortaya çıkar. Geri çekilirim, kafatasımda beyaz sıcak kıvılcımlar patlayarak acı yayılır. Ve sonra, geçer. Baskı kaybolur ve gözlerimi kırıştırırım, kırmızı renk görüş alanımı kaplar. Gözlerim tekrar normal ve sağlam hissedilir, sadece en hafif bir karıncalanma kalır, sanki delici acının yankısı gibi.

"Gördün mü?" diyor, şok edici derecede kalın, siyah dili alt dudağını yalamak için dışarı çıkıyor. "Artık bana acı çekmeden bakabilirsin. Aynı şeyi benim adımla da yapacağız. Onu yaklaşık yirmi kez tekrarla, o zaman seni incitmeyi bırakacaktır."

Tekrar tekrar gözlerimi kırıyorum, gözlerimdeki kanlı tabaka temizleniyor. Sonra kendime bakıyorum. Tahmin ettiğim gibi, elbisem mahvolmuş.

"Hayır, teşekkürler," diyorum, ihtiyatla yukarı bakarak. "Bu gece yeterince kan kaybettim." "Sen mide bulandırıcı değilsin," diyor sırtarak. "Belki de beni o isimle çağırmak zorunda hissetmiyorsundur? Başka birçok ismim var, istediğini seçebilirsin

seçebilirsin. Diabel, Czart, Kusy, Szatan, Loheli..."

Kafamı salladım ve o sıcak ve hoş bir şekilde güldü. Ben gergin ve korkmuşken, o açıkça eğleniyordu. Cildimi kaplayan kan kaşındırıyordu.

Gözleri parıldıyor, şeytani sarılığın ortasında soğuk bir kıvılcım ve kolunu kaldırıyor. Yavaşça, bizi ayıran şenlik ateşinin üzerinden uzanıyor ve ben, o büyük ama zarif, canavarca pençeleri olan eline sessizce bakıyorum. El neredeyse göğsüme değecekken, ani bir hareketle geri adım atıyorum.

Hayır. Bu doğru değil. O çemberi geçemez.

Sırtım yumuşak ama sert gölgeli kumaştan duvara yaslanır. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, alarmım artarken onu geçemem. Eli gittikçe yaklaşıyor. Kapana kısılmış ve onun merhametine kalmış durumdayım.

Woland parmaklarını büküp eklemlerini yanağımda gezdirerek kanımı topladı. Dokunuşu nazikti, cildi sıcaktı, ama yine de neler olduğunu fark edince dehşet içinde çığlık atmak istedim.

Eli hiç çaba harcamadan sınırı aşıyor. İstersen daireden çıkabilirsin.

"Yapamazsın..." diye başlıyorum, ama bitiremiyorum. Boğazım kurumuş, kalbim deli gibi atıyor ve Woland kanlı parmak eklemlerini ağzına götürürken gözlerini kapatıyor.

Sarı parıltı söndüğünde, çok daha az şeytani görünüyor.

Ta ki kanı yavaşça, müstehcen bir hareketle diliyle yalayana kadar. Midem bulanıyor ve kusmamak için zorla yutkunuyorum. Parmak eklemi temizlendiğinde gözleri açılıyor. Daha yumuşak görünüyorlar. Kapalı.

"Ölümlülerin kanını içmeyeli uzun zaman oldu."

Dağınık zihnimi toparlayıp cevap veremedim, parmaklarını kıvırdı ve havada binlerce prizma ile parıldayan güzel bir kristal kadeh belirdi. Onu ustaca yakaladı ve diğer elini kaldırarak bana bir işaret yaptı.

Yapışkan kanın elbiseyi cildime yapıştırdığı yerde, yanağıma ve karnıma bir şey gıdıklıyor. Kanın aniden benden ayrıldığını, binlerce kırmızı damlanın havada asılı kaldığını dehşetle izliyorum. Hepsi tamamen ayrılıyor ve giysilerimde ve cildimde tek bir damla bile kalmıyor. Elbisem yeniden temiz oluyor.

Bir anlık mükemmel sessizliğin ardından, kan havada uçar ve onun kristal kadehine sıçrar. Woland onu ağzına götürür ve içer.

Bu korkunç manzara beni paniğe sevk ediyor.

Kaçmak istiyorum, ama dönüp vücudumu siyah bariyere dayadığımda, bariyer hiç esnemiyor. Ne kadar zorlarsam o kadar geri itiyor. Yumruklarımla bariyere vuruyorum, ama sanki altında sert bir şey olmayan sonsuz bir tüy yığınının vuruyormuşum gibi.

Geçemediğim için yenilgiye uğrayarak yere çöküyorum. Ama şeytanın kanımı içmesini izlemeyi reddediyorum. Ona sırtımı dönüyorum.

Arkadan bir el boğazımı kavrayıp çekince, hatamı anlıyorum.

Asla şeytana arkanı dönme.

Boğazımı sıkarken nefesim kesiliyor, beni geri çekiyor. Bacaklarımdan arkasında bir sıcaklık hissediyorum ve aramızdaki ateşten yanmamak için zorlukla dönüp

Woland'ın büyük eli enseme kayar ve ben ona bakarken orada kalır, hissettiğimden daha fazla cesaretle yukarı bakarım.

Siyah ağzı benim kanımla lekelenmiştir.

"Seni kovmadım, ölümlü," diyor, yüzü hoşnutsuzlukla buruşmuş. "Konuşurken bana arkanı dönme."

Ağrıyan boğazımı ovmağ istiyorum ama onun dokunuşuyla sırtımdan aşağıya doğru sürünen yapışkan bir ürperti hissetmeme rağmen kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Keşke beni bıraksa. Avuç içlerim terliyor ve dizlerim titriyor, ensemdeki elinin ağırlığı her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Başparmağı kulağımın arkasından başımın yanını okşadığında, neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

"Lütfen," diyorum. Sesim hıçkırık gibi çıkıyor. "Benden ne istiyorsun?"

"Sadece önemsiz bir şey," diyor. "Ama sana söylemeden önce, bana yalan söylemeyi bırakmalısın

."

Dudaklarım açılır ve ensemdeki tutuşu sıkılaştır. Pençelerinin uçları boynumun yanındaki yumuşak deriye batır.

Dudaklarını şapırdatarak, kanımın son izlerini yalar. "Yalancıların kanını severim, ama senden tam bir dürüstlük bekliyorum. Neden zamanda geriye gitmek istiyorsun?"

İrademin son kırıntılarını topluyorum ve dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Bu bilginin ne kadar önemli olduğunu bilecek kadar bilgiliyim. En çok istediğim şeyi ona verirsem, benim üzerimde daha fazla güce sahip olacak, ki zaten yeterince gücü var.

Şeytanın kontrolüne girmeyeceğim. Bu düşünceyle cesaretle çenemi kaldırıp dudaklarımı sıkarak gözlerinin içine bakıyorum.

Alnı kırıtır ve beni bırakır, eli düşerken boynumda bir çizgi çizer. Yüzümü ifadesiz tutarım. Bu sefer, pençesinin ucundaki kanımı yalarken, onu olabildiğince sakın bir şekilde izlerim. Woland bana şeytani bir gülümseme atar ve gölgeleri etrafımdan çözülüp ona geri dönerken geri adım atar.

"Pekala. Gecenin geri kalanında neler olacağını görelim."

Ve aniden, sessiz, gölgeli kozadan çıkıyorum. Kupala'nın gürültüsü tüm gücüyle üzerime çöküyor ve ilk kez rüzgârın ağaçlarda nasıl hışırdadığını, nehrin nasıl sürekli mırıldandığını fark ediyorum. Ateşin çıtırtıları ve insanların meraklı, korkmuş, endişeli fısıltıları doğanın sesleriyle karışıyor. Nyja, Strzybog ile sessizce konuşuyor ve Foss zaman zaman burun deliklerinden duman çıkararak homurdanıyor.

Woland'a baktığımda, tamamen gizlenmiş durumda. Bu arada Ida, cömertçe bal likörü doldurmakla meşgul. Nefes veriyorum, vücudumu kıvrılmak istediği koruyucu kamburdan zorla çıkarıyorum ve şeytan için şarap almaya gidiyorum.

Vücudumu kontrol altına almaya çalışarak zamanımı boşa harcıyorum. Ama tüm korku terim yapışkan bir tabaka halinde hızla soğuyor ve acil tehlike geçtikten sonra soğuktan titriyorum. Titreyen ellerimle şarabı dökmek için şarabı dökmeye odaklanmam gerekiyor.

"İyi misin?"

Bogna elime dokunur, tatlı yüzünde benim için endişe belirir. Zorla gülümserim ve başımı sallarım, bardağı kenara koyarım.

"Sadece bir fincan doldurmam lazım," derim, onu daha fazla endişelendirmemek için sakın kalmaya çalışarak. "Önemli bir şey değil."

"Sonra da ona ver," der Bogna titreyerek, şarap şişesini alır. "Nasıl dayanabiliyorsun bilmiyorum. Herkes onlardan korkuyor. Çok garip görünüyorlar. Bizim gibi, ama yine de..."

Sözünü bitirmeden, sabit bir el ile bardağı doldurur. Göğsümde hassas bir minnettarlık dalgası yükselir ve canımı yakar. Her şeyi kendi başıma halletmeye o kadar alışmışım ki, Bogna'nın yardımı, önemsiz de olsa, göğsümü acıtıyor.

"Teşekkür ederim. Şimdi lütfen git ve eğlen," diyorum ona, dolu bardağı ellerime sıkıca tutturup parmaklarımı yatıştırıcı bir şekilde sıktığında. "Ben iyiyim, söz veriyorum. Sen de kendine dikkat et."

O da başını sallar ve arkadaşlarının yanına döner, çemberden uzak durmak için daha uzun bir yol seçer. Onu hiç suçlamıyorum. Oraya geri dönüp Woland'la tekrar yüzleşmekten nefret ediyorum.

Hiçbir şeyi dökmek için dikkatlice yürürken, Ida çoktan işini bitirmiş, yakınlarda Jarota ile konuşuyor ve müzisyenlerimizi işaret ediyor. Kalabalık daha rahat görünüyor ve çemberin içinde, Foss bile önce şüpheyile kokladığı bardaktan bir yudum aldıktan sonra gülümsüyor.

"Söylediğimi geri alıyorum. Bu pislik değil," diyor ve Nyja sevgiyle başını sallıyor.

Ben yaklaşırken, Woland'ın siyah bulutu görünmez sınıra doğru yaklaşıyor. Bir an için, ona şarabı uzattığımda beni dairenin içine çekip çekmeyeceğini merak ediyorum. O dışarı çıkabildiğine göre bunun bir önemi yok sanırım, ama diğerleri çıkabilir mi? Ya Foss veya Rodzanica bir nedenden dolayı bana zarar vermek isterse ve daire bunu engellerse?

Bu düşünceyi kafamdan silip kendimi hazırlarım, Woland şarabı alır almaz elimi geri çekmeye hazırlanırım. Onlarla birlikte kapana kısılmayacağım. Woland'a hizmetimi bitirir bitirmez kalabalığın içinde kaybolacağım, karar veririm. Yeter artık.

Pençeli bir el gölgelerin içinden kayarak kadehi aldığı anda, bana dokunmadığı için rahat bir nefes alıyorum. Pençeleri sınırı biraz aşıyor, ama sadece beni alay etmek için. Elimden kadehi alan Woland, bir adım geri çekilip çemberden uzaklaşıyorum. Rahatladığım için o kadar derin bir nefes alıyorum ki, göğsüm ağrıyor.

Çünkü her şey bitti. Kaybolabilirim. Güvende olacağım. Rahatlama beni kaplar ve bu baş döndürücü hisle neredeyse gülmek üzereyim.

Tam o sırada, kükreyen, öfkeli bir ses kulağıma fısıldadı. "Seni yakalayacağımı söylemiştim."

Dönmeye vakit bulamadan, Swietko tüm gücüyle beni itti ve ben öne doğru düştüm, tam da Strzybog'un üzerine, o da beni şaşkın bir sesle yakaladı.

Panik içinde doğrulup kaçmaya çalışıyorum, ama dizim sert ve sağlam bir şeye çarpıyor, sanki en yakın iki ateşin arasında uzanan bir duvar gibi.

Çizgiyi geçemem. Çemberin içinde sıkışıp kaldım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Dans

Kendimi toparlayıp bakacak hale geldiğimde, Swietko çoktan kalabalığın içinde kaybolmuştur. Yumruklarımı sıkıp dönerim, kalbim saf korkuyla çarparak yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırırım. Çünkü onları *hissediyorum*. Dairenin içi, kollarımdaki tüyleri diken diken eden olağanüstü bir güçle titriyor ve parılıyor. Bu güç kalp atışı gibidir ve beni hasta ediyor.

Vücudum yeni bir ter dalgasıyla kaplanıyor.

"Böyle daldığım için özür dilerim," diyorum, sesimin ne kadar nefes nefese olduğunu duyunca dehşete kapılıyorum

Strzybog hoş bir gülümsemeye eliyle beni uzaklaştırıyor, Foss öfkeyle dudaklarını büzüyor

, Rodzanica ise tepki vermiyor. Bana bakmıyor bile. Woland ortada yok.

"Gidemezsin, değil mi?" diyor Nyja, yavaşça yaklaşarak. Sanırım korkumu ve rahatsızlığımı hissediyor. "Ah, canım. Burada toplanan büyü gücü, herhangi bir ölümlüye baş ağrısı verebilir. Strzybog, acaba..."

Ona döner, ama cümlesini bitirmeden Strzybog gülümseyerek başını sallar. "Daha fazla bir şey söyleme. Memnuniyetle."

Neler olduğunu anlamıyorum, bu yüzden Nyja'nın yanında durup Strzybog'un zaten geniş olan göğsünü şişiren derin bir nefes almasını sessizce izliyorum. Sonra dizlerini büküyor, dudaklarını sıkıca kapatıyor ve üflüyor.

En yakınındaki ateşe üfler.

Ateşin yerden temiz bir şekilde yükselip, yanmış toprak bırakarak, yeni bir noktaya yerleşene kadar yavaşça aşağıya doğru süzülmesini hayranlıkla izliyorum. Strzybog, nehrin hemen yanında olmayan diğer iki ateşe de aynısını yapıyor.

. Daire büyüdükçe, daha rahat nefes alabiliyorum.

Sanki içindeki sihir seyreltilmiş, hava daha hafif ve soluması daha kolay hale gelmiş gibi.

Bu sırada, birkaç kişi aniden çok yakınlarına gelen ateşlerden uzaklaşmak için zıplıyor. Birkaç kişi sesini yükseltiyor ve korku dolu bakışlar atıyor, kalabalığın çoğu ise büyük Kupala ateşinin etrafında daire çizerek daha uzağa çekiliyor.

Ida yakınımda kalır, gözleri bana dikilir. O anda, yüzü nefretle buruşmuş, hiç de güzel görünmüyor.

Görünüşe göre, Swietko'nun benim için bir ceza olarak gördüğü şey, Ida'nın gözünde kıskançlık nesnesi. Ne tuhaf. Keşke onunla yer değiştirebilseydim, ama ben kapana kısılmış durumdayım. Bu yüzden iç çekip, yüzüme yine sahte bir gülümseme takınıp Strzybog'a dönüyorum.

"Teşekkürler. Bu çok daha iyi," derim, o da gülümseyerek dikleşir. "Merakımdan soruyorum, onları ne kadar uzağa uçurabilirsin?"

Beyaz dişleri yakışıklı yüzünde parıldıyor, mavi gözleri yaramazlıkla ışıltıyor. "Gerektiği kadar uzağa, gelincik kız."

Nyja'ya bakarak başımı sallıyorum. O ve Strzybog, ziyaretçiler arasında en nazik ve en güvenilir olanlar gibi görünüyorlar. Sadece onlarla birlikte kapana kısılmış olmak bile bir zevk olabilir diye düşünüyorum. Onlara sorabileceğim o kadar çok şey var ki.

Belki de diğerlerini görmezden gelirim.

"Yani ölümlüler hiçbir zaman kontrol sahibi değil mi? Bu sadece gösteriş için mi?" diye soruyorum.

Nyja başını sallar. "İlle de öyle değil. Çoğumuz ateşleri bozamayız, hatta ölümlülerin dünyasına geçemeyiz. Strzybog elbette serbestçe geçebilir ve güçlüdür, bu yüzden..."

"Dur. Sırlarımızı açığa vurma," diye araya girer Foss, burun deliklerinden dumanlar çıkararak.

Onun orada olmadığını varsayma planım suya düştü.

Ona dönüp baktığımda, bir anda ne kadar değiştiğini görünce irkildim. Büyümüş ve yüzü artık insan gibi görünmüyordu, tamamen uzaylıya benziyordu, kalın, gümüş pullarla kaplı bir ağızlığa uzanıyordu.

"Oh, ne güzel," Strzybog gülerek diyor. "Artık yayılmak için yeterli alanın olduğuna göre ölümlülere bir gösteri mi sunmak istiyorsun? Haydi bakalım!"

"Ben *gösteri yapmam*," diyor Foss, gözlerini kapatarak. Bir an sonra, önceki şekline geri dönüyor, sadece burada burada görünen pullar onun ne olduğunu ele veriyor.

ne olduğunu ele veriyor.

Ejderha arkasını dönüp gürültüyle bal şarabını yudumlarken, Strzybog kaşlarını kaldırıp bana sırtarak bakar. "Her seferinde işe yarıyor," diye fısıldayarak kulağıma eğilir.

Woland homurdandığında, gözlerini devirip uzaklaşır. "Oh, lanet olsun. Ya onu al ve bu işi bitir ya da bırak da ben oynayayım."

Tam o sırada, ilk canlı müzik notaları duyulur ve Strzybog müzisyenlerin durduğu yere bakar.

"Ah, sonunda! Ölümlülerin eğlencesi," der, ellerini çırparak. Heyecan ve neşe dolu görünse de, Strzybog'un ölümlülerin dünyasını ve sunduğu şeyleri pek önemsemediğini hissediyorum.

Oynamak, dedi. Sanki biz sadece onun eğlencesi için varızmış gibi.

Ona bunu sormak üzereyim ki, ağır bir kol belime dolanır. Başımı kaldırdığımda, gözlerim Woland'ın sarı bakışlarıyla karşılaşır. Üzerimde yükselir, boynuzları gökyüzünü gizler. Onun ezici yakınlığı midemi düğümler.

"Şarabını beğendim," diyor ve cildim ateş gibi yanıyor.

Neden bilmiyorum, ama sözleri çok müstehcen geliyordu. Karnımda sıcak ve hevesli bir şey kıvrılıyordu, ama bu his tiksinti dalgasının altında kayboluyordu.

Omurgamdan soğuk bir ürperti geçer ve uzaklaşmaya çalışırım, ama o beni daha sıkı tutar. Keskin pençeleri karnıma batar.

"Bu çok kolay olabilir, Jaga," diyor, yüzünü kulağıma yaklaştırarak. Gözlerim büyüdü, çünkü sesi çok farklı geliyordu. Tüm acımasız, talepkar kenarlarını kaybetmiş, şimdi bir okşama gibi yumuşak ve baştan çıkarıcıydı.

Dudakları bir anlığına kulağımın kabuğuna değdiğinde, sertçe sarsıldım.

"N-ne?" diye soruyorum, önceki tiksintimi geri çağırmaya çalışırken, sıcak, çaresiz bir ihtiyaç dalgası omurgamdan aşağı titriyor. Aniden, onun yakınlığı kafa karıştırıcı bir şekilde iyi geliyor.

"Pes et," diye mırıldanır.

Yavaşça arkama geldiğinde, sıcak bacakları elbisenin içinden benim bacaklarıma sürtünüyor. Ön kolu kaburgalarımı kavrarken, diğer eliyle örgülerimden kaçan ensemdeki saçları kenara itiyor. Önümde sadece karanlık var. Yine onun gölgelerinin samimi sığınağında kilitliyiz ve kalbim gittikçe daha hızlı atıyor.

Yalnızız. Şeytanla kapana kısılmış durumdayım.

Ama bu sefer, dehşetime başka bir şey daha karışıyor. Sıcaklık vücuduma yayılıyor, bacaklarımın arasında toplanıyor ve o kadar güçlü ki, ona yaslanmak istiyorum. Ağır bir sersemlik zihnimi baskı altına alıyor ve düşüncelerim yavaşlıyor, ama son bir kez daha ayık düşünmeden önce.

Bu bir tahrik. Ve benim değil.

"Hoşuna gidiyor, değil mi?" Woland, avucunu göğsüme doğru kaydırırken, alçak ve büyüleyici bir sesle diyor. "Gördün mü, Jaga? Korkmana gerek yok. Sadece teslim ol. Benim olduğumu söyle."

Dilim hemen itaat etmek istiyor, ama dudaklarımı sıkıca kapatıyorum, son mantıklı düşüncem hala kafamı ve vücudumu dolduran şehvetli sisin içinde dönüp duruyor. Uyluklarımı birbirine sürtüyorum ve kapalı dudaklarımdan inlemeler çıkıyor, pençeli bir parmak elbisenin üzerinden nazikçe meme ucumu okşarken.

Ama ben onun değilim, zihnim kanımdaki yoğun zevk dalgaları arasında zorlukla tartışıyor. Neden böyle söyledim? Neden?

"Neden?" diye yüksek sesle soruyorum. Kelime inilti olarak çıkıyor.

Bacaklarımın arasında coşku kıvrılıyor, en hassas bölgelerime yayılan sıcaklık çarpıyor. Bir dokunuş gibi hissediyorum, ama değil.

Tanrım. Çok iyi geliyor.

"Çünkü sen bana aitsin," diye fısıldıyor ve sesi aynı anda birçok yönden geliyor gibi, kulağımı okşuyor, dudaklarımda oynuyor, daha önce kimsenin dokunmadığı yerlerime giriyor. Nefesimi tutuyorum ve ona doğru bastırıyorum, ellerini üzerimde hissetmek için çaresizce.

Yine de, zihnimin küçük, kavgacı bir kısmı bana bunu yapmamam gerektiğini hatırlatıyor.

O seni kontrol ediyor.

"Benim olmak istiyorsun, değil mi Jaga?" diye fısıldıyor ve onun sıcak, ısrarcı nefesi yanağıma değdiğinde başımın tepesinden ayak tabanlarımdan titriyorum. Üzerime eğiliyor, vücudu etrafıma dolanıyor ve parmakları yasak olması gereken bir şekilde göğüslerimi tembelce okşuyor.

Bu konuda çok iyi.

Vücudum onun dokunuşuyla çılgına dönüyor. Dudaklarımdan, ağrıyan göğüslerimden, ıslak, şişmiş merkezime kadar içimdeki her şey bana teslim olmam için yalvarıyor.

Sanki bunu hissetmiş gibi, Woland gülümsüyor, nazikçe yanağımla avuçlayıp, hala arkamda dururken bana dönüp bakmamı sağlıyor. Onu içime çekerken dudaklarım açılıyor, yeni bir sıcaklık dalgası omurgamdan aşağıya doğru akıp karnımın dibinde birikiyor.

O *muhteşem*. Cildi hala koyu gri, gözleri hala sarı, burnu hala eğri, ama bu özellikleri yeni bir ışıktaki görüyorum, sanki daha önce gizli olan bir yönünü ortaya çıkarmış gibi. Boynuzları başını çevreleyen bir taç gibi yayılıyor ve onu vahşi bir tanrı, doğanın ve gücün bir varlığı haline getiriyor. Hayranlıkla izliyorum ve onun bu kadar yakın olması, dokunduğumuz yerde gücünün cildime yayılması başımı döndürüyor.

Bu beni çok özel hissettiriyor. Seçilmiş biri gibi. En sevilen biri gibi.

Artık şeytani değil, gördüğüm en çarpıcı yaratık. *Canavar*, diye fısıldıyor zihnim, ama bu düşünce beni korkutmuyor ya da tiksindirmiyor. Canavar olsun ya da olmasın, o kadar güzel ki, ağlayabilirim.

Ona tapmak istiyorum. Yüzünün her santimini öpmek istiyorum ve bunu yaptıktan sonra, dudaklarımı göğsüne ve gergin karnına doğru kaydırıp onu ağzıma almak istiyorum. *Evet* demek üzereyken, o tekrar konuşuyor, beyaz dişleri baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle parlıyor.

"Sana dünyadaki tüm zevkleri yaşatacağım, ölümlü. Tek yapman gereken benim olduğumu söylemek, ben de seni çılgılık atana kadar boşaltacağım. Bu, senin zavallı hayatının en güzel anı olacak."

Yanağımı bırakıp göğsümü biraz fazla sertçe kavradı. Ben nefesimi tuttum, o da boğazının derinliklerinden memnuniyet dolu bir ses çıkardı.

İçimde bir şey kırılır, kalbimin arkasında acı dolu bir dünya açar. Birkaç saniye önce en sevdiğim kişiydim, şimdi reddedilmiş hissediyorum. *Çöp gibi*.

Bu duygu beni tamamen ele geçirmeden önce, onu sıkıca paketleyip saklarım, ama acı işini yapar. Bir şeyler ters gidiyor ve zihnimdeki şehvetli sisle savaşıyor, umutsuzca düşünmeye çalışırım.

Sonunda, onun sözleri kafama dank eder. *Ölümlü mü? Acınası bir hayat mı?* En güzel çiçek demetinin içine batmış keskin bir diken gibi.

Bu uyumsuzluk, her düşünceyi zorlukla elde etsem de, yeniden düşünmemi sağlayacak kadar yeterli. En temel içgüdülerim hala kafamın içinde yüksek sesle yankılanıyor, pes etmemi, evet dememi, onun istediği her şeyi yapmamı istiyor.

Onun *penisini* istiyorum.

Yine de, hayır, onun olmayacağıma karar vermem için yeterli akıl sağlığı damlıyor.

Çünkü o şeytan olduğu için değil. Kötü olduğu için de değil.

Beni saygı duymadığı için.

Woland'ın pençeli eli göğsümden ayrılıyor ve karnıma doğru kayarken dudakları yanağıma bastırıyor. Derin bir nefes alıp vücudumu ona sıkıca sarıyorum.

"Hayır."

Tamamen hareketsiz kalır, nefes alışını bile durur. Vücudu hala bana sıkıca sarılmış, parmak uçları kasık kemiğimin *hemen* ötesine ulaşıyor. Uzun bir duraklamadan sonra, benim söylediklerimi tekrarlar.

"Hayır mı?" Sesi şaşkın ve sinirli geliyor ve başımı döndüren zafer duygusu yerini aldığı anda, heyecanımın bir kısmı dağılıyor.

Şeytanı şok ettim. Bu kesinlikle bir zafer.

Ama sonra, Woland öfkeyle hırlayıp beni o kadar sert bir şekilde itti ki, yere düştüm ve kendimi tatmin edici hissetmem sarsıldı ve kayboldu. O bana doğru ilerlerken, siyah toynakları toprağa saplanırken yukarı baktım. Boğazımı kavradı ve beni o kadar yükseğe kaldırdı ki, sadece ayak parmaklarımın uçları çimlere değiyordu.

"Bana *hayır* deme cesaretini mi gösteriyorsun?"

Onun avucunu sıkıca tutup tırnaklarımı etine batırıyorum, ama nafile. Onu bırakamıyorum. Bu yüzden sessizce boğuluyorum, öfkeli sarı gözlerine bakarken, dudaklarımın üzerinde sıcak nefesini hissediyorum. Yüzü öfkeyle çarpılmış ve canavarca görünüyor, oysa birkaç dakika önce onu yakışıklı, hatta dünyanın en yakışıklısı olarak görüyordum.

Ama hepsi yalandı. Gerçek *bu*. Ve korkunç.

Karanlık görüş alanımın kenarlarına sızıyor ve Woland tiksinti dolu bir hırıltıyla beni fırlatıyor. Yine çimlere düşüyorum, hırpalanmış boğazımdan hırıltılı nefesler alıyorum. O öfkeyle nefes alıp veriyor, toynaklarıyla sertçe yere vuruyor ve sonra dikleşip başını geriye atıyor.

Öfkeli, acı verici derecede yüksek bir kükreme havayı yırtıyor. Kulaklarımı kapatıp çimlere çömeliyorum ve beni duyan tüm tanrılardan bunun bitmesi için yalvarıyorum. Birkaç çılgın kalp atışından sonra, bitiyor.

Woland yaklaşır ve beni elimden tutup kaldırır.

"Bırak beni!" omzumdan geçen acı ile haykırırım.

O bırakmaz. Dudakları alaycı bir şekilde kıvrılır ve çelenkimden bir gelincik koparır, onu bölgemizin kenarındaki gölgelerin karanlığında kaybolana kadar fırlatır. Protesto etmek için bağırduğımda, elimi daha sıkı tutar ve yüzünü benimkine yaklaştırır, böylece göz göze geliriz. İçimden bir korku dalgası geçer ve geri çekilirim.

"Bana itaat edeceksin, *gelincik kız*," diyor alaycı bir sesle. "Yoksa sevdiğin herkesin ölümünü izleyeceksin."

Gözleri öfkeli ve talepkar bir şekilde bana bakıyor. Onun neden olduğu tüm ıstırap içimde yükseliyor, ta ki artık bu baskıya dayanamayacak hale gelene kadar. Kahkahalarla gülmeye başlıyorum.

Woland kaşlarını çatıp geri çekilir ama bırakmaz.

"Ben kimseyi sevmiyorum, *şeytan çocuk*," diye yüzüne tükürdüm, öfke korkuyu bastırdı. "O yüzden elinden geleni yap."

Beni bir an inceler, sonra yüzü açılır, alnı düzelir. Bir anda tüm öfke kaybolur ve midem rahatsızlık hissiyle altüst olur.

Çok hızlı. Kimse duygularını bu şekilde kontrol edemez.

"Yapacağım," der, uğursuz bir sakinlikle. "Ama önce dans edelim."

O dikleşirken ona hayretle bakıyorum, başı benden çok yüksekte, boynuzları gökyüzüne uzanıyor. Gölgelerden böyle çıkıyoruz: Woland elimi tutuyor ve ben hayretle ona bakarken, birdenbire suskunlaşıyorum.

Sesler duyulmaya başlar ve serin bir esinti ensemi okşar. Titrerim.

"Sen delisin," diyorum yumuşak bir sesle, ama diğerlerinin duyabileceği kadar yüksek sesle olmalı ki, Nyja nefesini tutuyor ve Strzybog kahkahalar atıyor. Şimdiki zamana geri döndük.

"Adil olmak gerekirse, akıl sağlığı eğlenceli değildir," diyor rüzgârın efendisi.

Woland yorum yapmaz. Bu sefer şiddet kullanmadan beni açık bir çim alana çeker. Yarım yürekle elimi onun elinden çekmeye çalıştığımda, pençesiyle iç kolumu keser. Acıdan tıslarım.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye soruyorum, artık korkudan çok öfkeliyim. Diğerleri bizi görüyor ve onlar benim değil, onun arkadaşları olsa da, en azından artık onunla yalnız değilim.

"Sebeplerim var," der düz bir sesle ve beni zarifçe döndürerek yüzümü kendisine çevirir. Elim hâlâ onun elindedir, ama tutuşu acıtmaz.

"Sebeplerini söyle, belki anlaşılabiriz," derim soğukkanlılıkla, bu olasılık iğrenç olsa da. Eve gidip vücudumu inek pisliğine batırarak onun ellerinin ve iğrenç büyüünün her izini silmeyi tercih ederim.

Onu bir daha asla görmek istemiyorum. Bir daha onunla asla konuşmak istemiyorum.

Bana yaptığı şey... Bu, aşağılıktan da öte bir şey. Hâlâ bunun alçaklığını kabullenemiyorum çünkü birinin bir başkasını bu şekilde kontrol edebileceğini hiç düşünmemiştim. Onun manipülatif büyüüne verdiğim tepki yüzünden kendimi aşağılanmış hissediyorum. Yine de, aynı zamanda zafer kazanmış da hissediyorum.

Hayır dedim. Ve bunu yaparak, yüzündeki kendini beğenmiş sırıtışını sildim.

Ölümlü ya da değil, şeytanla savaş ı kazandım. Ama bu sadece bir savaştı. İçimden bir ses, onun savaşa hazır olduğunu söylüyor.

Woland, "Bana neden geçmişe seyahat etmek istediğini söyle, ben de sana nedenlerimi anlatayım" diye cevap vererek şüphelerimi doğruladı.

Bakışları soğuk ve hesaplayıcı. Vücudum, o kadar güçlü bir güvensizlikle geriliyor ki, sanki kafamın derisinde bir karıncalanma hissediyorum.

"Senin onurun yok ve bana saygı duymuyorsun," diyorum yavaşça. "Sözünü tutacağını nereden bileceğim?"

Ağı hafifçe yukarı doğru kıvrılır ve bir kez başını sallar. "Bilmiyorsun. O yüzden dans ediyoruz." İtirazım dilimin ucunda iken, o elini havada çevirir ve müziği daha yüksek ve daha hızlı hale getirir. Davullar ateşli, flütler tiz ve endişeli hale gelir ve kısa süre sonra diğer sesler de akıcı bir şekilde melodiye katılır ve onu zengin ve yankılı hale getirir. Etrafımızdaki daire aniden daha fazla yaratıkla dolar daha fazla yaratıkla doldu.

Sadece hikayelerden tanıdığım bu yaratıkların kalabalığına hayranlıkla bakıyorum. Akıcı beyaz elbiseler giymiş genç kızlar var, yüzleri o kadar güzel ki, gerçek dışı gibiler. Parlak, kurnaz gözleri olan, insan gibi giysiler giyen, tüylü, kürklü canavarlar. Büyük ve küçük yaratıklar, bazıları kelebek kanatlarıyla uçuyor, bazıları o kadar küçük ki, çimlerin arasında zar zor seçebiliyorum.

Hepsi gülüyor, çılgık atıyor ve ateşli, şehvetli bir ritimle hareket ediyor.

Woland belimden tutup ikimizi hızlı, nefes kesici melodiye çevirdiğinde, onun liderliğini takip ediyorum. Müzik kemiklerime işliyor ve vücudum cevap veriyor, biz de onun dediğini yapıyoruz.

Dans ediyoruz.

ONUNCU BÖLÜM

Sürgün

Woland, boyu ve iriliğine göre şaşırtıcı bir zarafetle hareket ediyor. Beni çimlerin üzerinde zahmetsizce yönlendiriyor, eteğim havalanana kadar beni döndürüyor. Beni kendine çektiğinde, çelenkimdeki çiçekler çenesine değiyor.

Onun kollarında sertçe duruyorum, açıkça isteksizim, ama o farkında değil gibi görünüyor. "Lütfen, beni eve bırakın," diye sonunda dişlerimi sıkarak söylüyorum, o beni hızlıca döndürdükten sonra, toynakları çıplak ayaklarımdan kıl payı kaçıyor. Bana bir kez bile basmadı. O yetenekli bir dansçı, ben ise hayatımda sadece birkaç kez dans ettim ve her adımında kendimden emin değilim.

Yine de, o yönlendirirken, ben kusursuz bir şekilde onu takip ediyorum. Dans hızlı, vahşi, sarhoş edici müziğin ritmine uygun.

Kolaylıkla hareket edebilmem, onun yeteneğinin bir başka kanıtı, diye isteksizce kabul ediyorum. Ama bu, ondan daha az nefret etmemi sağlamıyor. Artık vücudumun tepkilerini kontrol etmediği için, dokunuşunda tek hissettiğim şey tiksinti.

"Hayır. Ben her zaman istediğimi elde ederim, poppy kız. Sen de farklı değilsin."

Derin, yankılı sesindeki kibirine burun kıvrıyorum. Sanki onu elde edemeyeceğini ve elde etmeyeceğini az önce kanıtlamamışım gibi. Sanki ona karşı o kadar iyi direnmemişim gibi, o şaşkına dönmüş gibi.

"Benden şüphe ediyorsun," diyor, sesinde eğlenceli bir ton beliriyor. "Ama ben ölümlüleri irademe boyun eğdirmeyi bilirim. Gecenin sonunda, benim olman için yalvaracaksın."

Kendinden emin sözleri beni güldürür, o kadar yüksek ve içtendir ki, herkes başını çevirir. Yakınlarda, çiçeklerden örülmüş daracık bir giysi giymiş incecik bir kızla dans eden Strzybog, bana meraklı bir bakış atar.

"Tüylerimi diken diken ediyorsun," diyorum, Woland'ın sarı gözlerine bakarak. "Ve biliyor musun? Ben de sana saygı duymuyorum. Tıpkı senin bana saygı duymadığın gibi."

Kaşları soru işareti şeklinde yükselir, ama eğlenceli ifadesi değişmez. Belli ki benim onun hakkındaki düşüncelerime hiç aldırmış etmiyor ve aniden, sözlerimin onu birazcık da olsa incitmesini istiyorum. Onun acı çekmesini istiyorum.

"Bana saygı duymuyor musun? Ben bir tanrıyım ve senden üstünüm." Sesinde en ufak bir şüphe yok. Ses tonu küçümseyici.

Kendini beğenmişlikten öteye geçemez. Acı bir gülümsemeyle, eteğim uçuşurken, beni döndürüp sıcak avucunu tekrar belime koyuyor.

"Yine de, sen de bu köyde yaşayan diğer zavallı, küçük adamlar gibisin. Hiçbir işe yaramayan zayıf, ölümlü erkeklere çok benziyorsun."

Ağzını sıkıştırıyor, gözlerini kısıyor. Korkumu yutuyorum ve zaferimi kutluyorum. Amacım doğrudu, sözlerim onun hassas noktasını vurmuştu.

"Nasıl onlardan gibiyim?" diye dişlerini sıkarak, beni o kadar hızlı döndürdü ki, neredeyse dengemi kaybediyordum. Yine onun pençesine düştüğümde, bu sefer öfkesinin etkisiyle daha sıkı tuttuğunda, cevap vermeden önce nefesimi topladım.

"Çünkü tanıdığım diğer tüm korkak, aptal erkekler gibi, sen de öfkeni kontrol edemiyorsun. Biri seni kızdırdığında, ona zarar veriyorsun. İncelik yok, kontrol yok. Sen acınacak derecede *zayıfsın*."

Tamamen durur, pençeleri belime batır. Gözleri öfkeyle parlar ve ben, bunun son darbe olabileceğini bilerek, kendimi bir darbeye hazırlarım. O kadar güçlü, o kadar kuvvetli ki, benim ölü bir ağaçtan dal kopardığım kadar kolayca boynumu kırabilir.

Kendimi hazırlarım ve dişlerimi sıkarım, ağlamayacağıma ve yalvarmayacağıma yemin ederim. Onurumla öleceğim. Hazırım.

Ama Woland elini kaldırmıyor ya da büyüsunü kullanmıyor. Bunun yerine, gözlerini kapatıyor ve uzun, sıcak bir nefes veriyor. Şüpheyle kaşlarımı çatıyorum, bunun beni gardımı düşürmek için bir taktik olup olmadığını merak ediyorum.

Gözleri birden açıldığında irkildim. Sarı irislerinde öfke dolu bir dünya dönüyordu, ama yine de, tekrar hareket ettiğinde, her adımı ölçülü ve kontrollüydü. Pençeleri tenime değmiyordu, elleri vücuduma hafifçe dokunuyordu.

"Şiddete başvurmayan erkeklere değer mi veriyorsun?" diye sorar, gözlerindeki ateşi gizleyen sakın ve sorgulayıcı bir sesle.

Oh. Anlıyorum. Yanıldığımı kanıtlamaya çalışıyor.

"Hayır." diye homurdanırım, başımı döndüren bir güç dalgası vücudumu zevkle titretir.

Şeytan, benim söylediklerim yüzünden davranışını değiştirdi. Bunun uzun sürmeyeceğinden eminim ve ona güvenmiyorum, ama yine de bu bana heyecan veriyor. Aniden, kendimi çok güçlü hissediyorum, bu his içimde güçlü bir parıltı gibi yükseliyor. Sihirle doluyum.

Benim fikrime gösterdiği saygı, küçük bir saygı tohumuna benziyor.

Woland yüzümü incelerken bakışları keskinleşir, gözleri göğsüme kayar. "Ne peki?" diye sorar, ben ayrıntıya girmeyince.

"Şiddeti bir silah gibi kullanan insanlara değer veririm. Sadece gerektiğinde, hedefi vurmak için beceriyle bilenmiş. Kelleyi kesilmeye hazır bir kuzuya değer vermem. Ulaşabildiği her şeyi ısırarak kuduz bir köpeğe de değer vermem."

Devam etmediğimde, Woland sabırsızlıkla homurdanır, burun delikleri genişler.

Yine de, konuştuğunda sesi soğukkanlı ve kibardır.

"Peki sen neye değer veriyorsun?"

Bir an düşünürüm, öncekilere uygun bir benzetme bulmaya çalışırım.

"Yavrularını korumak için tilkiyi öldüren koç."

Aniden, Woland'ın beyaz dişleri göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle parlar. Beni hızla döndürür ve yumuşak bir hareketle yakalar, elbisenin bacaklarının arasına dolanana kadar beni kendine doğru çeker. Aşağıya bakıp hemen tekrar yukarıya bakarım, bacaklarının arasında ağır ağır sallanan penisini görmezden gelmeye çalışırım.

"Ya benim sürümü tehdit eden tilki sensen, gelincik kız?" diye kulağıma fısıldadı, nefesi o kadar sıcak ve samimiydi ki, nefesim kesildi. "Bunu düşünmedin mi?"

Düşüncelerimi toparlamak biraz zamanımı aldı, çünkü telaşlı, sıcak bir his dilimi bağladı ve beni aptallaştırdı. Bu sefer, beni etkileyenin onun gücü olmadığına eminim. Onun çıplaklığına ve yakınlığına tepki veriyorum.

Ve buna olmamalıyım. *Kendine gel, Jaga.*

"O zaman neden beni istiyorsun, eğer sana bir tehdit oluşturuyorsam? Ve benden ne istiyorsun?" diye soruyorum, kendimi cesurca gözlerine bakmaya zorlayarak ve etkilenmemiş gibi davranarak.

O yana doğru hareket eder, beni de yanında götürür ve ayaklarımız ve toynaklarımız mükemmel bir ritimle hareket ederek daire şeklinde dans ederiz. Tanrılar, o olmasaydı, çok eğlenirdim.

"Neden geçmişizi ziyaret etmek istiyorsun?" diye sorar, cevap vermek yerine, ve ben dişlerimi sıkarım.

Bu, onun daha önce koyduğu koşulu açıkça hatırlatıyor. Ben ona nedenimi söylemeden o da nedenini söylemeyecek ve bu olmayacak.

Ben hiçbir şey söylemeyince, o sırtıyor, kendini beğenmişlik havası onu bir hale gibi sarıyor.

"Sana başka bir şey soracağım," diyor bir duraklamadan sonra, ben de vahşi ritme, müziğe ve hızlı hareketlere odaklanıyorum, sefil arkadaşıma rağmen kendimi sıcak ve mutlu hissediyorum.

Sonuçta dans ettiğimi fark etmeden edemiyorum. Ve tanrılarla konuştum. Strzybog'un kendisiyle, Nyja'yla ve bir ejderhayla tanıştım. Tüm tatsız kısımlara rağmen, bu hayatımın en güzel Kupala Gecesi.

"Geçmişten bahsetmeyeceksen, peki ya geleceğin? Neyi dört gözle bekliyorsun?" diye soruyor ve eteğim rüzgarda dalgalanana kadar beni zarifçe döndürüyor.

Ve işte böylece, kırılğan sevincim paramparça oldu. *Gelecek mi?* Dürüst olmak gerekirse, geleceğim geçmişimden daha çok korkutuyor beni. O kadar çok şey ona bağlı ki, onu olması gerektiği gibi yapamayacak kadar beceriksiz hissediyorum. Ama ona bunu söyleyemem.

Geleceğim, geçmişimle sıkı sıkıya bağlı.

Ona kötü bir bakış atıp dudaklarımı sıkıştırıyorum. Woland'ın sırtışı, tüm gücümle nefret ettiğim bir kendini beğenmişlik gülümsemesine dönüşüyor. O anda, yumruklarım onu vurma isteğiyle kaşınıyor ve kendimi kontrol etmek için yanağımın içini ısıyorum.

"Bu da başka bir sır mı?" diye sorar, sesi hoş ama alaycıdır. "Yoksa geleceğin o kadar kasvetli ki, söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Dişlerimi sıkıp onun anlamlı bakışlarından gözlerimi kaçıyorum. Hedefe çok yakın ve bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla sinirlendiriyor. Derimin altında uğultu yapan öfke ve aşağılanmayı yatıştırmak için etrafa bakınırım.

Dairenin uzak kenarına yakınız, yaratıkların çoğu nehre yakın dans ediyor, bu da bize biraz mahremiyet sağlıyor. Dairenin dışında, başka bir şenlik ateşi olana kadar boş bir çim alanı var. Onun ışığında, kızlar dans ediyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve sonra yüksek bir inilti beni daha yakından bakmaya zorlayınca titriyorum. Ida diğer kızların arasında, göğüsleri çıplak, elbiselerinin kalıntıları zar zor kalçalarında duruyor. Genç bir adam ağzını Ida'nın boğazına indiriyor ve beceriksizce, hevesle meme ucuna kadar öpüyor. Ida yine inliyor. Gözlerimi kaçıyorum, boynumdan hoş olmayan bir kızarıklık yayılıyor.

Bu manzaradan bu kadar etkilenmiş olmaktan nefret ediyorum. Normalde, seks ve üreme hakkında konuşmak, hatta Çıplak bedenleri görmek beni korkutmuyor, ama bu farklı.

Bu, bir adam tarafından benim hiç olmadığım ve asla olmayacağım şekilde tapılan Kupala kraliçesi.

"Geleceğini macera ve mutlulukla doldurabileceğimi söylesem ne dersin?" Woland'ın sessiz, baştan çıkarıcı sesi kulağıma fısıldıyor. Nefesim kesiliyor, sözleri savunmamı aşp en büyük zayıflıklarımın tehlikeli bir şekilde yakınına iniyor. "Benim yanımda güç ve şöhrete sahip olabileceğini söylesem ne dersin? İstedığın tüm sihir, ölümsüzlük ve hayal edilemeyecek zevkler?"

Kendimi ona sunarsam bunları elde edebileceğimi söylemesini bekliyorum. O zaman yüzüne gülüp geçeceğim. Ne kadar kırılgan hissetsem de, asla şeytana ait olmayacağım.

Ama o bunu söylemez. Dans etmeyi bırakır, bir eli belimde, diğer eli avucumu okşar. Şaşkınlıkla ona bakarım ve keskin gözlerinin yüzümü yoğun bir merakla incelediğini fark edince irkilirim. Kibri yok olmuştur, sabırsızlığı yok olmuştur. Sanki dünyadaki en ilginç şey benimmişim gibi beni hayranlıkla izler.

Sanki sadece bakışlarıyla benim en derinlerime nüfuz etmeye çalışıyormuş gibi.

Gergin bir şekilde yutkunuyorum, karnımda zevk ve tedirginlik yükseliyor. Bu çok fazla. Nedense, onun ilgisi benim aç, ihmal edilmiş bir parçamı besliyor ve daha fazlasını istiyor. Gözlerimi ondan ayırmaya kıyamıyorum. Durmasını istemiyorum.

"Seni görüyorum," diyor sessizce, ensemde titremeye neden oluyor. "Özlemini görüyorum. Oh, Jaga, hepsine sahip olabilirsin."

Gözlerini başka yere çevir, diyorum kendime, ama gözlerim kıpırdamıyor. Tamamen büyülenmiş durumdayım. "Neyi elde edebilirim?" diyorum, boğazım o kadar sıkışmış ki sesim kısık çıkıyor.

"Ayaklarının dibinde, bir dokunuş ya da bir gülümseme için yalvaran erkekler," diyor, bal gibi yumuşak, alçak bir sesle. Yakınlardan başka bir mutluluk dolu inilti geliyor ve ben titriyorum. "Her türden insan ve varlık senin lütfunu diliyor. Seni hor gören ve nefret edenler, korku içinde ayaklarının dibinde sinip kalıyor. Seni reddedenler, senin arkadaşlığını diliyor. Onun yerine kraliçe olabilirsin, Jaga. Çok kolay. Sadece uzan ve istediğini al."

Gözleri benimkileri hapseder, irislerinde altın rengi parıltılar sihirli bir vaat gibi dans eder. Benim için çizdiği tablo mükemmeldir. Tüm bunları istiyorum, o kadar güçlü bir şekilde arzuluyorum ki, içim özlemle parçalanıyor.

Onları o kadar çok istiyorum ki, ona inanmaya hazırım.

İda yine inliyor ve büyülenmiş düşüncelerim kısa bir süreliğine ona kayıyor. İşte orada, kraliçe hakkını alıyor. Bu gece zevk ve tapınmayı alıyor, ama yarın şiddet dolu, talepkar bir adamla evliliğin tuzağına düşecek, bal gibi amcığı haftalarca kaşınacak ve acıyacak.

Gözlerimi kırıyorum. Benim istediğim bu değil. Bu kadar geçici bir mutluluğu kıskanmak aptalca.

"Hepsini sana vereceğim." Woland'ın sesi bir oktav düşer, beni derinden sarsan, baştan çıkarıcı, erkeksi bir mırıldanma. "Benim olduğunu söylersen."

İşte bu.

Uzun, pişmanlık dolu bir nefes veriyorum. Bir an için, dünyayı ele geçirebileceğimi sandım. Tanıdığım en güçlü varlığın ilgisini çektiğimi sandım. Ama hepsi bir yanılsamaydı. Beni manipüle etmesinin başka bir yolu.

"Yani istediğin zaman beni sahiplenemezsin," diyorum yumuşak bir sesle, şeytani gözlerine bakarak. Nedense artık sarı değil, gri yüzünde mücevherler gibi altın rengindeler. "Sözlü rızam gerekiyor. Söyle bana, şeytan. Sana asla o sözleri söylemeyeceğimi anladığında beni öldürecek misin?"

Gözleri büyür ve öfkeyle parlar. En kötüsüne hazırlıklı olarak, boğazımı sıkıca yutarım. Çünkü sonunda başardım. İnatçılığım yüzünden beni öldürecek.

Adil olmak gerekirse, Wiosna bunun olabileceğini söylemişti. Onun uyarısını hala hatırlıyorum. "*Seni inatçı kız. Bir gün, sana denk biriyle karşılaşacaksın. Sana acıyorum, çünkü çok acı çekeceksin.*"

Woland'ın kolları beni sararak vücuduna sıkıca bastırdığında nefesim kesildi. Çenesi başımın üstüne yaslandı, taçımın ön kısmı boğazına yapıştı. Göbek deliğimin yanında keskin bir şey cildimi deldiğinde, tısladım ve irkildim, ama o beni daha da sıkı tuttu.

Yine de, ne olduğunu bildiğim için kızardım. *Dikenler.*

"Belki bir gün," diye cevaplar soruma, şaşırtıcı derecede sakın bir sesle. "Peki o zaman. Saygısızlığa tahammül edemezdin, o yüzden şimdi sana saygı duyduğumu bilmek seni memnun edecektir. Hiçbir ölümlü bana bu kadar uzun süre direnemedi."

Birkaç kez göz kırpıp hiçbir şey söylemedim, o ise derin ve sakın nefeslerle göğsünü kaldırıp indirdi. Beni tutuşu... Hayır, bu konuyu hiç açmayacağım. Onu anlamıyorum. Ruh hali çok hızlı değişiyor. Eminim bu da beni sinirlendirmeye çalıştığı başka bir yol.

Uzun zamandır kimse bana sarılmamıştı, bir erkek ise hiç.

Ama bundan zevk almama izin veremem. O şeytan ve yaptığı her şey hesaplı. Benim sonumu planlıyor.

Bu yüzden bedenimi sertleştiriyorum, her ne kadar tek istediğim kucaklaşmaya eriyip kendimi ona bırakmak olsa da. Onun oyunlarına kanmamalıyım. Zaten hepsi yalan.

Bir de bakıyorum ki Woland ulaşılamaz bir yerde, siyah dumanla örtülmüş ve herkesten gizlenmiş. Acı bir hayal kırıklığı ve rahatlama anında, sonunda vazgeçti mi diye merak ediyorum. Eve, hor görülen bir dışlanmış olarak hayatıma geri dönebilecek miyim diye.

Ama sonra, gülen, yarı çıplak kızlar ve erkekler yanımdan geçiyor. Artık tanrıların bulunduğu çemberden korkmuyorlar, yaklaşıyorlar, bazı kızlar bana küçümseyen bakışlar atıyor. Woland gizlenmiş, en yakın ateşin ışığının ulaşamadığı karanlığa yarı erimiş. Görünüşe göre yalnızım.

İda çemberin hemen dışında durur ve alaycı bir bakışla beni izler.

"Çelenkin güzel olabilir, Jaga," diyor, dudağını kıvrarak. "Ama hepsi nehirde yüzerken ne olacağını biliyor musun? Herkes benimkini kovalayacak, seninki ise boğulacak. Çünkü kimse seni burada istemiyor. *Cadı*."

Omuz silkiyorum, öfkemi ve onun sözlerinin yarattığı aşağılanma hissini yutuyorum. Böyle hissetmekten nefret ediyorum ama bunu engelleyemiyorum. Söyledikleri doğru. Çelenkimi onlarınkiyle birlikte akıntıya bırakırsam, kimse onu yakalamayacak ve bu gerçeğe kayıtsız kalmak istiyorum ama kalamıyorum.

Bu canımı yakıyor. Ama bunu saklamakta iyiyim.

"İyi eğlenceler," diyorum ona, vücudumu ve yüzümü kayıtsızlığa bırakarak. "Ve kaşınmaya başladığında, civanperçemi çayı içmeni tavsiye ederim."

İda alaycı bir şekilde gülerek uzaklaşır ve Janek kolunu omzuna attığında bana omzunun üzerinden zafer dolu bir sırıtış atar. Onun, İda'nın kalbini kazanmak istediği kişi olduğunu biliyorum. Uzun boylu ve güçlü olan Janek, bölgedeki en iyi tarlaları da miras alacak. Bütün kızlar ona hayran.

"Nihayet neden benim yanımda sonsuzluğu reddettiğini anlıyorum," der Woland, duman dağılırken yanıma yaklaşır. "Köylüler arasında aşağılanarak yaşamak, bir tanrının yanında hüküm sürmekten çok daha çekici."

"Sen tanrı değilsin," diyorum hemen, benim pahasına eğlenmesini ve sesindeki rahatsız edici gerçeği görmezden gelmeye çalışarak.

Haklı. Şu anki hayatım boktan ve bu geceye kadar bunun hayatta kalmak için tek seçeneğim olduğunu düşünüyordum.

Ama ona güvenebilir miyim? Bana gerçekten onun yanında kraliçe olarak bir gelecek mi sunuyor? Hayır, elbette hayır. O bir yalancı. Ayrıca, bir kraliçe kimsenin malı değildir ve

o benden bunu istiyor. O benim efendim olmak istiyor, ama ben ona asla boyun eğmeyeceğim.

Ölmeyi tercih ederim.

"Öyle değil miyim?" diye soruyor, yaklaşarak. "Ben kesinlikle ölümlü değilim, o zaman bana ne dersin?"

Kolunu omuzlarıma dolayarak ikimizi de nehir kenarındaki genç kızlar ve genç erkeklere doğru çevirir. Genç kızlar sıra halinde durmuş heyecanla sohbet ederken, erkekler yarışa hazırlanmak için giysilerini çıkarırlar.

"Bilmiyorum," diyorum, göğsümde bir umutsuzluk hissi büyüyor. "Eve gitmek istiyorum."

Woland sessizce gülerek beni kendine daha da yaklaştırdığında, bununna izin vermeyeceğini anlıyorum. Ama sorun değil. Her zamanki gibi hayatta kalacağım.

Şafağa sadece birkaç saat kaldı. Ne planlamış olursa olsun, ben

Bundan eminim.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Nehir

Güneş doğana ve tanrılar ayrılmak zorunda kalana kadar dayanmaya hazırlanıyorum. Burada benim için geriye hiçbir şey kalmadı ve Ida haklıydı. Çelenkimi nehirde yüzdürsem bile, kimse onu istemeyecektir. O, kanımla pahalıya satın aldığım, en güzel ve en pahalı çelenk olabilir. Yine de, hor görülecek ve görmezden gelinecektir. Batacak ve kaderimi mühürleyecektir.

Ölüm.

"Ev mi?" diye sorar Woland, yüzüme bakabilmek için dönerek.

Onu görmezden gelip inatla başka yere bakınca, sabırsızlıkla iç çeker ve başımın arkasını tutup beni yukarı bakmaya zorlar.

"Demek o ölümlünün seni küçük düşürmesine izin vereceksin," der, gözlerinde küçümsemeyle. "Ben de tam sana saygı duymaya başlamıştım."

Sözleri içimi yakar ve ben homurdanarak, onu bırakması için ön kolunu tutarım. Parmaklarımın altında kasları sert ve esnek olmayan bir şekilde gerilir. O benden çok daha güçlüdür.

"Bırak beni," diyorum sertçe. "İda'nın benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Senin bana saygı duyup duymaman da umurumda değil. Kendimden başka kimseye ihtiyacım yok, o yüzden bırak beni lanet olası."

Bırakmadı, diğer eliyle alnını ovuşturarak tekrar iç geçirdi.

Aniden yorgun görünmeye başladı.

"Ne kadar genç olduğunu unutmamalıydım," diye mırıldanır. "İrade gücün beni kandırdı, ama gerçekte sen masum bir kuzucuksun."

Masum olarak nitelendirilmeye sinirlenirim ama ona keskin bir cevap vermeye fırsat bulamadan, başını kaldırıp gülümser, gözleri

Bir an için, kötü ve yasak bir şekilde son derece güzel görünüyor. Nefesim kesiliyor.

"Hadi, gel benim güzelim," diyor, yüzünü benimkine yaklaştırmak için başımın arkasından enseme kayıyor, parmakları sıcak ve nazik. "Sen gerçekten eve gitmek istemiyorsun. Aslında istediğin şey o kıza bir ders vermek. Sana nasıl cüret eder de aşağılayıcı konuşur, hm? Ona gösterelim. Sana da göstereceğim."

Gözlerimi kırıştırarak nehrin kenarına bakıyorum. Neredeyse herkes, ellerinde çelenklerle alçak kıyıda duran kızların arkasında toplanmış. Ay ışığı altında ıslak vücutları gümüş gibi parıldaayan, suda hazırlanan erkeklere şehvetli bakışlar atıyorlar.

Çemberin içindeki tanrılar ve yaratıklar bile dans etmeyi bırakmış, nehrin kenarında toplanmış izliyorlar. Geride kalan tek biz varız.

"Bana ne göstereceksin?" diye soruyorum, boğazım kurumuş. Ona güvenmekten korkuyorum, ama tanrılar adına, o haklı. Saklanmak istemiyorum. Hayatımda bir kez olsun, oraya çıkıp zafer kazanmak istiyorum.

"Sen benim için ne kadar değerlisin," diye fısıldayarak başını eğip yanağıma masum bir öpücük kondurdu. "En güzel çelenk takan en güzel kız. Elbette seni istiyorum."

Nefesim boğazımda takılır ve gözlerimi kırıştırarak, sözlerinin beni ne kadar derinden etkilediğini gizlemeye çalışırım. Kendimi onun yalan söylediğine ikna etmeye çalışırım, ama bu duygu henüz vazgeçilemeyecek kadar güzeldir. Gözlerini kıstıran gülümsemesinden, benim nasıl hissettiğimi bildiğini anlarım.

"Ne yapmak istersin?" diye soruyorum, boğazım kurumuş.

"Çelenkini nehre bırak," diyor, gözleri parıldaayarak. "O zaman göreceksin."

Uzaklaşırken omzunun üzerinden bana son bir kez bakar, karanlık yüzünde gözleri parlar. Yumruklarımı sıkarım, kalbim kararsızlıktan çarpıyor. Çünkü evet, ritüele katılmak istiyorum. Çelenkimin diğerleriyle birlikte yüzmesini ve yakalanmasını istiyorum. Ama o nasıl...

Woland dairenin kenarında durur ve kollarını kaldırır, karanlık, güçlü bir tanrı gücünü çağırır. Görünmez çizgiyi aşan bir sonraki adımı attığında, vücudu dalgalanır ve şekil değiştirir, aniden *başka bir* şeye dönüşür.

Nefesimi tutarak, ona inanamadan bakıyorum. Tamamen dönerek sırtıyor. Gülümsemesi aynı, kendini beğenmiş ve biraz alaycı, esmer yüzünde beyaz dişleri parlıyor.

Ama diğ er her Şey farklıdır. Kendisini    ml   bir adama d  n  ŧ r  m  ŧ r, gördüğüm en yak  ŧ kl   adama. Vücudu m  kemmelliğ e oyulmuŧtur, köyümüzün en uzun boylu erkeklerinden bir baŧ daha uzundur, omuzları daha geniŧtir, kalçaları dardır ve bacakları uzundur.

Cildi bronz ve altın rengi, gözleri koyu ve kirpikleri uzun, saçları kısa ve siyah. Ve   plak. Benden uzaklaŧ ğ nda, hipnotize olmuŧ gibi, hareketiyle sallanan uzun penisini izliyorum, kısa süre sonra yuvarlak, kaslı k  cının kıvrımıyla gizleniyor.

"Beni bekleyin çocuklar," diye heyecanlı gürültünün üstüne çıkan alçak ve hoŧ bir sesle bağırıyor.

Birdenbire bir Şey yapmaya karar verip, tespihimi alıyorum. Onun emirlerine uymak i ime sinmese de, ona g  venmesem de, sanki bir r  yadaym  ŧcasına yola   ıkıyorum. Nehrin aŧağ sına, aldatıcı, altın rengi tenli Şeytanı takip ederek.

Ida onun sesini duyup ona baktığında, çenesi gevŧer, gözleri büyür ve onu istediğ ini hemen anlarım.

Herkes onu istiyor. Onun güzel    ml   bedenine hayranlık duyarken, ben de onun gücüne ve g  r  n  ŧ n   bu kadar kolay değ iŧtirebilmesine hayran kalıyorum. Ben de   yle bir sihir kullanmak istiyorum. Bana öğretmeyi teklif etse, tereddüt etmeden onu takip ederdim.

Sözünü tutacağ ına g  venebilirsem tabii.

Nehir kenarına doğru yürürken, baŧımdan çelenkimi çıkarırım. Sanki beni bekliyorlarm  ŧ gibi, tanrılar ve yaratıklar kalabalığı ayrılır, doğal olmayan renklerdeki gözleri hareketlerimi takip eder. Çemberin içinde sık  ŧıp kaldığım için diğ er kızların yanında duramam, bu yüzden iki kat daha fazla dikkat çekiyorum.

Ne yapıyorum ben? Kafamın arkasında küçük bir ses, ona g  venmediğ imi hatırlatıyor. Ne planlad  ğ ını bilmiyorum.

Ama artık geri dönmek için çok geç. Nehrin kenarında, dairenin içinde durduğ m için insanlar beni fark etti. Fısıltılar ve mırıldanmalar var ve Ida'nın kısılm  ŧ gözleri üzerimde.

Woland'a, g      bacaklarıyla tembel akıntıya karŧ  hiç çaba harcamadan ilerlerken bir göz atıyorum. Oradaki en g      yüzücü ve en yak  ŧ kl   erkek olduğ u çok açık.

"Kimsin sen?" diye sorar Janek, Woland onun yanında durup kısa bir baŧ selamı verirken kaŧlarını çatarak.

"Sadece ziyarete geldim. Biraz eğlenmek istedim. En güzel kızınız gözüme çarptı," diyor göz kırparak, sanki her Şey bir oyunmuŧ gibi.

Janek ona öfkeyle bakar, Ida geniş, memnun bir gülümsemeyle ağzını kapatır ve kalbim sıkışır. *Tabii ki.* Şeytana güvenmek ne kadar aptalca.

Ama şimdi dönüp kaçarsam, bu daha da aşağılayıcı olur, bu yüzden kendimi hazırlarım, çenemi sıkarım ve güzel kızımın Ida'nın kızını avlarken herkes tarafından reddedilmesini izlemeye hazırlanırım. Onun boğulmasını izlemeye hazırlanırım, bu sadece kimsenin beni istemediğinin kanıtı değildir.

Bu, ölümün habercisi.

"Hazır mısınız çocuklar?" Ida heyecanlı bir sesle sorar ve güzel çelenkini başının üzerine kaldırır.

Heyecanlı bağırışlar cevap verir. Elbisesini ıslatmamak için kaldırarak nehre girer ve diğer kızlar da onu takip eder. Kızlar erkeklerden daha aşağıda dururlar ve ben en uzaktayım. Benim çelenkim diğerlerinden daha önde olacak.

İç çekip onu nehre atmaya hazırlanırım. Şanslıysam, boğulmadan önce virajın arkasında kaybolur.

"Şimdi!" diye bağırır Ida ve çelenkini akıntıyla birlikte suda yüzdürür. Dişlerimi sıkarak benimkini atarım ve kızlar kıyıya doğru sıçrayarak giderken, erkekler yüzmeye başlar, kollarıyla karanlık suyu çırpırlar.

Woland, düzgün ve emin kollarının hareketleriyle kolayca öne geçer. Onu geçmeye çaresizce çalışan Janek, sarsıntılı ve güçlü hareketlerle ilerler. Çelenkler düzgünce yüzer, önce benimki, birkaç adım sonra Ida'nın ve sonra da diğerleri.

"Hadi! Mavi olan, mavi olan!" "Benimkini yakala, sana ödül vereceğim!"

"Beyaz kurdeleli olanı!"

Kızlar kıyıdan bağırarak erkekleri cesaretlendiriyorlar. Genellikle bu noktada, savaş ganimetleri çoktan paylaşılmış olur ve herkes hangi çelengi yakalayacağını bilir. Örneğin, Janek'in kaderi Ida'nın çelengini yakalamaktır.

Ama Woland'ın ortaya çıkması her şeyi altüst etti. Böylesine yakışıklı, iri yarı ve güçlü bir adam, yabancı olsa bile tam bir avdır. Ida da Janek'e değil, ona göz koymuş, ona çelenkini göstererek bağırıyor.

Beyaz kurdeleli çelengi ve ardından solmuş peygamber çiçekleri olan mavi çelengi geçince, iki kız hayal kırıklığıyla bağırır. Çelenklerine bakmaz bile, kolları suya daldırıp hassas bir şekilde ilerlerken onlara dokunmaz bile.

Ida daha cesurlaşıp, zaferle parlayan gözleriyle avuçlarını ağzına koyarak sesini yükseltir.

"Çelenkimi al, yabancı, sana asla unutamayacağın bir zevk yaşatacağım!"

Woland'ın mükemmel dişleri gülümsemeyle parıldarken, ben yanlarımda yumruklarımı sıkıyorum. Uzun ömrü boyunca kaç kadınla birlikte olduğunu merak ediyorum, ölümlü olsun ya da olmasın. Nedense, Ida'nın ona daha önce görmediği bir şey gösterebileceğini sanmıyorum ama ben de ondan farklı değilim. Ona sunabileceğim hiçbir şeyim yok.

Neden beni istiyor? Ve neden yaklaşımını bu kadar rastgele değiştiriyor, manipülasyondan şiddete, oradan da baştan çıkarmaya geçiyor? Onu hiç anlamıyorum ve bu yüzden hareketlerini tahmin edemiyorum. Bana yardım etmek mi, zarar vermek mi, yoksa belki de beni kışkırtmak mı istiyor?

Ida'nın çelenkini yakaladıktan sonra onun balını yaladığını gördüğümde, bir şekilde onu kabul etmeye ikna olacağımı mı umuyor? Sanki ben o kadar aptal ve zayıfımışım gibi. Kendimi biraz daha iyi hissederek burnumdan soluyorum.

İsteddiği kadar plan yapabilir, diye karar veriyorum. Beni her aşağıladığında, onu reddetmek için daha iyi nedenlerim olacak. Çünkü buna çok alışkınım. Hayatım boyunca hor görülen bir dışlanmış olarak yaşadım.

Woland, Ida'nın çelenkine gittikçe yaklaşıyor ve ben onun avını izlerken neredeyse sakinim. Nehirdeki çocuklar o kadar sakin değiller. Çığlık atıp bağıyorlar, kollarını şiddetle sallayarak su sıçratıyorlar, umutsuzca onun önüne geçmeye çalışıyorlar. Janek, Woland'ın peşinden koşarken öfkeyle yüzünü buruşturuyor, ama zaten kaderi bellidir.

"İşte orada! Uzan ve yakala!" Ida kıyıdan heyecanla bağıyor.

Hareketsiz durup Woland'ın her hareketini izliyorum. Ida'nın çelenkinden sadece bir kol mesafesi uzaklıkta durduğunda, yüzündeki suyu silerek duraksıyor. Omzunun üzerinden bakıyor, beni görünce gözleri altın rengi parlıyor.

Janek neredeyse ona yetişmek üzereyken Woland gülüyor ve bir turna balığı kadar hızlı bir şekilde öne atılıyor. Elini uzatıyor, parmakları Ida'nın çelenkindeki ıslak çiçeklere dokunuyor. Parmakları çelenk etrafında kıvrılıyor ve sonra, bir kez daha gülerek, çelenki yakalıyor ve arkasına atıyor.

Çelenk Janek'in yüzüne çarptı, Woland ise yüzünü gergin bir şekilde konsantre olarak daha hızlı yüzmeye devam etti.

Amacı bellidir. Önünde kalan tek çelenk benimki.

Bir an için herkes şaşkın bir sessizliğe bürünür, sonra bağırışlar patlar. Janek, Ida'nın çelenkini zaferle kaldırır, ama yüzü ekşidir. Woland, onu alabileceğini ama reddettiğini açıkça belirtmiştir.

Benimkini yakalamayı tercih ederek.

Ida'nın öfkeli gözleri bana bakar ve ağzıyla öfkeli bir kelime söyler. *Cadı*.

Sanki bir erkeğin beni takip etmesini sağlayabileceğim tek yol büyüymüş gibi. Burun kıvırıyorum. Keşke ona Woland'ı umursamadığımı söyleyebilseydim. O manipülatif, şiddet eğilimli bir iblis ve bir yalancı.

Yine de, çelenkimi yakalayıp suda dönerek, ıslak gelincikler onun sahiplenici tutuşunda parıldarken bana sırtarak baktığında, göğsümde parıldayan zafer ve diğer nadir duyguların akınına engel olamıyorum. Etrafımdaki dehşet ve şok dolu çılgınlıklar bile, ona sırtarak karşılık verirken, aniden onun söz verdiği kraliçe gibi hissettiğim için sevincimi bozamıyor.

O, en güzel adam ve *benim* çelenkimi yakaladı. Şu anda, onun gerçekte kim olduğu umurumda değil. Çünkü o *beni* seçti. Ve daha önce kimse bunu yapmamıştı.

Woland yüzüyor ve sonra durduğum yere doğru yürüyor. Kıyı burada daha yüksek, bu yüzden kaslı sırtında su parıldarken zarifçe kendini yukarı kaldırıyor ve sonra önümde duruyor, uzun boylu, yakışıklı ve rahatsız edici bir şekilde çıplak.

"Sanırım bu senin," diyor, gözleri gülerek bana çelenkimi uzatıyor.

Etrafımızda gürültülü kahkahalar ve bağırışlar yükselir. Anladığımda yüzüm utançtan kızarır. Seçilme deneyiminden o kadar etkilenmişim ki, sonraki kısmı unutmuştum. Az önce kabul mü ettim... *Hayır*.

Sessizce çelenkimi alıyorum, birden dilim tutuluyor.

Onunla yatmak zorunda olmadığımı biliyorum. Ama her zaman böyle olur. Çelenk alan erkek, kızın ilk Kupala sevgilisi olma onuruna erişir. Ve sabahleyin hala onu istiyorsa...

Onun kocası olur.

Woland, sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi, içinden gülüyor. Kafam karışık ve savunmacı bir şekilde başımı kaldırıyorum.

"Rahat ol," diye fısıldadı. "Eğer hala bakiresen, bekaretini çalmayacağım. Ama onlara bir şey vermeliyiz, değil mi? Kıpırdama."

Tamamen belirsizlikten dolayı onun emrine itaat ediyorum. Bu durum benim için tamamen yeni ve dedikodularda yükselen fısıltılar ve heyecanlı seslere bakılırsa, diğerleri için de öyle. En çok arzu edilen bakire olarak yeni, geçici rolümde nasıl davranacağımı bilmiyorum, bu yüzden onun dediğini yapıyorum.

Woland başımın arkasını avuçlar, sıcak parmakları saçlarıma dolanır ve eğilir. Yavaşça nefes alırım, gözlerine bakarken nefesim titrer. Bir an için altın rengi parlarlar, bana onun gerçekte kim olduğunu hatırlatır, sonra ağzı ağzıma gelir.

Daha önce hiç öpülmemiştim, bu yüzden ağzı ağzıma bastırıp yavaşça hareket ederken tamamen hareketsiz kaldım. Dudakları sıcak ve yumuşaktı, öpücük telaşsız ama talepkardı. Dili dudaklarımın arasını yaladığında, dudaklarımı onun için ayırdım ve o da zevkle iç çekerek alt dudağımı ağzına çekti.

Beni etkileyen şey bu. Onun dokunuşu değil, muhteşem ölümlü bedeninin görüntüsü değil. Onu öpmemi sağlayan şey, yumuşak, samimi sesi.

Ağzım tereddütlü ama istekli bir şekilde onun ağzına dokunduğu anda, boğazından derin bir inilti yükselir. Elimi tutup çıplak göğsüne bastırır, diğer eliyle başımı geriye doğru eğirir. Dili ağzımın içine girdiğinde, nefesimi tutar ve beline tutunurum. Çelenkim çimlere düşer, unutulur.

Ve aniden düşeceğimden korkarım.

Woland alt dudağımı sertçe ısırır, ısırığının acısıyla tısladığımda ağzı bir gülümsemeye kıvrılır. Geri çekilir, parıldayan altın rengi gözleriyle beni izler. Yüzümde gördüğü şey onu çok memnun etmiş olmalı, çünkü sırtışı genişler, alaycı bir hava kazanır.

Geri çekilmek istiyorum ama beni sıkıca tutuyor.

"Gösteri henüz bitmedi," diye fısıldadı, parmaklarını saçlarımdan ayırarak.

Elini yavaşça kaldırıp başının üzerine tutar. Ona şaşkınlıkla bakarım ve o da sanki "bekle ve gör" der gibi kaşlarını kaldırır.

Sonra parmaklarını şıklatır. Dünya bir kalp atışı boyunca sessizliğe bürünür. Ve sonra, çelenk ritüeli sırasında sadece hafif bir arka plan gürültüsü haline gelen müzik, bizim müziğimize hiç benzemeyen vahşi, sert seslerle yükselir ve hızlanır.

Dizlerim titrer ve kalbim, melodiyle senkronize olmaya çalışırken spazm geçirir. Etrafımızda bir ses kakofonisi patlar ve Woland başını geriye atıp gülerken, cildi tekrar koyu griye döner, kafasından boynuzlar çıkar, beni tutan ellerinde pençeler belirir.

"Bu da ne?" diye fısıldarım, dehşet içinde, vücudumun içinde nabız gibi atan bir ritim dolaşırken, ellerim terlerken kanım gittikçe daha hızlı akmaya başlar.

"Ne yaptın?"

ONIKINCI BÖLÜM

Boynuzlar

Cevap vermek yerine, elini belime koyar ve beni nehirden uzaklaştırır. Öteki dünyadan gelen varlıkların arasından geçerken, çiftlerin ve grupların öpüştüğünü, soyunduğunu ve çimlerde kıvrandığını görünce şok olurum.

Strzybog'un yarı çıplak Nyja'yı kollarında tutarken güldüğünü görür görmez, Woland hoşnutsuzlukla homurdanır ve beni kaldırır, bir kolunu dizlerimin altına, diğerini sırtıma koyar.

"Sıkı tutun," diyor.

Kollarımı onun kaslı boynuna dolamaya zamanım olur, sonra o kendini hazırlar ve zıplar, ağırlığı ve hacmiyle mümkün olabileceğinden daha yükseğe ve daha uzağa uçar. Yere, çıplak tenleriyle kürkleri birbirine dolanmış, inleyen yaratıkların oluşturduğu lanet olası yığının arkasına, toynak sesleriyle ineriz.

"Ne oluyor?" diye soruyorum, boğazım sıkışmış, içimde çılgın bir müzik ritmi atıyor, kalçalarımı ısıtıyor ve içimi kayganlaştırıyor.

Huzursuz hissediyorum, Woland'ın ellerinin dokunuşu zihnimi ve bedenimi ateşliyor. Bir an için, beni yine manipüle ettiğinden korkuyorum, ama bu seferki farklı. Aklım açık ve kontrol bende, ama yine de... Sanki bir şey kaybolmuş gibi. İstediğim gibi hissetmekte ve yapmakta özgürüm, ve istediğim şey onun dokunuşu.

Kafamı sallıyorum. Hayır. Bu imkansız.

Woland dairenin uzak tarafında durur. Burada bizden başka kimse yok, doğaüstü varlıkların çoğu nehrin kenarında toplanmış. Beni nazikçe yere indirir ve çenemi kaldırır, böylece yüzüne bakmak zorunda kalırım. Dairenden yüksek bir inilti gelir

dışından yüksek bir inilti geliyor, sonra bir tane daha, ama bakamıyorum. Bakışlarım onun altın rengi gözlerinde hapsolmuş durumda.

Yüzümün kızarmasından nefret ediyorum. Hiçbir şeyi kaçırmadığını bildiğim için durum daha da kötü. Ne kadar etkilendiğimi görüyor.

"Peki o zaman, gelincik cadısı," diyor, siyah diliyle alt dudağını ıslatırken gözlerime bakmaya devam ediyor. "Bana ruhunu ve sadakatini vermeyeceksin. Ama bana *bir şey* vermelisin, çünkü senin çelenkini kazanan benim."

Titreyerek nefes veriyorum, bedenime, huzursuz bir arzu ile ısınsa da uslu durmasını emrediyorum. Woland'ın ilgisi ve dokunuşu beni daha hızlı ateşliyor ve o, biraz alaycı, biraz memnun bir şekilde sırtınca, midem utanmaz bir heyecanla kıpır kıpır oluyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum, sesim nefessiz.

Beni döndürüp arkama geçer, bir kolunu kaburgalarımın dolarken diğer eliyle çimlerde birbirine dolanmış çıplak bedenleri işaret eder. Detayları fark ettiğimde nefesim kesilir, titrer ve şok olurum.

Bütün kızlar çıplak, sırt üstü yumuşak çimlerin üzerinde yatıyor, bacakları genişçe açılmış. Ve her birinin bacaklarının arasında bir erkek var, ya kalçalarını ileri geri sallıyor ya da dilini kullanıyor. Ben izlerken, Ida yüksek sesle inliyor, Janek'in kıcını tutup onu daha derine çekiyor.

"Sırt üstü yatmanı istiyorum," diye fısıldadı Woland kulağıma.

Bacaklarımın arasında o kadar güçlü bir arzu dalgası atıyor ki, şoktan kaskatı kesiliyorum. Düşüncelerim bir anda duruyor, sonra çılgınca bir aciliyetle devam ediyor. Kendimi kontrol etmeliyim. Bunu durdurmalıyım.

O arkamda durup vücuduma sıkıca yapışırken, kendimi uyuşmaya zorluyorum. Gözlerim, cinsel zevkin orgazmını izlerken donuyor ve sonra daha tarafsız bir bakış açısı aramak için uzaklaşıyor. Çaresizce sakın kalmaya çalışıyorum.

Solda, Bogna'yı kocasıyla birlikte dururken görüyorum. Adam, yüzünde şehvetli bir ifadeyle çıplak bedenlerin karışık yığını izliyor. Arkalarında, yaşlı çiftler dans ediyor, yüksek sesle, gürültülü bir şekilde gülüyorlar. Kadınların yarısı başörtülerini kaybetmiş, saçları dağınık bir şekilde uçuşuyor. Kalabalığın içinde burada burada bir göğüs parlıyor, çıplak ten ateşin ışığında altın rengi parlıyor.

Çayırın kenarında, yine de açıkta, birkaç çift çimlerde sevişiyor. Zerca'nın cüppesini kaldırmış, marangozun karısı Milka'nın dizlerinin üzerinde onun penisini emdiğini görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Bu yanlış, diye düşünüyorum, kendi vücudum da arzuyla titriyor olsa da. Woland'ın daha önce bende yarattığı akılsız durumdan çok daha doğal geliyor. Yine de, yine de uygunsuz.

Kupala Gecesi genellikle vahşi ve şehvetlidir, ama asla *böyle değildir*. Sevişmek isteyenler çalılıklara girerler ve nadiren açıkta yaparlar. Ve Jarota'nın, tüm insanlar arasında, halka açık bir yerde kendini kaptırdığını *hiç* görmedim. O görünüşe çok önem verir.

"Ne yaptın?" diye soruyorum, davulların ritmi kalçalarımın derinliklerine yerleşirken, ritimle uyumlu olarak çarpan ihtiyacımın sahneyi inceliyorum. "Herkesi çılgın ve umursamaz yapıyorsun."

"Onlara hiçbir şey yaptırmıyorum," diyor yumuşak bir sesle, pençelerinin uçlarını boynumda gezdirerek tüylerimi diken diken ediyor. "Sadece eğlenebilmeleri için bir şeyi onlardan aldım."

"Neyi aldın?" diye nefes nefese soruyorum, dokunuşunun verdiği zevki görmezden gelemeyecek kadar fazla.

"Yazık," diye cevaplar, pençeleri artık göğüslerimin hemen üzerinde dolaşıyor. "Ben... Ben de etkileniyor muyum?" diye sorarım, ama cevabı zaten biliyorum. Bacaklarımın arasında

bacaklarımın arasında atıyor, ona baskı yapma ve onu sertleştirme ihtiyacı kanımda dolaşıyor.

Tanrım. Ne düşünüyorsun ben?

"Müzikte var," diye cevaplar, sesi alçak, samimi bir mırıldanma gibidir. Nefesi kulak mememi gıdıklıyor, bu kadar heyecan verici hissetmemem gerekir. "Ve dürüst olmak gerekirse, beni utançtan değil, inatçılıktan reddediyorsun. *Bunu* senden almadım."

Kafamı sallıyorum, bana düzgün bir cevap vermemesinden nefret ediyorum. Müziği duyduğum için etkilendiğimi söylüyor, ama nedenini söylemiyor... Utanç beni onunla sevişmekten alıkoymaz mı? Bu bir yalan, karar veriyorum. Utanç *kesinlikle* açıkça şeytanla sevişmeyi reddetmeme neden olur.

Utanç ortadan kalktığında, bu ihtimal her geçen dakika daha çekici hale geliyor. Özellikle de o benim tespihimi yakaladıktan sonra. Benim için bu kadar önemli olmamalı, ama öyle. İnkâr edemem.

"Sen bir yalancısın," diyorum, ama sesim nefes nefese ve ateşli, onun eli kalçama indiğinde, genişçe açılmış parmakları tüm kıvrımını kapladığında, heyecan vücudumda serbestçe dolaşıyor.

Düşünülemez bir şey, ama *onu* istiyorum... *Onu* istiyorum. Bu farkındalık beni şaşırtıyor ve bir an için, onun beni tekrar kontrol ettiğini sanıyorum. Ama hayır, farkı anlayabiliyorum

farkı anlayabiliyorum. Hepsi benim, ama yine de bu imkansız. *Asla* şeytanı istemezdim. O acımasız. O kötü. Yasak.

Onu istemek, benim de kötü olduğum anlamına gelir.

"Senin gibi akıllı bir kadının bunu anlayacağını bilsem de, bu yine de yalan mı olur?" diye soruyor, pençeleri elbisenin göğüslerimin arasından aşağıya doğru kayarken, küçük bir adım geri çekilerek bana daha fazla alan bırakıyor. Dokunuşu tamamen uygunsuz değil, ama yine de beni boğazımdan tutmuş gibi.

Beni kızdırıyor ve bu, karnımdaki ateşi körüklüyor. Onun ellerinin çıplak tenimde olmasını *istiyorum*.

"Evet," diye cevap veriyorum, çaresizce aklımı kaybetmemek için direnerek.

"Bu bir yalan."

Neden, *neden* birdenbire onu bu şekilde istiyorum? Aklımı topluyorum ve onun elinden kurtulup ona dönerek yüzünü görüyorum. Woland başını yana eğiyor, boynunda boynuzlarının ağırlığıyla gerginleşiyor. Beni meraklı ve eğlenceli bir ifadeyle izliyor.

Gözlerim bir saniye aşağı kayınca, nefesimi tutar ve bir adım geri atarım.

Penisi sertleşmiş, orantılı ve dik bir şekilde dışarı çıkıntı yapıyordu. Şişmiş başı doğrudan bana doğru bakıyordu.

"Hayır," diyorum, hem kendime hem de ona. Çünkü, tüm tanrılar lanet olsun, onu istiyorum. İhtiyacım o kadar güçlü ki, birdenbire onu reddedemeyeceğimden korkuyorum.

"Neden olmasın?" diye sordu, altın rengi gözleri parıldayarak bir adım daha yaklaştı.

Aramızdaki mesafeyi kapatmamak için geriye doğru sendeledim. O tekrar ilerledi, ben geri çekildim. Sırtım dairenin görünmez sınırına değene kadar bu böyle devam etti. Sıkılmış dişlerimin arasından bir inilti kaçtı ve Woland o kadar yakına geldi ki, boynuzları başımın üzerindeki gökyüzünü kapattı.

Çenemi kaldırıyor, böylece yüzüne bakmak zorunda kalıyorum.

"Neden olmasın, gelincik kız? Bu gece çok güzel bir çelenk takmışsın. En güzeli. Kesinlikle birini baştan çıkarmak istedin ve başardın da. Ben tamamen *baştan* çıkarıldım. Seni elde edebilmek için bunu yakaladım."

Öyle mi yaptım? Bu gece gerçekten yapmak istediğim şey bu muydu? Bilmiyorum. Düşüncelerim dağılıyor, şakaklarımda zonklayan sıcak kanın etkisiyle sürükleniyor. Woland sırtıyor, gri tenine karşı delice parlayan beyaz dişleriyle boğazımı okşuyor.

"Bunu saklayamazsın," diyor sessizce, boynumu sahiplenici bir şekilde kavrayarak. "En başından beri bir kıvılcım vardı. Tanıştığımız andan itibaren benden nefret ettin ve korktun

ama *bu* hep içimdeydi, değil mi? Yasak olanı arzuluyorsun."

Zayıf bir şekilde başımı sallıyorum, arkamdaki inatçı bariyeri aşmaya çalışıyorum. Uyluklarımın arası o kadar ıslak ki, bu bir trajedi gibi geliyor. Ve aşağıya bakmamak için tüm gücümü kullanıyorum.

Woland'ın sırtışı genişliyor, parmakları derime bastırıyor. Kısa bir an için, pençelerinin uçları derime batıyor ve omurgamdan bir titreme geçiyor.

"Yine de, o savaşıyor," diyor alçak sesle, başparmağıyla çenemin kenarını okşayarak. "Etrafına bak, gelincik kız. Herkes kendini bırakmış, mutluluğun bedenlerini ele geçirmesine izin vermiş. Neden tek mutsuz olan sen olmakta ısrar ediyorsun?"

Tanrım, pes edeceğim, rahatlama hissi veren bir çaresizlikle fark ettim.

"Çünkü sana güvenmiyorum," diyorum, son bir kez aklımı kullanmaya çalışarak. "Ve sen beni gerçekten istemiyorsun. Beni *sahiplenmek* istiyorsun, ama bu aynı şey değil."

Diğer eli belimin altına yerleşirken, sert bir okşama ile alt dudağımı aşağı doğru bastırır. Nefesim boğazımda takılır.

"İkisini de istiyorum," diyor, parıldayan gözleri beni içine çekiyor. "Ama dediğim gibi, bu gece sadece seni sıklamak istiyorum. Ve benim şehvetimden şüphe duyuyorsan, aşağıya bak. Yeterince açık."

Dediğini yapmayıp gözlerimi kapattığımda, beni sertçe kendine doğru çeker. Vücudumuz birbirine yapışır, kalın ereksiyonu aramızda sıkışır, eli yavaş, sahiplenici bir ritimle kıcımlı yoğurur. Nefesim o kadar hızlı ve sığdır ki başım döner.

Tanrılar, bana baskı yapma şekli *her şey* demek. O tamamen erkek ve güçlü, ve evet, şimdi itiraf ediyorum. O benim istediğim şey. Tanrılar aleminden gelen güçlü bir varlık. Şeytan olması umurumda değil. Zalim ve şiddet dolu olması umurumda değil.

Hayır, aslında, acımasızlığı beni daha da ıslatıyor. Tam da olduğu şey yüzünden ona şehvet duyuyorum.

Ve utanç duygum olsaydı, şimdi onu şiddetle hissederdim. Çünkü... *o* mu? Gerçekten istediğim bu mu, benim *gibi* bir kadın için? Ama utanç duygum yok oldu. Geriye kalan tek şey, o kaba bir homurtuyla bacaklarımın arasına kalçasını ittiğinde vücudumu saran kör edici sıcaklık.

"Hadi, afyonlu cadı. Arzunu vücudunun etrafında kırmızı bir duman bulutu gibi görüyorum. Saklanmanın bir faydası yok."

Dudaklarımı ısırıp titrek bir nefes veriyorum, bu savaşı kazanamayacağımı anlıyorum. Çünkü aslında kazanmak istemiyorum. Her konuda haklı. İstenmek, sevişmek, kendimi bırakmak istiyorum. Hayatımda bir kez olsun, Kupala'nın her yıl cadı olmadığını kanıtlamak için girdiğim ateş sınavından daha fazlası olmasını istiyorum.

Ama bu, karşılığında bir şey almadan kendimi teslim etmem gerektiği anlamına gelmez.

"Ve işimiz bittiğinde beni rahat bırakacaksın, değil mi?" diye soruyorum, vücudum yanarken bile gözlerimi kapalı tutuyorum, aramızdaki her temas noktası zihnimi uyuşturan bir mutlulukla patlıyor.

Bacağını yukarı çekerek beni çimlerden kaldırıyor, sıcak içim onun kalın uyluğuna oturuyor. Hıçkırık ve inilti bir anda çıkıyor, sesim ani ve yalvarırcasına.

"Evet dersen, bana söylediğin şeyi aynen yapacağım," diye cevaplar, her zamanki gibi laf kalabalığı ve dolaylı, ama artık pazarlık yapacak sabrım kalmamıştır.

"Tamam," diyorum, gözlerimi açarak.

Onun ifadesindeki ani değişime hazırlıklı değildim. O kadar ani ki, sanki bir maske düşmüş gibi. Önceden çekici ve kontrollü olan ifade, aç ve vahşi bir şeye dönüşür, gözleri sıvı altın gibi parlar, dişleri görünür, keskin kemikleri üzerindeki kasları gerilir.

Sadece bir anlık bakış atabiliyorum, sonra eli saçlarımı sertçe çekiyor ve ağzı ağzıma yapıyor.

Tanrım.

Bu hayatımdaki ikinci öpücük ve yine de deneyimsizliğim hiçbir şey ifade etmiyor. Sanki benim de katılmamı beklemiyor gibi. Sadece bana verdiklerini almam gerekiyor. Bana almamı emrettiği şeyleri.

Sıcak dili ağzımın içinde, derine doğru itiyor. Dudakları benim dudaklarıma karşı hareket ediyor, morartıyor ve açgözlü, emiyor ve beni boyun eğdirene kadar öpüyor. Gücü o kadar büyük ki, bacaklarım zayıflıyor ve titriyor, ama o orada, beni hiç çaba harcamadan tutuyor, yüzümü ve vücudumu kendi zevki için eğiyor. Bana istediğini yapıyor ve ben tatlı, sıcak bir zayıflıkla boğuluyorum.

Bu dünyadaki en güzel duygu. Aynı zamanda en kötüsü de. Kendimi kaybediyorum.

Aniden, derin, yankılanan bir hırıltı sesi çıkarır ve alt dudağım sıcak bir acı ile yarılır.

Kan tadını alıyorum ve o memnuniyetle homurdanıyor, içtiği sırada dudağımı ağzına çekiyor.

Onu itmem gerektiğini biliyorum. İnsanlar böyle öpüşmez ya da sevişmez. Bunu biliyorum çünkü çalılar arasında bunu yapan yeterince insan gördüm. En

en basit, en ilkel birleşme bile buna kıyasla uysaldı.

Sanki beni yiyen bir hayvan gibi. Ve onu durdurmak için elim kolum bağlı, çünkü onun her sert, zevkli sesi bacaklarımın arasına bir okşama gibi yerleşiyor ve ihtiyacımı sıcak, nabız gibi atan bir kordon haline getiriyor. Bunun hiç bitmemesini istiyorum.

Elini dizimin altına geçirip beni sabırsızca kendine çektiğinde, sözsüz emri yerine getirip bacaklarımı kalçalarına doladım. Penisini ince kumaştan bana baskı uyguluyor, nefesimi kesiyordu.

"Gördün mü?" diye mırıldanıyor, ağzını benim ağzımın köşesine indirip, beklenmedik bir şekilde iffetli bir öpücük konduruyor. Dudakları sıcak ve ıslak. "Korkacak bir şey yok."

"Yine yalan," diye nefes nefese söylüyorum, o kalçalarını salladığında, penisini bana sürtünüyor. Tabanını çevreleyen dikenlerin hatırası, bir korku dalgasıyla zihnimde parlıyor, ama keskin bir şey hissetmiyorum. Sadece sıcak, erkeksi bir sertlik.

"Öyle mi?" diye sordu, geri çekilirken. Gözleri karanlıkta mücevherler gibi parlıyordu. "O zaman telafi edeyim."

Dünya etrafımda dönüyor ve alçalıyor, çılgılığını yutarken nefesim boğazımda takılıyor. Düşüyorum, sonra düşmüyorum. Woland beni sırt üstü çimlere yatırıyor, boynuzları yıldızlı gökyüzüne karşı belirginleşiyor, bacaklarımın arasına diz çöküyor, elbisem belime korkunç bir şekilde dolanmış.

Şehvetli sisin içinden, uzaktan inlemeler ve zevk çılgınlıkları duyuyorum. En yakın ateş çıtır çıtır yanarak yaz gecesinin havasına kıvılcımlar saçıyor. "Ne yapacaksın?" diye soruyorum, nefes nefese ve başım dönüyor.

Gözleri yanarken, büyük, pençeli ellerini iç uyluklarıma koyar ve bacaklarımı genişçe ayırır. Nefesim kesilir. İç çamaşırım gitmiştir, nasıl olduğunu bile bilmiyorum, ve serin gece havası bacaklarımın arasındaki kavurucu sıcaklığı okşar.

"Yalanlarımı telafi et," diyor, gözlerinde kötücül bir parıltıyla.

Dirseklerimin üzerine kalkıyorum, o geriye doğru itilirken, kıvrımlı bir zarafetle hareket ederken gözlerimi kocaman açarak izliyorum. Büyük ve güçlü olan o, dolaşan bir vaşak gibi şaşırtıcı bir zarafete sahip ve başını eğip bacaklarımın arasından bana son bir kez parıldayan bir bakış attığında, ben de konvulsif bir şekilde yutkunuyorum.

Sonra ağzı üzerimde, boynuzları kalçalarımı kavırıyor. Beni tuzağa düşürüyor.

Hassas etimi ağzına alıp emdiğinde, boğazının derinliklerinden düşük, memnun bir ses çıkararak başımı geriye doğru eğip boğuk bir inilti çıkarırım. Bacaklarımın arasında bal yok, ama sanki tanrılara layık bir lezzetmişim gibi beni yalıyor.

"Eğer bu... özürse... o zaman istediğin kadar yalan söyle," diye nefes nefese söylüyorum, nefesim sıcak ve serbest, ağzım gevşek.

"Öyle yapacağım," diyor, altın rengi gözleri bacaklarımın arasında parıltıyor.

Zevk artar ve cızırdar, Woland'ın boynuzlarının uçları, ben açgözlülükle kalçalarımı kaldırdığımda karnıma batar. Bunun bu kadar iyi, bu kadar tamamen ahlaksız hissettireceğini hiç beklemiyordum. Sonunda seksin ve etrafındaki tüm gerilimin cazibesini anlıyorum.

"Benim için çığlık at."

Keskin bir acı mutluluğu bozar, labiyalarımın biri sihirle kesilir. Woland zevkle homurdanırken, yarayı ağzına çekerek emdiğinde çığlık atarım. Arayan, çaresiz ellerimle çim kümelerini koparırım, ama acı hızla geçer, yerini daha da büyük bir zevk alır.

"*Siktir!*" Dişlerimi sıkarak, boynuzlarına tutunarak bağıriyorum. O, tamamen hayvani bir sesle homurdanıyor ve dilini içime itiyor. Sıcak ve kalın dil, derine baskı yapıyor ve kalçalarım onu daha derine davet etmek için sallanıyor.

Neredeyse geldim. Orgazmımın parlak, ışıltılı gerçekliği ulaşamayacağım kadar yakın. Patlamaya hazırım.

Woland klitorisimi ağzına alır ve sertçe emer. Tüm vücudum gerilir, kaslarım yaklaşan rahatlamayı haykırırken küçük titremeler geçer. Sadece bir saniyeye ihtiyacım var...

Durur ve başını kaldırır, ağzı benim kanımla lekelidir.

"Benim olduğunu söyle, o zaman boşalmana izin vereyim."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gitti

Zevkin doruğa ulaşmasını beklerken tuttuğum nefes içimden dışarı fırlar. Gözlerimi sertçe kırpyorum, vücudum gerginlik ve mutluluk arasında gidip geliyor, o kadar rahatsızım ki, derimden çıkmak istiyorum. Yapışkan ve acı verici.

Zaman uzun bir kafa karışıklığı anına uzar ve sonra geri döner, gerçeklik bana doğru koşar. Bir kadın zevkten çığlık atar ve ben, orgazmımın ellerimden sökülüp ona verildiği gibi saçma bir düşünceye kapılırım. Tekrar gözlerimi kırpyorum. Her saniye, mutluluk içimden akıp gider, yerine uluyan bir hayal kırıklığı gelir.

"Sen... sen..." Kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Öfke ve inanamama duygusu beni boğuyor.

Woland hayal kırıklığıyla homurdanıyor ve geriye yaslanıyor, boynuzlarının kafesi kalçalarımın kalkıyor. Gözlerini kapatıyor ve başını geriye atıyor, gökyüzüne bakarak zor nefes alıyor, ereksiyonu zonklıyor.

Kafamı sallıyorum, midem rahatsızlıktan kıvranıyor. Sonunda, yakınımdan gelen boğuk bir inilti beni hayal kırıklığına uğramış sersemliğimden uyandırıyor. Ayağa kalkıyorum, elbiseyle kendimi örtüyorum. *Tanrılar. Ne yaptım ben?*

"Bu çok kolay olabilirdi, Jaga," diyor, gözleri hala kapalı.

Çimlerin üzerine çömelir, neredeyse ayaklarımın dibinde diz çöker. Yüzüne tekme atmak için içimi kemiren bir dürtü hissederim ama yaklaşılmaya cesaret edemem.

Onun yanında kendime güvenemiyorum. Bunu herkesin önünde kanıtladım.

Neden ona dokunmasına izin verdim? Neyim var benim?

Hissettiğim öfkenin çoğu ona değil, kendime karşı. Onu gördüğüm anda ne olduğunu anlamıştım. Şeytan aldatıcıdır, kötüdür ve doğruyu söylemez. Sadece aptallar onun kötü fısıltılarına güvenir. Ve ben de öyle biriyim.

Lanet olası bir aptal.

Ida'nın boğuk sesi gece havasını yırtıyor ve gözlerim ona kayıyor. Tüm arzularım yok oldu, güçlü öfkeyle silindi, bu yüzden bir adamın bacaklarının arasındaki karışıklığı, bal ve Janek'in spermi karışmış halini yalarken, bir diğerinin de ağzını sikmesini hafif bir ilgiyle izliyorum. Janek yanında oturmuş, gözlerini kısarak izliyor.

Ida'nın ağzını sikmekte olan çocuk boşaldığında, Janek onu itip onun yerini alır. Ida'nın ağzına bir öpücük kondurur ve sonra sikini boğazına sokar, onu boğar. Amını yalayan adam onu sikmeye başlar. Vücudu şiddetli bir ritimle sarsılır, iki taraftan da sikilir.

Bu da Kupala'da daha önce hiç görülmemiş bir şey. Normalde, her zaman sırayla yaparlar ve daha önce iki erkeğin bir kadına aynı anda yaklaştığını hiç görmemiştim. Ama Ida, itişler arasında çıkardığı inlemelerden anlaşıldığı kadarıyla mutlu görünüyor. Onun için iyi.

Çayırın ilerisinde, diğer çiftler ve gruplar, çıplak bedenlerin yığınları arasında sevişiyorlar.

Ateşin ışığının en ucunda, karanlıkta bir şey hareket ediyor, bir erkeğin belirsiz şekli. Gözlerimi kısarak, sonunda Bogna'nın kocasını fark ediyorum. Elinde bir matara var, orgazmı izlerken derin derin içiyor. Bogna birkaç adım arkasında, kaybolmuş ve kararsız görünüyor. Gözleri bana kayıyor ve gözlerinde gördüğüm yalvarış beni şaşırtıyor.

Przemyslaw'a tekrar bakıyorum. Evet, çok sarhoş. Bitkilerimin etkisini gösterebilmesi için fazla sarhoş. Ve orgaya olan ilgisinden anlaşıldığı kadarıyla, libidosu da geri gelmiş. Bitkiler normalde onun şiddetli öfkesini bastırdığı gibi libidosunu da bastırır.

Etkilerinin geçmesi için yeterince alkol içti. Artık tamamen kendisi, hatta belki daha da kötüsü. Sonuçta, Woland'ın büyüü utancı ortadan kaldırıyor. Utanç olmadan Przemyslaw'ın ne kadar şiddetli olacağını kim bilir?

Ve ben çemberin içinde sıkışıp kaldım. Arkadaşıma yardım edemem.

Bogna'nın en iyi şansı, kaçıp, kocası ayılana kadar onu bulamayacağı bir yere saklanmak. Ona bunu söylemek için elimi kaldırıp onu yanıma çağırıyorum, ama o bana bakmıyor. Kocasını izliyor ve kocasının kan çanağı gözleri de ona bakıyor.

"Bu ilginç olacak," diyor Woland, arkamda alçak ve kötücül bir sesle.

Omurgamdan bir ürperti geçer ve sanki bedenim zihnimden önce anlar. Görünmez bariyere bir adım daha yaklaşır ve ellerimle onu hissederim. Hâlâ oradadır, her zamanki gibi sert ve sağlamdır.

"Beni dışarı çıkar," diye homurdanıyorum, ona bakmadan.

Gözlerim Przemyslaw'ın sallanan, karanlık silüetine yapışmış durumda. Her an düşecekmiş gibi görünüyor, ama bunun aldatıcı olduğunu biliyorum. Şu anda en tehlikeli haliyle karşımda.

"Burada yaşanacak her şey için doğru bağlamı oluşturalım," diyor Woland yumuşak bir sesle, yaklaşarak.

Kolunu omuzlarımın etrafına dolayarak beni kendine doğru çekiyor. Arkamda yükselen devasa vücudu midemi bulandırıyor.

İşte orada, masallardaki acımasız, güçlü şeytan. Oysa birkaç dakika önce, ben utanmadan ona dokunmasına izin verirken, o benim bacaklarımın arasındaydı. Ve şimdi bunun bedelini ödeyeceğim.

Çünkü ona asla güvenmemeliydim. Onun ne olduğunu asla unutmamalıyım. O kadar karanlık ve güçlü bir yaratık ki, varlığı bile toprağı zehirliyor.

Kurtulmaya çalıştığımda, hiç çaba harcamadan beni geri çekiyor.

"Sevdiğin herkesi öldüreceğimi söylediğimi hatırlıyor musun?"

Sesi yumuşaktı ama beni iliklerime kadar ürpertti. Sesinde neşe ve sessiz bir tatmin vardı ve sonunda *anladım*. O böyle biriydi. Her nazik söz ve jest, inanmak için çaresizce istediğim her saygı kırıntısı bir yalandı. Şeytan gerçek yüzünü gösterdi ve o yüz iğrençti.

Hareket etmeyi bırakıyorum, vücudum soğuk terlerle kaplanıyor. Przemyslaw, Bogna'ya doğru sendeleyerek bir adım atıyor ve Bogna titriyor ama kıpırdamıyor. Donmuş durumda, dolaşan tilkiyi izleyen bir kuzu gibi. Onu harekete geçirmek umuduyla çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama Woland'ın eli dudaklarıma bastırarak sesimi bastırıyor.

Onun tutuşuna karşı koyarım. Isırırım, tekmelerim, avucuna doğru çığlık atarım, ama nafile. Beni daha da sıkı tutar, gücü çok fazladır. Karşı koyamam.

Bogna yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırır. "Hayatım, aşkım, neden eve gidip..."

"KAÇIN!" Woland'ın elinden bağıyorum, ama beni duymuyor. "Kaçın!"

"Kapa çeneni," Przemyslaw, titrek parmağıyla onu işaret ederek, geveliyor. "Sen hep konuşuyorsun, konuşuyorsun, konuşuyorsun. Kapa çeneni, kaltak!"

"Böyle bağırıp çağırmaya devam edersen gösteriyi kaçıracaksın," diyor Woland alçak ve eğlenceli bir sesle.

Sanki her şey bir gösteriymiş gibi. Lanet olası bir şaka, arkadaşımın hayatı tehlikede değilmiş gibi. Kör edici bir nefret zihnimi yakıyor ve o anda onu yok etmeye yemin ediyorum

. Ne pahasına olursa olsun. Onu benimle birlikte yok ederken ölürsem, mutlu olacağım.

Ama intikamımı almadan önce Bogna'yı kurtarmam gerekiyor. O hayatta olduğu sürece, zaman var. Hala bir şans var.

Woland'ın karnına dirsek atıyorum, öfkemin tüm gücünü bu darbeye aktarıyorum. Ama işe yaramıyor. Karnı taştan yapılmış gibi. Dirseklerimden keskin bir acı yayılırken, o ise hiç kıpırdamıyor bile.

"Dikkat et, kendine zarar vereceksin," diyor sadece, sesinde kahkaha yankıları var.

Hareket etmeyi bırakıp öfkeyle nefes nefese kalıyorum, Przemyslaw'ın Bogna'ya bağırarak öfkelenmesini izliyorum. Ona orospu, fahişe, sıçan ve domuz diyor. Kaçmak yerine, her şiddetli sözünde daha da küçülerek korkuyla sinip kalıyor.

Ama her şey kaybedilmiş değil. Burnumdan derin ve sakın bir nefes alıp hareketsiz duruyorum, Woland'ın teslim olduğumu düşünmesini sağlıyorum. Memnuniyetle homurdanıyor, göğsü başımın arkasında titriyor. Yutkunuyorum, Przemyslaw'ı dikkatle izliyorum.

Bogna'nın bana anlattıklarından, onun öfkesinin doruk noktasına geldiğini biliyorum. Yakında ona vurmaya başlayacak.

Ateşe yakın olan bazı çiftler sevişmeyi bırakır. Çimlere otururlar ve sessizce konuşarak olayları izlerler. Göğsümde umut parlar, çünkü mutlaka içlerinden biri tepki verecektir. Genç erkeklerden biri ayağa kalkıp Przemyslaw'la hesaplaşacaktır.

Ama sonra, ifadelerine dikkat ediyorum. Bazıları kıkırdıyor, bazıları gözlerini deviriyor ve kimse endişeli görünmüyor. Onları inanamadan izliyorum, ta ki bu his göğsümde bir taşla dönüşene kadar, ağırlığı beni aşağı çekiyor.

Onlardan yardım gelmeyecek. Daha önce de erkeklerin eşlerine toplum içinde öfkelenişini görmüşler. Bunun normal olduğunu öğrenmişler.

Woland'a yaslanarak, beni yutmaya çalışan çaresizliğe karşı mücadele ediyorum. Yapabileceğim bir şey olmalı. Olmalı.

Bogna'nın vücudu korku dolu bir hıçkırıkla titrer ve Przemyslaw bağırmaı keser, yüzü odaklanmış bir nefret maskesi haline gelir. Ona doğru kararlı bir adım atar, sonra bir adım daha. Kalbim durur ve sonra korku dolu bir galopla atmaya başlar.

Ya şimdi ya da asla.

Woland'ın avucunu tüm gücümle ısırırım. O küfür eder ve elini çekip kurtarır.

"KOŞ!" diye bağırırım.

Przemyslaw ve Bogna bana bakar. Bir an için, hepimiz tuhaf bir üçgenin içinde asılı kalırız, ben ve Woland bir noktada, onlar ise diğer iki noktada. An uzar, sonra Bogna rahatlamış bir şekilde hıçkırır ve koşar.

Bana doğru koşar.

Ona geri dönmesini söylemek istiyorum, çünkü daireye hapsolacak. Przemyslaw'ın onu bulamayacağı bir yere kaçmasını söylemek istiyorum, ama Woland'ın eli yine ağzımı kapatıyor, göğsü kahkahalarla titriyor.

"Bu daha da iyi," diye fısıldadı Bogna bana çarpmadan bir saniye önce.

Ama hayır. Çarpıyor. Her halükarda, ikimize de çarpması gerekirdi, ama dairenin görünmez sınırına ulaşır ulaşmaz, ona çarparak geri sekip çimlere düşüyor. Woland, acı dolu çılgılığını serbest bırakmak için tam zamanında ağzımı bırakıyor.

Yine de, çaresizliğimi ve dehşetimi haykırırken, onun sesini duyuyorum.

"Bana en kötüsünü yapmamı söyledin, o yüzden izle."

Sonra Przemyslaw, Bogna'yı saçından tutup kaldırır, yüzü akılsız bir öfkeyle şeytani bir hal alır. Bogna acı içinde çılgılık atar ve Przemyslaw onu yere atar. Bogna daha hareket etmeden, Przemyslaw onun üzerine çıkar ve kalçalarına biner.

Çıplak gençler donakaldılar, ağızları açık kaldı. Hiçbiri bağırışmanın şiddete dönüşeceğini beklemiyordu. Şimdi ne olacağını bilen tek kişi benim ve bunu durdurmak için elimden hiçbir şey gelmiyor.

Przemyslaw'ın yumruğunda siyah, pürüzlü bir taş parıldadığında, ateşin ışığında kanlı bir şekilde, "Hayır" diye fısıldarım.

"Evet," diye cevaplar Woland, Przemyslaw'ın eli düşerken.

Taş, ıslak bir çitirtı ile Bogna'nın kafasına çarptı. Bogna sersemlemiş gibi gözlerini kırttı ve nefes verdi. Przemyslaw taşı kafasından çıkardı ve öfkeyle tekrar attı.

Nefes alamıyorum. Nefesim donmuş, vücudum kilitlenmiş ve Bogna'nın yarasındaki kan ve derinin kafatasından kopan kemik parçalarıyla karıştığını doğal olmayan bir keskinlikle görüyorum. Gözleri açık ve cam gibi, gökyüzüne bakıyor, ta ki taş tekrar düşüp alnını parçalayana kadar.

Woland'ın kollarında gevşek ve hareketsizim, ağzım sessiz bir çılgılık atmak için açık, gözlerim tek arkadaşımın çirkin ölümünün sahnesine kilitlenmiş. Kızlar ağlıyor, erkekler bağılıyor, tüm çıplak bedenler terör ve şokun kaosunda birbirine karışmış.

Bogna'nın yüzü katledilmiş bir hamur haline gelir.

İşte o anda müzik kesilir. Przemyslaw, kanlı yumruğunu başının üzerinde yüksekte tutarak donar.  ığlıklar ve h kırıklar durur ve bir an için dünya sessizliğe bürünür.

Sessizlik gittikçe büyür, patlamaya hazır hale gelir ve sonunda patlar. Przemyslaw başını geriye atar ve acı dolu, korkunç bir keder çığlığı atar. Etrafımda, dünya çığlıkların kakofonisiyle patlar. Woland kulağıma sessizce güler ve beni bırakır.  imlerin  zerine ellerimin ve dizlerimin üstüne   k yorum, kusuyorum.

Bogna'nın cesedi tam orada, dairenin hemen dışında.  l m ne kadar, benden sadece iki adım uzaktaydı, ama yine de ona ulaşamadım. Bunu durdurmak için elimden hiçbir şey gelmedi.

Kaosun yeniden bir tür düzene kavuşması ne kadar sürer bilmiyorum. Her şeyi bir tür uyuşuk bir ilgisizlikle izliyorum, göğsümdeki keder ve suçluluk duygusu o kadar büyük ki, kalbimi ve nefesimi yutuyor. Ne hareket edemiyorum ne de konuşabiliyorum.

Tek yaptığım Bogna'nın yüzündeki kırmızı karmaşaya bakmak, kanlı görüntüler zihnime kazınıyor. Gözlerimin açık ya da kapalı olması fark etmiyor. Onu yine de görüyorum.

Przemyslaw iplerle bağlanmış, ama tek yaptığı  ocuk gibi ağlamak. Kanlı elleri vücudunun önünde birbirine bağlanmış, onları yüzüne doğru kaldırmış, gözyaşları ve s m ğ  karısının kanıyla karışıyor. Acısı grotesk ve yersiz görünüyor, ama çok insani.

Sonuçta, burada asıl kötü adam o değil. Herkes gibi o da şeytanın büyüsüne kapılmış. Yine de ona acımıyorum. O da kötü, ama kötülüğü Woland'inkine kıyasla çok küçük ve sıradan.

Przemyslaw, eylemlerinin sonuçlarını görünce ağlıyor.

Woland gülüyor.

Bogna bir çarşafla örtüldüğünde, onu hala altında olduğu gibi görüyorum. Kanın pıhtılaştığını, kırmızı bir havuzda beyaz çakıl taşları gibi duran kemik parçalarını görüyorum. Sonra ağır ve yorgun gözlerimi kırpıyorum ve o gitmiş, cesedi götürülmüş. Yine de, gözlerimi tekrar kırptığımda, katledilmiş yüzü hala orada, görüntüsü göz kapaklarıma kazınmış.

Sabahki cenazesi için hazırlanmak üzere götürülür ve Przemyslaw da kederden bitkin bedeniyle sürüklenir. İnsanlar tek tek  ayırdan ayrılır, erkekler bankları kaldırır, kadınlar bardakları ve yiyecekleri toplar.

Kısa süre sonra, Kupala kutlamalarından geriye kalan tek şey, soğuk çiğ çimleri kaplarken cızırdayan ve sıçrayan sönmekte olan ateşler.

Sabah güneşinin ilk ışınları nehre düşüp onu Woland'ın gözleri gibi altın rengi parlatınca, çemberin boşaldığını, kutsal ateşlerin söndüğünü, kömürleşmiş kalıntıları üzerinde gri dumanların yükseldiğini fark ettim.

Tanrılar gitmiştir. Her şey bitmiştir.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Civanperçemi

Kulübemin önünde oturmuş, bezelyeleri bir tencereye ayıklıyorum. Akşamın erken saatleri, dışarıda oturmaya cesaret edebileceğim tek zaman. Bu geç saatte, evimin önündeki yolda neredeyse kimse yürümüyor, bu yüzden küçümseyen bakışlara maruz kalmadan sönmekte olan güneşin ışınlarını içime çekebiliyorum.

Kupala Gecesi'nden bu yana dört haftadan fazla zaman geçti. Göğsümdeki boşluk o zamankinden daha da büyüdü.

"Ne düşündüğünü biliyorum kızım, ama yanıyorsun. Aslında bu senin hatan değil."

Wiosna'nın sesi, kulübemin önündeki bitki bahçesinde yetişen yemyeşil nane yapraklarının üzerinde süzülüyor. Kupala'dan beri onu ilk kez duymuyorum ve onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Tepki göstermek, bende bir sorun olduğunu kabul etmek anlamına gelir.

Sesler duymak normal bir şey değil.

"Unutma, Jaga, sen gerçeğin sadece bir yönünü görüyorsun. Her zaman olduğu gibi, daha fazlası var. Belki de olanlar bir lütuftu. Belki de şeytan ona bir iyilik yaptı."

Bıçak kayıp parmağımı kestiğinde "Ah!" diye inledim.

Kanayan parmak ucumu ağzıma alıp, kafamı sallayarak zihnimi boşaltıyorum. Gerçekten ölülerin seslerini duymaya başladım mı, yoksa deliriyor muyum, bilmiyorum. Bu olaydan beri bir gece bile uyuyamadım, bu yüzden yorgun zihnim bana oyun oynuyor olabilir.

Wiosna'nın öldüğünü ve benimle konuşamayacağını kendime hatırlatıyorum.

Yine de sesi çok gerçekçi geliyor, biraz bozuk olsa da, sanki hafifçe bozulmuş bir yankısı varmış gibi. Sanki gerçekten orada, ama başka bir odada gibi.

Ama onun burada olamayacağını ve bunun gerçek sesi olmadığını biliyorum. Bu, şeytanın bir oyunudur. Beni tekrar ona güvenmem için tasarlanmış başka bir yalan. Kendi kendime homurdanarak bıçağı alıyorum.

Kupala bitti, tanrılar ve şeytanlar gitti ve Woland'ı bir daha asla görmeyeceğim. Tıpkı Bogna'yı görmeyeceğim gibi.

Büyük olasılıkla, olanları haklı çıkarma ihtiyacıyla kendi zihnim çıldırıyor. Wiosna'nın sözleri, suçluluk duygumu hafifletmek için uydurduğum bir şey, ama bu asla işe yaramayacak. Bogna'nın parçalanmış kafatasını gördüm. Her gece kabuslarımda gördüğüm gibi, yüzünde kalanlara kazınmış korku ve acıyı gördüm.

"Onun ölümünde iyi ya da telafi edici hiçbir şey yok," diye fısıldıyorum, düşüncelerimi dile getirirken kendimi kaybolmuş hissediyorum, ama yine de hayalet sesle tartışmam gerekiyor. "Bunu düşünmek bile saçma."

"*Sen bilirsin,*" diyor Wiosna her zamanki kibirli sabırsızlığıyla.

Bunu duyunca neredeyse gülümsüyorum. Bu ses tonunu özleyeceğimi hiç beklemiyordum, çünkü hayattayken beni son derece sinirlendirirdi. Yine de, işte buradayız.

Ya da belki de tek başına kaldığında, tek arkadaşını öldürdüğünde sesler duymak doğaldır. Konuşacak kimsem olmadığı için, zihnim insanları uyduruyor, böylece dünyada en çok nefret ettiğim kişi olan kendimle sürekli baş başa kalmıyorum.

"Aklımı kaçırıyorum," diye mırıldanıyorum.

"*Oh, saçmalama,*" diyor Wiosna ve neredeyse elini küçümseyici bir şekilde salladığını görebiliyorum. "*Gençler. Hep bu kadar dramatikler.*"

"Evet, öyleyim," diye fısıldıyorum ve son bezelyeyi tencereye atıyorum.

İşimi bitirip arkama yaslanarak uzaktaki ormanın karanlık çizgisine bakıyorum. Gökyüzü pembe ve mora dönüyor, ama muhteşem gün batımı göğsümdeki acıyı daha da şiddetlendiriyor. Bogna bu güzelliği bir daha asla göremeyecek.

Ve evet, belki şimdi daha mutludur, Wyraj'daki ebedi ağacın dalları arasında uçan hafif, kaygısız bir ruhtur.

Ama daha büyük olasılıkla, o burada sıkışıp kalmış, ruhu şiddetli ölümü nedeniyle sonsuza kadar yeryüzüne bağlı kalmış durumda. Bunu önlemek için cesedi yakılmış, ama yakmanın gerçekten işe yarayıp yaramadığını kim bilebilir? Tanrılar gerçekse, her tür bies de gerçek olabilir ve kim bilir nereden geliyorlar. Bogna önümüzdeki yaz ortaya çıkabilir

yaz ortaya çıkabilir, belki öğle vakti tarlalarda insanların akıl sağlığını çalan bir poludnica olarak ya da ormanda genç erkekleri baştan çıkarıp onları öldüren bir wila olarak.

Eskiden, eski masalları hiç sorgulamazdım, her şeyin doğal düzenini kabul ederdim. Şiddetli ölüm, kan ve cinayetle dolu şiddetli bir öbür dünya, geride kalan ölümlüler için bir lanet anlamına geliyordu. Şiddetli bir şekilde öldürülenlerin ruhlarının, çeşitli türde kana susamış bieslere dönüşmesi, ölümlülerin dünyasında hapsolması, Wyraj'a girişlerinin reddedilmesi gerekiyordu. Gençken bu mantıklı geliyordu.

Ama şimdi, öfkeliyim. Bogna, kocası şiddet dolu bir canavar olduğu için neden sonsuza kadar ölümsüz bir yaratık olarak acı çekmek zorunda? Sonunda huzur bulmasına izin verilmemeli mi?

Przemyslaw ise karısını öldürdüğü için gerçek anlamda cezalandırılmadı bile. Yaşlılar onu sürgüne göndermeye karar verdiler ve o da Kupala'dan sonra şafak vakti ormana gitti, karısının cenazesine bile katılamadı - yaptıklarından sonra veda etmeyi hak ettiğini düşünmüyorum ama.

Ama bence onu yanan odun yığınının altına atmalıydılar. Karısının cesediyle birlikte yakılmalıydı. Bunun yerine, serbest bırakıldı.

Umarım bir kobold ya da ayı onu ormanda bulur ve kendi büyüklerinin yapmaya cesaret edemediği adaleti yerine getirir. Ama daha büyük olasılıkla, başka bir köy bulup kendine yeni bir hayat kuracak, Bogna'nın külleri toprağı beslerken, onun ruhu yaptığı şey yüzünden sonsuza kadar hapsolmuş kalacak.

"Hâlâ somurtuyorsun, gelincik kız. Senin daha güçlü biri olduğunu sanıyordum."

Ayağa fırlayıp, elimdeki küçük bıçağı sıkıca tutarak etrafa çılgınca bakıyorum. Sesi gerçek, sanki tam arkamda durmuş, o gece yaptığı gibi kulağıma müstehcen sözler fısıldıyor. Yine de, sesinde belli bir yankı var, daha yumuşak bir ton. Sanki ses kalın bir perdeden süzülüyormuş gibi.

Evimin önündeki bahçeyi, çitlerin yarı gizlediği patikayı ve sağımda uzanan tarlaları gözlerimle tararken kimseyi görmüyorum.

Yani Woland'ın sesi, deliliğimin başka bir yönü. Ağır ağır oturuyorum, derin bir nefes almaya çalışıyorum ama başaramıyorum. O geceden beri, sanki göğüs kafesimin etrafında demir bir bant var ve ciğerlerimin genişlemesini engelliyor. Aldığım her nefes sık ve zar zor yetiyor.

Yoldan başka bir ses geldiğinde, ölümleri bastırmak için çılgılık atmaya hazırım. Son anda, Ida'nın sabırsız ses tonunu fark edince kendimi durduruyorum.

"Neye iyi geleceğini bildiğini söyledi, ama Czesława'nın merhemi işe yaramayınca, onu bir daha görmeyeceğim. İstersen sen gidebilirsin."

Kaşlarımı çatıp geriye yaslanıyorum, bıçağı önlüğümün içine saklıyorum. Çitlerin üzerinden iki başörtülü kafa görüldüğünde, vücudumu sakinleştirmeye çalışarak kuvvetlice nefes veriyorum.

"Hayır, onunla işim bitti. Bir tavuk da aldı. Merhem de işe yaramadı," diyor Ida'nın en iyi arkadaşı Ola.

Yeni evli iki kız kapımı açtığında, çok istesem de strzyga gibi çılgık atmayacak kadar sakinim. İkisi arasında daha genç ve daha sıradan olan Ola, beni görünce tereddüt eder. Ama Ida bana keskin bir baş sallama yapar ve emin, düzgün adımlarla yaklaşır.

"İyi akşamlar kızlar," diyorum, sesim boş ve sakin. Henüz ne olduğunu bilmiyorum, ama kulak misafiri olduğum konuşmadan bir fikrim var.

Bu iyi olacak.

"Merhaba, Jaga," diyor Ida, bana meydan okuyan bir bakış atarak. Nefes alıp ayağa kalkıyorum, sadece nezaketen değil, onun meydan okumasına cevap vermek için. "İçeri girebilir miyiz?"

Onları yakından inceliyorum. Sadece bir ay önce, ikisini de çimlerin üzerinde sırt üstü yatarken, bacakları açık, yüzleri zevkten kıvrılmış halde görmüştüm. Şimdi ise, başları örtülü, ayak bileklerine kadar uzanan elbiseleriyle, uslu küçük eşler gibiler. Her biri birer hasır sepet taşıyor ve bu da sonunda başımı sallamama neden oluyor.

Son bir aydır, çoğunlukla bahçemden topladığım ürünleri ve ormanda bulduğum şeyleri yedim. Tereyağı, krema veya yumurta gibi daha besleyici şeyler için açlıktan ölüyorum.

"Girin."

Onları tek odalı kulübeme kadar takip ediyorum. Kızlar, ahşabı yıpranmış masamın yanında duruyorlar ve ben taburelere doğru başımı sallıyorum. Oturuyorlar, sepetlerini kucaklarına koyuyorlar ve sanki boynuzlarım çıkacakmış gibi beni dikkatle izliyorlar. Gözlerimi devirip iç çekiyorum ve bitkisel ilaçlarımı sakladığım rafa dönüyorum.

"Dur tahmin edeyim. Kaşıntı, yanma ve hoş olmayan koku, değil mi?" diye soruyorum, iki küçük keten torba alırken. Eskiden Bogna için Przemyslaw'ın ilacını doğru dozlarda bunlara koyardım, ama artık ona hiç gerek kalmayacak.

"Evet," diyor Ida, sesinde rahatsızlık var. Omzumun üzerinden ona bakıyorum, bana hoş olmayan, zoraki bir gülümseme atıyor. "Annemden Kupala'dan sonra bunun sık görüldüğünü duymamış olsaydım, bizi lanetlediğini düşünürdüm. Çünkü bunun olacağını açıkça biliyordun."

Buna burun kıvrarak, başımı sallayarak iki toprak kapta kurutulmuş otları masaya götürdüm, ardından havan ve havaneli de.

"Tabii ki biliyordum. Bir tavsiye: yiyecekleri ait olmadıkları yere koyma," derim, içimden sırtarak.

Yine de, haklı çıkmanın verdiği zafer hissi bayat ve soluk geliyor. Bunu daha sonra Bogna ile paylaşmak isterdim, ama o yokken, sanki her şey boşuna olmuş gibi. Ida'nın yardımına ihtiyacı olduğu için ona karşı çıkmak bile istemiyorum. Onunla olan kavgam geçmişte kaldı, ayrıca çok anlamsız.

İki kız, hangisinin daha güzel çelenkleri olduğu için kavga ediyor. Ne çocukça. Neyse.

En azından bu akşam güzel bir akşam yemeği yiyeceğim.

Ida alaycı bir şekilde, "Sanki sen de aynısını yapmamışsın gibi. Çelenkini kapmış olan o yolcu, açlıktan ölüyormuş gibi seni yedi. Onun için bacaklarının arasına ne koydun?" dedi.

Havanıma doğru miktarda kurutulmuş civanperçemi ölçerken elim titriyor. Yutkunup fazla koymadığımı kontrol ettikten sonra kurutulmuş çoban çantası çiçeklerini ekliyorum.

Demek Ida beni görmüş, ama Woland'ı gerçek haliyle görmemiş. Onu, çelenkimi yakalayan yakışıklı adam olarak görmüş. Öyle de iyi. İnsanların şeytanla yattığını dedikodu etmelerine gerek yok.

"Hiçbir şey," diyorum acı bir gülümsemeyle. "Doğru adamı yakalarsan, bal olmadan da seni yer. Hadi kızlar. Benim için neyin var?"

Ida bana kavgacı bir bakış atar ve sepetinin içindekileri gizleyen işlemeli peçeteyi geri çeker. Boğazım düğümlenir. Bir düzine yumurta, bir şişe bal likörü, kalın bir dilim jambon ve yarım somun ekmek vardır. O kadar tazedir ki, buhar çıkmaktadır.

Ola'nın sepetinde krema ve biberiye dallarıyla süslenmiş küçük bir peynir var. Ailesinin bir düzine süt ineği var. Annesi köyün en iyi peynirini yapan kişi olarak bilinir.

"Bu kadarı yeter," diyorum, ağzımın suyunun akmasını gizlemek için alaycı bir şekilde başımı sallayarak. Kraliçelere layık bir yemek yiyeceğim. "Czeslawa'nın bir tavuk istediğine inanamıyorum. Sana ne tür bir merhem verdi?"

Ola ciyaklayarak Ida'ya korkmuş bir bakış atıyor. Ah, doğru. Onların konuşmalarını duyduğumu bilmiyor.

Ida, onun sırtını sertçe okşadı. "Geldiğimizde konuşmamızı duymuş. Dürüst ol, Ola. Biraz güven, olur mu? Jaga cadı olsaydı, Bogna'yı kurtarırdı. Onlar arkadaştı."

Yüzümden kan çekildi. *Tanrım*. İnsanlar şimdi benim hakkımda böyle mi konuşuyor? En iyi arkadaşımı öldürdüğüm için cadı olamayacağımı mı? Sersemliğimden kurtulup dedikodulara kulak vermem gerek, ama gerçek şu ki, normal insanlar arasında vakit geçirmek için çok hırpalanmış ve çok *deliyim*.

"Çemberden çıkamadım. Neden hiçbir şey yapmadınız?" diye soruyorum, boğazım kurumuş. "Oradaydınız. Herhangi biriniz onu durdurabilirdi."

Ola hızlı nefes alıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış ve dehşete kapılmış. Ida da fark ettiği gibi, kaçmaya hazır görünüyor. Ida yüzünü buruşturup Ola'nın omzunu tutuyor.

"Perun aşkına, sakın ol, aptal." Ola'nın kaçmayacağından emin olduğunda, bana bakar, gözleri parlak ve kendinden emin.

"Kimse bir şey yapmadı çünkü onun öyle olduğunu bilmiyorduk. Ama sen biliyordun, değil mi? Annem, Bogna'nın iki yıl önce onu neredeyse öldürdükten sonra onu sakinleştirmek için sana ot almaya geldiğini söyledi. O zamandan beri bu lanetli Kupala'ya kadar onu kontrol altında tuttum. İşte bu yüzden buradayız. Sen bu işte iyisin."

Midem bulantı ve suçluluk duygusuyla kıpır kıpır oluyor, ama hepsini yutuyorum ve otları toz haline getirmeye odaklanıyorum.

"Öyle de denebilir," diye mırıldanıyorum, Ida'ya bakmadan.

Ida boğazını temizler ve taburede kıpır kıpır oturur, evimin içinde boş boş etrafa bakar.

"Peki, o nereye gitti? O gezgin?" Ola, rahatsız edici sessizliği bozar, sesi hafifçe titriyor.

"Olanlardan sonra kalmak istemedi herhalde," diyorum dişlerimi sıkarak, yüzüncü kez Woland'ı tekrar görebilmeyi diliyorum, sırf Przemyslaw'ın Bogna'ya yaptığı gibi kafasını ezmek için olsa bile.

"Şanslısın," diyor Ida, sesi hafif ve alaycı bir tona bürünüyor. "Onunla evlenmeden tüm kremayı aldın."

Öğütmeyi bırakıp keskin bir şekilde başımı kaldırıyorum. Gülümsüyor, dudakları beyaz dişlerini ortaya çıkarıyor, ama gözlerinde öfke dolu bir dünya var. O bakışlarımızı kesene kadar birbirimize bakıyoruz, o tırnaklarını incelerken alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Eğer birini duyarsan..." Yavaşça başlıyorum, boğazım o kadar kurumuş ki, konuşabilmek için ara verip yutkunmam gerekiyor. "Eğer bir erkeğin karısına karşı... kaba davrandığını duyarsan, ona beni görmesini söyle. Yöntemim başarısız olabilir ama... Çoğunlukla işe yarar."

Ola şaşkın görünüyor, ama Ida başını kaldırdığında, yüzündeki acı gülümseme en azından gözlerine kadar ulaşıyor.

"Tamam."

Ida'ya, Bogna'ninkini yaptığım gibi kocasını kontrol altında tutmayı teklif ettiğime inanmıyorum. Ida benim arkadaşım değil, ama bana attığı meydan okuyan, kibirli bakış, altındaki korkuyu gizleyemiyor. O korkuyu biliyorum. Arkadaşım bana daha fazla bitki almaya geldiğinde gözlerinde gördüm.

Başka bir kadına yardım etmeyi teklif etmemeliyim, özellikle de bu kadar başarısız olduktan sonra, ama düşünmeden ağzımdan laflar döküldü. Çünkü yapabileceğim herhangi bir şey varsa, ne olursa olsun, yapacağım. Ida için bile.

Ayrıca Przemyslaw konusunda gerçekten başarısız olduğum da söylenemez. Woland ve büyüğü olmasaydı, otlarım işe yarardı.

Bu düşünceyi kafamdan silip iç çekerek pirinç ölçü kaşığımı alıyorum. Bitki karışımını iki torbaya bölüyorum ve sonra Kupala için hazırladığım iki kavanoz merhemi alıyorum. Bogna bana müşteri getireceğine söz vermişti. Ve dolaylı yoldan da olsa, sözünü tuttu. Yutkunuyorum, bu düşünce midemi kramp giriyor.

"Torbaları ve kavanozları geri istiyorum," diyorum ve her iki kıza da veriyorum. "Otlar banyo için kaynatılacak. Kaynatın, biraz soğumasını bekleyin ve su soğuyana kadar içinde oturun. Sonra merhemi sürün. Kocanıza da sürün."

"Kocama mı?" diye tekrarlar Ola, şaşkın ve şaşkın gözlerle.

"Her yerine mi? O zaman bize çok az vermişsin," diyor Ida, alaycı bir meydan okuma ile kaşlarını kaldırarak. Ne demek istediğimi bildiğinden ve sadece benimle dalga geçmek istediğinden eminim.

Sinirlenerek iç çekerim, keşke gitseler diye düşünürüm. Dışarıda, dünya alacakaranlığa gömülür. Bir sonraki kabuslu geceme fazlasıyla hazırım.

"Onu penisine sür. Eğer karşı çıkarsa, eline boşalana kadar merhemle okşa. Bu sorunu çözecektir."

Ola gergin bir şekilde kıkırdarak Ida'nın gözlerini devirip ayağa kalkmasını izler. "Teşekkürler. Elinde daha fazla bulundur, çünkü diğer kızları da sana göndereceğim. Czeslawa, Kupala etkilerini nasıl tedavi edeceğini bilmiyor."

"Ya da senden başka bir tavuk istiyor," diye mırıldanarak kapıyı arkalarından kapatıyorum.

Wiosna'dan, bazı fısıldayanların zengin müşterilerden para sızdırmak için bunu yaptığını biliyorum. Müşterinin geri gelmesini sağlamak için, hiçbir faydası olmayan şeyler reçete ederler. Wiosna asla böyle bir şey yapmazdı. Herkese eşit davranırdı.

Ben de öyle yapıyorum.

Kapalı kapıya yaslanıp, bu tek diyalogdan yorgun düşünüyorum. Ida'dan öğrendiğim her şeyi düşünürken, yemek bile artık bana çekici gelmiyor. En kötü haber, Bogna'nın ölümüyle köy halkının gözünde bir şekilde kefaretimi ödemiş gibi görünmem.

Wiosna bana lanetin içindeki nimeti takdir etmemi söylerdi. Ben sadece lanetin tersine dönmesini istiyorum, o zaman nimeti seve seve geri veririm.

Ama bunun imkansız olduğunu görünce, dişlerimi sıkıp o gece ettiğim yemini tekrar ediyorum. Bir gün, onu öldüren şeytandan intikamımı alacağım, ne pahasına olursa olsun. O bedelini ödeyecek. Sadece ona meydan okuyacak kadar güçlü olmalıyım.

Yıkanmak için kuyuya su almaya çıkmak üzereyken, uzaktan keskin bir kadın çığlığı duyulur. Çığlık çok yüksektir, korku doludur ve beni iliklerime kadar ürpertir. Nefesimi tutarak bir an beklerim, bunun sadece bir tesadüf ya da hayal gücümün ürünü olmasını umarım.

Ama sonra çığlık tekrarlar, ilkinden daha da yüksek sesle. Bir saniye sonra, başka bir ses de bu korku korosuna katılır.

Kapıyı açıp yaz gecesine koşarak çığlıkları takip ettim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kuzular

Waclaw'ın evine vardığımda, ahırının önünde küçük bir kalabalık toplanmış durumda. İnsanlar fısıltıyla konuşuyorlar ve ahırın karanlık, sessiz iç kısmına temkinli bakışlar atıyorlar. Kapının yanında Waclaw, karısı Helena ile birlikte duruyor, kolunu onun titreyen omuzlarına dolamış.

Ayak parmaklarımın ucuna basarak insanların başlarının üzerinden bakmaya çalışıyorum, ama ahırın içi çok karanlık, ne olduğunu göremiyorum. Sessizlikten anlaşıldığı kadarıyla, ahırda hayvan yok. Birinden bilgi almaya çalışırken, gözüm ahırın ahşap kapısında kazınmış dört derin çizgiye takılıyor.

Kalbim daha hızlı atıyor, ellerim terliyor. Bu izleri neyin yapmış olabileceğini düşünmeye çalışıyorum, çünkü aklıma gelen ilk tahmin - *pençeler* - içimde kötü bir his uyandırıyor.

Daha fazla insan bize katılıyor, Helena'nın çığlıkları tarafından çekildikleri belli. Ida ve Ola'nın yanına yaklaşıyorum, onlar da yeni gelen ve ne olduğunu soran arkadaşları Kalina'ya durumu sessizce açıklıyorlar.

"...ve kuzuları öldüren her neyse, onları yemeye kalmadı. Waclaw, cesetlerin parçalara ayrıldığını, ama hepsinin orada olduğunu söylüyor. Ahırın her yeri kan ve bağırsaklarla kaplı."

Ida'nın sözlerini doğrulamak istercesine, yüzüme hafif bir akşam esintisi eser ve beraberinde yapışkan, metalik bir kan kokusu getirir. Kokusu burnuma girer ve gözlerimi yakar, ben de kendimi kusmaktan alıkoymak için yüzümü çevirir ve ağzımı elimle kapatırım.

"Oğulları Tomek, zerca'yı almaya gitti," diye devam ediyor Ida, sesi kesik ve güçlü. "Sanırım Czeslawa da, ama bunun ne faydası olacağını bilmiyorum

olacağını bilmiyorum."

Olayları soğukkanlılıkla anlatırken gösterdiği kontrol beni etkiliyor. Waclaw bile midesinden rahatsız olmuş ve ağzı yeşilyeşil, oysa o köyün en sağlam adamlarından biri.

Ve Czeslawa'ya neden ihtiyaç duyduklarını anlıyorum. Yeni hayvanlar içeri alınmadan önce ahırın ölüm ve kandan arındırılması gerekiyor ve iyi bir fısıldayan bunu nasıl yapacağını bilmeli. Eğer çok iyiye, sadece kan kokusunu ortadan kaldırmakla kalmayacak, aynı zamanda katliamın görünmez kalıntılarını da temizleyecek, böylece kötü ruhlar gelip evdeki hayvanları veya insanları yemeye çekilmeyecek.

Wiosna bana bunların hepsini öğretti ve bir inek doğum sırasında öldüğünde ya da veba bir ahır dolusu domuzu öldürdüğünde birkaç kez işime yaradı. Evin yakınındaki ölüm yerleri sadece kirden değil, ruhani kalıntılardan da temizlenmelidir.

Ama yine de, hiç, bir kez bile, bağırsaklar ve kanla dolu bir ahırla uğraşmak zorunda kalmadık. Bu duyulmamış bir şey. Ve bu yüzden daha da korkutucu.

"O zaman, her ne olduysa geri gelmemesi için bir fısıldayan gerekecek," diyor Kalina düşük, korku dolu bir sesle. "Ne olduğunu biliyorlar mı? Ayı mı? Kurt mu?"

Ida alaycı bir şekilde bana bakar, kulak misafiri olduğumu açıkça fark etmiştir. "Hayır, bilmiyorlar. Bu yüzden zerca'ya ihtiyaçları var. Helena, bunun bir iblisin işi gibi göründüğünü söyledi. Zerca'nın onlara bunu ne tür bir bies'in yapmış olabileceğini söylemesini istiyorlar."

Şaşkınlığımı gizliyorum. Kupala'ya kadar tanrılar ve canavarlar masalların dünyasına aitti. Hayatımı kurtaran yaşlı halimle karşılaştıktan sonra, hiç olağandışı bir şey görmedim. Sadece küçük, ölümlü endişeleriyle uğraşan ölümlüler.

Ve şimdi, dünya kara büyüyle dolmuş gibi görünüyor.

Ne tür bir bies olabilir ki? Ahır izliyorum, karanlığı delip geçmeye çalışıyorum. Dışarısı çoktan kararmış ve ahır, çöken geceden bile daha koyu bir siyahlık yayıyor. En azından burada, tanrı Chors'un sarı yüzü ufukta yuvarlak ve mükemmel bir şekilde parlıyor. İçeride ise sadece ölüm var.

Yakınlarda biri bir meşale yakıyor ve hızlı ayak sesleri başka birinin geldiğini haber veriyor.

Tomek karanlıktan çıkar, Jarota'yı takip eder. Jarota sıkıntılı ve biraz dağınık görünür, uzun gri saçları terli yüzünün etrafında uçuşur.

arkalarından, Czeslawa, saçları düzgün, siyah bir başörtüsüyle örtülü, ağır adımlarla takip eder. Geçerken birkaç kişiye selam vermek için başını sallar, beni görünce gözlerini kısar.

Acaba bu her zamanki düşmanlığı mı, yoksa bazı müşterilerinin benim hizmetlerimi denemeye karar verdiğini zaten biliyor mu?

Jarota ve fısıldayan adam, Waclaw ve karısının yanında durup fısıltıyla konuşuyorlar. Jarota dinledikçe daha da endişeli görünüyor. Czeslawa kaşlarını çatarak ahır izliyor ve sonra bana bakıyor, dudaklarında kötücül bir gülümseme beliriyor.

İki adam meşalelerle zerca'ya yaklaşır ve Helena ve Tomek hariç tüm grup içeri girer. Bekleriz, gece derinleşirken sıcak akşam rüzgarı aramızda esip durur.

"Sence ne olabilir?" Ida'nın sesi sessizdir, ama bekleyen kalabalığın gergin sessizliğinde yankılanır. Sorusunun bana yöneltildiğini anlamam biraz zaman alır.

"Bilmiyorum," diyorum, şüphelerimi kendime saklayarak. "İçeriye görmedim. Ama eminim zerca, bağırsaklardan gerçeği çıkarabilir."

Normalde, geleceği öngörmek veya tanrıların iradesini öğrenmek için zerca bir tavuk veya başka bir kuşu keser ve iç organlarında cevap arar. Ahırda bulunan şey onun işi zaten yapmıştı.

"Zerca'nın tahmin edebileceği tek şey Milka'nın ağzındaki penisi," diye alay eder Ida, arkadaşlarından iki gergin kıkırdama ve yakınında duran bir matronun kırgın bakışını kazanır.

Gülmek istemiyorum. Her şeyden çok, şaşkınım. Şimdi anlıyorum ki Kupala Gecesi, Bogna'yı öldürmekten ve kendimden nefret etmeme neden olmaktan çok daha fazlasını yaptı. Köyümüzün düzenini bozmuş gibi görünüyor ve birdenbire, insanlar Czeslawa yerine bana danışmaya başladı ve zerca saygısını kaybetti.

Ama belki de öyle değildir. Belki de sadece Ida, evlilikteki hayal kırıklığı yüzünden alaycı hale gelmiştir.

"Şşş, geliyorlar," diye Ola onu susturur ve kızlar Jarota'nın ne diyeceğini duymak için yavaşça yaklaşırlar.

Zerca, kendinden emin olmayan bir şekilde kollarıyla boğuşurken, Czeslawa Helena'nın yanında durur ve kulağına yoğun bir şekilde fısıldar. Helena'nın kırmızı gözleri bana doğru kayar ve hızla başka yöne döner.

Midem bulanır. Her ne ise, iyi bir şey olamaz.

"Burada korkunç bir şey oldu, iyi insanlar," Jarota titrek bir sesle söyler.

Aniden, onun kararsızlığı ve dağınık görünüşünün Ida'nın haklı olduğunu mu gösterdiğini merak ediyorum. Belki de köy halkı Kupala'dan sonra ona saygı duymayı bırakmıştır.

"Bu ahırda bir trajedi yaşandı," diye devam eder, gözleri yüzlerden yüze atlar. İnsanlar hayvanları neyin öldürdüğünü söylemesini beklerken gerginliği hissediyorum. Hava bununla doludur. "Waclaw, gece boyunca burada kilitli tutulan bir düzineden fazla kuzuyu kaybetti."

Nefesim kesilir, gözlerim büyürken etrafımdaki insanlar derin bir tedirginlikle fısıldaşırlar. Onlarca kuzu, kilitlendikten kısa bir süre sonra öldürülmüş olması yeterince kötüdür, ama ahır kilitliyse, bu başka bir şey daha anlamına gelir.

Bir ayı ya da kurt asma kilidi açamazdı.

Ahırın kapısını incelemek için hızla yukarı bakıyorum, ama menteşeler sağlam görünüyor. Zerca konuşmaya devam ederken, endişeden kalbim hızla atıyor.

"Tanrılar henüz hangi hayvan ya da canavarın yaptığını açıklamadılar," diyor, gergin bir şekilde yutkunarak. "Ahır kan ve ölüm kokuyor, bu yüzden tanrıların orada konuşmamaları anlaşılabilir."

Gözlerimi devirdim. En azından bir *tanrının*, buharlı bağırsak yığınlarının üzerinde zerca ile sohbet etmekten hoşlanacağını biliyorum. Susadığında yerdeki kanı bile yalayabilir.

"Ama yarın dua edip kehanette bulunacağım. O zaman cevapları alacağımızdan eminim. Kesin olan bir şey var: canavar bu gece karnını doyurdu ve geri dönmemeli. Yine de, geceleri hayvanlarınızı ve çocuklarınızı kilitleyin. Fısıldayan, isteyenlere koruyucu otlar sunabilir."

O ciddiyetle selam verir ve Waclaw'a döner. Helena Czeslawa'ya başını sallarken ve bana dönerken, onlar fısıltıyla konuşurlar. Bana işaret eder, ben de ne olduğunu merak ederek kendimi hazırlayıp yanına giderim.

"İyi akşamlar, Jaga," diyor Helena, gözleri iri ve korku dolu bir şekilde beni süzerken.

Cevap olarak başımı sallayıp nazik bir gülümseme takınırım. Helena benimle hiç arkadaş olmamış olsa da, genellikle bana soğuk bir kayıtsızlıkla davranırdı. Kapımın önüne tükürmek için özel bir çaba sarf etmediğinden, ben de samimi davranmaya karar veririm. Özellikle de ailesine olanlardan sonra.

Bu gece servetlerinin büyük bir kısmını kaybetmişler.

"Czeslawa bana temizlik ritüelinden bahsetti..." Helena durur, boğazını temizler. Alnında ter damlaları belirir, küçük ıslak bukleler

. Derin bir nefes alır ve kendini kontrol ederek dikleşir. "Ahır temizleme ritüeli... o yaptığında pahalı oluyor. Ama sen sadece öğreniyorsun, bu yüzden senin bunu... ucuza yapabileceğini önerdi."

"Huh." Böyle bir şey beklemiyordum, bu yüzden ikisine de bakıp bir açıklama bekledim. Çünkü kesin olan bir şey var: Czeslawa bana işini vermek istiyorsa, bu iyilikten değil.

Belki de işi yapmak için çok tembeldir, diye düşünüyorum, dudaklarım kıvrılıyor.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor Wiosna, sesi kulağımda bir fısıltı gibi. Titrememeyi başarabiliyorum. *"O kurnaz bir kadın. Senin küçümsemeni görüyorum, ama o tembel değil. Doğru ödeme için çok çalışıyor."*

Wiosna'ya cevap vermiyorum, onun sesini benden başka kimsenin duymadığını, ama benim sesimi herkesin duyduğunu çok iyi biliyorum. İnsanların benim ruhlarla konuştuğumu düşünmesi şu anda ihtiyacım olan son şey.

Ben konuşmayınca, Czeslawa sahte bir gülümseme takınıyor.

"Tabii ki, daha sıradan temizlik işlerini bitirdikten sonra gelip, koruma ve benzeri şeyler için mekanı tutsüleyeceğim. Bu, elbette, daha ileri düzey bir iş, bu yüzden senin gibi bir çırak bunu yapamaz, anlarsın ya."

Saçmalık. Wiosna öldüğünde fısıldayan rolünü devralmaya hazırdım.

Artık çırak değilim ve öyle muamele görmeyeceğim.

Tatlı bir gülümsemeyle, ne yapacağıma karar vermeye çalışırken zihnim hızla çalışıyor.

Bir şey kesin: Czeslawa'nın korumaları başarısız olursa, beni günah keçisi yapmasına izin vermeyeceğim, ki burada yapmaya çalıştığı da bu. Artık bu çok açık.

Bir fısıldayan için ne kadar korkakça bir davranış.

Onun davranışlarından nefret ediyorum. Wiosna'nın ölümünden sonra bana kalması gereken fısıldayan kulübesi büyük ve konforlu, hastaları kabul etmek için geniş bir odası ve fısıldayanın yaşaması ve çalışması için iki odası daha var.

Ama bu Czeslawa için yeterli değil. Taşınır taşınmaz, evin arkasına hastalar için büyük, çirkin bir kulübe yaptırdı. Kulübeye göre, bu bina ucuz malzemelerle yapılmış ve yalıtımı kötü. Hastaları orada rahatsız hissediyor olmalılar, ama o onları evine almaktansa acı çekmelerini tercih ediyor.

O kurnaz ve rahatına düşkün. Şu anda, ritüel için ödeme almak istiyor ama bununla birlikte gelen sorumluluğu üstlenmek istemiyor. Bu tembelce ve

sorumsuzca fısıldıyor. Bies'in geri dönmesini engelleyemeyeceğini açıkça hissediyor.

"Şimdi anladın mı?" diye soruyor Wiosna. "Onun seni kullanmasına izin verme."

"Hayır," diyorum basitçe, Czeslawa'ya soğuk bir baş sallayarak. "Kaybın için üzgünüm," diyorum, Helena'ya dönerek. "Umarım Czeslawa seni güvende tutar, böylece bunu bir daha yaşamak zorunda kalmazsın."

Fısıldayan kadın bana o kadar zehirli bir bakış atar ki, kalbim daha zayıf olsaydı geri çekilirdim. Helena ellerini ovuşturur, başını sallar.

"Ama param yetmez... Koyunların hepsi gitti, ödeme yapmamızın imkânı yok..." Sesi zayıflar, gözleri yaşlarla dolar ve Czeslawa'ya yalvaran bir bakış atar.

Gitmek üzereyim ama beyaz sıcak öfke beni geri döndürür. Fısıldayan, kibirli bir ifadeyle bakışlarımı karşılar ve ben alaycı bir şekilde gülümserim.

"Bu çok talihsiz bir durum. Bana, gerçek bir fısıldayanın, ne kadar zengin ya da fakir olursa olsun, ihtiyacı olanları asla yalnız bırakmayacağı öğretili. Ama belli ki bana yanlış öğretilmiş."

Czeslawa'nın yüzü lekelenir, gözleri öfkeyle şişer. Ama konuşmadan önce Helena, gözlerinde yaşlarla kolumu tutar.

"Lütfen, Jaga! Ahır düzgün temizlenmezse kullanamayacağımızı biliyorsun. Ya o şey geri gelirse? Ya Tomek'i kaçırırsa?"

Gözlerinin akı karanlıkta parlıyor. Çok korkmuş, kolumu morartacak kadar sıkı tutuyor ve ben iç çekiyorum. Gerçek bir fısıldayanın ne yapması gerektiğini konuşarak kendime bu çukuru kazmışım gibi görünüyor.

Şimdi vazgeçersem, korkak gibi görüneceğim.

"Yapacağım," diyorum. "Ama hepsini tek başıma yapacağım. Kanı temizleyeceğim, kötülüğü dumanla kovacağım ve sonra evinin etrafına, kapılarına, pencerelerine ve arazinin her köşesine koruma koyacağım. Hepsini kendim yapacağım ya da hiç yapmayacağım ve ücretim Wiosna'nınki gibi: ne kadar verebilirsen. Kabul et ya da reddet."

"Teşekkür ederim," Helena rahat bir nefes alır ve eli gevşer. "Ve tabii ki. Seni tüm bunları yapman için tutuyorum ve elimden geldiğince çok para ödeyeceğim. Wiosna bizi hiç hayal kırıklığına uğratmadı."

"Bu kıza güvendiğin için pişman olacaksın," diye homurdanır Czeslawa, öfkeyle uzaklaşmadan önce.

Helena ona endişeli bir bakış atar ve başını sallar. Bu arada, ellerim terler, kanım heyecandan kaynar. Bu benim ilk ciddi

ve aynı zamanda resmi bir iş, Bogna'ya yardım etmek gibi dostça bir sır değil.

Herkes ahırını temizlediğimi ve evi güvence altına aldığımı bilecek.

Bu da, canavar geri gelip tüm aileyi katlerse, insanların beni suçlayacağı anlamına geliyor. Bu yüzden ellerim şu anda belirsizlikten terliyor. Daha önce hiç böyle bir şeyi tek başıma yapmadım. Wiosna bile yapmadı.

Wiosna'nın hayaleti yüzümdeki korkuyu görmüş olmalı ki, *"Ben buradayım, yardım etmeye hazırım, ama eminim sen harika bir iş çıkaracak ve beni gururlandıracaksın"* diyor.

Onun sesini görmezden gelip heyecana odaklanıyorum. Çünkü artık ahıra girebilirim. Ne olduğunu kendi gözlerimle göreceğim, asma kilidi inceleyecek ve Jarota'nın yarın uydurup söyleyeceği açıklamaları beklemeden kendi sonuçlarımı çıkaracağım.

Tanımlamam gereken bir canavar ve yapmam gereken bir iş varken, yıllardır hissetmediğim kadar canlı hissediyorum. Sonunda bir amacım var. Geceyi dirseklerime kadar kanlı çamurda geçireceğim bile umurumda değil. Çünkü bu benim iyi olduğum şey.

Ama yarım saat sonra ahıra girdiğimde, elimde bir kova kostik ve bir kova sirke varken, içindekileri görünce çığlık attım ve ikisini de düşürmek üzereydim. Beni korkutan kan ve yırtık kuzu yünü değildi.

Woland çatı kirişinden atlayarak önümdeki kan gölüne düşer. Kan, elbiseme sıçrar.

"İyi akşamlar, canım," diyor kurt gibi bir gülümsemeye.

ON ALTINCI BÖLÜM

Isırgan

Dumanlı bir meşalenin ışığında bana sırtarak bakıyor ve tek istediğim onun gözlerini oymak. Ama Woland tüm boyuyla ayakta duruyor, dişlerini alaycı bir şekilde gösteriyor ve ona saldırıp kazanamayacağımı biliyorum. Henüz intikamımı alacak kadar güçlü değilim.

Ama bu, kibar olmak zorunda olduğum anlamına gelmez. Tek kelime etmeden, iki kovayı da köşeye koyup ahırını incelerim. Daha önce de bakmıştım, vahşi bir yaratık tarafından parçalanmış bir düzine kuzunun korkunç manzarasını içime sindirmiştim. Şimdi geriye sadece küçük parçalar ve kan kalmıştı.

Adamlar cesetleri köyün dışına taşıyıp yakmışlar.

"Sen mi yaptın?" diye soruyorum, sesim biraz titriyor ama korkudan değil. Öfkeliyim. "Yavru hayvanları öldürmekten zevk mi alıyorsun?"

Ona bakmıyorum ve Woland yüksek sesle ve içtenlikle güldüğünde, dişlerim ağrıyacak kadar çenemi sıkıyorum.

"Kim yaptı, sana söyleyebilirim," diyor, sesi hafif ve eğlenceli, sanki ilginç bir dedikodu paylaşacakmış gibi.

Tabii ki. Onun için her şey bir oyun. Eminim, sıkıştırılmış toprağı lekeleyen ölümlülerin kanı olsaydı, o da aynı derecede eğlenirdi. Belki daha da fazla.

Boğazıma safra yükselir, nefretim o kadar güçlüdür ki, beni boğar. Bogna'nın parçalanmış yüzü zihnimde belirir ve yumruklarımı sıkarım, keşke daha iyi hazırlanmış olsaydım diye içimden geçiririm. Şeytanın benimle işinin bittiğine o kadar emindim ki. Onu kendim bulmam gerekeceğini düşünmüştüm, bu da öğrenmek ve hazırlanmak için zamanım olduğu anlamına geliyordu.

Ama işte burada ve ben o kuzular kadar savunmasızım. Bir dahaki sefere daha öngörülü olacağım.

"Evet, bana söyleyebilirsin, ama eminim yalan söyleyeceksin. O yüzden hayır, teşekkürler," diyorum, sesimi soğukkanlı tutmaya çalışarak.

Onu görmezden gelip, meşaleyi duvarlara tutuyorum. Onlarla başlayacağım. Umarım, bu karışıklığı hallettiğimde, sıkıştırılmış toprak yeterince yumuşamış olur da, sabah erkekler onu kürekle çıkarabilir ve taze toprak getirebilirler. Ahır yeni gibi olacak.

Karanlık, pençeli bir el boğazımı hafifçe ama sıkıca kavradığında, nefesim kesilir ve el fenerini neredeyse düşürürüm.

"Konuşurken bana bak," diyor, sesi alçak bir mırıldanma gibi. "Ve sana benim adımları alman için hala eğitim vermemiz gerekiyor, küçük cadı."

Başparmağıyla boynumun yanını okşadı ve ben onun avucuna karşı yutkundum, omurgamda karıncalanma hissettim. Onun dokunuşuna tiksinti duyduğumu söylemek isterdim, ama bu gerçeklerden çok uzak. Damarlarımdan sıcak bir çaresizlik akıyor ve bir an için gözlerimi kapatıp kendimi topluyorum.

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok ve senin adın bir lanet," diyorum, savunmasız konumumun farkında olarak. Beni boğabilir. Sonuçta, bunu daha önce de yaptı. Ve eğer beni öldürmek isterse, tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

Gerçekten, ağzımı açmamalıyım. Korku içimi kaplar ve hareketsiz, donmuş bir şekilde dururum, vücudum kaskatı kesilir.

Woland'ın avuç içi birazcık sıkışır ve kayar, pençeleri cildimi okşar. O uzaklaşır, sıcaklığı ve ağırlığı sırtımın arkasından kaybolur ve ben rahat bir nefes alırım.

"Benim birçok adım var," diyor, sesinde eğlence var. "Belki Woland'dan başka birini daha çok seversin."

Derin bir nefes alıp kendimi topluyorum ve dönüp ona tüm kayıtsızlığımla bakıyorum. Onun devasa figürünü, kocaman koyu gri boynuzlarını, ikiz hayalet ışıkları gibi parıldayan sarı gözlerini, beni yoldan saptıran gözlerini içime çekiyorum.

O geceki gibi çıplak. Toynakları kanla kaplı.

"Yapacak işlerim var," diyorum, sesimin etkilenmemiş gibi çıkmasına seviniyorum. "Ne istediğini söyle, sana hayır diyeceğim ve bu işi bitirelim. Bebekleri katletmeye ya da boş zamanlarında ne yapıyorsan ona geri dönebilirsin."

Onun öfkelenip bağırmasını bekliyorum, ama o bunun yerine gülüyor, sesi samimi ve hoş. İçimdeki bir şey tanıdık geldiği için tedirginlik sırtımı kaplıyor. Vücudum bu sesi hatırlıyor. Daha da kötüsü, onun ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Buradaki işim bittiğinde, onun her dokunuşunu ve etkisini içimden silip atacağım, yemin ederim.

"Ben kimseyi katletmiyorum, poppy kız," diyor, başını yana eğerek, boyun kaslarını gererek. "Başkaları benim emrimle yapıyor. Ama evet, istersen, burada olanların sorumluluğunu üstlenirim."

Yutkunuyorum. Yani kuzuları öldüren oydu, ama... o yapmadı. O zaman başka bir yaratığı gönderdi.

Eğer ona inanabilirsem.

Ama inanamıyorum. O yetenekli bir yalancı ve manipülatör. Söylediği tek kelimeye bile inanamıyorum, ayrıca onun yanında bedenime de güvenmemeliyim, çünkü onu kontrol edebilir. Hayal kırıklığıyla homurdanıyorum ve kovalarımın yanına dönüyorum. Eski bir bez parçasını sirkeye batırıp en yakın duvara sürtmeye başlıyorum.

Arkamda, Woland eğlenerek homurdanıyor ve düzenli adımlarla yürümeye başlıyor. Her adımında toynakları kanlı pisliğin içinde sıçırıyor. Kendimi zorlayarak öne bakıyorum ve ensemdeki tüyler diken diken olsa da, içgüdülerim onun ne olduğunu anlasa da arkama bakmıyorum.

Dolaşan bir canavar.

"Neden bu kadar huysuzsun?" diye sorar uzun ve gergin bir sessizliğin ardından. "Gitmeden önce sana düzgün bir veda etmediğim için mi kırıldın? Özür dilerim canım. Bu sefer gitmeden önce seni deli gibi öpeceğim."

Sesinde alaycı bir kahkaha yankılanıyor. Sanki biz ölümcül düşmanlar değil de, az önce kavga etmiş sevgililermiyiz gibi konuşuyor. Dişlerimi sıkıyorum, Bogna'nın parçalanmış yüzü ahırın duvarına kazınmış bir görüntü gibi gözümün önüne geliyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum, öfkeyle ovuşturarak.

Elbette kan lekeleri çıkmayacak, ama önemli olan bu değil. Hayvanların burada korkusuzca yaşayabilmesi için ölümün kokusunu ve izlerini temizliyorum.

"Seni," diyor, arkamda durarak. Sesi bir kez olsun ciddi, derin ve yankılı. Sırtımdan bir ürperti geçiyor.

"Müsait değilim. Hepsi bu kadar ise gidebilirsin," diyorum, kendimi eşit nefes almaya zorlayarak.

Yakınlığı beni tedirgin ediyor ve oyun oynamayı bıraktığını hissediyorum. Yaklaştığında, çıplak vücudu elbiseme değiyor ve ben şaşkın bir nefes alıyorum.

"Son görüşmemizden bu yana evlenmediysen, müsait sayılırsın," diyor yumuşak bir sesle.

Boğazımı temizlerim ve duvarın aşağısına geçip başka bir yeri ovmaya başlarım. O da benimle birlikte hareket eder, vücudu benimkinden sadece bir fısıltı kadar uzaktadır.

"Oh, beni rahat bırakman için tek gereken bu mu?" diyorum, sesim titriyor. "O zaman evlenmeli miyim?"

Derin bir nefes alır, sonra ağzını başımın üstüne bastırır, elini karnıma koyar. Donakalırım, kirli bezi yumruğumda sıkıca tutarım. Sirke kokusu burnumu yakar ve tek görebildiğim önümdeki kanlı tahtaya kazınmış Bogna'nın yüzüdür. Rahatsız ve tiksiniş olmam gerekirdi, ama değilim.

Woland yaklaşır, sıcaklığı tenimde yayılır. Karnımdaki dehşet verici uyarılma hissi beni utançla yakar.

Tanrılar, ondan ne kadar nefret ediyorum. Onu da istediğim için daha da fazla.

"Eğer bir ölümlü erkekle evlenirsen, seninle yatma şansı bulamadan onu parçalarım," diyor alçak ve sakın bir sesle, sıcak nefesi saç derimde karıncalanıyor. "Sonra da istesen de istemesen de seni kanlı evlilik yatağına götürürüm. Ne düşündüğün umurumda değil, Jaga. Sen benimsin ve bunu kanıtlamamı istiyorsan, kanıtlarım."

Nefesim hızlanır ve düzensizleşir, vücudum kontrol edemediğim titremelerle sarsılır. İçimde beyaz sıcak bir korku yanar, nefreti, istenmeyen arzuyu ve tüm cesaretimi yutar. Woland daha da yaklaşır, beni dehşet içinde inlemeye zorlar, sonra memnun bir homurtuyla geri çekilir.

Meselesini anlatmış. Ve ben korkudan kör olmuşum.

Her iki elimi duvara dayayıp, gözlerimin önündeki siyah girdaplar kadar güçlü bir baş dönmesi ile mücadele ediyorum. Arkamda, şeytan ya eğlenerek ya da sinirlenerek homurdanıyor. Bilmiyorum. Tek bildiğim, içimdeki her şeyin bir buz topuna dönüştüğü.

Bu sefer ona inanıyorum. İsterse bana tecavüz edeceğine inanıyorum ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Daha önce hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Yine de, ateşli zihnim, onun şiddetli ağırlığı altında çılgılık atıp debelenirken nasıl bir sahne olabileceğini hayal ettiğinde, içimdeki buz kızılaçık bir ihtiyaç ateşi ısıtıyor. Ne hissettiğimi fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve ahırdan dışarı çıkıyorum. Kapının yanında büyüyen ısırgan otlarının olduğu yere varıyorum ve üzerine kusuyorum.

Nefes nefese, ikiye katlanmış halde, ağızımdaki asit tadı beni tekrar kusmaya zorluyor. Woland'ın yakınımda durduğunu görmekten çok hissediyorum. Sonunda doğrulup, elimle ağızımı silerken, o kapının eşiğinde, ciddi, parıldayan gözlerle beni izliyor.

"Ne kadar ölümlü," diyor, ay ışığı çıplak vücudunu gümüş rengi bir parıltıyla kaplarken, ifadesi gölgede gizli kalıyor.

"Çık dışarı," diye tıslıyorum, ellerim öfke ve dehşetle titriyor. "Çık dışarı ve bir daha asla geri dönme!"

Uzun bir süre kıpırdamadı. Sonra, ben çılgılık atmaya hazır olduğumda, boynuzları hafifçe eğildi.

"O insanları öldürmeye başladığında geri geleceğim. Belki o zaman mantığını anlarsın. Çünkü bunu durdurabilirsin, Jaga. Senin üç kelimenle bu köy ve tüm halkı güvende olacak. Tek yapman gereken, beni kabul etmen."

Sessizce başımı salladım ve o beyaz dişlerini göstererek sırtıttı.

"Ya da belki de o kadar da ölümlü değilsindir. Belki de tek umursadığın kendinsindir. Zaman gösterecek ve senin aksine, benim emrimde dünyanın tüm zamanı var. Hoşça kal, gelincik kız."

Gölge bulutunun içinde kaybolur ve geride hafif bir kükürt kokusu bırakır. Derin bir nefes alırım, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha. Gözyaşları olmadan hıçkırırım, vücudum korku ve rahatlamayla sarsılır. Çekirgeler yüksek sesle şarkılarını söylerler ve sonunda, ılık gece esintisi alnımdaki teri kurutur ve ateşimi düşürür.

Gücümün son damlasını toplayıp ahıra geri dönerek işime devam ediyorum. Zihnim boş, vücudum yorgun, gözlerim donuk. O kadar bitkinim ki, neredeyse fark etmiyorum.

Sonunda paslı bir çiviye takılmış kanlı gri bir şey fark ettiğimde, gözlerimi kırptırıp uzun bir süre ona bakıyorum ve bunun kuzu yünü olmadığını anlıyorum. Hayır, bu bir kürk ve renginden dolayı bir kurda ait olduğunu düşünüyorum.

Ama çivi omzumun hizasında ve hiçbir kurt o kadar uzun değildir. Ayrıca Woland "o" dedi.

O insanları öldürmeye başladığında geri geleceğim.

Uzun, kontrollü bir nefes verip iki kat güçle ovmaya devam ettim. Burayı bitirdikten sonra, yapacak çok işim olacak. Çünkü kuzuları kimin öldürdüğünü biliyorum.

Ve onun geri döneceğini biliyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Fısıldayan

Ertesi gün, Jarota'yı evinin arkasındaki bahçede, kuyudan aldığı soğuk suyla yüzünü bir kovada ovarken buldum. Gri, tel tel saçları her yöne dağılmıştı, sanki bütün gece saçlarını çekmiş gibi. Belki de öyle yapmıştı.

"Günaydın," diye seslendim, onu korkutmamak için uzaktan.

Yine de hafif bir çığlık atarak sıçradı ve neredeyse kovayı deviriyordu. Onunla dalga geçmek istesem de kendimi tuttum. Ona saygı göstermezsem bana yardım etmeyecektir. Ve burada zerca'nın desteğine çok ihtiyacım var.

Çünkü Woland ne kadar bencil olduğumu düşünürse düşünsün, kimsenin ölmesine izin vermeyeceğim.

"Tanrılarla derin bir sohbet içinde olmalısın," derim, saygılı görünmek için elimden geleni yaparım. "Seni korkuttuğum için özür dilerim."

"Evet, şey... Evet." Jarota kaba bir havluyla yüzünü ve saçını sinirli bir şekilde kuruluyor.

Zor durumda. Uğursuz bir durumda görülmesi buradaki konumunu zayıflattı ve şimdi, bir canavar koyunlarımızı ya da hatta insanlarımızı öldürürse, zerca olarak başarısız olursa, alay konusu olacak. Hatta kovulabilir bile. İnsanlar yardım için sana gelirler ve sen onların çocuklarını ölmesine izin verirsen, acımasız olurlar.

"Dün Waclaw'ın ahırını temizledim," diyorum, konunun özüne girerek. "Ve bu sabah koruma önlemleri aldım, ama bunların yeterli olup olmadığını merak ediyorum, bu yüzden senden tavsiye almak istedim."

Jarota hafifçe dikleşir, her zamanki gururu biraz ortaya çıkar. "Tavsiye mi? Tabii ki, iyi kız. Elimden geleni yaparım."

Ahırda bulduğum kanlı kürk parçasını içeren keten peçeteyi çıkarırım. Jarota merakla yaklaşırken, peçeteyi yavaşça açarım. İçindekileri gördüğünde kaşlarını çatarak sakalını okşar.

"Kurt kürküne benziyor, ama ben avcı değilim," diyor. "Swietko veya Tolimir'e sormalısın."

"Ben de kurt olduğumu düşündüm," diyorum, dikkatli konuşarak. Burada tek bir yanlış kelime, istediğimi yapmamasını sağlar. "Ama sonra kürkün, senin düşündüğün gibi yere yakın olmadığını fark ettim. Bu yükseklikteki bir çiviye yapışmıştı." Omzumu işaret ediyorum ve Jarota bana boş boş bakıyor.

Dişlerimi gıcırdatmamak için elimden geleni yapıyorum. Sorun şu ki, ona bies'in ne olduğunu düşündüğümü söylersem, bunu dikkate almayacaktır. Jarota gururludur ve kendini herkesten daha akıllı görür. Cevabı kendi başına bulmasını istiyorum.

"Öyleyse, eğer bir kurt idiyse, çok uzun boylu olmalı," diyorum. "Bu yüzden sana, kurda benzeyen ama daha uzun boylu bir yaratık biliyor musun diye sormak istedim. Belki bir insan kadar uzun boylu?"

Ona umutla bakıyorum, bu sefer anlayacağından eminim. Sonuçta, bu çok açık. Anlar uzar ve sonunda zerca'nın ne dediğimi anlamadığını fark ederim. Yüzümdeki ifadeyi nötr tutmak için dilimi damağıma bastırırım.

İnsanlara karşı sabırlı olmakta hiç iyi olmadım. Wiosna'nın sık sık şikayet ettiği bir başka kusurum.

Ama artık şikayet etmiyor. Kulağıma fısıldarken sesi sakın ve düşünceli, garip yankı sesi onu ürkütücü kılıyor.

"O bizim gibi düşünmüyor. Hazırlıklı olman için bu dünyada yaşayan her bies'i sana anlattım. O buna hiç odaklanmadı. Onun hikayeleri Wyras'daki tanrıların hikayeleri."

Kaşlarımı çattım. Peki, ama zerca en azından bazı halk hikayelerini biliyor olmalı.

Henüz pes edemem.

Jarota alnını ovuşturur ve düşünceli bir şekilde saçını çeker. Kendimi hareketsiz kalmaya zorlayarak ona zaman tanırım, ama dürüst olmak gerekirse, onu kulağından tutup gerçeği haykırmak istiyorum. Sonuçta, bu çok açık.

"Böyle bir bies olduğundan emin değilim," diyor yavaşça, başını sallayarak. "Daha sonra, birkaç tavuk kurban ettiğimde tanrılara soracağım..."

"Sonra mı? Bu akşam mı? Öyleyse, iyi bir ışıık olacak. Bu gece yine dolunay var. Dün olduğu gibi."

Ona bunu açıklarken dişlerimi gıcırdatmamak için tüm gücümü kullanıyorum. "Tanrı Chors'a şükürler olsun," diyor Jarota, açıkça benim demek istediğimi anlamadan.

Dişlerimi sıkarak gülümsüyorum, daha ne kadar açık olabileceğimi merak ediyorum.

"Şey, tüm kötölükleri uzaklaştırmak için en yaygın kullanılan maddeler olan adaçayı ve demiri kullanmayı düşünüyordum. Ama Wiosna bazen gümüş kullanırdı, sadece bende fazla kalmadı. Sence onu kullanmak israf olur mu? Arılar gümüşten korkar mı?"

Jarota baykuş gibi gözlerini kırpıştırır ve omuzlarım yenilgiyle düşer. Ona verebileceğim başka bir ipucu düşünmeye çalışırım, ama aklıma açıkça söylemekten başka bir şey gelmez. Böylece, güneşli küçük bahçesinde dururuz ve tozlu zihninin daha hızlı çalışmasını isterim. *Lütfen, lütfen, lütfen, bu çok kolay! W ile başlıyor, wolf ile bitiyor...*

Jarota'nın gözleri büyüdü ve peçeteyi ellerimden kaparak korkuyla baktı. Kolumu tutup beni kendine çekti, sarımsak kokulu nefesini yüzüme üfleyene kadar.

"Ne olduğunu biliyorum! Tanrılar konuştu!"

"Şükürler olsun," diyorum, biraz coşku göstermeye çalışarak. Ama çok uğraşmam gerekiyor. Jarota, heyecanlı ve kendini beğenmiş bir şekilde düşünürken çoktan volta atmaya başlamış. Bana bakmıyor bile.

"Tabii ki, şimdi konuştuklarına göre, bu çok açık... Ama emin olmalıyız... Henüz söyleyemeyiz!"

Önümde durur, yüz hatları sert bir kaş çatışına dönüşür. Parmağını bana doğru sallar. "Sana ne olduğunu söyleyeceğim, genç Jaga, ama bu gece kehanetimi yapmadan önce bunu kimseye söylememelisin. Tanrılar bunu onaylamalı. İnsanlara bunu ben söylemeliyim."

Hevesle başımı sallarım, çünkü tam da istediğim budur. Bir kurt adamın kuzuları öldürdüğünü söylersem, insanlar deli olduğumu düşünür. Zerca, parmaklarından tavuk kanı damlarken, gri saçları rüzgarda muhteşem bir şekilde dalgalanırken bunu söylerse, herkes ona inanır.

Kim bilir? Belki bu şekilde onun itibarını bile kurtarabilirim.

"Yemin ederim," diyorum, elimi göğsüme bastırarak. "Ne oldu peki? Kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum."

Jarota'nın gözleri şişer, elleri heyecandan titrer. "Bir kurt adam!"

Belki biraz fazla yüksek sesle nefes alıp başımı sallıyorum, korkmuş görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Hayır! Yemin ederim. *Asla* tahmin edemezdim!"

"Üzülme, evlat. Bu tür şeyler çoğu insandan gizlidir," der bana bilgece. Yüzümü ellerimle saklarım, çünkü ifademin beni ele vereceğinden eminim.

Kontrolümü geri kazanıp başımı kaldırdığımda, Jarota ciddiyetle başını sallar. "Büyük tehlike altındayız, sevgili Jaga. O gümüşü bulsan iyi olur."

Alaycı görünmeden, cesaretim elverdiğince ona bolca teşekkür ederim ve eve giderim, uykusuz ve yorgun olmama rağmen kararlılığım beni ileriye götürür. Gümüşlerimin nerede olduğunu zaten biliyorum ve onları kullanmaya başladım.

Waclaw'ın evinin kapı ve pencereleri çoktan domuz yağıyla kaplanmış, ben de gümüş parçacıklarını yapıştırmak için içine attım. Bitki torbaları onun arazisinin dört köşesini işaretliyor ve ben de kurt adama açık bir uyarı olarak, öldürülen kuzuların kömürleşmiş kemiklerini onun evine giden yola gömdüm.

Geçmeyin.

Kemikler için çukur kazarken terlerken, Wiosna kulağıma fısıldıyordu. Aşırıya kaçtığımı söyledi, ama sonunda gerçek bir bies ile hiç uğraşmadığını itiraf etti. Belki de fazla tedbirli davranmakta haklıydım.

"Garip zamanlar geldi, kızım. Umarım seni iyi hazırlamışımdır."

Waclaw, bana ve diğerlerine kemiklerden birazını verme nezaketinde bulundu ve ben de kendiminkini kapımın karşısına gömdüm. Kulübemi çevreleyen çit, tüm kötülüklerden güçlü bir koruma sağlayan alıç ağacıdır, bu yüzden kapı tek giriş noktasıdır.

Kurbanın yanmış kemiği, bies'i caydırmak için güçlü bir malzemedir. Tabii ki bunun dezavantajı, sadece o bies'in saldırısına uğrayan bir hayvan veya insandan elde edilebilmesidir.

Şimdi eve gidip diğer insanlar için daha fazla koruma hazırlamak için sabırsızlanıyorum. Jarota kuzuları kimin öldürdüğünü açıkladıktan sonra, herkes bunlardan isteyecektir.

Ancak bunu gerçekten iyilikseverliğimden yapmıyorum. Panik halindeki insanlar koruma için her zaman iyi para öderler ve ben artık fakir ve alay konusu olmak istemiyorum. Değişim rüzgarı köyü sarıyor ve ben zirveye ulaşana kadar bu fırtınayı kullanacağım. Bu benim şansım.

Ama dahası da var.

Woland'a dersini vermek istiyorum. Köyümü kurtarmak ve onun yardımı olmadan bu canavarla başa çıkmak istiyorum. Yaptıklarından sonra

Yoksa kurt adamla yüzleşmeyi tercih ederim. Ve bu kurt adamla kişisel bir husumetim var.

Çünkü kurt adamın Przemyslaw olduğundan oldukça eminim.

Öğlen geçip beni uyanık tutan tek şey ısırğan otu çayı ve kararlılığım olduğunda, kapımın sertçe çalınmasıyla şaşıyorum. Yirminci ot ve kemik torbamı hazırlamaya başlamıştım ve uykusuzluktan gözlerim yanıyordu.

"Girin," diyorum, kesesi kırmızı bir ip ile bağlarken.

Ida'nın annesi ve diğer iki matron kapımda durduğunda, şaşkınlıktan ağzım açık kalır. Yorgunluktan yüzümdeki ifadeyi kontrol edemiyorum. "*Uslu dur,*" der

Wiosna, ben de gözlerimi kırpttırıp ayağa kalkar, içeri davet ettim.

Bütün gün kulağımda konuşup durdu ve sonunda onun sözlerine alışmaya başladım. Hala bunun sihir mi delilik mi olduğunu bilmiyorum, ama kabul ediyorum. Beni koruduğunu ve yardım ettiğini düşünmek rahatlatıcı, yardımları sadece nazik bir ev sahibi olmamı hatırlatan huysuz uyarılar olsa da.

"Girin," diyorum ve üç matron içeri giriyor, sonuncusu dışarıdaki yolu hızlıca gözden geçirdikten sonra kapıyı kapatıyor. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ida, ona verdiğiniz ilacın neredeyse anında işe yaradığını söylüyor," diyor Ida'nın annesi Roza, siyah başörtüsünün altından gözlerini kısarak bana bakıyor. "Czeslawa'nın ilacının aksine. Fısıldayan kadın bizi ilk kez hayal kırıklığına uğratmıyor. Ona olan güvenimi yitirdim, ama siz ne yaptığınızı biliyorsunuz gibi görünüyor."

Gözlerimi kırpt kendimi çimdikledim, ellerimi arkamda sakladım. Acı beni biraz uyandırmalıydı. Bununla başa çıkmak için zihnimin açık olması gerekiyordu, ama tanrılar, çok yorgundum. Günün bu saatinde kulübemin çok sıcak olması da işimi zorlaştırıyordu.

"Wiosna bana iyi öğretti," diyorum, istediğim şeyi söylemek yerine, ki o da "*O zaman Czeslawa'ya git. Beş yıl boyunca onun hizmetlerinden yararlandın ve benim hakkımda kötü dedikodular yaydın. Kendi yatağını kendin yaptın.*"

Ama fısıldayan olmak her zaman istediğim şeydi, bu yüzden dilimi tutmam gerekiyor. Wiosna övgülerimi duyunca memnuniyetle kıkırdayarak beni ödüllendiriyor.

"Biliyor musun, her zaman onun yerini senin alman gerektiğini düşünmüşümdür," diyor Roza, ince dudaklarını sıkı bir çizgiye getirerek başını sallıyor.

Boğazıma kadar gelen acı kahrkabayı durdurmak için kendimi tekrar çimdikliyorum. Tanrım, bu insanlar. Sanki

geçmişteki anılarımı silmemi bekliyorlar sanki.

Yine de Roza'nın cesaretine hayranlık duymak zorundayım. Sadece birkaç yıl önce, yüzüme karşı, ailesine zarar verirsem, cesedimin sürüklenip parçalanmasını sağlayacağını söylüyordu.

Kış mevsimiydi ve birçok çocuk hastalanmıştı, insanlar beni suçluyordu. Tabii ki. Masum çocukların ciğerlerinden pislik çıkmasını sağlamak dışında zamanımı daha iyi nasıl geçirebilirdim ki?

Çoğu, aylar süren bir iyileşme sürecinden sonra sağlığına kavuştu ve tüm olay unutuldu. Ida'nın kardeşi hayatta kaldı ve Roza bana her zamanki gibi soğuk ve kayıtsız davranmaya başladı.

Ve şimdi bana her zaman bana inandığını söylüyor. Ne büyük bir yalan.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyorum dişlerimi sıkarak ve Roza'nın kibar kalmanın bana ne kadar zor geldiğini anladığını düşünüyorum. Sanki bu konunun kapanmış olduğunu belirtmek istercesine keskin bir şekilde başını sallıyor.

Tanrılara şükür. Daha fazla nazik davranabileceğimi sanmıyorum.

"Dün gece Waclaw'da olanlardan sonra, bies'lerden korunmak için satılık bir şeyin var mı diye merak ediyorduk," diyor, masamdaki düzgünce dizilmiş tamamlanmış keseleri işaret ederek. "İyi para öderiz."

"Şu anda çabuk bozulan yiyecekleri kabul etmiyorum," diyorum çabucak, çünkü hala Ida ve Ola'nın bana getirdikleri şeyler ve Helena'nın sosisleri var. Tüm yiyeceklerim kuyunun dibindeki bir kovada soğuyor, ama bu havada uzun süre dayanmazlar.

Roza başını sallar. "Konserve, bal ve kürklerimiz var. Dedğim gibi, iyi para öderiz."

Şuna bakın. En azından Czeslawa onlara cömert olmayı öğretmiş. Bir gün ona teşekkür etmeliyim. Kendisi için iyi şeyler yapıyor ve hiçbir şeyden mahrum değil, oysa Wiosna bazen zar zor geçiniyor. Bu konuda Czeslawa'dan ders almayı tercih ederim.

İşime değer veriyorum ve ödeyebilecek olanlardan iyi bir fiyat talep ediyorum.

"Teşekkür ederim," diyerek dört keseyi toplayıp Roza'ya veriyorum. "Her birini

toprağınızın bir köşesine gömün. Derin olması gerekmez, ama kese toprakla örtülmelidir. Ailenizdeki herkese, ay gökyüzündeyken evden çıkmamalarını söyleyin."

Ağır sepetini masanın üzerine koyar ve ben de arkadaşlarıyla ilgilenmeden önce sepeti hızla boşaltmaya başlarım. Her biri dört kese alır ve bununla birlikte stoğum ciddi şekilde azalır. Daha hızlı yapmam gerekecek.

"Neden ay?" diye sorar müşterilerimden biri.

"Zerca, bu bies'in Chors ile bir ilgisi olduğuna inanıyor," diyorum. Jarota'nın yargısına açıkça etkilenmeyen müşterilerim alaycı bir şekilde güldüklerinde, keskin bir bakışla onlara bakıyorum. "Ama elbette ona inanmak zorunda değilsiniz. Ancak uyarayım. Ay doğduktan sonra dışarı çıkanlar, Waclaw'ın kuzuları gibi sonlanabilir."

"Demek bu yüzden bugün erken saatte kehanet yapacak," diyor Roza yavaşça başını sallayarak. "Genelde gün batımından sonra yapar, ama bugün erken saatlerde bir çocuk geldi ve zerca'nın alacakaranlıkta kehanet yapacağını söyledi. Bies'in ne olduğunu biliyor mu? Sen biliyor musun?"

Son sepeti boşaltıp sahibine vermeden önce iç çekiyorum. "Etkili korumalar yapmak için yeterli bilgim var. Ancak, bunları yeterince hızlı yapamıyorum, bu yüzden bir ricam var: Komşularınız, evleri korunmadığı için bu gece sizin evinizde kalmak isterse, onları kabul edin. Kabul edebilecekken birini reddettiğinizi duyarsam, bir daha size hizmet etmem."

Roza, ona emir verdiğim için açıkça hoşnutsuz bir şekilde kaşlarını çattı. Ama sonra kaşları düzeldi ve başını salladı. "Elbette. Başkalarına kötülükten korunacak bir barınak vermeyi reddetmek komşulukta yakışık almaz. Pekala, daha sonra zerca'yı görmeye gideceğiz ve Ida bunları evine götürmek için uğrayacak."

Onlar gittikten sonra, kendimi zorlayarak çalışmayı bırakıp biraz peynir ve ekmek ile ısırgan otu çayı içiyorum. Sıcak ve açlıktan bayılırsam kimseye faydam olmaz. Ondan sonra, Ida kayınvalidesinin evini korumak için geldiğinde kısa bir mola vererek, gün boyu inatla çalışıyorum.

Şu anda kocasıyla birlikte yaşıyor ve kocası da ailesiyle birlikte hepsini barındıracak kadar büyük bir evde yaşıyor. Bu bir lanet, diyor.

"Ev daha küçük olsa daha iyi olurdu, biliyor musun?" diyor ayrılmadan önce. "O zaman bize yeni bir ev almak zorunda kalırdı. Kendi başımıza olurduk ve çok daha mutlu olurduk."

Bu, Kupala'dan sonra yaşanan en tuhaf değişikliklerden biri: Ida, sanki arkadaşımıymışım gibi benimle açıkça konuşuyor. Onunla vakit geçirmekten bu kadar keyif almam beni daha da şaşırtıyor. O güzel yüzünün arkasında zeki bir zihin ve keskin bir zeka saklı.

Hiçbir şey söylemeden başımı sallıyorum. Evlendiğimizden bu yana geçen son birkaç hafta onu çok yıprattı ve bugün bu durum daha da belirgin. Daha sert, daha acımasız, güzel dudakları sürekli alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmış.

Bu hayal kırıklığına uğramış kadını, Kupala'da benimle alay eden güzel, kendine güvenen kızla bağdaştırmak zor.

"Bekle," diyorum gitmeden önce. "Geleceğini biliyordum, bu yüzden bunu senin için hazırladım."

Ona Bogna için hazırladığım otlardan oluşan küçük bir torba uzattım. Ida torbayı aldı, yüzünde bir anlama geldi. Kızgın görünüyordu ama torbayı aldı ve gözlerimden kaçındı.

"Şimdi, dikkatlice dinle," diyorum. "Otları bir bardak suya koy ve kaynayana kadar ısıt. Ateşten al, demle, süz ve serin bir yere koy. Biri sorarsa, bu senin ilacın olduğunu söyleyebilirsin."

Kısa bir süre yukarı bakarak başını sallar. Alaycı gülümsemesi kaybolmuş, yüzü yumuşamıştır. Ida yine bir kız gibi görünür, savunmasız ve korkmuş, ve ona karşı olan düşmanlığım bir anda yok olur.

Sonuçta o da sadece bir kız.

"Her gece şarabına veya bal şarabına üç kaşık koy. Tadı bozulmaz, ama kimse görmesin. Erkekler, kadınların kendilerini zehirlemeye çalıştığına dair tuhaf fikirler beslerler."

Acı bir şekilde güler ve sonra elimi tutar. "Teşekkür ederim. Gerçekten."

"Bir şey daha var. Bu iksirin dezavantajı, onun seninle yatmak istememesi."

Gözlerini devirir. "Ölecek değilim. Teşekkürler. Bunları gömmem lazım, sonra Jarota'nın ne diyeceğini göreceğiz." Kapıda durur ve bana kurnazca bir bakış atar. "Ama içimden bir ses, onun ne diyeceğini zaten bildiğini söylüyor."

"Hoşça kal, Ida."

Bir anlığına bana sırtını dönerek kapıda durduktan sonra kararlı bir şekilde başını sallayarak döndü. "Czeslawa işini elinden aldığın için sana meydan okuduğunda, ben seni destekleyeceğim."

O gittikten sonra, ağır ağır oturup yüzümü ot lekeli ellerimin arasına gömdüm.

Yıllarca boş boş oturup sadece nasıl hayatta kalacağımı düşünürken, birdenbire tüm köyün kaderi omuzlarımda gibi hissettim. Ve şimdi, fısıldayanın pozisyonu için meydan okunmaktan da mı endişelenmeliyim?

Sonra gülüyorum ve işime geri dönüyorum. Gerçek şu ki, gelecek için endişelenmemeliyim.

Çünkü bu gece başarısız olursam, bir kurt adam tarafından parçalanarak öleceğim. Ve ölürsem, çok daha büyük sorunlarım olacak. Hiçbir endişe beni bunlara hazırlayamaz.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sesler

"Tanrılar konuştu!" Jarota haykırarak, bir avuç otu ateşe atar. Otlar bir dizi kıvılcımla patlar ve etrafında toplanan kalabalık nefesini tutar.

Ayın henüz doğmadığından emin olmak için gökyüzüne bakıyorum. Güneş batmak üzere, ama ay gökyüzünde olduğu sürece kurt adam gündüzleri de aktif olabilir.

Şimdilik güvendeyiz. Chors hala uyuyor.

Etrafımda toplanan insanlar sessiz, çocuklar bile. Genelde anneleri ara sıra sessiz olmaları için onlara tıslarken, onlar meydanda birbirlerini kovalamaca oynarlar. Ama bugün değil.

Meydan, köyün tam ortasında geniş bir alan. Çimler iyice ezilmiş, yer yer çıplak toprak görünüyor. Jarota kahinleri ve gezgin tüccarlar buraya geldiklerinde mallarını burada sergilerler. Meydan boş olduğunda çocuklar burada oynar.

Şimdi hareketsiz duruyorlar, gözleri korkudan kocaman olmuş.

Çünkü hayatımızda ilk kez, gerçek bir bies ile karşı karşıyayız. Ve yine ilk kez, tanrıların gerçek olduğunu biliyoruz. Herkes onları Kupala'da gördü.

Jarota, tanrılara bilgeliği için teşekkür eden uzun bir dua etmeye başlar. Siyah bir tavuğu keser ve iç organlarına dikkatle bakar. Onun ne kadar iyi rol yaptığından isteksizce etkileniyorum. Cevabı zaten bildiğini bilmesem, tavuk cesedinden gerçeği okuduğuna inanırdım.

Zerca dua ederken, gözlerim dolaşır. Swietko'ya takılırlar, o bir grup adamla birlikte kenarda durmaktadır, ellerinde dirgenler, tırpanlar ve odun kesme baltaları vardır. Köyü savunmaya hazırdırlar ve sadece zerca'nın silahlarını hangi yöne doğrultacaklarını söylemesini beklemektedirler.

Swietko ve arkadaşı Tolimir, av silahlarına sahip tek kişilerdir; ilki kısa bir mızrak, ikincisi ise bir yay taşır. Diğer erkekler vahşi hayvan eti elde etmek için tuzaklar kullanır, bu yüzden Swietko ve Tolimir daha büyük avları yakalayan tek avcılardır.

Tek avcılarımız olarak, bies'leri avlama sorumluluğu en çok onların omuzlarında. Bunu, gergin vücut hatlarında, sert ifadelerini belirleyen derin kırışıklıklarda görebiliyorum. Swietko'nun Kupala'da ne kadar korkak davrandığını hatırlıyorum ve bu beni meraklandırıyor. Kurt adam ortaya çıktığında da bu kadar kararlı ve ciddi görünecek mi, yoksa mızrağını bırakıp kaçacak mı?

Diğer adamlar, dik durup geçici silahlarını güvenle taşırsalar da korkmuş görünüyorlar. Gözlerinde derin ve ilkel bir korku var.

Tüylerim diken diken oluyor. Herkesin gerginliği bu kadar yüksekken, Jarota'nın tek bir sözüyle o dirgenler bana yönelebilir. Adımı söylemesine bile gerek yok, sadece bir cadının kuzuları öldürdüğünü söylemesi yeterli.

Anında dirgenlerle delik deşik edilirdim. Yeni konumum en iyi ihtimalle hassas ve yine de fısıldamakla büyü yapmak arasında ince bir çizgi var. Bu yüzden Wiosna'dan miras kalan gümüş bıçak şimdi elbisenin altında, kimse görmesin diye uyluğuma bağlanmış durumda.

Wiosna onu yıllar önce gezgin bir tüccardan satın almıştı ve bıçağın üzerinde onu büyüğü gösteren izler var. O, bunların hiçbir işe yaramadığını ve bıçağın tek değerinin gümüş bıçağı olduğunu iddia ediyordu. Yine de, onu bunca yıl sakladı ve ben de onu aldıktan sonra aynı şeyi yapmamı söyledi.

Biri bıçağı üzerimde görürse, kendimi koruyamayacağım kadar hızlı bir şekilde yanlış sonuca varacaktır. Özellikle Swietko.

"Korkun, ölümlüler! Korkun ve savaşın, çünkü üzerinize bir lanet düştü!"

Jarota'nın gözleri şişer ve ben iç çekerek düşüncelerimi saklarım. Zamanı geldi. Büyük açıklamaya geçiyor.

Etrafımdaki insanlar gergin bir şekilde mırıldanıyor ve Jarota, iyi bir etki yaratmak için uzun bir ara veriyor. Sabırsızlıkla ayağımı yere vuruyorum ve gökyüzüne bakıyorum. Hâlâ ay görünmüyor, ama yakındır.

"Korkunç bir canavar hayvanlarımızı ve çocuklarımızı takip ediyor. Nawie'nin en derin mağaralarından gelen bir canavar! Weles'in kendi yarattığı bir canavar!"

Birkaç kişi nefesini tutuyor ve ben gözlerimi devirmemek için kendimi zorluyorum. Bu biraz abartılı, Wiosna da kulağıma küçümseyici bir fısıltıyla bunu onaylıyor.

"Nawie, hadi oradan! O canavar tanrıların topraklarını hiç görmedi. Nawie'ye ulaşanlar orada kalır, çünkü Weles'in egemenliğindeki geniş mağaralar ölümlülerin dünyasından daha iyidir."

Jarota, anın tadını çıkarmak için bir başka tapınma duasına başlarken, gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum. Ama yüzüm düşünceli bir ifadeyle gerilirken, onu gerçekten görmüyorum. Bir şeyler yolunda değil. Wiosna az önce ne dedi?

Sonra anladım. Şimdiye kadar bana söylediği her şey, hayattayken söylediği şeylerin yankısı olabilirdi. Ama şimdi, aniden öbür dünyayı sanki biliyormuş gibi konuştu. Sanki görmüş gibi.

Düzgün nefes alıp, bunu düşünmeye başladım. Wiosna'nın ruhu gerçekten beni takip ediyor olabilir mi? Eğer öyleyse, bu nasıl oldu? Sihir mi? Bana öğretebilir mi?

Jarota çaresizce, uluyan bir sesle bağırır ve "Bir kurt adam topraklarımızda avlanıyor! Gündüzleri insan, geceleri korkunç bir canavar, et ve kan peşinde avlanıyor. Dikkat edin! Kurt adamdan sakının!" der. Nefesim kesilir, ama çevremdekilerle aynı nedenden dolayı değil.

Çünkü Woland da benimle konuştu. Wiosna'nın sesini duyduğum gibi onun sesini de duydum. Bu, onun gerçekten orada olduğu anlamına mı geliyor? Görünmez ama var olan bir şekilde beni takip mi ediyor?

Diğerleri Jarota'yı şaşkın gözlerle izlerken, ben çılgınca etrafa bakıyorum, yerinde dönüp duruyorum. Sarı gözlerin parıltısını, canavarın devasa gölgesini arıyorum. Gül çalılığında boynuzların şeklini, atılmış bir ip parçasında kıvrılmış kuyruğu, kulübenin duvarında sürünen tehditkar gölgeleri gördüğümde kalbim endişeyle çarpıyor.

Hepsi yanılsamalar. Sadece korkmuş zihnim, dün gece içime eklediği dehşeti canlandırıyor. Woland'ın boğazımdaki pençeleri, kulağıma fısıldadığı tehditler gerçektir. Ama onun gibi davranan gölgeler, sadece yorgun beynimin uydurmaları.

Olağandışı bir şey görmediğimde, sadece köyün içinden geçen toprak yol, yolun diğer tarafındaki kulübe ve Jarota'nın genellikle kehanetlerde bulunduğu çimenlik alanı gördüğümde, kendimi sakinleşmeye zorluyorum. Eğer şeytan gerçekten benimle konuşuyorsa, ona güvenmemekten başka yapabileceğim bir şey yok.

Onun dün gece olduğu gibi burada bedenen görünebileceğini zaten biliyorum. Ve hala onun varlığından ve dokunuşundan kendimi korumaya yaklaşmadım.

Acı korku ve utanç göğsümü ağır taşlar gibi doldurduğunda, yumruklarımı sıkıp Woland'ı zihnimden uzaklaştırıyorum. Bir kurt adamla uğraşmam gerekiyor.

"Canavarı nasıl öldüreceğiz?" diye sorar Darobor, tırpanını sıkıca tutarak.

Genellikle sapla paralel olan keskin, hilal şeklindeki bıçak, ucu gökyüzüne doğru bakacak şekilde yeniden takılmıştır. Darobor, tırpanını mızrağa benzer bir şeye dönüştürmüştür. O işini ciddiye almaktadır. Ayrıca, korktuğundan şüphem olmasa da, gözlerinde korku belirtisi olmayan tek kişidir.

Karısı üç ay önce ona üçüncü oğlunu doğurdu. Sevdiklerini koruma görevi, kararlılığını güçlendirmiş olmalı.

"Kafasını kes," diye homurdanır Waclaw, eli dirgenin üzerinde sıkı bir şekilde. Koyunlarının intikamını almaya hazırdır. "Kafası olmayan hiçbir hayvan öldüremez."

Adamlar başlarını sallayıp onaylayarak mırıldanırlar. Jarota bir an için endişeli görünür, ama sonra yüzü aydınlanır. Bana doğru bakar.

"Gümüş de kurtadamlara zarar verir," diyor. "Genç Jaga'ya var mı diye sorabilirsin."

Herkesin gözleri bana çevrildiğinde midem bulanır. Hayatım boyunca dikkat çekmemek için eğitildim ve insanlar bana çok yoğun bir şekilde baktıklarında, sonunda kovalanıp incitildim.

Ama bu farklı. Boğazımdaki ağırlığı atmak için zorlukla yutkunuyorum. Bu, fısıldayanların lideri olmak için attığım bir adım daha. Korkudan bu fırsatı kaçıramam.

Konuştüğümde sesim yeterince güçlü çıkıyor.

"Sahip olduğum tüm gümüş, evlerinizi korumak için harcandı. Silah yapmak için yeterli miktarda gümüşüm yoktu, ama evlerinizi ve ahırlarınızı böceklerden uzak tutmak için yeterli miktarda var."

Kalabalıkta mırıldanmalar ve fısıltılar başlar. Bana güvensizlik ve şaşkınlıkla bakan tüm gözlere kararlı bir şekilde bakarım. Yanımda, Ida'nın iki arkadaşıyla sessizce konuşup beni işaret ederek başını salladığını fark ederim. Sanki onları bir şeye ikna etmeye çalışıyor gibi.

Ida, benim şampiyonum. Dünya gerçekten garip bir yer haline geldi.

"İsteyen herkese koruma sağlayabilirim," diye devam ediyorum, Czeslawa'nın zehirli bakışını yakalıyorum. "Ama istiyorsanız acele edin. Savaşmayacak herkes ay doğmadan önce korunan topraklarda olmalı."

İnsanlar korku dolu bakışlarla gökyüzüne bakıyorlar. Bana geri döndüklerinde, güvensizlikle korkunun iç içe geçtiğini görüyorum ve bir an için kalbim donuyor.

İnsanların benim fısıltılarıma güvenecek kadar işler gerçekten değişti mi? Yoksa hepsi benim kafamda mıydı? Uykumu feda ederek yaptığım tüm bu zor işi sunmuşken, burada bir aptal gibi durup yalnız kalacak ve reddedilecek miyim?

Bir saniye geçer. Bir saniye daha. Sonra ilk kişi yanıma koşar, ardından bir başkası, sonra bir başkası. Bir dakika içinde, korumamı isteyen bir kalabalık tarafından çevrilirim.

"Jaga, önce bana hizmet et! Sana bir kaz vereceğim! Dolgun bir kaz!"

"Ben iki tane alacağım, evim ve oğlum için! O sana bu kış odun sağlayacak! Lütfen, Jaga!"

"Lütfen, bizim de korumaya ihtiyacımız var! Kızlarım çok küçük. Yalvarırım, onları arılardan koru."

"Stokum sınırlı!" gürültünün üstüne bağırıyorum. "Benden koruma alan herkes, koruma alamayanları kabul etmekle yükümlüdür!"

Herkes hevesle başını sallar ve ben de müşterileri hızlı adımlarla kulübeme doğru yönlendiririm. Onların sözlerini tutacaklarına güvenmek zorundayım, çünkü söz verdikleri kazları, tavukları ve odunları getirecek zamanları yok.

Ama sorun değil. Ben, ihtiyacı olan insanları geri çeviren Czeslawa değilim. Bogna'nın o gece bana koşarak geldiğinde kapımın önünde nasıl görüldüğünü hatırladığımda çenem sıkışıyor.

Ben gerçek bir fısıldayanım. Ve eğer biri ödemeyi unutursa, eminim onlara hatırlatmanın bir yolunu bulabilirim.

"*Şuna bak, Jagusia!*" Wiosna kulağıma fısıldayarak, bana sadece benden çok memnun olduğunda kullandığı sevgi dolu lakabıyla seslenir. "*Seni kaybolmuş bir koyun sürüsü gibi takip ediyorlar. Bu, bir fısıldayanın sahip olabileceği en büyük güç.*"

Kısa bir baş hareketiyle onaylıyorum, onun heyecanından memnun görünmemeye çalışıyorum. Wiosna'nın aksine, şu anda bunu tam olarak tadını çıkaramıyorum, çünkü ateşli aciliyetim her şeyi gölgeliyor. Ay yakında doğacak ve canavar avlanmaya gelecek.

Yine de, bu anı daha sonra zihnimde tekrar yaşayacağımı biliyorum. Birçok kez. Bu insanların bana olan ihtiyaçlarını hissetmek, onların tam güvenini ve inancını kazanmak baş döndürücü. Korumamın onları kurtaracağına inandıkları için bana dünyaları vaat ediyorlar.

"*Vay vay, gelincik kız. Kendine iyi bir kazanç sağladın. Umarım fısıldayan büyüleriniz başarısız olmaz, ha?*"

Woland'ın alaycı sesini görmezden gelmek için elimden geleni yaparken titriyorum. Torbaları, nasıl kullanılacağına dair kısa açıklamalarla birlikte dağıtıyorum. Dörtlü seti olanlar, onları çabucak gömmek için koşarak uzaklaşıyorlar ve kısa sürede ellerim boşalıyor, kulübemin önündeki kalabalık hayal kırıklığına uğramış ve korkmuş durumda.

"Gidin, ailelerinizi alın ve evleri korunanların yanında saklanın. Waclaw, Roza, Ida ve Janek, Kalina'nın yanında kalabilirsiniz..."

Çantalarımı alanların isimlerini okurum ve insanlar aralarında kimin nereye gideceğine hızla karar verirler. Başlarını sallarlar ve aceleyle uzaklaşırlar, bazıları dalgın bir şekilde veda eder, bazıları ise sessizce. Kulübemin eşiğinde tek başıma kalıyorum, ılık akşam rüzgarı eteğimi dalgalandırıyor. Uzun dakikalar boyunca orada durup bekliyor ve izliyorum. Köyde bağırışlar ve konuşmalar yankılanıyor, insanlar bies için hazırlanıyor. Darobor'un sesi rüzgarda duyuluyor, kelimeleri anlamak için çok uzak, ama ses tonu emir tonu açık.

Doğuda, kırmızımsı yüzlü dolunay, siyah ağaçların arkasından ortaya çıkıyor. Gece oldu. Ve kurt adam yakında avlanmaya başlayacak.

"Wiosna?" diye fısıldıyorum. "Burada mısın?"

Onun gerçekten o olduğuna inanarak ilk kez doğrudan ona sesleniyorum. Onun sadece hayal gücümün bir ürünü olduğuna o kadar emindim ki, beni daha da deliye çevireceğinden korkarak onunla konuşmaya cesaret edemiyordum.

Ama şimdi onun gerçek olduğunu düşünmeye başlıyorum. Ve eğer öyleyse, ona ihtiyacım var.

"Bunu hayatta kaçırmazdım, sevgili kızım," diyor memnuniyetle.

En taze dedikoduları bana anlatırken çıkardığı sesin aynısı. Wiosna heyecanı severdi ve köydeki tüm sırları bilirdi. Bu durumu dedikodu gibi ele almasından hoşlanmasam da, biraz rahatlıyorum.

"Sence erkekler kurt adama karşı bir şansları var mı?" diye fısıldayarak en büyük şüphemi dile getiriyorum.

Çünkü eğer canavarı öldürmezlerse, hiçbir koruma bu köyü kurtaramaz. Halk hikayelerinden, kurtadamların kimse kalmayınca kadar doğdukları yerleri rahatsız ettiklerini biliyorum. Yani, Woland'dan yardım istemek zorunda kalmamak için, canavarla kendim savaşmam gerekebilir.

Bu, belirsizliğimin en büyük nedeni.

İyi bir koşucu ve fısıldayan olabilirim, ama savaşçı değilim. Sadece otları keserken bıçağı güvenle kullanırım.

"Bıçakların tek işe yaradığı şey bu, değil mi?" Wiosna alaycı bir şekilde sorar. "Onu öldürseler iyi olur. Oh, Jaga? Kurt adamın ısırığının laneti yaymadığını unutm. Eminim bu, Czeslawa'nın inandığı aptalca bir inanış türüdür."

Bu ilgimi çekti. Wiosna ısırıkların bulaşıcı olduğu konusunda bana hiçbir şey söylememişti.

"Bir insan tam olarak nasıl kurt adama dönüşür?" diye soruyorum.

Hikayelerde bu her zaman bir lanetti, ama ne tür bir lanet? Bu kurt adamın Woland'ın eseri olduğunu sanıyorum, en azından şeytan öyle ima etti. Ama ona güvenebilir miyim, bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla, Kupala kutlamalarımıza gelen tanrılardan herhangi biri Przemyslaw'ı lanetlemiş olabilir.

Ve anladığım kadarıyla bu konuda çok az şey biliyorum.

"Kurt adam, yaşayan bir insandan yaratıldığı için nadir bir tür bies'tir," diyor Wiosna öğretici ses tonuyla. Dudaklarım sevgi dolu bir gülümsemeye kıvrılıyor. Bu ses tonunu özlemişim. *"Genellikle büyük bir kötülük işleyen ve hayattayken lanetlenen biridir."*

"Peki bunu kim gerçekleştirir?" diye soruyorum, hayal kırıklığıyla.

"Bir tanrı. Yeterince güçlü biri. Yaşam ve ölüm üzerinde hüküm süren biri."

Sessizleşir ve ben gecenin seslerini dikkatle dinlerim. Artık daha sakın, çoğu insan evlerinde saklanıyor, ama bu gece pek çoğunun uyuyabileceğini sanmıyorum. Komşunun bahçesinin ötesinde bir meşalenin ışığını görüyorum. Adamlar devriye geziyorlar.

"Onu küçümseme," diyor aniden ve ben kimi kastettiğini anlayamıyorum, ta ki ekleyene kadar: *"Yaşayan birini lanetlemeye gücü yetiyorsa, o gerçekten güçlüdür. Ve bunu sırf aptallık yüzünden yaptı, Jaga. Seni çok istiyor."*

"Ama neden?" diye inleyerek yumruklarımı sıkıyorum. "Benim özel bir yanımla yok. *Wol* neden... neden bana bu kadar ilgi duyuyor?"

Wiosna sessiz kalır, ama onun cevap vermesini beklemiyorum. Bunun yerine, daha iyi görebilmek için kulübemin önündeki sallanan tabureye tırmanırım. Arazim korunuyor, bu yüzden kurt adam içeri giremez. Yine de hâlâ tedirginim. Bu korumalar henüz test edilmedi.

Ya Woland haklıysa? Ya başarısız olurlarsa?

"Bir şey var," diyor Wiosna dikkatlice. Konuşmamızın ne hakkında olduğunu unutmuşum, kaşlarımı çatıyorum. *"Ama yapmalı mıyım emin değilim..."*

Köyün diğ er tarafından gelen panik içindeki bir adamın çığlığı onu keser. Tabureden atlayıp o y ene koşarım, i im korkuyla doludur, uylu umdaki gümüş bıçak bir yük gibi yakar.

Canavar buradaydı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Canavar

Gece boğucu, yaz gününün sıcaklığı hala havada yoğun. Ay yükselirken, tuhaf parıltısı karanlığa kırmızımsı bir ton veriyor. Yolumdaki taşlara ve çıkıntılı otlara dikkat ederek temkinli bir şekilde koşuyorum. Neredeyse hiçbir şey göremiyorum. Kulübeler arasında parıldayan meşalelerin dumanlı ışığı adımlarımı yönlendiriyor.

Bağırışlar henüz korku dolu değil, sadece endişeli. Belki de sonuçta kurt adam değildir. Yavaşlıyorum, umut omurgamdan yukarı doğru tırmanırken kalbim baş döndürücü bir hızla çarpıyor.

Belki canavar dün gece kuzuları yedi. Belki yarın, dolunayın son gecesi saldırır. Ya da belki dolunay boyunca uyur ve gelecek ay geri gelir. Belki hazırlık yapabilirim.

Erkeklerin bağırışlarının altında yankılanan yeni bir ses duyduğumda, tüm zayıf umutlarım paramparça oldu.

Düşük, kan donduran bir hırıltı.

"*İşte orada,*" diye fısıldadı Woland kulağıma. Yanaklarımda sıcak bir şeyin dokunduğunu hissederek irkildim. Kimseyi görmememe rağmen, parmak dokunuşu gibiydi. "*O muhteşem, gelincik kız. Ve onu sadece senin için yarattım.*"

Düşük ve memnun bir şekilde güler, ama sesi bir erkeğin dehşet dolu çılgılığı bastırır. Kendimi hazırlarım, midemde kabaran mide bulantısını bastırırım ve koşarım. Uzaklaşmak için değil, seslerin geldiği yere doğru.

Her adımda kaosa yaklaşıyorum. Çılgınlıkların kakofonisi var, bazıları erkeklerden, bazıları kadınlardan ve çocuklardan, muhtemelen

yakındaki kulübelerin açık kapılarından izliyorlar. Aptal, meraklı insanlar.

Silahların çınlaması gürültünün içinden geçer, koşan ayak sesleri ve bağırılan emirler bu sesi vurgular.

Ani bir hırıltı beni sendeletir. Ardından keskin bir bağırış gelir. Neredeyse vardım.

Yolda tam hızla bir virajı döndüğümde, adamlara çarpmadan önce durmak için neredeyse düşüyordum. Gergin sırtlarını bana dönerek yolu kapatmışlardı. İki kambur adamın arasındaki boşluktan bir hareket gördüm.

Alan, toprak yolun her iki yanına dikilmiş uzun direklerin üzerindeki meşalelerle aydınlatılıyor. Yerde bir koyun leşi yatıyor, açıkça yem olarak kullanılmış. Ama neden burada?

Neredeyse köyün merkezindeyiz, tüm yolcuların geçtiği ana yoldayız. Yolun iki yanında küçük bahçelerle çevrili kulübeler sıralanıyor. Sağa sola bakarak evleri isimler ve yüzlerle eşleştiriyorum.

Bir anda, yemin neden buraya konulduğu anlaşılıyor. Çevremdeki tüm arsalar benim keselerimle korunuyor. Korumalarım işe yararsa, burası köyün en güvenli yeri.

Eğer işe yararsa, kurt adam köşeye sıkışır. Korunan arsaların sınırlarını geçemez. Bunun oldukça zekice olduğunu itiraf etmeliyim. Ayrıca, bu planı düşünen kişi benim fısıltılarıma gerçekten güveniyor.

Başka bir hırıltı havayı yırtıyor. O kadar yüksek ki, irkiliyorum.

Adamlar temkinli adımlarla geri çekilir, pozisyonlarını değiştirir ve sonunda onu görürüm.

Tüm düşüncelerim dağıldı. Dizlerim titremeye başladı.

Waclaw'ın ahırındaki o küçük kürk parçasından, kurt adamın bir insan kadar uzun olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım. Herkesten daha uzun, Przemyslaw'ın insan olduğu zamanlarda olmayı umduğundan bile daha büyük. Yine de, boyutu, adam ile kurt adam arasındaki en az endişe verici fark.

Eskiden bu canavarı Przemyslaw'ın bir canavara dönüştüğü bir *erkek* olarak düşünürdüm. Ama şimdi onun bir "o" olduğu açık. Kabus gibi görünüşünde hiçbir duygu kalmamış. Hiçbir insanlık kalmamış.

Çirkin, kambur vücudu şekilsiz ve eğri büğrü. Sanki kemikleri birçok yerinden kırılmış ve yanlış bir şekilde kaynamış, sağ omuzu göğsüne doğru içe doğru kıvrılmış, çıkıntılı kalça kemikleri düzensiz. Başı öne doğru çıkıntılı, derin çökmüş gözleri toplanan adamlara bakıyor.

İnsanlık izi kalmamış. Vücudunda kanlı, parçalanmış kümeler halinde kürkler büyümüş, çıplak, ıslak etleri görünür durumda. Kusmamak için yutkunuyorum

mide bulantısını bastırmak için yutkunuyorum. Kokusu ölüm gibi.

Kurt adam, erkeklere doğru, bana doğru bir adım atar. İçgüdüsel olarak geri çekilirim, tam da onların geri çekilmeleri için yer açmak için.

Adamlar, kulübenin çitlerinin izin verdiği kadar geniş bir yarım daire oluştururlar, ama canavar köşeye sıkışmış gibi görünmez. Hayır, tam tersi. Her sendeleyeni adımında geri çekilirler. Onlar avdır.

Kurt adamın tüylü, sivri kulakları seğirir ve düşük, kana susamış bir hırıltı çıkarır. Siyah dudakları, keskin, düzgün olmayan dişlerinden geri çekilir. Diş etleri, içten çürüyormuş gibi siyahtır.

"Yaklaşmayın," der Darobor güçlü bir sesle. "Güvenli. Her şey yolunda. Gördünüz mü?

Burada hepimiz arkadaşız."

Onun tırpanının bıçağı meşale ışığında altın rengi parıldayarak, sözlerini yalanlıyor. Yine de, kendinden emin, sakın sesi işe yarıyor gibi görünüyor. Kurt adam durur, korkunç, uzun kafasını yana doğru eğerek. O canavarca yüzünde şaşırtıcı derecede insani olan gözleri, şaşkınlıkla kırpışır.

"Doğru," diye devam eder Darobor, eliyle adamlara daha geniş bir alana yayılmalarını işaret eder. "Burada sadece dostlar var. Ziyafet için güzel bir gece."

Yarım daire genişler ve kıvrılır, iki uçtaki iki adam canavara en yakın duranlardır. Bunlardan biri Swietko'dur, beyaz parmaklarıyla mızrağını sıkıca tutar. Yavaşça yana doğru adım atarım, terleyen iki adam arasındaki geniş boşluktan izlerim. Ida'nın Janek'i tam önümdedir, gergin ve hazırdır. Gözleri berraktır, duruşu uyanıktır.

"İçimiz ve etimiz var," diye devam eder Darobor, sesi ritmik ve rahat bir ton kazanır. "Artık çalışmak için çok geç, değil mi? Çaba sarf etmek için çok geç. Gece dinlenmek için bir zamandır, eski dostum. Avlanmaya gerek yok. İşte kolay bir yemek."

Kurt adam kükreyip başını salladığında herkes irkilir. Yan tarafa doğru sendeler, pençeli parmakları yere sürtünür. O kadar kamburdur ki, kolları yanlarında işe yaramaz bir şekilde sarkar, elleri deforme olmuş dizlerinin çok ötesine uzanır.

Ancak canavar sakın görünse de, bunun aldatıcı olduğunu biliyorum. Kanım damarlarımdan hızla akıyor, korkmuş kalbim onu daha da hızlandırıyor.

"Koş, aptal kız," diye bağırır Wiosna kulağıma, ama ben dinlemiyorum bile.

Kurt adam hırlar ve bir köpek gibi arka ayakları üzerinde oturur, vücudu gerginlikle titrer. Sanki atlamaya hazırlanıyormuş gibi.

Koşmak istiyorum, ama koşamıyorum. Buradaki tek gümüş silah bende ve gümüşün kurtadamlar için ölümcül olduğunu biliyorum. Bu düşünce beni dehşete düşürse de, bu savaşın gidişatını değiştirmek için bir şansım var.

Bıçağı daha deneyimli birine vermek çok daha kolay olurdu, ama bu riski göze alamam. Cadılıkla suçlanıp sürgüne gönderilmek en çok korktuğum şey.

Bu çok ironik. Buradaki en güçsüz kişi benim ve savaşmam. Teke tek bir savaşta, bu vahşi canavara karşı hiç şansım olmaz. Yine de, inatçılığımınla kararlılığımı koruyarak yerimden kıpırdamıyorum. Yıllardır beni hor gören insanları korumak için görevimden kaçmıyorum.

Buradayım çünkü şeytana beni yönetemeyeceğini göstermek için. "Şimdi," diyor Darobor sakın ve rahat bir sesle.

Kurt adam hırlar, parçalanmış vücudunu daha iyi bir pozisyona getirmek için ayaklarını sürükler. Swietko, pervasız bir çığlık atarak mızrağını canavara doğru savurur, karşısındaki Alojzy ise tırpanıyla nişan alır.

Tolimir, yayını çekerek bir ok fırlatır. Ok ıskalar ve kurt adamın arkasındaki karanlıkta kaybolur.

Canavar, kambur pozisyonundan birden fırlayarak pençeleriyle saldırır. Korkunç bir sesle kükrer ve Swietko'nun mızrağından kaçır. Çok hızlı ve çok çeviktir. Önceki sendeleyeni, duraksayan yürüyüşü sadece bir aldatmacaydı.

Alojzy, tırpanının ucuyla canavarın yan tarafını vurur ve kurt adam hırlar, kıvrılır. Dört ayak üstüne kalkar ve adama dişlerini gösterir. Alojzy, dudakları solmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış halde tırpanını düşürür.

"Saldırın! Hepiniz birden!" Darobor, artık yatıştırıcı sesini kullanmadan bağırır.

Kurt adam Alojzy'ye saldırır, Alojzy çığlık atar ve kaçır, uzun, keskin pençeler sırtını kıl payı ıskalar. Kurt adam onu kovalamaya başlar, ama Swietko yüzü ciddi, dudakları büzülmüş bir şekilde mızrağıyla onu dırter. Mızrak kurt adamın zayıf uyluğuna girer ve geri çekilir, arkasında çürümüş kan sızan sığ bir yara bırakır.

Canavar homurdanarak dönüp uzun kollarıyla Swietko'ya vurmaya çalışır, ama Darobor'un tırpanı buna engel olur. Diğer adamlar yaklaşıp canavarın etrafında iki sıkı halka oluştururlar ve bir an için kazanabileceklerini düşünürüm.

Onu çevrelerler. Elbette, içlerinden biri canavarın kafasını kesebilecek kadar güçlüdür. Tek bir temiz balta darbesi yeterlidir.

Pençeli bir el belime ağır bir şekilde konar ve ben irkilir, yukarı bakarım. Woland yanımda durur, yarısı gölgelere bürünmüş, altın rengi gözleri

parıldıyordu.

"Siz ölümlülerle oynamak çok kolay," diyor, sesinde karanlık bir eğlence yankılanıyor. "Neredeyse hayal kırıklığı yaratıyor."

Ağzımı açıp adamlara kaçmaları için bağırarak istedim, ama çok geçti.

Canavar kükrer ve uzun kollarıyla sağa sola vurur, adamları dağıtır. Bazıları acı çığlıkları atarak yere düşer, derilerinde derin pençe izleri vardır. Diğerleri ise kurt adamın vuruşlarının şiddetinden düşer. Yaralanmamış olanlar, sarsıntılı hareketlerle kalkmaya çalışır.

Darobor ayakta kalan az sayıdaki kişiden biri. Geniş ve güçlü bir yay çizerek tırpanıyla aşağı doğru keser. Kurt adam hırlar ve yuvarlanarak kenara çekilir.

Yırtık kolundan kan sızan Swietko'nun üzerine düşer.

Canavar hırlar, ağzı bükülür. Dişleri Swietko'nun koluna batar.

Güçlü çeneleri kemiklerin çıtırtısıyla kapanır.

Swietko'nun boğazından insanlık dışı, korkunç bir çığlık çıkar. Yanımda Woland sevinçle güler, ben ise donakalmış ve taşlaşmış bir şekilde orada dururum. Bir anlığına beni daha sıkı sarar ve sonra kaybolur. Aniden üşüyorum ve yalnız kalıyorum, ayakta durmakta zorlanıyorum.

Ve zihnim gözlerimi kapatmam için çığlık atsa da, kanlı manzaradan gözlerimi ayıramıyorum. Kurt adamın çenelerinin Swietko'nun etini ve kemiklerini çiğnerkenki her hareketini görüyorum. Pürüzlü, açık yarayı, kırmızı karmaşadan dışarı çıkan parçalanmış kemikleri görüyorum.

Her şey yavaşlar, sallanırken görüşüm kararır. Sesler uğultulu bir kaosa dönüşür, sahne bulanıklaşır, ama yine de kurt adamın avının üzerine eğildiğini, yutkunurken boğazının hareket ettiğini, tüylü kafasını bir ısırık daha almak için eğdiğini görüyorum...

Darobor adamlara yolundan çekilmeleri için bağırır ve gözleri vahşi, kasları gergin bir şekilde tırpanını mızrak gibi savurur. Bıçak kurt adamın sırtına saplanır. O kadar derine girer ki, eminim gövdesini tamamen delip geçmiştir. Canavar donar ve acınası, köpek gibi bir inilti çıkarır.

Swietko hıçkırarak, anlaşılmaz kelimelerle merhamet diler.

Kurt adam kalkmaya çalışır, ama bacağı kayar ve dört ayak üstüne düşer. Darobor ayağını kurt adamın beline bastırır ve çaba sarf ederek homurdanır. Tırpan ıslak bir çıtırtı ile kurtulur ve Darobor geriye sendeler.

Tekrar nişan almaya vakit bulamadan, kurt adam acı içinde bağırır ve kaçır, yürüyüşü dengesiz ve sendeliyor, yarı hayvan, yarı insan. Karanlıkta kaybolur.

Gece havası, toplanan herkesin ağır ve titrek nefesleriyle hışırdar. Uzakta bir bebek ağlar ve Swietko'nun hıçkırıkları sessizleşir. Kan kaybediyor, gözleri cam gibi parlıyor.

Kimse ona yardım etmezse ölecek.

"*Ne bekliyorsun?*" Wiosna kulağıma bağırarak beni uyuşmuş korkumdan çıkarır.

"Bir gömlek," diyorum, sesim zar zor çıkıyor. Boğazımı temizliyorum ve Swietko'ya doğru titrek bir adım atıyorum. Gözümün ucuyla, bakılması gereken başka yaralar da görüyorum, ama en kötüsü onunki.

"Bana bir gömlek verin!" derim, bu sefer çok yüksek sesle. Adamlar irkilir ve sıçrar, bana korkmuş bakışlar atarlar. Çoğu, bu zorlu süreç boyunca beni fark etmez bile. "Çabuk! Kanamayı durdurmam lazım!"

Onlar sadece orada durup beni izliyorlar. Sinir bozukluğu, korkumun kalıntılarını bastırıyor ve ben hayal kırıklığıyla homurdanarak Swietko'nun yanına koşuyorum. Keten bir elbise giyiyorum ve altında neredeyse hiçbir şey yok. Çıplak kalmam mümkün değil. Ama belki eteğimi kesebilirim. Swietko'nun yarısından kan düzenli aralıklarla fişkirirken, aceleyle bıçağıma uzanmak için harekete geçiyorum, ama Darobor omzuma dokunuyor.

"Al."

Onun gömleğini alıp ikiye yırtıyorum. Swietko'nun parçalanmış yanına dizlerimin üzerine çökerek, gömleği yaranın üzerine sıkıca sarıp sıkıca bağlıyorum. O kolu kurtarmak imkansız zaten. Önemli olan tek şey onun hayatını kurtarmak.

"*Güzel,*" diye mırıldanır Wiosna. "*Ama testeren yok.*"

Bu ima karşısında boğazım düğümlenir. Tek düşündüğüm kanamayı durdurmaktır, ama o haklıdır. Kolun kesilmesi gerekecektir. Bu kadar çok kas ve kemik kaybolmuşken, zaten işlevini yitirmiştir. Boğazıma safra gelir ve kendimi oyalayabilmek için Swietko'nun alnına elimi bastırarak defalarca yutarım. Cildi nemli ve soğuktur. Kötüye işarettir.

"Sana ihtiyacım var..." demek istiyorum, ama sesim boğazıma kadar çıkıyor. Tekrar yutkunup titreyerek nefes alıyorum.

"Evet?" Darobor yanımda, kanlı toprağın üzerinde çömelmiş. "Neye ihtiyacın var?"

Yukarı bakıyorum. Gözleri berrak ve net, varlığı güven verici. Bir kez başımı sallayıp konuşuyorum.

"Bir testere. Bulabileceğin en iyisi. Ama önce onu içeri taşımak gerekecek. Ayrıca düz bir demir parçası da lazım." Yutkunup nefes alıyorum, yutkunup nefes alıyorum. "Ateşte ısıtılmış. Yarayı kapatmak için."

O başını sallar ve ayağa kalkar. Testereyi kendisi almaya gideceğinden endişelenirim, ama Darobor Janek'i yanına çağırır. Ida'nın kocası yaralanmamıştır, sadece çok sarsılmıştır. "Evime git. Kulübe kilitli değil.

Çalışma masamda bir testere ve büyük bir odun baltası var. İkisini de getir. Acele et!"

Kendi kendime yetmeliyim, biliyorum. Bir fısıldayanın, en korkunç yaraları bile tedavi etmekten çekinmesi yakışık almaz. Yine de, Darobor'un sakin varlığı için minnettar hissetmekten kendimi alamıyorum. Wiosna her hareketimi yönlendirse de, midem bulanıyor ve kendimden emin değilim.

Daha önce hiç bir uzvu kesmek zorunda kalmamıştım. Bunu yapıldığını bile görmemiştim. Wiosna bir kadının ezilmiş ayağını kesmek zorunda kaldığında, ben daha altı yaşındaydım ve bana yardım etmeme izin vermedi.

Ancak böyle durumlarda ne yapmam gerektiğini bana anlatmıştı. Yine de bilgi, deneyimin yerini tutamaz. Bir kolu kesmenin ne anlama geldiğini düşündüğümde ellerim titriyor. Ve bu, Swietko'nun hayatta kalmasını sağlamak için atılacak ilk adım olacak.

Yine uykusuz bir gece geçireceğim.

Ona bakıyorum. Bilinci kapalı, teni solgun, ama kanaması durmuş. Darobor yanımda çömelmiş. Omzunun üzerinden Waclaw'ın yaralı adamları yol kenarına oturttuğunu görüyorum. Başka bir adam karanlığa gönderilmiş, muhtemelen daha fazla yardım getirmek için.

En yakın kulübeden korku dolu, tiz sesler geliyor, dışarı çıkmanın güvenli olup olmadığını soruyorlar.

"İçeride kalın!" diye bağıryorum. "Geri gelebilir. Ay hala gökyüzünde!"

"Başka ne var?" diye sorar Darobor. Ter, çizgili alnından damlar, ama gözleri odaklanmış, dudakları sıkıdır.

"Onu temiz bir masaya yatırmam lazım," derim, etrafa bakarak. "Acısını dindirmek için güçlü içkiler lazım. Ve... Onu tutacak güçlü insanlar."

Swietko'nun evi köyün diğer ucunda. Benim evim daha yakın, ama masam onu düzgün bir şekilde destekleyecek kadar büyük değil. Onun için en iyi yer, Wiosna'nın yaşadığı ve şimdi Czeslawa'ya ait olan fısıldayanın kulübesi olurdu. Orada hastalar için büyük bir masa var.

"Fısıldayan burada," diyor Darobor.

Czeslawa'yı görmek için başımı kaldırıyorum. Yüzü solgun ve kararsız, Swietko ile benim aramda giderek artan bir endişeyle bakıyor.

"Ne yapıyorsun, aptal kız?" diye soruyor, sesi duyulacak kadar tiz. Etrafımızdaki mırıldanmalar ve acı dolu inlemeler kesiliyor. Kan dökülmesinin ardından, herkes dikkatini başka yöne çevirmek istiyor.

"Onun hayatını kurtarıyorum," diye homurdanıyorum, nefes nefese kaldığım için kibar olmaya özen gösteremiyorum. "Sana ne gibi geliyor?"

Bir adım geri çekilir, göğsünü tutar. Gözlerimi kısarak, gerçekten korkmuş mu yoksa numara mı yapıyor diye anlamaya çalışırım. Çılgınca başını sallayıp, çaresizce kollarını kaldırdığında, ikincisi olduğunu anlarım.

"*Onun kazanmasına izin verme,*" diye Wiosna kulağıma hırslı ve acımasızca fısıldadı. "O ısırıldı!" diye bağırdı Czeslawa. "Bir kurt adam tarafından ısırıldı! O kurtarılamaz

kurtarılamaz!"

Swietko'ya bakarım. Şu an durumu stabildir ve daha fazla kan kaybetmiyor. Onu taşıyıp kesmeye başlamadan önce kısa bir dinlenme ona iyi gelebilir. Ayağa kalkıp Czeslawa'ya dönerim, boy avantajımın keyfini çıkarırım.

Yapmayacağım, diye sessizce Wiosna'ya söz veriyorum, beni duyamasa da.

"Bir ısırık seni kurt adama dönüştürmez," diyorum sakın bir şekilde. "Bunu bilmelisin.

Kimin iğrenç bir canavara dönüşeceğine sadece tanrılar karar verir."

Czeslawa'nın yüzü öfkeden lekelenir. Karşı çıkılmasından nefret eder. Darobor kaşlarını çatarak onunla benim aramda bakışlarını gezdirir. Adamlar sessizce izliyorlar.

"Gerçekten bu riski almaya hazır mısınız?" diye tehditkar bir sesle sorar. "O canavarlardan birinin bize ne yaptığını görmedin mi? Bir başkasının da yataklarımızda hepimizi katletme riskini almaya hazır mısınız? Sen delisin!"

Kalabalıkta bir dalgalanma olur, endişe ve onay mırıldanmaları duyulur. Yumruklarımı sıkar ve çenemi öne çıkararak korkmayı reddederim.

"Risk yok, çünkü Przemyslaw'ın aksine, Swietko karısını tanrıların gözü önünde katletmedi," diyorum yüksek sesle.

Czeslawa'nın gözleri büyüdü ve etrafımdaki insanlar, benim açıklamama hazırlıksız oldukları için açıkça şaşkınlıklarını gizleyemediler. Belki de kurt adamın Przemyslaw olduğunu bildiğimi göstermek akıllıca değildir, ama aslında bu çok açık. Ancak Jarota bunu açıklamadı.

En azından şimdi herkesin dikkatini çekmiş ve hafif bir avantaj elde etmiş durumdayım. Czeslawa kendine gelirken, ben yüksek sesle konuşmaya devam ediyorum. Gözlerim yol kenarında oturan beş yaralıya takılıyor ve bu bana bir fikir veriyor.

Onları kendi tarafıma çekmek istiyorum, kurt adamın yaralarının kimseyi canavara dönüştürmeyeceğini umarak.

"Kurt adamın ısırığı bulaşıcı değildir. Kurt adamın tırmalaması da öyle. Bu gece yaralanan hiç kimse, onun pençelerinden bulaşan pislikten başka bir şeyle enfekte olmamıştır.

Yaralıların iyileşebilmeleri için onlara bakacak mısın, fısıldayan? Swietko'nun çirkin yarısından bu kadar korkuyorsan, ben kendim tedavi ederim. Ve bunun için ödeme istemeyeceğim. Onlar bizim için hayatlarını tehlikeye attılar. Bu, onları ücretsiz tedavi etmek için yeterli bir neden.

Tam zamanında arkama dönüp Czeslawa'nın ifadesinin zehirli bir hal aldığını gördüm. Doğru, o en çok servetini önemsiyor, bu yüzden benim küçük konuşmam onu en hassas noktasından vurdu. Ben de ödemeyi önemsiyorum, ama o servetinden vazgeçmek zorunda kalırsa, ben de benimkinden vazgeçebilecek kadar küçük ruhluyum.

“Çizikler enfekte olmaz,” diyor sert bir sesle, erkekler onu izlerken, yaralılar yeni bir korkuyla gözlerini kocaman açmışlar. “Tabii ki. Kulübeme gelin. Yaraları sarayım.”

O bana dönüp, gözleri nefretle dolu bir şekilde baktığında, zaferle gülümsemeye hazırım. Yaralı adamlar gitti ve bazıları canavarın geri dönmesini beklemek için daha uzakta duruyor, izleyicilerimiz çok daha azaldı. Yine de, onun söylediği her şeyin etki yaratacağı kadar büyük bir kalabalık var.

Ve öyle de oluyor.

"Neden kimse Swietko'nun tedavisi için sana güvenmeli?" diye tükürür, sesi soğuktur. "Herkes onun senden nefret ettiğini ve senin de ondan nefret ettiğini biliyor. Belki de onun bir canavara dönüşmesini ya da acı içinde ölmesini istiyorsun. Belki de bu yüzden yalan söylüyorsun. Sanırım bu zavallı ruhun başına ne geleceğini göreceğiz, hm?"

O öfkeyle ayrılır ve ben, en iyi çabamı göstersem bile muhtemelen ölecek olan, bilinçsiz ve zar zor hayatta olan Swietko'nun başında kalırım, böylece onun sözlerini doğrularım.

Onun ölümü beni lanetleyecek.

Uzaklarda, bir çift sarı göz alaycı bir şekilde parıldıyor, şeytanın neşeli kahkahası rüzgarda yankılanıyor.

YIRMINCI BÖLÜM

Kasap

Swietko, onu kulübeme taşımak için kullandıkları saman arabasından indirildiklerinde hâlâ baygındı. Koruyucu keseler yaptıktan sonra kalan dağınıklığı hızla temizledim ve onu masanın üzerine yatırdılar. Bacakları masanın kenarından sarkıyordu, ben de dudaklarımı büzüp ayaklarını desteklemek için bir tabure getirdim.

Janek ve Darobor da Wacław gibi buradalar. Darobor bile beni şüpheyle izliyorlar ve içimden bir his, onların sadece yardım etmek için burada olmadıklarını söylüyor. Czesława'nın beni suçladığı şeyi yapmayacağımı görmek için her hareketimi izleyecekler.

Doğrusu, Swietko'ya yardım *edemeyeceğim* hiç aklıma gelmemişti. Onu kurt adamın pençesinde ağlarken gördüğüm anda, o benim düşmanım olmaktan çıktı ve sadece yardıma muhtaç bir insan oldu.

Ama şimdi Czesława düşmanlığımızı ortaya çıkardığı için, *onu* kurtarmak için böylesine korkunç bir çileye katlanmak zorunda olduğum için kızgınım. Çünkü o haklıydı. Swietko'dan nefret ediyorum. Neden ona yardım edeyim ki? Ama şimdi, benim kaderim de onun hayatta kalmasına bağlı. Bir çıkış yolu var: Kurt adam enfeksiyonunun yayıldığını gördüğümü söyleyip hatalı olduğumu itiraf edebilirim, ama bu pes etmek olur.

Ve ben teslim olmam. Ne Czesława'nın aptal oyunlarına, ne de Woland'a.

Woland. Kurt adamın neler yapabileceğini gördüğüm için, kendimi ve köyü kurtarması için ona yalvarmamı bekliyor. Evet, bu cazip bir teklif. Tehditten kurtulmak. Bir daha onunla yüzleşmek zorunda kalmamak.

Ama ben bundan daha güçlü biriyim.

"Votkayı sıcak suyla karıştır," diyorum Janek'e, daha önce ocağımın üzerinde kaynamaya bıraktığım kazanı işaret ederek. "Çok sıcak olmadığından emin ol ve boğulmasın diye küçük yudumlar ver."

Janek başını sallar ve adımları kararlı bir şekilde ocağa doğru yürür. Darobor'un kulübesinden getirdiği testere ve balta dolabımın üzerindedir. Aletleri işaret ederim.

"Testereyi votka ile temizle. Balta temizse silmene gerek yok.

Ateş işini görür."

Darobor başını sallar ve işe koyulur. Waclaw kapının yanında durur, tek kelime etmeden sadece izler. Swietko'nun parçalanmış koluna bakarak, boğazım düğümlenir. Derisi solgun, kan akışının kesilmesi nedeniyle eti zaten zarar görmüş, yara açık ve kırmızıdır. Wiosna'ya kesip kesmemem gerektiğini sormak isterdim, ama erkekler buradayken onunla konuşma riskini göze alamam.

Swietko'yu kaldırıp seyreltilmiş alkolü içiriyoruz. Kolayca içiyor ve bardak boşaldığında Janek'e daha fazla yapmasını söylüyorum. O da ateşi besliyor ve biz de baltanın bıçağını ısıtmak için ocağa koyuyoruz.

Bunu daha önce hiç yapmadığım için metalin ateşte ne kadar kalması gerektiğini bilmiyorum. Wiosna sessiz, umarım doğru yapıyorumdur.

Tam başlamak üzereyken kapı gürültüyle açılır. Swietko'nun karısı Alina içeri dalar.

"Tanrım," der, masamda yatan kocasını görünce. "O... O..."

"Bilmiyorum," diye keskin bir şekilde araya girdim. "Çok kan kaybetti ve kolunu kaybedecek. Üzgünüm, endişelendiğini biliyorum, ama sakın kalamıyorsan gitmelisin. Bu çok korkunç olacak."

Bana bakıyor, dudakları sessizce hareket ediyor. Yuvarlak yüzü kanı çekmiş, başörtüsü yana kaymış, dağınık, çilek sarısı saçları görünüyor. Mavi gözlerinde yaşlar birikiyor. Kocasını sevdiğini ve onunla çocuk sahibi olmak için çaresizce çabaladığını biliyorum. Yine de ona acımayı başaramıyorum.

Yapmam gereken korkunç, iğrenç bir iş var. Tek odaklandığım şey bu.

"Seninle dışarıda bekleyeceğim, Alina," diyor Waclaw sessizce, kolunu kollarını ona doluyor.

Bu, onu sersemliğinden çıkarır.

"Hayır." Alina, Waclaw'ın kolu omuzlarından düşene kadar ona yaklaşır. "Ben kalacağım. Lütfen..."

Bana büyük, çaresiz gözlerle bakar ve ben bir kez başımı sallar, oturması gerekirse diye onu hazırladığım yatağa doğru elimi sallarım. Bayılmamasını umarım, ama Alina bana mide bulandırıcı bir insan gibi gelmiyor.

Ve bana yalvarmasına gerek yok. Swietko'yu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım, bu noktada Czeslawa'ya kanıtlamak için bile değil. Woland'a beni elde edemeyeceğini göstermek için yapacağım. Yaptıklarından sonra olmaz. Asla olmaz.

"Başka bir turnikeye ihtiyacı olacak," diyor Wiosna ciddi bir sesle. "Şu anki turnikenin altını kesersen, kütük kötü iyileşir. Enfeksiyon kapabilir."

Başımı sallıyorum. Çok gerginim, ama şaşırtıcı bir şekilde, malzemelerimi alırken ellerim sabit. Yarayı sarmak için geniş bir keten kemeri, geçici turnikemin biraz üstüne sarıyorum ve büyük bir kaşıkla yeni turnikemi sıkıca bağlıyorum. Yeni turnike, Swietko'nun koltuk altının hemen altında. O zaman kolunu tamamen kaybedecek.

İki sıkı kumaş bandı arasında, kesmem gereken yeri gösteren dar bir deri şeridi var.

"Kötü dokuyu tamamen kesip çıkarmak için başka bir turnike yapıyorum," diyorum.

Wiosna, çoğu köylünün acı veya korkudan kafası karışık olduğu için onu anlayamayacağını iddia ettiği için bir şeyleri açıklamaktan nefret ederdi. Bir şey açıklıyorsa, bu sadece benim için olurdu. Ama hasta yatağından hasta yatağına fısıldayan kadını takip eden genç bir kız olarak, açıklamaları ifade edebileceğimden daha fazla takdir ediyordum.

Mantık ve gerçekler sakın kalmama yardımcı oluyordu. Bir işlemin neden gerekli olduğunu anlamak, onu daha az korkunç hale getiriyordu.

Bu yüzden, kaşığı çevirip turnikeyi sıkarken, her adımı ve nedenini kısa ve sessiz sözlerle açıklıyorum. Sonra, daha fazla gecikmek için bir neden kalmadığından, şişeden direkt olarak biraz votka yudumluyorum. Boğazımdan soğuk bir ateş gibi geçiyor.

"Uyanırsa, düzgün kesebilmem için onu tutmanız gerekecek," derim, içkiyle sakinleşmiş bir şekilde.

Çünkü bunu ben yapmalıyım. Bu, fısıldamanın en temel kurallarından biridir: fısıldayan kişi keser, diker ve ilacı verir. İş bu kadar zor olsa bile, başkasına devredilemez.

Çünkü bir şeyler ters giderse, fısıldayan kişi affedilir. Bu işin bir parçasıdır. Ama başka biri keder ve suçluluk duygusuyla ezilebilir, bu yüzden buradaki kimseye kesme işinde bana yardım etmesini isteyemem.

Bu sadece bana ait.

Swietko hala bilinçsiz, nefes alışış düzensiz ve zorlu, ama kolunu keserken bu şekilde kalacağını sanmıyorum. Soğuk ter sırtımdan aşağı akıyor, elbisem terden yapış yapış oldu.

Tanrılar. Gerçekten yapıyorum. "Testere temiz mi?"

Darobor bana parlak bıçağı uzatıyor. Dişlerimi sıkıp kendimi hazırlıyorum.

Derin bir nefes. İki. Kesiyorum.

İnsan eti ve kemiğini kesmenin sesi, daha önce hiç duymadığım bir ses. Bıçak kemiğe çarptığında içgüdüsel, ıslak ve tiz bir ses çıkıyor. Kusma isteğiyle mücadele ediyorum, boğazım o kadar sıkışmış ki, zar zor nefes alabiliyorum. Derisini ve kaslarını kesmek kolay, ama kemiğe ulaştığımda iş zorlaşıyor.

"Tanrılarım. Tanrılarım. Tanrılarım," diye tekrarlıyor Alina, kaybolmuş bir çocuk gibi ileri geri sallanarak. Elleri sıkıca kenetlenmiş ve göğsüne bastırılmış. Ona susması için bağırarak üzereyim, çünkü şu anda tanrılardan bıktım usandım. Bu laneti üzerimize getirenler onlar.

Sert ve acımasız bir şey söyleme fırsatım olmuyor, çünkü Swietko uyanıyor.

Onun insanlık dışı acı çılgılığı diğer tüm sesleri bastırıyor ve Alina'nın akılsız duasının sinir bozucu olduğunu düşündüğüme inanamıyorum. *Bu* bin kat daha kötü.

"Onu tutun!" Dişlerimi sıkarak bağırıyorum ve kolunu sabit tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Darobor, Swietko'nun omzunu masanın üstüne bastırıyor, Janek bacaklarına yaslanıyor ve Waclaw kafasını tutuyor. Bıçağın kemiğe çarptığını, ileri geri, ileri geri gördüm. Kollarım yanıyor, elbisem terden ağırlaşmış, ama durmuyorum. Ne kadar çabuk bitirsem, onun acısı o kadar kısa sürer.

"*Neredeyse bitti,*" diyor Wiosna, sesi sakın. Öğretmen gibi. "*Devam et. Şimdi başarısız olamazsın.*"

Onun istikrarlı varlığı yeni bir kararlılık dalgası uyandırıyor, vücudumdaki acıyı, yanlış yapma korkusunu görmezden gelmemi sağlıyor. Swietko çılgık çılgıca bağırırken ben izledim ve izledim. Onun akılsız, hayvani acısı ruhumu parçalıyor, zehir gibi zihnime sızıyor.

Eti kırmızı, yarasından kan yavaşça akıyor. Derisinin bittiği ve çıplak kasın başladığı yeri açıkça görüyorum. Kemiği

beyaz. Kesiyorum, vuruş vuruş, o insanlık dışı bir acı içinde çığlık atıyor.

Bir an için kafam karışıyor. Ben bir şifacı mıyım, yoksa bir kasap mı?

"Devam et!" diye tıslar Wiosna ve ben yavaşladığımı fark ederim. Gücüm azalıyor.

İyileştirmek için yeterli iradem, onu kurtarmak için yeterli kararlılığım yok. Başarısız olacağım.

Ama yapamam. Woland benim kaybetmemi istiyor. İnsanların ölmesini istiyor. Devam etmeliyim.

Ve böylece, içimdeki şifacıyı bırakıp kasaba uzanıyorum. Öfkeyi bedenime besliyorum, serbestçe akmasına izin veriyorum. Sonuçta Swietko'dan nefret etmek çok kolay. Bana söylediği isimleri hatırlıyorum. Beni ateş çemberine nasıl ittiğini. Bana her zaman küçümseyen bir alaycı gülümsemeyle baktığını, sanki ben bir haşereymişim gibi.

Nefret ve intikam duygusuyla sarılmış, öfkeyle nefes nefeseyim, artık acı hissetmiyorum. Daha hızlı, daha sert çalışıyorum ve Swietko daha yüksek, daha yüksek, daha yüksek çığlıklar atıyor... Her çığlık öfkemi besliyor, beni daha da sertleştiriyor. Dayanılmaz acıdan çarpılmış yüzünü görmek, içimdeki karanlık, aç bir yeri besliyor.

Daha fazla. Daha fazla acı. Daha fazla ıstırap.

Öfkenin çılgınlığı içinde kaybolmuşken, kolu ıslak bir sesle yere düşer, ayaklarımdan kıl payı kaçar. Testereyi bırakır ve ani sessizlikte nefes nefese kalırım. O yine bayılır ve Janek çoktan ocağın yanına gelmiş, baltanın kömürleşmiş sapını dikkatlice tutmaktadır. Bıçak turuncu renkte parıldamaktadır.

"Sıcak," diyor, sesi kusmamak için kendini zor tutuyormuş gibi kalın çıkıyor.

Arkamdaki duvar kancasından bir havlu alıp avucuma sardım. "Onu tut!" diye bağırdım, ellerim sapın ısısından yanıyor ve baltanın ağırlığından titriyordu

Yine de, damarlarımdan vahşi, coşkulu bir sevinç akıyor. Çünkü Swietko'yu damgalayacağım. Düşmanımı damgalayacağım, çıplak tenine ateş basacağım ve ona tekrar acı çektireceğim.

Bundan sonra beni asla unutamayacak. Bana yaptıkları, benim ona yaptıklarımın yanında sönük kalacak. Onun hayatını kurtarıyor olmamın bir önemi yok, çünkü içten içe Swietko'nun ölmeyi tercih edeceğini biliyorum.

Hayatının geri kalanını sakat olarak yaşamaktansa, savaşın şerefiyle ölmeyi tercih eder. Onu kurtarırsam benden daha da çok nefret edecek, çünkü bana ödeyemeyeceği bir borçlu olacak.

Oh, ne kadar acı çekecek. Umarım uzun olacak hayatının geri kalanında.

"Gülümsemeyi kes," diye Wiosna kulağıma sertçe fısıldadı. *"Deli gibi görünüyorsun."*

Gülümsemiğimin farkında bile değildim. Şimdi, ifademi kontrol etmek için elimden geleni yapıyorum, ama gülümsemeyi zorla bastırmak göğsümdeki coşkuyu dizginlemeye yetmiyor. Sıcak demiri Swietko'nun kütüğüne bastırıyorum, sertçe ve iyice bastırıyorum, eti cızırdamaya başlıyor.

Oda kızarmış et kokusuyla dolar. Swietko tekrar uyanır, ama bu sefer çığlık atmaz. Ağzı acı içinde açıktır, boynundaki tüm tendonlar kopmak üzereymiş gibi gergindir. Masadan kalkar. Waclaw ve Darobor küfürler savurur, onu çaresizce tutmaya çalışırlar.

O kasılır ve ben ağzına bir deri şeridi koymam gerektiğini hatırlarım, ama bunun için artık çok geç. Öte yandan, dilini ısıtır, beni ne ilgilendirir ki? Onun hakaretlerini özlemeyeceğim.

"Jaga!" Wiosna öfkeli ve üzgün bir şekilde kulağıma bağıyor. *"Kendine hakim ol!"*

Oh, evet, gülümseme. Geniş, zafer dolu sırtış yüzüme geri dönüyor, dişlerim görünüyor, dudaklarım o kadar gergin ki, karıncalanıyor. Onları birbirine bastırıp homurdanıyorum ve baltayı çekiyorum. Baltanın ucu, sanki ondan ayrılmak istemiyormuş gibi, bir anlığına Swietko'nun etine yapışıyor, sonra bırakıyor. Baltayı bırakıp duvara doğru geri çekiliyorum.

O masanın üzerine yığılıyor, ağzından sığ ve acı dolu nefesler çıkıyor. Kolunun olduğu yerde kahverengiye dönmüş, mühürlenmiş eti izliyorum. O kadar... dengesiz görünüyor ki. Yanlış.

Dizlerim titriyor. Aniden, tüm gücüm tükeniyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, duvara yaslanırken oda etrafımda hafifçe sallanıyor. Nefes nefeseyim, ama az önce çok hoş gelen yanık et kokusu boğazımı yakıyor.

Her şey bitene kadar kusmak *istiyorum*. Bu çile sona erene kadar. *"Dik dur.*

Daha sonra dinlenirsin. Ona daha fazla içki ver, sonra da bir tentür ve kan takviyesi içeceği hazırla. Ama önce

turnikeyi çıkar. Hadi kızım. Gözlerini aç!"

Dediğini yapıyorum, yüzüme yapışmış üç çift geniş, korkmuş gözle karşılaşıyorum. Alina bana bakmayan tek kişi. Swietko'nun yanında duruyor, titrekle elleriyle onun saçlarını okşarken gözyaşları sessizce yanaklarından akıyor.

Gözlerimi kırıyorum. Kafamı sallıyorum. Duvardan uzaklaşıyorum, bacaklarım titriyor, zar zor dengemi tutuyorum.

"Tamam," diyorum boğazım ağrıyarak. "Lütfen ona biraz daha su verin. Ama önce... bunu yapmam gerek."

Turnikeyi sıkıştıran kaşığı çözüp açtım, yanmış eti görmemeye çalışarak. Korkunçtu, ama yine de yapmam gerekeni yaptım. Kanaması durdu ve şansımız varsa, geceyi atlatacak.

Peki ya yarın? Wiosna'ya güvenebilir miyim? Yoksa Czeslawa haklı mı ve Swietko'nun kurt adama dönüşme riski var mı?

Ya da belki de Woland burada olduğu ve muhtemelen hastalıklı eğlencesi için her şeyi izlediği için bunların hepsi önemsizdir. Przemyslaw'ı lanetlediyse, Swietko'ya da aynısını yapabilir.

Tanrım. Neden bunu daha önce düşünmedim?

"Ben yaparım," diyor Alina boğuk bir sesle, Janek'in elinden bardağı alıyor.

Yine gözlerimi kırıştırıyorum, umutsuzca odaklanmaya çalışıyorum. Gözlerim masanın altındaki kola ve aletlere takılıyor. Baltanın bıçağında Swietko'nun yanmış parçaları var. Darobor bundan sonra bunu kullanacak mı acaba?

Ama hayır, odaklanmam gerek. Wiosna ne demişti? Ah, yarayı tedavi et.

"Ona göz kulak olun," diyorum onlara ve cevap beklemeden dışarı çıkıyorum.

Hava şimdi daha serin ve yanmış insan eti kokusunu temizlemek için derin nefesler alıyorum. Yine de koku tamamen gitmiyor. Saçlarıma ve elbiseme dolanmış, cildime yapışmış. Dudaklarımda yağlı, iğrenç bir varlık hissediyorum.

Kuyuma gidip ellerimi ve yüzümü soğuk suyla yıkarım, saçlarımda ve elbisemin ıslanmasını umursamadan. Bu biraz rahatlatır ama yine de ayağa kalkıp gökyüzüne baktığımda hâlâ zayıf ve titriyorum. Ay yüksekte, Chors ölümlülerin dünyasını izliyor.

O koku hala ağzımda, bu yüzden birkaç nane yaprağı koparıp çiğniyorum. Sonra, uzun, sağlam sığırkuyruğu bitkilerine yöneliyorum. Minik sarı çiçekleri soluk ay ışığında parıldıyor ve ben bir avuç dolusu büyük, etli yaprakları topluyorum, üzerlerini kaplayan tüyleri okşayarak batmamalarını sağlıyorum.

Çok geçmeden kulübeye geri dönerim ve temiz bir keten parçası üzerinde yaprakları eziyorum. Suyu çıkınca, onları Swietko'nun kütüğünün üzerine dikkatlice serer ve kompresin yerinde kalması için sararım.

"Taze sığırkuyruğu yaprakları yaraları iyileştirmek için en iyisidir," diyorum boğuk bir sesle, başımı kaldırmadan. "Burada kalması gerekiyor. Bu gece ve muhtemelen... yarın gece de. Yine dolunay var."

Yukarı bakmıyorum, açıklama yapmıyorum. Kemiklerime işleyen bir yorgunluk beni sarıyor ve konuşup hareket etsem de, sanki bedenimin dışında gibiyim.

Omzuma ağır bir el konduğunda irkilirim ve hırlayarak yukarı bakarım. Ama o sadece Darobor'dur, gözleri çok keskin ve naziktir, ifadesi sabittir.

"Dışarıda konuşabilir miyiz?"

Sersemlemiş bir şekilde başımı sallayıp onu takip ediyorum. Dışarı çıkarken Alina, Swietko'ya hüzünlü bir ninni söylüyor. Sanki o, sakinleştirilmesi gereken çocuğuymuş gibi.

"O dönüşecek mi, fısıldayan?" Darobor, kulübemin önünde durduğumuzda sorar, serin hava terimi kurutur ve rahatlatma vaat eder.

Ay'a bakıyorum, kendimi çaresiz ve bitkin hissediyorum. Yalan söylemenin bir anlamı yok.

"Dönebilir. Bilmiyorum."

Ona bakıyorum, gerçekten *bakıyorum*, esmer yüzündeki derin çizgileri inceliyorum. Otuzlu yaşlarının sonlarında, ama bu gece onu en az on yıl yaşlandırmış. Daha önce sadece açık kahverengi olan şakaklarında gümüş rengi saçlar görüyorum.

Ama yine de, onu daha yaşlı gösteren ay ışığı olabilir.

Yüz hatları sağlam, burnu dik, kaşları kalın, iyi beslendiği için yanakları dolgun. İri ve güçlü, ve birdenbire ona minnettar hissetmekten kendimi alamıyorum. Köyümüzde saygı duyduğum birkaç kişiden biri.

Bana karşı hiç açıkça karşı çıkmamış olması da buna yardımcı oluyor.

"Sen iyi bir lidersin," diyorum, o konuşmayıp beni derin bir kaş çatışıyla izlerken. "Güçlü bir miden var. Sen olmasaydın katliam olurdu."

Darobor bir kez başını salladı. "Sen iyi bir fısıldayıcısın. Orada iyi iş çıkardın."

Çenesi ile kulübemi işaret ediyor ve ben içimdeki ani sıkıntıyı gidermeye çalışarak iç çekiyorum. Şu anki durumumda, her zamanki savunma mekanizmalarımdan yoksunum ve bu yüzden onun övgüsü kalbime çok yakın geliyor. Çocukken buna çok açtım ve Wiosna bunu çok nadiren yapardı.

Onu memnun etmek için her zaman elimden gelenin en iyisini yaptım. Yine de, Wiosna'nın becerilerime yönelik kısa ve öz onayları, Darobor'unkiler kadar içime işlemeyi başaramadı.

Belki de Swietko'nun kolunu kesmek hayatımda yaptığım en zor şey olduğu içindir. Ya da belki Darobor bir erkek olduğu içindir. Beni izlerken gözlerinde babacan bir ifade var, gurur ve endişe karışımı, ve içimdeki zayıf, bastırılmış bir yanımla başını kaldırıyor, daha fazlasını istiyor. Kafamı sallıyorum, keşke bu kadar yorgun olmasaydım diyorum.

Duvarlarımı yeniden örmem gerekiyor. Bir erkeğin övgüsüne alışmak, başkalarına bağımlı hale gelmek işe yaramaz. Şimdiye kadar hayatta kalmamın sebebi bu değildi.

"Eğer... Eğer bir şey olursa, onu kontrol etmek için elimden geleni yaparım," diyorum. "Ama gerçekten ne olacağını bilmiyorum. Efsaneye göre... Sadece ısırmakla yetinmemesi gerekiyor."

Ama tanrılar karar verirse, ne olacağını kim bilebilir?" Darobor başını sallar, itirafımı doğal karşılar. "Zincirin var mı?"

Gözlerimi kırıştıtırırım, yorgunluktan zihnim normal hızında çalışmıyor. Ne demek istediğini anladığımda başımı sallarım. "Hayır. Keçi beslediğimiz zaman vardı, ama sanırım annem satmış."

"Sana bir zincir getireceğim."

Ve bununla birlikte, o da gitti. Kısa süre sonra, Waclaw ve Janek de ailelerinin yanına dönmek için ayrıldılar. Alina, Swietko'nun yanında kalarak saçlarını okşadı ve yatıştırıcı bir şarkı mırıldandı. Ben ise, kanının daha hızlı yenilenmesine yardımcı olmak için St. John's wort ve kurutulmuş üvez meyveleriyle bir çay hazırladım.

Onu boğazından aşağı dökerken, bir insanın hayatını mı kurtarıyorum yoksa yeni bir kurt adamın güçlenmesine mi yardım ediyorum, bilmiyorum.

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

Kupa

Chors yıldızlı gökyüzünde yavaşça yol alır. Omuzlarıma bir şal sararak dışarıda otururum ve tek başına titreyen bir mum ışığında daha fazla kese yaparım. Alina yatağında uyurken, kocası masada baygın yatmaktadır. Bacağına sağlam bir zincir sarılmıştır. Zincir, tek pencereden dışarı çıkıp dışarıdaki kalın bir huş ağacına bağlanmaktadır.

Otları ölçüp küçük kesecikleri ip ile bağlarken ellerim titriyor. Yorgunluktan görüşüm bulanıklaştığı için tekrar tekrar gözlerimi kırpma zorunda kalıyorum. Gözlerim zar zor çalışıyor, bu yüzden yolumda siyah, yağlı gölgeler koşarken, bunun sadece yorgun zihnimin bir oyunu olduğunu düşünüyorum.

Ta ki onlar bileklerimi sararak, yaptığım keseyi elimden alıp kollarımı yanlarıma sabitleyene kadar.

Daha dinlenmiş olsaydım çılgılık atardım, ama bu yeni lich'o'ya tek tepkim, göğüs kafesime hastalıklı bir şekilde vuran düzensiz kalp atışlarım. Onun kim olduğunu biliyorum ve ona karşı çaresizim. Bu yüzden gölgesinin beni tutmasına izin veriyorum ve onun ortaya çıkmasını bekliyorum.

Bir bulut ayı gizliyor. Woland, her zamanki gibi uzun ve çıplak, boynuzları yüksekte, çitimin siyah kütlesinden ayrılıyor.

"Nefesini boşa harcama," diye boğuk bir sesle fısıldıyorum. "Senin kazanmana izin vermeyeceğim." O, homurdanarak, düzgün, ölçülü adımlarla yaklaşıyor.

Sanki transa geçmiş gibi başım dönüyor, bu yüzden onu yargılamadan kabul ediyorum, siyah toynaklarına, güçlü kaslarına oynayan altında gözlerimle gözlerimle altında onun sallanan her adımda

ritmik bir şekilde sallanıyor.

Çıplaklığı konusunda hiç utanmıyor ve bu seferlik, bu beni utandırmıyor. Çok yorgunum, umursamayacak kadar.

"Kırıldığımı itiraf ediyorum," diyor, sesi yumuşak, tam önümde duruyor, rahat hissetmeyecek kadar yakın.

Düşük bir taburede oturuyorum ve yüzüm neredeyse onun kasık hizasında. Utanacak ya da tahrik olacak enerjim yok, bu yüzden sadece başımı kulübemin duvarına yaslayıp, yüzüne bakmaya bile çalışmıyorum.

Woland alçak bir kahkaha atıyor ve önümde çömeliyor. Hâlâ benden uzun, ama şimdi yüzünü görebiliyorum. Mum ışığı yüz hatlarını aydınlatırken, sinirli ve biraz da sevgi dolu görüldüğünü düşünüyorum.

Acaba o gerçekten burada mı, yoksa ben uykuya mı daldım? Belki de bu bir rüyadır.

"Neden kırıldın?" diye fısıldıyorum ve boğazımdaki gerginlik, konuşmak için gösterdiğim büyük *çaba*, bunun bir rüya olmadığına beni ikna ediyor. O burada ve ben hareket edemeyecek kadar güçsüzüm. Korkmam gerekirdi ama en ufak bir duygu bile uyandıramıyorum.

"Çünkü benim olmaktansa bir kurt adamla yüzleşmeyi tercih ediyorsun," diyor, gözleri parıldayarak.

Ama kızgın görünmüyor, sadece eğlenmiş gibi. Gözlerimi kırıştıtarak yüzüne odaklanmaya çalışıyorum. Böyle sakın olduğunda çok güzel, altın rengi gözleri yumuşak.

"Git buradan," diyorum zayıf bir sesle, az önce düşündüğüm şeyi fark edince içimde bir tedirginlik kıvılcımı parlıyor.

O güzel değil. O acımasız bir canavar ve ondan nefret ediyorum. Bogna'nın ölümüne neden oldu. Beni tecavüzle tehdit etti.

Woland kolunu kaldırıp parmaklarını şıklattı.

"Ben de inatçı olabilirim."

Hain gözlerim avucunun çizgileri üzerinde dolaşıyor, parmakları zarif ve güçlü, pençeleriyle daha da uzamış. Aptalca bir hayranlıkla bakarken, aniden elinde bir şey parlıyor.

Eli, birdenbire ortaya çıkan mücevherlerle süslü gümüş bir kadehi kavrar. Kadehi dudaklarıma götürür.

Başımı çevirecek kadar gücüm var, böylece kadehin kenarı ağzıma değil yanağıma değiyor. Woland sabırsızlıkla homurdanıyor.

"Bu sadece su. Saatlerdir hiçbir şey içmedin."

Ah, bu yüzden konuşmak bu kadar zor ve başım bu kadar dönüyor. Bir şekilde, in all the chaos around the werewolf's attack, Swietko's

ampütasyonu ve köye koruma sağlamak için çaresizce yaptığım yolculuk, bedenimi beslemeyi unuttum.

Wiosna neden hiçbir şey söylemedi acaba, ama zaten saatlerdir sessizdi. Bu iyi bir şey. Ona güvenmeye alışmamalıyım. Bir fısıldayan kendi kendine yetebilmeli, ama ben bu konuda feci şekilde başarısız oldum. Onun talimatları olmasaydı, Swietko'nun ameliyatını ve tedavisini mahvedecektim, bunu çok iyi biliyorum. Benim zayıflığım yüzünden o ölmüş olacaktı.

Ve şimdi, kendime dikkat etmediğim için acı verici bir şekilde savunmasız durumdayım.

Aptal, aptal.

"Beni bırak da kuyudan su alayım," diyorum, susuzluğumu fark ettiğim için boğazım kurumuş durumda.

Gölgeleri etrafımı sıkıca sarıyor, boğazıma baskı yapana kadar yukarı doğru sarıyor. Fiziksel bir dokunuş gibi hissediyorum ama öyle değil. Tutuşlarında serin ama canlı, güçlü ama kırılgan bir şey var. Tüm o öteki dünyaya ait kötülüklerine rağmen, bir şekilde *doğru* geliyorlar. Kaslarım gevşiyor, göğsüm karanlık kısıtlamalara karşı genişliyor.

Göğüslerime bastırıyorlar ve ben rahatlayarak iç çekiyorum. Göz kapaklarım düşüyor. Sadece uyumak istiyorum.

"Aptal olma," diye homurdanır Woland, yumuşak tavırları kaybolmuştur. "İçkine bir şey katmak isteseydim, sen bir yudum aldığın anda bardağına koyardım. O zaman bile, zehir gibi ölümlü bir hileye ihtiyacım yok. Seni bir bakışla öldürebilirim. Bu sadece su. İç şunu, gelin kız."

Başımı ona çeviriyorum ve bardağın kenarı alt dudağıma değiyor. Suyun kokusunu alıyorum, berrak ve serin. Dilim onu yudumlamak için kıpır kıpır oluyor. Yine de ona güvenmiyorum. Neden güveneyim ki?

Woland sinirli bir şekilde iç çeker ve nefesi cildimi okşar, sıcak ve hoştur. Akşam havasındaki odun dumanı gibi kokar. İçimde bir şey kırılır, kalkanım yerini özlemeye bırakır. Derin bir nefes alıp dudaklarımı aralarım, gözlerimi kapatırım.

Öyle olsun.

"Siktir, sonunda," diye mırıldanır.

Pençeli eli enseme kayar ve başımı nazikçe geriye doğru eğirir. Ağzıma bir sıvı dökülür, şimdiye kadar içtiğim en berrak, en tatlı su. Onun gölgeleri üzerimde okşayarak kayarken, meme uçlarımı okşarken, umursamadan açgözlülükle içerim. Kuyruğu bacağıma dolanır, elbisemi yukarı çeker. Bu su tanrıların nektarı gibi tadı var. Kurumuş boğazımı yatıştırır, yorgun bedenime güç verir

Woland'ın samimi dokunuşu beni uyandırırken, gölgeleri ve kuyruğu her geçişinde uyuşukluğum kayboluyor.

Çok çabuk biter. Kupa dudaklarımdan alınır, eli ensemden çekilir, gölgeleri kaybolur. Gözlerimi açtığımda, yolun üzerinde durmuş, kuyruğu bacaklarının arkasında sallanırken beni izliyor.

Penisi sertleşmiş, vücudundan dışarı çıkıntı yapıyor. Gölgeleri yüzünü sarıyor ve ifadesini ayırt edemiyorum.

Dudaklarımı şapırdatıyorum. Görüşüm birden netleşiyor, zihnim keskinleşiyor. Tiksinti midemi sıkıştırıyor, az önce yaptığının, onun bana dokunmasına izin verdiğimin farkına varıyorum, kemiklerimdeki huzur hissi paramparça oluyor.

"Neden?" diye bağıriyorum, ayağa fırlıyorum.

Hiç sallanmıyorum bile. Tanrılar. Bu normal su değildi. Bana bir şey verdi... İyileştirici bir şey. Anlamıyorum.

"Çünkü seninle oynamak çok zevkli," diyor karanlık bir kahkaha atarak, toynakları üzerinde dönüyor.

Gözlerimi kırpiyorum. O gitmiş, ben ise kulübemin önünde tek başıma, öfkeli ve aşağılanmış bir şekilde duruyorum. Onu içeri almamalıydım, elinden hiçbir şey almamalıydım. Onu uzaklaştırmak için yeterince güçlü olmadığım için kendimden nefret ediyorum.

Ama hala yapılacak çok iş var ve kimse kendini nefret ederek hiçbir şey başaramaz. Bu yüzden işe koyuluyorum.

İlk horoz öttüğünde, Woland'ı kafamdan tamamen silmişimdir. Yere serilmiş bir çarşafın üzerinde bir yığın kese durmaktadır, tüm ot ve kemik malzemelerim bu küçük keten torbalara konmuştur. Alnımdaki teri silerim ve doğudaki ormanın ötesinde doğan güneşe bakarım.

Bulutlar pembe, kırmızı ve altın rengi alevlerle parıldıyor, gökyüzü maviye dönüyor. Chors gitmiş, babasının mağara gibi krallığı Nawie'de uykuya dalmış. Dzadzbog'un hüküm sürme zamanı geldi.

Kuşlar tatlı, melodik şarkılarıyla onun yükselişini övüyorlar ve ben gözlerimi kapatıp serin havanın tadını çıkarıyor, çıplak ayak parmaklarımı çiğ ıslak çimlere gömüyorum. Zihnim yorgunluktan bitkin, ama bedenim güçlü ve dinlenmiş. Şeytan bana ne verdiyse, hala iyi gidiyor.

Bana yardım etmesinin nedenini tahmin etmeye çalışıyorum ama çok çabuk vazgeçiyorum. Çok fazla olasılık var. Belki de benim korkunç, iğrenç bir şekilde ölmemi izlemek istiyor ve benim ihmalem yüzünden ölmem eğlenceli olmaz. Ya da belki de sadece zayıflığımı kullanarak beni küçük düşürmek, pes ettirmek istedi.

Ama Woland'da mantık ya da mantıklı bir şey yok gibi görünüyor. Bana söylediği nedenden dolayı yapmış olabilir. Oynamak için.

Kulübemden acı dolu bir inilti geliyor. İç çekip hastama bakmak için kalkıyorum. Uykusuzluktan başım ağır olsa da, yine de kendime gülümsüyorum. Swietko'nun yaralarını tedavi etmekten zevk alacağım, çünkü bunun her dakikasından nefret edeceğini biliyorum.

Zihinsel yorgunluktan bulanık geçen günün sonunda hayal kırıklığına uğrarım. Swietko çoğu zaman bilinçsizdir, güçlü bitki çaylarım ve votkam en şiddetli ağrı geçene kadar onu uyutur. Bilinci açık olduğunda, sadece acı içinde inler ve bunda hiçbir zevk yoktur.

Hala enfeksiyon kapmayacağından emin olamıyorum, ama şansı şaşırtıcı derecede yüksek görünüyor.

Alina onun yanında kalıyor, sadece ekmek ve peynir almaya gidiyor ve bunları benimle paylaşıyor. Kendi yemeğimi getiriyorum ve gerçek bir ziyafet çekmek üzereyiz. Alina, taze dedikodular hakkında kaygısız bir sesle konuşuyor. En kötüsünün geçtiğine ve kocasının yaşayacağına ikna olmuş.

Dün geceki çile sona erdiğine göre, pozitif enerji ve umutla doludur. Kocası kanlı ve parçalanmış halde masamda yatarken, yüzü acıdan buruşmuş, huzursuz bir uykuda, onun gülümsemesini izlemek garip geliyor. Bu durumda çoğu eşin umutsuzluğa kapılacağını düşünüyorum, ama Alina öyle değil.

Dışarıdaki küçük masaya yiyeceklerimizi koyarken, kocasının en önemli organlarının hala yerinde olduğunu ve umarım işlevsel olduğunu söyleyerek şaka yapıyor. Isırgan otu çayı içtiğimde boğazım düğümleniyor. Bu kadın gerçekten çok çocuk istiyor.

Yemek yerken ona ekmek vermeyi reddettiğimde, o da elime ekmek sıkıştırıyor. “Lütfen, Jaga. En azından bunu yapabilirim,” diyor, gözleri sevinçle parlıyor.

"Daha sonra, zamanım olduğunda sana kürkler getireceğim. Çok fazla kürkümüz var. Swietko çok iyi bir avcıydı."

Küçük bir gülümsemeyle başka yere bakar ve ben, kullandığı kelimeye – “*idi*” – yorum yapmadan başımı sallarım. Ama haklıdır. Bir kolu eksikken artık avlanamaz. Acaba bu yüzden mi bu kadar mutlu? Belki de her gün uzun saatler boyunca ormana kaybolmasından nefret ediyordu.

Sormamayı tercih ettim.

Öğleden sonra, Alina'yı uyuyan kocasına bakması için bırakıp Darobor'u görmeye gidiyorum. Wacław ile birlikte evinin arkasındaki ahırın yanında oturuyorlar. Armut ağacının gölgesinde, hafif, seyreltilmiş bal likörü içiyorlar, yakınlarda uzun ayçiçekleri hafif esintiyle sallanıyor.

Yorgun yüzleri ve kan çanağı gözleri olmasa, çok huzurlu bir manzara olurdu. Aralarındaki, hava koşullarından yıpranmış ahşap masanın üzerinde küçük taşlardan oluşan bir daire var. Ortada büyük, pürüzlü bir kaya, etrafında ise daha küçük taşlar var.

Görünüşe göre bir strateji toplantısına denk gelmişim.

"Bu kurt adam mı?" diye soruyorum, ortadaki kayayı işaret ederek. "Çünkü benzerlik çok ilginç. Hatta iki sivri kulağı bile var."

Waclaw, ne dediğimi anlamamış gibi bana göz kırparken, Darobor kaşlarını çatıyor.

"Bu şaka yapılacak bir konu değil," diye beni uyarır, rüzgârda yankılanan sessiz bir homurtu eşliğinde. *Wiosna*. Geri dönmüş.

Ciddi görünmek için elimden geleni yapıyorum, ama gerçekte başım dönüyor ve yorgunluktan sarhoş gibiyim. Bu çok tuhaf bir his ve imkansız bir çelişki. İki gündür gözümü kırpmadan uyumadığım için zihnim neredeyse tamamen kapanmış durumda, ama bedenim güçlü ve zinde hissediyor.

Belki de Woland'ın amacı beni delirtmektir. Çünkü beni birazcık tanıyorsa, uykuyu mümkün olduğunca ertelediğimi bilir. Özellikle de şu anda bana ihtiyaç duyulduğu için. Vücudum beni dinlenmeye zorlamadıkça, zihnim çökene kadar devam edeceğim.

"Haklısınız. Özür dilerim," diyorum adamlara, yaptığım kese stoğunu göstererek. "Bunların işinize yarayabileceğini düşündüm. Dün gece yeterince işe yaradılar gibi görünüyordu."

Ve işe yaradılar. Kurt adam, açık kapılardan her şeyi izleyen insanlar olmasına rağmen, hiçbir zaman yol kenarındaki evlere girmeye çalışmadı. Elbette, canavar ona saldıran adamlarla meşgul olabilir, ama benim torbalarımın oluşturduğu koruyucu çizgiyi geçebileceğini sanmıyorum.

Bu yüzden çok daha fazlasını yaptım. Satmak için değil, Darobor'un stratejisine yardımcı olmak için.

"Onlar sadece bir arsanın sınırları içinde gömülürse işe yarar ve bir ev olması gerekir. İnsanların yaşadığı bir ev," diye açıklıyorum. "Yani onları yolun üzerine gömüp yolunu kesmek gibi bir şey yapamazsın, ama... Dün kurt adamlarla karşılaştığın yeri gördükten sonra, benim keselerimden daha fazlasına ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Onları dağıtmayı senin takdirine bırakıyorum."

Waclaw bana hafif bir gülümsemeyle başını sallar. Fazla konuşmaz, ama bu hareketi ile çok şey ifade eder. Onda bir dost bulmuşum gibi görünüyor, neden olmasın ki? Sonuçta, Czeslawa reddettiğinde ben onun ailesine yardım ettim.

Darobor başını kaldırdığında gülümsemiyor. Aksine, yüzü sert, kalın kaşları çatılmış. Tüylerim diken diken oluyor, fısıldamalarımın bir işe yaramadığını, dün gecedan sonra bana güvenmediğini, gitmem ve bir daha dönmemem gerektiğini söyleyeceğini düşünerek kendimi hazırlıyorum, ya da...

"Bu gece kulübende kalacağına söz ver," diyor ayağa kalkarken. "Dün gece dışarı çıkmamalıydın. Tehlikeliydi ve bir daha dışarı çıkmaya izin veremem. Evde kal."

Ağzımı açıp kapattım, tamamen şaşkına dönmüştüm.

"Ne? Neden?" diye sorabildim sonunda.

Darobor bana inanamayan bir bakış atar, mavi gözleri öfkeyle parlar. "Nedenini ne demek? Paramparça olmamak için! Tanrı aşkına, Jaga. Dün gece dışarı çıkmak için aklına ne geldi ki?"

"Ben... Ben..."

Tanrılar, bu çok utanç verici. Aniden, yine altı yaşındayım ve annem bir gün köye gelen kuduz bir tilkiyi okşamaya çalıştığım için beni azarlıyor. Zavallı hayvan ağzından köpükler saçıyor ve hırıliyordu, insanlardan korkamayacak kadar hastaydı. Bütün çocuklar ondan kaçarken, ben yol boyunca topallayarak yürüyen hayvanın çok üzgün ve terk edilmiş göründüğünü düşünmüştüm. Annem beni oradan uzaklaştırır uzaklaştırmaz Tolimir'in babası onu bir okla vurdu. Hala aldığım azarı hatırlıyorum.

Aynı gün, Wiosna tehlikeden korkmadığım için beni övdü.

"Bir fısıldayan korkusuz olmalı," dedi. "Çok daha kötülerile karşılaşacaksın. Ama kuduz hayvanlardan uzak dur. Kuduz tedavim sadece yarı yarıya işe yarıyor."

Wiosna böylesine cesurdu, çırağı olduğum anda beni geceleri ormana götürdü, yedi yaşına geldiğimde işlere ve küçük ameliyatlara yardım etmem için yanına aldı.

Ama şimdi, dün gece bana kaçmamı söylediğini hatırlıyorum. Wiosna bile kurt adamdan korkuyordu. Ben de korkuyordum, ama...

Ama ben korkuya alışkınım. O kadar tanıdık ki, bazen ona göre davranmayı unutuyorum.

Ve bu çok kolay. Açık alanda olmak, çeneyi kaldırıp dişleri göstererek tehlikeyle yüzleşmek benim için çok doğal, çünkü bildiğim tek yol bu. Hiçbir zaman korunmayı hak ettiğimi düşünmedim. Hayatımın tamamını geçirdiğim köy her zaman düşmanca bir yerdi, insanlar şüpheliydi, diğer çocuklar bana zorbalık yaptığında kimse beni savunmazdı.

Peki beni kim koruyacaktı? Annem, tıpkı benim şu anda olduğu gibi, dışlanmaktan çok korktuğu için beni korumadı. Wiosna, çocukların bana taş attığını veya hakaret ettiğini söylediğimde

ama o da hiçbir şey yapmadı.

Bana sabırlı olup beklememi söyledi, çünkü yapılabilecek bir şey yoktu. Bazen, onun istediği gibi onun ardından fısıldayan kişi olduğumda kaderimin değişeceğini ve bana zulmedenlerin boyun eğip ayakkabılarımı öpmek zorunda kalacaklarını vaat etti.

Bu arada, benim de buna katlanmam bekleniyordu.

Darobor'un benim güvenliğim için duyduğu samimi endişenin beni şaşırtması gerçekten şaşırtıcı mı? Sanırım bu da çok normal bir şey. Beş çocuk babası, iki kızı ve üç oğlu var, endişelenmesi, koruyucu olması onun için doğal bir şey olmalı.

"Teşekkür ederim," diyorum, kendimi toparlayarak. "Ben... Evet, bu gece evde kalacağım. Zaten Swietko'ya göz kulak olmam gerekiyor."

"Evet, evet," diye başını sallayarak bıyığını çekiştirir. "O nasıl?"

"Daha iyi. Dinleniyor. Alina şu anda onunla birlikte, ama ben gerçekten geri dönmeliyim."

Waclaw da ayağa kalkar, saygıyla veda eder ve ben ikisine de başımı sallarım. Tam uzaklaşmak üzereyken aklıma bir şey gelir.

"Darobor," diye doğrudan ona sesleniyorum, sorumlu kişinin o olduğunu biliyorum. "Birisi yaralanırsa lütfen beni çağırır mısınız?"

Kaşlarını çatıyor, sanki tuhaf bir şey söylemişim gibi başını eğiyor. Konuştuğunda, sorduğum için şaşırmış gibi geliyor. "Elbette. İlk çağırdığımız kişi siz olacaksınız."

Teşekkür etmek için başımı sallıyorum, gülümsemeyi zor tutuyorum. Kafamdaki hafiflik, bu küçük zaferden dolayı başımı döndürüyor. Çünkü sadece gerçek bir fısıldayan gibi yaralıları tedavi etmek için çağrılmayacağım, beni *ilk olarak* çağıracaklar. Umarım Czeslawa bunu fark ettiğinde yüzünü görebilirim.

Kaderim daha iyiye doğru değişmek üzere, bunu biliyorum. Ve benimle daha iyi bir gelecek arasında duran tek şey kurt adam.

Ve tabii ki Woland, ama onun için sonra endişeleneceğim.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Kötü

Güneş battığında, yorgunluğum beni tamamen ele geçirir. Swietko'nun boğazına sayısız içki döktüm, kulübemin etrafındaki korumaları kontrol ettim ve Alina'nın kız kardeşinin hepimize getirdiği çorbayı zorla içtim.

Midem kötü bir hisle ağırlaşmış, uyluğuma bağladığım gümüş bıçak bir suçlama gibi yakıyor. Darobor'a evde kalacağıma söz verdiğim için kendimden nefret ediyorum. Woland'ın dün gece bana, canavarı benim için yarattığını söylediği sözleri kafamda yankılanıyor. Kurt adam bir bakıma benim sorumluluğumda ve ben çaresizce dışarı çıkıp yardım etmek istiyorum.

Yine de, dün gece pek yardımcı olamadığımı itiraf etmeliyim. Çünkü ne yaptım? Erkeklerin arkasına saklandım ve canavar gidene kadar izledim. Bu gece de farklı bir şey yapacağımı sanmıyorum, bu yüzden yerinde kalma kararımı pekiştiriyorum.

Şu anda, alacakaranlık çökerken kulübemin arkasında duruyorum. Ay her an doğabilir ve son koruma önlemlerimi almam gerekiyor.

Kuyudan aldığım suyla, Swietko'nun kesik kolundaki eti yakmak için kullandığım ateşi söndürüyorum. Kömürleşmiş odun ve kemiklerin üzerinde tıslayan buhar yükseliyor ve yorgun kaslarım bu çabaya karşı çıkarken, ben daha fazla su döküyorum.

İsteğim dışında, Woland'ın sihirli suyundan biraz istiyorum. Sadece kurt adamlar başa çıkıncaya kadar dayanabilmek için. Ama tabii ki Woland ortalarda yok ve ben ondan asla bir iyilik istemezdim.

Tanrım, sonunda biraz uykuya dalmam ve kafamı toparlamam lazım ki onu düzgün bir şekilde nefret edebileyim, elinden şüpheli içecekleri kabul etmeden ya da

bana dokunduğunda içim ısınmasın. Evet, ondan nefret ediyorum.

Sadece yeterince değil.

Yukarı bakıp titriyorum, ayın ilk ışığının ormanın üzerindeki bulutları okşadığını fark ediyorum. Chors her an dışarı çıkabilir. Ateşin kalıntıları hala çok sıcak, Swietko'nun kararmış kemikleri duman çıkarıyor, yüzeylerine kömürleşmiş et parçaları yapışmış. Yüzümü buruşturup elime bir bez sarıyorum ve en kalın, en uzun kemiği alıyorum. Bu iş görür.

Hızlı adımlarla kulübenin önüne giderim. Alina içeridedir, bu yüzden ona dışarı çıkması için havlarım. Bahçede, benim işimi bitirmemi beklemesi gerekiyordu.

"Üzgünüm," diyor utangaç bir şekilde, saçını eşarbıyla bağlayarak dışarı çıkarken. "Acı içinde inliyordu, ben de yanına oturdum. Oh. Ne... O ne?"

Elimdeki siyah, hala dumanı tüten kemiği işaret ediyor. Dudaklarımı büzüyorum. Kumaşın içinden bile ısısı rahatsız edici ve onun kocasının yanmış bir parçasını tuttuğumun derinlemesine farkındayım.

"Eğer kurt adama dönüşürse yolunu kesecek bir şey," diyorum, belirsiz kalmaya karar vererek. "Ay çıktığında bana söyler misin?"

Kafasını salladı ve ben de kendime küçük, yorgun bir iç çekiş izni verdim. Alina dikkatini dağıttığında, gökyüzünü izlerken, dikkatlice kulübeme baktım. Swietko masanın üzerindeydi, hareketleri yavaştı ve sessizce inliyordu. Yanmış kemiği eşğin üzerine koydum ve avucumdan çıkardığım kirli bezle örttüm.

Zincirlenmiş olduğunu biliyorum, ama kurtadamlar güçlüdür. Kurbanın kemiği, ya da bu durumda canavarın kendisi, kurtadamları uzak tutması gerekir. Umarım bu, dönüşürse onu *içeride* tutar.

Ve eğer bu olursa, kulübem muhtemelen harap olacak. Ama mobilyalarımın tahrip edilmesine katlanabilirim. Katlanamayacağım şey, yanılmış olmak. Czeslawa bu gece iki kurt adamın dolaşacağını söylediğinden beri, haklı olduğumu ve Swietko'nun zararsız olduğunu kanıtlamak için neredeyse her bedeli ödemeye hazırdım. Ya da en azından, yeterince kontrol altında tutulduğunu.

"Jaga, kazı yaptın mı?" Alina, bana sırtını dönerek doğuya doğru bakarken seslendi. "Çünkü buradaki zemin çok düzensiz. Biri takılıp düşebilir."

"Waclaw'dan aldığım kuzu kemiklerini kapımın önüne gömdüm," diyorum kaşlarımı çatarak, kemiklerin eşikte sabit durduğundan emin olarak.

Herhangi bir nedenle yuvarlanırsa, tehlikeye gireriz. Kömürleşmiş kuzu kemikleri gibi onu da gömmek isterdim, ama zaman yok. Bu geçici bariyer

işe yaramak zorunda. Wiosna'nın derslerinden hatırladığım bilgilere göre, ne Przemyslaw ne de Swietko ona dokunabilir veya geçebilir.

Przemyslaw, çünkü bu kurbanının kemiği. Swietko ise, çünkü bu onun kemiği. "Ay çıktı," diyor Alina.

Ön kapımdan uzaklaşıp Swietko'ya dikkatle bakıyorum. Hareket etmiyor, ses çıkarmıyor. Vücudu normal görünüyor, güven verici bir şekilde insan ve huzurlu. Kalbim hızlı atıyor, heyecan yorgunluğu bir anlığına bir kenara itiyor, ama nefesimi düzenli almaya çalışıyorum.

Onun dönüşmesini istemiyorum, ama eğer dönüşürse, böyle iyi bir manzaraya sahip olmaktan heyecan duyuyorum. Bunu görmek istiyorum. Kurt adam laneti, korkutucu olsa da, saf sihir. Benim arzuladığım türden bir güç.

Saniyeler geçiyor. Köyden birkaç erkek sesi geliyor, nöbetçiler herkese ayın doğduğunu haber vermek için sesleniyorlar. Swietko'nun bacağı seğiriyor ve ben ellerimi yumruk yapıyorum. Her an olabilir...

"Nefesini tutma," diyor Woland kulağıma fısıldayarak, sesi eğlenceli, hayalet dudakları tenime değiyor. *"Bu, bu ayrıcalığa layık değildi."*

Swietko'ya bakmaya devam ederken gözlerimi kuvvetlice kırpyorum. Zihnim ağır çalışıyor, bu yüzden ilk başta Woland'ın ne demek istediğini ve bu ayrıcalığın ne olduğunu anlamıyorum. Alina yanıma geliyor, endişeyle kollarını ovuştururken açık kapıdan içeri bakıyor. Şeytanın sözlerini düşünmeye devam ediyorum, zihnim zorlukla çalışıyor.

Ve sonunda anlıyorum.

"Ayrıcalıkmiş, hadi oradan," diye mırıldanıyorum, Alina bana tuhaf bir şekilde bakıyor. Kafamı sallıyorum. "Kendi kendime konuşuyordum. Kocan iyi. Lanetlenmiş olsaydı, ay doğduğu anda dönüşmüş olurdu."

Wiosna bana kurtadamlar hakkında bunu öğretmişti. Dönüşmek için ayın doğrudan ışığına ihtiyaçları yoktur ve dönüşüm kontrol edilemez. Chors'un gökyüzünde görünmesi, canavarın ortaya çıkmasını tetikler.

Yani hayır, Swietko lanetlenmeye layık değildi. Sanırım Woland onu yeterince kötü bulmuyor ve haklı olduğunu kabul ediyorum. Eğer tüm önemsiz, hoş olmayan insanlar lanetlenseydi, geriye hiçbir ölümlü kalmazdı.

"Bence geri dönebilirsin..." diye başlıyorum, ama telaşlı bir erkek çığlığı sözümü kesiyor. Köyün diğer tarafından geliyor, uzaktan duyulacak kadar yüksek.

Alina nefesini tutar ve ben elimi göğsüme bastırırım. Kurt adam, ay doğduktan kısa bir süre sonra köye girmek için yakınlarda beklemek zorundaydı. Hâlâ

yaralı mı, bu da erkeklere avantaj sağlıyor mu, yoksa sihirli bir şekilde iyileşti mi?

Başka bir çığlık daha duyulur, sonra bir tane daha, gittikçe yaklaşıyor. Waclaw'ın bana verdiği kuzu kemikleri kapımı koruduğu için, olabildiğince güvende olduğumu biliyorum. Onları gömmüş olmam da iyi oldu, çünkü keselerimi satmaya başladığımdan beri kendime hiç bırakmadım.

Panik içinde bir çığlık, daha da yakın. Sanki adamlar ana yollara dizilmiş ve kurt adamın köyden geçişini takip ediyorlar. Ama şimdi bir şey değişti. Çılgınca bağırışlar var ve sanırım "Yemi geçti!" kelimelerini anlıyorum, ama emin değilim.

Korunmamın hemen arkasından daha yakından bakmak umuduyla kapıya döndüğümde, kalbim dehşet gibi bir karışıklıkla dondu.

Biri burayı kazmış. Alina'nın dediği gibi, yerde açıkça görülebilen, aceleyle yapılmış bir çukur var. Bakmak için ilk adımı atmadan önce, ne bulacağımı biliyorum.

Evimi koruyan kemikler gitmiş. "İçeri gir!" diye bağıryorum, Alina'ya dönerek.

Gözleri büyüdü ve konuşmak için ağzını açtı. Onu kulübeme doğru ittim.

"Eve gir! Hemen!"

O dönüp içeri koşar, ben de onu takip ederim, eşiği geçerken Swietko'nun kemiklerini rahatsız etmediği için rahatlarım. İçeride güvende olmalıyız. Şimdi, tek yapmam gereken...

"O kadar hızlı değil."

Woland'ın sesinde öyle bir zevk, öyle sonsuz bir zafer var ki, söylediklerini hemen anlamıyorum. Sonra anlıyorum. Gölgeleeri ayaklarımın etrafındaki çimlerden fırlayıp, sarmaşıklar gibi ayak bileklerimi sarıyor, beni tuzağa düşürüyor.

Hırıldayarak kurtulmaya çalışıyorum, ama önce ayaklarımın ucunu bile kaldıramıyorum, sonra da hiç hareket ettiremiyorum. Gölgeleer beni yere bağlayarak sıkıca tutuyorlar. İtip çekerek mücadele ediyorum, ama ne kadar direnirsem, o kadar sıkı sarılıyorlar.

Ta ki aniden yok olana kadar. Şaşkınlık içinde çığlık atarak yere düşerim, ellerim çimlere çarpar. Hemen ayağa kalkarım, ama kulübenin güvenliğine doğru bir adım atmadan önce donakalırım.

Arkamda tehditkar bir hırıltı yankılanıyor. Düşük ve acımasız bir şekilde başlıyor ve her an daha da yükseliyor, ta ki korkunç bir hırıltıya dönüşene kadar.

Şoktan ses çıkaramadan hızla arkama dönüyorum. Damarlarımda dolaşan kan donuyor.

Kurt adam burada, ürkütücü insan gözleri - *Przemyslaw'ın gözleri* - bana bakarken, yolumdaki kazılmış çukurun üzerinden yavaşça, dikkatlice adım atıyor. Boğazının derinliklerinden başka bir hırıltı yükseliyor.

Kulübemin içinden bir çığlık geliyor, Alina dehşet içinde bağılıyor ve sonra kapı çarpıyor. Boğazım düğümleniyor, eğilip bıçağımın kayışını çözüyorum. Yavaş, dikkatli hareketlerle eteğimi kaldırıp sıcak, tahta sapını tutuyorum, canavar ise bana doğru bir adım daha atıyor.

Uzun, sarı dişleri görünür, ağzından salya damlıyor. Dün geceki gibi şekilsiz ve çirkin bir şekilde dört ayak üzerinde yürüyor. Hareketlerinin yavaşlığının aldatıcı olduğunu biliyorum. Her an zıplayıp boynumu ısırabilir.

Ölmüş sayılırım.

"Ona oturmasını söyledim, ama sanırım önce oynamak istiyor," diyor Woland arkamda, eğleniyor ve rahat görünüyor. Sesi normal, bazen olduğu gibi tuhaf bir yankı yok ve onun burada, bedeniyle burada olduğu hissini bir türlü atamıyorum. "Aferin köpecik."

Gözlerim bu canavara kilitlenmemiş olsaydı, gerçek deliliğin neye benzediğini görmek için ona bir bakardım. Çünkü sadece şeytan, bu korkunç kas yığını ve çürümüş kürklü yaratığı *köpek yavrusu* olarak adlandıracak kadar deli olabilir. O tamamen kaygısızken, ben paniklememek için kendimi zor tutuyorum. Woland'ın kaygısız tavrı beni hiç sakinleştirmiyor.

Yavaşça geri çekilirken, gözlerimi kurt adamdan ayırmıyorum. Gözlerim bu çabadan dolayı yanıyor ama göz kırpmıyorum, çünkü ani bir hareketin onu kışkırtacağından korkuyorum. Göz kapağımın titremesi gibi küçük bir hareket bile.

"Kemiği çıkardın mı?" diye fısıldıyorum, sesimi dün gece Darobor'un ki kadar yatıştırıcı hale getirmeye çalışıyorum. Ama başaramıyorum. Sesimde titreme var, korkumu ele veriyor.

Canavarın hırıltısı daha sertleşir ve kendini silkeler, çürümüş tüyler dökülür. Yutkunurum ve Woland kıkırdayarak izlerken, acı verici derecede yavaş bir adım daha geri atarım.

"Hayır. Aslında senin yine dışarıda, pervasız bir cadı gibi olacağını düşünmüştüm. Ama bu daha da iyi. Küçük intikamların gücünü asla küçümseme, poppy kız."

Kurt adam, sanki bir sineği kovmak istercesine başını sallar. Woland'ı zihnimden uzaklaştırırım, çünkü şu anda herhangi bir dikkat dağınıklığının beni öldürebileceğini biliyorum. Onun

sözleri de kafamdan uçup gidiyor. O her zaman bilmece gibi konuşur ve ben onun sözlerinin anlamını çözmek için zihnimde yer yok.

Terli avucum bıçağın sapında kayıyor ve ben onu çaresizce sıkıca tutarak geriye ve sola doğru adım atıyorum. En son istediğim şey kulübemin duvarına sıkışmak, bu yüzden yavaşça sebze bahçeme doğru ilerliyorum.

Hâlâ umutsuz bir durum. Muhtemelen bıçağımı kaldırmadan önce ikiye bölüneceğim.

Kan kulaklarımda sıcak ve gürültülü bir şekilde akıyor, tüm vücudum kaçma ihtiyacıyla titriyor. Bu dürtüyü yutuyorum, mideimin derinliklerine, çünkü kurt adam benden çok daha hızlı. Ondan asla kaçamam.

"Sanki dans ediyormuşsun gibi," diyor Woland boş bir merakla. "Bir adım-iki, bir adım-iki, ve... Oops."

Kurt adamın ayağı düz olmayan zeminde kayar ve öfkeyle hırlar, tükürük saçarak. Nefesim sığlaşır, kokusu diğer tüm korkunç özellikleri gibi beni kaçmaya itiyor. Kendimi zorladığım doğal olmayan yavaşlıktan vücudum titriyor.

Kır evimin ön duvarına geldiğimde, gözümün ucuyla Woland'ı görüyorum, salatalık tarlamin yumuşak toprağına basıyor. Sanki içeride saklanamayacağımı emin olmak istercesine kapıma yaslanıyor. Koyu gri ön kolları göğsünde kavuşturulmuş, duruşu rahat. Bir adım daha atıp onu gözden kaybedince, parlak ve içten bir kahkaha atıyor.

Kurt adamın gözleri parlıyor, insan gibi ama yine de değil. Yavaşça bir adım daha geri çekilmeye çalışıyorum ama dengem bozuluyor. Çok sert bir şekilde yere düşüyorum, nefesim kesiliyor.

Canavar zıplar.

Çok hızlı, çok güçlü. Ondan kaçamam, bu yüzden denemiyorum bile. Bunun yerine, yere düşüp yuvarlanıyorum ve yere yayılmış salatalık bitkilerimi ezip geçiyorum. Kurt adam hemen arkama düşüyor, öfkeli bir hırıltı havayı yırtıyor.

"Aferin," diye alay ediyor Woland.

Yukarı bakıp nerede olduğunu görecektim yok, çünkü canavar bana saldırıyor. Saf içgüdülerimle tekrar yuvarlanıyorum ve uzun, jilet gibi keskin pençeleri kıl payı beni ısıkılıyor.

"Dikkatli ol yoksa bir parçan kaybolur."

Canavarın dengesiz kalçalarının hareketlerini etkilediği için kendini toparlamak için bir an zamana ihtiyacı olduğunu fırsat bilirim. Yuvarlanarak ayağa kalkarım ama dizlerimi bükerek alçak kalırım

dizlerimin üzerinde kalırım. Kurt adam kükrer ve pençesiyle bana saldırır, ben de homurdanarak geriye atlarım.

Ama bu sefer çok yavaş kaldım. Göğsümde, meme ucumu kıl payı ıskalayan uzun bir yara açılır. Elbisem yırtılır ve hızla kanla ıslanır. Acıdan tıslarım ama zaman yok, hiç zaman yok. Pençeler yine bana doğru gelir ve ben yön değiştiririm, ayağım bir şeye takılır.

Bir çığlık atarak yere düşerim, kurt adam üzerime atlamadan önce sırt üstü yuvarlanmayı başarırım, iğrenç vücudu beni yere bastırır. Çığlık atar ve bıçağımla saplarım, ama canavar bıçağı elimden alır. Bıçak bahçemde bir yerlerde kaybolur.

Sıcak, kokuşmuş bir tükürük damlası yanağıma düşer. Dişlerimi sıkarım, ama yine de dehşet dolu bir iniltiyi bastıramam. Canavarın iğrenç nefesi yüzümü sarar ve her nefes alışımında burnuma girer. Kıpırdamaya çalışıyorum ama canavar hırlıyor, devasa ağırlığını üzerime daha sıkı bir şekilde yerleştiriyor, şekilsiz kalçaları benimkileri yere sabitliyor. Çenesini çok geniş açıyor ve başını canavarca bir gırgırla indiriyor. Gözlerimi sıkıca kapatıp yüzümü yana çeviriyorum, bekliyorum...

Ölüm.

Bekliyorum. Ve bekliyorum. Kalbim, juguler damarım koparıldığında kanımı vücudumdan dışarı itmek zorunda kalmadan önce kaçmaya çalışır gibi göğsümde çarpıyor. Kötü koku boğazımı yakıyor, kurt adamın çürümüş etinin yapışkan nemi elbiseme sızıyor.

Ve yine de bekliyorum. Sonunda, hareket etmediğini fark ediyorum. Kurt adam tamamen hareketsiz, nefes bile almıyor. Sanki donmuş gibi.

Yanıldığımı düşünerek korkuyorum ama yine de kendim görmek zorundayım, gözlerimi aralıyorum.

Woland'ın parıldayan sarı irislerini yüzümün hemen önünde görünce çığlık atıyorum. Kurt adamın pençesinin hemen arkasında, şakağımın yanındaki çimlere yaslanmış, merakla bana bakıyor. Gözlerimi kırpyorum. Woland da gözlerini kırpyor ve onun çimlerde yan yatmakta olduğunu fark ediyorum, ama yeşilin en ufak bir izini bile göremiyorum. Onun gölgeleriyle sarılmış durumdayız.

Tıpkı Kupala'da benimle yalnız kalmak için zamanı durdurduğu gibi.

Yüzümü yavaşça yukarı çeviriyorum ve tam üstümde donmuş manzarayı görünce nefesim kesiliyor. Kurt adam ısırarak üzereyken Woland zamanı dondurmuştu. Ağzı ardına kadar açık, kırmızı ve siyah eti ıslak bir şekilde parıldıyordu.

Burada her tarafımızı gölgeler kaplamış, karanlık olmalıydı, ama tıpkı Kupala'da olduğu gibi, her şeyi net bir şekilde görüyorum. Sessiz, doğaüstü ışık her şeyi

her şeyi daha da korkunç hale getiriyor.

Kalbim gittikçe daha hızlı atıyor, göğüs kafesim içinde titriyor. Aklım, ölmediğim gerçeğiyle çaresizce boğuşuyor. Ölmüş olmam gerekirdi. Yine de... Kurt adamın dışından sarkan bir damla tükürüğü büyülenmiş gibi izliyorum. Düşmek üzere gibi görünüyor, ama o da donmuş durumda. Tıpkı onun gibi.

"Eğleniyor musun, poppy kız?" diye soruyor Woland, sesinde kahkaha izleri var. "O büyük bir canavar. Onun üstünde olmasını seviyorsundur, değil mi?"

Zorlanmadan hareket ettirebileceğim tek yer olan başımı ona çeviriyorum. Gülümsediğinde gözleri kırışıyor, beyaz dişleri parlıyor.

"İğrençsin," diyorum, sesim titriyor ve zayıf. "Neden bunu yapıyorsun?"

O sessizce gülüyor ve ben kurt adamın altından kaymaya çalışıyorum. Nefes nefese, çabalayıp çekiyorum ama ağırlığı çok fazla, kıpırdamıyorum. Sanki donmuş olmak, o ağırlığı hareket ettirmeyi daha da zorlaştırıyor. Hiçbir şekilde hareket etmiyor. Tüylü vücudu taş gibi.

"Şimdiden gitmeye mi çalışıyorsun?" diye soruyor Woland, sesi sinir bozucu bir şekilde eğlenceli.

Ama tabii ki, tüm bunlar onun için bir oyun. Hayatım onun oyuncağı. Cevap vermiyorum, biraz kayana kadar itip kakıyorum. Kurt adamın pençesi tarafından yanıma sıkışmış sol koluma biraz hareket alanı sağlamak için yeterli kadar.

Yumruğumu sıkıyorum, parmaklarım serin, gevşek toprağı kavırıyor.

"Hadi ama Jaga. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, buradan çıkmaya çalışmanın bir yararı yok.

Hadi pazarlık yapalım."

Yüzümü buruşturuyorum, onun haklı olduğunu anlıyorum. Kapana kısılmış durumdayım, hayatım hala pamuk ipliğine bağlı, çünkü onun büyüğü bozulduğu anda öleceğim.

Korkum artar ve ne kadar zor olsa da nefesimi yavaşlatmak için elimden geleni yaparım. Her nefes, burnumu kurt adamın çürümüş kokusuyla doldurur.

Daha derin nefes almaya cesaret edersem, öğürme refleksimi tetikliyor ve kusmamı sağlıyor. Hiperventilasyon ve kusma arasında ince bir çizgide yürüyorum, göğsüm sıkışmış, bağırsaklarım korku ve iğrenmeyle kasılıyor.

Kafamı çevirip Woland'a baktığımda, o alçak bir kahkaha atarak bana bir öpücük gönderir. Midem bulanırken dişlerimi sıkarım.

Hayatımın onun için hiçbir anlam ifade etmediğini çok net bir şekilde anlıyorum. Tek istediği eğlence ve bunu elde etmek için her şeyi yapar. Hatta bana kuduz bir canavar salar.

Ve ben o parçalanmış çeneler tarafından parçalanarak öldüğümde, Woland gülecek.

Hayatım pamuk ipliğine bağlıyken, onun sırtışı genişliyor, gözleri neşeyle parlıyor. Ve bunların hepsi onun suçu. Koruyucu kemiklerimi çalmamış olsa bile, güvenli bir yere ulaşmamı engelledi. Beni o kadar güçsüz, o kadar işe yaramaz hissettiriyor ki, çığlık atmak istiyorum. Ondan çok nefret ediyorum. Bogna'yı öldürdüğünden bile daha fazla.

Yumruğıyla yanağımlı okşadığında nefretim daha da keskinleşiyor ve gidecek hiçbir yerim, onu durduracak hiçbir yolum yok. Açıdan dolayı yüzüne tüküremeyeceğim bile. Tek yapabileceğim ona dik dik bakmak ve Woland parmağımlı ağızma yaklaştırdığında dişlerimle ona saldırmak.

Eğlenceli bir ifadeyle elini geri çekiyor.

"Sen de biraz canavarsın, değıl mi cadı?" diyor, sesi Kupala'da beni o kadar iyi kandıran alçak, baştan çıkarıcı mırıldanmaya dönüşüyor. "Beni ısırma fırsatın olacak. İntikamını alacaksın. Ama önce hayatta kalmalısın."

Cevap vermedim, tüm nefretimi bakışlarımla ifade ettim. Woland sırtıttı, koyu renkli dudakları ağızının kırmızı sıcaklığını ortaya çıkardı.

"Ve hayatta kalmak istiyorsan, teslim olmalısın. Benim olduğunuzu söyleyin, gelincik kız. Şimdi söyleyin."

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bıçak

Bir sonraki nefesimde boğuluyorum, koku sanki soluk borumdan aşağı kayan bir solucan gibi. Woland sabırla öksürüğümün geçmesini bekliyor, ben de yumruklarımı sıkıp açıyorum, sol elimdeki gevşek toprağı kasılmalarla sıkıyorum.

Tekrar nefes aldığımda, nazik parmağıyla kulak kepçemi okşadı. Kafamı çevirip ona öfkeyle baktım, o da onaylamadığını belirten bir homurtu çıkardı.

"Hayatını kurtarıyorum, küçük cadı. Biraz saygı göster."

Gülmek istiyorum ama sadece zayıf bir homurtu çıkarabiliyorum. Öksürükten gözlerim yaşarır ve üstümdeki kurt adamın ağırlığı vücudumu ağrıtıyor. Yine de, en azından tehlike zihnimi berraklaştırıyor. Hızlı düşünebiliyorum ve öyle de yapıyorum, sol elimle toprağı oynuyorum. Bu sakın kalmama yardımcı oluyor.

Woland'ın ifadesi sabırsızlaşır. "Söyle yoksa büyüü bozarım. Ölürsün."

Parmaklarımla toprağı sıkıştırıyorum, çaresizce düşünmeye çalışıyorum. Bir şey söylemeliyim, onu konuşturmaya devam etmeliyim ve bu arada bir şekilde avantaj elde etmeye çalışmalıyım.

"Teklifini düşünüyorum," diyorum, sol koluma daha fazla yer açmaya çalışarak.

O hoşgörülü bir şekilde gülüyor. "Düşünüyor musun? Yaşamak isteyip istemediğini mi düşünüyorsun, öyle mi? Jaga, başka yolu yok. Sen benimsin ve bunu biliyorsun."

Belimi bükmeye çalışarak kıpırdanıyorum, omzum kurt adamın hareketsiz pençesine baskı yapıyor. "Ama bunun gerçekte ne anlama geldiğini hiç söylemedin. Senin olmak."

Woland, hayvani ve şehvetli bir sesle mırıldanır. "Üzerinde bu kadar çok köpek olmasaydı sana gösterirdim. Seni ele geçirdiğimde yapmak istediğim o kadar çok şey var ki, poppy kız. Acımasız şeyler. Kurnaz şeyler. Bayılana kadar zevkten çılgılık attıracağım seni."

Çaba sarf ederek homurdanıyorum, kurt adamın ağırlığı altında daha fazla çabalıyorum. Kaslarım yanıyor ama tüm çabalarım boşuna gibi görünüyor, vücudumun pozisyonu neredeyse hiç değişmiyor. Yine de duramıyorum.

"Yani beni becereceksin," dişlerimi sıkarak nefes nefese söylüyorum. "Ama başka ne olacak?"

Düşünerek mırıldanır. "Bu sana bağlı. Beni memnun edersen, ayaklarımın dibine oturmana izin veririm, herkes senin ayrıcalıklı konumunu kıskanır. Etmezsen, muhtemelen istediğini yapmana izin veririm ve sadece ihtiyacım olduğunda seni çağırırım. Benim olduğunda seni her zaman bulabilirim."

İtiyorum ve çekiyorum ve aniden sol kolum serbest kalıyor. Yüksekçe kaldırmaya yetecek kadar, ama şu anda denemiyorum, Woland'a karşı sahip olduğum küçük avantajı kaybetmekten korkuyorum. Kalbim acı verici bir şekilde çarparak bir avuç daha toprak alıyorum.

"Beni yine de bulabilirsin," diyorum dişlerimi sıkarak.

O sıcak bir şekilde güldü. "Çünkü sen hiçbir yere gitmezsin. Her zaman bu köyde sıkışıp kalırsın, büyük ve geniş dünyada gizlenen kötülükten çok korkarsın, değil mi? Benim olduğunda, özgürce yürüyebilecek ve hiçbir şey sana zarar veremeyecek. Ben sahip olduklarıma iyi bakarım, Jaga. Bir düşün. Bu dünyada ve öbür dünyada öğrenebileceğin ve görebileceğin şeyler."

Yutkunuyorum, vücudum daha da titriyor. Zamanı geldi, hazır olduğum kadar hazırım, ama yine de zamanın dışında kalan bu anı bozamıyorum. Hayır dediğim anda, o büyüü bozacak ve planımın işe yarama şansı olup olmadığını bile bilmiyorum.

Büyük olasılıkla öleceğim.

"Diğeri mi?" diye soruyorum, sesim titriyor, kulaklarım bir sonraki adımda yapmam gereken kaçınılmaz şeyin uğultusuyla çınlıyor.

"Mmm, evet. Benim olduğunda, tanrıların yürüdüğü yerlerde yürüyebileceksin. Her şeyi göreceksin. Ruhların ölümden sonra gittiği yeri. Büyüyle hüküm sürdüğümüz ve savaştığımız yeri. Eminim, Slawa'da senin asi güçlerin bile güçlenecektir. Yapabileceklerini bir düşün."

Avuç içlerim kasılmalarla sıkışıyor. Söylediği onca şeyin içinde en cazip olanı bu. Tanrıların diyarını görmek, güçsüzlüğümün engellemediği gerçek büyüye sahip olmak. Bir an için bunu düşünürüm, kokuyu uzak tutmak için sık nefesler alırım.

Her şey çok kolay olabilirdi. Hayatım güvende, geleceğim heyecan verici.

Woland tarafından korunmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Şeytan, dünyalar arasında hiç çaba harcamadan geçiş yapıyor; gölgeleri yönetiyor, insanları istediği gibi lanetleyebiliyor ve en önemlisi, zamanı yönetiyor. O, delice güçlü. Strzybog'un bile ona boyun eğdiğini hatırlıyorum.

Ama nefes nefese heyecanım neredeyse anında buharlaşır. Onun sözlerine güvenemem, ayrıca, onun beni almasına izin verirsem kendimi asla affetmem. Woland bana bir hayat borçlu, Bogna'nın hayatı, ve ona üzerimde mutlak güç verirsem, onun intikamını alacak kadar güçlü olamayacağım. Her zaman onun kontrolünde olacağım. Bunu biliyorum.

Sadece çok yorgunum, ölümden çok korkuyorum, bir parçam onun yalanlarına inanmak için çaresizce çabalıyor. Kolay yolu istiyor, ama hayat bana bir şey öğrettiyse, o da kolay yolun her zaman çok yüksek bir bedeli olduğu.

"Teklifini düşündüm," diyorum boğuk bir sesle, yumruğumdaki toprak topunu sıkarak.

Yüzümü Woland'dan çevirip, kendimi kurt adamın açık ağzına bakmaya zorluyorum. Donmuş hali çözülür çözülmez hemen harekete geçmeliyim. O zaman bile, durum belirsiz. Kazanabileceğimi sanmıyorum.

"Söylerken gözlerime bak," diyor, sesinde şehvetli bir ton var. "Yüzünde görmek istiyorum. Benim olduğun anı."

Dönmüyorum. Kalbim gittikçe daha hızlı atıyor, o kadar hızlı ki nefes alamıyorum. Yine de, son nefesimle, "Ölmeyi tercih ederim" demeden önce sessizce gülüyorum.

Woland sessiz kalır ve ben ona bakmaya cesaret edemem. Ekşi ter yüzümden gözlerime akar ve nefesim kesik kesik ve düzensizdir, her nefes alışımında boğazımdan bir inilti çıkar. Her an olabilir. Her an, kurt adam ısırır.

"Ölmek mi?" Woland, hafifçe şaşırmış gibi, sözlerimi tekrarlar. Sanki sözlerim henüz kafasına yerleşmemiş gibi.

Bir nefes daha alıp veriyorum, acıyan gözlerimden teri çaresizce silerek. Bakmaya devam etmeliyim. O anı kaçıramam.

"Sen... Beni reddediyorsun."

Nefesim olsaydı gülerdim. Neredeyse huysuz gibi konuşuyor, sanki ekmeğine bal süremeyeceğini söyleyen bir çocuk gibi. Görüşüm bulanıklaşıyor, ağzı

ikiye bölünüyor ve sertçe gözlerimi kırıştırtıp homurdanıyorum. Tanrım. Ne kadar sürecek bu?

"Sen delisin," diye tıslıyor, artık kızgın.

İyi. Konvulsif bir şekilde yutkunuyorum, gözlerimi genişletiyorum, böylece canlandığında üstümdeki canavarın her ayrıntısını, her küçük hareketini görebiliyorum.

"Onun... köpeğin... benimkinden daha çok olmayı tercih ediyorsan delisin."

Neden bunu bu kadar garip bulduğunu sormak istiyorum. Yaptığı onca şeyden sonra, benim seçimimin tek mantıklı seçim olduğunu düşünüyorum. Ama nefesim sığ ve sıcak, boğazım yanıyor.

Lütfen, lütfen. Bitsin artık.

Ama Woland beni acı çekmeye niyetli görünüyor. "Bana bak."

Bakmadığımda, öfkeyle kükrer, gölgeleri boğazımı sarar ve saçlarımı kavrar. Gözlerimiz kilitlenene kadar başımı zorla çevirir, boynumda bir şeyin sızlamasıyla görüşüm acıdan parlar.

"Tekrar söyle," diye hırlar, yüzü öfkeyle çarpılır. Sessiz kalınca, gölgeleri ağzımın içine dalar ve boğazıma kadar iner, ben de öğürürüm. Hırlar, gölgeleri çıkarır, daha fazla gölge vücudumu sarar, canavarın altında bana ulaşabildikleri her yeri. Sanki beni yerinde tutmaya çalışır gibi cildime baskı yaparlar.

Başımın yanında oturur ve çıplak vücudunu görürüm. Kafasını benimkine doğru eğirir, yılan gibi kıvrımlıdır, öfkeli yüzü homurdanırken görüşümü doldurur.

"Söyle lanet olası!"

Gözleri parlıyor, o kadar parlak ki neredeyse beyazlar. Bana neredeyse sırtış gibi görünen bir hırıltıyla dişlerini gösteriyor. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim ve yeni bir korku dalgası içimi kesiyor.

Yine de cevabımı değiştirmiyorum. "Senin olmak yerine ölmeyi tercih ederim."

Şeytan dikleşir ve başını geriye atarak kükrer. Boynuzlarının ağırlığını taşımak için boğazı gerilir. Dönmeye çalışırım, ama gölgeleri bana izin vermez.

Çılgılığının gücüyle etrafımdaki hava titrer, ses kemiklerime işler ve tüm vücudumu karıncalandırır. Omurgamdan daha fazla acı ve korku yükselir, ta ki bunun bitmesi için yalvarmaya hazır olana kadar.

Ses kesildiğinde ve Woland şiddetle nefes alıp verirken, her nefes küçük bir hırıltıyla sona erdiğinde, ona neden umursadığını sormak istiyorum. Ama bu, bu çileyi uzatır ve ben sadece bir şekilde bitmesini diliyorum.

"İnatçı cadı," diye homurdanır, yüzünü benimkine o kadar yaklaştırır ki, dudaklarımda sıcak nefesini hissederim. "Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyorsun, değil mi? Tipik bir ölümlü. Bencil ve dar görüşlü."

Korku ve acıdan başka bir şey hissedecek yerim olsaydı, kırılırdım, ama şu anda sadece dilimi ısıtıp, büyüünün sona ermesini bekleyebilirim.

Şimdi kesin yapacaktır. O kadar kızgın ki, beni bir saniye daha yaşatacağına inanamıyorum.

Yine de Woland acele etmiyor. Öfkeyle nefes alıp vererek dikleşiyor. Bana baktığında gözleri parlıyor, sanki bana dokunmaya devam etmesi gerekiyormuş gibi gölgeleri tenimde dolaşıyor. Vücudum pes etmek üzere. Zorlukla yutkunuyorum, başım ağrıyla yarıyor, uzuvlarım kontrol edilemez titremelerle sallanıyor.

"Sadece... bitir... bunu," dişlerim takırdayarak boğuk bir sesle söylüyorum. "Fikrimi... değiştirmeyeceğim."

O da yanıt olarak hırlar, dili dışarı çıkar, siyah ve uzundur. O dizlerinin üzerine otururken yüzüne bakmaktan gözlerim yorulur, bu yüzden onun çıplaklığından etkilenmeden gözlerimi indiririm. Uzun, zarif pençeleri çıplak uyluğunda zorlayıcı bir ritim çalar. Bu hareket gözlerimi, kucağında uzun ve gevşek bir şekilde uzanan, tabanında dikenler bulunan penisine çeker.

Başımı tutuşunu denerim, ama gölgeleri sadece sıkışır ve nefes boruma baskı yapar. Donup kalırım ve nefes almaya odaklanırım.

Çünkü neredeyse bitti. Ya büyüü bozar ya da bayılırım. Her iki durumda da ölürüm.

"Siktir." Woland derin bir nefes alır, pençeleri kaslı uyluğunun etine batar. Kan akar ve o homurdanır.

Sonra birden, kanlı pençesi ağzıma girer, dilimde sıcak, bakır tadı hissederim. İtiraz edip uzaklaşmaya çalışırım, ama gölgeleri burnumu doldurur ve yutmamı zorlar. Yutduğumda parmağını çeker.

"Ne..." diye hırıltıyla söylerim, ama boğazım beni yarı yolda bırakır, sesim kısılır. Yanmayı yatıştırmak için tekrar yutarım, onun kanının kalıntılarını tükürmem gerektiğini çok geç fark ederim.

Kalbim güçlü bir şekilde çarparak kaburgalarımı titretir. Çılgılık atarım.

Aniden, görüşüm parlaklıkla doldu, etrafımdaki Woland'ın gölgelerinin karanlığı dokulu ve nüanslı hale geldi. Acı içinde inledim, damarlarımın içinde güçlü ve sıcak bir şey kayıyordu. Yabancı bir şey.

Cildim yanıyor, boğazım zonkluyor ve zihnim alev alev yanıyor. Acıdan kıvraniyorum ve vücudum açıklanamayan bir şekilde daha güçlü hissediyor, kurt adamın iri cüssesi altında daha kolay hareket ediyor. Hâlâ kapana kısılmış durumdayım, ama içimde bir güç hissediyorum.

Zihnim berraklaşıyor, düşüncelerim keskinleşiyor. Başladığı gibi bitti, kalbim normal, güçlü ritminde atıyor, duyularım keskin, kaslarım gergin ve hazır.

Ne olduğunu merak edecek vaktim yok. Woland'ın gölgeleri sağ bacağımı sarıyor ve kurt adamın altından çekip çıkarıyor. Elbisem kalçamdan eteğine kadar yırtılıyor. Çığlık atıyorum, ama acı hafiflemiş gibi, ağrıyan eklemim anında yatışıyor. Göğsümdeki acıyan yara artık acıtmıyor. Ne olduğunu anlamıyorum.

"Buna ihtiyacın olacak," diye düşük, öfkeli bir sesle homurdanıyor.

Sonra avucunu uyluğuma koyar, yukarı doğru okşar, neredeyse bacaklarımın birleştiği yere kadar. Onun dokunuşundan uzaklaşmaya çalışırım, ama gölgeleri beni yerinde tutar. Bacaklarımın arasına dokunmaz, pençeleri bıçağım için yaptığım geçici kayışa ulaşana kadar aşağı doğru iner.

Gözlerimi kırıpştırarak kurt adamın ağzına bakıyorum, boş olan sol elimde bir toprak toprak var. Soğuk bir şey tenime dokunuyor. Yavaşça kayışın altına kaydırıyor ve bıçağımı tanıyorum, gümüş bıçağı keskin bir tanıdıklıkla etime saplanıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, sesim artık çok daha güçlü.

Vücudum enerjiyle titriyor, omurgam boyunca güç kıvılcımları atıyor. Bunun, bana zorla verdiği kan damlasından kaynaklandığını anlıyorum. Bir şekilde, tüm acımı ve yorgunluğumu silip süpürdü.

"Riskleri dengeliyorum." Sesinde öfke ve gerginliği ele veren bir sertlik var. Keskin bir şekilde güldüğünde, bu zorlama bir gülüş oluyor. "Bu şekilde izlemek daha eğlenceli olacak."

Cevap vermek istiyorum, ama pençeleri uylukumdaki bıçağın şeklini takip ediyor, keskin ve gıcıklayıcı. Tüylerim diken diken oluyor ve Woland yorgun bir nefes alıyor.

"Bu kadar zorluk çıkarmamış olsaydın, şu anda sevişiyor olabilirdik," diye kendi kendine mırıldanır. "Aptal cadı."

"Seninle asla yatmayacağım," dişlerimi sıkarak söylüyorum, vücudum onun dokunuşuyla ısınsa da. Parmak uçları iç uyluklarımı okşuyor ve ben kendimi tutamıyorum. Beklentiyle içim geriliyor.

Woland gülmeden güler. "O zaman beni ayakta alacaksın. Ama bugün değil. Kendini hazırla, gelincik kız."

Aldığım tek uyarı bu. Gölgeleeri beni bırakıyor ve o uzaklaşıyor. Sol elimle toprağı daha sıkı kavıyorum. Aniden zaman geri geliyor, hava seslerle doluyor ve her birini duyuyorum, işitme duyum normalden daha keskin.

Bir şey yanağıma düşer. Kurt adamın ağzından çıkan bir damla tükürük.

Beklemiyorum, düşünmüyorum, bakmıyorum. Geniş bir yay çizerek elimi kaldırıyorum ve gözlerine toprak atıyorum. Canavar hırlıyor ve geri çekiliyor, sağ elimi serbest bırakmam için yeterli kadar. Bıçağı kavıyorum, ama çok geç. Çeneleri açılıyor ve boğazıma doğru atılıyor.

İçgüdülerimle hareket ederek, sol kolumla yüzümü kapatıyorum, hareketlerim doğaüstü bir hızda. Kurt adamın dişleri ön kolumu ısırıyor, ama henüz acı hissetmiyorum, sadece minnettarlık. Hayattayım.

Kolumla kazandığım birkaç değerli saniyeyi kullanarak bıçağı çekip kurt adamın boğazına saplarım.

Sıcak kan yumruğuma sıçrar, boğazında yükselen hırıltı iniltiye dönüşür. Bir an için ikimiz de donakalırız, Przemyslaw'ın gözleri canavarın yüzünden dışarı bakarken acı ile dolar.

Sonra gözleri kapanır. Kurt adam nefes verir ve nefesinde bir şey olduğunu, sadece havadan daha fazlasını hissederim. Şarj olmuş bir şey.

Gözleri kapalı kalır, yüzü değişir, kürk kaybolur, ağzı insan çenesine dönüşür, dişleri küçülür ve kanlı kolumu bırakır. Bıçağı hala boğazında saplıdır. *Onun* boğazında. Çünkü kurt adam gitmiştir, yerine Przemyslaw'ın insan vücudu gelmiştir. Ağır ve cansız bedeni üstüme düşer.

Az önce Przemyslaw'ı öldürdüm.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rakip

Rahatlamam gerekirdi, ama rahatlamıyorum. Ön kolumda keskin bir ağrı hissediyorum ve bunun kötü olduğunu biliyorum. Kurt adamın çenesi artık onu ezmediği için, Przemyslaw'ı üstümden atmaya çalışmadan önce yarama bakabiliyorum. Ağır, ama kurt adam kadar ağır değil. Onunla başa çıkabilirim.

Elimi kaldırıp en kötüsüne hazırlandığımda, giderek keskinleşen bir acı elimi sarar. Dişlerimi sıkarım, ama yarayı gördüğümde birkaç kez gözlerimi kırpmak zorunda kalırım. Beklediğim gibi değildir. Birincisi, delikler küçüktür ve... Gözlerimin düzgün çalıştığından emin olmak için tekrar gözlerimi kırıyorum.

Çünkü gördüğüm şey mantıklı gelmiyor. Yaralar neredeyse küçülüyor gibi görünüyor.

Acı yavaş yavaş azalırken, yaralanmamdan geriye kalan tek şey, iyileşmiş, bozulmamış cildimi kaplayan taze kan olana kadar bakıyorum. Ne olduğunu anlamıyorum. Bu, daha önce hiç görmediğim bir tür sihir.

"Keyfini çıkar," diyor Woland, sesi sert.

Yukarı baktığımda, onun eriyip gölgelerle birleştiğini görüyorum. Bir an sonra, bunun nedeni belli oluyor. Dışarıdaki yoldan sesler geliyor, hızla yaklaşıyorlar. Darobor'u ve şaşırtıcı bir şekilde Czeslawa'yı duyuyorum.

Panik içimi kaplar. Üzerimde yatan ölü Przemyslaw'ı gördüklerinde ne yapacaklar? Onun kurt adam olduğuna inanacaklar mı? Peki ya bıçağım? Hâlâ boğazının derinliklerinde saplı duruyor. Zamanında saklasam bile, onu nasıl öldürdüğümü soracaklar.

Tüm bunlar içimi parçalayan bir sinir girdabına dönüşüyor. Nefes alıp sakin olmaya çalışıyorum... Ve bir anda duygularım yatışıyor. Net bir şekilde düşünebiliyorum.

Zihnim, iki gündür beni rahatsız eden yorgunluktan kurtulur, bedenim güçlü ve canlıdır. Anksiyeteyi şaşırtıcı bir kolaylıkla halleder.

Woland'ın kanında ne tür bir sihir var ve daha da önemlisi, neden bana verdi?

Ama bu soruları düşünmek için zaman yok. İnsanlar içeri giriyor, beni görünce nefes nefese kalıyor ve küfrediyorlar. Czeslawa çok tiz ve sahte bir çığlık atıyor. Dişlerimi sıkıyorum.

Kimse kıpırdamayınca, herkes beni saldırmak üzere olan vahşi bir hayvan gibi uzaktan izliyor, sabrım taşıyor. "Peki, onu çıkarmama yardım edecek misiniz, etmeyecek misiniz?" diyorum, sesimin ne kadar kendinden emin olduğunu duyduğuma seviniyorum.

Güzel. Burada kendinden şüphe etmeye yer yok.

"Birlikte," diyor Darobor, Tolimir'e başını sallayarak. Yanıma geliyorlar ve Przemyslaw'ı yavaşça üzerimden çekip alıyorlar. Oturuyorum, elbisenin yırtıldığı yeri örtmek için tam zamanında hatırlıyorum. Erkekler nefeslerini tutuyorlar ve Czeslawa şok içinde çığlık atıyor.

Ayağa kalkıyorum, çok hızlı hareket etmemeye çalışıyorum. Damarlarımdan güç akıyor, başımı döndürüyor ve beni güçlendiriyor. Köyün etrafında on tur koşup terlemeyeceğim hissine kapılıyorum, ama bunu gösteremem. Bu insanlar, hayatım için verdiğim mücadeleden sonra yorgun düştüğümü görmeliler.

Ölümlü olduğumu görmeleri gerekiyor, ben öyle hissetmesem de.

"Görünüşe göre," diyorum gergin sessizlikte, bakışlarımı kalabalığın üzerinde gezdirerek, "kurtadamlar öldürüldüklerinde tekrar insana dönüşüyorlar."

Czeslawa'nın yanında sekiz adam var ve patikanın yönünden daha fazla ses geliyor. Yakında, tüm köy sebze bahçeme doluşup, salatalıklarına kanayan çıplak cesedi görmeye çalışacak.

"Przemyslaw'ın canavar olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" diye sorar Czeslawa, sesinde ustaca bir şüpheyle.

Ne tür bir oyun oynadığını merak ediyorum, ama sözlerine öfkem yüzeye çıkmaya çalıştığında, kendime sakinleşmemi söylüyorum. Beni kışkırtıyor, ama ben tepki vermeyeceğim.

"Alina!" diye bağıriyorum. "Dışarı çıkabilirsin. Mümkünse bir çarşaf getir!"

Bir dakika sonra, ön kapımın açıldığını duyuyorum. Alina, duvardaki askıdan almış olduğu keten havlumu elinde tutarak köşeyi dönüyor. Kalabalık ikiye ayrılır ve cesedi görünce nefesini tutar.

"O muydu? Oh Perun, Jaga, bunu nasıl başardın? Kurt adamın seni paramparça edeceğini sanıyordum!"

"Kurt adamı gördün mü?" Darobor, Czeslawa alaycı bir şekilde inanmıyormuş gibi davranırken sorar.

Herkesin korktuğu canavarı değil de bir adamı öldürdüğümü göstererek ne elde etmeye çalışıyor?

"Evet!" Alina heyecanla çok yüksek sesle cevaplar. "Oh Perun, çok korkunçtu! Swietko ile kulübede saklandım, ama Jaga dışarıda kaldı. Öleceğini sandım, o canavar çok korkunçtu!"

"Gördüğün şeyin bu olduğundan emin misin?" diye araya girer Czeslawa, sesi ekşi bir tonda. "Ya da belki Jaga sana sadece kurt adamın geldiğini söyledi?"

Alina basit, doğrudan bir kadındır ve Czeslawa'nın iması onun kafasından uçup gider. Kaşlarını çatarak başını sallar ve fısıldayan kadına aptalmış gibi bakar.

"Ne gördüğümü biliyorum. Kürk, dişler, pençeler ve o kadar... o kadar, bilmiyorum, parçalanmıştı. Sanki hastaydı. Kapıdan girdiğinde kapıyı kapattım. Tanrılar, Jaga! Kanlar içinde kalmışsın. İyi misin?"

Daha iyi hissedemediğim halde, acı çekiyormuş gibi davranarak başımı sallıyorum.

Cildimin parlamaması bir mucize. "İyiyim. Sadece yorgunum."

"Aha!" Czeslawa zaferle bağırır. "Demek buraya geldi? Ve korumalarının başarısız olduğunu kabul ediyorsun?"

Onun çılgın gülümsemesine bakarak, sonunda neden bunu yaptığını anlıyorum. Beni itibarsızlaştırmak istiyor, çünkü onun işini giderek daha fazla ele geçiriyorum. Köylüler de beni bir fısıldayan olarak görüyor ve Czeslawa rekabeti sevmiyor. Dün onu insanları bedavaya tedavi etmeye zorladığımı da unutmamak lazım.

Bunun için bana kin beslemiş olabileceğini anlıyorum.

"Biri onlara müdahale etti," diyorum, gözlerinin içine bakarak, nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. "Waclaw'ın bana verdiği kuzu kemiklerini kapımın önüne gömdüm. Biri onları çıkardı, sadece benim hayatımı değil, Alina ve Swietko'nun hayatlarını da tehlikeye attı."

İşte. Hafif bir irkilme, gözlerinin etrafında bir gerginlik. Czeslawa kendini toparlayıp bana buz gibi bir bakış atmaya çalışıyor, ama ben onun altında yatan duyguyu görebiliyorum. Sanki vücudundaki sıcaklık dağılımını hissediyorum, utançtan kızaran yanaklarına kanın hücum ettiğini hissediyorum. Yeni sihirli duyularım onun aldatmacasını açıkça ortaya çıkarıyor.

"Bununla ne demek istiyorsun?" diye sordu, dişlerini sıkarak, sesi kavgacıydı.

"Hiçbir şey," diye soğukkanlılıkla cevap veriyorum, gözlerinin içine bakarak *bildiğimi* anlamasını sağlıyorum. "Sadece olanları açıklıyorum. Köyümüzden biri

bilerek benim korumamı kaldırarak üç kişinin hayatını tehlikeye attı. Böylesine alçak bir insanın aramızda yaşadığını düşünmek beni rahatsız ediyor."

Sanki vurulmuş gibi irkilir ve ben ona hafifçe başımı sallarım. *Seni görüyorum*, der. *Seni yakalayacağım*.

Çünkü yakalayacağım. Suçunu kanıtlamadan onu suçlayamayacağım açık. İnkâr ederdi. Ama böyle hain bir kadına karşı başka yollar da var. Fısıldayarak.

Beni öldürmeye çalıştı. Paramparça etmek istedi, sırf topluluğumda kaydettiğim küçük ilerlemeyi kışkırdığı için. Böyle bir şeyi affetmek mümkün değil, ben de affetmeye niyetim yok. Onunla işim bittiğinde, Czeslawa köyüne kaçacak ve fısıldayanın pozisyonu benim olacak.

"Teşekkürler, Alina." Ona dönüp elinden havluyu alıp Przemyslaw'ın üzerine elimden geldiğince örttüm. Bacakları dışarıda kalmıştı ama en azından yüzü ve çıplaklığı örtülmüştü. Ve bununla birlikte bıçağım da.

Dikleşirken, insanların bana attığı tedirgin ve korkmuş bakışları fark ettim. Darobor ve Alina bana açıkça endişeyle bakıyorlardı, ama diğerleri gözle görülür şekilde güvensizdi. Czeslawa sessizdi, en azından, keşfedildiği için hala sarsılmıştı. "Her şey çok hızlı oldu," diyorum, birkaç dakika önceki dehşetimi konuşurken belli ediyorum, ama çok fazla değil. Bir fısıldayan korku duymamalı.

"Canavar içeri girdi. Bir süre, tıpkı yaptığı gibi, sadece hırladı ve beni takip etti. dün yolda. Darobor'un yaptığı gibi onunla konuşmaya çalıştım."

Ona minnettar bir bakış attım ve o da başını salladı.

"Ama sesimi kontrol edemedim. Canavar sinirlendi ve bana saldırdı. Elimdeki ot kesme bıçağı beni kurtardı. O ve şans. Çünkü bıçakla yüzümü korumak için elimi kaldırdım ve bıçak bir şekilde kurt adamın boynuna saplandı. Aksi takdirde ölmüş olurum."

Sonunda, herkesin güvenini ve hatta hayranlığını kazanan Alina olur. Kan ve terime aldırmadan yanıma koşar ve bana sarılır. Hıçkırarak "Özür dilerim" diye fısıldar ve bunun kapıyı kapattığım için olduğunu biliyorum. Kendini suçlu hissediyor, ama Woland'ın beni içeri almayacağını bilmiyor.

Bu onun suçu değil. Bu yüzden sırtını okşuyorum ve kucaklaması bana garip ve rahatsız edici gelse de, çok sert davranmamaya çalışıyorum. Bogna dışında kimsenin kucaklaması bana yabancı geliyor.

Alina geri çekildiğinde, gözlerinde yaşlar parlıyor.

"Teşekkür ederim," diyor yüksek ve kalın bir sesle, hıçkırıklarını yutarak. "Önce kocamı kurtardın, bu gece de ikimizi kurtarmak için hayatını tehlikeye attın. Sen çok iyi ve cesur bir kadınsın. Teşekkür ederim, Jaga! Sana hayatımı borçluyum."

Onun içten üzüntüsü ve minnettarlığı, benim söyleyebileceğim veya yapabileceğim her şeyden daha değerli. Bazen ne kadar garip davrandığımı, kırılğanlığımı sakladığımı, sık sık kibirli ve soğuk göründüğümü çok iyi biliyorum. Ama Alina duygularını saklamıyor. Bogna gibi.

Kalbimde keskin bir acı patlar, kederim o geceki kadar tazedir. Bunu acımasızca kullanır, yüzümde bunun üzücü yorgunluğunu gösteririm.

"Güvenin için teşekkür ederim," diyorum. Herkes izlediği için sesim ani sessizlikte yankılanıyor. "Ve ben özel bir şey yapmadım. Halkını korumak fısıldayanın görevidir."

Bunu beklediğim için duyuyorum. Czeslawa öfkeyle nefesini içeri çekiyor ve ben kendimi zaferle gülümsemek için zorluyorum. Daha önce kendime fısıldayan demedim, o rol ona ait olduğu için hiç üstlenmedim. Ama hepsi geçmişte kaldı. O henüz bilmiyor, ama onun otoritesini, geçim kaynağını ve köyümüzde sahip olduğu tüm saygıyı alacağım.

Artık korkmuyorum.

Ondan sonra her şey yolunda gider. Kalabalık dağılır, köyde dedikodular yayılır. *Jaga kurt adamı öldürdü. O Przemyslaw'dı. O öldü.* Sessiz bir anda bıçağımı çıkarıp temizlerim ve cesedi sabah cenaze için götürülmek üzere bırakırım. Przemyslaw, Bogna gibi yakılacak.

Şiddetli bir şekilde ölenler, yaşayanları rahatsız etmek için geri dönebilirler. Cesedi yakmak bunu önlemek içindir.

Ellerimdeki kanı yıkarım ve Swietko'yu kontrol ederim, onu uyutmak için bir içki daha veririm. Henüz hareket ettirilemez, bu yüzden Alina'nın benim yatağında uyumasını sağlarım. Zaten yorgun değilim. Kanım güçle doludur ve her şeyi yapabileceğimi hissediyorum.

Diğer insanlarla birlikte kulübemde tıklıp kalmaktan nefret ediyorum, bu yüzden temiz bir elbise ve sabunumu alıp Kupala kutlamalarının yapıldığı çayirlara doğru yola çıkıyorum. Dolunay gökyüzünde yüksekte, yolumu aydınlatıyor ve mahremiyetimin olacağından eminim.

Sıcak aylarda birçok insan nehirde yıkanır, ama geceleri kimse yıkanmaz. Karanlık onları korkutur, ama ben Wiosna'nın چراغıyım, gecenin bir yarısı ot toplamaya alışkınım. Sık sık karanlık çöktükten sonra yıkanırım.

Yolda ilerlerken serin havanın tadını çıkarıyorum. Çekirgeler gürültülü, geceleri hevesli tıkırtılarıyla dolduruyorlar. Çıplak ayaklarım akşam çiğiyle hala ıslak olan çimlere batarken, rahat bir nefes alıp gevşiyorum.

Bitti. Ve sonunda yalnızım. Dinlenebilirim.

"Nasıl hissediyorsun? Mide bulantın var mı?"

Wiosna'nın sesi kulağımda yankılandığında küçük bir çığlık atarak sendeledim. Durup çılgın gözlerle etrafa baktım, kalbim deli gibi çarpıyordu, ama tabii ki o görünmezdi. Sadece sesi buradaydı.

"Bana böyle gizlice yaklaşamazsın!" tarlaların arasındaki yolda tamamen yalnız olmama rağmen, sesimi alçaltarak tıslarım.

"Oh, boş ver. Biraz korkmak kimseye zarar vermez. Şimdi soruma cevap ver, kızım. Nasıl hissediyorsun?"

Kontrollü bir nefes alıp, yükselen öfkemi dizginlemeye çalışarak yürümeye devam ediyorum. "İyiym. Ben neredeyse paramparça olurken sen neredeydin?"

Ona güvenmemem gerektiğini biliyorum, ama Perun aşkına, bu gece neredeyse ölüyordum. Meraklı ölü mentorumun yardımı çok işime yarardı ve itiraf ediyorum, o orada olmadığı için kendimi ihanete uğramış ve terk edilmiş hissediyorum.

"Seninle ilgilenmekten başka işlerim var ve bu gece güvende olman gerekiyordu," diyor kızgın bir şekilde. *"Ama olanları gördüm. İyi iş çıkardın, kızım. Miden bulanıyor mu?"*

"Hayır," diye sinirlenerek homurdanıyorum. "Neden? Ve senin beni kollaman gerekmiyor. Bir kurt adam ve şeytan bana saldırdığında gayet iyi başa çıkabiliyorum. Gördüğün gibi, hayattayım ve iyiym. Git buradan."

Bu kadar huysuz ve çocukça davrandığım için kendimden nefret ediyorum. Wiosna benim en kötü yanlarımı ortaya çıkarıyor, ama aynı zamanda beni en iyi tanıyan, tüm kusurlarımla birlikte, tek kişi de o. Annem yalnız kalmaktan ve toplum tarafından reddedilmekten bıkip beni terk ettikten sonra beni o büyüttü. Annem öldüğünde beni evine aldı.

"Evet, iyi başa çıktın. Şimdi dikkatle dinle, çünkü o her an geri dönebilir. Benim söylediklerimi duyabilir ve seni sürekli izliyor."

Woland'ı kastediyor. Sinirimi bastırıp odaklanıyorum, çünkü Wiosna'nın sesi acil ve sanırım paylaşacak sırları var. Bu yüzden başımı sallayıp dudaklarımı büzüyorum ve sabırsızlıkla konuşmasını bekliyorum.

"Sana kanını içirdi," diye fısıldadı, sanki duyulmaktan korkuyormuş gibi sesini alçaltarak.

Etrafıma bakıyorum, ay ışığında parıldayan ince bulutları, uzaktaki orman duvarını ve yolun iki yanındaki hafif esintide sallanan uzun otları izliyorum. Sadece bir ay önce, kendimi tamamen güvende ve yalnız hissederdim, ama şimdi başka bir dünyadan varlıkların buraya gelip görünmez ve gizli bir şekilde bizi izleyebildiğini biliyorum.

"Nedenini biliyor musun?" diye fısıldayarak soruyorum, sesim rüzgârın taradığı çimlerin hışırtısıyla karışıyor.

"Tahminim var, ama önemli olan bu değil," diyor.

Woland'ın nedenleri bana çok önemli geldiği için itiraz etmek istediğimde, kızgın bir şekilde tısladı.

"Sus ve dinle. O bir tür tanrı ve bu, kanının ölümlüler için güçlü bir ilaç olduğu anlamına geliyor. Ama dahası da var. Sihirli kan, bir ölümünün güce olan doğal eğilimini güçlendirebilir, ancak bunun ne kadar süreceği bilmiyorum. Birkaç saatimiz var, belki daha az. Bu yüzden, kanı hala vücudunda iken şimdi bir şeyler yapmalısın."

Kaşlarımı çatarak eşyalarımı nehrin kenarındaki düz bir taşın üzerine koyuyorum. Nehir tembelce akıyor, yüzeyi Chors'un soğuk ışığıyla gümüş rengi parlıyor.

"Ne yapmalıyım?"

"Bir büyü," diye fısıldadı Wiosna acil bir şekilde. "Büyünü kullan."

Bu hiç mantıklı değil. "Neden?"

"Çünkü," diye homurdanır. "Bana güvenip dediğimi yapar mısın?"

"Hayır." Ben burnumu çekerek elbisesini çıkarırım. Alçak kıyıda nehre girerim, hafif akıntı ayaklarıma çarpar. Su henüz çok soğuk değildir. Mükemmel.

"Jaga, bu önemli," diye ısrar eder Wiosna.

"Nedenini açıkla, yapayım," derim omuz silkerek, su uyluklarıma ulaşana kadar daha derine girerim. "Artık karanlıkta bırakılmaktan bıktım."

Akıntı cildimi okşar gibi okşuyor ve Wiosna olmasaydı, muhtemelen kendime dokunurdum. Serbest bırakmam gereken çok fazla gerginlik var.

"Çünkü sihri ihtiyacın var," diyor Wiosna, sesinde kızgınlık var. "Şimdi her zamankinden daha fazla. Hayattayken büyülerinin ne kadar zayıf olduğunu hatırlıyorum ve seni izlemeye başladığımdan beri hiç büyü kullanmadın. Bu da bana hiç gelişmediğini düşündürüyor, öyle değil mi?"

Dişlerimi sıkıyorum ama başımı sallıyorum. Son yaptığım büyü, Kupala için gelinciklerimi hayatta tutmak içindi ve o büyüden neredeyse bayılacaktım.

"Aşman gerekiyor ve şimdi, onun gücü damarlarında dolaşırken, en güçlü sensin. O yüzden pratik yap. Büyünü serbest bırak."

"Neden büyümü kullanmam gerekiyor?" diye soruyorum. Bilmediğimden değil, biliyorum ve Wiosna haklı. Daha çok çabalamalıyım. Ama ona, gelecekte gelen ve olmaya çalıştığım kadın hakkında hiç bahsetmedim. Wiosna, güç kazanmaya çalışmamın nedenlerini bilmiyor.

"Perun aşkına, kızım. Etrafına bir bak. Tanrılar, iblisler, kurtadamlar... Hayatta kalmak istiyorsan, daha güçlü olmalısın."

Ve şimdi, iyice azarlandığım için kızarıyorum. Göğsümde yanan utançtan, öğretmenimin önünde bir şeyleri yanlış yaptığım hissinden nefret ediyorum. Ve bu yüzden, onun nefret ettiği bir şey olduğunu bilsem de bahaneler uyduruyorum.

"Şey, yakın zamana kadar, sihrimi saklayarak hayatta kalmam gerekiyordu. Ben de öyle yapıyordum."

Wiosna sabırsızca homurdanır. *"Evet, ve şimdi başka bir şeye ihtiyacın var. Hala saklan. Ama artık çaresiz bir ölümlü olamazsın, çünkü bu seni öldürecektir. Ciddiyim, Jaga. Büyünü serbest bırakmak için ne gerekiyorsa yap. Ne olursa olsun."*

O haklı ve ben pes ediyorum. Wiosna ile tartışamam, çünkü o her zaman kazanır.

Derin bir nefes alıp suya dalıyorum. Soğuk suyun gövdem ve başımı sarması beni titreyerek güldürüyor, ta ki nefesim tamamen tükenene kadar. Suyun yüzeyine çıkıp, su göğüslerimi kaplayana kadar daha derine dalıyorum. Burada akıntı yavaş ve kendimi çok daha temiz hissediyorum, yapışkan terim saf suda eriyor.

"Haklısın," diye kabul ediyorum. "Ama beni bu kadar önemsiyorsan, ölmem için beni cesaretlendirmemen gerekmez mi? Böylece sonsuza kadar birlikte olabiliriz. Nawie'de."

Morbid şakama gülüyorum, Wiosna'nın burada benimle olması beni birden çok mutlu ediyor. Sık sık çatışırđık, kişiliklerimiz hiç uyuşmazdı, ama yine de o benim ailem. Annemden bile daha fazla.

Wiosna'nın ölümünden sonra, her zaman güçlü olmak zorundaydım. Hâlâ o baskıyı, o desteğin eksikliğini hissediyorum. Zayıf hissettiğimde bile, özellikle kendim önünde, güçlü gibi davranmak zorundayım. Açıkça konuşabileceğim birinin olması ne kadar güzel, unutmuşum. Tavsiye isteyebileceğim, dayanabileceğim biri.

Başımı geriye eğip gökyüzündeki Chors'a gülümsüyorum, tanrılara Wiosna'yı bana geri verdikleri için teşekkür ediyorum, sadece sesi olsa bile.

"Aptal olma kızım," diye homurdanıyor, ama sanki gülümsüyormuş gibi geliyor. *"Ne kadar sürerse sürsün, hayatta kalmana yardım edeceğim, çünkü seninle sonsuza kadar acı çekmem mümkün değil."*

seninle sonsuza kadar acı çekmem mümkün değil. Uzun bir hayat yaşa ve beni rahatsız etme, seni küstah şey."

Kıkırdayarak tekrar dalıyorum. Suyun yüzeyine çıktığımda, gece havası elektriklenmiş gibi, ıslak tenimde enerji gibi bir şey cızırdadı. Bir an için, bunun içimde titreyen gücün mutluluğumu daha da güçlendirdiği için olduğunu düşündüm. Damarlarımda iyi bir şarap gibi uğulduyordu.

"Peki, hangi büyüü yapmalıyım?" diye gülümseyerek soruyorum, ama cevap yok.

Wiosna sessizdir.

Yüzümdeki suyu silip kıyıya bakıyorum. İki yırtıcı sarı ışık bana göz kırpmıyor, izliyor.

Sanki uzak duramıyor gibi.

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

İsim

Ve işte böylece, kısa süreli mutluluğum bir anda yok olup yerini gerginliğe bırakıyor. Aşağıya bakıyorum, göğüslerimin kapalı olduğundan emin olmak için, her ne kadar bunun bir önemi olmasa da. Wiosna beni her zaman izlediğini söyledi, ve sanırım buna banyo zamanı da dahil. Beni çıplak gördü. Tanrım, hatta bacaklarımın arasında ağzını bile hissettim.

Bu anı hatırlayınca kızarıyorum ve sonra cildimde karıncalanma hissedince kendime homurdanıyorum. Aramızdaki sınırların bu kadar bulanık olmasından nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum ve onu yok edeceğim, ama bu nefret ve intikam arzusu duygularımın sadece bir tarafı.

Aynı zamanda şehvet de var. Bunu inkar edemem, tek yapabileceğim onu kontrol etmek. Karışıklık da var. Hâlâ bugün neden kurt adamı yenmeme yardım ettiğini anlamıyorum, çünkü yaptığı buydu. Zamanı durdurdu ve ben reddettiğimde bana kanını ve bıçağımı geri verdi, bu da beni kurtardı.

Bana içmem için sihirli suyu verdiği şeyi unutmuyorum, bu onun en kafa karıştırıcı eylemi. O olmasaydı, bu şefkatli bir jest gibi görünürdü. Ama şeytan, nazik ve cömert dürtülere sahip olamaz, bu yüzden motivasyonu başka bir şey olmalı.

Ama onun hakkında ne biliyorum ki? Çok az.

Her şey kafamda dönüp duruyor, kafa karıştırıcı ve sinir bozucu. Nasıl dans ettiğimiz. Bogna'yı uyarmam için elini ağzıma nasıl bastırıldığı. Beni nasıl öptüğü, tehdit ettiği, boğduğu, kanımı içtiği ve tespihimi yakaladığı.

Ve şimdi, yine burada. Varlığını belli ediyor ama konuşmuyor ya da bana yaklaşmaya çalışmıyor. Belirsizliği ve net olmayan niyetleri beni delirtiyor ve

sadece bilmek istiyorum: neden burada? Ama ona sormaya çekiniyorum. Birincisi, o bir yalancı. Ve ben hala ondan çok daha zayıfım, büyüm neredeyse yok denecek kadar az. Tüm avantaj onda.

Tekrar suya dalıyorum, dünyayı kapatıyorum. Nefesimi tutuyorum ve ne yapacağımı düşünüyorum.

Çünkü tepki vermem gerektiği açık. Onun durmasını beklemek faydasız, çünkü Woland geri gelip beni ele geçirmeye çalışmaya devam edecek. Bu iyi bir şey, kendime hatırlatıyorum. Böylelikle, arkadaşımı öldürdüğü için onu cezalandıracak kadar güçlendiğimde ona ulaşabileceğim.

Başka ne biliyorum?

O benim ruhumu istiyor. Beni arzuluyor. Ve içgüdülerim doğruysa, bana canlı olarak ihtiyacı var. Beni kurtarmasının tek makul açıklaması bu.

Yüzümden su damlarken, aç bir nefes alıyorum. Şeytan nehir kıyısında oturuyor, boynuzları ay ışığında silüetini belirginleştiriyor. Gözleri kapalı olmalı ve bu bir nevi rahatlama sağlıyor.

Bakışları fiziksel bir şey gibi, bir dokunuş ve bir tehdit gibi, ve o bakışlar olmadan varlığı o kadar ezici değil.

Yüzünü yukarı kaldırıp ellerine yaslandığında, yorgun olduğu izlenimini ediniyorum. Bir süre hareket etmiyor, sadece kıyıda hareketsiz duruyor ve ben onu izliyorum.

Onu henüz yenemem. Gitmeyecek ve ben onu kullanmasına izin verene kadar beni avlamaya niyetli. Ama belki ben de onu kullanabilirim. Zamanı o yönetir, kendime hatırlatıyorum.

Ve eğer benim ölümümü riske atmak istemiyorsa, belki bu benim korkmamayı bırakmam için yeterlidir.

"Sabunu uzatır mısın?" diye sesleniyorum, çok yüksek sesle değil. Sesim suyun ötesine ulaşıyor.

Gözleri açılır, iki ışık noktası gibi. "Büyü yapmak istemiştin," diye cevaplar. "Büyünü kullan ve kendin al."

Sinirlenerek homurdanırım, çünkü büyüm berbat ve beceriksiz görünmekten nefret ediyorum. Yine de, yapacak bir şey yok. O benim yanımda çıplak olmaktan ne kadar rahat olursa olsun, ben kıyıya çıplak çıkmayacağım. Karşılık vermeyeceğim.

Ama saçımı gerçekten yıkamak istiyorum. Saçımda kurt adam parçaları olduğuna eminim.

O zaman büyü yapacağım. Derin bir nefes alıp uzun bir nefes vererek kendimi topluyorum. Büyü, kelimelerle veya kelimeler olmadan kullanılabilir ve ikinci seçenek çok

daha zordur. Gerçeği kişinin isteklerine göre değiştirmek, güçlü bir niyetle ilgilidir ve kelimeler bunu odaklamaya yardımcı olur.

Wiosna'dan öğrendiğim bazı kafiyeli büyü sözleri var, ama o bana doğru niyeti ifade ettiği sürece herhangi bir kelimenin büyü olarak işe yarayabileceğini de öğretti.

Woland, ellerimi kaldırırken beni izliyor. Wiosna, onun kanının bunu kolaylaştıracağını söylese de, büyüünün başarısız olacağını düşünüyorum. Bu yüzden, aptal görünmemek için, küçük büyümü saçma sapan yapıyorum. Sanki çocuk oynacağı gibi.

Sabun kavanozumun bir kedi yavrusu olduğunu hayal ediyorum. Onu bana çağırıyorum.

"Buraya gel, kedicik, kedicik, kedicik," diye onu ikna ediyorum, avucumu umutla açarak. "Gel, sabun. Gel, kedicik, kedicik, kedicik."

Woland şaşkın bir kakhaha atar, gözleri parlar. Heyecan karnımda kelebekler uçar ve içimde bir şey iplik gibi çözülüyormuş gibi bir *çekilme* hissederim. Sabun kavanozum nehir kıyısından yükselir ve nazikçe bana doğru süzülür.

"Buraya, kedicik, kedicik," diye fısıldayarak onu devam ettiriyorum. Sevinçle kalbim gittikçe daha hızlı atarken gülümsüyorum ve onu doğrudan elime uçurması için teşvik ediyorum. "Evet! Buraya gel."

Ama kap bana ulaşamadı. Keskin bir acı göğsümü deldi ve ben kalbimi tutarak çığlık attım. Kap havada sallandı ve düştü, suya sıçrayarak düştü.

"Hayır!"

Zaten boşuna olduğunu bilerek, kaybolduğu yere doğru sendelerim. Geceleyin onu bulamam.

Sonra, gözlerimin önünde ortaya çıkar ve bir kez dönerek Woland'ın bekleyen eline nazikçe süzülür.

Gözlerimi sertçe kırıyorum, hayal kırıklığı ve aşağılanma midemde taş gibi ağırlaşıyor. Üstüne üstlük, başım ağrıyor, görüşüm bulanıklaşıyor. Kendimi toparlamak için tekrar tekrar gözlerimi kırıyorum, ama birdenbire çok yorgun hissediyorum. Sanki Woland'ın kanının uzak tuttuğu tüm yorgunluk bir anda geri geliyor ve bunun şoku dayanılmaz derecede büyük. Titriyorum, dizlerim titriyor.

Bu sırada Woland nehre girer ve parmaklarını şıklatır. Birdenbire, yumuşak altın ışıklar bizi çevreler, yumuşak ve titrek. Nefesimi sığ tutarak kendime gelmeye çalışırım. Önümde durduğunda, su kalçalarını zar zor örtmektedir, sabun kavanozumu yüzüne kaldırır ve uzun uzun koklar.

"Mmm. Lovage," der yumuşak bir sesle. "Bir sevgili mi arıyorsun?"

Lanet olsun. Acı çekiyorum, aşağılanmış hissediyorum ve şimdi tamamen sinirlenmiş durumdayım. Sabunumu elinden kapmak için hamle yaparım, ama o gülerek sabunu başımın üstüne kaldırır.

"Tekrar nazikçe sorarsan belki sana veririm," der alaycı bir bakışla. "Ama önce soruma cevap ver."

"Lovage'ın kötülüğü uzaklaştırdığı söylenir," diyorum, ki bu tamamen doğru ve sabunumda kullanmamın sebebi de bu. "Sende işe yaramamasına çok üzuldüm."

O gülerek başını bir kez salladı. "Belki de beni *uzaklaştırmak* istemiyorsundur."

Alay etmeye çalışıyorum ama yüzümü buruşturmaktan kendimi alamıyorum. Başım çok ağrıyor ve parmaklarımı şakaklarıma bastırarak ağrının geçmesini sağlıyorum. "Yani kötü olduğunu kabul ediyorsun?" diyorum, sesim boğuk ve gergin çıkıyor.

Woland cevap vermez. Elimi tutup yüzümden çeker, diğer elini de sahiplenircesine enseme koyar. Başımı geriye doğru eğerek yüzüne bakmamı sağlar. Sabun kavanozum, sihirle havada asılı kalır.

"Hepsini bitirdin, değil mi?" diye soruyor, gözlerimin içine dikkatle bakarak. "Ne ağgözlü küçük cadı. Sana bir günlük miktar verdim, ama sen birkaç saat içinde hepsini bitirdin."

"Ne?" diye bağırırım, acı o kadar şiddetlidir ki kendimi kontrol edemem.

"Büyü," diye mırıldanır, parmakları boynumun kenarını okşar. "Kanım saf büyü ve sen hepsini bitirdin. Çok dikkatsizsin."

Gözlerimi kapatıp, acıdan çıkacak iniltiyi bastırıyorum. Başım dönüyor, vücudum aldatıcı bir şekilde hafifliyor ve birkaç dakika sonra bayılacağımı biliyorum. Kıyıya ulaşamazsam, boğulacağım.

"Ne kadar ölümlüsün," diye fısıldadı şeytan, parmakları saçlarımı karıştırarak. "Sen, gelinciklerin gibisin Jaga. Sihirim, sürdüğü sürece seni hayatta tuttu ve şimdi haline bak. Her saniye soluyorsun. İyi hissettirdi, değil mi? Yenilmez. İlahi. Biraz daha ister misin?"

Kafamı sallamaya çalışıyorum, ama kaşlarımın arkasında daha fazla acı patlıyor. Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Sanki kör olmuşum gibi. Neyim olduğunu bilmediğim için gerçek korku içime yerleşiyor.

"Ben onu yok ederim, poppy kız," diyor, dudakları kulağıma değiyor, kolu sırtımı sarıyor, beni tutuyor.

Ayakta duramayacak kadar zayıf olduğum için utanmadan ona yaslanıyorum. Nefesinin sıcaklığı kulağıma yakıyor ve birdenbire donuyorum, nehir benden sıcaklığımı emiyor. Nefes nefese kalıyorum ve ona daha da yaklaşıyorum, vücut ısısı benim kurtuluşum gibi.

Şaşkın bir ses çıkarır ama ben uzun bacaklarına ve gövdesine yaslandığımda beni kendine doğru çeker, başım göğsüne yaslanır, kolum zayıf bir şekilde beline dolanır. Penisi sertleşir, karnıma baskı yapar ama titremekten çok meşgulüm, umursamıyorum.

"Seni mutlu etmemi ister misin?" diye soruyor, parmakları omuzlarımı ve enseme okşuyor, vücudu çok sıcak ve güçlü, beni bilinçli tutan bir çapa gibi. "Her şeyi daha iyi hale getireceğim."

Dişlerim takırdıyor ve birkaç deneme gerekiyor, ama sonunda kekeleyerek "S-sana... ruhumu... vermeyeceğim" diyorum.

O gülüyor, ıslak saçlarımı ve sırtımı okşuyor. "Bu gece ruhunu istemeyeceğim. Kanımın karşılığında, senin kanından biraz istiyorum."

Gözlerimi sertçe kırpiyorum. Acı dayanılmaz, ama daha da kötüsü tam bir güçsüzlük. Zayıflığımdan dolayı ona sarılıyorum ve biliyorum ki, eğer şimdi beni terk ederse, geri gelmesi için yalvaracağım.

Bu kararımı vermemi sağladı. Her şeyden çok zayıf ve çaresiz hissetmekten nefret ediyorum, bu yüzden başımı salladım. "Evet."

Sadece bir an sürer ve sonra başparmağı ağzımda, zengin, sıcak kan dilimde birikir. Onun penisinin bana sertçe çarptığını umursamadan, açgözlülükle emer ve yutarım.

Bir anda, sağlıklı bir güç hissi içime sızıyor, ama bu yeterli değil. Daha fazlasını istiyorum. Bir daha asla zayıf hissetmemek, kimseye bağımlı olmamak için o kadar çok istiyorum ki, parmağını emiyorum, utanmazca, açgözlülükten homurdanarak.

Ne kadar çok alırsam, o kadar sertleşiyor, ta ki penisi bedenlerimiz arasında sıkışmış bir mızrak gibi olana kadar. Woland, avucuyla başımı okşayarak, alçak ve cesaret verici bir ses çıkarıyor. "İç, küçük cadı. Ne kadar çok içersen, o kadar çok alırım. İçmeye devam et."

Rahatsızlık karnımda çırpınmaya çalışıyor, ama refah selinde boğuluyor. Açgözlülükle, gittikçe daha sert emiyorum, ilahi enerji kemiklerime işliyor, beni hafif ve güçlü yapıyor. Damlama durduğunda, başparmağındaki yara kapanınca, bir canavar gibi dişlerimi geçirip tekrar akmasını sağlıyorum, gittikçe daha hızlı.

Isırdığımda Woland homurdanıyor, kalçaları kasılıyor. Eli başımdan sırtıma kayıyor, beni yerinde tutuyor ve içime giriyor, sıcak ve sert penisi aramızda kayıyor.

Ve yine de içmeye devam ediyorum. Göz kapaklarımın altında yıldızlar patlıyor, içim zevkten titriyor ve zihnim olasılıklarla patlıyor. Sanki dünya benim için açılmış

, katmanlar soyulup gizli, büyü, unutulmuş olanı ortaya çıkarıyor. Gözlerim kapalı, ama büyüün akışını hissediyorum, nehir tembel, ısıltılı bir enerji akımı, gökyüzü yıldızların içeriye baktığı küçük deliklerle dolu bir kubbe.

Önümde bir ağaç var. Dalları gökyüzüne uzanıyor, kökleri dünyanın derinliklerine iniyor. Ağaç hayat, enerji, yaratılış ve var olan her şeydir. Rüzgârın yapraklarıyla oynadığını ve köklerinde yuva yapan canlıların güçlü yaşam enerjisini hissediyorum.

Onlardan biri kayıyor, bir enerji parlaması ve zevk kıvılcımları omurgamda karıncalanıyor.

Bir şeyin eşiğindeyim, parmaklarımın ucunda dolaşan korkutucu, muhteşem bir aydınlanma. Bu, tüm sorularımın cevabı, nihai gerçek ve bir nefes alıp bir damla daha çekerek bu son parçayı ortaya çıkarmak üzereyken Woland keskin bir tıslama ile başparmağını ağızımdan çekiyor.

"Yeter!"

Ona doğru sendelerim, çok sarhoş, çok ayık, çok erken. Vücudum canlı ve güçlü bir şekilde titriyor ve zihnim, güneşin doğuşunda sabah çiyiyle süslenmiş karmaşık bir örümcek ağı gibi parıldıyor. Ona, bu şeytana, her şeyin merkezinde olan bu adama tutunuyorum. O sır ve anahtar, soru ve cevap.

Onu da dünyayı yaptığım gibi açmak istiyorum.

Saçımı tutup geriye doğru çekerek yüzüne bakmamı sağladığında gülüyorum. Acı acı değil, zevk, çünkü ben her şeyim ve hiçbir şeyim ve her şeyim. Ne olacağına *ben* karar veririm.

Gözleri yanıyor, gölgeler duman gibi etrafında dolanıyor, geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek bir araya geliyor.

"Sıra bende," diye homurdanıyor, öfkeli ve o kadar tahrik olmuş ki, bunu derisinde gümüş lekeler gibi görebiliyorum. Dilimle uzanıp ona yaklaştırmaya ve onu yalamaya çalışıyorum. O homurdanıyor, ereksiyonunun sivri ucu zonkluyor. Beni istiyor, ama yine de beni almıyor, sadece "Sıra bende" diye tekrarlıyor.

"O zaman iç," diyorum, sesim geceye karışan karmaşık bir melodi gibi.

Her şeyi duyuyorum, çekirgelerin şehvetli şarkılarını, çimlerdeki onlarca çekirgenin eşlerini çağırmak için seslerini. Çimlerin fısıltılarını, toprağı süren solucanları, yuvalarında uyuyan kuşları duyuyorum. Ve bu şarkının içinde, Woland'ın kalp atışları, her şeye anlam katan karanlık, ısrarcı bir davul ritmi gibi dokunuyor.

"Adımı söyle," diyor boğuk bir sesle, gözlerinde çaresiz ve aç bir ifadeyle.

Onun söylemediği "*lütfen*" *kelimesini* duyuyorum ve bu beni mahvediyor. "Woland."

O, bir canavar ve aynı zamanda bir insan gibi kükrer ve üzerime eğilir. Adı dilimde bir yara açarken, ağzını ağzıma kapatır ve çeker.

Bu bir öpücük değil. Bu bir yutma. Dilim onun ağzında, dudaklarının mengene gibi sıkı tutuşunda, ve o emiyor, isminin bana açtığı yaradan kanımı içiyor. Ben inliyorum, ve o sesi yutuyor. Sıcak ve rahatlamaya ihtiyaç duyarak kıvranırken, gölgelerini etrafıma sarıyor, beni yukarı, yukarı, yukarı çekiyor, böylece beline oturuyorum ve o eğilmeden beni öpebiliyor.

Çok geçmeden, yaram iyileşiyor — bu sihir, ben sihirden yaratılmışım — ve o homurdanarak ağzımı bırakıyor.

"Diğer adımı söyle."

"Diabel."

Ağzımda acı yayılır ve o onu daha iyi yalar, zevkten emip homurdanır. Güçlü çekişler dilimden onun diline kan akmasına neden olur ve ben hareketin, su sıçramasının, dünyanın dönmesinin farkındayım.

"Tekrar."

"Kusy."

Bir dahaki sefere onun adını söylediğimde, beni yumuşak çimlerin üzerine yatırır ve büyük, zarif elleriyle bileklerimi yere sabitler. Ağzımdan, sanki en berrak su kaynağıymış gibi içer, kalçaları bacaklarımın arasına yerleşir. Çıplak ve ıslaktım, sıcaktım ve vücudum titriyordu, ve o penisini iç bacağıma bastırduğunda, keşke bu kadar uzun olmasaydı da içime girip ağzımdan içmeye devam edebilseydi diye düşündüm.

"Tekrar!"

"Czart."

Onun kollarına, gölgelerine, vahşi taleplerine tamamen kapılıp zamanın nasıl geçtiğini unutuyorum. Üzerimdeki iri vücudu gökyüzünü kapatıyor, ama yıldızlara bakmama gerek yok. İçimde bir yıldız ışığı denizi var.

İhtiyacım artıyor, pelvisimde sıcak, ısrarcı bir ritim. Bacağımı onun üzerine atıyorum ve utanmadan kendimi kaldırıyorum, kaslarım onun büyüğü sayesinde güçlü ve canlı.

Onun gergin, sıcak tenine, kızgın bir hayvan gibi ileri geri sürtüyorum. Artık bana işaret etmesine gerek yok, çünkü dudaklarına adını fısıldıyorum

orgazmımı kovalıyorum, onun duracağı düşüncesinden nefret ediyorum. Beni derin bir şekilde öpüyor, kuyruğu kalçasına attığım bileğimi sarıyor, dili ağzımı işgal ediyor, sanki beni fethetmeye devam etmek zorunda gibi, bir ya da on kez yetmezmiş gibi.

Gölgeleri içimde birikip içime girince, onun yıkıcı ağzına inliyorum ve o homurdanıyor, dili daha derine, o kadar derine giriyor ki, beni boğuyor. Hava ve sınırların olmadığı o doğaüstü, sonsuz karanlık yerde, onun için parçalanıyorum, dili ve gölgeleriyle doluyum, kanıyla sarhoşum, tamamen çözülmüş durumdayım.

Yere doğru süzülürken, dudakları benim dudaklarımın üzerinde ama beni öpmüyor, nefesi sert ve sık.

"Woland," diye fısıldıyorum, onu titretirerek. Dilim kanamıyor.

Berrak, parlak zihnim bağlantıyı kurar ve ne olduğunu anlarım. Söz verdiği gibi, bana onun adını aldı.

Ve ben bunu sevdim.

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

Anlaşma

Woland alnını alnıma bastırıyor, boynuzları başımın iki yanında yere değiyor. Hâlâ sert ve onun uyarılmasında acıların yankılarını hissediyorum. Sanki bu alanı paylaşıyoruz, onun hisleri bana, tıpkı birbirimizin ağzına kanımızı akıttığımız gibi akıyor.

Aniden çok yakın hissediyorum, dokunduğumuz her yerde cildim kaşınıyor. Onun altında sıkışıp kaldım, vücudu bir kafes gibi. Bundan nefret ediyorum. Onunla bu samimi, imkansız alanı paylaşmaktansa sevişmeyi tercih ederim. Herhangi biriyle.

İçgüdüsel olarak ona dokunup bunu duygusal değil fiziksel hale getirmek istiyorum, ama elimi hareket ettirmeye çalıştığımda, o hırlayarak elimi yere daha sert bastırıyor.

"Kal," diye tısladı, alçak ve tehditkar bir sesle.

Ellerimi esneterek onun tutuşunu test ediyorum. Göğsünden bir hırıltı yankılanıyor, bir uyarı, ama artık sabit duramıyorum. Nedense, onu orgazma ulaştırmak şu anda kolay görünüyor, ama *bu...* Bu zevkin ardından birlikte olmak, onun kanının ve benim kanımın tadı hala dilimde kalmışken, nefesinin dudaklarımı okşadığı bu an... Dayanılmaz.

Kıpır kıpır duruyorum, onun üzerine asılı kalan bacağımı indiriyorum, karnımı içeri çekiyorum ki ona dokunmasın. Başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri vahşi, ben de gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Bu, nefret ettiğim her şey, samimiyet ve yakınlık, ve bunun beni etkilemesini engellemeliyim. Onun ne olduğunu hatırlamalıyım.

Ya da daha iyisi, kim olduğumu hatırlamalıyım.

Çünkü bu ben değilim, onun bakışlarından korkan bu garip, bakire varlık. Ben bundan daha güçlüyüm. Ne kadar korkunç olursa olsun, ben bir cadıyım, bir fısıldayanım ve bu gece bir kurt adamı öldürdüm.

Bu ben değilim.

Bu yüzden gözlerimi açıp ona dişlerimi gösteriyorum. "Çekil."

Gözleri kısılır ve dediğimi yapmak yerine, gölgeleri canlı sarmaşıklar gibi bacaklarımın etrafında kıvrılır ve beni tuzağa düşürür.

"Kanlarımızı değiştirdik," diyor. "Hoşuna gitse de gitmese de, şu anda birbirimize bağlıyız. Ve benim olanı almazsam lanetlenirim."

"Peki o ne?" diye soruyorum, omurgamdan korku geçince konvulsif bir şekilde yutkunuyorum. Dağılmaya başlıyorum. O kadar yakın ki, sınırlarım bulanıklaşıyor. Kendimi kaybediyorum.

O eğiliyor, kalçaları benim uyluğuma değene kadar sallanıyor. Dudakları benimkine değiyor ve "Vücudun benim altımda, ait olduğu yerde" diyor.

Korkunun ürpertisi sıcak ve ısrarcı hale gelir, karnıma yayılır, boğazımı hevesli bir sıkılıkla sıkar. Huzursuzluğun nerede bittiği ve şehvetin nerede başladığını bilmiyorum, ama ikisi de damarlarımın içinde dönüyor. Vücudu üzerimde ağır ve güçlü, cildi sıcak ve pürüzsüz. Hala ne kadar sert olduğunun derinlemesine farkındayım.

Bunu kaldıracabilirim.

Yine de Woland beni sıklamak için hiçbir hareket yapmıyor. Bunun yerine, burnunu şakağıma ve sonra daha aşağıya kaydırarak çenemin üzerinde gezdiriyor. Dudaklarıyla o yolu tekrar izliyor, kan kokan sıcak öpücükler bırakıyor.

"Dur," diye fısıldıyorum, göğsüm hassas bir duygu ile inip kalkıyor.

Ondan başka kimseyle yakınlaşmadım, çünkü nasıl yapabildim ki? Herkes benden korkuyor ve beni hor görüyordu. Bu konuda hiçbir tecrübem yok, duygularım gergin ve acı verici bir şekilde ortaya çıktığında kendimi savunacak hiçbir yolum yok.

İşte burada, sihirden yapılmış, hayal edilemez bir güce sahip olan bu varlık, bana değerliymişim gibi dokunuyor. Hem arzuluyorum hem de nefret ediyorum, ama nefret daha güçlü. O, arkadaşımı öldüren ve köyüme kana susamış bir canavar gönderen şeytan.

Onu sihirle uzaklaştırmaya çalıştığımda, gülüyor ve kulağıma burnunu sürüyor. "Kendi gücümü bana karşı mı kullanıyorsun, küçük cadı? Bunu bilmelisin."

Kafamı sallayarak, onun yumuşak, arayan dudaklarından kaçmaya çalışıyorum. İçimde hayal kırıklığı büyüyor, beni koruyan ve silahım olan yalnızlığımın kabuğu, onun saldırısı altında çatlıyor.

Woland memnuniyetle mırıldanır ve gözlerime bakana kadar geri çekilir. "Demek bunu kaldıramıyorsun?" diye sorar, hem eğlenerek hem de yırtıcı bir şekilde, beyaz dişleri kurnaz bir gülümsemeyle parlar.

"Kanımı içtin ve ben seni boğazlarken boşalana kadar beni becerdin. İsteyerek adımı yazdın ve seni öpmeme izin verdin, ama ben bunu yaptığımda," diye mırıldanıyor, alnıma iffetli bir öpücük kondurarak, "kaçmak mı istiyorsun?"

"Sadece bir şey ol!" diye bağırırım, öfkeli, korkmuş ve ciğerlerimden nefesimi kesen bir özlemle dolmuş. "Olman gerektiği gibi düşmanım ol!"

"Ama ben asla düşmanın olmak istemedim," diyor, ağzının köşesi alaycı bir gülümsemeye çekiliyor.

"Hayır, sadece sahibim."

Onun altında kıvranıyorum, çaresizce kollarımı kurtarmaya çalışıyorum, ama Woland sadece gülüyor, gözleri parıldıyor.

"Ben '*efendi*' kelimesini tercih ederim."

İçimde tiksinti ile arzu karıştığında çok garip bir his uyandırıyor. *Efendi*. Onun söylediği şekilde kulağa şaşırtıcı derecede çekici geliyor, ama yine de başka biri tarafından yönetilmek fikri tüylerimi diken diken ediyor.

Dişlerimi sıkıp gücümü topluyorum, onun beni bırakması için ne yapmam gerektiğini merak ediyorum. Ve bunu yakında yapması gerekiyor. Aksi takdirde, kendimi küçük düşüreceğim. Kontrolüm zaten elimden kayıp gidiyor.

Vücuduma hareketsiz kalmasını emrediyorum, çünkü içim arzuyla titriyor, bacaklarım onu sararak içime çekmek istiyor.

"Neden beni sahiplenmek istiyorsun?" diye soruyorum, o kalçalarını yavaşça sallayarak uzunluğunu uyluğuma ittiğinde.

Şeytanın gözleri, başını yana eğdiğinde parıldıyor. "Neden geçmişi ziyaret etmek istiyorsun?"

İnliyorum. Yine aynı şey. Woland gülümsüyor, başparmakları bileklerimi okşuyor. "Bir anlaşma yapalım, Jaga."

Hemen sinirlenirim. "Hayır."

O, yılmadan sırtıyor. "Bana bunu söylemeye devam edersen, bu kelimeyi sevmeye başlayabilirim," diyor, tehlikeli bir şekilde baştan çıkarıcı bir sesle. "Kimse beni senin kadar reddetmedi."

"Y i n e de hâlâ buradasın," diyorum, nefes nefese kalmamak için elimden geleni yapıyorum. Ama sanırım bana nasıl etki ettiğini biliyor.

etkisini bildiğini düşünüyorum. Kupala'da olduğu gibi, bu gece de sihirli bir şey olup olmadığını kısa bir süre merak ediyorum. Ama varsa bile, ben hissetmiyorum.

Büyük olasılıkla, kendi vücudum çıldırıyor, duygularım allak bullak. Onun dokunuşundan zevk aldığım için kendimden nefret ediyorum, bu zevk nefretle lekelenmiş olsa bile.

"Öyleyim," diye onaylıyor. "Ve sen benim olana kadar geri gelmeye devam edeceğim. İronik olarak, evet dediğinde beni daha az göreceksin. Belki bu seni ikna edebilir, güzel cadı."

Hayır, ikna etmeyecek. Onun gelmeye devam etmesini *istediğim* için değil, ama kendime tamamen dürüst olursam... Hayır, olmayacağım. Bu gece olmaz. Zaten kendimden yeterince nefret ediyorum.

Ama söyledikleri doğruysa, kabul edemem. Hâlâ intikam almam gerekiyor.

"Hayır mı?" diye soruyor, dudaklarımı sıkıp cevap vermediğimde kaşlarını kaldırıyor. "Yine de beni dinle. Kendini bana verirsen, sana geçmişe seyahat etme gücü vereceğim. Şu anda yemin ediyorum, böylece sözümü tutacağımı bilirsin."

Tepkimi yeterince iyi saklayamadım, çünkü ağzı tembel bir gülümsemeyle gerildi. Çok kendinden emin görünüyordu. Beni ele geçirdiğinden eminmiş gibi.

Ve bir an için, öyle de oluyor. Çözüm çok basit. Evet dersem, tüm sorunlarım çözülecek. Kendimi kurtaracağım, ondan kurtulacağım ve sonra burada hayatımı kurabilir ve onu her zaman istediğim gibi şekillendirebilirim. Zaten köyün gayri resmi fısıldayıcısıyım. Czeslawa'yı kovduğumda, Wiosna'nın eski kulübesine sahip olacağım. Saygı ve bir amaç sahibi olacağım.

Woland ilgisini kaybedecek. Onu artık olduğu gibi görüyorum: sırf zevk için avlanan bir yırtıcı hayvan. Bir keresinde böyle bir köpek görmüştüm. Tavşan avlıyordu, ama aç olduğu için değil. Avı ölür ölmez, köpek onu bir kenara atıp sıkılmış bir şekilde uzaklaşıyordu.

Woland da öyle. Beni ele geçirecek, bir süre zaferini kutlayacak ve sonra terk edecek.

Ve ben de her zaman istediğim şeye sahip olacağım.

"Bunu çoktan yapmalıydın," diyorum, dalgın dalgın bacağıma bükerek onun yanına bastırıyorum. "Kabul ederdim."

Beni bu kadar çok şekilde manipüle etmeden önce. Bogna'yı öldürmeden önce. Kurt adamdan önce.

Yüzünde bir gölge geçer. "Sana bu teklifi yaptığım için minnettar olmalısın," der ve elimi bırakıp yüzümü avuçlar. "Ben anlaşma yapmam. Sadece istediğimi alırım."

Şimdi sessizlik hakim, her şey sakin. Woland kendinden emin bir şekilde bekliyor, ama yine de düşüncelerini parçalayan bir belirsizlik görüyorum. Emin değil ve bunun nedenini anlıyorum. Bu gece, kurt adamın altında yatarken o kadar emindi ki.

Şeytan, reddedeceğimi düşünmüyordu ve reddettiğimde çok sarsıldı. Şimdi, pazarlık için doğru şeyi bulduğunu düşünüyor, ama yine de ne yapacağını tahmin edemiyor.

Burası güç gibi geliyor. İkimiz de birbirimizden bir şeyler istiyoruz, ama o beni daha çok istiyor. Ben ona ihtiyacım yok. Çünkü beni kurtarmaya gelen gelecekteki halimi hatırlıyorum ve o kimsenin kölesi değildi. Bu yüzden onun isteğine boyun eğmediğinden eminim ve bu da kararımı daha da kolaylaştırıyor.

"Bana ihtiyacın var," diyorum, sesim yumuşak, karşılığında onun yüzünü avuçlarımla tutuyorum. Dokunuşumla göz kapakları titriyor, alnı kırışıyor. Sanki bir şeyle mücadele ediyormuş gibi.

"Beni öldüremezsin ya da ölmeme izin veremezsin. Ve benim bilinçli, sözlü rızama ihtiyacın var. Bana işkence ederek bunu elde edemezsin. Beni kandırabilirsin belki, ama sana güvenmemeyi öğrendim. Gerçekten, Woland."

Gülümsüyorum, ona karşı sahip olduğum güç içimde tatlı bir zafer gibi yükseliyor. "Anlaşma senin tek seçeneğin."

O iç çekiyor, nefesi cildimde sıcak, ama içinde öfke yok. Teslimiyet de yok. Tepkisizliği beni sinirlendiriyor ve Woland, hayal kırıklığını görünce sırtıyor.

"Tek seçeneğim değil, hayır," diyor. "Daha önce yaptığımı tekrarlayabilirim. Hâlâ arkadaşının yasını tutuyorsun, değil mi? O öldü çünkü ben ne yapacağımı söylediğimde beni ciddiye almadın, ama artık biliyorsun. Jaga, benim gördüğüm kadarıyla, sadece beklemem gerekiyor. Çok fazla yeni arkadaş ediniyorsun. Anlaşmamı kabul etmek *senin* yararına."

Tıslayarak elimi yüzünden çekip ona tokat atmak istiyorum ama yeterince hızlı olamıyorum. Bir anda gölgeli bir ip bileğimi sarıyor ve elimi çimlere bastırıyor. Nefes nefese ona bakarken Woland sırtıyor.

"Karar ver. Anlaştık mı?" diyor, sinir bozucu bir şekilde kendini beğenmiş bir şekilde.

Ama bu iş bitmedi. Onun kazanmasına asla izin vermeyeceğim. Bu yüzden gülümsemesine karşılık verip, bacağımı kaldırarak hala sert olan penisine bastırıyorum.

"Hayır, anlaşmıyoruz."

Onun üzerindeki değişim yıldırımdan daha hızlıdır. Gülümsemesi kaybolur, dişleri hırlayarak ortaya çıkar, gözleri koyulaşır ve derin bir öfkeyle parlar. Yüzümü kavrayan eli boğazıma kayar, uzun parmakları kolaylıkla boğazımı sarar. Sıkar, nefesimi keser ve ben ona doğru eğilirim.

En son beni boğduğunda, orgazm oldum.

Woland da bunun farkında gibi görünüyor. Hırıldıyor, tutuşunu gevşetiyor ve sonra ağzı ağzıma yapışıyor, dişleri dudağımı kanayana kadar ısırıyor, uzun dili boğazıma giriyor.

"Bir dahaki sefere benim sikim olacak," diye tehdit ediyor, sesi saf sihir gibi, çünkü beni öperken konuşmıyor.

Yoksa bu bir öpücük mü? Çok şiddetli. Gözlerim geriye doğru yuvarlanıyor, kötü, yoğun bir zevk dalgalar halinde içimi kaplıyor. Sürtünme elde etmek için kalçalarımı kaldırıyorum, ama gölgeleri bacaklarımı yakalayıp yere bastırıyor, beni düz bir şekilde yatırıyor, vücudum çaresizce ele geçirilmeye açık hale geliyor.

Tam kusmak üzereyken, dili geri çekiliyor. Yılan gibi kıvrılarak yukarı doğru kayıyor, ta ki penisinin başı bacaklarımın arasına girene kadar. Kollarını yere dayayarak, vahşi bir bakışla bana bakıyor.

"En azından içimde sihrim varken, hemen iyileşeceksin," diyor, sesinde keskin bir tonla. "Ama yine de acıyacak. Bu bir ceza, gelincik kız."

Gözlerim onun ereksiyonuna kayıyor ve evet, o şimdiye kadar çıplak gördüğüm hiçbir erkek kadar uzun ve kalın değil, ki çıraklık dönemimde epey gördüm. Ama tabanını çevreleyen dikenler, güçlü bir rüzgârın yere bastırdığı buğday gibi dairesel bir şekilde düz duruyor. Bunu daha önce de fark etmiştim. Ereksiyon halindeyken dikenler zararsız.

Ama evet. İlk sefer acı vermesi normal, ama onun kastettiği bu mu emin değilim.

Yine de, Woland bana sürtünerek ıslaklığımın içinden kayıp ikimizi de tahrik ettiğinde, umurumda olmuyor. Benim yumuşak ve muhtaç olduğum yerde o sert ve ağır. Bu arzu, onunla tanıştığım gecedan beri içimde kaynıyor ve nefret ve korku şehvetime derinlik katarak daha da alevleniyor.

İç çekerek onu içeri davet ediyorum. O da boğazından bir ses çıkararak, hareket ederken gölgeleri ağzımın ve göğüslerimin üzerinde kayıyor, benim uyarılmamla onun penisini kaplıyor.

"Seni alacağım," diye dişlerini sıkarak, penisini girişime yerleştirir. Islak, geniş başının bana dokunduğu her noktayı hissediyorum, alay ediyor. Neredeyse girmiş. "Öyle ya da böyle, bana ait olacaksın."

Geri çekilir, itmeye hazırlanır. Dudaklarımı ısırırım, acıya hazırlanırım, zevki beklerim.

Woland hırlar, sertleşir. Titrer, gözleri odaklanamaz hale gelir, ta ki bir anlığına derin kırmızı bir gölge parlayana kadar.

O benden kalkıp her zamanki gibi zarıf ve esnek bir şekilde ayağa kalkmadan önce bile bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum.

"Gitmeliyim," diyor bana bakmadan. Gözlerimi kırpıyorum ve açtığımda, o gitmiş.

YIRMI YEDİNCİ BÖLÜM

Leylek

Swietko'nun bacağını kesilmesinden ve onunla Alina'nın kalmasından sonra kulübemi yeterince temizlemek bir günümü aldı. Burası benim alanım, tek sığınağım ve ihlal edilmiş gibi hissediyorum, bu yüzden misafirlerimin izleri tamamen silinene kadar çalışıyorum.

Yerdeki ve masadaki kanı silerim, yatağımdaki samanı değiştiririm, içini adaçayı ve solucan otu ile tütsülerim. Her yarım saatte bir rahatsız edildiğim için bu iş normalden uzun sürer. İnsanlar meraklıdır, bu yüzden sıradan rahatsızlıklar için bitkisel ilaçlar almak bahanesiyle ziyaret ederler.

Sinirimi içime atıyorum ve elimden geldiğince nazik davranmaya çalışıyorum, ki bu pek de fazla değil. Kötü ruh halimi kontrol altında tutan tek şey, Czesława'yı itibarsızlaştırıp onun yerini alma hedefim. Müşterilerime kaba davranırsam başarısız olurum.

Ama bu, fısıldamama olan bu büyük ilgiyi kendi lehime kullanamayacağım anlamına gelmez.

"Lütfen, elbiseler ve havlular için iyi keten kumaşa ihtiyacım olduğunu duyurun," diye ilk gelen matrona söylüyorum. Muhtemelen çok fazla bal likörü içmiş olan kocasının hazımsızlık için bir şeye ihtiyacı olduğunu iddia ediyor.

İki havlumdan biri bu sabah Przemyslaw'ın cesediyle birlikte yandı ve elbisem kurt adam saldırısı sırasında yırtıldı. Yeni eşyalara acilen ihtiyacım var. Ayrıca daha fazla bitki kesesi dikmem gerekecek. Ve daha fazla bitki toplamam gerekecek, çünkü stoklarım azalıyor.

Yapacak çok iş var ve bu işler için minnettarım. En azından kendimi meşgul edecek bir şeyim var.

Bugün bana eşlik eden Wiosna, çarşaplardan bahsettiğimde öfkeyle nefesini tuttu. Fısıldayanlar fiyatları belirlememelidir, ama bunu çok saçma buluyorum. İnsanlar başka türlü ne getireceklerini nasıl bilecekler?

Müşterim Ludwika bunu doğal karşılıyor. "Tabii ki," diye kıkırdıyor. "Sana bir düzine yumurta ve bir fincan krema getirdim, ama diğerlerine de söyleyeceğim. Söylesene Jaga. Bu doğru mu? Kurt adamı öldürdün mü?"

Çenemi gevşetmek için elimden geleni yaparak otları ölçüyorum. Woland gittiğinden beri yüzüm öfke ve hayal kırıklığıyla gergin ve acıdığı için gevşetmeye çalışıyorum.

"Evet. Üzerime atladı ve elimde bıçak vardı. Bıçak kazara boynuna saplandı. Şanslıydım."

Başhemşire bana şüpheyle bakar, geniş göğüsleri heyecanlı nefeslerle inip kalkar. "Şanslı mı? Şans hakkında ne derler bilirsin."

Çenem gerildi, ağrım şakağıma kadar yayıldı. "Hayır, bilmiyorum," dedim, sesim ekşi bir tonda.

"Şansın sihirli olduğu söylenir," diye fısıldadı Ludwika, bana yaklaşarak. "Tanrılardan gelen sihirli bir armağan."

"Bilemem," derim, ona bir torba ot uzatarak. "Bir çay yap ve kocana içir. Sorun devam ederse, bana gelmesini söyle."

Kısa cevabımdan memnun kalmayarak dudaklarını büzüyor, ama kalmak için başka bir bahanesi olmadığı için açık kapımdan çıkıp gidiyor. Başka bir müşteri gelene kadar temizliğe devam ediyorum. Gün boyunca daha fazla kişi beni ziyaret ediyor ve çoğu çarşaf getiriyor, bu da moralimi biraz düzeltiyor.

Onlara hizmet ediyorum ve meraklı sorularına aynı cevapları veriyorum. Akşam olduğunda, içimde birikmiş öfkeyle titriyorum. Nazik görünmeye çalışmak beni çok yoruyor. Tek istediğim Woland'ı görmek ve yüzüne tükürmek.

Hava karardıktan sonra nehre gidip yıkanmak ve çamaşırlarımı yıkamak için, onun orada olmasını bekliyorum. Ama gelmiyor.

Yıkamayı bitirdiğimde, gece gökyüzüne bağırmaya hazırım. Öfke ve kendimden nefretle titriyorum ve sanırım ondan daha çok kendimden nefret ediyorum. Çünkü onu görmek istemeseydim, bu yerde böyle bir aşağılanmaya maruz kalmazdım.

Beni takip etmeyi bıraktığı için rahatlamalıyım. Mutlu olmalıyım. Onu aşk acısı çeken bir aptal gibi bekliyor olmam beni öfkeye boğuyor.

"Geri dönecek," diyor Wiosna, ben nehre taşlar fırlatırken, her biri yüksek bir sıçrama sesiyle suya düşerken.

Onun sesine hırlıyorum, onu görebilmeyi diliyorum. "Umurumda değil! Umurumda olsa bile, onu parçalara ayırmak istediğim için!"

Bir an sessiz kalır ve beni yargıladığını anlarım. Gözlerimi kapatır, öfkemi mideye indirir ve orada kilitlerim. Islak giysilerimi ve sabunumu toplayıp kulübeme geri dönerim. Hafif bir akşam rüzgarı cildimi kurutur ve temiz elbisemin eteğiyle oynar. *"Onu gerçekten incitecek kadar güçlü değilsin,"* der Wiosna bir süre sonra,

yumuşak bir sesle.

Dudaklarımı sıkıştırıp kendimi hırlamamaya zorluyorum. Sanki bunu bilmiyormuşum gibi.

"O y ü z d e n daha güçlü olmalısın," diyor mentorum sakın bir sesle, beni durdurarak.

"Nasıl?"

"Sende sihir var, Jaga. Onun zayıf ve değersiz olduğuna inandığını biliyorum, ama bu doğru değil. İçeri girelim, sana anlatayım. O şu anda meşgul. Dinlemeyecek."

Onun yokluğu ya da varlığı, neyi tartışabileceğimi ya da tartışamayacağımı belirlediği için öfkeyle hırıldarım. Woland benden daha önemli işlerle meşgul olduğunda, sahip olduğum tek mahremiyet budur. Bu sinir bozucu ve garip bir şekilde aşağılayıcıdır.

"Ondan saklanmamın bir yolu var mı? Her şey onun istediği gibi olmasın diye?"

Wiosna iç geçirir. *"Muhtemelen onun kanına ihtiyacın olacak. Onun kadar güçlü birini etkilemenin tek kesin yolu bu. Ama koruyucu bir tılsım olarak kullanmak için onun kanına sahip olsan bile, onu kullanmak için yine de büyük bir güce ihtiyacın olacak. Şu anki büyü gücünle bu imkansız."*

Kafa karışıklığı ve merak beni ileriye doğru itiyor, daha hızlı yürüyorum. Wiosna sessiz ve ona sormak istediğim çok şey var. Benim bilmediğim, onun bildiği büyümlle ilgili ne olduğunu ve Woland'ı uzak tutan şeyin ne olduğunu bilmem gerekiyor. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum, gününü ve hayatını nasıl geçirdiğini bilmiyorum ve bu bilgiye bu kadar aç olduğumu fark etmek beni şok ediyor.

Ama şimdi sormamanın daha iyi olduğunu biliyorum. İçeride konuşacağını söylerse, öyle olacak.

Eve döndüğümde, kıyafetlerimi dışarıdaki iki ağaç arasına gerdiğim ipe asıyorum. Eşikte ayaklarımı siliyorum ve sabunumu kaldırıyorum, ama oturmam, çok heyecanlıyım, yerinde duramıyorum.

"Ee? Benim büyümlle ilgili ne var?"

Wiosna onaylamayan bir şekilde tsk tsk yapıyor. *"Her zamanki gibi sabırsızsın. Bir şeyler iç ve yemek ye, kızım. Gücünü korumalısın."*

Ne yapmam gerektiğini söylemesine sinirleniyorum. Wiosna'nın etrafımda olmasının kötü yanı bu. O öldükten sonra hayatımın efendisi olmaya alıştım, ama şimdi geri geldi ve bana on beş yaşındaki gibi davranıyor.

"Aç değilim."

Gerçekten de bugün hiçbir şey yemedim. Dün gece hiç uyumamış ve şafaktan gün batımına kadar çalışmış olmama rağmen, hala güçlü ve enerji doluyum.

"Biliyorum," diye tersledi. "Aç değilsin, uykulu değilsin, yorgun değilsin, ölümlülerin genelde olduğu gibi hiçbir şey değilsin. Ama yine de ihtiyaçlarını karşılamalısın. Onun kanının etkisi geçince ne olacağını sanıyorsun? Gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

Woland'ın büyüünü tükettiğimde nehirde beni saran zayıflığı hatırlayarak titriyorum. Hayır, Wiosna haklı. Gücümü korumayı tercih ederim, bu yüzden kuyuya gidip kovayı yukarı çekerek bugün müşterilerimden aldığım peynir ve soğuk etleri getiriyorum. Kovayı boşaltıp tekrar su almak için indiriyorum.

Basit bir akşam yemeği yedikten ve sakinleşip uyuyabilmek için melisa çayı demledikten sonra, Wiosna nihayet tatmin olur.

"Çayını sıcakken iç," diyor ve bir kez olsun, söylenmeden itaat ediyorum. "Şimdi sakinleş ve dinle. Ve bağırmamayı unutma. Komşuların duyacak."

Kaşlarımı çattım. "Neden çılgık atayım ki? Kötü bir şey mi?"

Wiosna kahkahalarla gülüyor, kahkahaları saf kötülük ve neşe dolu. Hüzünle iç çekiyorum. En son duyduğumdan bu yana yıllar geçti.

"Oh, kötü. Benden nefret edeceksin, bu yüzden sana hiç söylemedim. Mazeret bile uydurmayacağım, çünkü sakinleşene kadar mantıklı davranmayacaksın. O yüzden sessiz olmayı unutma."

Karnımda bir önsezi oluşur, damarlarımda öfke şimdiden kaynamaya başlar. Oturmaya devam etmek için kendimi zorlarım ve şöminedeki közlere bakarım, Wiosna kötü haberi verirken ona bakabilmeyi dilerim.

"Tamam. Şimdi söyle."

"Önce fincanını kaldır."

Sinirlenerek homurdanıyorum ama dediğini yapıyorum, masadaki her şeyi boşaltıyorum.

"Bu noktada, söylediğin hiçbir şeyin, beni buna hazırlamaya çalıştığın şekilde söyleyeceğinden daha kötü olacağını sanmıyorum," diye mırıldanıyorum ve öfkeyle tekrar oturuyorum. "Başka bir şey var mı?"

"Sen bebekken büyüünü mühürledim."

Onu doğru anladığımdan emin olamadığım için gözlerimi kırıpıştırırım. Wiosna'nın açıklaması, bana yaşattığı onca zorluğun ardından pek de etkileyici gelmez. Ama belki de bunun nedeni, bunun ne anlama geldiğini bilmememdir.

"Büyümü mü mühürledin?" diye soruyorum. "Nasıl?"

"Bir büyü var. Öğretmenim Marika bana öğretti. Büyücülükle uğraşan fısıldayanlar zaman zaman bunu yaparlar. Böylece gizli kalır."

Bunu düşünürüm. Evet, böyle bir büyüün ne kadar yararlı olabileceğini anlıyorum. Özellikle her yıl Kupala ateşinin sınavına katlanmak zorunda olan fısıldayanlar için.

"Yani... Bana büyü yaptın. Ben bebekken."

Hâlâ bunun önemini anlayamıyorum. Tabii...

"Bu yüzden mi büyülerim işe yaramıyor?" diye soruyorum, sesimde bir ihanet hissi belirliyor. "Bana büyüler öğrettiğinde ve bunlar ters teptiğinde, her zaman sadece zamana ihtiyacım olduğunu söyledin. Büyülerimin olgunlaşması gerektiğini."

"Tabii ki. O zamanlar buna inanıyordum, yoksa sana öğretmezdim. Mühürü kırabileceğinden emindim. Büyüyü kilitleyen büyü tersine çevrilebilir. Çoğu zaman. Neredeyse her zaman."

Tereddüt eder, üzgün görünür. Yumruklarımı sıkarım, bardağımı kaldırmamı sağladığı için isteksizce minnettarım. Bir şeyleri parçalamak istiyorum.

"Yani tersine çeviremez misin?" diye soruyorum, sesimi sakın tutmaya çalışarak.

"Tabii ki tersine çeviremem. Ben öldüm, kızım. Seni görebilmem ve sesimin duyulabilmesi sadece... Ah, lanet olsun."

"Kime teşekkür ediyorsun?"

Tanrım, başım dönüyor. Wiosna'nın burada olmasının nasıl mümkün olduğunu hiç sorgulamamıştım. İlk başta, bunun zihnimin bana oyun oynadığını düşündüm ve onun gerçek olduğunu kabul ettiğimde, kurt adamla ilgili tüm bu çile çoktan başlamıştı. Başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Wiosna sessiz. Şüphelerim artarken, ben homurdanıyorum.

"Neden Nawie'de değil de buradasın, Wiosna? Seni kim gönderdi?"

Eğer Woland ise, ona güvenemem demektir. Öfkem daha da artıyor, derin bir çaresizlik duygusu ile daha da kötüleşiyor. Hayatımı kontrol etmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım

kontrol etmeye çalışsam da, daha büyük güçlerin iş başında olduğunu ve benim kaderimi belirlediğini düşünmeden edemiyorum.

"O değil, Jagusia. Ne düşündüğünü biliyorum, ama ben asla böyle bir şey yapmam. Beni... bir arkadaşım gönderdi. Sana söyleyebileceğim tek şey bu. Ama lütfen, inan bana, onun emirlerini asla yerine getirmezdin. Ben senin tarafındayım. Annenin evinin çatısına leylek konduğu günden beri hep öyle oldum."

"Bunu bana hiç söylememiştin," diyorum, hala şüpheli ama daha sakın bir şekilde. "Ben doğmadan önce beni tanıyor muydun?"

"O leylek özeldi," diyor Wiosna. "O gün anne babanın evinin önünden geçiyordum ve onun konduğunu gördüm. Bana baktı, bakışları çok anlamlıydı. Sanki çok heyecanlıymış gibi tüylerini kabartıp yüksek sesle gagasını şaklatıp duruyordu. O zaman anladım. O leylek, Wyraj'dan güçlü, sihirli bir ruh getirmişti. Birkaç hafta sonra sen doğduğunda, bunu sende hemen gördüm. Çok huzurlu bir bebektin. Annelerinin rahimlerinden ayrılmaktan nefret eden çoğu yenidoğanın aksine ağlamıyordun. Sessizdin. Sanki bu dünyaya gelmekten tamamen memnunmuşsun gibiydin. Sanki bunun senin kaderin olduğunu biliyormuşsun gibi."

Bunu söylemesine şaşırdım, çünkü Wiosna genellikle leyleklerle ilgili inanışları önemsemezdi. İnsanlar, bir leyleğin çatıya konmasının bir bebeğin geleceği anlamına geldiğini söyler. Leyleklerin kışın Wyraj'daki Büyük Meşe'nin dallarında yaşadığı ve sadece ilkbaharda ölümlülerin dünyasına geldikleri, bekleyen kadınlara dağıtmak üzere yeni ruhlar getirdikleri söylenir.

"Ama sen leyleklerin ruh getirmediğini söylemiştin. İnsanların buna inanmasının saçmalık olduğunu, çünkü çoğu kadının baharda, leyleklerin kıştan önce geldikleri yerden geldiklerinde hamileliklerinin belli olduğunu söylemiştin."

Wiosna öfkeyle nefes alır. *"Ve bu hala büyük ölçüde doğru. Bebekleri doğurduğum evlerin çoğunun üzerinde leylek görmedim. Ama sen özel bir bebektin. Bu yüzden seninle ilgili efsanelere inandım."*

Başım dönüyor ve şakaklarımı ovuşturuyorum. Bu da işe yaramayınca, kalkıp kapımdan şömineye gidip geliyorum. Sakinleştirici otlarımın da bir faydası yok. Wiosna'nın bana anlattığı her şeyi anlamadan uyuyabileceğimi sanmıyorum.

Yeni bilgileri sindirmek için genellikle biraz sessizliğe ihtiyacım olduğunu bildiği için, ben düşünürken sessizce bekliyor.

"Tamam," diyorum ve dolaba gidip kendime bir bardak böğürtlen şarabı dolduruyorum. Küçük yudumlarla içiyorum. "Bu yüzden mi beni çırağın olarak aldın? Çünkü benim, bilmiyorum, farklı olduğumu düşündün mü?"

Wiosna iç çeker ve sanırım sinirlenmediğim için rahatlamıştır.

"Seni birçok nedenden dolayı yanıma aldım, ama en çok zeki, gözlemci bir çocuk olduğun ve hızlı öğrendiğin için. Kimsenin seninle oynamak istememesi de yardımcı oldu, çünkü öğrenmekten başka yapacak bir şeyin yoktu."

Onun doğrudan cevabı beni güldürdü. Evet, bu Wiosna'nın en iyi hali, son derece dürüst. Sözleri aşağılayıcı gelebilir, ama ben çocukluğumun nasıl geçtiğini biliyorum. Gerçeklerden kaçmıyorum.

"Bu mantıklı ama oldukça acımasız," diyorum. "Bana sihirli mühürden bahset."

"Tabii. Sana ilk Kupala Gecesi'ni anlattığımı hatırlıyor musun? Annen seninle birlikte ateşe geldi ve kıvılcımlar çıktı. Daha sonra onunla konuştuğumda, büyük bir korku hissettiğini söyledi. Sanki orada bebeğini yutmak için bekleyen bir şey varmış gibi."

Başımı sallayarak masaya oturdum. Omurgamdan bir ürperti geçti, çünkü annemin nasıl hissettiğini tam olarak anlıyordum. Ben de bir ay önce o korkuyu hissetmişim. Kupala ateşi acımasızdır.

"Neler olduğunu anladım. Sende güçlü ve bariz bir sihir vardı ve ateş ona ulaştı. Bana bu çok adaletsiz ve kötü geldi. Çünkü o sihirle doğman senin suçun değildi. O ateşin üzerinde yanması gereken biri varsa, o da sana bu kadarı yaşatan Rodzanica kardeşlerdi. Ama sen masumsun, bu yüzden seni annenden aldım, büyüüyü fısıldadım ve seni ateşe attım. Ve işe yaradı."

Titrek bir nefes veriyorum, sonunda Wiosna'nın o gece ne yaptığını tam olarak anlıyorum. O mühürleme büyü, hayatımı kurtarmak için ne kadar büyük bir risk aldığını anlamamı sağlayan eksik parçaydı. Biri onun büyü yaptığını görseydi ya da büyü işe yaramasaydı, o da benimle birlikte yanacaktı. Ona her şeyimi borçluyum.

"Neden büyüüyü kullandığın için kızayım ki?" diye soruyorum ve kendime biraz daha şarap doldurmak için ayağa kalkıyorum. Kahretsin, bunu ayıkken atlabileceğimi sanmıyorum. "Beni kurtardın. Sana minnettarım."

"Evet, öyle. O sadece ilk seferdi. Sonunda daha kalıcı bir formül geliştirene kadar büyüüyü birçok kez yenilemek zorunda kaldım."

Kupayı dudaklarıma götürürken donup kaldım. "Ne?"

"Şey, büyüün çok hızlı bir şekilde çok güçlendi," diyor savunmacı bir tavırla ve kendini haklı çıkarmak için kollarını salladığını hayal ediyorum. "Mühür çok sık kırılıyordu. Annen defalarca bana geldi ve senin hayvanlarla konuştuğunu ve onların seni dinlediğini, dilini şaklatarak eşyaları ateşe verdiğini ve başka şeyler yaptığını söyledi. Kötü şeyler. Başka bir çocuk sana kötü davrandığında"

bir gecede korkunç çıbanlar çıkar ya da tüm dişlerini kaybederlerdi. Bu tehlikeliydi, bu yüzden yorulana kadar birkaç ayda bir büyüünü yeniden mühürledim."

"Hiç bilmiyordum," diye mırıldanıyorum, fincanıma bakarak. "Hiçbirini hatırlamıyorum."

"Hatırlayamayacak kadar küçüktün. Dört yaşındayken büyüünü tamamen mühürledim. Ondan sonra durdu. Sonra benimle birlikte öğrendin ve o andan itibaren seni gözetim altında tuttum."

Şarabımı yudumlarken düşünüyorum. Eğer söyledikleri doğruysa, köydeki herkesin neden bu kadar korktuğu çok daha mantıklı geliyor. Her şeyin, ben bebekken ateşin başında yaşanan olaydan ve görünüşümden kaynaklandığını sanıyordum, ama dürüst olmak gerekirse, bunlar o kadar da önemli değildi. Ancak, bana zorbalık yapan çocuklar hastalanmışsa, bu tamamen farklı bir hikaye. *Bunun için nasıl bir ün kazanılabileceğini anlayabiliyorum.*

"Yani büyüüm sonsuza kadar mühürlendi mi?" diye soruyorum.

Wiosna hemen cevap vermeden mırıldanır. Sabırsız bir ses çıkardığımda, bana tsk tsk diye ses çıkarır. *"Şarabını iç. Aferin kızım. Şimdi, nerede kalmıştım? Ah, evet, kalıcı büyü. Bir kez kırdın, bu yüzden tekrar yapabileceğini biliyorum."*

Dikleşip başımı sallarım. "Ne zaman? Böyle bir şey hatırlamıyorum."

"Hatırlamıyor musun? On iki yaşındaydın. Gözlerinin renginin değiştiği gündü. Böyle şeyler doğal olarak olmaz, bunu çok iyi biliyorsun. Sonra, karnında o yara iziyle ormandan döndüğünde ve en büyük üç zorban sonsuza dek ortadan kaybolduğunda, sihirli bir şeylerin olmuş olduğunu anladım. Alınma ama, o iki cılız çubukla onlara zarar vermiş olman imkansız. Bu yüzden uyurken seni tekrar mühürledim. O günden sonra sihrin bir daha ortaya çıkmadı."

"Yani... Biliyorsun? O gece ne oldu?" diye temkinli bir şekilde soruyorum. Wiosna'ya bundan hiç bahsetmedim. Kimseye söylemedim, ama öbür dünyada ne tür bilgiler edindiğini kim bilir.

"Tahminim var ama hiçbir şey bilmiyorum. Bana hiç anlatmadın, hatırladın mı? Ama anlatmak istersen, seve seve dinlerim. Kendini savunmanın utanılacak bir yanı yok."

Yani Jaromir, Daga ve Mirosław'ı öldürenin ben olduğumu mu düşünüyor? Bu çok şaşırtıcı, çünkü ben on iki yaşındaydım ve tamamen savunmasızdım, ama yine de...

onları öldürdüm. En azından, bir versiyonum öldürdü.

Wiosna'ya gerçekte ne olduğunu anlatmayı düşünüyorum ama anlatmamaya karar veriyorum. Woland'ın başka bir şeyle meşgul olduğunu, bu yüzden konuşmanın güvenli olduğunu söylüyor ama ya onun dinlemesinin Wiosna'nın bilmediği yolları varsa? Ayrıca, Wiosna'nın ölümlülerin dünyasına gelip beni izlemesine izin veren bu arkadaş kim? Tamamen güvenli olduğunu bilmeden en büyük sırrımı paylaşmayacağım.

Kafamı sallıyorum.

"Haklısın. Peki, çılgılık atmak ister misin? Eğer istersen, önceden ağzına bir bez koy. Bu sesi bastırır."

Wiosna'nın pratikliği beni büyiledi, istemeden gülümsüyorum. "Bağırarak istemiyorum. Bence tüm bunları düşünmem gerekiyor. Bir şekilde bir araya getirip, benim için mantıklı hale getirmem gerekiyor."

"Sen bu konuda her zaman iyiydin. Kırık parçaları bir araya getirmekte. Bu yüzden kemikleri yerine oturtma işini hep sana bıraktım."

Övgüye gülümsüyorum, ama kafam tüm bunlarla dolup taşıyor. Ayrıca, otlar ve şarap da etkisini gösteriyor, çünkü sonunda uykum geliyor. Umarım dinlenebilirim. Ama yatmadan önce, bir şeyi daha bilmek istiyorum.

"Ne yaptığını biliyor musun?" diye soruyorum, önlüğümün kenarıyla oynayarak. "Woland?"

O, uzun zamandır çektiği acıları içeren bir iç çekişle cevap veriyor. *"Ah, Jaga. Onu aklından çıkar ve önemli şeylere odaklan."*

Dişlerimi sıkıyorum. "Ne gibi?"

Sesinde neşe ve kararlılık var: *"Büyünü serbest bırakmak ve o kaltak Czeslawa'ya hak ettiğini vermek."*

Somurtmak istiyorum ama o böyle söyleyince yapamıyorum. Sesinden, Wiosna'nın sırttığını anlıyorum ve ben de ona sırtıyorum.

Bunu yapabilirim.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kadın

Sonraki iki gün yoğun bir çalışma temposunda geçer. Dikiş diker, ot toplar ve müşterilerle görüşürüm. Kurt adam saldırısından sonra popülerliğim, başka heyecan verici haberlerin olmaması nedeniyle hala güçlüdür. Dışarıda görünmeye özen gösteririm, hatta Przemyslaw'ın cenazesine bile katılırım. Cenazede, yanmış kemikleri derin bir çukura gömülür, kafatası ise bir daha dirilmemesi için ayrı bir mezara konur.

Sabah vakti ve cenazeye çok az kişi katılıyor. Çoğu erkek ve birçok kadın şafak vaktiyle birlikte çayırarda ve tarlalarda çalışmaya başlamış durumda. Hava çok güzel, bundan yararlanmamak olmaz. Cenaze töreni, başkalarının topraklarında çalışmasını sağlayacak kadar zengin olanlar ya da benim gibi başka yollarla geçimini sağlayanlar için düzenleniyor.

Jarota, köyün çok dışında, ormanın yanında bir arsa seçti, ama yine de insanlar bunun çok yakın olduğunu fısıldıyorlar. Bu yüzden, etrafına alıç çitleri dikilmesini öneriyorum, Przemyslaw'ın kemiklerinin sihirli bir şekilde tekrar et ve dişlerle kaplanacağına inandığımdan değil, güvенеbileceğimiz bir korumamız olması herkesi rahatlatacağı için.

Bu da fısıldamaktır. Köylülere korkutucu, tehlikeli dünyada kendilerini güvende hissetmelerini sağlayacak yollar sunmak. Ayrıca, alıç gerçekten işe yarar. Sonuçta, ben de kullanıyorum.

Bu tavsiyeyi verdiğimde, Czeslawa bana zehirli bir bakış atıyor. Yeni popülerliğime rağmen, hiç de kötü görünmüyor, kıyafetleri hala çok kaliteli, vücudu iyi beslenmiş, cildi taze. Benim zevkime göre fazla iyi görünüyor. Beni öldürmeye çalıştığı için onu cezalandırmam gerek.

Cenazeden sonra herkes köye döndüğünde, kasıtlı olarak Ida'nın yanına yaklaşp ona anlamlı bir bakış atıyorum. O gülümsüyor ve

arkadaşlarını önden gönderir ve benimle özel bir konuyu konuşmak istediğini söyler.

"Bu aralar işlerin çok iyi gidiyor diye duydum," diyor önsöz yapmadan, bundan memnunmuş gibi.

Ben de tam bunu konuşmak istiyordum.

"İşler yoğunlaşıyor," diye onaylıyorum. "Bugün güneş yükseldiğinde güzellik iksiri için otlar toplayacağım ve hazımsızlık ilacım çok işe yarıyor gibi görünüyor. Ama Czeslawa'nın bu günlerde nasıl olduğunu merak ediyorum. Bir şey biliyor musun?"

Elbette biliyor ve elbette benim güzellik iksirimi istiyor. Bu yüzden bundan bahsettim. Ida'nın keskin gözleri parladı, dolgun dudakları bilmiş bir gülümsemeye dönüştü.

"Birçok kişi ona sadık," diyor, birkaç köylü çimenli yoldan yanımızdan geçerken sesini alçaltıyor. "Hiçbir eksiği yok, bu kesin, ve insanlar hala önemli konularda ona gidiyorlar. Arkadaşım Ola'yı tanıyor musun? Hamile ve bu konuda seninle görüşmek istiyordu, ama kayınvalidesi yasakladı. Czeslawa'nın daha deneyimli ve gerçek bir fısıldayan olduğunu söyledi."

"Öyle mi?" Wiosna, sesinde bir tehdit tonuyla mırıldanır.

"Ola ve bebeğine bereket olsun," derim, ciddiyetle başımı sallayarak. "Mokosz ikisini de korusun. Peki, sence bebek doğurmak ya da ölümlerin başında beklemek için bana gelen insanlar var mı? Yoksa ben sadece meraklı bir yenilik miyim?"

Ida gülümser, çok güzel ve gamzeli. Onu eskisi gibi kıskançlıkla değil, zevkle izlediğimi fark ederim. O gerçekten muhteşem bir güzellik ve kesinlikle benim iksirime ihtiyacı yok. Yine de isteyecektir ama.

"Annem senin tarafında ve ben de öyle, ama Janek son zamanlarda görevini yerine getiremediği için sana başvurmam için bir nedenim yok. Arkadaşlarımı ikna etmeye çalışıyorum, ama nasıl olduğunu bilirsin. En önemli kararları yaşlılar verir ve onlar için, fısıldayanın kulübesinde yaşayan kişi fısıldayan kişidir."

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. Zaten kulübeyi almak benim önceliğim. Wiosna öldükten sonra benim olması gerekiyordu.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim. Sen nasılsın?" diye soruyorum ve onu durdurmak için elimi omzuna koyuyorum.

Çayırların ortasında yalnızız, uzun otlar yaz sonu sabahının sıcak rüzgârında sallanıyor. Uzakta, başlarına eşarp takmış birkaç kişi eğilmiş, orakları güneşte parıldıyor.

"Evde her şey yolunda mı?"

O iç çekip gözlerini devirir. "Bilmiyorum. Janek'i ıslatmaktan nefret ediyorum, çünkü ıslandıktan sonra çok hissizleşiyor. Kendisi gibi olmuyor. Ama durmaktan korkuyorum. O gerçekten... Yaptığı şey..."

Etrafına bakınıyor, aniden dikkatli ve gergin, ve kalbim onun için acıyor. Güzel, neşeli Ida, Kupala kraliçesi, şiddet uygulayan bir kocadan çok daha iyisini hak ediyor.

"Bana birkaç kez zorla sahip oldu," diye mırıldanır, yüzünü çevirir ve utançtan kızarır. "Kaşıntı yüzünden istemiyordum, ama o... Elini ağzıma koydu ve beni zorladı. Direndim ama... Çok zayıftım. Onurunu korumak için direnen bir kadın, sevişmek isteyen bir erkek kadar güçlü olamaz."

Acı bir şekilde gülüyor. Kocasını lanetlemekten başka ne diyebileceğimi bilmiyorum, ama bu kimseye bir fayda sağlamaz. Bu yüzden sessiz kalıyorum ve ikimiz de çimlerin arasında esen rüzgârın rahatlatıcı hışırtısı eşliğinde orada duruyoruz.

"Annem, bir dahaki sefere ona izin verip zevk alıyormuş gibi davranmamı söyledi, böylece daha çabuk bitirmiş," diye ekliyor Ida hüznle, hala bana bakmadan. "Sonuçta o benim kocam. Bana hakkı var."

Dişlerimi sıkıyorum, ona durumun böyle olmadığını, kendi kadını olduğunu ve kocasının isteklerine uymak zorunda olmadığını söylemek istiyorum, ama bu yalan olur. Bir kadın beden ve ruhen kocasına aittir. Evlenmeden önce bu romantik gelebilir ve genç kızlar bu tür *bir mülkiyetin* gerçekte ne anlama geldiğinin çirkin gerçekliğinden korunurlar.

"Böyle olmamalı. Üzgünüm, Ida. Bunları hiç hak etmedin." Gözleri şaşkınlıkla parlar, ama başını sallar. "Üzülme.

Bana herkesten daha fazla yardım ettin. Sadece... Keşke o ilaç gerekli olmasaydı. Biliyorsun, o tatlı olabilir ve bana iyi davranabilir. Her şey kötü değil. Ama sanki o ilaç onun tümünü alıyor, kötülüğünü de, evet, ama iyiliğini de. O sadece... hissiz. Sanki umursamıyor gibi. Yine de, bu bana güven veriyor. Bilmiyorum, belki çocuklarım olsaydı daha mutlu olurum. Annem öyle diyor. Beni ve kardeşlerimi doğurana kadar çok mutsuzmuş."

"Hamile kalmak ister misin? Dozunu ayarlayarak onun biraz canlanmasını sağlayabiliriz, ama bu riskli," diyorum, onu teselli edecek sözler bulamadığımda pratik konulara yöneliyorum.

Kocasını zehirleyeceğine söz vermekten başka hiçbir şey yeterli gelmiyor, ama Bogna'dan bunun doğru bir şey olmadığını biliyorum. Kadınlar, kendilerine zarar veren erkeklere karşı

garip bir şekilde kendilerine zarar veren erkekleri korurlar.

Sanırım ben de ondan daha iyi değilim. Woland beni dövüp tehdit etmedi mi, arkadaşımı öldürmedi mi ve bunu izlememi istemedi mi? Üzerime bir canavar salmadı mı? Yine de ona bacaklarımı açtım.

Ama Ida'nın dediği gibi. Kötünün yanında iyilik de var.

"Henüz değil, ama teşekkürler," diyor Ida, neşeli, kendinden emin maskesi yerine otururken küçük bir gülümsemeyle başını kaldırıyor. "Onun ilgisinden kurtulduğum için gerçekten minnettarım. Biraz daha tadını çıkaracağım. Ayrıca, kardeşim ilk çocuğuna hamile ve onun heyecanını çalmak istemem. Söylesene Jaga, güzellik iksiri ne zaman hazır olacak? Bir tane almak istiyorum."

Gülümserim ve tekrar yürümeye başlarız, köy yaklaşmaktadır. "Yedi gün içinde. Ve benim gözüm ve kulağım olmayı kabul edersen, sana bedava bir tane veririm. Czeslawa'nın ne yaptığını ve insanların onun hizmetlerinden memnun olup olmadığını bilmek istiyorum. Her türlü dedikoduyu toplamakta iyisin, biliyorum. Herkes seninle konuşmak ister, çünkü seninle birlikte olmak çok keyiflidir."

İltifata kıkırdar ve masum, kibirli kız bir anlığına geri döner, hayal kırıklığına uğramış eşin yerini alır.

"Şey, sana şimdiden söyleyebilirim ki, o senin arkanızdan dedikodu yapıyor," diyor Ida, gözleri benim bilmediğim bir şeyi paylaşmanın heyecanıyla parıldayarak. "Jaga gibi genç bir fısıldayan bununla nasıl başa çıkacağını bilemez" ya da "Bu sadece deneyimli fısıldayanlar için işe yarar" gibi şeyler söylüyor ya da senin bir cadı olduğunu ima ediyor. Normal bir genç kadının, büyülü yardım olmadan kurt adam gibi lanetli bir canavarı öldürebilmesinin ne kadar imkansız olduğunu söyleyip duruyor... Jaga, neden gülümsüyorsun? Ben olsam çok kızardım."

Evet, gülümsüyorum ve Czeslawa'nın kötü sözleri beni rahatsız etse de —çünkü hala büyücülükle suçlanmaktan korkuyorum—bu beni aynı zamanda zafer hissettiriyor.

"Çünkü o bana fısıldayan diyor," diyorum neşeyle. "O bile benim öyle olduğumu kabul ediyorsa, bu benim düşündüğümünden daha ileri gittiğim anlamına gelir. Teşekkürler, Ida."

Gülümseyerek başını sallar ve uzun, buğday rengi örgüsünü omzunun üzerinden atar.

"Dinlemeye devam edeceğim. En iyi iksiri bana sakla," diyor, yüzünde şımarık bir gülümsemeyle ve gençliğin ve mutluluğun resmini yansıtan bir şekilde, kulübelerin arasındaki patikadan koşarak uzaklaşıyor.

Yolun kenarında toprağı kazmakta olan bir tavuk, Ida'nın hızla yanından geçerken korkuyla gıdaklayarak tüylerini kabartıp uzaklaşır. Artık arkadaş olduğumuz için mutluyum ve gülümsüyorum. Sadece bir ay önce, onunla vakit geçirmekten keyif alabileceğime inanmazdım.

Ama Ida'yı ne kadar sevdiğimi, bana ne kadar güvendiğini, en mahrem acısını benimle paylaştığını fark eder etmez, gülümsemem dudaklarımda donar.

Kahretsin.

Hiç arkadaş edinemiyorum, çünkü Woland'a direnirsem onları öldürecek. Az önce bizi gördü mü? Gizlice etrafa bakınıyorum, onun sırtışını ya da kuyruğunun gölgesini göreceğime eminim, ama her şey normal görünüyor.

"Wiosna?" diye fısıldayarak soruyorum, kapımdan geçerken. "Hâlâ yok mu?"

"Evet," diye cevaplar hemen. *"Merak etme."*

Dudaklarımı ısıyorum, biraz esinti girsin diye kapımı ardına kadar açıyorum, ama umutsuz bir çaba. Bugün inanılmaz sıcak bir gün ve muhtemelen dışarıda, erik ağacının gölgesinde geçireceğim.

"Nehir kenarında bana geldiğinde," diyorum dikkatlice, cevabından korkarak, "izledin mi?"

"Bir yere kadar," diye burun kıvrarak cevaplar. *"Ben röntgencilik yapmaktan zevk alan pis bir yaşlı büyükanne değilim, biliyorsun. İkinizin ne yaptığınız belli olunca ortadan kayboldum. Bu tehlikeli bir oyun, Jaga. Mesafeni korumalısın, ama sen benim tavsiyemi dinlemeyeceksin, değil mi?"*

Başımı sallıyorum, her konuda haklı olduğunu biliyorum. Evet, mesafemi korumalıyım, ama bunu yapsam bile Woland çok yaklaşıyor, savunmamı yok ediyor ve bir diken gibi içime işliyor. Onu uzak tutamıyorum.

"Arkadaş edinirsem onları öldüreceğini söyledi," diye mırıldanıyorum. "Beni sahiplenmesine izin vermezsem."

Wiosna burun kıvrıyor. *"Peki bu nasıl bir sorun? Sen insanlardan nefret ediyorsun. Bunu daha fazla göster, eminim kimse seninle arkadaş olmak istemeyecektir."*

Sıkı bir gülümsemeyle başka bir şey söylemiyorum. Yıllar boyunca Wiosna'nın acımasız doğrudanlığı ve pratik yaklaşımına alıştım, bu yüzden sözleri beni çok nadiren incitir. Ama az önce söylediği şey göğsümde derin, zonklayan bir yara açıyor.

Evet, yalnız kalmak istediğimi, herkesin beni sevmediği gibi benim de herkesi sevmediğimi söyleyip duruyorum. Ama bunu ne kadar sık tekrarlırsam tekrarlayayım, bu bir gerçek olmuyor. Bogna'nın dostluğu benim için çok değerliydi çünkü başka birinin sevgisini tüm varlığımla arzuluyordum.

sevgisine tüm varlığım ile ihtiyaç duyuyordum. Onun için öldürdüm ve Woland, Przemyslaw taşı kaldırdığı anda zamanı durdurup bana onun olmasını söyleseydi, kabul ederdim.

Ama yapmadı ve ben korkudan aklımı kaçırmıştım, onunla pazarlık etmeye bile cesaret edemedim. Zaten işe yarayacağını da sanmıyorum. Beni reddetmeye cüret ettiğim için bana zarar vermek istedi ve öyle de yaptı.

Ve bunun bir daha olmaması için elimden gelen her şeyi yapmalıyım.

“Büyü yapmaya hazır mısın?” Wiosna, susuz ve aç hissetmeme rağmen kendimi zorlayarak bir bardak su ve biraz ekmek yedikten sonra soruyor. Woland'ın büyüü hala damarlarımda güçlü bir şekilde hissediliyor ve tanrılar ve şeytanlar her zaman böyle mi hissederler diye merak ediyorum. Fiziksel ihtiyaçların yükünden kurtulmuş, her zaman güçlü ve dinlenmiş.

Ben de öyle olmak için neler vermezdim. Yine de buna alışamayacağımı biliyorum. Bağımlı hale gelmek çok kolay olurdu. Bu yüzden kendi iç gücümü kullanmalıyım ve bunun için her gün büyü yapmalıyım, umarım bir gün bir büyü sonunda işe yarar.

Şimdiden korkuyorum.

"Sanırım," diyorum iç çekerek. "Tamam, Czeslawa'ya karşı kullanmak istediğim bir fikrim var. Bir büyü yardımcı olabilir. Ama akşam yemeğine kadar beklemem gerekecek, böylece beni görmeyecek."

Saman yapma mevsimi olduğu için çoğu erkek ve oldukça fazla sayıda kadın ve çocuk çayırarda, otları biçip eşit şekilde kurumasını sağlamak için çeviriyorlar. Acele ediyorlar, çünkü tarlalarda maviye dönen ketenler ve buğdaylar yakında hasat için hazır olacak. O zamana kadar saman yapılmalı ve saklanmalı.

Ama Czeslawa tarlada çalışmıyor ve akşam yemeğine çıktığı zamanlar dışında günlerinin çoğunu evde geçiriyor. Onu yemeğe davet eden birkaç aile var ve o da bu aileler arasında dönüşümlü olarak gidip geliyor.

Hasır sepetimi alıp Ida'ya bahsettiğim otları toplamaya çıkıyorum. Wiosna, güzellik iksirlerini gerçek ilaç değil, sadece bir güzellik ürünü olarak görmezden geliyordu, ama ben onları yapmaktan zevk alırdım. Doğru şekilde hazırlandıklarında cildimi daha yumuşak ve pürüzsüz, dudaklarımı daha kırmızı, saçlarımı parlak ve güçlü yaparlardı.

Bugün, Ida ile konuştuktan sonra, bu iksirlerin faydalı olmasını sağlamak için başka bir fikir geldi aklıma. Bu yüzden çayırarda doğru yola çıktım ve doğru otların yetiştiğini bildiğim yerlerde durdum. En çok yönlü otlardan biri olan ve gençleştirici özelliklere sahip olan sığırkuyruğu otunu topladım.

Bitkiler benden daha uzun, yaz rüzgârında hafifçe sallanıyolar ve ben küçük sarı çiçekleri ve birkaç yaprağı topluyorum. Sonra, pelin otu aramaya çıkıyorum. Her yerde yetişiyor ve sepetimi, küçük beyaz ve kahverengi çiçekleri olan bu mütevazı otla çabucak dolduruyorum.

Waclaw'ın keten tarlasına uğrayıp mavi çiçekli bitkilerden birkaç tane alıyorum. Keten, sadece erkek çocukları olan birine ait tarladan gizlice çalınması gerekiyor. O zaman en güçlü hale geliyor ve onu giyen ve kullanan kadınları daha çekici yapıyor.

Son olarak, kulübeme geri dönüp bahçemdeki lovage bitkilerinin neredeyse tamamını topladım. İşimi bitirdiğimde ellerim baharatlı ve yeşil bir koku aldı. Woland sabunumu alay etti ve bir bakıma haklıydı; lovage, diğer bitkiler gibi bir aşk bitkisidir. Ama aynı zamanda birçok tür böcek, nazar ve şeytanlara karşı da güçlü bir koruma sağlar.

Ama lovage'ı dahil etmek istememin nedeni, onu kullanan insanları daha çekici ve ikna edici hale getirmesidir. Etkisi ince, ama umudum, benim iksirimi kullanan bir kadının evinde birazcık güç kazanmasıdır.

Belki de sesinin duyulması için yeterli olacak kadar.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Büyüler

"Az önce gitti," diyor Wiosna öğleden sonra, iksir hazırlıklarını keserek. "Şimdi gidersen bolca vaktin olur."

Başımı sallayıp ellerimi önlüğümle silerek, kulübemin yanındaki meyve bahçesine doğru yola çıkıyorum. Bahçe Darobor'un ailesine ait ve tahta çit yarı çürümüş ve ağaç kurdu istilasına uğramış durumda. Önümüzdeki yıl çiti değiştireceklerini bildiğim için, kendime biraz almaktan hiç vicdan azabı duymuyorum. *"Daha aşağıya git. Büyük, gevşek bir parça var."* Wiosna bana yol gösteriyor ve ben küçük deliklerle dolu gevşek tahtayı görene kadar onu takip ediyorum.

Etrafa bakıp kimsenin olmadığını iki kez kontrol ettikten sonra, çıtırtı sesiyle tahtayı yerinden çekip çıkardım.

"Şimdi büyüüyü yap," diyor Wiosna heyecanla. "Eğer kendini zayıf hissedersen, eve gidebilirsin. Bir şey olmaz. Unutma, sana söylediğim gibi yap. Sadece birkaç kelime. Süslü olması gerekmez."

Çit ve meyve bahçesinin büyümüş yeşillikleri beni yoldan gizlesin diye çömeliyorum. Woland'ın kanı hala bana güç verdiği için heyecanlı ama aynı zamanda gergin hissediyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Ye ve çoğal," diye fısıldarım, avuçlarımdan karanlık tahtaya güç aktığını hayal ederek.

Ormanda yaşayan minik yaratıkları, içeride saklanarak, bolca yiyecek ne kadar mutlu olduklarını düşünüyorum. Amacım onların mutluluğunu bozmak. Onları *açgözlü* yapmak.

"Yiyin ve çoğalın," diye fısıldıyorum, avuç içlerim ısınmaya ve enseme ter damlaları belirmeye başlayınca kaşlarımı çatıyorum. "Aç olun. Azgın olun. Sayıca çoğalın."

. Ama yayılmayın. Sadece yakınınızda bulduğunuz ahşabı yiyin. Tembel olun, küçük solucanlar. Aç olun, azgın olun ve tembel olun."

Bir şey çatırıyor, ellerimden bir enerji akımı dökülüyor. Tahta parçasından öfkeli bir vızıltı sesi geldiğinde, gözlerimi kocaman açarak nefesimi tutuyorum. Sanki içindeki bir şey çok hızlı hareket ediyormuş gibi hafifçe titriyor.

Bir sürü.

"Git! Onlar bu tahtayı tamamen yemeden önce."

Şu anda boş olması gereken arka yoldan yola çıktım. Tarladaki işçiler eve yemek yemeye gitmezler, bunun yerine sepetlerinde ve peçetelerinde getirdikleri yiyecekleri yerler. Köyde olanlar, Czeslawa gibi akşam yemeği yiyorlar.

Ana yoldan uzak durarak, birkaç dakika içinde fısıldayan kadının evinin arkasına ulaştım, sıcakta koştuktan terlemiş ve nefes nefese kalmıştım.

Hedefim, Czeslawa'nın taşındıktan kısa bir süre sonra aldığı çirkin ahşap kulübe. Kulübe, geniş arazisinin arkasında bulunuyor ve Czeslawa, hastalarını burada kabul ederek kanlarının, hastalıklarının, acılarının veya gözyaşlarının evini kirletmemesini sağlıyor.

Wiosna benimle konuşmaya başladıktan sonra bu konuda uzun uzun şikayet etmişti. Czeslawa'nın kendi rahatını hastalarının hayatlarından daha değerli gördüğünü. Onları ayrı bir binaya taşıyarak kendine huzur sağlıyor, ama aynı zamanda onların sağlığını da tehlikeye atıyor.

Bir fısıldayan olmanın amacı, daha ciddi hastaları o kadar yakınında tutmaktır ki, geceleri acı çığlıkları sizi uyandırsın ve onlara yardım edebilesiniz. Ancak Czeslawa gece boyunca uyumayı tercih ediyor.

Ama ben onun rahatlığını elinden alacağım.

"Yiyin ve çoğalın, küçük solucanlar," diye fısıldıyorum ve tahtayı çitin üzerine atıyorum. Tahta, ahşap kulübenin arka duvarındaki ısırgan otlarının üzerine düşüyor ve bulunduğum yerden çok hafif bir vızıltı duyabiliyorum, ama tahta gizlenmiş durumda.

"Kulübenin çatısını kalıcı olarak solucanlara karşı koruduğum iyi oldu. Sadece kulübeyi yiyecekler, onlar için iyi," diyor Wiosna memnuniyetle, ben eve dönerken, avuçlarım attığım güçle karıncalanıyor. *"Nasıl hissediyorsun? Henüz halsizlik var mı?"*

"Hayır," diyorum şaşkınlıkla. "Çok... Çok kolaydı. Doğal geldi. Sanki gerçekten sihir yapabiliyormuşum gibi."

O acıyarak burnunu çeker. *"O onun büyüydü. Seninki sıkı sıkıya kilitli. Sanırım önce onun sana verdiği her şeyi harcamalısın ki o engeli ortadan kaldırabilesin."*

Haşhaş büyüsunü yaptıktan sonra hissettiğim şeyi hatırlayınca tüylerim diken diken oluyor. Başım dönüyor, kendimi zayıf hissediyorum, kalbim düzensiz, hastalıklı bir ritimle atıyor. Sanki ölüyor gibi hissediyorum ve bu ıstırap dayanılmaz.

"Belki adet dönemim bittikten sonra," diye mırıldanıyorum. "Yakında başlayacak ve bir seferde sadece belirli bir miktar acıya dayanabilirim."

"Hm."

Bunun üzerine Wiosna, ben kulübeme dönüp iksirleri hazırlamaya devam edebileceğim kadar uzun bir süre sessiz kalır. Otları temizleyip keser, büyük kil şişelere koyarım. İşimi bitirince, şişelere elma sirkesi döker ve sinekleri uzak tutmak için şişelerin ağzını temiz bir bezle kapatırım. Artık iksirlerin demlenmesi gerekiyor.

Kadınların gelecek yıl Kupala ateşi ile sorun yaşamamaları için üzerlerine büyü yapmaya cesaret edemiyorum. Otların büyüsu ve Mokosz'un kutsaması yeterli olmalı.

Temizliği bitirdikten sonra Wiosna bana *"Yemek zamanı"* diye hatırlatıyor. *"Kendine de biraz civanperçemi ve kırmızı yonca demle."*

İç çekiyorum ama kurutulmuş otları itaatkar bir şekilde bir bardağa koyuyorum. "Bunların pek işe yaramadığını biliyorsun."

Adet dönemim çok acı verici ve on iki yaşında kanamaya başladığımdan beri böyle. Nedenini biliyorum ve bunun tedavisi olmadığını da biliyorum. Her türlü tedaviyi denedim ve tek başarılı olduğum şey civanperçemi ve yonca karışımı oldu. Yatakta kaldığım sürece ağrıyı dayanılır hale getiriyor.

"Yine de demle. Bir cadının büyüsu, kanadığında en güçlüdür, bu yüzden üzgünüm ama en azından denemelisin. Şeytanın kanına güvenmek istemiyorsan bu önemli."

Başımı sallayıp, demlemek için ocakta ateş yakıyorum. Ateşin çabuk tutuşması için ince çubukları ve kuru talaşları düzenlerken düşünmeye devam ediyorum. Konuşmamızda bir şey zihnimin bir köşesinde takılıyor ve çakmaktaşıma çelik bıçağın bıçağını vururken o parçayı aydınlatmaya çalışıyorum.

Kıvılcımlar talaşların üzerine düşüp tutuşunca, sonunda anlıyorum.

"Yani mühür, gözlerimin rengi değiştiği anda kırıldı mı?" diye soruyorum ona, ateşi daha da büyötmek için üflemeden önce.

"Evet. Ne olmuş?"

"O zamanlar kafam çok meşgul olduğü için fark etmemiştim, ama kısa bir süre sonra ilk adetimi gördüm. Tam olarak ne kadar sonra olduğünü bilmiyorum, ama bir aydan az bir süre sonraydı. İki hafta olabilir."

"Mühürün, ilk kez doğurgan olduğun zaman kırıldığını söylüyorsun," diyor Wiosna. "Kadın olduğun zaman."

Topuklarımın üzerine oturup, o zamanla ilgili daha fazla ayrıntı hatırlamaya çalışıyorum. "Bu mümkün mü? Az önce bir cadının büyüsünün en güçlü olduğu zamanın adet dönemi olduğunu söyledin, peki ya doğurgan olduğu birkaç gün ne olacak?"

"Hm, evet. Buna pek dikkat etmiyoruz, çünkü çok az kadın bunun ne zaman olduğunu kesin olarak söyleyebilir. Ama bu, en yaratıcı olduğun zamandır. Güçlü bir zamandır."

Güçlü bir dönem. Evet, muhtemelen. Ama öyleyse, mühür ilk kez kırıldıktan sonra her ay kırılmaya devam etmez miydi? Ancak, vücudumun düzgün çalıştığı tek zaman o zamandı. Tamamen bütün olmadığım için, belki de büyümün gerektiği gibi işlev görmediğini düşünmeden edemiyorum.

Belki de mühür sonsuza kadar kapalı kalacak. Ve sonuçta on iki yaşındaki halimi kurtaramayacağım. Tabii pes edip şeytanın teklifini kabul etmezsem.

Bu karanlık düşüncelerimi Wiosna ile paylaşmıyorum ve kendi kafamdan da uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum.

Ateşe daha fazla odun atıyorum ve büyük odunlar tutuşunca, kazanım için su almaya çıkıyorum. Demleme bittiğinde içiyorum ve sonra soğuk algınlığına iyi gelen kuş üzümü tentürü için kuş üzümü topluyorum. Son zamanlardaki popülerliğim sayesinde, iyi bir votka stoğum var ve onu iyi bir şekilde kullanıyorum.

Gün boyu, küçük solucanlarımın nasıl olduğunu merak ediyorum. Umarım çok, çok açlardır.

Ertesi sabah, saçımı tararken Ida kapımı çalar. Onu içeri alırım ve o, ağzı yarı açık bir şekilde bana bakar, selamımı karşılık vermez.

"Ida? Günaydın," diye tekrar ediyorum ve o kendini toparlıyor.

"Bir koca bulmalısın," diyor ve bu rastgele sözü beni güldürüyor.

"Koca mı? Ne için?"

Elini uzattı ve parmaklarıyla kırmızı saçlarımdan bir tutam aldı, nazikçe okşadı. "Böylece her gün bunu hayranlıkla seyredebilir. Birisi bunu yapmalı," dedi, gözleri yaramaz bir gülümsemeyle parladı. "Saçlarını hep sıkı sıkı örüp topluyorsun. Ama saçlarını açtığında çok güzel oluyor."

Onun iltifatını mırıldanarak teşekkür ederek geçiriyorum. Saçım, insanların benden çekinmelerinin, beni cadı sanmalarının nedenlerinden biri. Onu sergilemeyeceğim.

"Saçımdan bu kadar bahsetmek yeter. Seni buraya getiren ne?" Ellerini çırparak güler, gözleri parlar.

"Czeslawa'nın kulübesi gece çöktü. Lotta'nın oğlu az önce bize haber vermek için evimize geldi. Czeslawa'nın çok öfkeli olduğunu ve bir cadının ona lanet okuduğunu söyleyip durduğunu söyledi, ama oğlu kulübeye baktığını ve tahtaların tamamen çürümüş olduğunu söyledi. Janek'in annesi, Czeslawa'nın cadıları suçlamak yerine bir dahaki sefere binalarını daha iyi koruması gerektiğini söylüyor."

Neşeli ve kötü niyetli bir şekilde gülüyorum ve Wiosna da bana katılıyor. Ida, bana bu haberi verdiği için memnun ve gururlu bir şekilde başını sallıyor.

"Ah, arkadaşlarıma yaptığın güzellik iksirlerinden bahsettim. *Bol miktarda* hazırladığından emin olsan iyi olur," diyor gözlerinde komplo kuran bir ışıltıyla. "Şimdi gitmeliyim. Kahvaltımı yapmadım!"

Ida ayrıldıktan sonra Wiosna, "*O seni gerçekten seviyor,*" diye mırıldanır.

Cevap vermiyorum, sadece dişlerimi sıkıyorum. Ida ile aramıza biraz mesafe koymalıyım ve ona yardımının karşılığında söz verdiğim iksiri verir vermez bunu yapmaya karar veriyorum. Bu düşünce göğsümü acıtıyor, ama onu korumak için bunu yapmam gerekiyor. Ve bunu çok istiyorum, çaresizce. Küçük bir kardeşi olmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyorum, ama belki de bu koruma içgüdüsüne benzer bir şeydir.

"*Eh, güneş parladığında saman yapalım,*" diyor Wiosna neşeyle. "*Bu gece kötü bir büyü yapmaya ne dersin? Şu şeytani büyüü yakıp kül edelim.*"

O gece, herkes uykuya daldığında Wiosna'nın rapor vermesini bekledim. Czeslawa'nın bahçesine görünmeden girip çıkmam gerekiyordu ve büyüü yaptıktan sonra bayılma ihtimalim olduğu için, eve sendeleyerek giderken kimsenin beni görmemesi gerekiyordu. Fısıldayan kadın paranoyaklaşacaktı ve geceki gezintimi sezerse, kesinlikle benden şüphelenirdi.

Zaten şüpheleniyor zaten. Ida öğleden sonra uğrayıp Czeslawa'nın dinleyen herkese benim onu lanetlediğimi söylediğini anlattı. Neyse ki kimse onu ciddiye almıyor. Çoğu dedikoducu, kendi evini haşerelerden arındırmada beceriksizliğinden utandığını düşünüyor.

Yine de, beni öldürmeye çalıştığı için bu beni yatıştırmaya yetmiyor. Onun gitmesini istiyorum.

Bu amaçla, yeni bir çift ayakkabıyı da feda edeceğim. Bugün yumuşak deri ve kaliteli keten kumaştan dikiğim ayakkabılarımı, Wiosna'yı beklerken fısıldayarak küçük bir büyü yapıyorum.

"*Bunlar seni uzaklara götürsün,
Kasvetli ve gri ülkelere.*"

Ayakkabı hediye etmek, birini sonsuza dek uzaklaştırmanın kanıtlanmış bir yoludur. Bu büyü, bu hediyenin gücünü pekiştirmek içindir. Dudaklarım ve parmak uçlarım karıncalandığında gülümsüyorum, bu da büyü'nün işe yaradığını gösteriyor.

"Ve derin bir çukura düşüp bir daha asla çıkamaman için," diye fısıldayarak ekliyorum, damarlarımı karanlık bir baş dönmesi dolduruyor.

Czeslawa benim bir cadı olduğumu mu düşünüyor? Haklı olduğunu kanıtlayayım.

Wiosna zamanın geldiğini fısıldadığında, küçük mistletoe meyveleri çantamı alırım. Gölge gibi sessizce, arka yollardan fısıldayanın kulübesine doğru yürürüm. Köy sessizdir, tüm pencereler karanlıktır, tek hareket dışarıdaki çamaşır iplerinde rüzgarda dalgalanan çarşaflardan gelir.

Czeslawa'nın kapısını açarken kapı menteşelerine sessiz olmalarını söylerim ve onlar da dinler. Vücudum karıncalanır, sırtımdan ve baldırlarımdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayılır, sihir serbestçe akar. Yine de yeterince var mı acaba diye merak ederim. Woland, kurt adamın altında yatarken bana verdiği o küçük damlanın bir günlük miktar olduğunu söylemişti ve ben nehirde çok daha fazlasını içmiştim. Yine de, bu yeterli olacak mı?

Şüphelerimi bir kenara bırakıp patikadan aşağı doğru yürüyorum. Bir şey ayak tabanımı batırıyor ve ben aşağıya bakarak tıslıyorum. Patika dikenlerle dolu.

"Gerçekten bir cadının peşinde olduğuna inanıyor," diye mırıldanıyor Wiosna. "Bu senin için bir tuzak."

Ayağımdaki dikenı çıkarıp bir kenara atıyorum ve başımı sallıyorum. Dikenlerin arasında dikkatlice adımlar atarak geri kalan yolu sorunsuzca yürüyorum. Verandaya vardığımda, kapı menteşelerine sessiz olmalarını söylüyorum ve onlar da itaat ediyorlar. Ayakkabıları Czeslawa'nın küçük antresine koyuyorum ve onlar da onun uzun terlik sırasına tam olarak uyuyorlar.

Bu biraz riskli, çünkü tanıdık olmayan bir çift ayakkabıyı fark edebilir. Ama yine de, onun çok fazla ayakkabısı olduğunu da biliyorum. Bir çift daha ne fark eder ki?

"Şimdi kuyuya gidelim."

Kuyu büyü'sü Wiosna'nın fikri. Kulübenin etrafında dolaşırken, kulübenin enkazını fark ettim. Gecenin sessizliğinde, enkazın üzerinde vızıldayan bir ses duyuluyor, solucanlarım ahşabın kalanını yiyorlar.

Kuyuda, Wiosna burada yaşarken olduğu gibi bir tente yok. Czeslawa su çekmeye geldiğinde muhtemelen içeriye bakacaktır, bu da büyü'nün mükemmel şekilde işe yarayacağı anlamına gelir. Ökse otu meyvelerinin bulunduğu çantayı açarım ve meyvelerin sessiz, uzak bir sıçrama ile kuyuya düşmesini sağlarım. Suyu zehirlemek için yeterli miktarda yok ve benim amacım da bu değil. Meyveler, büyü'yü bu noktaya bağlı tutmak için bir çapa görevi görüyor.

Gözlerimi kapatıp iki elimi kuyunun kenarlarına koyuyorum ve Wiosna'nın bana öğrettiği büyüü söylüyorum.

*"Derinlere her baktığında Dzadzbog
gökyüzünde yüksekteyken Yanağında
yeni bir sivilce belirir Ta ki kuyuya
dalana kadar
Ya da merhametimi dileyeceksin."*

Bunu üç kez tekrarlarım, sihir vücudumdan güçlü bir ısı dalgası halinde ter olarak dışarı çıkar. Bitirdiğimde titrerim ve dişlerimi sıkarım, nehirde olduğu gibi tamamen bitkin hissetmesem de, ona yakın bir durumdayım.

"Eve git, Jagusia. Uyuyun. Yarın biraz büyü yaparız."

Kulübeme döndüğümde, sabah olana kadar iyi uyuyorum, bunun yalnız ve rahatsız edilmeden geçireceğim son gece olduğunu bilmeden.

OTUZUNCU BÖLÜM

Zmora

"İyileşiyor," diyorum, Swietko bana çaresiz öfke ve kızgınlık karışımı bir bakışla baktığında sırtımmı zor tutuyorum. "Artık hareket edebilmelisin. Yara izlerine sürmen için sana bir yağ vereceğim, böylece çekip acıtmasınlar."

O yanıt olarak homurdanır ve ben de kötü niyetli kıkırdamamı öksürükle gizlerim. Swietko masamın yanındaki tabureye oturur ve kışında kurtlar dolaşan bir çocuk gibi yerinde kıpır kıpır oturur. Alina ile birlikte içeri girdiklerinden beri tek kelime bile etmedi. Tahmin ettiğim gibi, bana borçlu olmaktan nefret ediyor.

Ve ben utanmadan onun rahatsızlığından zevk alıyorum. Bana korkunç isimler taktı, peki ne için? Çünkü birine sataşmak istedi ve ben oradaydım, köyün kurbanı. Şimdi bunun bedelini ödüyor.

"Çok teşekkür ederim, Jaga," diyor Alina, ellerimi sıkıca tutarak. "Sen olmasaydın dul kalacaktım."

Gözlerinde sevinç gözyaşları parlıyor ve ben ona mutlu olması için bir neden daha vermeye karar verirken, aynı zamanda Swietko'yu da rahatsız etmeye karar veriyorum.

"Hamile kalmaya çalışacak mısın?" diye soruyorum.

Swietko başını kaldırıp bana öfkeyle bakar, ama Alina coşkuyla başını sallar.

"Umarım! Çocuklar evde yardım edebilecek duruma gelene kadar birkaç yıl geçecek, ama bence başarabiliriz. Hep bebek istemişimdir ve umarım sonunda bu hayalim gerçekleşir."

"Mhm. Ve Czeslawa'nın verdiği ilaç işe yaramadı, doğru mu? Ne kadar süredir kullanıyorsun?"

Swietko bana öfkeyle bakıyor, ben de ona sert bir bakış atıyorum. Bana hayat borcu var ve ben ona ve karısına yardım etmeye çalışıyorum. Benim yardımımı kabul etmek onu küçük düşürse bile şikayet etmeye hakkı yok.

"Bir yıldan fazla," diyor Alina, başını sallayarak. "Aslında senden başka bir çözüm isteyecektim. İnsanlar konuşup duruyor, biliyorsun. Onun ilaçlarının her zaman işe yaramadığını, çünkü bizim tekrar gelmemizi istediğini söylüyorlar."

Kararsız bir şekilde omuz silkiyorum, insanların söylediklerine aslında katılmasam da katılıyormuş gibi görünmeye çalışıyorum. Artık Czeslawa her fırsatta beni kötülediğine göre, insanların aramızdaki farkı görebilmesi için ben onun üstünde olmalıyım.

"Aslında bazı *iktidarsızlık* tedavileri erkek tohumunun kalitesini etkiliyor," diyorum. "Yani, mızrak yükselirse bile, hedefine ulaşamayacak."

Bu avcılık benzetmesinden gurur duyuyorum ve Swietko'ya bakarak tepkisini ölçüyorum. Çenesindeki bir kas seğiriyor ve bana saf nefretle bakıyor, ama sessiz kalıyor.

Aferin sana, diyorum.

Ayağa kalkar, dengesi bozuk olduğu için ani hareketle sendeler ve arkasına bakmadan çıkar. Alina bana özür diler gibi bakar.

"O çok kırılgan," diyor. "Ama ilacı istiyorum. O da benim gibi varis istiyor. Ne kadara mal olacak? Eğer isterseniz size daha fazla kürk getirebilirim..."

"Kürklerini sakla," diye sözünü kesiyorum, başımı sallayarak. "Bana zaten bolca getirdin, şimdi servetini biriktirmen gerek. Sana bedavaya hizmet edeceğim, hamile kaldığında da. O çileden sonra ikiniz de mutluluğu hak ediyorsunuz."

Swietko'nun rahatsızlığı yeterli bir ödeme, diye ekliyorum içimden. Alina bana bolca teşekkür ediyor ve ben onu kapıya kadar geçiriyorum, bir an için kendimde bir sorun olup olmadığını merak ediyorum, çünkü Swietko'nun acı çekmesi Alina'ya iyilik yapmaktan çok daha fazla keyif veriyor.

Ama yine de, onlara ödeme yaptırmayarak büyük bir fedakarlık yaptığım da söylenemez. Popülerliğim her zamankinden daha yüksek olduğu için sert pazarlık yapmama gerek yok. Dün, Czeslawa dinleyen herkese hasta kulübesini benim yıktığımı söyledi, bu yüzden bugün insanlar benim tarafımı dinlemek için geliyorlar.

"Poludnica'dan korunmak için bir şeyin var mı?" Ida'nın ablası Maja içeri girip soruyor. Yüzü kızarmış, hamile karnı büyük ve

gergin. "Dün tarlada çalışırken bayılmak üzereydim, bu yüzden bugün evdeyim, ama tüm ellerin çalışmaya ihtiyacı var. Bunun poludnica'nın suçu olabileceğini düşündüm."

"Eğer gerçekten bir poludnica görseydi, tahmin etmek zorunda kalmazdı. Bilirdi," diyor Wiosna. *"Sadece sıcaklık yüzünden."*

Maja'yı dikkatle incelerim, yaklaşık sekiz aylık hamile olduğunu fark ederim. Wiosna haklıdır elbette, bu sıcaklık sadece hamile kadınlar için ölümcül değildir. İdeal olarak, hava düzeline kadar tarlada çalışmamalıdır, ama gerçeklik asla ideal değildir.

Kadınlar genellikle son ana kadar çalıştıkları için tarlada doğum yaparlar. Durum böyledir.

"Sıcaktan korunmanın en iyi yolu, her zaman şapka veya başörtüsü takmak ve sık sık su içmektir. Ancak su içmeyin. Bal ile karıştırılmış güçlü bir hindiba çayı için. Gün boyunca mümkün olduğunca sık, küçük yudumlar alın. Bu, daha az terlemenizi ve kendinizi daha güçlü hissetmenizi sağlayacaktır. Poludnica'ya gelince, biri ortaya çıkarsa kaçın. İçeri girin veya gölgeye geçin. Güneş ışığında çok güçlüdürler ve saklanmazsanız kendinizi korumak için yapabileceğiniz çok az şey vardır."

Bana korkmuş bir bakış atar ama başını sallar. "Bir sorum daha var. Bir cadıyı nasıl tanırız?"

Gergin bir hareketle ellerini ovuşturmasına rağmen, gözlerinde heyecan kıvılcımı var. Şu anda Ida'ya çok benziyor, yüzü canlı, gözleri parlak, ancak Maja'nın yanakları daha dolgun ve hamileliği nedeniyle duruşu yorgun.

Ona gerçeği söylüyorum. "Bir cadıyı ortaya çıkarmanın en kolay yolu Kupala ateşi," diyorum başımı sallayarak. "Bu yüzden tüm kadınlar yılda en az bir kez onun yanında durmak zorundadır, biliyor musun? Bazen erkeklerin neden bunu yapmak zorunda olmadıklarını merak ediyorum, çünkü erkekler de kesinlikle kötü büyü yapabilirler."

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Gerçekten mi? Bunun mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim!" "Evet, erkekler de büyü yapabilir. Bu yüzden bir cadıyı tanımak için en kolay yol

Kupala ateşine yaklaşmayanları aramaktır. Çünkü ondan kaçınan herkesin mutlaka saklayacak bir şeyi vardır."

"Bu oldukça zekiceydi," diyor Wiosna, Maja eve gittikten sonra. *"Şimdi bütün köy, ateşe yaklaşanları ve yaklaşmayanları hatırlamaya çalışmakla meşgul olacak."*

"Ve tabii ki herkes benim yaptığımı gördü," diyorum gülümseyerek. "Ama Czeslawa'nın gerçekten yaptığını sanmıyorum. Onu ateşin yanında hiç görmedim, bir kez bile, ve

bu sınava girmek için fazla gururlu ve dokunulmaz olduğunu düşünüyorum. Neyse, dedikodular ne diyecek göreceğiz."

Akşamüstü, yorgun ve nihayet acıkmış durumdayım, bu yüzden birkaç bardak keçi sütü içip, müşterilerimin ikram ettiği bal sürülmüş kalın bir dilim ekmeği yiyorum. Ama yatmadan önce saçımı açmak için tokalarımı almak üzere uzandığımda, Wiosna onaylamayan bir şekilde dilini şaklatıyor.

"O kadar acele etme. Önce bir büyü yap."

Ben homurdanıyorum, o da bana tsk tsk yapıyor. *"Bu önemli, Jaga. Güçlü bir düşmanla karşı karşıyasın. Kim bilir sana başka neler yapmaya çalışacak? Savunmasızsın, bu çok acınası bir durum."*

Öfkeyle dişlerimi sıkıyorum ama ona karşı çıkamıyorum. Wiosna haklı. Woland'ın yokluğunun beni sahte bir güvenlik hissine sürüklemesine izin veremem ve iki nihai hedefimi unutamam: arkadaşımın intikamını almak ve genç halimi kurtarmak. Her ikisi için de sihre ihtiyacım var.

"Peki. Büyü kullanarak su kaynatmaya çalışacağım."

Wiosna onaylamayan bir şekilde homurdanır. *"Tembel olma. Dürüst çalışarak yapabileceğimiz şeyler için büyü kullanmamalıyız."*

Sinirlenerek ellerimi havaya kaldırıyorum. Wiosna'nın ne kadar titiz ve sinir bozucu olabileceğini unutmuşum galiba, ama tabii ki o bana bunu hatırlatmak için can atıyor.

"O zaman belki de seni kovmalıyım?" Dişlerimi sıkarak homurdanırım. *"Bu dürüst emekle yapılamaz, değil mi? Seni süpürgeyle süpüremezsem tabii?"*

Süpürgeyi alıp tehditkar bir şekilde sallıyorum, vücudum öfkeden titriyor. Wiosna'ya gerçekten çok minnettarım, ama böyle anlarda ondan biraz kaçabilmeyi diliyorum. O hayattayken bunu yapmak çok daha kolaydı.

"Bana küstahlık yapma, kızım. İkimiz de biliyoruz ki beni gerçekten kovacak kadar güçlü değilsin ve ben burada çok eğleniyorum, gitmek istemiyorum. Şimdi dediğimi yap, çünkü ben iyi tavsiyeler veririm."

Süpürgeyi kaldırıp, sakinleşmek için birkaç derin nefes aldım. Çok iyi gidiyordum, itibarımı artırıyor, müşterilere hizmet ediyor, yeni iksirler hazırlıyordum... Tam bir fısıldayan gibi. Ama Wiosna etrafta olduğunda, kendimi sık sık bir çırak gibi hissediyorum. Yetenekli olmadığımı ve asla olamayacağımı hissediyorum, çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım, o her zaman beni eleştirecek yeni bir şey buluyor.

Bir iç çekerek pes ettim ve sihir gerektiren ama kendi ellerimle yapamayacağım bir şey aradım. Gözüm

yakında karanlık bastıktan sonra bir şey yapmak istersem yakmam gereken yağ mumuna takılıyor.

O mumlardan nefret ediyorum. Yanan domuz yağı gibi kokuyorlar, çünkü aslında öyleler, ve kulübemi yağlı, hoş olmayan bir dumanla dolduruyorlar. Çok daha pahalı ve daha güzel kokan balmumu mumlarını kullanmayı tercih ederim, ama şu anda onları almaya gücüm yetmiyor.

Peki ya saf, kokusuz, sihirli bir ışığa sahip olabilirim? Bu benim yapabileceğim bir şey değil.

Dolabıma gidip küçük bir metal kaseyle geri dönüyorum. Gözlerimi kapatıp odaklandığımda, kaseye hapsolmuş en küçük güneş ışığı gibi küçük, altın rengi bir ışık hayal ediyorum. Dzadzbog'un kalkanının en küçük parçasını çağırıyorum, mum gibi parlayacak, ama ısı veya koku yaymayacak minik bir ışık parçası...

"Işık," diye fısıldıyorum. "Işık."

İçimde bir şey hareket ediyor, kanım güçle kaynıyor. "Işık," diye ısrar ediyorum.

Kaseyi tutan ellerim ısınır ve kase de ısınır, metal henüz yakıcı değildir ama yakındır. Göğsümde bir acı hissedirim ve düşüyormuşum gibi gelir ama devam ederim. Bu sadece mührün bana direnmesidir, bu yüzden içimden "*Işık, ılık, ılık*" diye mırıldanır ve o gücü dışarı çıkıp yaratması için zorlarım.

Kapatılmış göz kapaklarımdan parlaklık süzülüyor, parlak, altın rengi bir ışık. Gözlerimi açtığımda, ışık sönüyor, sadece bir anlığına havada parıldayan bir yankı kalıyor, sonra o da sönüyor.

Ani bir acı göğsümü deliyor, kalbim bir top gibi sıkışıyor, ciğerlerim boğulana kadar ağır bir karanlıkla doluyor. Kase ellerimden kayıyor ve güç ipliğini tutamıyorum. Her şey çözülüyor ve tek yapabildiğim yerde yatıp inlemek, her boğucu nefesle acı ve yenilgi bağırsaklarımı derinden oyuyor.

Yere yarı oturur pozisyona sürünerek geldiğimde, dışarısı tamamen kararmış ve kulübemde sihirli olsun ya da olmasın hiçbir ışık yok. Yatağa tırmanırken küfrediyorum, omurgamın her santimetresini delici bir acı hissediyorum.

Uykuya dalmadan hemen önce, Wiosna fısıldar.

"Yarın her zaman vardır."

Ama uyandığımda, henüz yarın olmamıştı. Kulübemin zifiri karanlığında yatarken, göğsümde büyük bir ağırlık hissediyorum ve üstümde, bana ait olmayan bir nefes hırıltısı duyuyorum.

Hareket etmeye çalıştığımnda, ağırlık artıyor ve hırıltı, insanlık dışı bir hırıltıya dönüşüyor. Donup kalıyorum, kurt adamın beni yere yapıştırdığı anı zihnimde canlı ve korkunç bir şekilde canlanıyor. Konuşmak, seslenmek, *herhangi bir şey yapmak* için ağzımı açıyorum, ama nefesim sanki içimden sıkıştırılıyormuş gibi. Şey gittikçe ağırlaşıyor ve şimdi hareket ediyor, ağırlık üstümde kayıyor.

Göğüslerim acıyana kadar eziliyor, karnım içe doğru itiliyor ve nefesim hırıltılı ve sığlaşıyor. Kendi yatağında boğuluyorum. Vücudum uyuşmuş ve ağırlaşmış, korkudan donmuş durumda. Hareket edemiyorum.

"Ne..." diye boğuk ve zar zor duyulur bir sesle çıkardım.

Ağırlık üzerime baskı yapıyor, nefesim kesiliyor. Şu anda o şey o kadar ağır ki, nefes alamıyorum. Kaburgalarım basınç altında bükülüyor ve içimdeki boşluk çok küçük hale geliyor. Ağzım, sudan çıkarılmış bir balık gibi açık kalıyor. Nefes almaya çalışıyorum ama nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum...

Işık, diye düşünüyorum son gücümle, hırıltı sesleri uzaklaşırken, bilincim kaybolurken. *Işık!*

Şok edici, parlak bir ışık kulübeyi doldururken, göğsüm acıdan yırtılıyor. Bir çılgılık ve bir koşturma duyuluyor ve göğsümdeki ağırlık kayboluyor. Hırıltılı nefes alıyorum, ezilmiş ciğerlerim zar zor şişiyor, kaburgalarım acıdan zonkluyor. Zihnim dehşetten sersemlemiş durumda.

O tek ışık parlamasında, üzerimde oturan şeyi gördüm. Hastalıklı solgun ve canavarca, bir çift kindar, dar gözleri ve iğne gibi keskin dişlerle dolu, ardına kadar açık bir ağzı vardı. Kafası kocaman, kedinin göğsümün üstüne oturmuş gibi uzamış vücuduna göre çok büyüktü, pençeli patileri göğüslerimin üzerinde, geri kalanı karnımın üzerindeydi.

Küçük görünüyordu, boyutu ağırlığıyla hiç uyuşmuyordu. Işıktaki, sanki garip, yapışkan bir plasenta ile ıslanmış gibi parlıyordu. Kel kafasında, ıslaklık nedeniyle geriye doğru yatmış birkaç tutam siyah ve gri saç vardı.

İğrenç ve korkunç, nasıl kulübeme girdiğini bile bilmiyorum ve bu bile beni acı verici bir şekilde güvensiz hissettiriyor. Titriyorum, vücudum hala donmuş durumda, gözlerim açık ve karanlığa bakıyorum.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Hareketsiz bir şekilde yatakta yatarken, o şeyin geri gelmesinden korkarak kalbim yavaş yavaş sakinleşiyor. Dikkatle dinliyorum, ama her şey sessiz. Artık koşturma sesleri yok, hırıltı sesleri yok.

Ama karanlık beni savunmasız ve çaresiz hissettiriyor ve yataktan çıkmaya korkuyorum.

Kendi evimde hiç böyle bir saldırıya uğramamıştım. Ne tür bir yaratık olduğunu bile bilmiyorum, ama ilk aklıma gelen, Woland'dan gelmiş olabileceği.

"Wiosna?" Nefesimi kontrol altına alıp hiperventilasyona girmediğimde, sessizce fısıldıyorum. "Neredesin?"

Cevap vermiyor ve yeni bir korku beni sarıyor. Ya o şey bana saldırmadan önce ona zarar vermişse? Ne olduğunu bilmiyorum, ama öbür dünyadan bir varlığa zarar verebilecek bir şey olabilir. Tanrım. Wiosna'nın tekrar gitmesi düşüncesine dayanamıyorum. Onu daha yeni geri kazanmıştım.

Ve ona söylediğim son sözlerin, onu kovmakla ilgili aptalca bir tehdit olduğunu düşünmek...

"Wiosna, lütfen," diyorum, biraz daha yüksek sesle. "Lütfen, bir şey söyle."

Göğsüm hala ağrıyor, ama artık dayanılabilir hale geliyor. Yataktan kalkıp, en azından biraz ışık olsun diye şöminede ateş yakmayı düşünüyorum. Canavar geri gelirse, onu kesinlikle görmek istiyorum. Yine de, saldırıya uğradığım yer burası olmasına rağmen, yataktan kalkmak istemiyorum.

"Oh, Wiosna," diye hıçkırıyorum, zayıf ve kırılmış bir halde.

Karanlıkta tek başıma kaldığımda güçlü gibi davranamıyorum.

"Neden gece yarısı beni arıyorsun?" diye mentorumun öfkeli sesi geliyor. "Uyumalısın, benim de Nawie'de eğlenceli şeyler yapacağım, o yüzden... Bekle. Bu kötü aura da ne?"

Bir an için şaşkınlıktan konuşamıyorum, sonra gülüyorum ve hırıltılı nefes alıyorum, bunalmış ve o kadar rahatlamışım ki başım dönüyor. Wiosna homurdanıyor, ama *"sakin ol"* şeklindeki yarı yürekli teselli sözleri işe yaramayınca, sadece krizim geçene kadar bekliyor. Sonunda sakinleşiyorum, sadece ara sıra küçük bir kıkırdama kaçıyor.

"Bana burada ne olduğunu anlat," der, ben yeterince sakinleştiğimde.

Olanları anlatıyorum, canavarın ziyaretini yeniden yaşamak beni korkudan titretse de sakin kalmak için elimden geleni yapıyorum. O anda kendimi gerçekten çaresiz, zayıf ve ölmek üzere hissettim. Tıpkı yıllar önce ormanda, karnıma bıçak saplandığında ve kurtarılamayacağımı anladığımda olduğu gibi.

Ne kadar hızlı koşarsam koşayım, o geceden kaçamıyorum gibi görünüyor. Sonunda kurtarılmış olmamın bir önemi yok, çünkü kurtarıcı benim olmam gerekiyordu ve ben yeterli değilim. Çoğu zaman, asla yeterli olamayacağımdan korkuyorum.

Wiosna kesmeden dinliyor ve sonunda tamamen kaygısız bir şekilde gülüyor.

"Ah, Jagusia. O sadece bir zmora'ydı. Çirkin ve biraz şiddetlidirler, ama sonuçta zararsızdırlar. Bir dahaki sefere geldiğinde, onu kahvaltıya davet etmelisin."

O şeyin beni neredeyse öldürdüğünü ve hiçbir şekilde *zararsız* olmadığını öfkeyle açıklamak üzereyim ki, Wiosna'nın son sözleri kafama dank eder.

"Bekle, az önce ne dedin? *Kahvaltı* da ne demek?"

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Ücretsiz

Sabahın ışığında, geceki korkumdan dolayı kendimi aptal ve utanmış hissediyorum. Tabii ki, o bir zmora'ydı. Bunu anlamalıydım.

Zmora, başka bir kişiye karşı duyulan güçlü nefretten doğan bir tür bies'tir. Diğer birçok iblisin aksine, şiddetli bir ölümün ardından yaratığa dönüşen bir ölümlü ya da tanrılar tarafından lanetlenmiş biri değildir. Hayır, zmora nefretin bir yansımasıdır. Çoğu durumda bilinçsizce yaratılır ve onu yaratan kişiyi öldürmeden kurtulmak çok zordur.

Beni bu kadar nefret edecek ve bies'i peşimden gönderecek kişinin kim olabileceğini gayet iyi tahmin edebiliyorum. Sorun şu ki, bu kişi birden fazla olabilir, başlıca iki şüpheli Czeslawa ve Swietko. Ama bunu kimin yaptığını bilsem bile, bu bana pek yardımcı olmaz. Onları bu yüzden öldürecek değilim. Bies'i kulübeme gönderdiklerinin farkında bile olmayabilirler.

Ayrıca, bu hikayelere körü körüne inanmak istemiyorum.

Ne Wiosna ne de ondan önceki akıl hocası gerçek bir zmora ya da başka bir bies ile hiç karşılaşmamış. Bildiğim her şey Wiosna'nın derslerinden geliyor ve bu hikayeler eski ve kim bilir ne zamandır nesilden nesile aktarılıyor.

Bazı detaylar yanlış olabilir. Ve eğer tüm bunların arkasında Woland varsa, zmora ile başa çıkmak efsanelerin söylediğinden daha zor olabilir. Tüm bunlar beni çok temkinli yapıyor, ancak şimdilik elimde sadece Wiosna'nın hikayeleri var.

Halk hikayelerinden biliyorum ki zmora geceleri gelir, genellikle konağı uyurken, nefretleri sınırsızdır. Kurbanın yatağına girer ve göğsüne oturur, korkuyla onu hareketsiz hale getirir. Kötü haber şu ki, zmoralar

Wiosna'nın söylediği kadar zararsız değildir, çünkü birkaç ziyaretin kurbanın kalbini korkudan durdurabileceğini hatırlıyorum. Bu olmazsa, kurban birkaç hafta içinde uyuyamayıp korkudan zayıflayarak yok olur.

Wiosna kolay bir çözüm olduğunu söylüyor, ama ne yazık ki, göründüğü kadar basit değil.

"Nefes alamıyorken onu kahvaltıya nasıl davet edebilirim?" diye soruyorum ona, saçlarını sıkı bir örgüye toplarken.

"Kolay. Tüm havanı sıkıştırmadan önce ona sor."

Yavaşça başımı sallıyorum ve son tokayı yerine takıyorum. Aç ve yorgunum, kaburgalarım dün geceki gerginlikten hala ağrıyor. Tek istediğim biraz anlayış ve gerçekçi bir çözüm, sonra da bolca kahvaltı.

"Yani, karanlık kulübemde kalbim korkudan çarparken, üstümde bir canavar hırıldarken uyanınca, bir şekilde kibar davranıp ona gelmesini mi söylemeliyim? Beni boğarken mi?"

"Durumu olduğundan daha kötü gösteriyorsun," diyor Wiosna alaycı bir şekilde. *"Sen bir fısıldayan değil misin? Hadi ama, Jaga. Bir adamın kolunu kesip güldün. Bunda yeteneğin olduğunu biliyorum."*

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. O anı ve diğer tüm anları, korkmuş ya da çok üzölmüşken yine de kahkaha attığım anları düşünmek istemiyorum. Bunun benim hakkımda ne anlama geldiğini bilmiyorum, tek bir şey hariç.

Bir şeyler çok yanlış.

"Ya başımı yatağın ayak ucuna koyarak uyursam? Bu zmora'yı şaşırtmaz mı?"

Wiosna'nın dilini şaklatarak elini küçümseyici bir şekilde salladığını görebiliyorum sanki. *"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki bu sadece geçici bir çözüm. Aptal olanlar birkaç gece kafası karışır. Akıllı olanlar ise nefesinin nereden geldiğini koklayarak anlar."*

"Doğru. Ama bu bana konuşmak için biraz zaman kazandırabilir."

Ve o gece, normalde seçtiğim yönün tersine uzandım ve bu çok garipti. Sadece zmora'yı endişeyle beklemekle kalmadım, kulübede her şey bana yabancı ve ters gelmeye başladı, karanlıkta hiçbir şey görünmese bile.

Gerçekten korkuyorum, bu da beni şaşırtıyor. Bir bıçakla kurt adama saldırdım, şeytanın kanamasına ve bana tecavüz etmesine izin verdim, ama bu küçük evcil yaratıktan mı korkuyorum? Yine de, kurt adam hiç evime girmedi, ben ise saçlarımı

saçlarımı serbest bırakıp yargılayıcı gözlerden saklandığım evime hiç girmedi. Woland hiç yatağıma girmeye çalışmadı.

Muhtemelen buraya sığmayacağı içindir. Saman yatağım dar ve tam da sevdiğim gibi. Tek kişilik bir yatak.

Gece daha da derinleşiyor, daha karanlık, daha sessiz ve hala hareket etmeden duramıyorum, her döndüğümde saman çıtırdıyor.

"*Gelmesini istiyorsan uykuya dalman gerektiğini biliyorsun, değil mi?*" diye soruyor Wiosna kuru bir sesle.

Sesini duyunca neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı.

"Biliyorum! Tanrım, beni korkuttun. Öylece... Öylece birdenbire böyle şeyler söyleyemezsin!"

"*Oh, özür dilerim, konuşmadan önce elimi sallamalı mıyım?*" Şimdi de sinirlenmiş. Sesinde keskin bir tahriş duyuyorum.

"Sadece... Bilmiyorum. Uyumaya çalışıyorum."

"*Büyünü yapmadın.*"

Yüzümü ön kolumla kapatıp, hayal kırıklığı artarken, etimi ısıtırıyorum. "Bu gece öncelikli olanın zmore olduğunu sanıyordum."

"*Öyle. Büyünü yap da bayıl ve kıpırdanmayı kes.*"

"Git buradan, huysuz ruh," diye fısıldarım ama buna hiçbir güç katmam.

Wiosna kıkırdar. Gülümserim ve gözlerimi deviririm.

"Peki. Yatağı daha rahat hale getirmeye çalışacağım."

Yumuşak, diye düşünüyorum. *Yumuşak ve pürüzsüz. Düzgün bir yüzey. Sert, dışarı çıkan saman parçaları olmasın.*

Yumuşak ve pürüzsüz, ve şimdiye kadarki en iyi uykusu.

Güç ellerime akıyor ve göğsümde birikiyor, ama içimden dışarı çıkmak üzereyken, bir şey onu geri çekiyor. Keskin bir acı kalbimi deliyor ve düşüncelerimi karartıyor. Wiosna'nın istediği gibi, bilincimi kaybediyorum.

Sabah, tek penceremden içeri dolan güneş ışıyla uyanırım. Wiosna kendi kendine mırıldanıyor, sözlerini ayırt edemiyorum ama ses tonu rahatsızlık dolu.

"Dur tahmin edeyim," derim, uykulu gözlerimi ovuşturarak. "Uyuyakalmışım."

"*Evet, uyudun. O şey aptalın teki. Bir saat boyunca kulübenin etrafında koklayıp durdu, sonra vazgeçti. Bu gece yine uyuyacaksın. Hadi bitirelim şu işi.*"

O gün işlerimi hallederken hala uykuluyum, birkaç müşteriyle görüşüp sonbahar ve kış için daha fazla tentür hazırlıyorum. Czeslawa'nın yerini alacaksam, stok yapmaya ciddi bir şekilde yaklaşmam gerekiyor.

Görev bilincim, günün sıcağı beni bir ağacın gölgesinde kıvrılıp akşama kadar uyumak istemesine rağmen, beni ayakta tutan tek şey. Kanamamın başlamak üzere olması da işleri kolaylaştırmıyor. İlk kramp dalgalarını şimdiden hissediyorum, ama bunlar hala katlanılabilir düzeyde.

Kulübemde terlerken, bal ile soğuk civanperçemi çayı yudumluyor, otlarımı kesiyor, temizliyor ve düzenliyorum.

Genç ve bekar bir kadın olarak başörtüsü takmamam gerekir, ama yine de terin gözlerime akmasını önlemek için alınma bir tane sarmış durumdayım.

Akşam karanlığı çöktüğünde, yorgunluktan ayaklarım titriyor ve hemen terleyeceğimi bilsem de, yine de nehre girip hızlıca yüzmeye gidiyorum. Birkaç kız, gelecekteki Kupala bakireleri, yıkanıyor ve ben soyunup suya atladığımda bana meraklı ama temkinli bakışlar atıyorlar.

Akıntı kaslarımdaki gerginliği giderip aşırı ısınmış cildimi serinletirken, Woland'ı düşünüyorum. Onun gitmiş olmasına sevinmem gerekirdi, ama bunun yerine, onun yokluğunu özleyorum, ki bu çok saçma.

"Ondan nefret ediyorsun," diye fısıldıyorum kendime, ve bu doğru. O nefretin midemin derinliklerinde uğuldadığını hissediyorum, şimdilik gömülü, ama her an ortaya çıkmaya hazır.

Ama çekiciliğini de inkar edemem. Beni gururlandırıyor. Bir tanrının - ya da şeytanın, çünkü hala onun *ne* olduğunu bilmiyorum -

. Şimdi bile, onun uzakta olması ve görünüşe göre daha önemli işlerle meşgul olması gururumu incitiyor. Onun ilgisini ve arzusunu bekler hale geldim.

Ancak beni çok fazla arzulamadığı açık. Bunun hakkında düşünmemeye çalışıyorum, ama kramplarım, genel huysuzluğum ve yorgunluğum beni etkiliyor. Ve böylece onun altında uzanıp bacaklarımı hoş geldin diye açtığım zamanları hatırlıyorum. O benim bekaretimi almak üzereyken nasıl titrediğimi.

Ama o yapmadı. Arkasını döndü. Aşağılanmış ve terk edilmiş hissettim, ve bunu düşündükçe kendimi daha çirkin, daha itici ve daha öfkeli hissediyorum. Bu duygular aptalca, çünkü onu istememeliyim. Onun beni istemesini beklememeli ve arzulamamalıyım.

Bu yüzden hepsini bastırıp kilitliyorum, ama yine de vücudum hissettiğim her şeyi ele veriyor. Akşamın erken saatlerinin kasvetinden memnunum, çünkü utançtan kızaran yüzümü gizliyor.

Kulübeme döndüğümde, hafif bir büyü yapıyorum ve rüyasız bir uykuya dalıyorum. Zmora yüzüme doğru hırlayarak uyanıyorum.

Hiç kıpırdamadan yatıyorum, gözlerimi kapalı tutuyorum çünkü zaten karanlık olduğu için göremiyorum. Zmoranın göğsümdeki ağırlığı acı verici ama dayanılabilir ve hala nefes alabiliyorum. Her yavaş nefes beni boğacakmış gibi görünse de ve tek istediğim büyük nefesler almak olsa da, eşit nefes almaya çalışıyorum.

Uyandığımı hissettiği anda işkence başlayacak. Hızlı ve net konuşmam gerekiyor, ama boğazım korkudan düğümlenmiş, bu yüzden bekliyorum.

Nemli ve soğuk bir şey yanağıma dokunuyor ve irkilmemek için tüm gücümü kullanıyorum. Üzerimdeki ağırlık kayıyor, soğuk eller çarşaf larımı ve geceliğimi tırmalıyor. Zmora'nın homurtusu sabırsızlanıyor, boğazından uluyan bir hırıltı çıkıyor. Daha sıkı oturuyor ve göğüs kafesimi sıkıştırıyor.

Şimdi.

"Yarın kahvaltıya gelir misin lütfen?" diye sakın bir şekilde soruyorum.

Zmora sarsılır ve çılgılık atar, şimdi gözlerim ardına kadar açılmıştır ve pencereden içeri giren ay ışığında, canavarı, büyük kafasını üzerimde sallanan canavarı görürüm. Nefes nefese kalır ve üzerime çöker, ağırlığı iki katına çıkar. Homurdanırım, ciğerlerim ezilir ve nefes almakta zorlanır, kalbim korkuyla çarpar.

Boğuluyorum.

"W-Wiosna," diyorum dişlerimi sıkarak. "Neden... hala... burada?"

Onu kahvaltıya davet etmek sorunu çözmez miydi? Hikayeler öyle diyor. Yine de zmora hala üzerimde oturuyor, göğüs kafesimi içe doğru büküyor, kırılacağından korkuyorum. Nefes alamıyorum. Parçalanıyorum.

O çaresiz anda, Woland'ı çağırmak için saçma bir dürtü hissediyorum. Dilimi kanayana kadar ısıriyorum. *Hayır.*

"Çünkü senden nefret ediyor," diyor Wiosna. *"Ne, kahvaltıdan bahsetmen onu korkutur mu sandın? Küçük ışık büyüünü yap ve onu kov!"*

Odaklanmaya çalışıyorum, ama nafile. Beyaz ışıklar gözlerimin önünde dans ediyor, zihnim terörün sisinde sürükleniyor. Vücudum kaskatı kesiliyor, ama bies beni yatağa bastırıyor. *Ölüyorum*, zihnimde yankılanıyor. Aptal bir zmora tarafından yenildim.

Yaklaşan ölümün paniğinden düşüncelerimi uzaklaştırmak çok zor. Onu korkutup kaçırmak için çaresizce ışığı düşünmeye çalışıyorum, ama zihnim kontrolümden çıkıyor, daha fazla korku içime doluyor. Kaburgalarım kırılmak üzere bükülerek inliyor.

Işığa ihtiyacım var, çaresizce düşünüyorum. Işığa ihtiyacım var.

Çöken göğsümde en ufak bir güç parıltısı var. Zayıf kıvılcımlar gözlerimin önünde patlıyor, zmora'nın açık ağzını bir anlığına aydınlatıyor. O yüzünü buruşturup geri çekiliyor ama uzaklaşmıyor. Işık çok zayıf ve bir saniye sonra sönüyor.

Canavarın nefes nefese soluk alışı heyecanlanıyor, hırıltısı gittikçe yükseliyor, kulaklarımda çınlayan uğultuyu bile gölgede bırakıyor.

Çaresizim. Ölmek üzereyim. Ve bunu kabul etmiyorum.

Zihnimde bir şey kırıldı, sonsuza dek yerinde tuttuğum, en kötü yanlarımı bir kafeste tutan bir pranga. Her zaman her şeyi sıkı sıkıya tutmuşumdur, sözlerimde ve hatta düşüncelerimde bile neredeyse hiç göstermedim. Ama tüm kilitlerin ve enkazın altında gömdüğüm çok şey var. Dünyaya göstermeye cesaret edemediğim çok fazla yanım var.

Ve şimdi hepsi ortaya çıktı. Kötülüğüm serbest kaldı ve onu durduracak ne gücüm ne de nefesim var.

Yani zmora nefretten mi yaratılır? Ben herkesten daha iyi nefret edebilirim.

Hiç çaba harcamadan, küçük bir kız olduğumdan beri içimde tuttuğum duyguları serbest bırakıyorum. Beni zorbalık yapan ve küçümseyenlere, annemi aşağılayanlara, yok olan babama, Woland'a ve karılarını yumruklarıyla yöneten tüm erkeklere duyduğum nefret.

Beni öldürmeye çalışan, benim yerimi alan, bana vaat edilen kulübede yaşayan, sonunda bir şansım olduğunu hissettiğimde hakkımda dedikodu yayan Czeslawa'dan nefret ediyorum. Köye ayak bastığı andan itibaren bana attığı her küçümseyici bakış ve alaycı söz için ondan nefret ediyorum. O, öfkemin odak noktası haline geliyor, bilinç ve ölüm arasında gidip gelirken, kendini beğenmiş, üstünlük taslayan yüzü gözlerimin önünde yüzüyor.

Aniden, zmora çılgın atar ve bırakır. Titreyerek nefes alırım, kaburgalarım ezici bir acı ile doğal şekline geri döner. Bu da onun suçu. Her şey onun suçu.

Acı beni daha da kızdırıyor. Nefretim dışarı dökülüyor, *gördüğüm* karanlık, cızırtılı, titreyen bir gölge akımı. Ay ışığının aydınlattığı kulübemin karanlığında hareket ediyor, birleşiyor, şekil değiştiriyor, durana kadar gözümün önünde titriyor.

Zmora çılgın atar ve kendini kapıya fırlatır, ama kapı engellenmiştir. Bir şey yolunu kesmiştir.

"Oh, Jagusia," diye fısıldadı Wiosna, sesinde gerçek bir korku vardı.

Enerji ve sihirle doluyum, nefretim beni kapıyı tıkayan yaratığa bağlayan parlak, güzel bir karanlık iplik gibi. Onu henüz göremiyorum, çünkü ay ışığı oraya ulaşmıyor, ama onu hissediyorum. O, benim az önce açığa çıkardığım bu karanlık, sonsuz enerjiyle besleniyor.

Yıllarca biriktirdiğim enerji, alınmaya hazır. Bir adım öne çıkarak kendini gösteriyor.

"Demek zmora böyle yaratılıyor," diye fısıldıyorum, nefretim yarattığı garip, karanlık şeyi içime çekerek.

O, diğer zmora'dan daha büyük, ki o şimdi ocağımın yanında, canavarımdan olabildiğince uzak bir yerde korkarak duruyor. Benim zmora'm büyük ve orantılı, kolları uzun ve kaslı, göğüsleri dolgun ve koyu renkli. Derisi koyu mavi görünüyor, soluk zmora'nınkinden çok farklı.

Göğüslerine rağmen, tamamen insan şekline sahip değil. Uzun, güçlü bacaklarında tuhaf bir şey var, sanki diğer tarafa doğru bükülebilirlermiş gibi, ve boynu çok uzun, kaslarla kaplı. Gözleri kırmızı parlıyor, irisleri kedi gibi.

Diğer zmora'ya doğru ölçülü, yavaş bir adım attığında, diğer zmora korkuyla çılgılık atar ve sanki bacadan yukarı çıkmaya çalışır gibi ocağıma tırmanır. Benim zmora'm, uzun kolunu sallamadan önce tiz ve ürkütücü bir sesle kıkırdar.

Küçük zmora, ayakları yerden kayarak yere yığılır.

Zmora'mın ayak parmakları ve parmak uçları kan kırmızısı pençelerle kaplıdır ve saçları da kırmızıdır - o kadar kırmızı ki, gökyüzünde parlayan gün batımı gibi görünür. Uzun ve okşamak için yeterince yumuşak görünür - diğer zmora'nın ıslak, sefil saç telleri gibi değildir. Saçların neden böyle olduğunu anında anlarım. Bu, sakladığım bir başka parçam, bastırmak zorunda kaldığım bir başka şey.

Zmora'm kükremek için ağzını açtığında, sesi tüylerimi diken diken ediyor, ama yine de korkmuyorum.

O benim bir parçam.

"Onu kov!" Wiosna, sesinde çaresizlikle ısrar ediyor. "*Çılgına dönmeden önce!*"

Çılgına dönmeden mi? Başımı yana eğip, güçlü, tuhaf bir şekilde güzel ve korkutucu zmora'ma bakıyorum. Sanki sadece yansımanızı değil, özünüzdeki gerçek kimliğinizi gösteren sihirli bir aynaya bakmak gibi.

Sanki o benimmişim gibi hissediyorum. Şu anda, küçük zmora'nın önünde çömelip, hırçın, uzun dişlerini

Yemeğiyle oynuyor.

Küçük zmora inliyor ve uzaklaşmaya çalışıyor, ama canavarım sırtıyor ve onu boğazından yakalıyor. Yavaşça çömeldiği yerden kalkıyor ve küçük zmora'yı da kendisiyle birlikte kaldırıyor, ta ki ayakları yere zar zor değene kadar.

"Aynen öyle," diye mırıldanıyorum. "O kaltağı boğ."

Zmora'm düşük, memnun bir sesle güler ve yumruğunu *sıkar*. Gücü etkileyicidir — küçük canavarı şimdi yerden tamamen yukarıda tutar, kol kasları çabayla sertleşir. O gücün büyüüne kapılarak onu içime çekerim.

"*Jaga! Ne yapıyorsun? Durdurmalısın!*"

Wiosna çılgına dönmüştür, ama hiçbir şey yapamaz. O sadece havada asılı duran bir sestir ve bu sefer, istediğimi elde etmemi engellemesine izin vermeyeceğim. Ve ben *adalet* istiyorum. Bu sızlanan, çirkin canavar yatağıma girip kendi evimde beni korkuttu. Beni öldürmek istedi ve şimdi bunun bedelini ödeyecek.

"Kaburgalarımı incitti," diye zmora'ma fısıldıyorum, daha derin nefes almaya çalıştığımda acıdan yüzümü buruşturuyorum. "Sence ne yapmalıyız?"

Zmora'm bana bakmıyor bile. Serbest elini geri çekip küçük zmora'nın yan tarafına güçlü bir darbe indiriyor. Acıdan çığlık atıyor, kemikleri çıtırdıyor.

"Bence sen ona benden daha fazla acı çektirdin," diyorum, yaklaşıarak. "Ama onaylıyorum."

Tanrılar, büyülenmiş durumdayım. Karanlık ve nefretten doğan bu yaratık, sihir ve güçle dolu. Yenilmez görünüyor ve tam da benim olmam gereken türden bir şey. Duruşunda, tereddütsüz acımasızlığında, beni kurtaran Jaga'nın yankılarını görüyorum.

"Muhteşemsin," diye fısıldıyorum, saygıyla saçlarını okşayarak.

Küçük zmora'ya hırlıyor, ama o canavar neredeyse bilinci kapalı. Tüm havası tükenmiş, zmora'mın yumruğu boğazını sıkıca kavradıkça gözleri şişiyor.

Islak bir çıtırtı ve sıçrama sesi duyulur. Zmoranın vücudu ve başı yere düşer, başı masamın altına yuvarlanır. Zmoram boynunu tamamen ezmiştir.

"*Tanrılar.*"

Wiosna'nın tek söylediği budur. Onu hiç bu kadar korkmuş görmemiştim ve onu bir kez olsun şok ettiğimi bilmek bana hastalıklı bir zevk veriyor. Ben sadece itip kakılacak ve titizlikle eleştirilecek bir kız değilim. Benim de gücüm var.

Çürük yumurta kokusu kulübeyi doldurur ve ölü zmora'nın kalıntıları kalın, sarımsı bir duman haline dönüşür ve kısa sürede dağılır. Zmora'm bana döner. Birbirimize bakarız ve her ne kadar yüz hatları canavarca, gözleri yılan gibi, dişleri uzun ve keskin olsa da, gülümserim. Bu canavara bakarken, acı çeken göğsümde sevgi ve şefkat yükselir, onu bu kadar uzun süre sakladığım için çok üzgünüm.

"Özgürce koşmayı hak ediyorsun," diye fısıldarım. "Çok güçlüsün. Dünyayı yönetmeyi hak ediyorsun."

O da bana gülümser, açıkça bilinçli ve beni anlayabiliyor. Aniden bana atılır, kolları vücudumu sarar, kaburgalarımı incitmemek için sıkıca ama nazıkçe. Yutkunurum, o güç ve rahatlık hissinde kaybolurum. Sanki ilk kez görülmüş ve anlaşılmışım gibidir.

Sanki sonunda yerimi bulmuşum gibi.

Ben de ona sarıldığımda, bana eriyor ve tekrar bir oluyoruz.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Darbe

"Kimse gelmeyecek," diyor Wiosna sabahleyin soğukkanlılıkla, ben de hindiba çayı demlemek için ateşe odun atarken. "Asıl amaç, zmora'nın konağa geri dönüp daveti iletmesiydi, ama sen bunu yapamadan onu öldürdün."

Durumu nasıl ele aldığım için bana kızgın, ama dün gece ona tam olarak neyi sorun ettiğini sorduğumda cevap vermedi. Görünüşe göre bunu kendim bilmem gerekiyor ve bilmiyorsam, bu benim kusurlu olduğum anlamına geliyor.

Wiosna'nın yargısına rağmen, doğru seçimi yaptığımı düşünüyorum. Kendimi kurtardım. *Bunun* için bana kin beslediğine inanamıyorum.

Şimdi sadece gülümsüyorum, bu da Wiosna'yı sinirden inlemeye zorluyor. Zmoranın konağının geleceğini düşünüyorum, çünkü zmora sahibi olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Zmoralar ayrı bir varlık değil, bir kişinin uzantısıdır.

Örneğin, zmora'mın yaptığı her şeyin yankısını hissettim ve sonunda onu kontrol ettim. Bence beni takip eden kişi için de durum aynı ve bu beni eskisinden çok daha acımasız yapıyor.

Rüyalarında bana zarar verdiklerini düşünseler bile, bundan aldıkları zevkin bedelini ödemeleri gerekir. Ve çok fazla zevk aldılar. O zmora beni öldürmeye kararlıydı.

İçeceği iki bardağa döktüğümde ve yemeğin güzelce düzenlendiğini kontrol ettiğimde, kapıda tereddütlü bir vuruş duyuldu. Kapıyı geniş bir gülümsemeyle açtım ve Czeslawa'yı kapımın önünde gördüm.

"Hoş geldin," derim, arkamda Wiosna küfrediyor. "Geldiğine çok sevindim."

Czeslawa şaşkın görünüyor, saçları başörtüsünün altından sanki düzgünce tutturmamış gibi dışarı çıkmış. Gözlerinde boş bir bakış var ve ağzı sürekli hareket ediyor, sanki bir şey söylemek istiyor ama ne söyleyeceğini bilmiyor gibi.

Gözlerim, onu son gördüğümde beri yanaklarında ve alnında çıkan çibanlara takılıyor. Bunlar, kuyuya yaptığım büyünün sonucu. Czeslawa kuyuya her baktığında yeni bir çiban çıkıyor ve şimdi yüzü şişkin ve kabarık çibanlarla dolu. Artık bir cadıya benziyor. Kötü dedikodular yaymanın bedeli bu.

Ve beni öldürmeye çalışmanın cezası, benim planlayabileceğimden çok daha iyi. Görünüşe göre Czeslawa tamamen yenilmiş. İyileşeceğini sanmıyorum.

Aşağıya baktığımda, onun ön odasında bıraktığım terlikleri giydiğini fark ettim. Bu, yakında köyden ayrılacağı anlamına geliyor. Umarım sonsuza kadar.

Onu içeri alıp kapıyı kapatıyorum, kendimi galip hissediyorum.

"Zmoraların öldürüldüğüne dair hiç hikaye duymadım," diyor Wiosna ciddi bir sesle. *"Ama görünüşe göre bunun sonuçları var."*

Neler olduğunu gayet iyi tahmin edebiliyorum. Zmoramın gücünü, acımasızlığını ve sarsılmaz azmini gördüğüm için, onu kaybetmektense ölmeyi tercih ederim. O, beni güçlü kılan ve ayakta tutan her şeydir. Görünüşe göre Czeslawa'nın zmorası da onun için bir güç kaynağıymış.

O yok olduğunda, o bir kabuktan ibaret.

Masamda oturuyor, dağınık, odaklanmamış bakışlar atıyor. Kaşlarını çatıyor, bir şey söylemek istiyor, sonra tekrar kaşlarını çatıyor. Ben hoş bir gülümsemeyle, bir iğneleme ya da hakaret bekliyorum, ama bunların gelmeyeceğini biliyorum.

Czeslawa da benim gibi hırs ve rekabetle besleniyordu, şimdi anlıyorum. Dahası, onu yönlendiren şey kindarlık ve açgözlülüktü ve bunların hepsi ortadan kalktığında, o da kayboldu.

Güçleri başka kaynaklardan gelen insanlar olduğunu biliyorum. Ida kibirle hareket ediyor. Darobor ise görev bilinciyle. Bu tür insanlar muhtemelen bir zmora yaratamazlar ve yaratsalar bile, zmora öldüğünde onları harekete geçiren ana gücü kaybetmezler.

Bu benim için de bir uyarıdır. Gelecekte zmora'mı çağırmak isteyebilirim, ama onu kaybetme riskini göze alamam.

"Hindiba çayıyla süt ister misin?" diye soruyorum ve Czeslawa dalgın dalgın başını sallayınca ona bir bardak süt döküyorum.

Yemesini söylediğimde, tabağına anlamsızca bakar ve peyniri karıştırır. İştahsızlığını zihnindeki işaretler listesine eklerim.

"Czeslawa," birkaç lokma yedikten sonra, o ise kaşığıyla yemeği tabağında itip kakarken, hoş bir sesle konuşmaya başlıyorum. "Son üç gecedir beni ziyaret ettin. Hatırlıyor musun?"

Başını kaldırıp birkaç saniye bana bakar ve sonunda başını sallar.

"Sen uyurken geldim," diyor, sesi donuk. "Yüzümü lanetleyen ve kulübemi yıkanın sen olduğunu biliyordum. Bu yüzden seni cezalandırmak için geldim."

Başımı sallıyorum. Duygusuz, nefret içermeyen bir sesle konuşuyor.

"Suçlu olduğumu biliyor muydun yoksa sadece şüphe mi ediyordun?"

Birkaç kez gözlerini kırpıştırır ve bardağı dudaklarına götürür ama içmez. "Biliyordum. Dikenlere kan bulaştırmıştın."

Kaşlarımı çattım ama hemen hatırladım. Evet, Czeslawa yoluna dikenler serpiştirmişti. Bir tanesi ayağımı deldi ve görünüşe göre bu şekilde yakalandım. Bu bilgiyi gelecekte kullanmak üzere aklımın bir köşesine yazdım. İşime yarayabilir.

"Yani ne yaptığını biliyordun? Zmora ile?"

Dudakları hareket eder ve yavaşça başını sallar. "Seni öldürecektim. Sen bir cadıydın ve müşterilerimi alıyorsun. Ölmeyi hak ediyorsun."

Yüzü buruşur, gözlerinde öfkenin yankısı parlar, ama gözlerini kırptığında bu kaybolur ve yine şaşkın görünür.

"Bu yüzden mi kulübemi kurt adamdan koruyan kemiği çıkardın? Ölmeyi hak ettiğimi düşündüğün için mi?" diye soruyorum, sesimde öfke yok, sadece merak var.

Ama öfke oradaydı, yüzeyin hemen altında kaynıyordu. Zmora içimde kıpırdanıyor, pençelerini keskinleştiriyordu. Onun orada olduğunu bilmek bana rahatlık veriyordu.

Czeslawa tabağına bakar, ellerini birleştirir, sonra tekrar ayırır. Kafasını kaldırdığında gözleri boş bakıyor.

"Hayır. Beni küçük düşürdün ve otoritemi sorguladın. Senin yanıldığını kanıtlayacaktım."

Şoktan öfkeyle tepki veremiyorum, sadece şaşkın bir kahkaha atıyorum. "Seni *kötü gösterdiğim* için, bir kurt adam tarafından parçalanarak ölmemi mi istedin?" diye soruyorum.

Wiosna, Czeslawa'nın sözlerine küfürler mırıldanarak homurdanır. Mentorum bu konuda açıkça benim tarafımda.

"Sen bir cadısin." Czeslawa'nın sesinde savunmacı bir ton var, ama yine de normalden çok daha donuk. "Müşterilerimi alıyor, onlara daha az para ödeyerek kurtulabileceklerini düşündürüyorsun ve ilerlemek için kirli, kara büyü yapıyorsun."

Ve bununla birlikte, yeterince katlandım. Taburemi geri itip ayağa kalktığımda, taburenin ayakları sertçe yere sürtündü. Tereddüt etmeden, masanın üzerinden uzanıp boğazını tuttum, tıpkı dün gece zmore'mın yaptığı gibi. Czeslawa'nın gözlerinde korku parladı ve parmaklarımı sıktı ama direnmedi.

Zorlanarak da olsa hala nefes alabiliyor. Zmoram bunu çok kolaymış gibi göstermiş olsa da, tek elle birini boğmak zor.

Ama Czeslawa'yı boğmak umurumda değil. Sadece acı çekmesini istiyorum.

"Seni açgözlü yaşlı cadaloz," diye tıslıyorum, öfkem artık kontrol edilemeyecek kadar kaynıyor. "Müşterilerin bana geldi çünkü sen onları aldattın! Onlara daha fazla para ödedikleri için hatalı tedaviler verdin. Seni tehdit eden büyücülük değil, benim yetkinliğimdi. Ben doğru ilacı vermeye başlar başlamaz, hilenin başarısız olacağını anladın. Bu yüzden beni öldürmek istedin. Böylece insanları dolandırmaya devam edip, sana ödedikleri paralarla şişmanlayabilirdin. Sen acınası birisin!"

Kendimi bıraktım ve geriye sendeledim, nefes nefeseydim. Czeslawa sadece bana bakıyor, gözlerini kırptırıyordu. Onu tuttuğum yerde, boğazında çirkin, kırmızı bir kızarıklık yayılıyordu.

"İşte olacaklar," diye tısladım, masayı dolaşıp yüzüne yaklaşıarak. "Eşyalarını toplayıp, geldiğinde kulübede bulunan tüm fısıldama aletlerini geride bırakarak gideceksin. Ve biri sana nedenini sorarsa, onlara gerçeği söyleyeceksin: senin bir dolandırıcı ve yalancı olduğunu!"

Gerginleşir, gözlerinde direnç parlar ve bir an için eski Czeslawa geri dönmüş gibi görünür. Ama birkaç saniye sonra gevşer ve başını sallar. Sanki içinde mücadele gücü kalmamış gibidir. Amacı kalmamıştır.

Hiçbir şey yemeden ayrıldığında, tüm enerjim tükenir. Zafer kazanmak isterim, ama adet ağrılarım o kadar şiddetlenir ki, önümüzdeki birkaç gün hiçbir şey yapamayacağımı bilirim. Yumuşak, emici kumaştan dikilmiş özel bir kemer takar ve yatarak, kimsenin beni görmeye gelmemesini umarım.

Kulübe sıcaktır ve öğleden sonraya kadar huzursuz bir uykuya dalıp uyanırım, ta ki biri kapımı çalana kadar. Ağrıdan ikiye katlanarak yataktan sürünerek kalkar ve kapıyı açarım.

"*Dik dur,*" diyor Wiosna, ama fiziksel olarak yapamıyorum. Aksi takdirde iç organlarımın patlayacağından irrasyonel bir şekilde korkuyorum.

Kapımda sadece Ida var. Üzgün görünüyor, gözleri etrafta dolaşıyor, dudakları sıkı sıkıya kapalı.

"Ne oldu?" diye soruyorum, hemen uyanıklaşıyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

Ayaklarını değiştirerek duruyor, sonunda bana doğru dönüyor, ama gözleri temkinli. Aramızda yeni bir mesafe olduğunu hissediyorum. Duruşu alışılmadık şekilde kapalı.

"Sen... Jaga, sen... Czeslawa'ya ne yaptın?"

Oh. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, çünkü ona gerçeği söyleyemem. Çok dengesiz bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Ona bir şey mi oldu?"

Ida beni dikkatle inceliyor, artık temkinli olmaktan çok şüpheli. "Acı çekiyormuş gibi görünüyorsun."

Başımı sallıyorum. "Kadınsal bir sorun. Bitkilerin yardımcı olamayacağı türden. Czeslawa ne oldu? Henüz gitmedi mi?"

Çok geç fark ettim ki fazla konuşmuşum. *Kahretsin.* Hepsi acı yüzünden. Düşüncelerimi karıştırıyor. Regl olduğumda insanlarla etkileşime girmemeliyim.

Ida başını sallıyor ve bir adım geri atıyor. Gözlerindeki şüphe korkuya dönüşür.

"Ona bunu sen yaptın," diye fısıldıyor, titreyen ellerini yüzüne götürür. "Bu yüzden beni casusluk yapmamı istedin, değil mi? Ondan kurtulmak istedin ve şimdi o tuhaf ve cansız, sanki biri ruhunu çalmış gibi, ve gidiyor. Ve sen acı çekiyorsun. Sanki... Sanki kendini zorlamışsın gibi. *Bir şey yaptın.*"

Sanki bu, zonklayan acıyı dindirecekmiş gibi, elimi karnıma daha sıkı bastırıyorum. Başımı sallayıp, mide bulantısını bastırmak için boğazımı temizlerken, Ida beni uzaklaştırmak istercesine ellerini kaldırır.

"Sana güvendiğime inanamıyorum," diyor, boğazından bir hıçkırık kopuyor. "Sen tam da onların hep söylediği gibisin!"

Dönüp koşar, kapımın önünde durur. Dönmeden konuşur. "Bana yardım ettin, bu yüzden kimseye söylemeyeceğim. Başka kimseyi incitme."

Cevap vermeme ya da kendimi savunmama fırsat vermeden gider. Kapının önünde durup arkasından bakarım ve artık sadece kanayan rahmim acıtmıyor. Kalbim de kanıyor gibi hissediyorum.

Gerçekten arkadaş olduğumuzu sanıyordum.

Arkamda yavaşça alkış sesleri duyunca o kadar hızlı dönerim ki, acı bıçak gibi içimi deler. Gölge kulübemin ortasında birleşir, dönüp kararmaya başlar ve sonunda onu ortaya çıkarır.

Woland.

"Ben de onun senin bir sonraki Bogna'n olabileceğini düşünmüştüm," diyor, sesinde acımasız bir eğlence var. "Planım suya düştü. Ama merak etme. Başka planlarım da var."

Yüzümü buruşturup içeri giriyorum. Kapı arkamda kendiliğinden kapanıyor ve kulübeyi sıcak, boğucu bir karanlığa gömüyor.

"Beni rahat bırak," diye mırıldanırım, her adımda içim acıdan sarsılırken yüzümü buruştururum.

Keşke uzanabilsem, o zaman her şey geçecek. Acıya gömüleceğim ve düşünmek ya da hareket etmek zorunda kalmayacağım. Mükemmel olacak. Benimle yatak arasındaki tek engel, boynuzları tavan kirişlerine değecek kadar uzun boylu duran o. Kuyruğu heyecan ya da gerginlikle bir yandan diğer yana sallanıyor ve ifadesi fazlasıyla neşeli.

Onun iyi ruh halinden nefret ediyorum. Benim gibi acı çekmesini tercih ederim.

"Çekil önümden," diyorum, şu anda onunla uğraşacak kadar yorgunum. "Ama sana yardım etmek istiyorum," diyor, masumca gülümsüyor, ama o bakış kimseyi kandıramaz. O şeytani yüzüne yakışmıyor. "Git."

Sinirlenerek homurdanır ve sonra beni kollarının arasına alır ve yatağa nazikçe yatırır. Toparlanıp bir top gibi kıvrılırım ve saçımı okşadığında, elini itecek gücüm olmadığı için homurdanırım.

Bana dokunmayı bırakır ve ben gözlerimi sıkıca kapatırım, onu saf ataletle uzaklaştırmayı umarak. Woland çok yaşlıdır ve arkasında birçok eğlence dolu hayat vardır. Muhtemelen kolayca sıkılır.

Yine de, zaman geçip ben küçük acı kozamda sürüklenirken, konuşmaya başlar. Sesi alışılmadık derecede naziktir.

"Bunu ortadan kaldırabilirim," diye ikna eder. "Küçük bir damla. Sana bedavaya vereceğim."

Nefes veriyorum, içim daha da sıkışıyor. Tanrım, bunu ne kadar istiyorum. Onun kanının bana nasıl hissettirdiğini biliyorum, sanki daha az ölümlüymüşüm gibi, açlık ve yorgunluktan kurtulmuşum gibi. Acımı giderebilir.

Küçük bir damla. Alırsam gerçekten canım acır mı?

Rahatlamayı ve rahatlamayı arzuluyorum, onun kanını tatmanın verdiği gücü ve zevki istiyorum, ama yine de kafamın içinde *hayır* diyen küçük, inatçı bir ses var. Çünkü zaten Woland'dan çok daha zayıfım ve ona her yaklaştığımda ya da verdiği bir şeyi aldığımda, kendimi daha da zayıflatıyorum.

Onun kanı damarlarımda dolaşırken kendimi güçlü hissedebilirim, ama bu sihir benim asla üstünlük sağlamama izin vermez.

Ayrıca, birçok adet dönemi geçirdim. Başa çıkabilirim.

"Hayır," diye boğuk bir sesle fısıldıyorum.

Onun toynakları yere sertçe vurur. Kafamı kaldırmam, sadece daha sıkı kıvrılırım ve Woland öfkeyle hırlar.

"Sadece acını dindirmek için teklif ediyorum!"

Bunun beni daha fazla inciteceğini düşünmeseydim gülerdim. "Seninle hiçbir şey basit değildir."

Uzun ve ölçülü bir nefes verir, öfkesini kontrol etmeye çalıştığını biliyorum. Bu kadar korkunç bir acı çekmiyor olsaydım, onu kızdırmaktan zevk alırdım. Onu reddetmek çok tatmin edici.

"Haklısın," diyor bir süre sonra, sesi soğuk. "Sadece yardım etmek istemedim. Darbeyi hafifletmek istedim."

Sesinde sessiz bir tehdit tonu var, gözlerimi açmam için yeterli. Ama kıpırdamıyorum. Bu, benim için en rahat pozisyon ve mümkün olduğunca uzun süre böyle kalmak istiyorum.

"Ne darbesi?"

Woland, hoş olmayan ve soğuk bir kahkaha atıyor. Sırtımdan bir ürperti geçiyor ve ne olacağı belli, iyi bir şey olmayacak. Umutsuzluk göğsüme doluyor ve uzun zamandır ilk kez, çaresizlik ve öfkeden ağlamak istiyorum.

Hepsini geri yutuyorum. Gözyaşlarımı görmemesi için izin vermeyeceğim.

"Küçük akıl hocan Nawie'ye geri döndü." Sesi yumuşak ve acıyarak konuşuyor, ama bunun aldatıcı olduğunu biliyorum. "Onu dışarı çıkarmamalıydım, ama sana mantıklı davranmanı sağlayacağını umarak izin verdim. Ama haftalar geçti ve sen hala o geceki kadar inatçısın, değil mi? Artık kendi başınasın. Beni kabul etmem için yalvarman ne kadar sürer, görelim bakalım." Birkaç kez gözlerimi kırpıştırarak, az önce söylediği her şeyi anlamaya çalışıyorum. Karnım giderek daha fazla ağrıyor, sonunda tek yapabildiğim gözlerimi

gözlerimi kapatıp yumruklarımı sıkarak

kalıyor. "Wiosna?" diye fısıldıyorum.

Woland burnunu çeker, ama onu görmezden gelirim, aptalca, naif umudum beni beklememe... ve beklememe... ama o asla cevap vermez.

En çok ihtiyacım olduğu anda gerçekten gitmiş. İda benim bir cadı olduğuma inanıyor, köydeki tek fısıldayan kişi olmak üzereyim ve şeytan hala beni ele geçirmek için kararlı.

Tamamen yalnızım.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Pazarlık

Akşam karanlığı çökmüş ve Woland geldiğinden beri benimle birlikte kulübemde kalıyor. Sanki benim parçalanmamı bekliyor, böylece saldırıya geçebilecek. Fena bir strateji değil. Şu anda beni ayakta tutan tek şey, içimdeki zmora olarak tanıdığım enerjiye tutunmak. O da benim acımı hissediyor, ama acı onu daha da güçlendiriyor.

Ben de buna tutunuyorum.

Yere oturmuş, başını dikkatsizce duvara yaslamış, bir bacağı bükülmüş, diğeri düz. Rahatlamış bir kötülüğün resmini çiziyor, ama kuyruğu gerginlikten sürekli seğiriyor. Konuştuğumda, sarı gözleri açılıyor ve bana odaklanıyor.

"Neden beni rahat bırakmıyorsun?" diye soruyorum, sesim boğuk çıkıyor.

"Yapamam," diyor Woland basitçe. "Bilmediğin çok şey var, papatya cadısı. Kaderin birçok dönüşü var. Hoşuna gitse de gitmese de, sen de tüm bunların dokusuna işlenmişsin."

"Yani ben önemli miyim?" diye fısıldarım.

Bu çok açık olmalı. Yoksa Woland neden benimle uğraşsın ki?

Yine de, ne kadar önemli olduğumu ve benden ne istediğini bilmiyorum.

"Önemli," diye yumuşak bir homurtuyla tekrarlar. "Belki. Sorun şu ki, senin rolünün ne olacağını tam olarak bilmiyorum. Eğer istediğimi vermezsen, hayatta olduğundan daha ölü olduğunda daha değerli olabilirsin."

"Benim... benim rolüm mü?" diye soruyorum, tehdidini görmezden gelerek.

"Neyin rolüm?"

Nefes verir ve gözlerini kapatır, pençeleri dizinde sessiz bir ritim çalar.

"Bir savaş var," der sonunda, beni şaşırtarak. Cevap vermeyeceğini sanmıştım. "Gerçek bir savaş. Senin zavallı ölümlülerin bir parça toprak ya da birbirinizi öldürdüğünüz başka şeyler için yaptığınız çatışmalara benzemiyor."

Sessizleşir, gölgeleri ondan dökölür ve benim zemine doğru sürölür. Yatağımın üzerine tırmanırılar. Hareket edecek kadar güçsüzölüm, bu yüzden ince battaniyemin altına girip uzuvlarıma ve karnıma baskı yaptıklarında, onları silkip atmaya bile çalışmıyorum.

Bir an sonra, güçlü bir rahatlama dalgası omurgamdan aşağıya doğru yayılır. Aniden hissettiğim serinlik, hoşluk ve rahatlıktan inlerim. Ağrım hala oradadır, ama Woland'ın gölgeleri içime bir şey döker. Kaslarımı gevşeten, vücudumu yumuşatan bir şey. Karnımdaki korkunç, ağrılı gerginlik azalır.

"Uyu," diyor, sesinde hiç duymadığım kadar yorgunluk var. "O savaş..." mırıldanıyorum, beni dibe çekmeye çalışan derin, mutluluk verici rahatlamaıyla mücadele ederek

"Slawa'da mı?"

Acı bir şekilde gülüyor, duvara yaslanıyor. Boynuzları beyaz badanalı taşları sıyrıyor.

"Slawa, Wyraj, Nawie... Bu isimler senin için hiçbir şey ifade etmiyor. Bunlar, birisi öldüğünde siz ölümlülerin kendinizi teselli etmek için kullandığınız kelimeler. Ölümlülerin kutlamaları sırasında, istediğiniz kişiyle yatmak için bahane olarak kullandığınız kelimeler.

"Onların gerçek yerler olarak var olmamasını tercih ederdin, değil mi? Bu gerçekten sevimli. Senin saflığın. Ben ortaya çıkana kadar, bunlar senin için sadece bir masaldı, ama benim için, her gün yaşadığım bir gerçeklik. Sen iksirlerini yapıp küçük büyülerini yaparken, ben arkadaşlarımdan kan kaybından ölmesini izlemek zorunda kalıyorum, oysa biliyorum ki, eğer sadece..."

Ağızını kapatıp dik oturur, gözleri kötölükle parlar.

"Eğer ne?" diye fısıldarım, büyölünmiş bir şekilde.

Woland öfkeli bir ifadeyle dişlerini gösterir ve cevap vermez. Gölgeleri kelepçe gibi ayak bileklerimi ve bileklerimi sıkıca sarar. Daha fazla güç akın eder ve karanlık beni tamamen yutar. Uykuya dalarım.

Ertesi sabah uyandığımda, o gitmiştir ve kendimi daha önce hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Zonklayan kramplar hala oradadır, ama o kadar zayıftır ki, onları unutmak kolaydır. Kuyudan su alıp bir leğende yıkanırım, giyindikten sonra kanlı suyu kiraz ağacımın altına dökerim. O ağacın meyveleri her zaman en iyisidir.

Ama içeri geri döndüğümde, onu tekrar görmek beni şok eder. Duvara yaslanmış duruyor ve dayanması zor bir yoğunlukla beni izliyor. Gözlerimi kaçırırım.

"Git," diyorum, itaat etmeyeceğini bilerek. Açıkçası, bana yıkanmam için mahremiyet tanıdığına şaşıyorum. "Saçımı yapmam lazım."

"O zaman kalacağım," diyor sırtarak. "Hatta yardım bile edebilirim."

Kafamı sallarım. "Saçıma dokunursan seni pokerle döverim," diyorum sertçe, elim ocağa doğru seğiriyor.

"Görüyorum ki savaşıma ruhuna geri dönmüşsün. Sanırım kendini çok daha iyi hissediyorsun.

Teşekkürlerin nerede, poppy kızım?"

Saçımı ustaca hareketlerle örgüsünden çözdüm ve taramaya başladım.

"Senden yardım etmeni hiç istemedim."

Eğlenceli ya da kırıncı bir cevap bekliyorum, ama Woland sessiz kalıyor. Şaşkınlıkla başımı kaldırıp, fırçanın kırmızı saçlarımın arasında hışırdayan hareketlerini izlediğini görüyorum. Gözlerini kırpmadan, sanki hipnotize olmuş gibi bakıyor. Ne sorunu olduğunu sormak üzereyim ki, gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüzünde tuhaf, yumuşak bir ifade belirliyor.

"Küçük arkadaşın haklıydı," diyor sessizce. "Her gün hayranlıkla izlenmeli."

Ne demek istediğini anladığımda elim durur. "Yani Ida ile konuşmamı duyduysan, gerçekten gitmemiştin."

Kahretsin. Başka ne biliyor? Zmora'mı biliyor mu? Onun en beklemediği anda ona saldırmak için onu kullanmak gibi yarım yamalak, belirsiz planlar yaptım, ama sürpriz avantajım yoksa, bu planı bir kenara atabilirim.

"Bunu bir kez ve sonsuza kadar öğrenmelisin, poppy kız," diyor, duvardan uzaklaşıp yaklaşırken saçlarıma bakıyor, toynakları döşeme tahtalarına hafifçe vuruyor. "Ben asla gerçekten gitmem."

Elimden fırçayı alır ve arkamda dururken başımı öne doğru eğirir. Ben gergin ve çelişkiliyim, bir yandan dönüp ona tokat atmak istiyorum, bir yandan da istediği her şeyi yapmasına izin vermem gerekiyor.

Wiosna'yı benden aldı, yaptığı diğer onca şeyin üstüne bir de bunu yaptı.

Ve yine de... Sanki ona çekiliyorum, durdurmak için elimden bir şey gelmiyor.

Fırça saçlarımı tararken, ardından eli, tırnakları elbisenin içinden sırtımı nazikçe kazıyarak geçerken, zevkten nefesimi tutmak zorunda kalıyorum. Saçlarım zmora'mın bir parçası, tüm nefretim sembolü

Annem saçlarıma dokunan tek kişiydi ve dokunuşu her zaman çekingen, biraz titrek olurdu.

Saçımı tarayıp örüyordu çünkü mecburdu, ama parmaklarının her hızlı ve verimli dokunuşunda onun kızgınlığını hissediyordum. Yedi yaşında nasıl yapılacağını öğrenir öğrenmez saçımın bakımını üstlendim. Ondan sonra bir daha saçıma dokunmadı. Dokunmak zorunda kalmadığı için rahatlamıştı.

Şeytan saçımı tararken neredeyse saygı duyuyor gibi.

"Jaga, anlaşılmayı daha cazip hale getireyim," diye mırıldanıyor, fırça her seferinde ensemden kuyruk kemiğime kadar saçlarıma düzgün vuruşlarla tarıyor. "Sana dünyalar arasında seyahat etme yeteneği vereceğim. Ayrıca, orada aradığın her neyse, geçmişe gitmenin bir yolunu da bulacaksın ve sana ölen arkadaşını ve akıl hocanı geri vereceğim."

Gerginleşiyorum ama o fark etmemiş gibi davranıyor, yavaşça tarıyor, parmakları fırçayı takip ediyor, pençeleri saçımı tarıyor.

"Bogna'yı geri verecek misin?"

Bu yeni bir şey. Bunu yapabileceğinden bile emin değilim ve ona güvenmiyorum, istesem de. Oh, istiyorum.

Sonunda Woland'ı bana çeken şeyin ne olduğunu anlıyorum. Beni olduğum gibi gören tek kişi o. Kötü yanlarımı, sakladığım yanlarımı, Wiosna'nın benden ot gibi söküp atmaya çalıştığı yanlarımı biliyor ve onaylıyor. Şeytan içimde kaynayan kötülüğe bakıyor ve onu kabul ediyor, tıpkı saçımı kabul edip onda güzellik görmeye cesaret ettiği gibi.

Benim özlediğim şey bu. Kabul etmek istememin sebebi bu. Belki onun olabilirsem, saklanmam gerekmez. Belki gerçekte olduğum kişi olabilirim. Elementleri kullanan, karşılık veren, düşmanlarının ruhlarını toza çeviren ve gülen Jaga.

"Evet. Onu geri vermek benim gücümde ve bunu yapacağım. Dahası, senin kanını içmek karşılığında benim kanımı istediğin kadar içmene izin vereceğim."

Başını eğip dudakları ensemin omuzumla birleştiği noktaya değene kadar yaklaştırıyor, boynuzları gözümün ucunda beliriyor. Ağzı cildime değiyor, yumuşak ve sıcak, fısıldıyor.

"Nehir kenarında yaptığımız gibi. Başladığımız işi bitirebiliriz."

Nefesim titriyor. *Evet.* Evet, hepsini istiyorum. Gücü, seksi, *onu.* Omurgamdan bir titreme geçiyor, sonra bir tane daha. Woland boynum ve omzumdan öpüyor, boynuzlarıyla bana zarar vermemek için dikkatli hareket ediyor. Kollarını belime dolayarak beni yerinde tutuyor ve tanıdık sıcak savunmasızlık beni ele geçiriyor.

Kıpırdayamıyorum, ama burada kapana kısılmış olmak çok tatlı geliyor. Evet demek üzereyim ki, zmora içimde yükselir ve göğsümde uyarıcı bir hırıltı hissederim.

Ona güvenmememi söylüyor. Onu sorgulamamı ve ne yapacağını görmemi söylüyor.

Onu *sınamamı* söylüyor.

Testimi geçerse, her zaman kabul edebilirim.

Bir an daha kollarında kalıyorum, yakınlığını, gücünü, beni değerliymişim gibi tutuşunu içime çekiyorum. Sonra konuşuyorum. Sesim çok yumuşak. Çok meraklı.

"Çok çaresiz olmalısın. Bana tüm bunları teklif etmek için. Pazarlık yapsak daha ne kadar alabilirim acaba?"

Hareketsiz kalır, dudakları tenime değecek kadar yaklaşır. Öpücükleriyle ıslattığı yere düşen sıcak nefesi tüylerimi diken diken eder.

"Başka ne istersin?" diye sorar, sesi gergin ama kibardır. "Ölümsüzlük ve gençlik," derim hemen, kalbim heyecandan hızla çarpmaya başlar.

Dikleşir, kolunu kaydırarak köprücük kemiğimin üzerine koyar ve sırtımı göğsüne bastırır.

"Kanımı içtiğin sürece, ölümlülük seni etkilemez."

Düşünerek mırıldanırım. Bunu bilmek faydalı, ama bu düzenleme ideal değil. "Ve özgürlüğümü istiyorum," diye eklerim, ne diyeceğini merak ederek. "Örneğin, bana emir verdiğinde itaatsizlik edebileceğimden emin olmak istiyorum."

Burun kıvrır, parmakları bastırılmış öfkeyle kasılır. "Bu, sahiplenmenin amacını bozar, değil mi, küçük cadı? Ama merak etme. Sana çok fazla emir vermeyeceğim. Sadece yoluma çıktığında."

Gülümsüyorum ve onun gölgesinde geçirdiğim gecenin yararlı etkileri azaldıkça kramplarım daha da şiddetleniyor olsa da, eğleniyorum.

"Peki, bu hak iddia etme meselesi. Bir keresinde, evlenirsem kocamı öldüreceğini söylemiştin.

Bu da ona benzer mi? Evliliğe benzer mi?"

Derin bir nefes alır ve sonunda uzaklaşır. Arkanı dönerim ve onu izlerim, sarı gözleri ateşle parlıyor, kuyruğu kalkmış ve titriyor. Penisinin dibinde dikenler çıkmış.

"Bir bakıma," diye cevapladı. "Seni sahiplendiğimde, bana ait olacaksın. *Sadece*

bana ait olacaksın. Sadık olacaksın."

Başımı yana eğip, yumruklarının sıkışmasını, burun deliklerinin genişlemesini izledim.

Sonra gülme isteğimi bastırarak başımı sallarım.

"Sen de sadık olacaksın, değil mi?"

Ağzı tiksinti ile bükülür. "Seni sahiplenene benim, gelincik kız. Tersine değil. Ayrıca, sen ölümlüsün. Benim kanımın desteğiyle bile, bir sevgiliye yapmak istediğim her şeyi yapamazsın. Ama seni memnun edeceğim, bunu söz verebilirim. Asla başka birini aramayacaksın."

İşte o anda pes ediyorum. Kahkahalarla gülmeye başlıyorum, karnım çok geriliyor, kramplarım daha da kötüleşiyor, ama duramıyorum. Eğilip karnımı tutuyorum, gözyaşları yanaklarımdan akıyor ve nefesim kesilene kadar gülüyorum, sonra biraz daha gülüyorum.

Woland homurdanarak yaklaşır ve ben nefes nefese elimi kaldırarak onu durdururum. "Bir... dakika... Tanrım!"

Bacaklarımdan kan akıp emici kemerimi ıslatana kadar bir kez daha kahkahalara boğuluyorum. Ve yine de duramıyorum. Bu çok saçma. *O* çok saçma. Ve köyümdeki herkesi ve daha fazlasını katletmeye yetecek kadar gücü ve kötülüğü olduğunu bilsem de, kendimde korku bulamıyorum.

"Sen... beni... memnun edeceksin!" Gözyaşları arasında nefes nefese, tüm vücudum titreyene ve acı dayanılmaz hale gelene kadar kahkahalarım artıyor. Ve yine de gülüyorum. "Ve sen... benim sadık olmamı istiyorsun... sen..."

Son birkaç kahkaha atıp gözyaşlarımı silerek başımı kaldırıyorum. Geniş, inanılmaz bir gülümsemeyle sözlerimi bitiriyorum, "...dalga geçmek için."

Bir an için, bana vuracağını düşünüyorum. Gölgele, karanlık, tehditkar bir pelerin gibi etrafında toplanıyor, gözleri öfkeyle yanıyor, dişleri görünüyor. Ama bana saldırdığında, bana vurmak için değil. Boğazımı yakalıyor, beni duvara bastırıyor ve ayakları yerden kesilene kadar kaldırıyor. Boğuluyorum, nefesim kesiliyor, o ise ağzını ağzıma bastırıyor, dişleri anında alt dudağıma batıyor.

Beni öper, kanımı emer ve ben de onu öperim. Bu onu daha da öfkelenendirir ve öpücüğü, uzun, şeytani dili ağzımı ele geçirirken, benim tek yapabileceğim bilinçli kalmak olana kadar daha da şiddetli hale gelir.

Karanlık görüş alanımın kenarlarına yayıldığında, beni indirir ve tutuşunu gevşetir. Derin bir nefes alırım.

"Sen bana aitsin," diye hırlar. "Sana nasıl olacağını hemen göstereceğim."

Hâlâ nefes nefeseyim, yüzüne bakıp sırtarak onu kışkırtıyorum.

"Oh, evet, *lütfen*. Beni ne kadar *tatmin* edeceğini göster bana."

Eli yine boğazımı sıkıyor, gölgele bileklerini tutuyor.

Ses çıkarmadan gülüyorum, yüzüne pervasız bir meydan okuma ile bakıyorum.

"Tatmin edeceğim, ama bundan zevk almayacaksın," diye tıslar. "Hoşuna gitse de gitmese de seni benim yapacağım, gelincik kız."

Nefes almama izin verdiğinde, boğuk bir sesle konuşuyorum. "Ama bundan zevk alacağım, *şeytan çocuk*," diye alay ediyorum. "En kötüsünü yap. İkimiz de eğleneceğiz. Ama bil ki sana ruhumu asla vermeyeceğim. Sen etrafta dolaşıp sevişeceksen, ben de öyle yapacağım."

Ah, gözlerindeki bakış. Öfkeyle tamamen kaplanmış durumda ve bence bir ejderha olsaydı ateş püskürürdü. Beni öldürebileceği aklımdan geçiyor, ama tek yaptığım sarhoşmuşum gibi gülmek, ağrıyan boğazımın izin verdiği kadar yüksek sesle.

Eğer cevap vereceğini düşünseydim, daha önce kimse onu bu kadar öfkelenirmiş mi diye sorardım.

Woland beni öldürmez ya da incitmez. Bunun yerine gözlerini kapatır, kontrollü nefes alıp verirken burun delikleri genişler, nefesiyle aramızdaki hava titrer. Yavaşça, parmak parmak, elini boğazımdan çeker ve küçük, zarif bir adım geri atar. Toynağı yere değdiğinde neredeyse hiç ses çıkarmaz.

Yüz hatları bu kontrolle gerginleşir, gözleri kısıılır.

"Beni öldürme riskini göze alamazsın, değil mi?" diye soruyorum, yüzüne bakarak, nötr bir ifade takınmaya zorlanarak.

Öfkesini bu kadar sıkı bir şekilde kontrol etmek onun için fiziksel olarak acı verici bir şey gibi geliyor. Yine de bunu yapıyor. Çünkü benim ölmeme izin veremez.

"Oh, inan bana," diyor, sesi alçak, sözleri de sanki dili de dizginlenmiş gibi dikkatlice söylüyor. "Seni öldürmek bir seçenek olsaydı, yüzlerce kez ölmüş olurdun."

Bana pahalıya mal olsa da gülümsüyorum. İçim parçalanıyor gibi hissediyorum ve bunun benim için normal olduğunu bilmesem, çok endişelenirdim.

Woland başını yana eğip kollarını göğsünde kavuşturur. Sadece burun deliklerinin genişlemesi, hala ne kadar öfkeli olduğunu ele verir.

"Şuna bak," soğuk, acımasız bir sesle alay ediyor. "Benim olsaydın, bir gün daha bu acıyı çekmek zorunda kalmazdın. Sana bakardım."

"Licho seni alsın," dişlerimi sıkarak yemin ederim.

Arkasını döner, gölgeleri etrafında toplanır, bir an için kanatlarını açmış bir şekle dönüşür, kulübemin dar iç mekanı için çok geniştir. Woland omzunun üzerinden bana bakar.

"Bana başka seçenek bırakmıyorsun."

Ne demek istediğini soracak zamanım olmadan ortadan kaybolur. Kapım çalınır.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rodzanica

"Hemen geliyorum," diye seslenirim ve hızla bacaklarımı silerim. Tanrım, bu çok dağınık. Her zamanki gibi, bugün de yatakta yatarak geçirmeliyim.

Ön kapıyı açarken acı çekiyormuş gibi görünmemek için elimden geleni yapıyorum.

Darobor dışarıda ve parmaklarıyla hasır şapkasını dokunuyor.

"İyi günler, fısıldayan. Taşınmana yardım etmek için hizmetlerimi sunmak istedim. Samanımız neredeyse bitti ve kenevir hasat için hazır hale gelene kadar biraz zamanımız var. Birkaç öğleden sonramı ayırabilirim."

Birkaç kez gözlerimi kırıştıtırıp, çaresizce beynimi zorluyorum. Bu, Czeslawa'nın çoktan gittiği anlamına mı geliyor? Onun kulübesine taşınmamı mı istiyor? Yoksa... Ben sürgün mü ediliyorum? Ida sözüne rağmen bir şey mi söyledi? *Tanrım.*

"Taşınmak mı?" diye soruyorum sonunda, açıklığa kavuşturmasını umarak.

Darobor bıyığını okşadı. "Evet, öyle. Czeslawa bu sabah gitti ve elimizde kalan tek fısıldayan sensin. Tabii burada kalmak istemiyorsan?"

Yüzümde rahatlamamın çok belli olmamış olmasını umuyorum. "Evet, tabii ki. Yarından sonra? Sizin için uygun mu?"

Şapkasının kenarına hafifçe dokunarak selamlar. "Nasıl istersen. Kızım da yardım edecek. Fısıldayanların kulübesini ve diğer şeyleri görmek ona iyi gelebilir."

Şimdilik kızı hakkındaki yorumuna bir şey demeden, sessizce başımı sallıyorum. "Görüşürüz. Teşekkürler," diyorum ve o da ayrılmadan önce tekrar eğiliyor.

Kapıyı kapatıp yere çöküyorum, yüzümü ellerimle kapıyorum. Sonra ağlıyorum. Uzun ve şiddetli bir şekilde ağlıyorum, tüm vücudum hıçkırıklarla titriyor, rahmim gülmekten olduğu gibi gittikçe daha fazla ağlıyor.

Ve daha önce güldüğümde olduğu gibi, durduramıyorum. Ellerim gözyaşlarından ıslak, yüzüm sıcak, gözlerim yanıyor ve daha da çok ağlıyorum. En son beş yıl önce, Wiosna'yı yatağında soğuk ve cansız bulduğumda böyle ağlamıştım.

Onun Nawie'de, güvende ve iyi olduğunu bilsem de, sanki onu yeniden kaybetmişim gibi hissediyorum. Yas tutuyorum ve ağlıyorum, muhtemelen önümüzdeki haftalar boyunca ağlamak isteyeceğim. Çok acı çekiyor olmam, vücudumun en kötü durumda olması da yardımcı olmuyor.

Her şey tersine dönmüş. Kutlamam gerekirdi. Czesława, tam istediğim gibi gitti. Artık fısıldayan benim ve herkes büyük ya da küçük sorunlarıyla bana gelecek. Sonunda topluluğumda güvende olacağım. Şüpheler ve dedikodulara rağmen artık beni dışlamayacaklar. Bu, hep istediğim her şeydi, ama boş ve sahte geliyor.

Artık tanrıların ve şeytanların gerçek olduğunu, ölümden sonra bir hayat olduğunu kesin olarak bildiğim için, bir köy fısıldayıcısının sakın hayatı bana yetmiyor. Woland'ın beni baştan çıkardığı her şeyi arzuluyorum. Büyü, seyahat ve güç.

Üstelik, ne kadar hazırlıksız olduğumu düşünmeden edemiyorum. Wiosna'nın benimle olacağını, bu geçiş sürecinde bana destek olacağını sanıyordum. Ama şimdi Woland başka bir kötü plan yapıyor ve ben köydeki herkesten sorumlu, yapayalnızım.

Bilgi ve becerim var, ama ya başka bir bies ya da lichu bilir neyle karşılaşsam?

Sonunda, küfrederek yerden kalkıyorum. Kuyudan bir kova su daha getiriyorum, acıdan inlememek için dişlerimi sıkıyorum. Önümüzdeki beş yıl için ağlayacak ve hıçkırarak kadar ağladım. Bu kadar zayıflık yeter.

Bu yüzden yıkanıp saçlarımı örüyorum ve kendimi ayakta tutmak için bitki çayı hazırlıyorum.

Sonra plan yapmaya başlıyorum.

Woland sonraki iki gün boyunca ortaya çıkmaz. Bu iki günü çoğunlukla yatakta geçirir, kafamda taşınmak için her şeyi düzenlerim. Bu, acımı unutmamı sağlar.

İki gün boyunca yağmur yağar ve insanların mutlu olduğunu ve muhtemelen iyi dua ettiği için zerca'ya şükrettiğini biliyorum. Saman hasadı bittiğine göre, ekinlerin suya ihtiyacı var. Hava sıcaklığının düşmesini ve havanın nemli ve ferah olmasını memnuniyetle karşılıyorum. Kuraklıktan sonra yağın yağmur her zaman harika kokar.

Darobor'un gelmesi gereken gün, ben tekrar iyiyim, kanamam neredeyse durdu. Az sayıdaki eşyalarımı topluyorum ve çatımın altında kuruyan otları kesip yanıma alıyorum.

Köyün içinden geçerken, tüm eşyalarım Darobor'un eşiğinin çektiği bir arabada, kızı Sara çamurlu su birikintilerinin etrafında zıplarken bana sorular yağıdırıyor.

"Kupala Gecesi kutsal çemberde olduğun doğru mu?" diye soruyor, mavi gözleri tombul yanaklarının üzerinde ilgiyle parıldıyor.

"Evet. Kazara oldu."

"Ve Strzybog'u yakından gördün mü? Rodzanica'yı da?" İç çekip başımı sallıyorum. Çocukların merakını hiçbir şey yenemez.

"Strzybog çok gülümsedi, Rodzanica ise hiç gülümsemedi. Altın sarısı saçları ve sakalıyla çok yakışıklıydı. Ve ağzıyla böyle hava üflediğinde," diyorum, dudaklarımı büzerek odaklanmış bir hava akımı üfleyerek, "rüzgâr estirdi."

Sara neredeyse bir su birikintisine düşüyor, gözleri hayranlıkla yüzüme odaklanmış durumda. Kolunu tutup onu ayakta tutuyorum.

"Dikkat et, yoksa çamur banyosu yaparsın," derim ona sevgiyle gülümseyerek. "Rodzanica'nın kim olduğunu biliyor musun?"

Sara başını sallar. Darobor onaylayarak başını sallar, ben de ona karşılık veririm. Kızını benim taşınmamda neden bu kadar dahil ettiğini tahmin ediyorum ve bu beni son derece gururlandırıyor. Kızın bu kadar meraklı ve canlı olması gerçekten çok yardımcı oluyor. Onu şimdiden sevdim.

"Üç Rodzanica kız kardeşi var," diye açıklıyorum. "Üçüzler, yani aynı gün doğdular ve birbirlerine çok benziyorlar. Anneleri Mokosz, babaları ise ataların ruhlarını Wyraj'a götürmekten sorumlu tanrı Rod."

Kızı ve babasına yan gözle bakıp omuz silkiyorum. Wiosna bana anlattığı hikayelerde yetişkinlere yönelik konuları hiç saklamazdı ve on bir yaşındaki Sara bunları dinleyecek yaşta.

"Rod aslında Mokosz'un oğlu," diyorum, Darobor'a bakarak. "Yani, annesiyle çiftleşti ve onu hamile bıraktı, Rodzanica tanrıçaları böyle doğdu."

"Annesiyle mi?" Sara inanamayan bir şekilde tekrarlar. "İğrenç!"

Gülümsüyorum. "Mokosz'un kocası Perun da aynen böyle düşünmüştü. Mokosz'un başka bir erkekle yatmış olması onu o kadar da aldatmamış, çünkü Mokosz bunu sürekli yapıyordu. Örneğin, Perun'un kardeşi Weles ile çok uzun süreli bir ilişkisi vardı

. Aslında Rod, Mokosz ve Weles'in oğludur, bu da Perun'un onu neden pek sevmediğini açıklayabilir. Resmi olarak Perun, bu üç tanrıçanın enstest bir birliktelikten doğmuş olmasını kabul edemiyordu. Enstest, yakın aile üyeleri arasında çiftleşme anlamına gelir. Tanrılar tarafından yasaklanmıştır."

Darobor sessizdir, ama ona baktığımda, kızına öğrettiklerimden rahatsız görünmüyor. Sara kaşlarını çatarak bir su birikintisinin üzerinden atlar.

"Ama yasaksa, Mokosz ve Rod neden bunu yaptı?"

"Ah, işte mesele de bu. Tanrılar kurallar ve yasalar oluştururlar, ama bunları uygulamaya gelince, kendilerini muaf hissederler."

"Kurallar köylüler içindir," diye mırıldanır Darobor ve ben başımı sallarım. Sara, merakla kaşlarını çatarak ona ve bana bakar.

"Bu, gücü olanların daha az gücü olanlar için kurallar koyup, sonra kendileri uymadıkları anlamına gelir," diye açıklıyorum. "Kız kardeşlere geri dönelim. Perun onları öğrendiğinde, ceza olarak Nawie'ye gönderdi. Bildiğin gibi, Nawie Weles'in hüküm sürdüğü yer. Tamamen yeraltında bir krallık olduğu söylenir, birçok mağara, parıldayan mücevherler, hatta korkunç kanatlı yılanlar vardır."

Sara dudaklarını büzüyor. "Bu bir ceza gibi gelmiyor. Oraya gitmek isterim!"

"Gideceksin," diye söz veriyorum. "Herkes ölümden sonra oraya gider. Ama Rodzanica kardeşler küçük kızlar olarak Nawie'ye gönderildiler ve dışarıya, güneşe çıkmaları yasaklandı. Mağaralarda büyüdüler, solgun ve içine kapanık oldular. Genç kadın olduklarında, Perun onları hatırladı ve merhametli bir ruh hali içinde olduğu için cezalarını kaldırdı."

"Yani artık dışarı çıkabilirler mi?" Sara, iyi bir yürüyüş temposunu koruduğu için yanakları kızarmış, gözleri merakla parlıyor.

"Evet. Ama çocukken üzerlerine çöken solgunluk hiç geçmedi. Solgun, hüzünlü ve ciddiler ve nadiren konuşurlar. Ayrıca Perun onları gerçekten özgür bırakmadı. İsteddiği yere gidip günlerini kadınların eteklerini havaya uçurarak geçiren Strzybog gibi değiller. Rodzanica kardeşlerin bir işi var."

"Strzybog gerçekten öyle mi yapıyor?" Sara öfkeyle sorar.

Kıkırdayarak gülerim, ama sonra fısıldayanın kulübesine neredeyse vardığımızı fark ederim. *Benim* kulübem. Hikayeyi bitirmem gerekiyor.

"Sanırım yapıyor. Rodzanicalara gelince, doğan her çocuğun beşiğinde bulunmak zorundalar. Bebeğin dünyadaki kaderini belirlemek onların işi. Karar verdikten sonra, çocuğun alınına görünmez bir işaret bırakırlar

ve bu iz hiçbir şekilde silinemez. Sonsuza kadar kalır ve kesindir. Rodzanicalar kiminle evleneceğine, kaç çocuğun olacağına, ne zaman öleceğine karar verir. Her şeye. Hepsi o küçük izde yazılıdır."

Sara birkaç adım boyunca bana bakakaldı, ama sonra araba durdu ve eşek homurdandı. Darobor eşeğin yanına vurdu ve Sara'ya döndü.

"Annene işimin bitmek üzere olduğunu söyle. İyi iş çıkardığın için sana tatlı krema verebilir."

Kız heyecanla zıplar ve koşarak uzaklaşır, ama yolun virajına ulaşmadan durur ve geri döner.

"Teşekkürler, fısıldayan! Çok güzel bir hikayeydi!"

Başımı sallayıp ona el sallarım. Kız uzaklaşınca babasına dönerim. "Bu kızı gerçekten sevdim. Ruhu var."

Şapkasının kenarına dokunur. "Öyle olmasını umuyordum. Sara meraklı bir çocuk, öğrenmeye hevesli. Jana ile birlikte, onu çırak olarak almanızı isteyebileceğinizi düşündük."

Bununla ilgili olabileceğini düşünmüştüm ve Darobor ile karısının bana çocuklarını vermek istemelerinden hala çok memnun ve gururluyum. Bu, hiç yaşamayacağımı düşündüğüm büyük bir güven göstergesi. Gerçek olamayacak kadar güzel bir duygu.

"Ben daha yeni başlıyorum," diyorum, onu dikkatle izleyerek. "Neden onu Czeslawa'ya eğitim için göndermediniz? Sara yeterince büyük."

Enseyi kaşıyor, mavi gözleri kalın kaşlarının altında aşağıya doğru bakıyor. "Czeslawa'nın ücretini karşılayamadık," diye cevaplıyor sonunda. "Ama şimdi memnunum çünkü Sara'nın seninle eğitim almasını tercih ederim. Kendini kanıtladın, Jaga. Swietko ile."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Onun kolunu kestiğimi gördün ve *bu*, senin kızın için iyi bir öğretmen olacağıma seni ikna etti mi?"

Gözlerimin içine bakarak, yüzü ciddi bir ifadeyle başını sallar. "Hayır. Yapmamak için bir mazeretin olmasına rağmen bir düşmanın hayatını kurtardığını gördüm. Gerçekten nadir bulunan bir dürüstlüğe ve cesarete sahipsin. Bu yüzden Sara'nın seninle çalışmasını istiyorum. Tabii paramız yeterse."

Onun övgüsünden karnımda bir sıcaklık yayılırken alaycı bir şekilde gülerim. Darobor'un saygısı, başkalarınınkinden çok daha fazla anlam ifade ediyor. Ve içimde, bunu hak etmediğime dair rahatsız edici bir his olsa da -çünkü sonuçta Swietko'yu öldürmekten *zevk* aldım- yine de onun iltifatını kabul ediyorum.

"Fısıldayanlar çırakları eğitmek için para almazlar," diye başımı sallayarak vurgulu bir şekilde söylüyorum. "O, geçimini sağlamak için çalışacak. İşler böyle yürür. Ama Darobor,

onu barındıramayacağımı bilmen gerekir. Çok acı göreceksin ve büyüdüğünde komşuları ve hatta ailesi hakkında utanç verici, mahrem sırlar öğrenecek. Fısıldayan olmak kolay değildir. İyi düşün ve sonbaharda hala ilgileniyorsan, beni görmeye gel."

O başını sallıyor. Arabayı boşaltırız, tüm eşyalarımı kulübenin ilk ve en geniş odasındaki hastalar için masanın üzerine düzgün yığınlar halinde yerleştirilir. Her şey buraya getirildikten sonra, Darobor şapkasının kenarına dokunur ve ayrılır, ben ise sadece ayakta durup etrafa bakarım, ellerim göğsüme bastırılmış halde.

Wiosna öldüğünden beri, beş yıldır buraya gelmemiştim. Oda pek değişmemişti, muhtemelen Czesława hastaları için nadiren kullandığı içindi. Aynı iki pencere vardı, bu da burayı kulübede en iyi aydınlatılan oda yapıyordu.

Duvarın yanında küçük bir metal soba var, dumanı dışarı çıkarmak için duvardaki bir deliğe takılmış düzensiz bir boru var. Büyük masa odanın ortasını kaplıyor ve duvarların yanında uzun dolaplar ve malzemeleri hazırlamak için bir tezgah var.

Yavaşça dolaba doğru yürüyüp onu açtığımda, döşeme tahtaları selamlar gibi gıcırıyor. Wiosna'nın eski aletleri hâlâ burada, ayrıca birçok kavanoz ve tencere, sepetler ve yaraları sarmak için temiz çarşaf var. Her çekmeceye ve boşluğa bakarak, kullanabileceğim her şeyin bir listesini yapıyorum. Hiç de kötü değil. Czesława bazı şifalı otlarını bırakmış gibi görünüyor, ancak tentür ve iksir bırakmamış.

Dışarıya açılan kapının karşısındaki duvarda yan yana iki kapı, bu odayı diğer iki odaya bağlıyor. Sağdaki kapı, büyük bir yatak ve birkaç giysi rafı bulunan yatak odasına açılıyor. Soldaki kapıda kapı yok ve yatak odasıyla ortak duvarında büyük bir ocak bulunan mutfak görüyorum, yani mutfaktaki ateş yatak odasını da ısıtıyor.

Kulübe iyi taştan yapılmış, çatı kirişleri sağlam ve sazdan çatı bu bahar yeni yapılmış olmalı. Şanslıysam, burada yaşlılığa kadar yaşayabilirim. Wiosna'nın öldüğü yatakta ölebilirim.

Sadece iki ay önce, bu bir hayalin gerçekleşmesi olurdu. Öyleyse neden bundan zevk alamıyorum?

İç çekip yüzümü sildikten sonra işe koyuluyorum.

Gece çöktüğünde, kulübe ve çevresindeki tüm arazi solucan otu ve adaçayı ile kaplanır, kuyu birkaç tane

toprak çileği ile kutsanır ve kulübeden kalan odun tozu yığını toprağa gömülür, üzerine yeni bir alıç fidanı dikilir.

Hiçbir riski göze almıyorum.

Alan tamamen temizlendikten sonra akşam yemeği için masaya oturuyorum. Menstrüasyonumdan sonra kanımı yenilemek için her zaman yediğim kıyılmış ısırgan otu salatasını zorla yutuyorum ve kalın ekşi sütle yıkıyorum. Sonra yatmaya gidiyorum ve uyurken beni koruması için zmora'mı çağırıyorum. Kulübe artık bana yabancı, çok büyük ve garip gelse de, hemen uykuya dalıyorum.

Sonraki birkaç gün boyunca, yapabilen herkes küçük bir hediye bırakmak ve beni fısıldayan olarak resmi görevime hoş geldin demek için uğrar. Son haftalarda beni destekleyenler ilk gelenlerdir, sonra diğerleri gelir. Bana alay edenler, bana cadı diyenler veya çocukken bana zorbalık yapanlar.

Kupala kutlamaları öncesinde kapımın önüne tüküren Lubka, üç kızıyla birlikte gelir. Hepsi gülümseyerek bana hoş geldin hediyesi olarak bir düzine yumurta sunarlar. Kabul ederim, ama gülümsemem sadece dudaklarımı hafifçe büzerek, onları affetmediğimi belli ederim. Ancak en küçük kızın yüzündeki kızarıklığı fark edince, onlara bir merhem veririm ve o günün ilerleyen saatlerinde Lubka bir düzine yumurta daha gönderir.

Böylece köprüler yeniden kurulur, ilişkiler düzelir.

Bu benim için bir zafer anı, yıllardır hayalini kurduğum bir şey. Güç sahibi olmak. Beni hor görenlerin diz çöküp affedilmeyi dilemesi.

Hiçbiri bana mutluluk vermiyor.

Tüm hamile kadınlar ziyarete gelir. Ida'nın kız kardeşi, birkaç kadın ve neredeyse tüm Kupala bakireleri gelir, böylece Czeslawa'nın yerini alabilirim. Güzellik iksirlerim bir günde tükenir ve sadece bir tanesini geride bırakırım, umutsuzca Ida'yı beklerim, ama o hiç gelmez.

Her şey beklediğimden çok daha sıkıcı geçiyordu, ta ki bir gün öğlen saatlerinde yolun aşağısında bir kargaşa çıkıncaya kadar. Islak ellerimi önlüğümle silerek dışarı çıktım ve üç adamın dördüncüsünü taşıırken, insanlara yol açmalarını, onlara yardım etmelerini, fısıldayan adama haber vermelerini haykırmalarını izledim.

Hemen kapıyı açıp onları içeri alıyorum, ama onu masama yatırmadan önce, onun öldüğünü anlıyorum. Yüzü solgun ve nemli, ağzı mavi ve kuru, gözleri çökmüş. Ne olduğunu sorduğumda, arkadaşlarından biri boynuna asılı basit bir tahta koruma tilsimi çıkarıyor. Titreyen dudaklarıyla onu öpüyor ve bies'in adını fısıldıyor.

"Poludnica."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Poludnica

"Tarlada olan herkes hemen eve gelsin," diyorum, sesimi sakın ve kararlı tutmaya çalışıyorum, ama bu bana zor geliyor. "Onları çağırmaya gidenler doğrudan güneş ışığına maruz kalmamalı. Dadzbog zirveden inene kadar, durum hala tehlikeli. Herkes gölgede kalmalı. Ağaç altı iyi olur. Evde veya kulübede kalmak en iyisidir."

Adamlar başlarını sallıyor ve koşarak çıkarlar, ama biri eşikte durur ve geri döner. "Karısına buraya gelmesini söyleyeceğim."

Teşekkür etmek için başımı sallayıp ölen adama bakıyorum. Onu belli belirsiz tanıyorum, adı Jacek. Birkaç yıl önce karısıyla buraya taşınmıştı. Çocukları yoktu ve çoğunlukla sakın, üretken bir hayat sürüyorlardı.

"Görünüşe göre ilk cenaze törenim sen olacaksın," diye mırıldanıyorum, iç çekerek. Akşama kadar onu temizlemem ve sabaha kadar yanında oturup, Rod onu Nawie'ye götürmeye gelene kadar ruhunu bies'lerin kaçırmaması için korumam gerekecek.

Wiosna bunun sadece bir gelenek olduğunu ve o cesetleri yıkamaya başladığında ruhların çoktan gitmiş olduğunu söylerdi. Şimdi, olan biten her şeyden sonra, bundan o kadar emin değilim. Bana anlattığı hikayeler gibi, bu geleneğin de bir şekilde gerçeklere dayandığına inanıyorum. Bu yüzden mutfaktaki ocaktan demir çubuğumu alıp, çalışma tezgahımın üzerine gümüş bıçağımı hazırladım.

Eğer herhangi bir bies onu almaya gelirse, önce beni geçmesi gerekecek.

Kısa süre sonra, yoldan telaşlı sesler duyuyorum. İnsanlar tarlalardan eve dönüyorlar ve şu anda biraz korkmuşlar, ama aynı zamanda meraklı ve heyecanlılar. Birbirlerinin üzerine konuşuyorlar, poludnica'yı görenlere onun neye benzediğini soruyorlar, nereden geldiğini tartışıyorlar vb.

Jacek'in ölümüne rağmen, kimse çok üzgün veya korkmuş görünmüyor ve bunun nedenini biliyorum. Şu anda, poludnica'dan kaçınmak basit görünüyor ve öyle de. *Sadece* gölgede kalın.

Ama bu basitlik aldatıcıdır.

Buğday hasat mevsimi ve keten de neredeyse olgunlaşmış durumda. Tüm mahsulü hasat etmek için, insanlar şafaktan gün batımına kadar tarlalarda olmak zorunda ve iş gününün ortasında üç saatlik bir mola herkesi geriye götürecektir. Poludnica ile kısa sürede ilgilenilmezse, mahsul muhtemelen bozulacaktır.

İnsanlar, güvende kalmakla, yeterince yiyecek ve ticaret yapmak için mahsullerini hasat etmek arasında seçim yapmak zorunda kalacaklar.

Bu yüzden yakında daha fazla ölüm olacak. Çünkü, besleyecek çok sayıda çocuğu olan ve iyi bir hasada bağlı olan büyük ailelerin, öğlen boyunca evde oturacaklarına inanmıyorum.

Açık kapıma gelen hafif bir vuruş, beni kötü düşüncelerimden kurtarır. Jacek'in karısı Magda'dır ve gözleri kırmızıdır ama yaşlı değildir. Sessiz, göze çarpmayan biridir ve kıyafeti bile - açık kahverengi bir elbise, kahverengi saçlarının üzerine koyu kahverengi bir başörtüsü - onu unutulabilir kılar.

"İçeri gel canım," diyorum, Wiosna'yı taklit ederek. O dul insanlarla çok iyi geçinirdi. "O burada. Ruhu hala bizimle. Ona veda edebilirsin."

Kolumu omuzlarına doluyorum ve onu masaya doğru çekiyorum. Magda titriyor ama ağlamıyor, ben de Wiosna'nın her zaman yaptığı gibi onun yanında durup ona sarılıyorum. Yas tutan birine ilk anlarda insani bir bağ kurmak önemlidir, aksi takdirde ruhu onun ruhuna katılmak isteyebilir.

Bu yüzden, ikimiz de ölen kocasının cesedi başında sessizce dururken, onu ölümlü dünyada tutmaya devam ettim. On dakika kadar sonra, Magda nazikçe kollarımdan kurtuldu ve bana döndü. Yüzü bitkin görünüyordu. O on dakika onu yirmi yaş yaşlandırmıştı.

Keşke ağlasaydı. Gözyaşları rahatlatıcıdır. Ama belki de o, toplum içinde asla ağlamayan insanlardandır.

"Teşekkür ederim," diyor, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. "Bana söyleyebilir misin... Çünkü Bogdan bunun... bir bies olduğunu söyledi. Tarlalarda."

"Kesin olarak bilmiyorum," diye onu uyarırım. "Ama adamlar poludnica olduğunu söylediler. Zerca onların anlatımlarını dinleyip doğruladığında öğreneceğiz. Ama gerçekten öğle kadınıysa, bu onun hızlı ve acısız bir şekilde öldüğü anlamına gelir. Poludnicalar güneşin gücünü güçlendirir ve onu bir hedefe odaklar. Dadzbog'un parlaklığı ve ısısı o kadar büyük olur ki, anında öldürür."

Bana bakıyor ve ben şu anda Wiosna'nın rehberliğini içtenlikle diliyorum. Bu durumlarda ne dediğini hatırlamaya çalışıyorum, ama o genellikle uzun bir hastalıktan sonra bakımındaki bir hasta öldükten sonra haberi vermek zorundaydı. Dul eşe, öyle olmasa bile, uyurken öldüklerini söylerdi. Kolay bir ölüm geçirdiklerini söylerdi.

Magda'ya gerçeği söyledim, ama ölüm şeklini açıklayarak aşırıya kaçmış mıyım diye merak ediyorum. Neyse ki, kendini toparlayıp boğazını temizliyor ve bana yalvarırcasına bakıyor.

"Peki neden onu seçti?"

Ve şimdi, sesinde ağlama yankısı var. Umarım yakında ağlayacaktır.

"Bilmiyorum." Kafamı sallıyorum. "Poludnica bir cadıdır. Düşüncesi, mantığı yoktur, sadece acımasızdır. Adalet yoktur. Tek bildiğim, onun ölmeyi hak etmediği. Onu kaybetmeyi hak etmediğin."

Ağlamaya başladığında kollarıma düşer ve titrer, ben de gözyaşları elbisemi ıslatırken onu kucaklarım. Darobor'un da aralarında olduğu birkaç adam gelip küçük antremde boğazlarını temizleyene kadar ağlar.

Magda arkasını döner ve yüzünü siler, titrek bir şekilde nefes alır. Ben dışarı çıkarım ama kapıyı açık bırakırım.

"Herkes geri döndü," diyor Darobor sessizce, Waclaw onun yanında başını sallıyor. "Birkaç adam toplayıp bies'lerden kurtulabileceğimizi düşündük, ama Jarota poludnica'yı nasıl öldüreceğini bilmiyor."

Ben de öyle. *Kahretsın*. Şu anda Wiosna'nın yanımda olması için neler vermezdim.

"Poludnica hakkında bir hikaye biliyorum," diyorum yavaşça. "Hikayede, o kalbi kırık bir genç kızdı. Sevgilisi onunla evlenmeye söz verdi ama sonra başka biriyle gitti. Reddedilen kız ölmüş ve ertesi yaz tarlaları musallat olmak için geri dönmüştür. Sevgilisi bir gün tarlaya gelene kadar erkekleri öldürmeye devam etmiş ve onu da öldürmüştür. Bu onu durdurmuştur, ama... Poludnica'nın hayattayken kim olduğunu bilmiyoruz. Bu yıl ya da geçen yıl köyde ölen genç bir kadın yok."

Darobor düşünceli bir şekilde bıyığını çeker. "Eh, bilsek bile, onu durdurmak için bir delikanlıyı kurban etmek istemeyiz herhalde. Başka bir yolu var mı?"

Düşünceli bir şekilde yukarı bakıyorum, güneş o kadar parlak ki gökyüzünün rengini emip maviyi soluklaştırıyor.

"Gücünü Dadzbog'dan alıyor," diyorum. "Bu yüzden öğle vakti, Dadzbog gökyüzünde en yüksekten saldırıyor. Kendi isteğiyle gölgeli yerlere girmez

gölgeli yerlere gitmez. Bu yüzden gölge en iyi koruma."

Adamlara bakıyorum, düşünürken kaşlarımı çatıyorum. "Öyleyse, onu gölgeye çekmek işe yarayabilir mi? Ya da onu bağlayıp güneşin olmadığı bir yere sürüklemek? Ama hepsi çok riskli. Ona yaklaşırsanız, bir bakışıyla sizi öldürür. Yoksa Jacek'i nasıl öldürdü? Ona dokundu mu? Gördünüz mü?"

Jacek'i getiren adamlardan biri olan Bogdan öne çıkar. "Ona dokunmadı. Daha çok... O ona geldi. Kafamı kaldırdığımda, onun yanımda olmadığını gördüm, etrafa baktım ve sanki suda yürür gibi yavaşça beyaz bir şekle doğru yürüdüğünü gördüm. O çok uzaktaydı, yüzünü göremedim. Ama o, bilemiyorum... Ürkütücüydü. Rüzgâr olmamasına rağmen elbisesi hareket ediyordu."

"Anlıyorum. Ona seslendin mi?" diye soruyorum, en ufak bir ipucu bile olsa tüm parçaları bir araya getirmeye çalışarak.

"Evet. Hiç tepki vermedi."

Alnımı ovuşturarak iç çektim. "Peki, onun bir şekilde onu büyülediğini varsayabiliriz. Asıl soru, aynı anda daha fazla insana bunu yapıp yapamayacağı, ama ben bunu henüz denemeye kalkışmazdım. Lütfen herkese yarın öğlen saatlerinde evde kalmalarını söyleyin. Şu anda bunun en kötü çözüm olduğunu biliyorum, bu yüzden öğlen saatlerinde tarlada kalanların hayatlarını kaybetme ve böylece ailelerini destekten mahrum bırakma riski olduğunu açıkça belirtin."

Umarım bu bir iki gün için yeterli olur. Ama poludnica ile başa çıkmamız daha uzun sürerse, gece boyunca bakmam gereken daha fazla ceset olacak.

Adamlar haberi yaymak için ayrılırken, ben dışarıda kalıp derin nefesler alırım. İçeri girdiğimde, Magda boş ve hüzünlü gözlerle bana teşekkür eder ve cömert bir ödeme sözü vererek ayrılır.

Tütsü otlarımı ve arındırıcı yağlarımı sıraya dizip işe koyuluyorum.

Bir cesedi temizlemek, teri veya kiri temizlemekle ilgili değildir, gerçi ben onu da yaparım, ama ruhun ayrılmasını engelleyen hiçbir engel kalmaması için tüm ölümlü kalıntıları temizlemekle ilgilidir. Jacek'in cesedini sirke karıştırılmış suyla yıkarım ve Rodzanicalara ona verdikleri kader için teşekkür ederim. Sonra onu tütsülerim ve dumanın tüm ölümlü bağlarını almasını isterim. Son olarak, ona kuşburnu yağı sürüp Rod'dan yağın kokusunu takip etmesini ve onu Jacek'in ruhuna yönlendirmesini rica ediyorum.

Magda, alacakaranlık basmadan önce gelir ve kocasına giydirmek için balmumu mumlarla ve temiz giysilerle dolu bir sepet bırakır. İçeri girmez, sadece kulübenin açık kapısına bırakır ve teşekkürlerime cevap vermeden gider.

Jacek'i giydiriyorum, en güçlü sabunumla ellerimi yıkıyorum ve birkaç sürahi ferahlatıcı içecek için yeterince ısırgan otu yaprağı topluyorum. Bu, gece boyunca uyanık kalmama yardımcı olacak. Akşam karanlığı çöktüğünde, Darobor Jarota ile birlikte geliyor. Onları hasta odasına götürüyorum, burada Jacek'e sessizce saygılarını sunuyorlar, sonra mutfağıma götürüyorum ve onlara şarabımdan ikram ediyorum.

Poludnica ile başa çıkmanın olası yollarını tartışıyoruz, ama Darobor "Peki nereye gidiyor? Şu anda olduğu gibi, güneş batarken. Nerede olabilir?" diye sorana kadar hiçbirimizin bir fikri yok.

Jarota bana bakar ve ben başımı sallarım. "Bildiğim hikayelerde bundan bahsedilmiyor. Eğer o bedeni olmayan bir ruhsa, bir sonraki öğlene kadar ortadan kaybolabilir. Ya da belki Dadzbog'un gökyüzündeki yolculuğunda onu takip eder. Ama eğer bedeni olan bir ruhsa ve öylece gidemezse, bu bize umut verir. Bu, zayıf olduğu saatlerde bir yerde saklanması gerektiği anlamına gelir. Eğer onun sığınağını bulabilirsek, gücünden yoksun olduğu bir anda ona saldırabiliriz."

Darobor bir kez başımı sallar. "Yarın onu gözetleyeceğim."

"Hayır," derim hemen. "Hikayelerde, o her zaman erkekleri kaçıtır. Sen uzak dursan bile, seni kendine çekebilir. Ben giderim."

"Jaga, canım, bu çok riskli," diyor Jarota.

Ama ben başımı sallarım. Nedenini onlara açıklayamıyorum ama benim gitmem çok mantıklı. Çünkü Woland'ın bana canlı olarak ihtiyacı var. Poludnica'nın beni öldürmesine izin vermez. Köydeki tüm insanlar arasında en güvende olan benim.

Böylece karar verilir. Onlar gittikten sonra, kendime küçük bir kadeh şarap ikram ederim ve sonra hasta odamın köşesinde bir tabureye otururum, bir elimde ısırgan otu çayı, diğer elimde bıçağım. Cesedin yanında tek başına bir balmumu mum yanar, Jacek'in solgun tenini altın ışıkla yıkar.

Dışarıdaki köy sessizleşir, sadece gece havasında çekirge cıvıltıları duyulur. Hareketsiz oturur, Jacek'in yüzüne bakarım, ta ki görüntü bulanıklaşıp önce çok büyük, sonra çok küçük hale gelene kadar. Wiosna'nın bir zamanlar bana öğretmeye çalıştığı gibi, gözlerimi odaklamamaya çalışır ve görünmeyeni görmeye çalışırım.

Yani, alnındaki Rodzanicas'ın işaretini görmek istiyorum. Ama ne kadar gözlerimi kısırsam da, ne kadar yorarsam da, cildi net kalıyor. Jacek'in kaderi ya tamamlandığında silinmiş ya da benim gibilerin erişemeyeceği bir yerde.

Mum yavaşça yanıyor, bal kokusu yağ ve tütsülenmiş otların kokusuyla karışıyor. Bu koku bir şekilde çok tanıdık ve rahatlatıcı. Geçmişte birkaç cesedin yanında oturdum, ama Wiosna her zaman yatak odasıdaydı,

sadece bir ıgık uzaklıkta. Ruh çalan böceklerle ilgili hikayeleri kelimenin tam anlamıyla almamasına rağmen, yine de bir Şey olursa onu uyandırmamı söylerdi. Bu beni daha güvende hissettirirdi.

Şimdi sadece ben ve ller var. Mum titrediğinde omurgamdan bir ürperti geçer ve gölgelerin hareket ettiğini sanırım, ama bu sadece ışığın bir oyunudur. Gözlerimi din tutmak için birkaç kez kırpıőtırırım.

Rod geldiğinde onu görececek miyim acaba? O kadar çok garip Şey oldu ki, bu tamamen imkansız değil. Yine de, Kupala'dan beri grdğim tek tanrı ya da tanrı benzeri yaratık Woland'dı.

Ya da Diabel. Dilimde onun diğer adını söylemeden çeviriyorum ve onu benim dudaklarımdan duymak için ne kadar çaresiz olduğunu hatırlıyorum. Bana tüm adlarını syletmesini.

Ne kadar eski olmalı. Ne kadar korkutucu olmalı, bu kadar çok ismi olan, her biri lanetli ve kaçınılan. Her isim bir silah.

"O, birçoğunun sadece ilki."

Woland masanın dibindeki gölgesinden çıktığında sıçrayarak taburemi neredeyse devirecektim. Birak saniye önce çok huzurlu olan kalbim Şokla çarpmaya baēladı. Ama hemen sakinleőtti. O kadar tanıdık gelmeye baēlamıőt ki, korkmuyordum bile.

"Kurt adamda olduğu gibi, bunu da çözeceğim," diyorum kendinden emin bir Şekilde.

Woland cevap vermez, odada yavaşça dolaőtır ve mobilyalarını inceler. Derin düőüncelere dalmış gibi görünüyor, ben de onu rahat bırakırım, ama sonra aklıma gelir ki, belki de Jacek'i ondan korumam gerekir.

"Affedersiniz," diyorum, bıçağımı sıkıa tutarak. Ne kadar da faydası olacak. "Ruh almakla uėraőtıyor musunuz?"

"Hm?"

Dolaptan uzaklaőtır, dolapta benim merhem kavanozlarımı incelerken, bazılarını ilgiyle eline alır. şimdi, Şaşkın bir Şekilde birkaç kez gözlerini kırpar ve sonunda gözleri Jacek'e takıldığında baőtını sallar.

"Ben, g için ataların ruhlarını çalan bir mamuna ya da baőkı bir bies değilim. Ve ruhları Wyraj'a geri götüren Rod da değilim. Neden onun iőtini yapayım ki?" diye hafif bir küçümsemeyle sorar ve arkasını döner, ama sonra omzunun üzerinden bana bakar, boyun kasları gerginlikten gerilir. "Onun ruhunu almakla tehdit etsem pes etmeyi düşünür msn?"

Bıçağımı kaldırıyorum. "Seni bıaklamayı düşünürdüm."

Hafifçe gülümser ve baőtını sallar, geri dönüp calendula merhemini koklar. "Rod onu yakalayacak."

Ve Şimdi, onun malzemelerimi incelemesini izlerken sessiz kalıyoruz. Böyle olmamalı, ama onun varlığı bana rahatlık veriyor. Wiosna gittiğine göre, beni gerçekten tanıyan tek kişi o gibi geliyor. Kendimi, onun uzun saatler kalıp n betim boyunca bana eşlik etmesini umarken buluyorum. Ama bunu istemem çok yanlış. Kafamı sallayıp, içimden kendimi azarlıyorum.

Woland bu hareketi fark eder ve bana döner, kollarını kavuşturarak dolabıma yaslanır.

"Keşke daha çok korkasaydın," diyor hoşnutsuz bir ifadeyle. "Poludnica  ld rmesi en zor yaratıktır. Onu vuramazsın, yaralayamazsın. Gümüş de demir de işe yaramaz. Onu ben durdurana kadar öldürmeye devam edecek, çünkü onu buraya getiren benim."

Bunu biliyordum, ama yine de Jacek'e bakıp onun Şu anda hayatta olabileceğini fark ettiğimde, rahat sersemliğimden sıyrıldım. Ama o öldü — Woland yüzünden.

Bende bir değişiklik olduğunu fark etmiş olmalı, çünkü acı bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Doğru.  nceliklerinin nasıl değiştiğini görüyor musun? Kurt adamda, herhangi bir ölümün olmasını engellemeye çalıŐtın. Şimdi ise biri zaten öldü ve yakında daha fazlası ölecek, ama sen hiç umursamıyorsun. Sadece    kelime söyle, Jaga.    kelime ve tüm bu insanlar güvende olacak. Hiçbir bies onları bir daha incitmeyecek."

Çenemi sıkıp, düzenli nefes alırken ona nefret dolu bir bakış atıyorum — ama artık onu eskisi gibi nefret edemiyorum. Artık onu daha iyi tanıyorum. Onunla ilgili bazı Şeyleri anlıyorum. Ve içimdeki tüm kötülük, karanlık ve dürtüsellik, Şok edici bir g  le ona çekiliyor.

Bu bir oyun haline geldi ve o haklı.  nceliklerim değişti. Çünkü özgürlüğüm, bu köydeki ölümlülerin hayatlarından daha önemli benim için. Yine de, onları korumak için elimden gelen her Şeyi yapacağım. Her Şeyi, ama bunu değil.

"İŞte    kelimen," diye bağırıyorum, ona öfkeyle bakarak. "Bunu.  zeceğim." O i  çekiyor, gözlerini deviriyor ve sonra dizlerinin üzerine   k yor. Tam  n mde.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Ruh

Şaşkınlıkla bakarken, o elimden bardağı alıp yere koydu, sonra boş olan avucumu iki eliyle kavradı. Onun ellerinin ne kadar büyük ve zarif olduğuna şaşkınlıkla bakmaya devam ettim. Mumun altın ışığıyla aydınlanan insan tenim ile onun koyu gri teni arasındaki kontrast çok belirgindi. Ve şaşırtıcı derecede hoş.

Nehir kenarında, çıplak bedenlerimiz birbirine dolanmış halde nasıl görüldüğümüzü hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Dizlerinin üzerindeyken bile başı neredeyse benimkiyle aynı seviyede.

Yüzünün bu kadar yakın olduğunu görünce irkiliyorum, sarı gözleri bana odaklanmış durumda. Hâlâ sağ elimde bıçağı tutuyorum ve titrememi durdurmak için daha sıkı kavramam gerekiyor. "Yalvarmaktan çekinmem," diyor, ama sessiz sesi yalvaran bir ses değil.

Sesi alçak ve baştan çıkarıcı, gözleri beni çok iyi bildiğim ve arzuladığım bir açlıkla yutuyor. "Lütfen, Jaga. Hadi bunu burada, şimdi bitirelim. Bu gece benimle gel. Sana her şeyi göstereceğim, tüm dünyaları, sihri ve gücü. Dışarıda senin için çok daha fazlası var. Lütfen."

Gözlerimi sertçe kırıp dilimi ısırıyorum, çünkü "evet" kelimesi dilimin ucunda, dışarı çıkmak için can atıyor.

"Sen... Taktiklerinizi böyle değiştirmemelisiniz," diyorum kuru, kaşıntılı boğazımdan. Aniden susadım, ama su bu susuzluğu gidermeyecek. "Bu sizi aldatıcı gösteriyor."

Buna gülerek, elimi tuttuğu elinde çevirir, pençeli başparmağı bileğimi okşarken, diğer pençesi avucumun içini izler. Dokunuşunun ne kadar nazık, ne kadar baş döndürücü olduğu beni titretir.

"Ama ben aldatıcıyım. Bana bir bilmece sor, gelincik kız: sana doğuştan gelen aldatıcılığı gösterirsem, bu beni dürüst yapmaz mı? Sadık, samimi bir adam gibi davranmam yalan olmaz mı?"

Kafamı sallarım, zihnimi ve mantığımı bulanık bir sis kaplar. "Bilmiyorum."

Göz kamaştırıcı ve güzel bir gülümsemeyle, keskin pençesiyle avucumun ortasını kanayana kadar deler. Ben hiç irkilmiyorum. Acı hissetmiyorum.

"O zaman bana güven."

İkimiz de daha fazla kanın yavaşça damlayarak avucumun içindeki çukuru doldurmasını izliyoruz. Kan kenarlardan dökülmek üzereyken, Woland başını çok dikkatli bir şekilde eğiyor ve uzun, çevik diliyle kırmızı sıvıyı yalıyor. Kaba dokusu hassas cildimi okşadığında titriyorum.

Boynuzları beni kuşatıyor, kollarımı nazikçe sıkıştırıyor. İçimde bir zayıflık yayılıyor, damarlarımdan parıldayan bir arzu akıyor. Onu izliyorum ve arzuluyorum, dilinin her yalaması ateşi daha da alevlendiriyor, altın rengi gözlerinin her baştan çıkarıcı bakışı, avucumun üzerinde eğilmiş halde dururken beni titretiyor.

"Bunu her gün yapardık," diye fısıldıyor, bileğimi yalarken. Avucum temiz, kan akmıyor artık. "Ben senden içerim, sen de benden içersin."

Keskin dişleri bileğime batıyor ve ben nefesimi tutuyorum, güçlü bir titreme vücudumu sararken bacaklarım onun iki yanına açılıyor, zayıf ve çaresiz. Benim için açtığım boşluğa giriyor, kalçaları dizlerimin içini daha da ayırıyor. Gölgeleli elbiseni yukarı çekerek işi kolaylaştırıyor. Tenimiz tenimize değişiyor.

"N-neden giysi giymiyorsun?" diye soruyorum, kendimi kontrol etmeye çalışarak. Artık onun hilelerini biliyorum. Beni neredeyse orgazma ulaştırıp sonra durup sadakatimi talep edecek. Ya da tehdit edecek. Ya da beni ele geçirmeden hemen önce gidecek. Ya da...

"Ben üşümezim," diye mırıldanıyor, dudaklarını yaradan çekiyor. Kan damlıyor, o da onu yalıyor, sonra burnunu iç koluma sürtüyor, derin bir nefes alıyor.

"Süslemek için kıyafet giymiyor musun?" diye soruyorum, o dudaklarını bileğime yapıştırıp damarlarımdan uzun, baş döndürücü bir yudum alırken bıçağı sıkıca kavıyorum.

Tekrar emer, sonra bırakır, gözleri yüzüme doğru fırlarken dilini hafifçe sallayarak nazikçe yalar. Dudaklarım açılır. Nefes nefeseyim. Bilmiş bir gülümseme kızarmış dudaklarını kıvrır.

"Mükemmelliği neden süsleyeyim?" diye soruyor, gözlerinde kötücül bir parıltıyla.

Bu beni boğuk bir kahkaha atmaya zorluyor. "Ah, ne kadar kibirliymişsin." Woland dudaklarını yalıyor ve sırtıyor. "Kibirli değilim. Sadece kendimin farkındayım."

Onun küstahlığına gözlerimi devirerek tekrar güldüm. Bakmam gereken ceset gözüme çarptı. Donakaldım, midemde tiksinti ve utanç yükseldi. *Tanrılar, ben ne yapıyorum?* Şeytanla gülüyor ve beş adım ötede bir ceset yatarken ona kanımı veriyorum. Wiosna beni şu anda görseydi, fısıldayan olmama verdiği kutsamayı geri alırdı.

"Jaga."

Dikkatimi tekrar ona çeker ve ben utanç ve öfkeyle yavaşça ona bakarım. Yine yaptı. Beni cazibesiyle sardı, beni manipüle etti. Bunun tek bir amacı var: kendimi ona vermem. Söylediği her şey muhtemelen yalan, ama nedense bir süre önce onun her sözünü incelemekten vazgeçtim.

Onun tuzağına düştüm. Buna izin verdim. Yaptığı onca şeyden, kendime verdiğim onca sözden sonra.

Bu—benim tenimi yalaması, benim onun sözlerine gülmem—buna bir son verilmeli. Bıçağı saran parmaklarım daha da sıkı kavrar. Woland bir kez, uzun ve ağır bir şekilde gözlerini kırıyor ve ifadesinde bir değişiklik oluyor. Artık eğlenceli ve çekici değil. Yüzü kapanıyor, nötr bir maske yüz hatlarına yerleşiyor.

Yüzüne bıçakla saldırdım. Elini gölgeden daha hızlı bir şekilde bileğimi yakaladı. Bıçağın ucu yanağından bir nefes uzaklıkta titriyordu.

Gözlerinde yırtıcı ve karanlık bir şey geçer. Elimi çekmeye çalışırım, ama o, bileğimdeki narin kemikler birbirine sürtünecekmiş gibi sıkıca tutar. Dişlerimi sıkır ve korkumu göstermeye çalışmadan ona saldırgan bir şekilde bakarım.

Konuştığında, sesi yumuşak ve boş bir merakla doludur, sanki hayali bir sorunun çözümünü tartışıyormuş gibi.

"Beni gerçekten incitmek istiyorsan, bu kesmek için en iyi yer değil, sevgilim. Böyle bir bıçak, gümüşten olsa bile, beni öldüremez. Gel, sana göstereyim."

Bileğimi acı verecek kadar sıkı tutarak, elimi aşağıya doğru yönlendiriyor. Nefes nefese kalarak direniyorum, ama sanki hiç direnmiyormuşum gibi. Bıçağı boynunun yanına dayıyor. Elimi çekmeye çalışarak homurdanıyorum, ama o sırtarak, nefes nefese elimi yönlendiriyor. Yavaşça, santim santim, bıçak etine batıyor.

Karanlık kan omzuna sıçrarken, çenem gevşemiş, dehşetle izliyorum. He keeps grinning, his face a mask of cruelty and mad

eğlence, bıçağımı sapına kadar gömülene kadar daha da derine itiyor. Boynu o kadar kalın ki, ucu diğer taraftan çıkmıyor.

"Gördün mü?" diyor, sırtışı genişliyor. Sesinde acı yok, en ufak bir acı çektiğini gösteren hiçbir şey yok, kanı sürekli damlasa da.

"Dur," diye fısıldıyorum, bu bıçağın sapını tutan elin benim elim olması beni dehşete düşürüyor. Hiç kimseyi incitmek veya öldürmek için kesmedim. "Lütfen."

"Şimdi yalvarıyorsun," diyor yavaşça, her kelimenin tadını çıkararak. "Ama ben de sana yalvardım. Dizlerimin üstüne çökerek. Ve sen reddettin."

Bileğimi sertçe çekip bıçağı boynundan çıkardığında çığlık attım. Bıçağı tekrar sapladığında, bıçak onu bıçakladığında tekrar çığlık attım. Yaradan kırmızı kan fışkırdı ve o, şeytani ve ürkütücü bir şekilde güldü, bıçağı boynuna tekrar tekrar saplamamı sağladı. Parmaklarım onun sıcak kanıyla yapış yapıştı.

Bıçak sonunda yere düştüğünde, bu benim kazandığım için değil, onun beni bıraktığı içindir. Yüzü öfkeli ve acımasız bir ifadeyle buruşur ve yaraları kapanır, eti birbirine yapışırken kan akışı durur.

Gözlerini kapatır, derin bir nefes alır ve zarif bir hareketle ayağa kalkar. Parmağını çevirerek, kanını derisinden ve yerden emer. Kanın tamamı, sanki bir kolye gibi takılmak üzere tasarlanmış, üçgen şekilli, kapağı bir zincire asılı olan muhteşem bir kristal şişeye akar.

Tüm kan şişeye aktığında, uzun parmakları parıldayan kristali kavrar ve bana uzun, bekleyen bir bakış atar. Elim açgözlü bir dürtüyle seğirir. O güler.

"Bunu alabilirsin," der, avucunu çevirerek. Şişe kaybolur. "Bunu ve çok daha fazlasını alabilirsin. Ee, ne olacak, Jaga?"

Kafamı sallarım. Cevabımı bekliyormuş gibi gülümser.

"Yazık," der, gülümsemesi genişler. "Peki, canım. Birkaç şey daha deneyeceğiz, ama bilmeni istediğim bir şey var. Seni zorlamanın bir yolunu buldum. Kesinlikle kaba bir yol ve bizi benim rahat hissettiğimden daha fazla birbirimize bağlayacak, ama yapacağım. Seni elde etmek için ölümsüz huzurumu feda etmekten çekinmem. Bunu ilk ve son uyarın olarak kabul et."

Onu istemeden defalarca bıçakladıktan sonra hala başım dönüyor ve midem bulanıyor. Kalbim, kafese çarpan bir kelebek gibi çarpıyor. Yine de, onun az önce uyandırdığı yeni korku dalgasına rağmen, kurumuş boğazımı konuşmaya zorluyorum.

"Ne şekilde?"

Woland sırtarak arkasını döndü. Kuyruğu dizime çarptı ve ben, sarsılmış halimle, çarpmanın etkisiyle irkildim.

"Oh, sürpriz olsun. Sadece bıçağın sana yardımcı olmayacağını bil. Benim olduğunda hiçbir şey yardımcı olmayacak."

Ve bununla birlikte, ortadan kayboldu, gölgelerin içinde eriyip gitti, geriye hiçbir iz bırakmadan. Tamamen yalnız kaldım, titriyor ve yenilmiş hissediyorum, zihnim onun neyi keşfettiğini anlamaya çalışırken çılgınca çalışıyor.

Tabii ki bu da başka bir yalan olabilir. Beni pes ettirmek için bir blöf. Beni korkutan şey, onun doğruyu söylüyor olma ihtimali.

Ve şimdi, Wiosna gittikten sonra büyü eğitimimi ihmal etmemiş olmayı gerçekten diliyorum, her ne kadar kendimi ne kadar çok büyüyle işkence etsem de gücümün bir şeyleri değiştireceğine pek inancım olmasa da.

"Durum oldukça vahim görünüyor, değil mi?" diye soruyorum, Jacek'in cesedine bakarak. "Umarım gittiğin yer çok daha iyi olur."

"O Wyraj'a gidiyor," diye cevaplar, tanımadığım derin bir erkek sesi.

Ayağa fırlayıp etrafa çılgınca bakıyorum, bıçağımın yerde değil de elimde olmasını diliyorum. Burada kimse yok, sadece ben ve Jacek'in cesedi var, ve bu onun sesi değil.

Gözlerimi kırpyorum. Orada. Kapıda, sanki bir erkek figürünün silueti gibi, belirsiz bir şekil parlıyor. Gözlerimi tekrar kırpyorum ve şimdi orada bir adam var.

"Kimsin sen?" diye bağırırım, korku beni düşmanca yapar.

Onun ölümlü olmadığını hemen anlıyorum. Kupala'daki tanrılar gibi sağlam bir vücudu ve gözlerinde o ışıltı var. Saçları kısa ve siyah, tıraşlı sakalı gibi, ikisi de gümüş rengi. Gözleri koyu ve derin, yüzüne esrarengiz bir algılama gücü katıyor. Kahverengi pantolon ve kar beyazı bir gömlek üzerine siyah bir pelerin giymiş. Botları neredeyse dizlerine kadar uzanıyor, siyah deri parlak bir şekilde cilalanmış.

"Bilmiyor musun?" diye sorar.

Sesinde ciddiyet ve melodik bir aksanın yankısı var, tatlı ve neşeli. Kaşlarının şekli ve ağzının aşağı doğru eğimi bana tanıdık geliyor. Gözlerimi kısıyorum. Benzerlik çok az, ama yine de bana Rodzanica'yı hatırlatıyor.

"Rod," diye fısıldıyorum, bir adım geri çekiliyorum. "Neden seni görüyorum?"

Cevap vermez, bunun yerine Jacek'e odaklanır. Rod yaklaşır, elini uzatıp Jacek'in kalbinin üzerine koyar. Gözlerini kapatır ve iç çeker, ben de onun tüm tanrılar gibi çok güzel olduğunu düşünmeden edemem.

Onda huzur ve haysiyet var. Dik duruyor ve her hareketi ölçülü ve mükemmel, tam da öyle.

Ama onu değerlendirirken, kafamda bir düşünce dolanıp duruyor ve algımı çarpıtıyor.

Çünkü kendi annesiyle yattığı gerçeğini hiçbir şey gölgeleyemez. Boğazımda rahatsız edici bir kahkaha yükselir ve yanlarımı kucaklayarak, çaresizce onu içimde tutmaya çalışırım. Ebedi dinlenme tanrısı, ölü bir adamın ruhunu Wyraj'a götürürken ben *kahkaha* atamam. Atamam.

Rod uzun, akılda kalan bir nota söyler ve elini kaldırır. Jacek'in ağzı açılır ve kahverengi, küçük bir kuş çıkar ve alt dudağına konar.

Yutkunuyorum, düşüncelerim karmakarışıkken artık gülmek istemiyorum. Gözlerimi kısarak odaklanmamayı sağladığımda, kuş etsiz ve tüysüz bir iskelet haline dönüşüyor. Gözleri kafasına göre çok büyük ve kapkara. Onlara bakmak, sonsuzluğa bakmak gibi.

Rod'un uzattığı parmağına atlar. Rod'un çağrısının sesi kesilir ve kulübe ölümcül bir sessizlikle dolar. Nefes almaya cesaret edemiyorum.

Sonra kuş cıvıldar. Hızlı, sorgulayan bir sestir. Rod başını sallar.

"Evet, Wyraj'a. Hoşça kal, fısıldayan."

Ben veda etmek için boğuk bir ses çıkarırım ve ikisi de ortadan kaybolur. İlk başta, sadece sili kleşir, kaybolurlar, ta ki sadece silüetleri kalana kadar, sonra da o bile kalmaz.

O zaman nefesimi verip dizlerimin üzerine çöküyorum, nefes nefese ve içimden gülerem. Rod'u gördüm! Ve bir insan ruhunu! Bu an, çok kısa olmasına rağmen, tüm hayatımdan daha dokunaklı ve anlamlıydı.

Sonra kafam olasılıklarla dolarken otururum. Onu bir kez gördüysem, mutlaka tekrar gelir, değil mi? Aniden, bir uyanış daha yaşamak için sabırsızlanırım. Acaba tüm insan ruhları birbirine benzer mi, yoksa her biri farklı mıdır? Farklı boyutlarda olabilirler mi? Ya da farklı kuş türleri?

Rod'u gördüysem, bir bebek doğurduktan sonra Rodzanicas'ı da göreceğim mi? Başka neler mümkün? Kaç tanrı ölümlülerin dünyasını düzenli olarak ziyaret ediyor?

Koruyacak hiçbir şey kalmamış olsa da, Jacek'in ruhu bedeninden ayrılmış olsa da, o gece uyuyamıyorum, kulübemde dolaşıp tüm bunları düşünüyorum. Tanrılar ve ölümlüler, ruhlar ve öbür dünya, Woland ve tehditleri.

Şafak söktüğünde, küçük kuşlar Dadzbog'un gökyüzünde görünmesini selamlarken, ben çılgın, neşeli bir enerjiyle doluyum. Bu günün getireceği şeyler bile iyi ruh halimi bozamaz.

Öğlene kadar.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Öğlen

Bogdan ve Darobor'un tarlaları arasındaki tepede, uzun bir armut ağacının dalları arasında saklanıyorum. Yıllardır bu armut ağacı için dostane bir şekilde çekişiyorlar. Bir ara Jarota, ağacın kesilip odunlarının iki tarla sahibi arasında eşit olarak bölünmesini önerdi, ama neyse ki Bogdan ve Darobor, adaletten çok armut rakılarını seviyorlar.

Bu yüzden ağaç hala ayakta ve ben de dün poludnica'nın ortaya çıktığı yeri iyi görebilmek için ağaca tırmandım. Dadzbog gökyüzünde giderek yükseliyor ve şu ana kadar tek gördüğüm, hafif rüzgârla bir o yana bir bu yana sallanan altın sarısı buğdaylar.

Hasır şapka takıyorum ve yanımda bir matara var, izlerken ondan küçük yudumlar alıyorum. Herkes şimdilik tarlalardan ayrıldı. Sessiz, boş, aldatıcı bir şekilde güvenli.

Sonra, gözümün ucuyla beyaz bir şeyin çırpındığını görüyorum. Dönüp daha iyi görebilmek için küçük bir dalı kenara itiyorum. İşte orada.

Bogdan'ın bana söylediği gibi, beyazlar içinde bir kadın. Bana sırtı dönük, gevşek, altın sarısı saçlarını görüyorum ama yüzünü göremiyorum. Kaygısız görünüyor, buğdayların arasında yürüyor, avuçlarıyla buğdayları okşuyor.

Bir ses geliyor. Ürkütücü, ama tanıdık bir ses. Bir ninni. Bir an sonra, poludnica yaklaşıyor, yüzü hala bana dönük değil, ama sözlerini duyuyorum.

Uyu, sevgilim, ben de

Kaşlarından tüm kabusları sil.

*Uyu sevgilim, göğsümde, Sana
huzurlu bir uyku vereyim.*

Nasıl yürüdüğünü görmek için bacaklarını görebilmeyi isterdim, ama vücudunun alt kısmı buğdayların arasında kaybolmuş. Yürüyor gibi değil, sanki buğdayların arasında sürükleniyor, gittikçe yaklaşıyor ve geriye doğru gidiyor gibi görünüyor. Yoksa saçları yüzünü kapatıyor mu? Gözlerimi kısarak, dengemi korumak için bir dala tutunuyorum.

Kalbim hızlanıyor ve ağzımı metalik bir korku tadı dolduruyor.

Daha da yaklaşıyor. Ve yaklaşıyor. Artık ayrıntıları görebiliyorum. Kısa kolundaki yırtık dantel. Saçındaki kir ve karışıklıklar. Buğday saplarının uçlarını okşarken parmaklarının sağlıklı, morumsu solgunluğu.

Hala aynı şarkıyı söylüyor, aynı kıtayı tekrar tekrar, oysa bu ninni sekiz farklı kıtadan oluşuyor ve giderek müstehcenleşiyor. Bu şarkı, bir kadının kız kardeşinin kocasını kandırıp onunla seks yapmasını anlatan bir şarkı.

İçimde tırmanan ve beni içten içe ürperten dehşetten kendimi uzaklaştırmak için, son kıtanın nasıl olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Bir dakika sonra, hatırlıyorum.

*Karanlıkta uzanacağız,
Vücudumuz birleşecek,
Ve sen onun adını çağırırsan da,
Aldığın benim bedenim olacak.*

Poludnica burada. Balkın uzun otlarının arasına giriyor. Uzun elbisesini bir an görüyorum, sonra neredeyse ağacın altına geliyor, gölgenin kenarında duruyor.

Nefes almayı kesiyorum. Boğazım korkudan sıkışıyor ve kendime Woland'ın beni ölmeye bırakmayacağını söyleyip duruyorum. Onun istediği her ne ise, ben onun için çok önemliyim. O saldırırsa beni kurtaracaktır.

Ölmeyeceğim, ölmeyeceğim, ölmeyeceğim.

Güvendeyim. Yine de, poludnica sonunda arkasını döndüğünde, dehşet içinde çığlık atıyorum.

Yüzü korkunç. Gözleri süt beyazı, cildi kabuklarla kirlenmiş, ama beni en çok şok eden ağzı. Ağzı genişçe açık, yanakları yarılmış, çenesi yerinden çıkmış. O çiğ, kırmızı ağzında, çoğu beyaz, bazıları lekeli dişler ve sivri dişler parıldıyor. Neredeyse tam altımda duruyor ve şeytani ağzı genişçe açık, sanki kapatamıyormuş gibi bakıyor.

Aynı anda hem korkutucu hem de çaresiz görünüyor. Uzun, altın sarısı saçları ve beyaz, masum elbisesi, yarıklı ağzıyla hiç uyumlu değil.

Çılgılık atmayı bırakıp nefes almaya zorluyorum kendimi. Gözyaşları yüzümden akıyor. Gözlerimi kırpmaya cesaret edemiyorum. Etrafındaki çimler sallanmasına rağmen, o tamamen hareketsiz, elbisesi bile kıpırdamıyor.

O bakıyor, bakıyor, ben de bakıyorum, konuşamayacak kadar korkmuşum. Ama *bir şeyler* yapmam gerek. Bıçağım uyluğumda, Woland'ın onun yenilmez olduğu konusunda söylediklerini umursamıyorum. Kesme mesafesine yaklaşırsam, elimden geleni yapacağım.

Bütün vücudum titriyor, düşeceğim sanıyorum. O kadar hareketsiz ki, bir tablo gibi görünüyor ve onun şekilsiz yüzüne baktıkça avuçlarım daha da terliyor. Parmaklarım kayganlaştığında dalı tutuşumu düzeltmek zorunda kalıyorum.

"Siktir," diye fısıldıyorum.

Wiosna burada olsaydı, küfür ettiğim için bana kızardı diye saçma bir düşünce geliyor aklıma. Bağırmayı bitirdikten hemen sonra. Ya da belki bağırmaırdı. Hayır, zmora'ya yaptığı gibi, poludnica'nın ne kadar zararsız olduğunu anlatırdı.

Ama ben daha iyi biliyorum. Bu, Jacek'i öldüren bies ve şimdi süt beyazı gözlerini bana dikmiş durumda.

O bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum. Şarkı bitti ve her şey sessizleşti. Dadzbog zirvede, yani o da en güçlü haliyle.

"Gel ve beni al," diyorum boğuk bir sesle, bunun işe yarayıp yaramayacağını merak ederek, işe yarayacağından korkarak. "Ben buradayım. Sadece yaklaşman gerekiyor."

Titriyor ve tüm vücudu bir anda bana doğru hareket ediyor, ama saçlarına biraz gölge düştüğünde, tıslayarak geri çekiliyor. Tükürüğü çenesinden damlıyor, güneş ışığında berrak ve açık pembe, sanki kanla karışmış gibi.

"Hadi," diye onu biraz daha cesurca teşvik ediyorum, çünkü bu açıkça işe yaramıyor. "Ben çok lezzetliyim. Sadece yaklaş. Beni tutup güneşe geri sürükleyebilirsin. Bu sadece biraz rahatsızlık verir."

Planım basit: gölgeye girer girmez ona saldırıp, güçsüzleşene kadar onu ağacın altında tutacağım.

Aynı tıslama sesini çıkarır, saçları sanki şiddetli bir rüzgarda savruluyormuş gibi yüzünün etrafında dalgalanır. Gözlerimi ondan ayırmadan yutkunurum. Ayakları üzerinde ileri geri sallanıyor gibi görünüyor. Belki de düşünüyor.

Aniden arkasını dönüyor. Bu insanca bir hareket değil, daha çok tüm vücudunun birden hareket etmesi gibi ve şimdi diğer tarafa dönüyor, şarkı yeniden başlıyor. Nereden geldiğini bilmiyorum, çünkü poludnica'nın öyle bir ağızla şarkı söylemesi imkansız.

Onun baktığı yöne bakıyorum ve kalbim korkunç bir anlayışla sıkışıyor. Magda başı açık, ağzı sert bir ifadeyle tarladan geliyor. Doğruca bies'e geliyor.

Buraya intikam almaya mı yoksa ölmeye mi geldiğini merak edecek vaktim yok. Ağaçtan aşağı kaymakla meşgulüm, elbisem bir dala takılıyor ve yırtılıyor. Poludnica Magda'ya doğru sürükleniyor, şarkısı heyecandan giderek yükseliyor.

"Magda! Koş!" diye bağıyorum ve çaresizce peşinden koşmaya başlıyorum.

Açıklanamaz bir şekilde, poludnica Magda'ya yarı yolda ve her göz kırptığımda ona daha da yaklaşıyor. Koşuyorum, buğday yanlarımı kırbaçlıyor. Magda durur ve korkudan donakaldığını düşünüyorum. Çok geç, çok geç.

"Hayır! Dur!" diye nefes nefese bağıyorum, sesim sıcaktan koşmanın yorgunluğuyla boğuk çıkıyor.

Poludnica tereddüt eder, omzunun üzerinden bana bakar. Her adımında yanlarım acıdan patlasa da hızımı artırırım. Ciğerlerim yanar, boğazım kapanır ve buğdayların arasında sendeleyerek çaresizce, çok küçük nefesler alırım.

Poludnica'ya neredeyse ulaşmıştım ki, morumsu elini kaldırdı. Magda aniden yerden havaya kalktı, sırtı gergin bir yay gibi kıvrıldı. Başı geriye doğru atıldı, vücudu titriyordu, ama ses çıkarmıyordu.

Poludnica'ya tam hızla koşuyorum ve ikimiz de düşüp buğdayların içine gömülüyoruz. Hırlıyorum ve onun üzerine oturup ensesini yakalıyorum. Yüzünü kuru toprağa bastırıyorum.

Ağzı toprağa bastırılmış olmasına rağmen çığlık atar ve kasılır. O kadar şiddetli titrer ki, zar zor üstünde kalabiliyorum. Öğle güneşinin altında kısa ve bodur olan gölgem tam üstüne düşer. Homurdanarak eğilirim, gölgenin kafasını kapattığından emin olurum. Çığlığı daha da yükselir. Bu ona acı verir.

Keşke yanımda bir ip olsaydı. Şu anda, onu tutmak için iki elimle bastırmaya devam ediyorum ve bıçağımı bile alamıyorum. Bir çıkmaza girdik ve güneşin zirveden inene kadar onu burada tutabilecek miyim, bilmiyorum.

Aniden, görüşüm beyaz bir patlamayla kaplandı. Korkunç, yakıcı bir ısı, cildimin her santimetresini kabarcıklarla kapladı. Çığlık attım, ondan yuvarlandım

ama yine de yanmaya devam ediyor. Gözlerim kapalı, göz kapaklarım sıkıca kapalı olmasına rağmen, dayanılmaz bir ışıık beni kör ediyor. Tüm vücudum geriliyor, derimden su buharlaşıyor, zihnim sıcaktan kaynıyor. Kalbim zorlanıyor, her atışı gittikçe yavaşlıyor.

Kanım çamur gibidir, su buharlaşırken kalınlaşır, ısı onu buhar olarak gökyüzüne yükseltir. Canlı canlı pişiriliyorum.

"Hayır."

Bu bir kelime ama aynı zamanda değil. Güç patlar, buğdayı üzerime serer ve aniden tekrar nefes alabilirim. Karanlık gözlerimin üzerine çöker ve kalbim tekrar hızlı atmaya başlar, kanı vücuduma pompalar, her kalp atışı daha fazla acı getirir. Serin, nemli bir yerdeyim ve vücudum soğurken benden yükselen buharı görmekten çok hissediyorum.

Hareket etmeye cesaret edemiyorum. Her yerim acıyor, cildim yanmış ve kabuk bağlamış, zihnim acıdan parçalanmış. Nefes nefeseyim, ama boğazım da yanmış, sanki ısı ağızımdan ciğerlerime ve mideme dökülmüş, yoluna çıkan her şeyi yakmış gibi.

"Senin tam bir aptal mı yoksa kurnaz bir cadaloz mu olduğuna karar veremiyorum," Woland'ın soğuk sesi yakından geliyor, sesi en saf rahatlama gibi.

Bu sesin verdiği rahatlamadan inliyorum. Sesi, cildimin acısını ve tahrişini hafifleten serin bir battaniye gibi.

"O sesleri çıkarma," diyor. "Sana kızgınlım. Son planımı uygulamaya başlayacak kadar kızgınlım."

"N-ne o?" Cesurca sormaya çalışıyorum, ama ağızımdan çıkan ses cızırtılı bir fısıltı.

"Oh, Nawie aşkına," diye homurdanır. "Nasıl bu kadar ölümlü olabilirsin, sen..."

Ama bir küfürle sözünü keser. Gözlerimi açmaya çalışırım, ama başarabildiğimden emin değilim. Göz kapaklarımı zar zor hissediyorum ve etrafımdaki karanlığın niteliği değişmiyor. Poludnica'nın bana yönelttiği kör edici ışıık ve ısıdan sonra, burası zifiri karanlık ve son derece yatıştırıcı.

Bir an sonra, Woland'ın büyük, serin eli alnıma konuyor. Güçlü bir rahatlama hissi beynime, omurgama ve vücudumun her santimetresine yayılıyor. İç çekip inliyorum, parmaklarım seğiriyor, ayak parmaklarım zevkten yukarı doğru kalkıyor. O tüm bu süreç boyunca küfrediyor ve mutluluk seli yavaşlayıp damlamaya başladığında elini çekiyor.

Ve birdenbire, baş ağrısı ve köprücük kemiklerimin tam ortasındaki hassas nokta dışında kendimi iyi hissediyorum. Bu sefer gözlerimi açtığımda, etrafımı saran gölgelerin yumuşak

gölgelerin dokularını görüyorum. Woland'ın yüzü benimkinin üzerinde beliriyor, gözleri parlıyor.

"Sana bir şeyler öğretmesi umuduyla biraz acı bıraktım," diyor sinirli bir şekilde. "Bu aptallığın ötesinde bir şeydi, Jaga. Seni her zaman kurtaramayacağım."

"Senin için geleceğini biliyordum," diyorum aptalca bir gülümsemeyle, kısmen onu daha da kızdırmak, kısmen de rahatlamamı ve minnettarlığımı ifade etmek için. "Teşekkür ederim. Yaralanmam tamamen senin hatan olsa da."

O, içinden homurdanarak elini yüzüne sertçe sürer. Gözleri kapalıdır. "Eğer teslim olsaydın, bir daha asla incinmezdin."

Buna burun kıvrıyorum. "Ya zaman zaman incinmekten hoşlanıyorsam?"

Gözlerini açar ve bana spekülâtif bir bakış atar. "Öyle mi?"

Uzun parmaklarını boğazıma doladı, gözleri benimkilere odaklanmış, ben boğulana kadar yavaş yavaş sıkmaya başladı. Bırakmadı, ağzı yırtıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Böyle mi, gelincik kız?" diye fısıldadı, sesi tüylerimi diken diken etti.

Başımı sallarım. Yırtık elbisem uyluklarımdan yukarı kayar ve sonra parmakları tam orada, ben yavaşça boğulurken beni çimdikler. Bu tahrik edici olmamalı, tam tersi olmalı, ama yine de onun dokunuşuna utanç verici bir hevesle karşılık veriyorum.

Bacaklarım açılır ve sırtımı kamburlaştırırım, sanki okşanmak için yalvaran bir kedi gibi amımı onun eline doğru iterim.

Woland'ın gözleri kısılır ve boğazımı daha sert sıkar, pençeleri derime batar. Emin değilim, çünkü hava eksikliği ve yoğun zevk beynimi karıştırıyor, ama sanki kendisiyle pazarlık yapıyor gibi görünüyor.

"Sadece bir tane," diye mırıldanıyor, dokunuşu daha sertleşiyor, acı verecek kadar ısrarcı. "Sadece görmek için."

Titriyorum, çaresizce nefes almaya çalışıyorum ve o klitorisimi mümkün olan en iyi şekilde sıkıştırıyor. Acı verici, şok edici bir orgazm içimden kopuyor, zevk ve ıstırap dolu çılglığım boğazımda sıkışıyor, çünkü o daha da sert sıkıyor. Parmakları boynumda birleşiyor.

Ecstasy içimi kaplar, omurgamdan yukarı doğru yükselir, gözlerim geriye döner. Mutluluktan ölmek üzereyken, aniden biter ve tekrar nefes alabilirim. Boğazım morarmış ve gergin, tüm vücudum titriyor, ama *tanrılar*.

Bu sihir miydi, yetenek mi? Bilmiyorum. Tek bildiğim, bunu asla tek başıma *Bunu* tek başıma yapamam. Başka kimse de yapamaz.

Onu donuk gözlerle izliyorum, tüm varlığım onun bana yaşattığı orgazmla doygun ve sarhoş. Woland bakışlarımdan kaçınıyor, yüzünü nötr bir maske kaplıyor. Aşağıya baktığımda, penisi sert ve zonkluyor, uyarılma yanlarından aşağıya doğru akıyor.

"Sen..." diye sormaya çalışıyorum, ama sadece bir hırıltı çıkıyor. Ona dokunmamı isteyip istemediğini sormak istiyorum. Ellerim, onu avucumda hissetme, ona zevk verme arzusuyla titriyor.

Ama Woland gözlerini kapatıyor ve sessizce "*Siktir*" diyor.

Gözlerini açtığında, soğuk bakıyor ve tüm baştan çıkarma girişimlerim dilimde ölür. Tek parmağını boğazıma dokunur, onu iyileştirir ve sonra gölgeleri dağılır, onu uzaklara götürür. Güneşli buğday tarlasında tek başıma oturur, gözlerimi kırıştırırım.

Tam önümde, solgun ve cansız Magda yatıyor. Poludnica ortalarda yok.

Ve şimdi lanetleme sırası bende.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lore

Başka bir gece, başka bir uyanış. Esnememi bastırıyorum, artık hastalar için değil, görünüşe göre cesetler için bir yer olan masamda uzanan Magda'nın bedenine bakıyorum. Ona uzun, kahverengi, keten bir elbise giydirdim ve saçlarını gevşek bir örgü şeklinde taradım. Çok huzurlu ve burada olmak için çok genç görünüyor.

"Neden yaptın?" diye fısıldıyorum, gözlerimi ovuşturarak. "Bir adam için ölmeye gerçekten değer miydi?"

Cevap vermiyor, ama verseydi bile şaşırmazdım. Dün ve bugün olanlardan sonra, inanç sınırlarım pek çok şeyi kapsayacak şekilde genişledi.

Woland'ın karşılığında hiçbir şey istemeden bana zevk vermesi gibi.

Hayatımı kurtardığını anlayabiliyorum. Beni canlı istediğini açıkça belli etti. Ama o orgazm tamamen hak edilmemişti ve tamamen benim içindi. Oh, beni boğmaktan zevk aldığından eminim, ama çok daha fazlasını alabilirdi. Beni kullanarak kendini tatmin edebilirdi ve ben ona her şeyi verirdim. Yine de, hiç almadı. Sadece verdi.

Elbisemi kucağımda buruşturup, sinirle nefes veriyorum. İşte buradayım, bir ruhu korumam gerekirken kendime müstehcen, uygunsuz düşünceler izin veriyorum. Ya Rod gelip bir şekilde zihnimi okursa? Bütün o tanrılar her şeyi biliyor gibi görünüyor, bu o kadar da imkansız değil. Belki de ölümlülerin zihinlerini görebiliyorlardır. Yüzümü ellerime gömüp inliyorum.

Yine de henüz erken. Muhtemelen güvendeyim, ama vücudum daha fazla zevk için şarj olmuş ve hazır hissediyor ve ne yaparsam yapayım bu hassas ihtiyacı kafamdan atamıyorum.

Woland'ın burada olmadığına şükrediyorum. "Rod'u mu bekliyorsun, gelincik kız?"

Gözlerimi açıp parmaklarımın arasından yukarı bakıyorum. Woland Magda'nın üzerine eğilmiş, onu her açıdan eleştirel bir gözle inceliyor, tıpkı bir çiftçinin yeni doğmuş bir buzağıyı değerlendirir gibi. Gözlerimi kırıp duvara yaslanıyorum, eteğimi düzeltiyorum.

Bu gece ellerim boş. İblislerin yanında bıçak kullanmaman gerektiğini öğrendim.

"Neden buradasın?" diye soruyorum. Sorgulayıcı olmaktan çok yorgun bir sesle. "Senin bir hayatın yok mu?"

"Şu anda, sevgili Jaga, sen benim hayatımsın."

Onun ses tonu şaka yaptığını açıkça belli ettiği için alaycı bir şekilde güldüm. Ayrıca, yine bana cevap vermemişti. Sanki açık ve net cümlelerle iletişim kuramıyormuş gibi. Her şey bir bilmece gibiydi.

Magda'ya bir süre daha bakıyor ve sonra zarif bir hareketle dikleşiyor, boynuzları tavan kirişine değiyor. Sonunda giyinik olduğunu fark ediyorum. Uzun bir cüppe kalçalarına kadar iniyor, bacaklarına kadar uzanıyor. Üst vücudu hala çıplak, ince kasları ve parlak koyu teni görünüyor, ama penisi gizli.

Acaba bunun bugün bana yaptıklarıyla bir ilgisi var mı? Aramıza bir sınır koymaya mı çalışıyor? Ya da belki de dün gece çıplaklığı hakkında soru sorduğum içindir. Benimle hiçbir ilgisi olmayabilir de, ama sanmıyorum.

"Neden etek giydin?" diye patladım, nedenini bile bilmeden tedirgin ve savunmacı hissederek.

"Çünkü beni sürekli süzüyorsun."

Ayağa fırlayarak öfkeyle kekeleyorum. "*Ben* mi sana bakıp duruyorum? Utanması olmayan sensin! Penisini kamu malıymış gibi ortalıkta sergiliyorsun!"

O düşük, sıcak bir kahkaha attığında, oyuna geldiğimi anlıyorum. Beni kızdırmak istemiş ve başarmış. Şimdi Magda'nın üzerine eğiliyor ve kulağına fısıldıyor, ama benim duyabileceğim kadar yüksek sesle, çünkü bu benim kulağım için. Tabii ki.

"Bahse girerim, cenazende 'sık' kelimesinin yüksek sesle söylendiği ilk ölümsüz sensin. Hem de iki kez. Şanslı kız."

Utanç ve öfkeyle oturuyorum. Woland doğruluyor ve bana çekici, memnun bir gülümseme atıyor. Çocukça bir dürtüyle ayağımı yere vurmak istiyorum, ama

büyük bir çaba sarf ederek bastırırm.

Cenaze töreni, öfke nöbeti geçirecek bir yer değildir ve ben zaten yeterince zarar verdim.

Çok utanıyorum, ama Wiosna hiçbir şey görmediği için çok rahatladım. Ölmüş olsaydı bile, ben küçük bir kızken yaptığı gibi kulaklarımı çekmek için dirilirdi.

"Dün gece Rod'u gördüm, biliyor musun?" diye soruyorum konuyu değiştirmek için. Sesim huysuz geliyor, bundan nefret ediyorum.

"Tabii ki," diyor, avucunu kontrollü bir hareketle yavaşça çevirerek.

Masaya yumuşak bir sesle büyük, rahat görünümlü bir sandalye gelir. Woland oturur, bacaklarını genişçe açar ve dirseğini Magda'nın başının hemen yanındaki masaya dayar.

Ona dirseğini kaldırmasını istersem, cenazeyi müstehcen sözlerle kirlettiğimi hatırlatacağını biliyorum, bu yüzden sormuyorum. Sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi sırtıyor. Daha rahat oturmak için uzandığında, eteğinin sadece etrafına sarıldığını fark ediyorum, eteği açılıp uyluğunu ortaya çıkarıyor. İç çekip başka yere bakıyorum.

"Ne istiyorsun, Woland?" diye soruyorum, masanın üzerinde açık ve cansız duran, parmakları gevşekçe bükülmüş Magda'nın avucuna bakarak.

"Seni çözmek istiyorum, gelincik kız. İnan bana, muhtemelen senin kadar ben de seni zorlamak istemiyorum. Bunun için çok yaşıyım. Seni ikna edecek başka bir şey olmalı."

Ona baktığımda, dürüst ve meraklı görünüyor, gözleri beni cesurca değerlendiriyor. Kafamı sallarım.

"Senin dediğin gibi, beni 'çözebilecek' şeyin ne olduğunu ben bile bilmiyorum. Yanlış bir başlangıç yaptın ve sonra durumu daha da kötüleştirdin. Arkadaşımı öldürdüğün için seni affetmedim ve asla affetmeyeceğim."

Sabırsız bir iç çekişle elini reddedercesine salladı. "Onunla tanıştığında affedeceksin. Başka itirazın var mı?"

Ona inanamadan bakıyorum. "Onunla tanıştığımda mı?"

Kısa bir hareketle başını salladı. "Seni Nawie'ye götürdüğümde. Başka neye itiraz ediyorsun?"

Bir süre sessiz kalıp bunu sindiririm ve gözleri, kalbimin ve zihnimin anahtarını ele geçirmekten başka bir şey istemiyormuş gibi bana delici bir şekilde bakar. Böylesine yoğun bir ilginin odağı olmak hoş bir şey değildir, ama yine de gururumu okşar.

"Bu," diyorum sonunda, elimi onun yönüne doğru sallayarak. "Senin beni sahiplenmene ve benim adıma tüm kararları almana izin vereceğimi varsaymaya devam ediyorsun. Evet, bana özgürlük teklif ettin, ama ikimiz de bunun sadece senin şartlarına göre olduğunu biliyoruz. Senin kölen olmaya itiraz ediyorum."

"Ama sen istemiyorsun," diye mırıldanıyor, gözlerindeki sarı renk parlak bir yoğunluk kazanıyor. Öne eğiliyor, pençeli ellerini önünde birleştiriyor. Kuyruğu yana doğru kalkıyor, ucu gergin bir şekilde titriyor. "Benim gücüm altında olmayı seviyorsun. Nefesini kesip sana zevk almaya zorladığımda... Yalan söyleme. Bundan zevk aldın."

Gözünü kırpmadan beni izliyor ve ben rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum. Yine de, korkmayacağım için kendimi onun bakışlarına bakmaya zorluyorum. Beni ne kadar utandırırsa utandırın.

"Evet," diye cevap veriyorum ve o, sanki farklı bir cevap bekliyormuş gibi, biraz çöküyor. Parmağımı kaldırıyorum. "Ama o seksdi. Gerçek hayatta bunu umursamıyorum."

"Seks gerçek hayat değil mi?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

Bu haliyle sofistike, dünyayı bilen bir adam gibi görünüyor ve bunun ne kadar tuhaf olduğunu fark ediyorum. *Bana* ilgi duyması. Ben özelim, ama o kadar da değil.

Onun ilgisini fazla sorgulamadan kabul etmeye başladım, ama neden *beni* istediğini anlamak için daha fazla zaman harcamalıyım.

"Hayatın bir parçası," diye kabul ediyorum. "Diğer parçalardan ayrı, küçük bir parçası, tıpkı yemek yemek, çalışmak veya seyahat etmek gibi."

Gülerek geriye yaslanırken gözleri parlıyor. Dirseği masaya geri dönüyor ve ben yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Her konuda yanılıyorsun, masum ölümlü kızım. Bu hayatın küçük bir parçası değil, çok büyük bir parçası. Yemeyi, seyahat etmeyi ve hatta çalışmayı da kesinlikle kapsayabilir. Vay canına, bu bana fikirler veriyor. Şu anda çalışıyorsun, değil mi? Yine de, sözlü ön sevişmeye giriyoruz. Bu da seksin bir parçası."

Yüzümden kan çekilirken, Magda'ya endişeli bir bakış atarım. Perun aşkına, o haklı. Bu olmamalı.

"Gitmelisin," diyorum, sesim istediğim kadar kararlı çıkmayacak kadar titriyor.

Woland kurt gibi sırtıyor ve dediğimi yapmayacağını biliyorum. Asla yapmaz. "Ben etrafta olduğumda şehvetini kontrol edemediğin için burada olamayacağımı mı söylüyorsun?"

"

Düşüncelerim netleşene kadar beklemek zorundayım.

"Bunu isterdin, değil mi?" diye dişlerimi sıkarak cevap veriyorum. "Oh, lütfen, git. Ya da en azından uslu dur."

Sanki tam da istediği şeyi söylemişim gibi, memnun bir gülümsemeyle yerleşir. "Bunu yapabilirim, fısıldayan. Son derece kibar olacağım. Ama müstehcenlik içermeyen bir sohbet yaparsak ve sonunda hala bana bu kadar özlemle bakarsan, beni istediğini kabul edeceksin."

Bu sefer kızarmıyorum, sadece elimden geldiğince soğukkanlılıkla ona bakıyorum.

"Seni istiyorum. Şimdi lütfen, cenaze törenine yakışır bir şeylerden konuşalım."

Gözleri büyüdü ve bir an sessiz kaldı, sonra sonunda başını salladı. "Peki. Dün gece Rod'u neden görebildiğini merak ediyor musun?"

Anında ilgimi çekerek öne doğru eğildim. Woland'ın muhtemelen bana yalan söyleyeceğine dair tanıdık bir şüphe zihnimin bir köşesinde dolaşıyor, ama onu bir kenara itiyorum. En azından konuşurken beni uyanık tutacak.

"Evet. Anlatın."

Gülümser ve sandalyede daha rahat, daha geniş bir pozisyona geçer. Cüppe daha da yana kayar ve kumaşın kenarının hemen altında onun uzunluğunun en ufak bir ipucunu gördüğümü sanırım. Burun deliklerim sinir ve eğlenceyle genişler. Beni şakacı bir şekilde baştan çıkarır ve bu, normal davranışından o kadar farklıdır ki, merakımı çeker.

Yine de, nerede olduğumuzu unutmamam gerekiyor. Zaten fısıldayan olarak feci bir şekilde başarısız oldum. Tüm gücümle, öbür dünyada Magda veya Jacek ile asla karşılaşmamayı umuyorum. Eğer karşılaşsam, onların gözlerine bakamayacağım.

"Bu benim sayemde," diyor Woland memnun bir gülümsemeyle. "Buraya o kadar sık geliyorum ki, dünyalar arasındaki sınırlar köyünün çevresinde, *senin* çevrende inceldi ve geçirgen hale geldi. Ben bir tanrıyım, Jaga. Nereye gidersem, çalkantılı büyü akımları toplanır ve bu büyü ve sınırların incelmesi, gizli olanı görmeni sağlar."

Bunun doğru olup olmadığını kontrol etmenin bir yolu yok, çünkü bana anlattığı her şey çocukken öğrendiğim hikayelerin çok ötesinde. Onun açıklamasını kabul etmeye karar veriyorum.

"Bu, buradaki diğer insanlar da onu görebilir mi demek oluyor?" diye soruyorum, başka ne gibi sonuçları olabileceğini merak ederek.

Woland bir kez başını sallar. "Hayır. Onlarda *senin* sahip olduğun belirli bir... özellik yok."

Bunu açıkça söylememesi beni sinirlendirir.

"Ne özelliği? Sihir mi? Şeytanın seçilmiş olması mı? Belli miktarda çil sahibi olmak mı?"

Gülümser ve cevap vermez, pençelerini büyük bir dikkatle inceler. Dişlerimi sıkar ve ayağımı yere vururum, en azından öfkemi bu şekilde biraz dışarı vururum. Woland başını kaldırır, gülümsemesi benim bilmediğim bir şeyi bildiğinden duyduğu memnuniyetle doludur.

İstemediği sürece bana söylemeyecek, ama sorabileceğim başka şeyler de var. Ve kafam sorularla dolu.

"Peki. Neden bazı ruhlar doğrudan Wyraj'a götürülürken, bazıları Nawie'ye götürülüyor? Bu beni rahatsız ediyor. Wiosna'nın Nawie'de olduğunu biliyorum, Bogna da öyle, dediğin gibi. Ama Rod, Jacek'e ruhunu Wyraj'a götüreceğini söyledi. Neden böyle?"

Woland ciddileşir, bana bakarken düşünceli bir şekilde çenesini okşar, sanki bana söylemek isteyip istemediğini düşünüyormuş gibi. O başını sallayana kadar nefesimi tutarım.

"Peki. Ruhun ikiliğini tartışalım. Ama şunu unutma, sana anlatacağım şey resmi rivayetin resmi versiyonu değil."

"İkili mi?" Kaşlarımı çattım. "Yani... İki ruh mu var? Nasıl olur? Resmi versiyon nedir? Bunu hiç duymadım."

O acı bir gülümsemeyle açık avucunu kaldırır. Avucunun üzerinde, mükemmel bir minyatür olarak, uçan bir leylek figürü belirir. Leylek, gagasında küçük, koyu renkli bir paket taşır.

"Ama duymuşsun. Leyleklerin Wyraj'dan ruhları getirdiğine inanıyorsun, değil mi?"

Yavaşça başımı salladım. "Evet, ama bu kişi başına sadece bir ruh demek oluyor."

O sırtıyor. Avucunun üzerinde başka bir görüntü belirliyor, hamile bir kadının silueti. Kadının karnında küçük, altın rengi bir ışık var. Leylek kadının üzerinde uçuyor, daireler çiziyor ve karanlık bir bohayı bırakıyor. Bohça kadının içine düşüyor ve şimdi kadının karnında iki ışık var, biri diğerinden daha sönük ve daha küçük.

Woland sessiz kalır, bunu kendim anlamamı bekler. Düşünürüm, hepsini bir araya getirmeye çalışırım, ama tüm bu olay çok gariptir. Hayalet kadının içinde hafifçe titreyen iki ışığı izlerim, ritimleri birbirine karışır ve hafifçe senkronize değildir.

"Wyraj'dan ruh almadan önce bebeklerin zaten kendi ruhları olduğunu mu söylüyorsun?"

Yumruğunu sıkıyor ve illüzyon kayboluyor. "Evet. Bir ölümlü gebe kaldığında, hem fiziksel hem de ruhsal alemde aynı anda var olur."

ve ruhani alemde. Siz ölümlüler, kendi kendinize yetersiniz. Bir insan olarak tamamlanmak için Wyraj'dan özel bir teslimata ihtiyacınız yok."

"Hayır. Bekle. Bu yanlış."

Bir ebe olarak, Wiosna'dan bebeklerin ruhları hakkında birkaç uzun ve ciddi ders aldım. Gebe kalan bir bebeğin başlangıçta ruhu olmadığına, ancak belirli bir süre geçtikten sonra ruhunu aldığına inanılır. Bu, bazen ilk aylarda yaptığımız düşükler veya gebelik sonlandırmalarının tamamen fiziksel eylemler olduğu anlamına gelir.

Bunlar ölüm değil, uzaklaştırma işlemleridir.

Wiosna bunu çok vurguladı. Bu inancın, düşük yapan veya hamileliğini sonlandırmak zorunda kalan kadınlar için işleri çok daha kolaylaştırdığına inanıyordu.

Woland başını yana eğdi. "Öyle mi? Neden yanlış olduğunu düşünüyorsun?"

"Peki, bir kadın ilk aylarda düşük yaparsa ne olur?" diye sordum, heyecanla ayağımı daha hızlı vurarak.

Omuzlarını silkiyor. "Hiçbir şey. Bebek ölür ve henüz atalarının ruhuna sahip olmadıkları için Rod gelmez. Doğuştan gelen ruh, ölüm anında bedeni terk eder ve Nawie'ye gider. Düşük yapan ruh, nawka olur. Nyja onlara bakar."

Düşünerek başımı sallarım. Aklımın bir köşesinde bir şey çınlar, bir anının yankısı. Sonunda hatırlarım.

"Bekle. Strzybog, nawkaları kendi ordusu olarak yetiştirdiğini söylememiş miydi?" Woland tiksintiyle burnunu çeker.

"O öyle derdi. Strzybog, değişim için savaştıracak kadar cesur olanlara kin besleyen huysuz bir çocuktur. Bir savaş var, Jaga, ve o aktif olarak savaşmamayı seçti. Diğerleri bu ayrıcalığa sahip değil. Ama Nyja kimseyi katılmaya zorlamıyor. Onlara bir seçenek sunuyor ve çoğu, yeterince büyüdülerinde asker olarak eğitilmeyi seçiyor. Ama ne seçerlerse seçsinler, Nyja onlara iyi bakıyor. Nawkas, Nawie'de burada olabileceklerinden çok daha iyi bir hayat sürüyorlar, kabul etmesi zor olsa da."

Kabul etmek zor. Onun açıklamasıyla mücadele ediyorum, ta ki sonunda soru içimden patlayana kadar.

"Ama ne anlamı var? Hayatı deneyimlemeyecekler ise ruhlarının olması ne anlam ifade ediyor?"

Wiosna bu noktayı çok fazla vurguladı ve bunun açıkça büyük önemi vardı.

Woland, sanki ona en komik fıkrayı anlatmışım gibi başını geriye atarak uzun ve içten bir kahkaha attı. Öfkeyle yumruklarımı sıktım. Cahil hissetmekten nefret ediyorum, ama görünüşe göre önemli şeyler hakkında çok az şey biliyorum.

Sonunda gülmeyi bitirdiğinde, bana sevgiyle baktı.

"Mesele şu ki, benim masum sevgilim, ölümlüler sevişir ve bebek yapar. Bazı bebekler yaşar, bazıları ölür. Ölüm böyle işler. Ne zaman ölürsen öl, doğuştan gelen ruhun Nawie'ye gider ve atalarının ruhu Wyraj'a götürülür. Nawie'deki ruhun, istediği kadar orada yaşayabilir. Bazıları sonsuza kadar kalır. Bazıları ise ebedi uykuyu seçer."

"Peki ya ataların ruhları? Onlara ne oluyor?" diye sorarım.

"Perun onları buraya geri gönderene kadar Büyük Ağaç'ta konaklarlar," diyor, sevgi dolu gülümsemesi kayboluyor. "Onları tekrar tekrar kullanır. Bir amaca hizmet ederler."

Omurgamdan bir ürperti geçer. Sesinde sert bir şey vardır, bana yönelik olmayan kötü bir şey. Gerilir, toynakları benim ayağımın ritmine uyarak vurur.

"Ne amaçla?" diye soruyorum, cevap vermeyeceğini tahmin ederek.

Ama Woland, üzerine çöken öfkeyi silkeliyor ve bana doğrudan bakıyor.

"İlk ölümlülerin nasıl yaratıldığını biliyor musun?" diye sorar, kaşını kaldırarak.

Yavaşça başımı sallarım, çünkü bu hikayeyi biliyorum, ama içinde ne kadar gerçeklik olduğunu bilmiyorum. Kollarını kavuşturur ve bana cesaret verici bir şekilde başını sallar, ben de iç çekip hikayeyi kısaca anlatırım.

"Bir gün, Perun gölde yıkanıyordu. Çıktıktan sonra, kendini samanla kuruladı ve samanı kıyıya attı. Mokosz da onunla birlikteydi ve onun ilgisine muhtaçtı, ama Perun onu yalnız bıraktı. Perun gittikten sonra, kardeşi Weles gölden çıktı. Mokosz'un istediğini verdi, onunla yattı ve sonra birlikte saman ve çamurdan küçük figürler yaptılar. Weles figürlerin ağızlarına sihrini üfledi, ama hiçbir şey olmadı, bu yüzden öfkeli ve aşağılanmış bir şekilde oradan ayrıldı.

"Kısa bir süre sonra Perun geri döndü ve saman figürleri gördü. İki tane vardı, biri Weles, diğeri Mokosz tarafından yapılmıştı. Perun kardeşi ile aynı fikri paylaştı ve onlara hayat veren nefesini üfledi. Figürler hareket etmeye başladı. Böylece ilk erkek ve kadın yaratılmış oldu."

Woland çenesini sıkarak yavaşça başını salladı. "Ah, evet. Resmi versiyon. Aferin."

"Peki, resmi olmayan versiyon nedir?" diye soruyorum, kollarımı kavuşturarak. Ayağa kalkar, ellerini o kadar yükseğe kaldırır ki, neredeyse çatımın sazlarını okşar. Boyunun büyüklüğü beni yeniden şaşırtır.

"Resmi olmayan, gerçek versiyon ise, Weles onlara nefesini verdikten sonra figürlerin canlandığıdır," der, benden uzaklaşarak.

Magda'nın cesedine bakıyor, yüzündeki ifadeyi göremiyorum ama sesi sabit.

"Bak, Weles sihirle yönetir. O, saman figürlere sahip olduğu en iyi şeyleri verdi: kurnazlığını, özgürlüğe olan sevgisini, sihirli yeteneğinin bir kıvılcımını. Bu niteliklerin ilk insanların çocuklarına miras kalmasını sağladı. Bu kıvılcım, her yeni ölümlü yaşamla birlikte çoğalmaya devam ediyor. Böylece, bir bebek dünyaya geldiğinde, Weles'in nefesinden bu kıvılcımı alır. Onlar doğuştan bir ruha sahiptir."

Hareket etmiyorum, hikayenin büyüüne kapılmış, onun ensesine bakıyorum. Bu, bana öğretilenlerden çok farklı. Tüm hikayelerde Weles, kardeşinin gerisinde kalan, şakalar yapan, kara büyü kullanan ve Wyraj'ı tehdit etmek için canavarlar gönderen kişidir.

Woland'ın hikayesi, karanlık tanrının tamamen farklı bir resmini çiziyor.

"Perun, o küçük figürlerin yürüdüğünü ve konuştuğunu gördüğünde," diye devam ediyor

, "bu, ihmal ettiği karısının kardeşiyle yattığını öğrendikten hemen sonraydı. Perun öfkeliydi, ama Perun'un öfkesi asla kıskırtıcı değildir. Öfkesini içinde saklayarak plan yapar ve bir kez değil, sonsuza kadar zarar verecek bir plan bulmaya çalışır."

Sessizleşir ve ben onu aceleye getirmemeye cesaret edemem, bu yüzden beklerim, merakım beni kemirir. Woland iç çeker ve elini Magda'nın vücudu üzerinde gezdirir. Göğsünün içinden yumuşak, sorgulayan bir trille çıkar.

"Ve böylece Perun, kardeşinin yarattığını mahvetmenin bir yolunu buldu," diyor. "Saman figürleri yakaladı ve onlar direnip gitmelerine izin vermesi için yalvarsa da, ağızlarını zorla açıp kendi nefesini üfledi. Onun elinde gevşediler, anında boyun eğdiler ve Perun güldü, onları bu dünyaya koydu ki ne yapacaklarını izleyebilsin. Ancak kısa sürede ilgisini kaybetti, çünkü figürler cansız ve ilgisizdi, kendi iradeleri yokmuş gibi görünüyordu. Weles'in hasarı gördüğünde umutsuzluğa kapılacağını biliyordu ve Perun'un tek istediği de buydu."

Sonunda bana dönüp uzun ve delici bir bakış attı. "Bunların hepsi gayri resmi, Jaga. Slawa'ya vardığında bu hikayeden asla bahsetme. Aksi takdirde sapkınlık suçundan idam edilirsin."

Onun ciddiyetine şaşırarak burnumdan soluyorum. "Ama bu sadece bir... bir masal..." Saçma sapan konuştuğumu fark ederek sözlerim kesiliyor.

Hayır, bu sadece bir masal değil. Rod'la tanıştım. Ataların ruhunu gördüm. Tanrıların var olduğunu biliyorum, bu yüzden Slawa'da bir yerlerde Perun, Weles ve Mokosz yaşıyor. Ve nedense Perun, herkesin bana öğretilen hikayenin versiyonuna inanmasını istiyor.

"Bundan bahsetmeyeceğim," diye söz veriyorum. "Ama sonra ne oldu?"

Bir kez başını sallar ve sandalyesine oturur, rahat ama eskisi kadar baştan çıkarıcı bir şekilde uzanmaz.

"Weles, Perun'un onlara lanetlediği hastalıktan yaratıklarını kurtarmak için elinden geleni yaptı. Başardı ve ölümlü insanlar üremeye başladı. Yüzyıllar geçti ve sayıları arttı. Perun, onların sayısının ne kadar fazla olduğunu ve aralarında dolaşıp onlara sanatını öğreten Weles'i nasıl kutladıklarını fark edince öfkелendi."

Taburemin kenarlarını sıkıca tutarak, sabırsızlıkla devam etmesini bekledim. Ama Woland elini kaldırdı ve bir an sonra dolabım açıldı, temiz bir kupa ve bir şişe şarap ona doğru uçtu. Kendine biraz doldurdu ve şarabı geri gönderdi.

"Sana içki ikram etmediğim için özür dilerim," diyorum dişlerimi sıkarak, evime bu kadar rahat davranmasına kızmış, ama onu azarlamak için fazla meraklıyım.

O, çenesini zarıfçe kaldırarak sözlerimi onaylar ve birkaç yudum alır.

"Perun ve Weles savaştı ve Weles kaybetti," diyor. "Ama ölümlü ırk sayıca çok fazlaydı ve çoğu sihirli sanatları biliyordu. Onlar Perun için bir tehdit oluşturunuyordu ve o da onları müttefikleri ve Weles'in düşmanları haline getirmeye karar verdi. Hayat veren nefesinin yeni ve daha iyi bir versiyonunu tasarladı ve o gün göl kenarında gebe kalan kardeşinin oğlu Rod'u, kendi davası için çalışmaya zorladı."

"Ataların ruhları," diyorum sessizce. "Ama... anlamıyorum. Ne yapıyorlar?"

Karanlık bir gülümsemeyle elini tekrar Magda'nın üzerinde gezdirir ve bu sefer daha hafif bir titreme yaratır. Bu, atalarının ruhlarının hala onun ölü bedeninde oturduğunun açık bir işaretidir, her ne kadar onun doğuştan gelen ruhu öldüğü anda bedenini terk etmiş olsa da.

Yanlarımdan bir ürperti geçer, aniden bir yanlışlık hissi duyarım. Ruhların ölümden sonra bedenlerin içinde kalmasının nedenini hiç sorgulamamıştım. Şimdi

Perun'un yarattığı o küçük kuşun, doğal ruhunun yaptığı gibi kaçmak yerine soğuk bir cesedin içinde sakın bir şekilde oturduğunu düşündüğümde, tüylerim ürperiyor. Böylesine soğuk ve sert bir yerde sabırla beklemeyi seçen bir şey, iğrenç bir şey olmalı.

"Ölümlülere sınırlamalar koyarlar," diyor, gözleri sarı kehribar gibi parıldayarak. "Işığa sevgi ve karanlıktan korku, Perun ve tanrılarına yakınlık, Weles ve ona hizmet edenlere ve onu destekleyenlere nefret aşılırlar. Ve son olarak, büyüden korku yaratır ve Weles'in sanatını kullanma yeteneğini, bu yeteneğe sahip olan tüm ölümlülerde engellerler. Başka bir deyişle, ölümlülerdeki güçlü ve özgür olan her şeyi öldürürler. Ataların ruhu bir armağan değildir."

Magda'nın bedenine baktığında gözleri öfkeyle parlıyor, Perun'un kontrol cihazı içinde cıvıldıyor.

"Bu bir zehir."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Chors

"Bu arada, Rod bu küçük kuşu almaya yakında buraya gelecek," diyor Woland ayağa kalkarak. "Yeniden kullanılacak ve daha doğmadan başka bir ölümlüyü kontrol etmek için gönderilecek. Şimdi, sevgilim, sana hatırlatayım, sadece üç küçük kelimeyle halkının acılarına son verebilirsin. Onları söylediğin anda, poludnica'yı geldiği yere geri götüreceğim."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Hayır. Bu işe yaramaz."

O iç geçirip boynunu gerer. "Sanırım olmaz. Daha küçük bir takas yapmaya ne dersin? Sana çok istediğin bir şeyi verebilirim, karşılığında da sadece küçük bir iyilik istiyorum."

Dudaklarımı sıkıştırıp ona ikna olmamış bir şekilde bakıyorum. Kurt gibi sırtarak yaklaşıyor ve yüzümü avuçlarıyla kavıyor. Parmakları saçlarıma gömülüyor, sıkıca örülmüş topuzumu bozuyor.

"Bana bu iyiliği yapmaktan çok hoşlanacaksın, küçük cadı. O yüzden beni dinle."

Kalbim onun dokunuşuyla çılgınca çarpıyor olsa da, sesimi sabit tutmak için elimden geleni yapıyorum. Oh, onu çok arzuluyorum. Bunu saklayamıyorum.

"Peki. Neymiş?"

Başparmağını dudaklarıma bastırır, yanlara doğru okşayarak dudaklarımı ayırır. Düşük, hipnotize edici bir sesle, anlaşmanın koşullarını sıralar.

"Bu ağzı sikimde istiyorum, boğazına kadar boşalana kadar beni emmeni istiyorum. Karşılığında sana zaman büyüsünün sırrını vereceğim."

Nefesim kesildi ve bu pazarlığın hangi kısmının beni daha çok heyecanlandırıldığını bilmiyorum. Haklı, bu iyiliği gerçekten istiyorum.

Woland, benim ne kadar şaşkın olduğumu görünce gülümser. "Bunu, senin azmine duyduğum saygının bir göstergesi olarak gör. Beni dizlerimin üzerine çöktürdün, başka hiçbir ölümlü bunu başaramaz, ama yine de hayır dedin. Bunun beni ne kadar etkilediğini sana tam olarak göstermek istiyorum."

Gülümsemesi genişler, gözleri yırtıcı bir niyetle parlar ve ben titrerim, korku ve beklenti damarlarımdan akıp gider. Onun teklifini yüz değerinden almam gerektiğini zaten biliyorum. Beni reddettiğim için ödüllendirmek istemiyor. Hayır, beni cezalandırması daha olası. Ama nasıl? Hilesi ne, anlayamıyorum ama bir hile olmalı, bundan eminim.

Anlaşma benim için çok avantajlı görünüyor, bana çaresizce ihtiyacım olduğunu bildiği tek şeyi veriyor. Peki o bundan ne kazanacak? Sayısız kadın, ölümlü olsun ya da olmasın, benden çok daha yetenekli bir şekilde sunabileceği bir şey.

Bu bir tuzak. Ve ben hala bunu yapmak istiyorum.

O eğilip alt dudağımın hemen altındaki çenemi öptü. Öpücük o kadar iffetliydi ki, şaşkınlıkla gözlerimi kırptım.

"Bunu bir düşün."

Gölgelerin içine çekilerek ortadan kaybolur ve her zamanki gibi beni sarsılmış ve heyecanlı bırakır. Nereye gittiğini merak ediyorum. Şimdi ne yapacağını. Nasıl, nerede, kiminle zaman geçireceğini. Bunları düşünmemem gerektiğini biliyorum, çünkü bunlar beni sadece kötü hissettirecek, ama durduramıyorum.

Kendi itirafına göre, Woland'ın iştahı çok büyük ve muhtemelen sayısız sevgilisi var. Benim veremeyeceğim şeyler istiyor. Kıskanmak faydasız.

Yine de, onu istemem gibi, buna da engel olamıyorum. Yürüdüğüm çizgi çok ince: geri gelmesi için onu uzak tutmak, ama arzumu tatmin etmek için yeterince yaklaştırmak.

Yakında bir gün düşeceğim. Bunun beni korkutup korkutmadığını, heyecanlandırıp heyecanlandırmadığını bilmiyorum. Magda'nın atalarının ruhu tek bir trille ses çıkarır ve tam zamanında başımı kaldırıp Rod'un kapımda belirmesini görürüm.

"Merhaba." Dün gecedен çok daha sakin bir şekilde onu karşılıyorum. "İyi akşamlar, fısıldayan."

Bir anlığına bana bakar, henüz Magda'ya yaklaşmaz. Gerginliğimi bastırıram. Dün soruma cevap vermemişti, ama yine ona bir şey sormak istiyorum.

"Sizden bir tavsiye isteyebilir miyim, ey yüce kişi?"

Ona nasıl hitap etmem gerektiğini bilmiyorum, ama bu işe yarıyor gibi görünüyor. Ciddi yüzünde hafif bir gülümseme belirliyor. "Sor."

"Poludnica'dan kurtulmanın en iyi yolu nedir?"

Yumuşak bir şekilde burnunu çeker ve başını sallar. "Efendime karşı gelmemeliyim."

"Efendin mi?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Sanırım Woland'ı kastediyor, ama Woland bana Rod'un başka seçeneği olmadığı için Perun'a hizmet ettiğini söylemişti.

Ona bu konuyu sorma fırsatım olmadan, "Ama sen bana saygılı bir şekilde sordun ve ben de iyi bir ruh halindeyim. Böylesine canlı bir kadınla konuşma fırsatı bulmam çok nadirdir." diye ekledi.

Bu iltifattan şaşkına dönerek birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. "Uh, teşekkür ederim, yüce efendim."

Gülümseyerek başını sallar. "Bir poludnica gücünü Dadzbog'dan alır. Chors'tan yardım iste. O, Dadzbog'un zıt gücüdür."

Sessizce başımı sallayıp teşekkür ediyorum, ay tanrısından nasıl yardım isteyeceğimi merak ediyorum. Oradan beni duyabilir mi ki? Ama Rod çoktan Magda'nın yanına gelmiş, gülümsemesi kaybolmuş. Ataların ruhunu dışarı çıkmaya ikna ediyor ve ben hemen onun Jacek'inkiyle aynı olduğunu fark ediyorum, solgun ve iri gözlü. Woland'ın bana söylediklerine göre, bu mantıklı. Tüm ataların ruhları aynı amaca sahip olduğuna göre, aynı görünmeleri de şaşırtıcı değil.

"Hoşça kal, Jaga," diyor Rod ve ortadan kayboluyor. Ürkütücü küçük kuş itaatkar bir şekilde parmağına konuyor.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktığımda, birkaç gün önceki adet dönemim için gerçekten minnettarım. Uykusuz gecelerimi telafi etmek için yatakta yeterince zaman geçirdim.

Bu gece de dinlenemeyeceğimi zaten biliyorum.

Gökyüzü açık, Chors tam tepemizde parlak bir hilal şeklinde. Orada bir tanrı gibi görünmüyor, sadece ay gibi, tıpkı Dadzbog'un tanrısal bir varlık gibi görünmemesi gibi. Nasıl işlediğini tam olarak bilmiyorum. Bu tanrılar gerçekten gökyüzünde mi, her gün zorlu bir yolculuk mu yapıyorlar? Pek tanrısal bir şey gibi gelmiyor. Daha çok görevlerinin hizmetkarları gibiler.

Tanrıyı bir ölümlüyle konuşmaya davet etmenin nasıl olduğunu anlatan bir hikaye hatırlamaya çalışıyorum.

Bir hikayede, Nawie'ye girmek isteyen bir kadına, Chors'u günlerce takip etmesi söylenir, ta ki Chors onu büyük bir göle götürene kadar. Orada, Chors suya dalmak üzereyken kadından onu da yanında götürmesini ister. Chors bunu yapar ve ikisi su yoluyla Nawie'ye girerler. Hikayede Chors hem gökyüzündeki ay hem de bir adamdır.

Yakınlarda göl yok, sadece nehrimiz var. Onu çağırmak için suyun gerekli olup olmadığından bile emin değilim, ama nehir kıyısı da diğer yerler kadar iyi bir yer gibi görünüyor. Bahçemde bir tanrı ile konuşmaktan çekiniyorum. Biri duyarsa, delirdiğimi ya da daha kötüsü, büyücülükle uğraştığımı düşünecektir.

Bu da bana, büyü yapma vaktimin geldiğini hatırlatıyor. Ama bu gece değil.

Nehre doğru yürürken, ay gökyüzünde beni takip ediyor gibi görünüyor, hep tam üstümde kalıyor. Chors hakkındaki masalları düşünüyorum. Bunlardan birine göre, Perun ışık yaratması için oğlu Dadzbog'u gökyüzüne gönderdikten sonra, Weles kıskançlık duydu ve kendisi de bir oğul yarattı. Nawie'nin durgun, karanlık sularından doğan Chors solgun ve ciddi biriydi.

Weles onu Dadzbog'u takip edip topraklara ışık saçması için gökyüzüne gönderdi, ama Dadzbog rekabetten nefret ediyordu. Chors'u gökyüzünden itti ve on beş gün boyunca yemek yemesini yasakladı, bu da ayın neden yarım ay boyunca küçüldüğünü açıklıyor — çünkü yemek yiyemiyor. Ayrıca Dadzbog'un öfkesinden kaçınmak için sadece geceleri ortaya çıkmasının nedeni de budur.

Başka bir efsaneye göre kurtlar Chors'tan nefret ederler ve o parlak ve dolunay olduğunda ona ulurlar ve onu kovalarlar, her gece bir parça ısırırlar, ta ki o küçülüp sonunda Nawie'nin sularından yeniden doğana kadar.

Hangi efsanenin doğru olduğunu veya herhangi birinin doğru olup olmadığını bilmiyorum, ama ikisi de ağzımda hoş olmayan bir tat bırakıyor. Çok acımasızlar. Chors böyle bir kaderi hak etmek için ne yaptı ki? Efsaneler bununla ilgili hiçbir şey söylemiyor, onu sadece her gece kara gökyüzünde seyahat eden üzgün, zayıf bir adam olarak tanımlıyorlar.

Her zaman hor görülür ve yalnızdır, ama yine de ölümlülere yardım eder. O olmasaydı, geceler sonsuz derecede daha karanlık ve korkutucu olurdu.

Nehir kenarında, Woland'ın beni yıkanırken izlediği düz taşın üzerine oturuyorum. Bir süre sadece bakıp nefes alıyorum, suyun sessiz mırıltısını dinliyorum, dilimde serin, nemli havanın tadını alıyorum. Burası her zaman çok ferah, sanki hava nehir tarafından arındırılmış gibi.

Hazır olduğumda, başımı geriye atıp gümüş hilale doğrudan bakıyorum. Üzerimde beliriyor, uzak ama çok parlak. Gözlerimi kısarak ayda adamı görmeye çalışıyorum, ama ne kadar bakarsam bakayım, bir yüz göremiyorum.

Ona nasıl sesleneceğimi bilmiyorum, bu yüzden en basit yoldan başlıyorum. Endişeli ama heyecanlı bir şekilde, içimden "Chors" diye mırıldanıyorum. "Rod, arayacağını söylemişti."

Şaşıyorum, şaşkınlık çılgınlığını zorla bastırıyorum, çünkü sesi tam yanımdan geliyor. Döndüğümde, orada oturmuş, başını eğmiş, zarif avucunu aramızdaki taşa dayamış, bana bakıyor.

Nefes kesici bir güzelliğe sahip.

Saçları koyu ve uzun, yüzünü yumuşak dalgalar halinde çevreliyor. Cildi gümüş tozu kaplı gibi parıltıyor, güzel elmacık kemiklerini ve pürüzsüz alnını vurguluyor. Her şeyi orantılı, zarif, ince, sadece gözleri büyük ve kirpikleri uzun. Parlak gümüş irisler, karanlıkta genişlemiş göz bebeklerini çevreliyor.

Ben ona bakarken, o da beni inceliyor, yüzü ciddi ve biraz melankolik. O kadar yakın oturuyor ki, birazcık kıpırdasam kalçam onun küçük parmağına değecek. Uzun uzuvları rahat bir şekilde düzenlenmiş, zahmetsiz bir zarafet havası yayıyor.

Siyah gömlek ve pantolon giyiyor, her şey gümüş iplikle özenle işlenmiş.

Sesi o kadar melodik ve boğuk ki, hemen daha fazlasını duymak istiyorum. Bu da sonunda beni konuşmaya teşvik ediyor.

"Sen ve Rod birbirinize benzemiyorsunuz."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor, yüzünü kaldırıp Chors yanımda oturmasına rağmen hala gökyüzünde olan ayı izliyor. Sanırım söylediklerim tamamen doğru değil — ikisi de aynı koyu ten rengine sahipler — ama bunun dışında Chors, Rod'un kardeşi gibi görünmüyor.

"Belki de bunun nedeni, onun annesinin bir tanrıça olması, benimkinin ise olmamasıdır. Benim annem sonsuz nehirdir," diyor düşünceli bir şekilde.

Suyun mırıltısı değişir, sesinin ritmine uyum sağlar. Nefesimi tutarım. Nehir akmayı kesmiş gibidir. Şimdi, küçük dalgalar kıyıya vurur, sanki Chors'a uzanıyormuş gibi. Nehir ona dokunmak istiyormuş gibi.

"Su seni seviyor," diye fısıldıyorum, dalgaların kıyıya vurup onu çağırmasını hayranlıkla izlerken.

"Ben sudan doğdum," diyor, gevşek bir elini uzatarak.

Yüzeyden birkaç parlak damla yükselir ve havada ona doğru süzülerek açık avucuna sıçrar. Gülümser.

"Sen buradayken ay nasıl hala gökyüzünde?" diye patlarım, zihnim bu adamın ruhani güzelliği tarafından silinmiş. Ona ne soracağımı unuttum, tek bildiğim, onun izin verdiği sürece onunla birlikte olmak ve sesini dinlemek istediğim.

Bana bakar, nazıkçe gülümser. "Ay ben değilim. Ama ben var olduğum için o da var. O benim gücümün bir yansıması, tıpkı güneşin Dadzbog'un gücünün bir yansıması olduğu gibi."

Anlamıyorum ama yine de başımı sallıyorum ve o, bakışlarını nehirdeki ayın yansımasına çeviriyor.

"Bu doğru mu?" diye soruyorum, bunun hassas bir konu olduğunu bilsem de. "Kurtların seni parçaladığına dair hikayeler?"

Burun kıvrır ve bana aptalmışım gibi bakar. Aniden, çok daha gerçekçi görünür, kaşları hafif alaycı bir eğimle çatılmış, ağzı eğlenerek kıvrılmıştır.

"Tek doğru olan şey, benim kurtlarla koştüğüm ve onların da benimle koştığı," diyor alaycı bir şekilde. "Sana yarısı yenmiş gibi mi görünüyor?"

"Hayır," diyorum savunmacı bir tavırla. "Ama bu, şu anda büyüyor olman nedeniyle. Dolunaydan sonra küçülmüyorsun."

O da bir kez başını sallayarak haklı olduğumu kabul etti. Dilimi ısırdım, ama o zaten beni aptal sanıyordu, o yüzden başka bir soru sormamda bir sakınca yoktu.

"Peki ya Dadzbog'un sana aç kalmanı söylediği kısmı?"

Ağzının köşeleri aşağı iner ve kaşları çatılır. Nehirden daha fazla su yükselir ve açık avucuna düşer. Sanki onu tutmak istermiş gibi yumruğunu sıkar ve ben, bunun ona rahatlık verdiğini düşünürüm. Sanki bir dokunuş gibi.

Su yumruğundan ve ön kolundan aşağı damlıyor, küçük damlalar oturduğumuz taşı karartıyor.

"Bunda biraz doğruluk payı var."

Bir an tereddüt ettim, ama o kadar yalnız, o kadar güzel ve kırılgan görünüyordu ki, onu teselli etme isteği duydum. Islak, soğuk avucunu parmaklarımla kavradım ve hafifçe sıktım. Titredi ve o gümüş rengi, dipsiz gözleriyle bana baktı.

"Teşekkür ederim."

Onu bırakmak istemiyorum ve o da kendini kurtarmıyor. Utanmadan, onun güzelliğini içime çekiyorum, tarif edilemez bir hayranlıkla. Woland ile olan konuşmamın bir kısmı zihnimde yankılanıyor — Weles'i bana öğretilenden çok daha fazlası olarak tanımlaması.

Güzelliği göğsümü acıtan oğluna baktığımda, Woland'ın haklı olduğunu anlıyorum. Bu yaratığın babası, kötü ve karanlık biri olamaz.

Belki de Woland bu gece bana gerçeği söyledi. Belki de tüm ölümlüler sadece Perun'un oyuncaklarıdır ve kimin iyi, kimin korkulması gerektiği konusunda tamamen yanlıyoruzdur.

Chors iç çekip elini çekiyor. Ben de elimi kucağıma bırakıp gözlerimi kırpıştırarak sersemliğimden uyanıyorum.

"Özür dilerim," diyorum. "Sana bakmak çok keyifli."

O hafifçe gülümsüyor. "Üzülme. Biliyorsun, pek çok insan beni izlemiyor. Ne tür bir yardıma ihtiyacın var?"

"Ah, tabii." Dağınık düşüncelerimi toparlamak için başka yere bakıyorum. "Şey, köyümüzün tarlalarında bir poludnica var. Şimdiden iki kişiyi öldürdü, beni de neredeyse öldürüyordu, ve ben onunla başa çıkmak istiyorum. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Gülüyor, yumuşak, boğuk sesi kıyıya çarpan dalgaların üzerinde süzülüyor, bana yaklaşmak için sabırsızlanıyor. Utançla yanağımı kaşıyorum, bu sefer ne aptalca bir şey söyledim diye merak ediyorum.

"Şeytanın oyununu oynuyorsun ve *benden* yardım mı istiyorsun?" Chors inanılmaz bir eğlenceyle diyor. "Cesursun sen."

"Rod yardım edebileceğini söyledi," diye mırıldanıyorum, kucağında sıkıca tuttuğum ellerime bakarak.

Şakanın neresi komik, anlamıyorum. Bu da ölümlülerin bilmediği şeylerden biri olmalı. Belki Chors ve Woland bir şekilde bağlantılıdır, ama nasıl olduğunu anlayamıyorum, çünkü Woland'ın şeytan olduğu dışında onunla ilgili hiçbir hikaye bilmiyorum.

Ve şeytanın adı anılmaması gerektiği için, onunla ilgili hikayeler de anlatılmaz.

Chors başını sallar, dudaklarında bir gülümseme belirir. Elmacık kemikleri bu hareketle parlar.

"Beni güldürdüğün için sana yardım edeceğim," diyor. "Sol elini ver."

Tereddüt ediyorum ama dediğini yapıyorum. Bileğimi zarar vermekten korkar gibi nazikçe kavrar ve avucumu iç tarafı yukarı bakacak şekilde çevirir. Tek parmağını bileğimin tam ortasına koyar ve bastırır. Orası soğuk ve karıncalanır, elim onun elinde seğirir ama çekilmiyorum.

"Bitti," diyor yumuşak bir sesle, parmağını çekerek.

Daha önce sadece temiz bir cilt olan yerde, şimdi üç küçük yıldızla çevrili gümüş rengi bir hilal şekli var. Tıpkı onun yüzü gibi parıldıyor ve ben avucumu yavaşça çevirerek bu parlaklığa hayranlıkla bakıyorum.

"Artık poludnica güneşin gücünü kullanarak sana zarar veremez," diyor. "Ay gökyüzüne çıkana kadar onu tut. Işığım Dadzbog'u ondan uzaklaştıracak. Artık zararsız olacak."

Onu o kadar uzun süre tutabileceğimden hala emin değilim, ama en azından artık beni yakamayacak. Bununla başa çıkabilirim. Onu gerçekten sonsuza kadar yok edebilirim.

"Teşekkür ederim," diyorum hayretle, güzel sembolder gözlerimi ayırarak. "Çok cömertsin."

Chors burun kıvrır, gözlerinde bir anlığına şakacı kıvılcımlar belirir. "Bana teşekkür etme. Bunun yerine, o senin üzerindeki işaretimi gördüğünde nasıl tepki vereceğini Sana veda, Jaga."

Gümüş rengi bir sis patlamasıyla ortadan kaybolur ve ben, aniden tedirgin bir şekilde gözlerimi kırıştırırım. İşarete tekrar bakarım ve deneme amaçlı başparmağımla ovuştururum. Hiçbir şekilde çıkmaz, en ufak bir iz bile kalmaz. Sanki derime kazınmış gibidir.

Ve şimdi Chors'un gerçekten bana yardım etmek istediğini mi, yoksa benim sadece anlamadığım ilahi bir oyunun parçası olduğumu mu merak ediyorum.

KIRKINCI BÖLÜM

Yanık

Şafak sökene kadar birkaç saat uyuyorum, sonra sabah Magda'nın cenazesine katılıyorum. Jarota, onların ölümlerinin cesetlerini yakmayı gerektirecek kadar şiddetli olmadığına karar verdiği için, hem Magda hem de Jacek köyün dışındaki mezarlığa gömülüyor.

Kan izi yoksa, onun görüşüne göre ölüm barışçıl demektir. Woland bana komplo kurduğu için, ölülerin upir ya da başka bir şeye dönüşmeyeceğinden emin olamadığım için, her ihtimale karşı bu taze mezarları gözetlemeye karar verdim.

En azından upirlerle başa çıkmak kolaydır. Onların aktif olmadıkları gündüz saatlerinde kalıntılarını kazıp çıkarmanız, upirin kafasını kesip bacaklarının arasına koymanız yeterlidir. Böylece sonsuza kadar orada kalırlar ve insanların kanını emmek için dışarı çıkamazlar.

Cenazeye çok az kişi katılır, çünkü herkes tarlalarda, öğleden önce olabildiğince çok iş yapmaya çalışmaktadır. Güneş sıcak ve parlaktır, hava hasat için mükemmeldir.

İda burada değil. İki kez baktığım için biliyorum, ama bu şaşırtıcı değil. Muhtemelen Janek'in tarlasında, herkesle birlikte hasat yapıyordur. Normalde bu sıcakta dışarı çıkmak zorunda olmayan küçük çocuklar ve yaşlılar bile şafaktan beri tarlada çalışıyorlar.

Jacek ve Magda'nın komşularından ve toprakları olmadığı için gelen diğer köylülerden birkaçına başımı sallayarak selam veriyorum. Marangoz Sobiemir bana el sallarken, karısı Milka dört çocuğunu köye giden yolda sürüyor.

Beni selamladığında, yüzümü zorlukla kontrol ediyorum, çünkü karısının Kupala'da Jarota'yı emdiği görüntü hala zihnimde canlı. Yine de, bu durum herhangi bir zarara yol açmamış gibi görünüyor. Karı koca arasında herhangi bir anlaşmazlık varsa, bu evlerinin mahremiyetinde yaşanmış.

"İyi günler, fısıldayan," diyor, biz onun ailesini patikada takip ederken. "Sana uğramak istiyordum. İçeri girip atölyemdeki tahta kurdu korumasını yenilemek için vaktin var mı? Czeslawa bir süre önce yapmıştı, ama kulübesi yıkıldığından beri..."

"Tabii ki," diye cevap veriyorum, o sözünü kesince, açıkça öncülüm hakkında kötü konuşmak istemediğini anlıyorum.

Kısa bir süre onun nerede olduğunu ve köyüne sağ salim varıp varmadığını merak ediyorum. Kupala'dan önce şansım ne kadar kötü olursa olsun, o artık gitti ve ben onun yerini aldım, bu yüzden göğsümde bir zafer kıvılcımı parlıyor.

O kaybetti, ben kazandım.

"Karşılığında sana bir tezgah ya da küçük bir masa yapacağım," diye söz verir Sobiemir, gümüş saçlarla bezeli sarı bıyığını çekiştirerek.

Başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim. Yarın uğrayacağım. Bugün yapmam gereken bir iş var ve muhtemelen akşama kadar sürecek."

Eve vardığımda, hazırladığım şeyleri gözden geçirip her şeyin tam olduğundan emin oluyorum. Sinirlerim gergin, evimde volta atıp öğlenin gelmesini bekliyorum. Artık dayanamayacak hale geldiğimde, soğuk ısırgan otu çayı, ip, çekiç ve her biri ön kolum kadar uzun üç kalın, paslı çivi içeren paketimi alıyorum.

Onları kullanma düşüncesi midemi bulandırıyor, ama artık vazgeçemem. Poludnica zaten iki kişiyi öldürdü ve ben Woland'ın yardımını olmadan ondan bir kez ve sonsuza kadar kurtulmaya kararlıyım.

Yola çıkarken tarlalardan dönen insanlarla karşılaşıyorum. Bazıları zorunlu molaya kızgın, bazıları ise rahatlamış görünüyor. Janek'in yaşlı büyükannesini destekleyen Ida'nın yanından geçiyorum, büyükannenin derin kırışıklıklarında ter parıldıyor.

Ida bana bakmıyor bile. Otları bitince geri dönecek mi, yoksa kocasının taleplerine katlanacak mı merak ediyorum.

Darobor karşılaştığım son kişidir. Tarlalara giden yolda durmaktadır. Elini güneşten gözlerini korumak için kullanarak, henüz hasat edilmemiş altın sarısı buğday tarlalarına bakmaktadır. Ben de ona katılıp bakarım. Henüz beyaz giysili birini görmüyorum.

"Tek başına gitmen doğru gelmiyor," diyor, ağzı sıkı. "O kadınları da öldürüyor. Dün sen de olabilirdin."

"Magda ölmek istedi," diyorum, sesim kararlı.

Şu anda onun görevine sadık bir koruyucu olmasını istemiyorum ve onu caydırmazsam kesinlikle bana yardım etmeye çalışacaktır. Darobor'un güvende olmasını istiyorum. O, gerçekten saygı duyduğum ve güvendiğim birkaç kişiden biri, ancak hakkımdaki gerçeği öğrenirse benden nefret edip korkacağından eminim.

Bu yüzden daha da iyi saklanmam gerekiyor.

"Dün güvendedim çünkü tüm gün gölgede kaldım," diye yalan söylüyorum. "Bugün de güvende olacağım. Ve umarım yarın herkes öğlene kadar çalışabilir, ama en şiddetli sıcaklarda çocukların ve yaşlıların evde kalmasını tercih ederim."

Janek'in büyükannesi gibi. O evde, gölgede oturup soğuk bira içiyor olmalı.

Yarın tarlaları dolaşıp, zayıf bünyeli herkesi kontrol etmeye karar verdim. Ve hasta görünen biri olursa, ona eve gitmesini emredeceğim. Kimse fısıldayan adama karşı gelmeye cesaret edemez.

Ama önce, bir poludnica yakalamam gerekiyor.

Kanlı olacak. Kimsenin görmemesini tercih ederim, özellikle de Darobor'un. Parçalanmış bir kolu kesmemi izlemek bir şey. Ama poludnica'ya yaptıklarımı gördüğünde...

"Eve git," diye emrediyorum, gerekenden daha sert bir sesle. "Herkes bugün tarlalardan uzak durmalarını söyle, yarın tehdit ortadan kalkacak. Bana böyle yardım edebilirsin, git ve kimsenin dikkatimi dağıtmadığından emin ol. Ben fısıldayanım, Darobor. Güvende olacağıma söz veriyorum."

Ağzı incelir ve mavi gözlerinde öfke parlar, ama bir an sonra keskin bir şekilde başını sallar.

"Seni rahat bırakayım."

Onun gerçekten gittiğinden emin olduktan sonra balkondaki armut ağacına doğru yola çıkarım.

Paketim ağır değil, ama bana yük oluyor.

Şu anda, beni zorlamaya çalıştığı için Woland'dan nefret ediyorum. Burada olmaktan nefret ediyorum ve bunun sorumlusu o. Evet, poludnica'yı öldüreceğim ve ona hayır demeye devam edeceğim, ama bunun bedeli olacak.

Ağaca tırmanırken içimden homurdanıyorum. Öfkeme odaklanıp yapmam gereken şeyi düşünmemek daha iyi. Öğlen hanımının gece olmadan kaçmasını engellemek zor. Dün olanlardan sonra, onu tek başıma tutmanın işe yaramayacağını biliyorum. O çok güçlü.

Bu yüzden bir plan yaptım, ama tanrılar, bundan nefret ediyorum.

"Gel anneciğine, çirkin kız," diye içimden homurdanıyorum, öfke ve özgüvenimi ortaya çıkarmak için elimden geleni yapıyorum. "Hadi bitirelim şu işi."

Bekliyorum. Chors'un dediği gibi, Dadzbog'un yayılımı gökyüzündeki en yüksek noktaya ulaşıyor ve konumunu kontrol ettiğimde yakıcı ışıyla gözlerimi kamaştırıyor. Dalların arasından bakarken giderek daha da tedirgin oluyorum. Avlanma alanını mı değiştirdi? Woland beni engellemek için onu başka bir yere mi götürdü?

Ne kadar uzun beklersem, o kadar terliyorum, sıkı hasır şapkamın altında başım kaşınıyor. Korkuyorum, ama yapabilseydim, bunu bir an önce hallederdim. Beklemek beni öldürüyor.

Sonunda, uzaktan beyaz bir kanat çırpınışı görüyorum. O yaklaşıyor, şarkısının hafif sesleri sıcak havada dans ediyor.

Kendimi hazırlıyorum. Poludnica aldatıcı bir şekilde yavaş görünüyor, ama şaşırtıcı derecede kısa bir sürede balkona ulaşıyor. Gölgenin ulaşmadığı yerde duruyor ve şarkısı bittiğinde sessizce bana bakıyor. Terli elimle bohçamı sıkıca tutuyorum, ağzına bakıyorum.

Tanrım. Umarım çenesi kapanmaz. Eğer beni ısıırırsa...

Bu düşünce midemi bulandırmadan önce onu kafamdan silip attım. Bunu ertelemek işleri daha da kötüleştirir, bu yüzden ağacın aşağısına kayıyorum, süt beyazı gözleri her hareketimi takip ediyor. Çimlere indiğimde, dikkatlice yaklaşıyorum. Bir adım. Bir adım daha. Güneş tam tepemde ve ağaç çok az gölge yapıyor.

Onun ulaşamayacağı bir yerde durduğumda, yüksek tiz bir sesle özlem dolu bir ses çıkarır.

"Seni bu ıstıraptan kurtaracağım, merak etme," diyorum.

Beklediğimden daha hızlı bir şekilde eliyle bana vurmaya çalışır ve ben geri atlayarak parmaklarından kaçırım. Tırnakları çok uzun değildir ama çok kirli ve cildi morarmıştır. Her türlü hastalıkla dolu olduğuna bahse girerim.

"Dokunma."

Elini tıslayarak geri çeker, gölgenin düştüğü yerlerde cildi daha da soluklaşır. Kolu yer yer hayalet gibi beyazdır.

Çenemi sıkıyorum, dişlerine baktığımda içim korkuyla geriliyor.

Lütfen, beni ısırmasına izin verme.

Boğazımdan çıkmak isteyen cesurca çığlığı bastırarak, ağacın korumasından ayrılıyorum. Tek bir sıçrayışla neredeyse ona ulaşıyorum, ama aniden on adım uzağa gidiyor ve rüzgâr olmamasına rağmen saçları çılgınca dalgalanırken bana tıslıyor.

Ben gölgeye geri çekilmeyi başardığımda, o benim durduğum yere geri geldi, çenesi daha da açılmıştı ve boğazından insanlık dışı, paslı bir çığlık geliyordu.

Boğazından insanlık dışı, paslı bir çığlık geliyordu.

Mide bulandırıcı. Durduğum yerden dilimdeki sarkıntının titrediğini görüyorum.

"Bu işi ikimiz için de zorlaştırıyorsun," diye homurdandım, başka bir saldırıya hazırlık için ayaklarımın üzerinde zıplıyordum.

Ona saldırdım ama o benden kaçtı. Bir an oradaydı, bir an sonra birkaç adım sola kaymış, saçları yüzünü kamçılarken çığlık atıyordu. Bu sefer güvenli bir yere kaçmadım. Ayaklarımı yere sağlam bastım, dişlerimi acı verecek kadar sıktım, o bana saldırırken. Kolları uzanmış, parmakları bükülmüş ve tırmalamaya hazırды.

Çok hızlı hareket ediyor. Üzerime geldiğinde onu yakalamaya çalışıyorum, ama o benim tutuşumdan sıyrılıyor ve tırnakları sol kolumu çiziyor. Acı veren bir sıcaklık cildimi yalıyor ve ben kolumu tutarak ve hırıltıyla nefes alırken ağacın altına sendeleyerek geri çekiliyorum. Acı giderek artıyor, ta ki dizlerimin üzerine çökene kadar, bacaklarım beni taşımayacak kadar zayıflıyor.

Poludnica çığlığını keser ve orada durup beni izler. Sanırım sırtlıyor, ama o ağızla bunu anlamak zor.

"Gülmek için vaktin varken gül," diye tıslıyorum, yarayı görmek için dikkatlice elimi çekiyorum.

Gördüğüm manzara midemi bulandırıyor ve bir an için kusacağımdan korkuyorum. Başka yere bakıyorum ama bu da işe yaramıyor. Nefesim o kadar hızlı ki başım dönüyor ama yine de tekrar bakıyorum, bu iğrenç, korkunç manzaraya alışmaya çalışıyorum.

Kolumda üç derin, tamamen siyah kesik var. Etim sadece yanmamış, tamamen küle dönmüş. Yaralardan acı yayılıyor, kolum uyuşuyor ve görüşüm bulanıklaştığında tekrar tekrar gözlerimi kırpmak zorunda kalıyorum.

Görünüşe göre, Chors'un işareti beni onun dokunuşundan korumuyor. Bunu bana söyleyebilirdi.

Yukarı bakıyorum. Poludnica tiz bir sesle gülüyor, sesi ürkütücü ve hoş olmayan bir ses ve öfkem, korkumu yutan bir ateşe dönüşüyor.

Ben de gülümserim, olabildiğince dişlerimi gösteririm. "Bunu yapmamalıydın."

O, oyun saatindeki küçük bir kız gibi tekrar kıkırdar ve ben ona kükreyerek atlarım. O benden kaçır, ama ben dönerek silah demetimi kalkan gibi tutarım. Dişleri güneşte parlar, çenesinden salya damlar. Ellerini uzatarak bana saldırır. Acı beni sendelettiğinde dişlerimi sıkarak uzaklaşırm.

Yüzümü tırmalamaya çalışır, ben de silahlarımı kullanarak onu engellerim. Silahlar dağılıp, çekiç ve çiviler buğdayların arasına düşer. Umutsuzluğa kapılmam, sadece yeri işaretlerim.

Bu kaltağı yakalayacağım ve Woland'ın beni tekrar kurtarmasına izin vermeyeceğim.

"Evet, hızlısın," diyorum, gözlerimden teri silerek. "Gel bana."

O, acımasız bir çılgılık atarak bana doğru atıldığında, ben yerimde durdum. Yine yüzüme nişan aldı ve ben son anda eğildim, başımla onun karnına çarptım. Çılgılığı bir nefesle sona erdi ve ikimiz de buğdayların üzerine düştük.

Ama dünden farklı olarak, o yüzüstü yatıyor ve ben onun ellerini tutacak vaktim yok.

Her şey bir anda olur. Çılgın ağzı sırtıarak kıvrılır ve süt beyazı gözleri kırmızı bir sisle kaplanır.

Parmaklarını yaralarımına batırır.

Acıdan uluyorum ve yanıma yığılıyorum, kendimi korumak için top gibi kıvrılıyorum. Sıcak bir acı koluma saplanıyor, ısı o kadar yakıcı ki, sanki canlı ateş gibi. Ölüyorum. Sadece kolum değil, her şeyim acıyor, sanki her kalp atışında yaralardan geri kalan vücuda nekroz ve çürüme yayılıyor.

Ağrı zihnimi parçalıyor, vücudum parlak bir şekilde yanıyor, sanki diri diri yanıyormuşum gibi. Bakmaya cesaret edemiyorum, gözlerimi açmaya cesaret edemiyorum, çünkü derimin ve kaslarımın parçalandığını göreceğime eminim. Sanki etim kemiklerimden kopuyormuş gibi acıyor.

Acı o kadar saf ki, her şeyi yok ediyor. Bu sonsuz ıstıraba gömülebilirim, sonsuza kadar bu acıyla yaşayabilirim, tüm vücudum yanıp kül olana kadar, geriye sadece sonsuz bir yanık kalana kadar.

Ama henüz ölmedim. Sahip olduğumu bilmediğim bir irade gücüyle, akılsız acıdan kurtulup gerçekliğe geri dönüyorum.

Birkaç saniye fazla sürmemiş olabilir, ama artık damgalandım.

Bu tür bir acı ruha zarar veriyor olmalı.

Bilincime geri döndüğümde, sert bir şey yanağıma batıyor. Zamanın olmadığını biliyorum, bu yüzden inleyerek yuvarlanıyorum ve onun pençelerinin bir başka kesikinden zar zor kaçınıyorum.

Ama ayağa kalkacak ya da tekrar yuvarlanacak kadar güçsüzüm. Ve o çok hızlı.

Nefes nefese, üzerime çömeldi, pembe sıcak tükürük damlacıkları göğüslerime damlayıp elbisemi yakıyordu. Damladıkları anda tısladım, her biri küçük bir patlama gibiydi

ama yine de sol kolumu yiyip bitiren çürümüş, cızırtılı alevin yanında hiçbir şey.

Poludnica ellerini yüksekçe kaldırır ve kıkırdar. Çaresiz bir öfke içimi kaplar, ama onu ne kadar zorlasam da, o yerinde kalır. Durum vahim görünüyor.

Woland'dan hiçbir iz yok.

Kalbim acı ve öfkeyle çarpıyor, onu üzerinden atmak için yuvarlanıyorum, ama yanlış yönü seçiyorum. Sola yuvarlanmaya çalıştığımda, acı yüzünden bir anlığına görüşüm kararıyor. Sonra kendime geliyorum, ama çok daha zayıfım, sıkılmış dişlerimden sürekli düşük bir inilti çıkıyor. Bies başını eğmiş, üstümde oturuyor. Konuşamıyor, ama ne demek istediğini anlıyorum.

Sevinçten kıkırdıyor.

Sağ kolumu başımın üzerine uzatıp, ateşli bir şekilde buğdayları arıyorum. O şey vardı, biliyorum. Buralarda bir yerde olmalı.

Poludnica saldırıyormuş gibi yapar, parmakları yüzüme doğru uçar. Ben geri çekildiğimde, kıkırdar ve parmaklarını tekrar kaldırır, alaycı bir şekilde hareket ettirir. Etrafımdaki buğdaylar hışırda. Arayıp duruyorum, elimle ulaşabildiğim

kadar uzağa uzanıyorum, ama hiçbir şey yok. Sadece kuru, kabuklu toprak ve sert saplar var. Poludnica bir saldırı daha yapıyormuş gibi yapıyor ve boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. Bulamıyorum. Her neyse, yanağımın altındaki o sert şey, ondan çok uzağa yuvarlanmış olmalıyım. Kendimi kurtaramam.

Parmaklarını yüzüme sokacak.

gözlerim ve beynim
kaynıyor. "Woland,"
diye boğuk bir sesle
söylüyorum.

Dün Chors'un adını çağırdığımda hemen geldi. Bu işe yarayacaktır. Umutla dolu kalbimle bekliyorum. Gelecektir. Elbette gelecektir. Beni kurtaracaktır, çünkü ben kaybedilemeyecek kadar önemliyim.

Poludnica yavaşça başını kaldırır ve ben rahat bir nefes alırım, onu görmüş olacağına eminim. Bir saniye içinde onu benden uzaklaştırır. Beni iyileştirir.

Kafasını sola ve sağa çevirir, yine kıkırdar ve başını yana eğerek bana bakar. Daha fazla kaynar tükürük üzerime damlar ve alaycı bir acıma sesiyle başka bir ses çıkarır ve yanağımdaki ıslaklığı siler. Bir gözyaşı.

Dokunuşu yakıyor ve ben çılgık atıp debeleniyorum, ama o kadar zayıf bir kız için şaşırtıcı derecede güçlü.

Hâlâ sağ elimle buğdayları okşuyorum, saplarını kavırıyor, parmaklarımı gevşek toprağa gömüyorum. Sol kolum yanımda işe yaramaz bir şekilde duruyor. Keşke onu kesebilseydim. Daha az acırdı.

Poludnica başını sallar ve sonra şarkısı tekrar başlar, net ve yüksek sesle, tatlı bir kadın sesiyle söylenir. Ağzı hareket etmez, bana eğildiğinde gördüğüm dili ve dilimciği hareket etmez.

Uyu sevgilim, ben de

Tüm kabusları alnından sileceğim.

Yine etrafına bakınıyor, sanki gösteriş yapmak için, sonra bana bakıyor. Boğazından şarkıyla çelişen boğuk bir kahkaha çıkıyor.

Sonunda anlıyorum. Woland burada değil. Gelmeyecek.

Yüzümdeki çaresizlik ve acıyı görünce bir kez başını sallar. Parmaklarım son bir çaresiz girişimde yana doğru sıçrar ve soğuk demire dokunur.

Tanrım.

Şarkı yükselir, ses seviyesi artar, notalar baştan çıkarıcı bir tutkuyla çiçek açar. Bu bir baştan çıkarıcının şarkısı ve ben onu dünyadaki her şeyden daha çok nefret ediyorum. Bu lanetli melodinin benim cenaze marşım olmasına izin vermemek için her şeyi yaparım.

Uyu sevgilim, göğsümde, Sana

huzurlu bir dinlenme sunayım.

Öfke damarlarımdan akıyor, ama bu öfke ona yönelik değil. Beni zorlayıp sonra terk eden Woland'a öfkeliyim. Daha da fazlası, şiddetli bir şekilde ölenleri lanetleyen tanrılardan nefret ediyorum, sanki korkunç bir ölüm yeterince ceza değilmiş gibi.

En çok da, buraya geldiğim için kendime kızgınım. Daha iyisini yapabilirim.

Kıtanın sonu tekrar edilmiyor. Sessizlik hakim, rüzgâr bile buğdayları hışırdatmıyor. Poludnica gökyüzüne bakıyor, kollarını kaldırıyor, sanki Dadzbog'a tapınıyormuş gibi.

Kollarını indirdiğinde, parmaklarını bıçak gibi kıvrarak yüzüme doğru uzatır. Oyun zamanı bitti.

Yerden kalın çiviği alıp gözüne saplarım.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Sessizlik

Bu çığlık şimdiye kadarki en kötüsü. Benden düşene kadar çırpınıyor ve ben dişlerimi sıkıp, dizlerimin üzerine çökerek acı içinde inliyorum. Sol kolum kullanılamaz durumda, bu yüzden sağ elimle çılgınca arıyorum. O fark etmiyor ve çığlıkları gittikçe daha tiz hale gelirken yerde yuvarlanmaya devam ediyor.

Sonunda başka bir çivi buluyorum. Ve sonra, çekicimi.

Görüşümde siyah noktalar dans ediyor ve defalarca gözlerimi kırptıyorum ama bu onları ortadan kaldırmıyor. Derin nefes alıp, dengesiz vücuduma biraz güç vermeye çalışıyorum. O kadar çok titriyorum ki, çekiç elimden düşüyor. Çok ağır.

Ona donuk bir şekilde bakıyorum.

Doğru. Tek elle çekiç ve çivi kullanamam.

Çiviği kavrar ve ayağa kalkmaya çalışırım. Dünya etrafımda sallanıyor ve ben eğilip derin, sakinleştirici nefesler alıyorum.

Şimdi pes edemem. Devam etmeliyim.

Bir dakika sonra, poludnica'nın yanına birkaç adım atacak kadar dengemi buluyorum. Çırpınan, ciyaklayan bies'in yanına diz çöküyorum ve o karnının üstüne döndüğünde üstüne tırmanıyorum.

Üstünde olduğumu hissedince hareketsiz kalır. Boğazından acınası bir inilti yükselir.

"Kıpırdama, acı geçecek," diye yalan söylüyorum, sesim o kadar kısık ki, fısıltıdan biraz daha yüksek.

Ama beni duyuyor. Sağ elini tutup göğsünün altından çekince direnmiyor, inlemeleri daha da yükseliyor, yalvarırcasına. Avucunu kuru zemine, buğday saplarının arasına koyduğumda kıpırdamıyor.

Çivin ucunu avucunun ortasına hizaladığımda, sessiz kalır.

Sağ elimle tüm ağırlığımı vererek bastırıyorum. Çivi avucunu delip toprağa giriyor. O kadar yüksek sesle çığlık atıyor ki kulaklarım patlıyor, ama çivi kuru, gevşek tabakayı geçip yoğun tabakaya giriyor ve ilerlemeye devam ediyor. Çivi tamamen geçene kadar tüm gücümle bastırıp bastırıyorum. Avucunu sabit tutacak kadar uzun.

Çığlık atıyor ve bana karşı direniyor, ama avucunu çekmeye çalışmıyor. Sanırım acı çok fazla.

Kapana kısıldı. Ben kazandım.

Rahat bir nefes alıp sırtına oturuyorum, kurumuş dudaklarımı yalıyorum. Sol tarafımda acı yayılıyor, görüşümde siyah noktalar belirliyor, ama henüz bitmediğini biliyorum.

Dadz bog gökyüzünde yüksekte. Geceye saatler var.

"Şimdi bekleyeceğiz," diyorum poludnica'ya, yaralı bir hayvan gibi yumuşak bir şekilde inleyen, yenilmiş, ağırlığının altında yatan poludnica'ya.

Şişem nereye yuvarlandı acaba? Boğazım kurudu, vücudum güçsüz ve şapkam kayboldu. Soğuk bir içecek için canım çekiyor. Kendimi gölgeleyecek veya içecek bir şey olmadan saatlerce burada oturmak düşüncesi dayanılmaz.

Ama eve gidemem, hatta taşınamam bile. Ben gidersem onu tek bir çivi bile tutamaz. Perun aşkına, neredeyse ölüyordum. Bu işi sonuna kadar götüreceğim.

Yine de, şapka ve su olmadan gölgesiz bir tarlada oturmak çok tehlikeli geliyor. Tam da insanları uyardığım şey bu. Sıcaklığın ne kadar ölümcül olabileceğini biliyorum, özellikle de şu anda yaralıyken.

Ama başladığım işi her zaman bitiririm.

Yerleşip, çığlık atmamak için dişlerimi gittikçe daha sıkı sıkıyorum. Yemin ederim, her nefes alışımında acı daha da şiddetleniyor. Yaralarım kavurucu bir sıcaklıkla zonkluyor ve güneş ışığı koluma düştüğünde daha da kötüleşiyor. Yanmış cilde dokunmadan onu kapalı tutmaya çalışıyorum. Ona bakmıyorum bile. Bakarsam, midemde kalan az miktardaki suyu bile kusabilirim.

Sanırım bu, şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şey.

Ama tüm bunlara rağmen, yarı delirmiş bir halde içimden gülüyorum. Güneşin sıcağı beni şimdi öldürürse, bu yüzyılın en büyük şakası olur. Tam burada bir poludnica var ve o bana güçleriyle zarar veremiyor, ama yine de onun neden olduğu şeyden ölebilirim, sadece yavaşça. Woland bu ironiyi takdir eder mi acaba?

Neden gelmedi?

Zaman, güneşin gökyüzünde acı verici derecede yavaş ilerleyişiyle işaretlenerek geçiyor. Uyanıklık ve rüya arasında bir yerde sürükleniyorum, parlak ışık gözlerimi yakıyor, poludnica'nın inlemeleri kulaklarıma solucanlar gibi giriyor. Acı, kalp atışlarımla aynı ritimde atıyor. Zayıf, güçlü, zayıf, güçlü...

Günün sonunda bana ne olacağına dair kesin bilgi yavaşça zihnime sızıyor ve ben onu uzaklaştırıyorum. Şimdi değil. Başka bir şey düşün.

Zaman hiç bu kadar yavaş akmamıştı. Belki de onu yönetmenin sırrı budur. İşkence, sıcaklık ve kömürleşme.

Bu sırrı öğrenemeyeceğim için üzgünüm. Ya da karşılığında onu memnun edemeyeceğim için.

Düşünceler zihnimde dönüp duruyor, bazıları net, bazıları o kadar geçici ki, düşünür düşünmez unutuyorum.

Woland şimdi beni kurtarmaya gelse, muhtemelen pes ederdim. Bu büyük bir rahatlama olurdu.

Gün nihayet öğleden sonraya doğru ilerlediğinde, poludnica kıpırdanmaya başlar, inlemeleri daha da çaresiz hale gelir. Zayıf bir şekilde çırpınır ve ben yorgunluktan sallanmama rağmen onun üzerinde kalmayı başarıyorum. Zor, ama onun direnmesinden dolayı değil. Beni itecek kadar güçsüz.

Zor çünkü neden onun üzerinde oturduğumu sürekli unutuyorum. Bunun ne anlamı var ki? Bir an için hatırlıyorum, sonra unutuyorum ve tekrar hatırlamak için çok uğraşmam gerekiyor. Sadece bunun önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden kalıyorum.

Ama keşke onun yanına uzanıp, neden o şarkıyı söylediğini sorabilsem. Çenesinden kanlı tükürüğünü silip, sonunda huzur bulacağına söz vermek istiyorum.

İki insanın birlikte yola çıkması çok garip bir şey. Belki yolda el ele tutuşuruz.

Ona hiçbir şey söylemiyorum. O giderek zayıflarken, ben sessiz ve hissiz bir şekilde onun üzerinde oturuyorum. Güneş ufka yaklaşıp gökyüzünü altın ve pembe renklere boyadığında, o hareketsiz kalıyor ve bastırılmaz bir acının ince, tiz sesini çıkarıyor.

Seninle şarkı söyledim, küçüğüm. Keşke yapabilseydim.

Boğazım sanki içine kuru kum dökülmüş gibi hissediyorum. Kolum çok kötü bir şekilde uyuşmuş durumda. Czesława'yı kovduğuma göre şimdi kim kesecek acaba? Darobor benim için yapar mı?

Vücudum ağırlıksız ve kopuk hale geliyor. Artık pek bir şey hissetmiyorum, acıyı bile. Düşüncelerim derimden, kalbimden, bedenimden daha gerçek hale geliyor. Sanki bu fani bedeni terk etmeye hazırlanıyormuşum gibi. Zihnim özgürlüğe doğru koşuyor. Neredeyse bağlarım kopmuş durumda.

Fiziksel duyumlar çok uzaklardan geliyor ve sanki başka birine aitmiş gibi hissediyorum.

Kalbimin atışı çok garip. Sanki bir ritim belirleyemiyor gibi. Thu-thump, thump, thu-thu-thump...

Ya da belki kolumu kesmek için çok geç, diye düşünüyorum, kanımın yavaşlayan nabzında atan, bariz ve durdurulamaz gerçeği kabul ederek. Nekrotik, yanmış hastalık damarlarımda, vücudumun içinde yayılıyor. Belki kurtarılamam.

Ezici sıcaklık sonunda azalıyor. Derin bir soğukluk mideye yerleşiyor ve dışarıya doğru yayılıyor. Bunu memnuniyetle karşılıyorum. Çok rahatlatıcı.

Woland beni gördüğünde ne hissedecek acaba? Umarım biraz olsun üzülür. Beni bir insan olarak değil, sadece yürüttüğü savaşta bir araç olarak gördüğünü biliyorum.

Nefesim hızlanıyor, sığlaşıyor, hava çok sıcak, soğuyan bedenime derinlemesine giremiyor. Yeterince nefes alamıyorum. Bu bir rahatlama.

Yine de, onun için birazcık bile olsa önemli olduğumu umuyorum. Belki de, benim sonsuza dek gittiğimi fark ettiğinde birkaç dakika üzülecek kadar. Bir aracı kaybettiği için değil, beni kaybettiği için.

Nefes nefeseyim. Ciğerlerim havayı içeri almıyor.

Ama o zaman, ben gitmeyeceğim. Nawie'de olacağım. Wiosna, bu kadar aptalca öldüğüm için kulaklarımı çekecek. Sabırsızlanıyorum.

Göğsümdeki bir şey yerleşiyor ve rahatlıyor. İçim sessiz. Çok sessiz.

Ay doğuda yükseliyor.

Poludnica sessiz. Onun üzerine yığılmış durumdayım, kalbim atmıyor, ama yine de buradayım. Gözlerim yanıyor, ama yine de görüyorlar. Kulaklarım uzaklardan gelen bir kükremeye benzer bir ses duyuyor.

Aniden, avucumun iç kısmındaki Chors'un işareti, gece nehrindeki su gibi serin ve huzurlu bir şekilde atmaya başlar. Elim kaldırıp bakmaya çalışıyorum, ama

. Ben sadece bedenime hapsolmuş bir zihnim. Ve her zaman çok itaatkar olan bedenim, kontrolümü reddediyor.

Yine de her şeyi hissediyorum. İçimdeki hastalığı hissediyorum. Her yerimde, organlarımda yerleşen ve her damarın dibine çamur gibi çöken küçük siyah parçacıklar var. Her şey çok hareketsiz. Çok sessiz.

Gürültü şimdi daha yüksek. Avucumdaki iz artık acıtmıyor.

Gözlerimi kırpmaya çalışıyorum, ama tabii ki gözlerim dinlemiyor. Yanıyor ve yanıyor, gözlerimin köşelerinde yaşlar birikiyor, ama en azından görüyorum.

Poludnica'nın altımda toza dönüştüğünü görüyorum. Öne doğru eğiliyorum, yüzüm yere basıyor. Nefes alsaydım, ciğerlerimi onun tozuyla doldururdum.

Varlığım inceliyor, özgürleşiyor. Ayrılma ve uçma çağrısı hissediyorum. Her şeyi yukarıdan görme çağrısı. Dünyayı görme çağrısı. Tüm dünyaları.

Yine de emin değilim. Gitmeli miyim? Ya da belki kalmaya değer bir şey hala var mı?

Dün olmuş gibi net bir anı gözümün önüne geliyor. On iki yaşındaki küçük Jaga, kanlı elleriyle kurban bıçağının sapını sıkıca tutuyor. Ne kadar korkmuş.

Keşke onu koruyabilseydim. Gürültü kesildi ve etrafımı sessizlik sardı. Kulaklarım çalışmıyor mu acaba? O ses neydi ki? Ama gözlerim hala açık, hiçbir şey hissetmiyorum. Hâlâ bedenimin içindeyim, bu yüzden biri beni sertçe sırt üstü çevirdiğinde, yerin uzaklaştığını, gökyüzünün görünüyor.

Ve sonra bu gökyüzü değil. Woland üstümde duruyor, yüzü keder ve korkuyla dolu. Kendisine hiç benzemiyor, gülmek istiyorum.

Bir şey söylüyor ama onu duyamıyorum. İnanılmaz bir çaresizlikle bunu tekrar tekrar söylüyor. Gözleri çok geniş ve duygu dolu, ama serin ve hoş bir şekilde. Güneşin ısısı gibi değil. Son birkaç saattir beni parçalayan acı gibi değil.

Gözlerindeki sıcaklık iyi ve rahatlatıcı, ona minnettarlığımı göstermek için gülümsemek istiyorum. Son göreceğim şeyin onun yüzü olduğu için minnettarım.

O kadar ifade dolu ki. Bazen benim yanımda takındığı tarafsız maske tamamen kaybolmuş. O maske olmadan çok etkileyici. Chors'tan bile daha güzel.

İfadesi değişiyor, keder kayboluyor ve daha içgüdüsel bir şey ortaya çıkıyor.

Korkusunun öfkeye dönüştüğü anı tam olarak görüyorum. Umutsuzluk buharlaşıyor, yerini kararlılık alıyor. Dolgun dudakları düz bir çizgiye dönüşüyor, gözleri odaklanarak daralıyor, altın rengi gözlerinde öfke dönüyor. İki elini de başıma koyuyor, ama dokunuşunu hissetmiyorum.

Ve sonra hissediyorum.

Binlerce parçaya ayrılıyorum, şimdiye kadar hissettiğim hiçbir acıdan daha büyük bir ıstırap içinde parçalanıyorum.

Vücudum parçalanır ve ben çoklu bir varlık haline gelirim, parçalarım yırtılır, yırtılır ve yırtılır, ama hepsi kalın, nabız gibi atan acımasız ıstırap kordonlarıyla birbirine bağlıdır. Geri sıçrarlar ve vücudumun şeklini alırlar. Her parçacık çok küçüktür. Birbirine değdiği her yer imkansız bir acı ile yanar.

Ben ateşle dikilmiş, karmaşık bir işkence yamasıyım. Ama parçalar birbirine uymuyor ve ben tekrar parçalanıyorum, kanlı parçalardan oluşan bir sis haline geliyorum, tekrar bir araya getiriliyorum, ama uymuyor, çığlık atıyorum ama boğazım yok, ağlıyorum ama gözlerim yok.

Bu defalarca tekrar ediyor, parçalanıp yeniden düzenleniyorum ve bedenimi bir arada tutan yapıştırıcı acı. Kaç kez olduğunu sayamıyorum. Bu sonsuzluk gibi. Asla bitmeyecek, asla azalmayacak bir işkence. Acıya batıyorum, boğuluyorum, dalıyorum.

Bütün olduğum kısa anlarda sesler bana ulaşıyor. Bunlar kelimeler ve onları anlamam gerek, ama anlamıyorum.

"Biraz daha."

"Cesur kız." "Seni kurtaracağım."

Bir bedenim olsaydı ve bu tür bir acı hissetseydim, bilincimi kaybeder ya da ölürdüm. Ama ben zaten öldüm. Gidecek başka yer yok. Acıdan başka hissedecek bir şey yok.

Her şey kırmızı, dünya kana bulanmış ve bu benim kanım, tarlaları boğan bir kan seli. Yine parçalanıp dikiliyorum. Yine parçalar birbirine uymuyor.

Yine. Yine. Yine.

"Neredeyse vardın."

"Sana ben bakacağım."

"Benim için yaşa."

Nefes nefese gözlerimi açıyorum. Hava ciğerlerime rahatsız edici, istenmeyen bir şekilde giriyor, bu yüzden öksürüyorum ve öksürüyorum, birinin eli sırtımda, vücudu

benimkine dolanıyor. Öksürüğümde boğuluyorum ve sonra bir nefes daha almak zorunda kalıyorum, ve bu da ilk nefesim gibi acıtıyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve ağrıyorlar, yumruklarımı sıkıyorum ve onlar da ağrıyla karşılık veriyorlar. Ama eskisi gibi değil. Bu ağrı önemsiz bir şey.

"Sakin ol. Küçük nefesler al. Sakin ol."

Sözler basit ve onları anladığımı fark ediyorum. Aklım çalışıyor gibi görünüyor. Yavaşça gözlerimi biraz açıyorum. Karanlık, ama mum ışığı gibi altın rengi bir parıltı bizi çevreliyor. Ellerimin durduğu kucağıma bakıyorum. Parmaklarımı kıpırdatıyorum ve her iki elim de tepki veriyor. Sağlamım.

Bir sonraki nefes biraz daha az acıtıyor. Bir sonraki de öyle. Kısa süre sonra, sürekli nefes alıyorum, kalbim göğsümde güçlü ve düzenli bir şekilde atıyor.

Başım bile dönmüyor.

"İşte. Beni duyabiliyor musun? Görebiliyor musun?"

Yavaşça başımı kaldırıyorum. Woland'ın kucağında oturuyorum, başım göğsüne yaslanmış, kolları beni sarmış. O yerde oturuyor ve biz onun gölgeleri arasında saklanmıyoruz. Buğday tarlasındayız ve ay gökyüzünde çok yüksekte.

Altın rengi ve sıcak ışık saçan bir dizi aydınlık küre bizi çevreliyor. Bizi uzaktan gören biri olsa, bir hayalet gibi görüneceğimizi hayal ediyorum.

"Ne kadar süre öldü kaldım?" diye soruyorum, sesim o kadar kısık ki, hemen tekrar öksürüyorum.

Öksürmekten göğsüm ağrıyor. Her şey... hassas geliyor. Kabuk altında yeni bir deri gibi.

"Çok uzun değil."

Yukarı bakıyorum. Yüzü tamamen ifadesiz, maskesini sıkıca takmış. Onu maskesiz, acı içinde gördüğümün bulanık bir hatırası var... Ama bu hatıra bulanık ve kısa sürede zihnimden akıp gidiyor, tıpkı avuçlarımdan su akıp gitmesi gibi, ne kadar tutmaya çalışırsam o kadar hızlı akıyor.

Bu yüzden unutuyorum. Belki de bir

rüyaydı. "Gelmedin."

Bu sefer sesim daha emin, ama boğazım hala yanıyor. Sanki ses tellerim konuşmaya alışkın değilmiş gibi. Belki de öyledir. Belki de beni yeniden yarattı. Sol koluma uzanıyorum ve parmaklarımın altında sadece pürüzsüz, sağlıklı bir cilt var.

Çıplak olduğumu fark ediyorum.

"Savaştaydım," diyor dişlerini sıkarak. "Senin öldüğünü hissettiğim anda geldim."

"Oh."

Bir an sessiz kalıyorum, düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum, ama düşüncelerim kaygan. Sanki zihnim de yeniden doğmuş gibi. Sanki yeniden düşünmeyi öğrenmesi gerekiyormuş gibi. Sonunda, konuşacak kadar net bir düşünce geliyor aklıma.

Bir keresinde arkadaşlarının kan kaybından ölmesini izlemekten nefret ettiğini söylemişti. "Ama sen gidersen, onlar iyi olacak mı?" diye soruyorum. "Senin halkın."

Göğsünde düşük bir hırıltı yankılanır, yanağıma titreşimler gönderir.

"Bilmiyorum. Umurumda değil."

Onun şiddetli tepkisi beni titretir ve ona doğru kıvrılırım. Dişlerini sıkarak uzun bir nefes verir. Öfkesiyle beni sımsıkı saran kolları biraz gevşer. Yine de beni tutmaya devam eder. Buna gerek yok. Kendi başıma oturabilirim. Muhtemelen yürüyebilirim de.

"Seni çağırdım," diye fısıldarım.

Bir başka uzun nefes. Elleri bir kez daha sıkılaşıyor, tırnakları çıplak tenime izler bırakır ve bir kez daha bilinçli bir şekilde gevşer.

"Biliyorum. Son çare olmasaydı bunu yapmayacağını anlamalıydım. Hemen gelmeliydin."

İç çekiyorum, yerleşiyorum. Kalp atışları yavaş ve düzenli. Davul gibi ses çıkarıyor ve o beni tutarken bir süre dinliyorum.

Ve kızgın değilim. Kızgın olmam gerekirdi. Bütün bu acı, ölmenin ve geri getirilmenin ıstırabı, peki ne için? Çünkü bu oyunu oynuyoruz. Beni korkutmak için bir tehlike gönderiyor, ben yapabileceğimi kanıtlamak için tehlikeyle savaşıyorum, o da bir tane daha gönderiyor.

Gelip beni kurtarıyor. Ama ben çöküp ona seslendiğimde gelmiyor. Kötü düşünülmüş bir dans gibi, hatalar ve kaçırılmış fırsatlarla dolu korkunç bir hikaye gibi. Bunun anlamı ne ki?

Vücudum hassas ama artık daha az ağrıyor. Kendime geliyorum, daha derin nefes alıyorum, daha fazla hissediyorum.

"Nasıl yaptın?" diye soruyorum, gerçek bir cevap beklemeden.

O homurdanır. Eli kolumu okşar, o kadar nazikçe ki, tüylerim diken diken olur ve elini başımın yanına koyar. Saçımı okşar. Saçlarım dağınıktır, örgülerim çözülmüştür, tokaları gitmiştir, tıpkı giysilerim gibi.

Nereye gittiklerini merak ediyorum, ama belki de vücudumun tamamen çıplak olması mantıklıdır. Hislerime göre, beni parçalara ayırdı ve

beni defalarca bir araya getirdi. Giysiler bu süreci sadece engellerdi, sanırım.

Ama bunu doğru yaptığını nereden biliyor? Parçalarım gerçekten birbirine uyuyor mu? Ya da belki bazı şeyleri değiştirmek için cazip geldi.

"Ben bir tanrıyım. Birçok şey yapabilirim. Bu hiçbir şeydi."

Kaçamak cevaptan hayal kırıklığına uğramadım, çünkü tam da beklediğim şeydi. Yine de, göğsümde zayıf bir öfke ve umut alevi parladı.

"Başka neyi değiştirdin?" diye soruyorum, sesim duygudan boğuk çıkıyor.

Sessiz kalır. Düzgün oturmaya çalışırım, ama o homurdanır ve beni kendine daha da yaklaştırır.

Kemik tutan bir köpek gibi.

"Başka ne var?" diye tıslıyorum, o umut ve endişe dalgasını daha fazla

kaldıramıyorum. "Hiçbir şey," diye cevaplıyor sonunda. "Sen tam olarak eskisi gibisin. Sadece yaralanmamışsın."

Yaralanmamış. Parmaklarım karnımı okşadı ve nefesimi tuttum, hissederek, arayarak...

Hava içimden dışarı fırlar ve yenilgiyle ona yaslanırım. Yara hala oradadır, deri çukurlaşmış ve pürüzlüdür, dokunulduğunda hafifçe hassastır. Bu, onun sadece yeni yaralarımı iyileştirdiği, eskilerini iyileştirmede anlamına gelir.

Bu, rahatlama ve şiddetli hayal kırıklığının tuhaf bir karışımı. Çok hızlı bir nefes alıp, hemen bırakıyorum. Saçımı okşayan eli duruyor.

"Ne oldu?"

Ama bana cevap vermiyor ve ben de ona bir cevap borçlu değilim.

"Her şey," diye cevap veriyorum basitçe. "Her şey yanlış. Ben öldüm."

O da onaylayarak yumuşak bir ses çıkarır. "Biliyorum. Bu yüzden bundan sonra işleri farklı yapacağız."

Dikleşir, elleri benden kayar. Otururum, yüzüne bakarım. Ne yaptığını anlamadan, başparmağı ve işaret parmağıyla nazikçe çenemi tutar, başımı yukarı kaldırır, yüzünü benimkine yaklaştırır. Beni öpeceğini beklerim ve öper, ama dudaklarımdan değil.

Öpücüğü çeneme, alt dudağımın hemen altına konuyor. Beni kulübemde öptüğü gibi öpüyor, ama şimdi kısa bir anlık bir sıcaklık, cildimde bir sihir fısıltısı var. Uzaklaştığında, öptüğü yeri değerlendirir gibi bakıyor, başparmağıyla o yeri izliyor. Dokunuşu bana bir acı hissi verdiğinde nefesim kesiliyor.

"Ne yaptın?" diye soruyorum, temkinli ve yorgun.

Çok yorgunum.

"Başından beri yapmam gerekeni yaptım," diyor, gözlerinde kararlılık parıldıyor. "Uyu, Jaga."

Gölgeler etrafımızda dönüyor ve birdenbire, artık tarlada değiliz, benim kulübemdeyiz. Beni yatağıma yatırıyor ve onu durdurup sorular sormam gerektiğini hissetsem de - çok fazla soru - göz kapaklarım kapanıyor ve derin bir atalet uzuvlarımı kaplıyor.

Gitmeden önce, "Bir daha asla ölmeyeceksin" gibi bir şey söylüyor.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Damgalı

Şafak vakti uyanıyorum, kendimi güçlü ve dinlenmiş hissediyorum. Vücudum normal sabah işlerimi yapmak için sabırsızlanıyor: kuyudan su çekmek, kahvaltı için ateş yakmak, yüzümü yıkamak, saçlarımı örmek. Ama zihnim hâlâ kargaşa içinde. Olan biten her şeyi anlamaya çalışana kadar yatakta oturmamı istiyor, ama bunun imkânsız olduğunu zaten biliyorum.

Elimde tüm bilgiler yok. Anlamaya çalışmak için bile çok fazla eksik parça var.

Ama bir şeyler yapmam gerekiyor, bu yüzden yataktan kalkıp ışığın en iyi olduğu hasta odama gidiyorum. Kendimi uzun uzun inceliyorum, gördüğüm her santimetrekareyi inceliyorum, parmaklarımı ve ayak parmaklarımı sayıyorum.

Ulaşabildiğim her yere dokunuyorum, yara izlerimi, çillerimi ve güzellik lekelerimi sayıyorum. Arkama uzanıp belimin altındaki büyük, kahverengi güzellik lekesini buluyorum ve şeklini tekrar tekrar izliyorum.

Avuç içime baktığımda, Chors'un bıraktığı gümüş iz hala orada. Woland beni hayata döndürdüğünde benimle ilgili her şeyi biliyor muydu, bilmiyor muydu, merak ediyorum. Chors, Woland'ın bu izden hoşlanmayacağını düşünüyor gibiydi, ama bu konuda tek kelime etmedi. Belki de bu, onun bilmediği anlamına gelir.

İyi. Sırrımı saklamayı tercih ederim.

Vücudum dününden önceki gibi görünüyor, ama durmuyorum. Ellerimle göğüslerimi tartıyorum, meme uçlarımı yakından inceliyorum, sonra bacaklarımın arasını izliyorum, çünkü Woland, gelecekteki zevki için beni *iyileştirme* fikrine kapılabilecek türden bir adam.

Ama ya onun hakkında yanılıyorum ya da bunu göremiyorum. Labialarım her zamanki gibi eşit büyüklükte değil, kasık kıllarım kalın ve bol.

Vücudumu bu şekilde yeniden tanımak garip geliyor. Kendimi hiç bu kadar detaylı incelediğimi sanmıyorum, çünkü kendimi doğal kabul ediyordum. Onun benim vücudum olduğunu biliyordum, nasıl göründüğünü ve hissettirdiğini biliyordum.

Ama şimdi, her şey yolunda gibi görünse de, hala kendimi rahat hissetmiyorum.

Ama saçımdaki düğümleri tarayıp ördüğümde, parmaklarım saç tellerinin arasında uçar gibi hareket eder ve nasıl yapılacağını tam olarak hatırlar. Saçımı toplayıp, yakası işlemeli sade bir elbise giyerim.

Terliklerimi giydiğimde, sık kullanımdan dolayı ayaklarıma ve yürüyüşüme tam olarak uyuyorlar, ama yine de doğru gelmiyor. Yemek yediğimde, yemekler eskisi gibi, hatta belki daha da lezzetli geliyor, çünkü çok açım.

Her şey o kadar normal ki, çığlık atmak istiyorum. Çünkü yaşadıklarımı gösteren hiçbir iz yok. O acının hatırası geri gelip beni kusmak istemeye sevk ettiğinde, titrek parmaklarımla izini sürecektir hiçbir yara izi yok. Hatırayı gerçeğe bağlayacak ve kendimi bunun bittiğine ikna edecek hiçbir şey yok.

O acı fiziksel yaralar bırakmış olsaydı, tüm vücudum içten dışa yara izleriyle dolu olurdu. Onlara ihtiyacım var. Yara izleri bana bu çilenin bittiğini söylüyor. Bir daha asla yaşamak zorunda kalmayacağımı gösteriyor. Ama onlar olmadan? Bir dahaki sefere öldüğümde bunun olmayacağını nasıl bilebilirim? Woland'ın yoluma çıkardığı bir sonraki bies tarafından öldürülebilirim, ya da belki hastalıktan ölebilirim.

Böyle bir şey olursa beni tekrar geri getirecek mi? Eğer öyleyse, şeytanın zulmü en kötü beklentilerimi bile aşıyor. Sırf onun savaş çabalarına yardımcı olabileceğim için bana bu acıyı çektirmesi o kadar kötü ki, anlayamıyorum.

Beni ölmeye bırakmalı ve başka bir kullanışlı araç bulmalı. Ona ilk seferinde itaat edecek birini. Ama ona defalarca karşı geldiğim için bu artık mümkün değil. Woland da benim kadar inatçı.

Beni bırakmayacak. Ve artık biliyorum ki, ölüm bile bizi ayıramayacak.

Yüzümü ellerimle kapattım, ama ağlayamıyorum bile. Dün gece giderek daha çok bir rüya gibi geliyor.

Keşke Wiosna burada olsaydı. Bana kendimi toparlamamı ve zamanımı verimli bir şekilde kullanmamı söylerdi. Muhtemelen büyü yapmayı ihmal ettiğim için beni azarlardı.

Bu düşünceyle karnımda bir heyecan kıvılcımı parlıyor. Ya Woland beni bir araya getirirken büyüümün mührünü kaldırıysa?

Ya Şimdi g¼c¼m¼ kullanabilirsem? Wiosna'nın bana anlattıklarına g¼re, çocukken istediğim insanları lanetleyebiliyorsam, bu g¼ç çok g¼çlü olmalı.

Keşke sihime eriŐebilseydim, belki o zaman bu kadar savunmasız olmazdım. Belki de Woland'ın planladığı Şeyden korkmam için bir neden yoktur, çünkü bu sefer kendimi savunabileceğim.

G¼zlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, sonra g¼zlerimi açıp yatak odama gidiyorum. Orada pencere en küçük olanı ve hemen dışında kalın dallı bir kiraz ağacı b¼y¼yor, pencereyi g¼r¼nmez kılıyor. Kimsenin içeri bakıp beni g¼rme riskini almak istemiyorum. B¼y¼ye uzaktan da olsa benzeyen her Şey gizli kalmalı. Ida'nın beni cadı sandığı yeterince kötü zaten.

Burada bana bunu yapamayacağımı söyleyen Wiosna yok, bu y¼zden yırtık battaniyemi sihirle tamir etmeye karar veriyorum. Battaniyeyi ellerime alıyorum, yırtık kenarlarını birleŐtiriyorum ve odaklanıyorum.

G¼ğs¼mde g¼ç d¼n¼yor, tanıdık bir sıcaklık. Bu sefer işe yarayacağından emin olarak g¼l¼ms¼yorum.

"B¼t¼n ol," diye battaniyeye fısıldarım. "Yeni ol."

B¼y¼ g¼ğs¼mde y¼kselir ve k¼p¼r¼r, gittikçe daha hızlı d¼ner. Onu dışarı itmeye, niyetime y¼nlendirmeye çalışırım. Woland'ın kanı v¼cudumdayken, bu çok kolaydı. Onun b¼y¼s¼, ben söyledığım yere akardı.

Ama benimki öyle değil. B¼y¼n¼n duvara çarparak parçalanmasının tanıdık acısı, beni boğulurcasına nefes nefese ikiye katlar. Midem bulanır, bacaklarım titrer ve dizlerimin üzerine ç¼k¼yorum. Battaniye yırtık kalır ve bildiğim en kötü k¼f¼rleri söylemekten kendimi alamam.

D¼n olan onca Şeyden sonra, bunu bile yapamadığımı d¼Ő¼nmek...

Kendimi toparlamak birkaç dakikamı aldı ve toparlandığımda, kırık hissetme zamanının bittiğine karar verdim. Bitki bahçeme gidip, sırtımda g¼neŐin yakıcı sıcaklığını hissederek otları ayıklamaya başladım. Bu his hoş değildi ve bana, yaralı ve ölmek üzereyken g¼neŐin altında geçirdiğim uzun saatleri hatırlattı.

Yine de dıŐımı sıkıp yapıyorum. Hayatımda kontrol¼ ele almaya çaresizce ihtiyacım var, çünkü bedenim bile bana ait değilmiş gibi hissediyorum. Bu y¼zden bahçemde çalışıyorum, bitki sıralarını titizlikle ayıklıyorum. Yapraklarına su d¼kmemek için dikkatlice suluyorum. Islak yapraklar g¼neŐten çok kolay zarar g¼r¼r.

Biri kul¼bemin ön¼nden geçerse, ona seslenip haberi yaymasını söylüyorum. Poludnica gitti. Öğle vakti çalışmak artık güvenli. İnsanlar sevinçle ne olduğunu soruyorlar, ama ben onları eliyle uzaklaŐtırıp bahçemin durumundan Şikayet ediyorum.

Bu da Wiosna'dan öğrendiğim bir başka şey. Ona dönüşüyorum.

İşimi bitirdiğimde, birkaç tütsü demeti hazırlayıp Sobiemir'i marangoz atölyesinde görmeye gidiyorum. Mekanı tütsülemek uzun bir süreç ve bu süreci ölümü ve en çok pişman olduğum şeyleri düşünerek geçiriyorum.

Ve mesele şu ki, en büyük pişmanlığım Bogna'nın intikamını alamamış olmam değildi. Woland'a karşı kaybetmiş olmam da değildi, sihrimi açığa çıkaramamış olmam da değildi. Topluluğumu ve fısıldayan direğimi geride bırakacağım için üzgün değildim.

—Bu hiç aklıma gelmemişti.

En çok pişman olduğum şey, on iki yaşındaki halimi kurtaramamış olmamdı.

Bu keşfi yaptıktan sonra uzun bir süre duraksıyorum, etrafımdaki duman yoğunlaşıyor. Kendimi çok yanlış yönlendirilmiş, tamamen aptal hissediyorum.

Woland'ın oyunları yüzünden, en büyük, en önemli hedefimi gözden kaçırdım ve bu beni mahvetti. Doğru şeye odaklansaydım, her şeyi farklı yapardım.

Kendimi hayal kırıklığına uğrattım — hem şimdiki halimi hem de geçmişteki halimi. Yine de, hala umut var. Başka bir şansım var ve bu sefer işleri yoluna koyacağım.

Sobiemir'in tezgahın üzerinde duran aletlerinin üzerinden dumanlı demeti geçirirken, Woland'ın mesleğini seçerek başlayacağıma karar verdim. Bu bir tuzak olabilir, ama görevim denememek için çok önemli. Ayrıca, kaybedecek neyim var ki? Ağzım zaten benim gibi gelmiyor. En azından iyi bir amaç için kullanayım.

İşimi bitirdiğimde, Milka beni bu akşam yemeğe davet ettiğinde, her şey yoluna girmişti. Milka ve Sobiemir bana uzun, meraklı bakışlar atıyorlardı, ama ben onlara aldırmadım. Muhtemelen, her zamankinden daha yorgun görünüyordum.

Yemek davetini gülümseyerek kabul ediyorum ve eve dönüp bir sepet hazırlıyorum. Ölümümü kabullenmiş değilim ve bunu uzun bir süre kabullenemeyeceğimi de biliyorum, ama şimdi daha iyi hissediyorum.

Bir hedefim olması beni dengeliyor.

Köyün çevresinde birçok tarla var ve ben tüm tarlaları dolaşarak her işçinin yanına uğrayıp durumlarını kontrol ediyorum. Bazıları başlarını örtmemiş, ben de örtünene kadar onları azarlıyorum. Bazıları sıcaktan yarı baygın görünüyor, eğer sağlıklıysalar, gölgeye oturup birkaç dakika hindiba çayı içmelerini ve sonra işlerine dönmelerini emrediyorum.

Çok genç veya zayıf olanlara ise eve gitmelerini emrediyorum. Dengesiz görünenlere yardım ediyorum. Bazıları bana meraklı bakışlar atıyor, bu yüzden yüzümde kir mi var diye merak ediyorum. Ama parmaklarımla dokunduğumda

parmaklarımla dokunduğumda yapışkan ya da kabuklu bir şey yok. Sonunda, herkesin bana baktığını hissetmemin sebebinin, kendimi çok rahatsız hissetmem olduğunu anlıyorum.

Darobor'un tarlasına vardığımda öğleden sonra geç olmuştu. Bu yeri en sona bırakmak bilinçli bir seçim değildi, ama lanet olası armut ağacını görür görmez bunun mantıklı olduğunu anladım. Sıcak ve soğuk titremeler omurgamdan aşağıya doğru yayıldı ve bacaklarım kurşun gibi ağırlaşarak yaklaşmak istemedi.

Bu yerden nefret ediyorum. Yapabilseydim, bu tarlanın tamamını yakıp kül ederdim. Yine de merak ediyorum ve sonunda buraya gelip burada ne olduğunu gösteren herhangi bir iz arıyorum.

Ama hiçbir şey yok. Poludnica ile savaştığım yerde buğday ezilmiş ve kanla kaplı olmalıydı. Ve eğer ölümümün ve yeniden doğuşumun izleri burada kalmış olsaydı, toprak hala kanımla ıslak olmalıydı.

Ve yine de, hiçbir işaret yok. Tıpkı benim vücudum gibi, tarla da el değmemiş görünüyor.

Darobor, beni gördüğünde elindeki orakla gözlerini gölgelemek için elini kaldırıyor. Karısı ve çocukları tarlanın daha ilerisinde çalışıyor, ben de önce ona doğru gidiyorum.

Yaklaştığımda, "Lotta'nın oğlu bu sabah devriyesini yaptı," diye seslenir. "Poludnica'nın gittiğini söyledi, bu yüzden çoğu insan tarlalarda kaldı. Bak, kimse ölmemiş!"

Gülümsüyor. Onu hiç bu kadar geniş gülümserken görmediğim için bir an şaşıyorum. Ama onun önünde durup gülümsediğimde, ifadesi ciddileşiyor, kaşları çatılıyor. Elini uzatıyor, parmağı çeneme dokunmak üzere duruyor.

"Jaga, ne oldu? Seni damgaladı mı?"

Acilen alt dudağımın altındaki deriyi kontrol ettim. Pürüzsüz ve temizdi, kaşlarımı çatarak ona ne demek istediğini sormak üzereydim ki, hatırladım.

Burası Woland'ın dün gece öptüğü yer. Ve o öpücük sihirle doluydu, en azından ben öyle düşünmüştüm. Ama her şeyden sonra o kadar önemsiz bir şeydi ki, tamamen unutmuştum.

"Evet," diyorum, kafam sorularla dolup taşıyor. "Poludnica. Kaçınılmazdı."

Darobor'un bu sonuca vardığı için çok minnettarım, çünkü şu anda iyi bir yalan uydurmam mümkün değil. Bana dikkatle bakıyor, sanki daha fazla soru soracakmış gibi, ama sonra sadece başını sallıyor.

"Aferin sana. Bir gün bize nasıl başardığını anlatmalısın. Böylece poludnica ile nasıl başa çıkılacağını öğreniriz."

Yüzüme zorla bir gülümseme takınıp başımı sallıyorum. O, hasır şapkasının dar kenarına dokunup işine geri dönüyor, ben de eve gitmeye hazır olmadan önce diğerlerini kontrol ediyorum.

Öğleden sonra geç saatler. Sobiemir'in evinde akşam yemeği için beklenmeden önce sadece ellerimi ve yüzümü yıkayacak kadar vaktim var. Yine de, temiz su dolu leğende yüzümü incelemek için uzun bir süre duruyorum.

Gördüğüm şey beni öfkelenendirir ve korkutur.

Gerçekten de çenemde bir iz var. Mükemmel simetrik ve çillerimin pas renginde, daha önce hiç görmediğim garip bir sembol. Ortasında ince bir çizgiyle birbirine bağlanmış iki çapraz orak gibi görünüyor.

Şekli keskin ve net, sanki derime kazınmış gibi. Darobor'un dediği gibi, damgalanmışım. Yine de yara izi yok, kabarık deri yok, dokunarak ayırt edebileceğim hiçbir şey yok. Sanki benim bir parçam gibi, kusursuz bir şekilde uyum sağlamış.

İşe yaramayacağını bilsem de, en güçlü sabunumla yıkıyor ve sert bir bezle şiddetle ovuyorum. Bunun tek yaptığı cildimi tahriş etmek, bu da işareti daha koyu ve belirgin hale getiriyor. Durup sadece bakıyorum, Woland'dan nefret ediyor ve bu yeni şeytanlıkta korkuyorum.

Bunun bir lütuf olmadığını zaten biliyorum. Ama ne işe yarıyor? Hiçbir fikrim yok.

Sobiemir'in evinde akşam yemeği oldukça keyifli geçiyor, ama ben rahatsızım. Czeslawa'nın bu konuda çok başarılı olduğunu biliyorum, ev ev dolaşıp onur konuğu olarak oturuyordu. Ama benden ne beklendiğini bilmiyorum. Sonunda, çocuklarına ev ruhları hakkında zararsız küçük hikayeler anlatıyorum. Ev ruhları, evi inşa ederken onlara kurban sunduğumuz sürece evlerimizi düzenli ve temiz tutmaları gerekiyor. Genellikle siyah bir tavuk yeterlidir.

Çocuklar neden hiç ruhları görmediklerini sorduklarında, "Onlar çok küçüktür" diye açıklıyorum. "Ve sadece geceleri, siz uyurken ortaya çıkarlar. Aralarından en önemlisi olan Domowy, ruhları hizada tutar."

"Ya uyumazsam?" diye sorar altı yaşındaki küçük Benia. "Onları görmek istiyorum! Domowy'yi görmek için bu gece ne kadar gerekirse uyanık kalacağım!"

Milka, çocuklarının yatma vaktinde gürültü yapmasından korktuğu için bana endişeli bir bakış attığında, onu sakinleştirmek için gülümserim.

"Uyumazsan, onlar ortaya çıkmaz ve işlerini yapamazlar. Her gece bir tulum şarap içip çok geç yatan bir adamla ilgili eski bir hikaye vardır. Evinin ruhları, evini, hayvanlarını ve diğer her şeyi halletmek için yeterli zamana sahip değildi ve evi bakımsız kaldı."

Kız ikna olmuş gibi görünmüyor, bu yüzden ona çok fazla dişimi göstererek sırtıtıyorum.

“Peki başka ne oldu biliyor musun? Fareler evi ele geçirdi. Çünkü ruhlar genellikle fareleri uzak tutar, ama adam yatmadığında işlerini yapamadılar. Sen de evin ruhlarını görmek için uyanık kalmaya çalışırsan, yatakta şişman, kokuşmuş bir fareyle uyanabilirsin!”

Çocuklar dehşet içinde çığlık atıyor ve ben gülüyorum. Ama Milka'ya bakıp, çocuklarını erken yatmaya ikna etme yöntemimi takdir edip etmediğini görmek istediğimde, dehşete kapılmış görünüyor. İşte size minnettarlık.

Sonuç olarak, akşam yemeği başarılı geçmez ve gelecekte bunu sık sık yapmamaya karar veririm. Milka, köydeki tüm annelere fısıldayan adamın çocukları aptalca hikayelerle korkutmayı sevdiğini söyledikten sonra, pek fazla davet almayacağımı tahmin ediyorum.

Eve giderken, içimden bir şarkı mırıldanıyorum. Garip bir şekilde huzurluyum, tüm kararlarımı verdim. Woland'ı görmek ve ondan alabileceğimi almak istiyorum ve gelecek için belirsiz, zayıf planlar yapıyorum. Bir şey kesin: Artık bizim oyunumuzda kurban ve av olmak istemiyorum. Ben de onu kullanmak istiyorum.

Bu sefer, adını söylediğimde hemen ortaya çıkıyor.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tapınma

"Sen ölmüyorsun," diyor, anında sinirlenerek.

Nehir kenarında, Chors ile oturduğum aynı taşın üzerinde oturuyorum. Burası tanrılara ve şeytanlara seslenmek için şanslı yerim gibi görünüyor. Ama geceleri nehri de seviyorum. Burası güvenli ve mahrem, havası da çok ferahlatıcı.

Artık nefret ettiğim tarlalarda geçirdiğim bir günün ardından, bu molaya ihtiyacım var.

"Önemli bir şeyi mi böldüm?" diye soruyorum, kaşımı kaldırarak.

Bugün çıplak, cildi terle kaplı. Ne yaptığını gerçekten merak ediyorum.

"Aslında, evet," diyor kısaca. "Ayaklarımın dibinde üç güzel wilas vardı, kurnaz dilleriyle beni yalıyorlardı."

Göğsümde bir acı hissediyorum. Sonra öfke. Ve sonra, sarkık ve kaygısız bir şekilde duran penisine bakıyorum. Keskin bir şekilde sırtıtıyorum, öfkemi saldırıya hazır hale getiriyorum.

"Emin misin ki bundan zevk aldın?" diye soruyorum, onun kasıklarına anlamlı bir şekilde bakarak. "Yoksa küçük adamının ayağa kalkması için biraz çareye mi ihtiyacın var? Tam da sana göre bir iksir var, söyle yeter."

Bana bakar, yüzünde güçlü bir inanmazlık ifadesi vardır. Henüz kızgın değildir, ama kızacağını biliyorum. Şu anda, söylediklerimi kabul etmekte zorlanıyor gibi görünüyor. Onu içime çekiyorum, gözleri kocaman, çenesi biraz gevşek, o şehvetli ağız yumuşak, ta ki sonunda düzleşene kadar.

İfadesi yavaşça değişiyor ve ben henüz korkacak kadar büyülenmiş durumdayım. Kaşları alçalıyor, gözleri kısılıyor, yanak kasları geriliyor, bakışları

soğuk bir öfkeye dönüşüyor. Kuyruğu havayı kırbaçlıyor ve sonra harekete geçiyor, karanlık, toynaklı bir canavar bana doğru hücum ediyor.

Kısa bir an için, beni öldürüp öldürmeyeceğini merak ediyorum. Öldürebilir. Sonuçta, beni hayata geri getirebilir.

Tek eliyle boğazımı kavrar ve beni yukarı çeker. İçgüdüsel olarak tekmelerim, ayaklarım havada, yüzüm onun yüzüyle aynı hizada. Beni o kadar yaklaştırır ki, sıcak nefesi dudaklarımı okşar.

"Hepsi senin suçun," diye homurdanıyor, sesi o kadar düşük ki, kemiklerimde titreşiyor. "Diğer kadınlara baktığımda, onlar sen olmadıklarında, ben..."

Aniden sözünü kesip gözlerini kapatır, ifadesinde çok fazla şey açığa vurduğuna dair pişmanlığı belirgin bir şekilde görülür. Abartılı bir kontrolle nefes verirken burun delikleri genişler. Yavaşça, ayaklarım serin çimlere değene kadar beni indirir. Boğazımı bırakır. Nefes almakta zorlanırım.

Ve korkmuyorum. Hissettiklerim akıcı ve cesur, belki de onun başka insanlarla yatmaya çalışmasına kıskançlık duymalıyım, ama duymuyorum. Bana hiçbir şey vaat etmedi, ama yine de onun üzerinde bu güce sahibim ve bu, zafer ya da intikamdan daha tatlı.

Kanım zaferle şarkı söylüyor. Bu beni müstehcen bir şekilde ıslatıyor. "Beni neden buraya çağırdın?" diye soruyor, gözlerini açmadan.

Vücuduna baktığımda, onun sertleştiğini ve bunun acı verici olduğunu görüyorum. Dikenleri düzleşmiş, penisi bana doğru sivrilmiş. Karıncalanma hissi karnımın derinliklerinde yerleşiyor, sıcaklık artıyor.

Çünkü onun neredeyse itiraf ettiği şeye tamamen inanıyorum. Öfkesinde, en az kontrol sahibi olan odur ve tüm yalanları elinden kayıp gider.

Ve bu, onun tek arzuladığı kişinin ben olduğum anlamına geliyor. Bunu ona karşı kullanmak beni çok heyecanlandırıyor.

"Çeneme koyduğun izi açıkla," diyorum.

Kafasını sallayarak, karanlık bir eğlenceyle burun kıvırıyor. Gözlerimi yüzünde tutmakta zorlanıyorum, çünkü gözlerim aşağıya kayıyor. Penisinin ucunda, ay ışığıyla parıldayan bir damla heyecan var.

"Yakında öğreneceksin," diyor soğuk bir kahkaha atarak. Az önce ağzımı açtığım için beni reddetmekten zevk aldığını düşünüyorum.

Önemli değil. Onun oyununa uymaktan bıktım.

"Senin mesleğini almak istiyorum," diyorum yumuşak bir sesle, tepkisini görmek için merakla yüzüne bakarak. "Ama karşılığında iki şey istiyorum: zamanı yönetmenin sırrını söyle ve bu işaretin ne işe yaradığını açıkla."

Bir kez yutkunur, tarafsız maskesi ifadesini gizler, ama içten içe o kadar da kontrollü değildir. Ereksiyonu gerilir, sert ve ıslaktır, ve beni istediğini biliyorum.

"Anlaşma iptal," diyor gergin, alçak bir sesle. "Ve beni sikimle oyalamaya çalışacağını sanma. Evet, sana şehvet duyuyorum, ama birçok kadına - ölümlü, bies veya tanrıça - ve birkaç erkeğe de şehvet duydum. Yaşlıyım ve bunun geçeceğini biliyorum. Eve gitmelisin, Jaga. Eve git, fısıldamalarını yap ve yakında bunun ne işe yaradığını göreceksin."

Onun yeni keşfettiğim gücümü bu kadar kolayca reddetmesinden nefret ettiğim için öfkelenip ayaklarımla yere vurmak istiyorum. Ama henüz işim bitmedi. Woland yaşlı olabilir, tecrübesi benimkinden çok daha fazla olabilir, ama ben ne gerekiyorsa yapmaya kararlıyım.

Sonuçta, bir erkeği baştan çıkarmak ne kadar zor olabilir ki, o eski bir şeytan olsa bile? Bunu sayısız kez gördüm. Çoğu zaman, bir kadının davetkar bir bakışı ya da çıplak baldırını görmek yeterlidir, erkekler hemen harekete geçer.

On yaşımıdayken, kadınların hiç çaba sarf etmelerine gerek olmadığını gösteren bir şey gördüm. Wiosna'nın komşusu dizlerinin üzerinde bahçesinde ot topluyordu ve kocası onu gördüğünde, elbisesini yukarı kaldırdı ve onu orada, o anda aldı. Teşvik edilmesine bile gerek yoktu.

Woland'ın özünde farklı olduğunu düşünemiyorum.

Yaklaşıyorum, örgümü çözüyorum. Örgümü omzuma atmıştım, belime kadar uzanıyor. Yavaşça çözüyorum ve onun sözlerine rağmen, tam önünde dururken beni açıkça arzu dolu bakışlarla izliyor.

Saçımı bu şekilde kullanmak cesaret ister. Uzun zamandır saçımın çirkin ve lanetli olduğuna inanıyordum, ama güvensizliğimin gerçeği gölgelemesine izin veremem. Ve gerçek şu ki, saçımı çözdüğümde, o büyülenmişti.

"Lütfen, Woland," diyorum, saçımı örgüden çıkarırken, uzun tutamlar halinde yukarı bakarak. "Birbirimize yardım edebiliriz. Ve senin de dediğin gibi: Sana bu *iyiliği* yapmak istiyorum."

Nefesi biraz titriyor, fark edebileceğim kadar. Bir an için gözlerini kapatıyor, dişlerini sıkıyor.

"Bu takası yapmak istemezsin, Jaga," diyor, sesi sanki beni reddetmek ona çok pahalıya mal oluyormuş gibi boğuk. "İnan bana. Şimdi evine git. Yakında her şey bitecek."

Kaşlarımla çatmamak için elimden geleni yapıyorum, çünkü ne istediğimi veya istemediğimi söylenmesinden nefret ediyorum. Ama çenesi sıkı, gözleri sert. Bizim sorunumuz bu: ikimiz de ortak bir noktada buluşamayacak kadar inatçıyız. Ama belki bir numara daha yapabilirim ve umarım işe yarar.

"Yine de hâlâ buradasın," diye fısıldıyorum, saçlarımı sallayarak.

Çok yaklaşıyorum, dokunduğumuzda vücudumdan bir titreme geçiyor. Penisini karnıma baskı yapıyor ve yüzünü görmek için başımı gerçekten yukarı kaldırmam gerekiyor. Boynuzları üzerimizde bir gölgelik gibi.

Burun delikleri genişledi. "Siktir. Ne oynadığını bilmiyorsun, cadı." Başımı yana eğdim. "Öyle mi?"

Sonra sol elimle uzanıp yanağını avuçlarım. Avucumun içi onun cildine değdiği anda, o geri çekilir ve bileğimi yakalar. Gümüş izi dikkatle inceler, gölgeleri duman gibi etrafımızı sarar. Kırmızı ışıkla renklenirler.

Boğazımdaki düğümü yutuyorum, kendime onun öfkesini ve bana vereceği her şeyi kaldırabileceğimi söylüyorum. İstedğim şey bu, ama yine de, gözleri altın rengi parladığında, dişlerini göstererek hırladığında, bir adım geri çekilmeye çalışıyorum.

Elimi bırakmaz, beni yerinde tutar.

Konuşmak için ağzımı açtığımda, korku beni ele geçirir ve o hırlar. Avucumu o kadar sertçe yukarı çeker ki, ona doğru sendelerim. Dişleriyle derimi sıyrır. Acıdan tıslarım ve o bunu tekrar yapar. Ve tekrar. Sonunda, koyu renkli diliyle o yeri yalar ve acıtır.

Gümüş iz kaybolur ve yerine birkaç kanayan çizik kalır.

Konuştığında sesi o kadar derindir ki, ayak tabanlarımda hissediyorum. Normalde insanlık dışı olan kısık sesinden bile daha kötüdür. Ensemdeki tüyler diken diken olur.

"Eğer üzerinde başka bir tanrının izini görürsem," diyor ve beni titretiriyor, "seni yatağıma zincirleyip orada tutacağım ve Slawa'nın her yerinde sevişirken seni izlemeye zorlayacağım. Sevgililerimden bahsettiğimde gözlerinde acı gördüm. Bu oyunu ikimiz de oynayabiliriz, gelincik kız."

Nefret ve öfke içimi kaplıyor.

"Sanki bu beni incitecekmiş gibi," diyorum, sesimde alaycı bir tonla. "Bunu yaparsan, sadece ben oradayım diye ereksiyon olabildiğini bileceğim. Olabilecek en kötü şey, sıkıntıdan öleceğim."

Tıslar, avucumu yukarı çeker ve yaralarımın akan kanı yalar. Göz kapaklarının zevkten titrediğini görünce sırtıyıyorum.

Elimi bırakıp başımın arkasını kavradığında, gözleri soğuk ve acımasızdır.

"Peki o zaman. Anlaşabiliriz. Ama seni uyardığımı unutma."

Uyardın mı? Karnımda bir belirsizlik hissediyorum, ama artık çok geç. Poludnica ile bir kez daha savaşmayı göze alırım, istediğimi elde ettikten sonra vazgeçmeyi tercih etmem.

Yine de emin olmam gerekiyor.

"Peki, eğer senin sikini yalarsam," diye soruyorum, yüzüm kızarıırken sesim sabit, "bana zamanı yönetmenin sırrını ve yüzümdeki işaretin anlamını söyleyeceğine yemin eder misin?"

Ağzı acımasız bir sırtışıla kıvrılır. "Evet. Kanım üzerine yemin ederim."

Çok memnun ve sırlarını ifşa etme ihtimalinden hiç endişe duymuyor gibi görünüyor. Zihnimde alarm zilleri çalmaya başlar ve dudaklarımı yalayarak ona bakarım. Sırtışı genişler ve muhtemelen bir hata yaptığımı fark ederim. Woland içinden güler.

"Görünüşe göre sen sadece laf kalabalığı yapıyorsun, poppy kız," diye fısıldar, yüzümden bir tutam saçımı çekerek. "Şimdi vazgeçmek mi istiyorsun? Sözün buraya kadarmış."

Çenemi sıkıp dizlerimin üzerine çöküyorum.

Aramızdaki boy farkının bunun için çok fazla olduğu hemen anlaşılır. Sabırsızca nefes verip, onun ereksiyonuna bakarak bunu nasıl yapabileceğimi düşünürüm. Çömelmeli miyim? Eğilmeli miyim?

"Ne kadar ölümlü," diye fısıldar Woland, parmaklarını şıklatarak.

Arkasında geniş, parlak siyah bir sandalye belirir. Arkasına yaslanarak, ön kollarını kolçaklara dayayarak oturur. Sandalyenin yüksekliği onu doğru seviyeye getirir, bacakları benim iki yanımda genişçe açılır. Kollarımda onun cildinin sıcaklığını hissederek titrerim.

Parmaklarını bir kez daha şıklatınca, ikimizin üzerine ışık saçan birkaç parlak küre belirir. Gözlerimi kırıpıştırarak altın ışığa alışmaya çalışırım. Woland bana tamamen odaklanmış bir şekilde bakar, dikkati yüzümde karıncalanma hissi yaratır.

Kendimi kapana kısılmış ve çevrili hissediyorum. Gergin bir şekilde yutkunduğumda, ifadesi keskinleşerek aç ve şehvetli bir bakışa dönüşüyor.

Bunu daha önce hiç yapmadım, çünkü kiminle yapacaktım ki? Bu eylemin veren taraf için aşağılayıcı olduğunu hep düşünmüşümdür, bu yüzden içimdeki arzuyla kalbimin sıkışması beni şok eder. İçimdeki ilkel bir yan, onun ayaklarına diz çöküp yukarıdan bakılmayı seviyor.

Tahtında oturan eski masallardaki bir kral gibi görünüyor. Ama tahtı asil olmaktan çok siyah ve ürkütücü.

Çünkü yakından baktığımda, tahtın kemiklerden yapıldığını fark ettim. Her kol dayanağının ucu siyah bir insan kafatası ile süslenmiş ve ön kolları kol dayanağına dayandığında, avuç içleri büyük örümcekler gibi kafataslarının üstüne uzanıyor. Daha yakından baktığımda, sandalyenin ayaklarının ve oturağının cilalı, kaynaşmış

kemiklerden yapıldığını fark ettim. Uyluk kemikleri, kaval kemikleri, kalça kemikleri... Hepsi insan kemiği gibi görünüyor, hepsi siyah parlıyor.

"Pek hevesli değilsin, değil mi?" diye soruyor, eğlenerek ama gergin bir şekilde.

Yukarıya bakıyorum. Gözleri beni delip geçiyor, yüzündeki açlık daha da belirginleşiyor. Yuvarlak, cilalı kafataslarını, parçalanacaklarından korkacak kadar sert bir şekilde kavlıyor.

"Tahtını hayranlıkla izliyordum," diyorum, tedirginliğimi bastırarak. "Bunu yapmak için kaç mezarı yağmaladın?"

Karanlık bir kahkaha atıyor. "Oyalamayı bırak ve daha yakına sürün."

Dizlerimin üzerinde ilerlerken, kendimi beceriksiz ve sıcak hissediyorum. Bacakları uzun ve sonunda sandalyenin kenarında durduğumda, sıcak uylukları her iki yanımdan bana baskı yapıyor. Avucunu başımın yanına koyuyor ve bana uzun uzun bakıyor, sonunda nefesini bırakıyor.

"Buraya çok yaklaşıyorsun. Sanki benim için yaratılmışsın gibi."

Zorlukla yutkunuyorum, göğsüm de vücudumun geri kalanı gibi ısınmaya başlıyor. Bu da aşağılayıcı bir his olmalı, ama yine de garip bir şekilde sevgiye yakın geliyor. Ellerimi kalçalarına koyduğumda titriyorlar, gözlerim sertleşmiş, gergin penisine çekiliyor. Hiç bu kadar yakından görmemiştim ve kalın damarların penisinin etrafında kıvrıldığı dokusu beni şaşırtıyor.

Berrak bir ıslaklık, penisinin başını kaplıyor ve yanlarından aşağıya doğru akıyor. Yutkunuyorum, biraz iğrenmiş ve onu yalamak düşüncesiyle çok heyecanlanmış bir halde.

"Herhangi bir isteğin varsa, bana söyle," diyorum, bir talimat bekliyorum.

Belki bana ne yapmam gerektiğini söylerse, deneyimsizliğim fark edilmez.

"Hayatım," diyor yumuşak bir sesle, başımı kaldırıp ona bakana kadar saçlarımı okşuyor, altın rengi gözlerine daldığımda nefesim kesiliyor.

altın rengi gözlerine daldığımda nefesim kesildi. "Tek bir şey istiyorum, o da bu. Mükemmel."

Titrek bir nefes alıp eğildim, kalbim gerginlik ve heyecandan deli gibi atıyordu, ama o saçımı tutup beni nazikçe geri çekti. Gözlerimiz buluştuğunda, bana karanlık, alaycı bir gülümseme attı.

"Ben bir tanrıyım ve sen dizlerinin üstündesin. Şimdi bana tapın."

Yumuşak bir ılgık atıyorum, içgüdüsel bir ihtiyaç beni kıvrandırırken, öfke dalgası karnımı ısıtıyor. Hayır, son sözü ona bırakamam.

"Belki seni ısıtırım," diyorum sırtarak ve onun penisine dalıyorum.

Kupala'da kadınların yaptığını gördüğüm gibi onu ağzıma alıyorum ve olabildiğince derine sokmaya çalışıyorum. Boğazımın en arkasına ulaştığında, penisi henüz tam olarak girmeden, öğürüyorum ve çekiliyorum, gözlerimden yaşlar akıyor. *Tanrılar*. Bu çok utanç verici.

Yine de Woland zevkle inliyor, kalçaları gerilirken uylukları her iki yanımda geriliyor, penisi dudaklarımı okşuyor. Yukarı bakıp titriyorum, bana bu kadar odaklanmış olmasına hayran kalıyorum. Hiç de üzölmüş ya da alaycı değöl ve ben rahat bir nefes alıyorum.

Peki o zaman.

Bu sefer, ağzımı ona koyarken daha dikkatliyim. Sadece başını alıyorum, keşfetmek için dilimi etrafında gezdiriyorum. Tadı tuz ve duman gibi, ve onu daha fazla tatmak için deneme amaçlı emdiğimde, homurdanıyor ve geriliyor. Yukarı baktığımda, acı çekiyor gibi görünüyor, ama ben gerçeğı biliyorum.

Elleri kafataslarını o kadar sıkı kavıyor ki, parmak eklemleri açık griye dönüyor.

Omurgamdan bir heyecan dalgası geçiyor. Dizlerimin üzerinde durmanın bu kadar güçlü hissettireceğini bilmiyordum. Aniden, bunu olabildiğince uzun süre devam ettirmek istiyorum. Ona başka neler yapabileceğimi görmek istiyorum. Öfkeli olduğı zamanlarda olduğı gibi dürüst şeyler söylemesini sağlayabilir miyim?

Ama aynı zamanda, bunun hiç de zor olmadığını gördüğüm için, sadece merak ediyorum. Bu yüzden geri çekiliyorum, dudaklarımı yalıyorum ve onun şaftından aşağıya doğru düzensiz bir şekilde uzanan en büyük damarı, tabanındaki dikenli daireye kadar izliyorum. Parmağımı üzerinde gezdiriyorum. Sert ve pürüzsüzler ve keskin uçları iğrenç görünüyor.

Ben bastırınca Woland, tıslayarak kalçalarını kaldırdı. "*Siktir!*"

Onları okşadığım yerde, dikenler hafifçe yükselir. Birinin ucunda parıldayan berrak bir sıvı damlası belirir.

"Beni sikmeni istemiyorsan onlara dokunma," diye homurdanır ve boynuma sahiplenici bir elini koyar.

Ama hemen itaat etmiyorum. Artık gerçekten meraklandığım için, o damlayı parmağımle alıp yukarı bakarak yavaşça ağzıma götürüyorum. O küfredip bileğimi tutuyor.

"Hayır. O bunun için değöl."

Parmağımdaki sıvıyı siler ve ben sinirlenerek homurdanırım. "O zaman ne için?"

Beni tekrar penisine yönlendirir, ensemdaki baskısı nazik ama karardlıdır. "Şanssızsan öğrenirsin. Tanrını tapın, küçük cadı."

Sertçe nefes alıyor, gözleri yoğun bir şekilde parlıyor. Ağzımı ona doğru indirirken yukarı bakmaya devam ediyorum ve penisine küçük bir öpücük veriyorum.

Uylukları gerginleşir ve ensemdaki eli kıvrılır, pençeleri derime batar. Onu ıslak başının tam ortasına bir kez daha öperim ve sonra

tadını yaladım.

Gözlerini kapatıyor, kaşları sanki acı çekiyormuş gibi çatılıyor. Ben de onu tekrar öpüyorum. Ve tekrar. Onun tüm uzunluğunu öpücüklerle kaplıyorum ve işim bittiğinde, penisi tamamen ıslanmış oluyor, ben de onu dilimle uzun vuruşlarla yalıyorum.

Hala ensemde duran eli titriyor.

Onu ağızma alıyorum, öğürmeden alabildiğim kadar derine, ve sertçe emiyorum. Kalçalarını esnetiyor, kendini daha derine itiyor, ve geri çekilmeye çalıştığımda, beni aşağı bastırıyor, böylece onu daha fazla yutuyorum, ama yine de hepsini değil. Ağızma sığmayacak kadar büyük.

Onu ağızımda boğulurum, gözyaşlarım yanaklarımdan akar ve o küfrederek beni serbest bırakır. Geri çekilip öksürdüğümde, parmağıyla çenemi tutar ve bana yukarı bakmamı sağlar, gözyaşlı yüzümü içime çeker. Ona kızgın bir bakış atarım, o ise sırıtar.

"Beni iyi taptın," diyor, asil bir baş hareketiyle. "Ama şimdi sana beni derinlemesine almayı öğretme zamanı. Tıpkı benim adımı aldığın zamanki gibi, önce acıtacak, sonra acıtmayacak."

Öfkeyle gözyaşlarımı silerim. "Anlaşma böyle değildi."

"Öyle miydi?" diye sorar, kuyruğunu bacağına dolayarak, üçgen uçlu kuyruğunu küçük hareketlerle sallayarak. "Anlaşma, ben boğazına boşalana kadar beni tatmin etmenle ilgiliydi, eminim. Eh, afyonlu kız. Sen hepsini öksürürsen boğazına boşalamam, değil mi?"

"İğrençsin," derim, ona hak vermek zorunda olduğum için kendimden nefret ederek.

Beni tutsak edip boğazımı tıkayana kadar, keyif alıyordum. Ama o kısım her şeyi mahvetti, tabii ki o da daha fazlasını istiyor.

"Anlaşmayı daha cazip hale getireyim."

Parmağını delip sıkıyor. Kırmızı bir damla kan, penisinin ortasına sıçırıyor. Onun gücünden bir yudum almak için ağızımın suyu akarken, onu yalamak için eğildiğimde, beni geri çekiyor.

"Yalamak yok. Boğazına al. Sadece böyle alabilirsin."

Ona öfkeyle bakıyorum, kalbim utançtan çarpıyor. "Beni eğitiyor musun? Bir köpek gibi mi?"

O sıcak ve içten bir kahkaha atar ve aramızdaki güç dengesinin tersine döndüğünü anlarım. Birkaç dakika önce, o zevkten titriyordu ve kontrol bendeydi. Şimdi ise, gücü geri alıyor. Benim kadar o da teslim olmaktan hoşlanmadığını tahmin ediyorum.

Gerçekten de birbirimize hiç uymuyoruz.

"Belki," diye itiraf ediyor, kuyruğunu yüzüme doğru sallayarak yanağımı okşuyor. Nefesim kesiliyor. Bu kadar hassas hareket edebileceğini bilmiyordum. "Ama bu ikimiz için de zevkli."

Onun üzerinden kayarak sandalyenin koltuğuna damlayan kan damlasına bakıyorum. Ağzım sulanıyor. Bunu istememeliyim, ama zaten oldu ve şimdi bunu durdurmak için çok zayıfım.

Onu ağzıma aldığımda, başımı yavaşça yönlendiriyor. Kanın tadını alıyorum ve o, boğazımın arkasına dokunana kadar devam ediyor.

"İçeri gir," diye mırıldanıyor ve o anda ben öğürüyorum.

Yumuşak bir kahkaha atarak geri çekilmeme izin verir ve penisine bir damla daha kan sıkarak. Bu sefer, hepsi kayana kadar beklemiyorum. Onu derinlemesine alıyorum, bakır tadı onun dumanlı tadı ile karıştığında inliyorum. Bu sefer, biraz daha uzun süre dayanabiliyorum, onun büyüğü göğsümde gölgeli kanatlarını açıyor.

Üçüncü kez yapıyoruz ve ben öğürünce beni bırakıyor. "Biraz nefes al," diyor, karanlık bir memnuniyetle bana bakarak. "Bunu hak ettin."

Topuklarımın üzerine oturup başımı onun uyluğuna yaslıyorum. Şaşkınlık dolu bir ses çıkarır ve pençelerini saçlarımın arasında gezdirir, bu çok iyi hissettirir. Öylece kalırız, o an o kadar huzurlu ki, onu bozmaktan korkarak kıpırdamak istemiyorum. Çimler dizlerimin altında yumuşak ve serindir, beni saran uylukları sıcaktır. Burnumdan yavaşça nefes alıp verirken onun penisine bakıyorum.

Ona dokunmasam da hala sert. Sanırım beklenti de aynı etkiyi yaratıyor.

"Tanrın soğuyor," diye fısıldadı Woland, eli hala saçlarımda duruyordu. "Sen benim tanrım değilsin," diye alay ettim ama yine de pozisyonuma geri döndüm. Sonuçta bu bir takas ve ben üzerime düşeni yapmalıyım.

"Ben herkesin tanrısıyım," diyor, penisine bir damla daha kırmızı boya damlıyor.

Ben onu hevesle yutuyorum ve o inleyerek başımı aşağıda tutuyor. Ben öğürünce, küfrederek beni serbest bırakıyor ve bırakıyor.

"Buna başka bir zaman devam ederiz," dişlerini sıkarak diyor. "Beni iyi tapın, sevgilim. Hepsini alana kadar."

Ve böylece, tekrar gücü ele geçirdim. Onu yalayıp emiyorum, dudaklarımın ulaşamadığı yerleri elimle okşuyorum. Testisleri ağır ve dolgun bir şekilde sarkıyor, ben de onları okşuyorum.

. Koordinasyonumun çok iyi olduğunu sanmıyorum, ama onu keşfetmekten zevk alıyorum ve o da bunu umursamıyor gibi görünüyor.

Onu okşarken uylukları titriyor, çıplak karnı gerginleşerek heykel gibi kaslarını sergiliyor. Sürekli sesler çıkarıyor, yarı nefes nefese, yarı homurdanıyor, aralara "canım" ve "poppy kızlar" ekliyor. Ona baktığımda, sertçe emdiğim için yanaklarım çökmüş, o da küfrediyor ve pençelerini saçlarıma geçiriyor.

"Durma. İşte böyle. Mükemmelsin."

Ve ben de o, şimdiye kadarki en yüksek homurtuyu çıkarana kadar devam ediyorum. Penisi ağzımda şişiyor ve başımı sıkıca tutarak ağzıma sertçe girip çıkıyor, her itişisi sertçe vuruyor. Birkaç saniye sürüyor ve sıcak akıntısı uzun fişkırmalarla boğazımdan aşağı kayıyor, karnımı ısıtıyor.

O kadar derinde ki, tadını bile alamıyorum.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Vahşi

Destek için dizine tutunarak öksürüyorum, Woland ise zor nefes alıyor, bacağımin altında bacağı hafifçe titriyor. Tekrar nefes alabildiğimde, başımı kaldırıp onun kuyruğunun yanağımdaki gözyaşlarını sildiğini görünce irkiliyorum.

İfadesi yumuşak ve doygun. Beni kucağına çekiyor ve ben biraz beceriksizce, biraz da şaşkın bir şekilde üzerine tırmanıyorum. Kucağına yerleşiyorum, başımı göğsüne yaslıyorum. Koluyla sırtımı destekliyor ve elini elbisenin altına sokuyor, parmakları baldırımında desenler çiziyor.

Bu çok tuhaf, ama yine de şaşırtıcı bir şekilde doğru. Aramızda bir yakınlık var, bu yakınlık dostluk ve sevgiden değil, sürekli itişip kakışmamızdan, ortak inatçılığımızdan ve arzumuzdan doğuyor. Onun *hakkında* hiçbir şey bilmiyorum, ama yine de *onu* tanıyorum. Ve o beni hayatımdaki herhangi birinden daha iyi tanıyor.

Kollarında rahatlayıp, bu yeni sevgi gösterisinin tadını çıkarıyorum. Bu çok hoş bir duygu. O iri ve sıcak, elleri beni güvenle sarıyor. Her zamanki yalnızlığım hafifliyor, onun yakınlığı içimdeki boşluğu dolduruyor.

Bir süre, ikimiz de kafatası tahtında oturup nehirde parıldayan ay ışığını izlerken, bacağımla okşuyor.

"Benimle gel," diyor alçak ve sakın bir sesle. "Hemen gidebiliriz. Her şey yoluna girecek, Jaga. Birbirimizden zevk aldığımız sürece birlikte kalacağız ve savaş bittikten sonra bundan sıkılırsak, ayrı yollara gidebiliriz. Eğer istersen, birlikte olduğumuz sürece sana sadık kalacağım."

Sıcak bağ hissi birden kopar ve kırılır, ben de kollarında gerilirim. Tabii ki bunu yapacaktı. Yaptığı her şey, sevgi ve yakınlık gibi görünse bile, tek bir amaç içindir.

"Dur tahmin edeyim," diyorum, sesim sakın ve sessiz, hayal kırıklığımı hiç belli etmeden. "Bu, ancak ben sana kendimi teslim edersem olabilir."

O iç çeker, başını eğerek boynuzları üstümdeki gökyüzünü kaplar. "Evet, Jaga. Ama birlikte olsak da olmasak da böyle olmak zorunda. Ve eğer kabul etmezsen, bir şekilde bunun gerçekleşmesi için işler çoktan yoluna girmiştir. Şimdi kabul edersen çok fazla acı çekmekten kurtulursun."

"Şimdi de beni tehdit ediyorsun," diye tısladım ve kucağından kaymaya çalıştım ama o beni sıkıca tuttu. İnledim. "Peki! Anlaşmanın senin tarafına düşen kısmını yerine getirmelisin."

O iç çeker ve doğrulur, beni hala sıkıca tutar. "Peki."

Ona bakarım. Ağzı ekşi bir ifadeyle bükülmüştür ve kalbim heyecandan daha hızlı atmaya başlar. Sonunda bir şeyim olacak. Bu tüm sorunlarımı çözmeyecek, ama on iki yaşındaki halimi kurtarmama bir adım daha yaklaştıracak.

"Önce zaman sırrı," diyorum, hem heyecanlı hem de tedirgin.

Woland uzun bir nefes verir ve gözlerimin içine bakar, ağzı sıkı bir çizgi halinde.

"Zamanı kontrol etmenin sırrı çok basit," diyor, ağzının bir köşesi sanki sırtırmaya çalışıyormuş gibi yukarı kıvrılıyor ama bunu yapamıyor. "Sadece zamanın kendisinden daha yaşlı olman gerekiyor. Zamandan önce doğan herkes zamanı kolayca manipüle edebilir."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum, kafamda düşünceler dönüyor. "Ama... Ama bu..."

"Senin için tamamen yararsız," diyor karanlık bir kahkaha atarak. "Bu takas fikrini bulduğumda seni cezalandırmak istedim. Kabul etmemeni söylemiştim."

Ağzımı kapatıyorum, öfkem bir dalga gibi yükseliyor, ama kendimi suçlayabiliyorum sadece. Ona güvenilemeyeceğini biliyor muydum? Evet. Yine de aptal gibi bu anlaşmayı kabul ettim mi? Evet. Çünkü hayatımı kurtardıktan sonra, bir şeyler değişmiş gibi görünüyordu.

Yoksa ona ulaşmak istediğim için ona inanmak mı istedim? O kadar acınası bir durumda mıyım? Dişlerimi sıkıyorum ama bu da işe yaramıyor. Öyle öfkeliyim ki nefes bile alamıyorum.

"Çenemdeki iz," diye homurdandım.

Bir iç çekiş daha. Woland sessizce çenesini sıkar, bana acıma ve pişmanlıkla bakar. Sonunda, neredeyse özür diler gibi konuşur.

"Sana söyleyeceğim, ama şimdi değil. *Ne zaman* söylemem gerektiğini belirtmedin."

Beyaz sıcak öfke alevleri içimden boğuyor beni. "Bunun için bahanen ne?" diye hırlıyorum, parmaklarım gözlerine sokma dürtüsüyle kıvrılıyor.

"Şu anda zevk aldığım tek kişi sensin, o yüzden sikimi emmeni istedim," der, omuzlarını eğik bir şekilde silker. Hâlâ beni sıkıca tutmaktadır. "Şeytanla anlaşma yapmaman gerektiğini bilmelisin, gelincik kız."

Onun kollarından kurtulmak için acımasızca mücadele ediyorum, ama o beni sıkıca kucaklamaya cüret ediyor. Ben direnir, dirseklerimi kullanarak onu ısırmak için bir açı bulmaya çalışırken, o hiç çaba sarf etmiyor bile. Bu öfke omurgamda dolanıyor ve kafamda patlıyor, düşüncelerimi öfkeli bir uğultuya dönüştürüyor.

Ve yine de beni tutuyor. "Sana telafi edeceğim," diye duyduğumu sanıyorum. "Jaga, bir saniye dur ve..."

Durmak mı? Daha yeni başladım. Zmoram göğsümde kıpırdanıyor ve onu dışarı itiyorum, tüm öfkem ve nefretim için kapıları ardına kadar açıyorum. O, vahşi pençeleri ve alev kırmızısı saçları olan muhteşem bir yaratık olarak hayata atılıyor.

"Ne..." Woland, o üzerine atlamadan önce sadece bu kadarını söyleyebildi, pençeleri onun yüzünü parçaladı.

"Evet," diye nefes nefese söylüyorum, onun hissettiği her şeyi hissediyorum, pençelerinin altında yanağının derisi yarılr, sıcak kan fışkırır. "Gözünü yap."

Ama onu parçalamak için bir şans daha bulamaz. Woland kükreyerek ayağa kalkar ve ben kucağından kayarım. Zmorama atlar ve onu yere yapıştırır. O direnir, tükürür ve tıslar, ama Woland bacaklarıyla onun bacaklarını tutar, elleriyle bileklerini sıkıştırır.

"Burada neyiz var?" diye sorar, yanağındaki deri kendini birleştirir.

Kız kurtulmaya çalışır, ama çaresizliğini hissediyorum. O çok daha güçlü. Çok daha kuvvetli. Göğsümde ani bir panik patlar, mide bulandırıcı ve acı verici. Eğer onu şimdi öldürürse... Eğer ona bir şey yaparsa...

Onu dışarı çıkarmamalıydım, ama tabii ki kendimi kontrol edemedim. Eğer bunu atlatırsak, o ve ben, kendimi öfke nöbetleri geçirmemek için eğitmeliyim. Ama onu kaybedersem, her şey kaybolacak. Beni ayakta tutan şey o.

"Woland, lütfen," diyorum ve o bana parlayan gözlerle bakıyor.

"Buraya gel, Jaga."

Tartışacak ya da itaatsizlik edecek yer yok, bu yüzden emrini hemen yerine getiriyorum ve onun yanına diz çöküyorum. Zmorama bakıyorum, kalbim hiç bu kadar acı ve dehşetle dolmamıştı. Ölürken bile bu kadar korkmamıştım, çünkü o zaman güneş ve yaralarım beni uyuşturmuştu.

"Üzgünüm," diyorum, çaresiz öfkeyle dolu gözlerine bakarak. "Üzülmene gerek yok," diyor Woland alçak bir kakhaha atarak, kız tekrar direnince onu daha da sertçe yere bastırıyor.

daha da sertçe bastırır. "O çok güzel. Tam sana göre."

Bana kötücül bir gülümseme attı. Bir sonraki anda, ağzı zmore'mın ağzına yapışır ve zmore'm onu hırlayarak ısırsa da onu öper. Onun öfkesini, nefretini ve şehvetini hissediyorum, o kadar güçlü ki, bir fırtına gibi içimi kaplıyor. Woland zmore'mın boynunu öperken, ben nefes nefese kalırım ve kendimi tutmak için çimleri yırtarım. Zmore'm uzun ve yüksek sesle inler, ağzındaki kanın tadı onu uçurur.

Ve elbette öyle olur. O benim.

Woland doğrulur ve boğazını yakalar, bileklerini serbest bırakır. Serbest eliyle beni kendine çeker ve öper, onun kanı ve kadının kanı ağzımda karışır. Onu nefret ediyorum, bu yüzden ben de onun dudaklarını ısıtırım, tıpkı kadının yaptığı gibi, ve o güler.

"Seni vahşi şey," diyor, geri çekilirken, gözleri zevkle parıldıyor. Zmore'm artık hiç direnmiyor, sadece orada yatıyor, benim kadar sersemlemiş görünüyor.

Woland ona bir kez daha öpücük vermek için eğilir ve ayağa kalkar, beni ona doğru işaret eder. Elini tutar ve ayağa kalkmasına yardım ederim. Sarılırız, tekrar bir bütün oluruz.

Yumruklarımı sıkıp Woland'a dönüyorum. "Bunu hak ettin," diyorum, ona öfkeyle bakarak.

O sadece sırıtıyor, yaklaşıyor ve elini gevşek saçlarıma gömüyor. "Uyanıkken zmorelarını çağırabilen çok az ölümlü vardır. Sende bu yetenek olduğunu bilmiyordum," diyor, sesinde gurur gibi bir şey var. "Büyünün çok zayıf olduğunu sanıyordum. Aferin. Şimdi seni daha da çok istiyorum."

Hiçbir şey açığa vurmamak için ağzımı sıkıca kapatıyorum, çünkü görünüşe göre o gerçeği bilmiyor: büyüm *zayıf* değil, sadece mühürlenmiş. En azından zayıf olmadığını umuyorum. Elimde olan tek şey, çocukluğumdan kalma Wiosna'nın değerlendirmesi.

Bu, Woland'ın bana düzenli olarak yalan söylediğini hatırlatan bir başka şey. Kısa bir süre önce, yokluğunda olan biten her şeyi bildiğini düşünmeme izin verdi, ama bu açıkça doğru değil. Wiosna ile olan konuşmamı duymadı ve zmore'mı görmedi.

Ona karşı saklayabileceğim bazı sırlar olduğunu bilmek güzel, her ne kadar öfkemle bir tanesini az önce açığa çıkarmış olsam da.

"Seni hiç istemiyorum ve senden nefret ediyorum. Git buradan," diyorum, dişlerimi sıkarak.

Ciddi bir ifadeyle altın rengi gözleri gözlerime diyor. Gözleri beni hipnotize ediyor ve ben çaresizce o gözlerle dalmak istiyorum, ama bu mümkün değil.

"Belki başka bir takas?" diye soruyor yumuşak bir sesle, başparmağıyla yanağımı okşayarak. "Bir orgazm karşılığında bir orgazm. Seni hemen orgazma ulaştırabilirim, böylece ödeşmiş oluruz."

Burnumdan soluyarak başımı keskin bir hareketle çeviriyorum, böylece eli düşüyor. "Hayır. İşaretin ne işe yaradığını söyle."

"Her şeyin bir zamanı var."

Tanrım, ona tükürmek ve ayaklarımla tekmelemek istiyorum, ama bu çok onursuzca olur. Bugün zaten öfkemi kontrol edemedim ve bunun için iyi bir korku yaşadım. Sanırım beklediğimden farklı tepki verdiği için minnettarım. Onu saldırmaya cüret ettiği için boynunu kıracağını düşünmüştüm.

Ama onun yerine, çok sevindi. Ona verdiği öpücük hala dilimde tiz bir ses çıkarıyor. Aklıma aniden bir görüntü geliyor, ben ve zmora'm, ikimiz de onun üzerindeyiz. Biri onun penisinde, diğeri dilinde, tüm hisler birleşiyor.

Sonra yanağımın içini keskin bir acı hissedecek kadar ısıyorum, çünkü ona çok kızgıyım ve kendimi daha iyi kontrol etmeliyim.

Ama şimdi denemek istiyorum ve bunu yapabileceğim tek kişi o. Bir ölümlü adam bunu elbette büyücülük olarak görür ve beni sikine değil, mızrağına geçirir. Bir tanrıyı baştan çıkarabilsem bile, Woland dışında herkes zmora'mı iğrenç bulur diye düşünüyorum.

Ve öyle de. O, karanlık, nefret ve öfkeden oluşan, benim tüm küçük, hoş olmayan, intikamcı yanlarımı barındıran bir yaratık. Onu saklamam öğretildi, çünkü onun çirkinliği, benim iyi yanlarımdan daha fazla insanları tiksindirir. Benden başka kimsenin ona bakarken yüzünü buruşturmayacağını düşünüyordum.

Ama Woland onu öptü, hem de hiç tereddüt etmeden, hevesle.

Şimdi onu göğsümde hissediyorum, sıcaklık ve memnuniyet yayıyor. Tekrar dışarı çıkıp onunla eğlenmek istiyor.

"Yakında gitmem gerek," diyor pişmanlık dolu bir iç çekişle, düşüncelerimi bölerek. "Ama merak etme, haşhaş cadısı. Öyle ya da böyle, yakında benim olacaksın. Kaybettiğimiz zamanı telafi edeceğiz."

"Kes şunu," diye homurdandım, ona dönerek. "Bana... bilmiyorum... aşıkımsın gibi davranmayı bırak. Asla kanmam."

Gülümsüyor, ama zoraki bir gülümseme. "İyi. Asla cazibeme kapılma."

Ağzımı açıp öyle demek istemedim demek için, ama o yok olup gidiyor, sandalyeyi ve ışıkları da beraberinde götürüyor. Nehir kıyısında tek başıma kalıyorum

, bulutsuz gökyüzünde ay yüksekte, serin hava tüylerimi diken diken ediyor. Sonbahara daha haftalar var, ama günler acımasızca sıcak olsa da geceler soğumaya başladı. Artık yalnız olduğum için, o soğuğu iliklerime kadar hissediyorum.

Huysuz ve yenilmiş hissederek, eve doğru ağır adımlarla yürüyorum.

Uykum çok kısa ve kabuslarla dolu. Büyük, siyah bir ayı beni sırayla yemeye ve becermeye çalışıyor. Elimden geldiğince hızlı koşuyorum, ama o her zaman bir nefes arkamda, duman ve hayvan kokusu gibi kokuyor.

Şafak sökmeden önce nefes nefese uyanınca, rüyanın ne anlama geldiğini düşünmeme bile gerek yok. Ayı Woland'dır ve zihnimin onu inanılmaz derecede tehditkar bulduğu açıktır. Kendi kendime alaycı bir şekilde gülümserim ve başımı sallarım. Onu henüz pek tanımadığım ve bir ölümlüyle evlenirsem beni tecavüz etmekle tehdit ettiği zaman neden kabus görmemiştim?

Waclaw'ın ısırgan otlarının üzerine kusduğumu hatırlıyorum. Ama şimdi Woland'ı tanıdığım, fiziksel olarak ona bu kadar yakın olduğum, *hayatımı kurtardığı* için... şimdi kabuslar görüyorum.

Acaba ona çok fazla yaklaştığım için mi böyle oluyor? O, başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde bana zarar verebilir ve bu çok korkutucu, çünkü amacına ulaşmak için bunu kesinlikle yapacaktır. Ona kendimin parçalarını vermeye devam ediyorum, ama hiçbirine güvenilemez.

Bunu asla unutmamalıyım.

Gün yavaş başlıyor ve kendimi iyi hissetmiyorum. Yine tarlalarda yürüme düşüncesi midemi bulandırıyor. İyi bir gece uykusu çekseydim muhtemelen bununla başa çıkabilirdim, ama Woland ve kabuslarım bunu benden aldı.

Giyinip saçlarımı topladıktan sonra su almaya çıkıyorum. Kuyuya giderken bahçeme uğruyorum ve şok ve öfkeyle ona bakıyorum.

Tüm otlarım ve bahçeyi çevreleyen bitkiler tamamen kurumuş, bazıları kararmış ve toza dönüşmüş. Eskiden çok sağlam olan lovage otuma bakıyorum. Artık küçülmüş bir kabuktan ibaret. Nane ve papatyalarım da aynı durumda. Etrafa hızlıca bakınca hiçbir otun hayatta kalmadığını anlıyorum.

Bunu birinin kasten yaptığı belli. Çok düzgün. Doğal bir olay olsaydı, bahçemdeki daha fazla bitki etkilenmez miydi? Oysa bu felaket sadece otlarımı etkilemiş. Keskin bir bakışla, çitin üzerindeki yolu gözetliyorum. Bir şaka mıydı? Öyleyse, şakacı buralarda yok, ne yazık. Geçim kaynağımın büyük bir kısmını yok ettiği için onu süpürgeyle dövmek isterdim.

Muhtemelen Czeslawa'nın numarasını kullanıp kulübenin etrafına dikenler serpmek zorunda kalacağım. Biri onlara basarsa, zmora'mın takip edeceği bir kan izi bırakmış olurum.

Hızlı bir kahvaltının ardından, sabahımı bahçemdeki bitkilerde dolaşarak, bitkilerimin hastalanmasının nedenini araştırarak geçiriyorum. Eğer biri bitkilerime büyü yapmışsa, burada küçük bir işaret, büyü'nün aracı bırakmış olmalıydı. Ancak saatler geçiyor ve ben hiçbir şey bulamıyorum.

Tırnaklarımın altındaki kiri yıkamakla meşgulken, Jarota kapımı çalar. Onu hasta odama oturmaya davet ederim.

"Senin için ne yapabilirim, zerca?"

O, m a s aya dayanarak homurdanarak oturur. "Eklemlerim ağrıyor. Czeslawa bana bir merhem yaptı ama bitti."

Başımı sallayarak önlüğümle ellerimi silerim. "En çok ağrıyan eklemlerine bir bakabilir miyim?"

Cüppesini kaldırıp bana şişmiş görünen dizlerini gösterdi. Parmakları da etkilenmişti. Parmaklarını tamamen düzeltemiyordu. Belirtileri fark ederek başımı salladım.

"Peki, bunu tedavi edemeyiz, ama ağrının ve kötüleşmesini önleyebiliriz. Şimdilik, sana içmen için bitkisel bir karışım hazırlayacağım ve taze knitbone kökü merhemi yapacağım. Birkaç gün içinde getiririm."

Jarota minnetle başını salladı ve ben de son zamanlarda sağlam bir knitbone bitkisi gördüğüm yeri düşünürken bitkileri karıştırmakla meşgul oldum. Knitbone nemli yerleri sevdiği için, büyük olasılıkla nehir kenarında görmüştüm.

Jarota'ya otların bulunduğu keseyi verip çayı nasıl hazırlayacağını açıklarken, aniden ikiye katlanır. Akciğerlerinden yüksek sesli, kesik kesik bir öksürük çıkar ve dizlerini kavrar, yüzü kızarana ve gözyaşları akmaya başlayana kadar giderek daha şiddetli öksürür. Öksürüğü geçince endişeyle ona bir bardak su veririm.

"Ne zamandır böyle öksürüyorsun?" diye soruyorum, neden bundan bahsetmediğini merak ederek.

O şaşkın bir şekilde başını sallar. "Öksürmedim. Bu ilk kez oluyor."

Bu tür bir öksürük ileri düzeyde enfeksiyonu işaret ettiği için onu şüpheyle inceliyorum. Yine de onunla tartışmayacağım. Küçük bir şişe çam iğnesi tentürü alıyorum. Bu tentür, yaz başında yeni çıkan yeşil çam dallarından yapılıyor ve kişisel kullanım için birkaç tane var. Gelecek yıl daha fazla yapmam gerekeceğini şimdiden biliyorum.

"Bu mükemmel bir öksürük ilacıdır," diyerek Jarota'ya veriyorum. "Günde iki kez bir kaşık alın, kısa sürede iyileşeceksiniz."

Bana bolca teşekkür edip ayrılır, ama önce bekleme odamda bir kez daha öksürük krizi geçirir. Öksürük ilacı stoğuma bakarım. Bu hastalık yayılırsa, birkaç hastayı tedavi etmeye zar zor yetecek kadar kalır.

Onları çocuklar ve zor vakalar için saklamaya karar veriyorum. Şimdilik, mevcut otlardan bir ikame hazırlayacağım. Sepetimi alıp, ihtiyacım olan her şeyi almaya kararlıyım, birkaç avuç diken de dahil.

Biri benimle dalga geçiyor ve bunun için onu cezalandıracağım.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

İşaretler

Gün önceki günler kadar sıcak değil, gökyüzü büyük, kabarık bulutlarla kaplı, bu yüzden işlerimi yapmak o kadar da rahatsız edici değil. Otlar topluyorum ve güzel knitbone kökleri çıkarıyorum, öğleden sonra tarlada çalışan en yaşlı köylülerden birkaçını ziyaret ediyorum. Herkes serin havada iyi durumda.

Akşam nehre gitmiyorum, sadece büyük bir leğende yıkanıyorum. Woland ziyaretime gelmiyor, ama kabuslarımda onu görüyorum, büyük siyah ayı ormanda beni kovalarken adımı haykırıyor.

Ertesi sabah, önceki kulübemin bahçesinden bazı otları şu anki kulübemin bahçesine dikmeyi bitirdikten sonra, Darobor ve Sara ziyarete gelir. Gökyüzünden hafif bir çiseleyen yağmur yağar ve tarladaki işlerin tekrar kuruyana kadar durması muhtemel olduğunu bilirim.

"Sara, Rodzanicas hakkındaki hikayeni çok beğendi," diyor Darobor, bir ağaca yaslanarak, kızı ise ne yaptığımı görmek için bana doğru koşuyor. "Ona birkaç tane daha anlatır mısın? Karım da, istersen yarın akşam yemeğine davet etmemi istedi."

Otlarıma büyük bir ilgiyle bakan kıza gülümsüyorum. "Tabii ki. Yağmur şiddetini arttırdığı için içeri girebiliriz. Sütlu soğuk hindiba çayı var."

Yeniden diktiğim otları sulamama bile gerek yok, çünkü çiseleyen yağmur toprağı yumuşak ve nemli tutacak. Şu anda üzgün ve yarı solmuş görünüyorlar, ama eminim ki kısa sürede canlanacaklar. Toprağı birkaç tılsım gömdüm ve

bahçemi dikenlerle çevirdim. Otlar artık güvende olmalı.

İçeride Sara, en sevdiği sebzeleri yetiştirdiği kendi bahçesi hakkında konuşuyor. Tavuk kümesindeki gübreyi alıp bahçesini gübrelemek için kullandığı için salatalıklarının her zaman en iyisi olduğunu gururla anlatıyor.

Darobor içkisini yudumlarken kızına gülümseyerek bakıyor ve ben de zevkle dinliyorum. Çocukları gerçekten çok seviyorum. Artık ebeveynleri bana karşı onları uyarmadığı için onlarla konuşabilmek, fısıldayan olduğumdan beri hayatımda yaşanan en iyi değişiklik.

Aynı zamanda, ona hangi hikayeyi anlatacağımı düşünüyorum. Woland bana ataların ruhlarından bahsettikten sonra, resmi ve gayri resmi versiyonu olan tek hikayenin bu olmadığına ikna oldum. Başka neler yalan acaba?

Bu yüzden, en azından kısmen gerçeğe dayandığını bildiğim hikayeyi seçiyorum. Chors'un gece gökyüzündeki ışık haline nasıl geldiğini anlatan hikayeyi anlatmaya başlıyorum.

"Perun ve Weles dünyayı yarattıktan sonra," diye başlıyorum, kızın örgüsüyle oynarken ona gülümseyerek, gözleri büyük ve meraklı, "Perun günleri ikiye bölmeye karar verdi, biri aydınlık, biri karanlık. Gökyüzüne büyük bir ışık koymak istedi ve bu yüzden oğlu Swarog'un çalıştığı göksel demirci dükkânına gitti ve demircinin kutsal ateşinden bir oğul doğurdu."

"O Dadzbog!" Sara, bir şey bildiğinden gurur duyarak heyecanla haykırır.

Ben başımı sallarım. "Aynen öyle. Dadzbog altın rengi ve parlaktı ve her günün yarısında gökyüzünde seyahat ederek toprağa hayat veren ışık saçıyordu. Ama her gece, o uykuya daldığında, dünya kalın bir karanlığa gömülüyordu. Perun gece gökyüzünü aydınlatmak istemiyordu. İnsanların gündüzleri yaşamalarını, çalışmalarını ve oynamalarını, geceleri ise uyumalarını kararlaştırdı."

Sara kaşlarını çattı. "Bu pek hoş değil. Bazen insanlar gece uyanık olmak zorunda kalır. Örneğin, yeni bir buzağı doğduğunda. İneğe sabaha kadar beklemesini söyleyemezsin, hazır olduğunda buzağıyı doğurur."

Onaylayarak gülümserim. "Doğru. Ve eğer fısıldayan olmak konusunda ciddiysen, gece toplanması gereken bazı otlar vardır. Geceler Perun'un istediği gibi zifiri karanlık olsaydı, onları bulmak çok zor olurdu."

Gözleri tabak kadar büyüdü.

"Geceleri ot toplamaya mı gidiyorsun? Çayırılarda mı? Yoksa ormanda mı?"

Onun zar zor gizlediği korkusunu görünce gülüyorum. "Evet. Sadece ilk birkaç sefer korkutucu. Sonrasında alışıyorsun. Şimdi hikayeye geri dönelim."

Kaşlarını çatarak karnına dokunur, ama başını sallır. Darobor koltuğunda kıpırdanır. "Weles, insanların karanlık gecelerde nasıl mücadele ettiklerini gördü ve kardeşinin birkaç oğlu olmasına kıskançlık duydu. O da bir oğul sahibi olmaya karar verdi ve onu Nawie'nin en karanlık nehrinden çağırdı. Chors doğdu, tanrılar arasında en güzeli."

Sara kıpır kıpır oturur ve bana meraklı bir bakış atar. "En güzel mi? Ben Dadzbog'un en güzel olduğunu sanıyordum. O en parlak olanı."

Dadzbog'u görmedim, ama yine de onun Chors'tan daha çarpıcı olamayacağından eminim.

"Evet, en parlak olanıdır. O kadar parlaktır ki, onu göremezsin bile, çünkü o ışıyla herkesi kör eder. Ona bakmak gözlerini acıtıyorsa, bu gerçek güzellik değildir, değil mi? Ama Chors'un ışığı ince. Karanlıkta görebilmen ve onu özgürce hayranlıkla seyredebilmen için yeterli parlaklıkta parlıyor. Gerçek güzellik budur. Kötü niyetli ışıyla gözlerini kamaştırmaya çalışan değil, hayranlıkla seyredilmeye izin veren güzellik."

Sara aniden hıçkırık sesi çıkarır ve elini ağzına bastırır. Gözleri fal taşı gibi açılır.

"Ne oldu?" diye sorarım, ayağa kalkarak.

Kafasını sallayıp kulübemden fırlayarak çıkar. Darobor ve ben peşinden gideriz ve tam zamanında yetişip onun calendula çiçeklerine kusmasını görürüz. Darobor'a baktığımda, solgun ve terli görünüyör.

Bunun nedenini düşünürüm, ama benim içtiğim hindiba çayı ya da süt olamaz, çünkü ben de aynısını içtim ve ben iyiyim. Midem bile guruldamıyor.

Sara sonunda kusmayı bırakır ve ben ona ağzını çalkalaması için bir bardak su getiririm. Darobor alnını siler, hasta görünür.

"Eve gidin," diyorum, sempatiyle iç çekerek. "Mide damlası getireceğim."

Konuşmadan başını sallır ve ağzını açtığı anda kusacağından korktuğunu düşünürüm. İkisini de uğurlarım ve onlar eve koşarken ben kapımın önünde kaşlarımı çatmış kalırım. Bir şeyler yolunda değil. Önce Jarota ciğerlerini öksürerek boşalttı, şimdi de bu mu?

Aynı hastalık olsaydı, anlaşılabilir olurdu. Ama iki farklı hastalık çok daha nadirdir — tabii Sara ve Darobor ikisi de kahvaltıda

iğrenç bir şey yemedilerse. Omuz silkiyorum, çünkü bu oldukça olası görünüyor. Küçük bir şişe damla alıp onların evine götürüyorum.

Gün akşamüstüne doğru ilerledikçe yağmur şiddetlenir. Herkes evde kalır, muhtemelen bir gün iş kaybettikleri için küfrederek. Poludnica ve hava bozulması arasında, bu gerçekten şanssız bir zamandır.

Karanlık çöktüğünde, Chors'un ışığı yağmur bulutları tarafından gizlendiğinde, endişeli olmama rağmen çıplak ayakla ve gülümseyerek nehir kıyısına yürüdüm. Islak çimler ayak parmaklarımın arasında şapırdadı ve yüzümü kaldırıp tatlı yağmur damlalarını dilime aldım. Karanlıktı, ama Perun'un istediği gibi tamamen siyah değildi. Hala nesnelerin ana hatlarını görebiliyordum, gözlerim ışık eksikliğine hızla alıştı.

Nehir kenarında, taşın üzerinde durup yağmurla ıslanan su yüzeyine bakıyorum. Burası huzurlu ve elbise ve saçlarım sıırılsıklam olmasına rağmen derin nefes alıyorum. Köyde bir enfeksiyon yayılıyorsa yağmurda durmamam gerekir ama kendimi güçlü ve iyi hissediyorum, bu yüzden kafamdaki uyarıcı sesi görmezden geliyor.

Gökyüzü kuzeyde daha parlak bir şekilde parlıyor ve ben gülümsüyorum, acaba yaz fırtınası mı geliyor diye merak ediyorum. Ya da belki Perun bir şeye kızmış olabilir mi? Yıldırım ve gök gürültüsü onun alanı olmalı, ama su Weles'e ait. Bir an için ikisinden birini çağırmak istiyorum, ama dilimi ısıırıyorum. Chors da eski ve güçlü bir tanrıdır, ama Perun ve Weles en üstte yer alırlar, Weles kardeşi Perun'dan sonra ikinci sıradadır.

Sesimin daha iyi duyulması için ellerimi ağzıma götürüp başka bir isim çağırıyorum.

"Woland!" Yağmurun sesinden daha yüksek sesle nehrin üzerinden bağıırıyorum. "Diabel!"

Gülümseyerek bekliyorum, çünkü geleceğinden eminim. Bir an için, nehir kıyısındaki kalın sazlıkların arasında altın rengi gözlerinin parladığını gördüğümü sanıyorum, ama onu tekrar çağırdığımda cevap yok. Bekliyorum, bekliyorum, sıırılsıklam ve üşüyerek, ta ki öfke beni ele geçirene kadar.

Tabii ki beni görmezden geliyor. Güvenilmez ve sadakatsiz, asla güvenmemem gereken biri. Aptal kalbimin neden onun bana iyi davranmasını beklediğini bilmiyorum. Daha iyi bilmem gerekirdi.

Taştan inip, onun tahtının durduğu yeri tiksintiyle bakıyorum. Onun için diz çöktüğüm yeri.

O da ne?

Yaklaşıyorum, yağmur yüzüme yağarken kaşlarımı çatıyorum. Karanlıkta bile o yerin farklı göründüğünü fark ediyorum. Daha iyi görmek için çömeldiğimde, toprak kömürleşmiş, çimler ise toza dönüşmüş gibi görünüyor. Parmaklarımı çıplak toprağın üzerinde gezdirirken midemde bir düğüm oluşuyor. Emin değilim, ama cansız görünüyor. Belki de lanetlenmiş.

Tıpkı benim bahçemdeki otlar gibi.

Parmaklarım ıslak toprakla lekelenmişti, ama yine de onları çeneme götürdüm ve Woland'ın bana verdiği damgayı soğuk parmak uçlarımla okşadım. Ne olduğunu ve bunların nasıl birbiriyle bağlantılı olduğunu bilmiyorum, ama damganın diz çöktüğüm yerde çimlerin ölmesine neden olduğu hissini bir türlü atamıyorum.

Bahçemin solmasının nedeni bu olabilir mi? Kötü hava gelmeden önceki gün otları ayıklamıştım. Nedeni bu olabilir mi? İşaret, yakınımıdaki bitkileri öldürüyor olabilir mi?

Eğer öyleyse, bu bir felaket. Ben bir fısıldayanım. Otları kullanamazsam işimi yapamam.

"Woland!" diye öfkeyle bağırarak ayağa kalktım.

Ama cevap yok, sadece nehirde yağmurun sesleri ve uzaktan gelen hafif gök gürültüsü var. Gelmeyeceğini biliyorum, ama yine de bekliyorum, göğsümde öfke ve korku karışımı bir duygu var. Sonunda, sırtımdan bir ürperti geçince vazgeçip eve gidiyorum.

Ertesi gün de yağmur yağar. Sabah bahçemi kontrol ederim ve yeniden diktığım tüm otlar ölmüş ve kararmıştır. Bu yeni lichö ile nasıl savaşacağımı bilmediğim için öfkeli ve çaresizim, günü büyü yapmaya çalışarak geçiririm. Hâlâ içimde Woland'ın kanı var, bu yüzden çatımdaki sızıntıyı gidermek için yaptığım ilk büyü hemen işe yarar.

Çenemdeki izi silmek için başka bir büyü denerim, ama berrak su dolu bir leğene baktığımda bunun başarısız olduğunu anlarım. Woland'ın kendi büyüünü kendisine karşı kullanmanın işe yaramadığını söylediğini hatırlarım, bu yüzden onun gücünün geri kalanını harcarım ve gücüm tükendiğinde, kendimi zayıf ve başım dönüyor hissederek, kendi büyümlle izi yok etmeye çalışırım.

Ama işe yaramaz. Gücü toplayıp niyetimle yönlendirerek üç kez denerim, ama her seferinde içimdeki görünmez duvara çarparak parçalanır. Üçüncü denemeden sonra, sırt üstü yere uzanır, nefes nefese kalır ve tavana bakarım. Tavanda hafif bir dönüş hissedirim ve düşüyormuşum gibi hissedirim, başım hafif, vücudum zayıf ve ağırdır. Saatlerce öyle kalırım, kalkacak kadar güçsüz, uyuyacak kadar endişeliyim.

Öğleden sonra, kapımın acil bir şekilde çalınması beni kalkmaya zorlar. İnleyerek, yol boyunca duvarlara ve mobilyalara tutunarak kapıya doğru sendeleyerek giderim. Lotta'nın oğlu eşikte durmaktadır, koyu renkli saçları alnına yapışmıştır.

"Bayan Whisperer!" diyor. "Zerca kendini iyi hissetmiyor! Kan öksürüyor!"

Yüzüm soluyor. Hastalığı bu kadar hızlı ilerlediyse, muhtemelen yapabileceğim bir şey yok. Çocuğa başımı sallayarak gitmesini söylüyorum, sonra sepetime ihtiyacım olabilecek her şeyi koyuyorum, ayaklarımın üzerinde sallanmamak için dişlerimi sıkıyorum.

Jarota'nın evi yeni kulübemden çok uzak değil ve içeri girdiğimde, komşusu Lubka'yı mutfakta volta atarken buluyorum. Koyu renkli önlüğünün içinde endişeyle ellerini ovuşturuyor. Jarota yatak odasındaki yatağında yatıyor. İçerisi gürültülü, yağmur benim evimdeki gibi sazdan çatıyı dövüyor.

Lubka beni görünce "Perun'a şükürler olsun" diyor. "Öksürüyor duruyor."

Başımı sallayıp yüzümdeki ve ellerimdeki yağmur suyunu siliyorum. Sepetimi masanın üzerine koyup Jarota'nın nasıl olduğunu görmek için yatak odasına giriyorum.

Durum iyi değil. İçeri girer girmez, Wiosna'nın bana tanımayı öğrettiği o özel kokuyu alıyorum. Bazı hastalıklarda ortaya çıkan ve ölümü haber veren bir koku. Tatlı ve hafif çürümüş bir koku, kaynağı Jarota'nın ölümcül kokularla dolu teri. Vücudu kaybedeceği bir savaş veriyor.

Yatağında yatarken çok solgun görünüyor, dünden yirmi yaş daha yaşlanmış gibi. Yüzü çökmüş, kırışıklıkları derinleşmiş. Gözlerini açtığında, ateşli ve görmüyor gibi.

Ateşini ölçmek için eğildiğimde öksürüyor. Kan ve mukus yüzüme sıçırıyor.

Ses çıkarmıyorum, nefes bile almıyorum, sadece önlüğümün yanında taşıdığım bezi alıp kendimi temizliyorum. Jarota küçük bir çocuk gibi ağlıyor, çaresiz ve acı içinde, ama çılgılık atacak kadar gücü yok.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum, elimi alnına koyarak.

Ateşi yok, ki bu onun şu anki durumunda çok kötü bir işaret. Bu, bekleyen ölümün tatlı kokusuyla birleşince, yakında öleceğinin kesin işareti.

"Akli başında değil," diyorum Lubka'ya dışarı çıktığımda, doğruca sepetime yöneliyorum. "Ve muhtemelen olmayacak da. Gece boyunca onunla kalabilirim. Sabaha kadar dayanacağını sanmıyorum."

Gözleri büyümüştü ve sanki kafamda bir tane daha çıkmış gibi bana bakıyordu.

"Ne... Ne demek hayatta kalamayacak? D n sabah gayet iyiydi!"

Sesinde korku ve suçlama var, ben de üzüntüyle i  çekiyorum. Bunun nasıl sonuçlanacağını biliyorum. İnsanlar genellikle kötü haberleri verenleri suçlarlar.

"Bu tür şeyler bazen çok hızlı ilerler," diyorum nazik ama kararlı bir şekilde. "Ona ilaç ve ağrısını hafifletecek bir şey vereceğim, ama iyileşeceğini sanmıyorum. Kanlı  ks r k ciddi bir hastalığın belirtisidir.  zg n m."

Lubka'nın dudağı titriyor. Kapıya doğru bir adım atıyor. "Bu... Bulaşıcı mıdır?"

Yüzüme sıçrayan kanı düşünüyorum ve tüm gücümle bunun böyle olmadığını umuyorum. Zaman gösterecek. Düşünmemek en iyisi.

"Yayılabilir, ama emin değilim," diyorum sakın bir şekilde. "Tek bildiğim, gençler için kolayca atlatılabilen bazı hastalıkların, yaşlılar için ölümcül olabileceği. Sen hala genç bir kadınsın. Endi elenmen için bir neden yok."

Birkaç kez başını sallayarak aceleyle veda ediyor. Jarota'nın yanına gidip ilacı veriyorum, o da bilinci yerine gelmeden itaatkar bir şekilde ilacı yutuyor. Kısa süre sonra yine öksürük krizi geçiriyor ve battaniyesini kanla lekeliyor. Ağzını siliyorum ve mutfaktaki ocağın ateşini besliyorum. Yağmur nedeniyle hava soğuk ve ısındığında daha rahat edeceğini biliyorum.

Jarota gece yarısı ölür. O bizim zerca'mız olduğu için, kutsal yağları ve birkaç tütsü demeti vardır, bu yüzden malzemelerimi almama bile gerek kalmaz. Onu yıkar, kanlı giysilerini ve battaniyesini ocakta yakar, dumanın yağmurlu geceye çıkması için ön kapıyı sonuna kadar a arım.

Görevimi tamamladıktan sonra, Rod'u bekleyerek ona Woland'ın işaretini sormayı umuyorum, ama o kadar yorgunum ki, uyuyakalıyorum ve onun gelişini kaçırıyorum.

Uyandığımda  afak s km  t r ve Milka, Jarota'nın kulübesinin kapısını yumruklamaktadır.

"Jaga,  abuk gel!" diye bağırıyor, yüzü ağlamaktan kızarmış, gözyaşları yağmurla karışarak yanaklarını ıslatıyor.

"Kocam  l yor!"

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Nawka

Sepetimi alıp Milka'nın peşinden gidiyorum, içimi korkunç bir önsezi sıkıştırıyor. O her adımında çamur ve su sıçratarak önümde koşarken, ben acele etmemeye ve düşünmeye çalışıyorum.

Çünkü bu bir tesadüf olamaz.

Jarota'nın öksürüğü de normal değildi, diye düşünüyorum, soğuk yağmur saçlarıma ıslanırken hızımı kesiyorum. Geldiğinde, eklem ağrısı vardı. Ve daha önce öksürdüğünü sorduğumda, hayır dedi.

Benim kulübemde mi hastalanmış olabilir?

Ve eğer öyleyse... Sobiemir benim yüzümden mi hastalandı? Birkaç gün önce onun evinde akşam yemeği yemiştım. Marka zaten çenemdeydi.

"Jaga!" Milka çılgınca bana el sallıyor ve ben dişlerimi sıkıyorum.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Woland'ın damgası etrafıma hastalık yayarsa, Milka'nın evine giremem. Sadece kocasını daha da kötüleştirmekle kalmayacağım, çocukları da henüz hasta değillerse, onlar da hastalanacak.

Öte yandan, belki de yanılıyorum. Ve eğer öyleyse, yardım etmemem Sobiemir'in de ölümüne neden olabilir.

Kendi kendime küfrederek daha hızlı yürüyorum ve Milka'nın evinin verandasına varıyorum. Bu imkansız bir seçim, bu yüzden bir uzlaşma kararı alıyorum. İçeri girip onu muayene edeceğim ve ona ilaç vereceğim. Birkaç dakika içinde çıkacağım. Eğer lanetin kaynağı bensem, insanlar arasında mümkün olduğunca az zaman geçirmek doğru çözüm olmalı.

Zihnimin mahremiyetinde Woland'ın adını üç kez lanetlerim.

"Buradan."

Milka beni yatak odasına götürdü. Mutfaktaki ocak başında oynayan çocukların yanından geçtik, gözleri kocaman, yüzleri asık bir şekilde bana baktılar. Kalbim sıkıştı. Onlar da mı hastaydı? Milka çocuklardan bahsetmemişti, sadece Sobiemir'den bahsetmişti.

Yatak odasında rahat bir nefes alıyorum. Hasta kokusu yok ve Sobiemir fırın gibi yanıyor, bu iyiye işaret. Öksürüğü var ama kan yok ve sorularımı cevaplayacak kadar akli başında.

Milka abartmış. Sobiemir hasta, evet, ama kesinlikle ölmüyor.

Milka'ya birkaç tentür verip ona nasıl bakacağını açıklıyorum ve aceleyle ayrılmadan önce, ilaçlar bitince daha fazlasını almaya gelmesini söylüyorum. Eve koşarken yağmur başıma yağıyor, yol boş, herkes evinde kalmış.

Şimdi düşününce, bu mevsimde böyle bir yağmur yağdığını hatırlamıyorum. Genellikle kısa süreli yaz fırtınaları olur, ama bir gün boyunca süren bu kadar yoğun bir yağmur hiç olmamıştı. Bu da şeytanın işi mi? Yoksa ben aklımı mı kaçıyorum?

Eve döndüğümde kuru giysiler giydim ve tüm büyümü, tüm niyetimi Woland'ın işaretini derimden silmeye odakladım. Büyü yükseldi ve kırıldı, nefes nefese kaldım. İşaret kalmaya devam etti ve ben ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, çabalamaktan hırıltılı nefes alıyordum. Siyah noktalar gözümün önünde dans ediyordu.

"Woland," diye fısıldayarak homurdanıyorum, ama tabii ki o gelmiyor.

Yeterince güçlendiğimde ayağa kalkıp ne yapacağımı düşünerek volta atmaya başlıyorum.

En kötüsü, emin olamamam. Bunların hepsi talihsiz bir tesadüf olabilir. Marka sadece bitkileri solduruyor olabilir, bu da bir sorun, ama enfeksiyon yaymak kadar kötü değil.

Durup yağmur damlalarının sıçradığı pencereden dışarı bakıyorum, parmağım kanayana kadar tırnak etimi ısırıyorum, kurtulduğumu sandığım sinir bozucu bir alışkanlık.

"En kötüsünü varsayalım," diye mırıldanıyorum, dağınık düşüncelerimi odaklamaya çalışarak. "Ve eğer en kötüsü ise, çözüm nedir?"

Göğsüm korkuyla sıkışır ve midem kötü bir hisle aşağıya doğru çöker. Markanın insanları etkilemediğine kendimi ikna etmeye çalışırım, çünkü kalbimin derinliklerinde, kimseyi incitmemek için ne yapmam gerektiğini zaten biliyorum.

Ve bu beni çok korkutuyor. Köyden kovulmak her zaman en büyük korkum olmuştur.

Daha fazla düşünmek için başka bir tırnak etini ısırıyorum. Çözüm açık olsa bile, yine de bunu yapmak istemiyorum. Hayatımı ve

önemli parçalarımı bastırdım, çünkü tam da bunu, yani topluluğumu kaybetmeyi ve vahşi doğada tek başıma kalmayı önlemek için.

Bu ölüm demektir. Ya da eskiden öyleydi. Şu anda, evimi ve güvenliğimi kaybetmek başka bir şey ifade ediyor: o kadar korkunç bir çaresizliğe sürüklenmek ki, Woland'ın teklifini kabul etmekten başka seçeneğim kalmayacak.

Gerçeği kabul etmeliyim. Bu, onun istediği sonuç ve bu yüzden haklı olduğumu varsaymalıyım. Çenemdeki damga sadece bitkileri değil, insanları da öldürüyor.

Başka bir cevap bulmaya çalışarak inliyorum. Bu dışında her şey olabilir. Sonuçta, yanılıyor olabilirim.

Ama eğer haklıysam ve burada kalırsam, çok fazla acı ve ölümden sorumlu olacağım. Zaten nemli bir evde, muhtemelen günler sonra gerçekleşecek bir cenaze törenini bekleyen bir ceset var. Jarota'yı gömmek için başka bir köyden bir zerca getirmek zaman alacak, özellikle de bu havalarda.

Onun ölümünde benim rolüm olabileceğini düşündüğümde tüylerim diken diken oluyor. Beni görmeye gelmeseydi hala hayatta olabilirdi. Bu düşünce beni dişlerimi sıkıp saçımı yolmaya itiyor.

Zihnim, benim damgamın Jarota'yı öldürdüğü olasılığını uzaklaştırmaya çalışıyor. Bunu kabul etmek istemiyorum, ama vicdanım suçlu olmadığımı varsaymama izin vermiyor.

Durup soğuk ocağıma bakıyorum, bir tırnak derisini ısırpı kanın tadını alıyorum. Ne kadar istesem de bundan kaçamam.

Ve bu yüzden, gerçekten ve dürüstçe düşünüyorum. Woland olsaydım, beni ele geçirmek için ne yapardım?

Beni Wiosna'dan nasıl mahrum bıraktığını hatırlıyorum. Poludnica ile başa çıkarken tek başıma olmamı istedi, ama bu işe yaramadı. Sonra öldüm ve o, işleri farklı yapacağını söyledi.

Şimdi ise... güvendeyim.

Ölenler diğer herkes.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, gerçek yavaş yavaş kafama dank ediyor.

Bir sonraki nefesimle harekete geçiyorum, yatak odamın zeminine büyük bir çarşaf seriyorum. Evde koşturarak giysilerimi, bıçağımı, en temel yara tedavi malzemelerini topluyorum. Yiyecek. Küçük bir kazan. Çakmaktaşım ve demir bıçağım, bir kaşık, bir fincan. Takas için balmumu mumlar. En sıcak pelerinim. En sağlam ayakkabılarım.

Çılginca eşyaları topluyorum ve kısa sürede çarşafın ortasında duran eşya yığını, çarşafın uçlarını birbirine bağlayamayacak kadar büyüyor. Dişlerimi sıkıp eşyaları gözden geçiriyorum.

mutlaka gerekli olmayan her şeyi bir kenara bırakarak topladığım eşyaları. Sonunda, hepsini bir araya getirip kaldırıyorum.

Ağır. Böyle bir yükte fazla uzağa gidemem.

Bu yüzden homurdanarak düğümleri çözdüm ve daha fazla şeyi bir kenara koydum. Tekrar denemek üzereydim ki, kapımda yüksek sesli bir vuruş duyuldu.

"Siktir."

Evde değilmişim gibi davranabilirim, ama başka nerede olabilirim ki? Ayrıca, ön kapı kilitli değil. Ziyaretçim kapıyı açmaya kararlıysa, beni görecektir. Kapı daha ısrarlı bir şekilde çalınmaya başlar ve ben kalkarım, kim olursa olsun onu eve göndereceğime karar veririm.

Ama kapıyı açtığımda, Maja kapımın önünde duruyor, kocaman hamile karnı, yüzü acıdan buruşmuş.

"Hayır," diye fısıldadım.

Annesinin koluna yaslanır ve ben orada ağzım açık, dehşet içinde dururken Roza sabırsızca bana bakar.

"Doğum yapmak üzere," diye bağırır Roza. "Bizi içeri alır mısınız?"

Tanrım. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu bir kabus gibi ve tıpkı korkunç bir rüyada olduğu gibi, kapıdan uzaklaşıyorum, kendi kararımı veremediğim için vücudum Roza'nın emrini yerine getiriyor. Roza Maja'yı içeri götürüyor ve arkalarından Maja'nın kayınvalidesi Alutka bir sepetle onları takip ediyor.

Maja'nın tabureye oturmasına yardım ederler ve bana dönerler.

Yatak odasının içinde görünen yarı toplanmış eşyalarımı bakıyorum. Onları alıp şüphe çekmeden dışarı çıkmam imkansız. Tek çare gitmek. Yağmurun içine çıkıp bacaklarımın beni götürdüğü kadar uzağa gitmek.

"Jaga? Ne yapıyorsun? Onun yardımına ihtiyacı var!"

Maja'ya bakıyorum, çabalamaktan kızarmış yüzünü ve gergin uzuvlarını görüyorum. Doğum yapmak üzere gibi görünüyor. Ama o güçlü, sağlıklı bir kadın ve hamileliği kolay geçiyor. Annesi ve kayınvalidesi gerektiğinde bebeği doğurabilirler. Bana gerçekten ihtiyacı yok ve ben muhtemelen yarardan çok zarar veririm.

Seçim zor ve ben kararsızım.

Ya şimdi kaçıp her şeyi geride bırakırım ya da bebeği doğurtmak zorunda kalırım ve o zaman ne olacağını sadece lichö bilir. Her şey yolunda gidebilir. Ama gitmeyebilir de.

Bu riski alamam, bu yüzden kapıyı açıp çıkıyorum. Darobor kapının hemen dışında duruyor, eli kapıyı çalmak için hazır.

"Jaga," diyor, alnındaki yağmur damlalarını silerken. "Sara kan kusuyor. Onu muayene eder misin?"

"Önce bebeği doğurması lazım!" Roza arkamdan bağılıyor.

Darobor irkilir. "Bilmiyordum. Tabii ki, o zaman burada bekleyeceğim. İşin biter bitmez dışarı çıkabilir misin?"

Uyuşmuş bir şekilde başımı sallıyorum, içim korkuyla kıvrılırken dişlerimi sıkıyorum. Her şey çok korkunç ve çok uygun. Sanki korkunç, acımasız bir güç tüm bu insanları tam da bu yerlere taşınmaları için ayarlamış gibi. Ya da belki de olmayan bir düzen görüyorum.

Her ne olursa olsun, kaçış yolum kesildi. Darobor'u geçmeye çalışırsam, beni yakalayacak ve Sara'ya sürükleyecek, çünkü ebeveynler çocukları ölürken böyle yaparlar.

Beni asla bırakmayacak.

Kapıyı hafif bir tıklama ile kapatıyorum ve yavaşça dönüp kasılma geçiren Maja'ya bakıyorum. Dişlerini sıkıyor, yüzü acıdan buruşuyor. Karnı gergin, soluk elbisesine baskı yapıyor ve kasılma hafiflediğinde acı içinde inliyor. Hızlı, sık nefesler alıyor, alnı yağmur ve terden parlıyor.

"Üzgünüm," diyorum, odaya girerken. "Çok şey oluyor. Onu masaya yatırmaya yardım eder misin? Şu anda, kasılmalar arasında olduğu için en uygun zaman."

Ocağım yakılmaya hazır. Sadece ateşi yakmam gerekiyor, bu yüzden yatak odama gidip çakmaktaşı ve demir bıçağı çantamdan çıkarıyorum ve eşyalarımı hasta odasından görünmeyecek şekilde kenara çekiyorum.

Ateşi yakmadan önce Maja iki kez daha kasılma yaşar. Lavaboda ellerimi sabunla iyice yıkarım ve sonra rahim ağzının ne kadar açıldığını kontrol ederim.

"Neredeyse bitti," diyorum, sesimi sakın tutmaya çalışarak. "Her şey yolunda, bebek yakında doğacak."

Neyse ki, kolay bir doğum olacak gibi görünüyor. Bebek doğru pozisyonda ve Maja yakında ıkınacak kadar güçlü görünüyor.

"Eğer pozisyonunu değiştirmek ya da masadan kalkmak isterse, ona yardım edin," diye Maja'nın etrafında anaç tavuklar gibi dolaşan iki kadına talimat veriyorum. Bunun Roza'nın ilk torunu olacağını biliyorum. "Su getirmem lazım."

Ama ben kova ile dışarı çıktığımda, Darobor tek kelime etmeden kova alıp kuyuya doğru yönelir. Yumruklarımı sıkarım. Bu benim şansım. Eteklerimi kaldırıp koşmaya hazırlanırım, ama kapım açılır.

Milka, başörtüsü yana kaymış, elbisesi çamurla lekelenmiş halde içeri koşar. "Jaga, durumu daha da kötüleşti! Çocuklarım da yakalandı!"

Kapıya yaslanarak, korkunç bir şekilde öksürüyor. Yine yolum kesiliyor ve bir saniye sonra Darobor dolu bir kova ile geri geliyor.

"Eve git ve sıcak bir yerde kal," diyorum Milka'ya, paniğin sel gibi içimi kaplamasına rağmen sesim güçlü. "Bugün daha sonra seninle ilgileneceğim. Dışarı çıkma! Ve sana verdiğim ilacı al. Çocuklar da alsın."

Suyu alıp içeri giriyorum. Maja acı içinde çığlık atıyor, annesi onunla ilgileniyor. Dişlerimi sıkıp ateşe kuru odun atıyorum, sonra üzerine bir su kazanı asıyorum. Maja yerde dizlerinin üstüne çökmüş, dirseklerini bir tabureye dayamış. Titriyor, ama bu yeni pozisyonda rahat görünüyor, ben de onu öyle bırakıyorum. Kadınlar bu aşamada kendilerini en iyi nasıl konumlandırmaları gerektiğini içgüdüsel olarak bilirler.

Ellerimi tekrar yıkarım ve bir sonraki kasılma sırasında onu kontrol ederim.

"İtmeye hazırsın," derim, rahatlamış bir şekilde.

Damgamdaki lanetin nasıl işlediğini bilmiyorum, ama çok fazla zaman geçirmezsek Maja ve bebeğini etkilemeyeceğini umuyorum. Eğer yakında doğum yaparsa, Darobor ile birlikte ayrılabilirim ve Maja'nın ailesi onu ve bebeği eve götürdüğünde, ben de eşyalarımı alıp gidebilirim.

Bu sağlam bir plan.

Maja çığlık atıyor, karnı sertleşiyor. Arkasına diz çöküp bacaklarının arasını yokluyorum, içgüdüsel olarak ıknırken kasları geriliyor. Bebeğin ıslak başı hemen orada, dokunulduğunda yumuşak ve çok kırılgan.

Elimi çekiyorum ve kasılma bittiğinde Maja'nın nefesini sakinleştirmesine yardım ediyorum.

"Şimdi vücudunun istediğini yap," diyorum yatıştırıcı bir sesle, Wiosna'nın defalarca söylediği sözleri tekrar ederek, sırtının altını okşuyorum. "Vücudun yolu biliyor, bu senin ilk çocuğun olsa bile. Vücudun sana yol gösterecek. O itmek istediğinde it. Nefes almak istediğinde nefes al."

Kendi acısı ve içgüdüleriyle meşgul olduğu için beni duymuyor gibi görünüyor, ama sorun değil. Hazır görünüyor ve bu pozisyon hızlı bir doğum için uygun. Ancak zemin sert. Yukarı bakıp Roza'ya sessizce lavabonun yanındaki kancaya asılı havlumu alıp sarmalamasını söylüyorum. İkimiz de Maja'nın dizlerini havlunun altına koyacak kadar kaldırmasına yardım ediyoruz.

Bundan sonra her yeri ağrıyacak. Dizlerini de incitmeye gerek yok.

Bir başka kasılma gelir ve o işkence gören bir hayvan gibi ulur. Elim bacaklarının arasında tutuyorum, çünkü bebek her an doğabilir ve onu tutmam gerekecek.

Kafamda Mokosz'a dualar ediyorum, bebeğin başının parmaklarıma dokunuşu içgüdüsel ve güçlü. Her doğumda en sevdiğim an budur — minik yeni varlığı dünyaya karşılamak. Ama şimdi, umutsuzluk düşüncelerimi ele geçiriyor.

Bereket tanrıçası, lütfen bu bebeğin sağlıklı olmasını sağla. Yaşamalarına izin ver. Her şeyin yolunda gitmesini sağla. Lütfen Maja'nın sağlıklı olmasını ve süt vermesini sağla. Lütfen Mokosz. Lütfen bizi kurtar.

Maja'nın bir sonraki çığlığı kesik kesik ve yarı boğuk. Tüm vücudu titriyor ve bebek sonunda hareket ediyor.

"Başarıyorsun," diyorum sakın bir sesle. "Çok iyi. Başı çıktı. Geri kalanını da birazdan dışarı iteceksin. Şimdi nefes al. Her şey yolunda."

Düzensiz nefesler alıyor. Çok geçmeden, başka bir kasılma onu sarsıyor. Bebek dışarı kayıyor, küçük omuzları dönüyor, minik, kaygan vücudunun geri kalanı da onu takip ediyor ve avuçlarıma içine düşüyor.

Yavaşça, saygıyla onu yukarı kaldırıyorum. Onu kollarımda salladığımda, küçük elleri hareket eder, minik dudakları açılır ve kulübemde bir ağlama sesi yankılanır.

"Tanrım," diyor Roza, sesi gözyaşlarıyla boğuklaşmış. "Geldi! Oh, Maja, o çok güzel!"

Evet, öyle. Bir kız. Ona gülümserim, ağlarken küçük yüzü buruşur ve o anda lanetim ve tüm sorunlarım kaybolur. O çok güzel, minik bir hazine ve onu ilk kucağıma alabildiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Roza bebeği almak için uzanır, ben de hala atan, mavi ve kanla dolu göbek kordonunu çekerim. Yeterince kan akınca, minik kızı dikkatlice Roza'nın bekleyen kollarına veririm.

Hastalar için kullandığım hasır yatağıma getirip Maja'nın yanına yerleştiriyorum. Hala plasentayı doğurması gerekiyor ve bu birkaç saat sürebilir. Ancak bebek emzirmeye başladığında, bu süreç hızlanacaktır. Emzirme her şeyi hızlandırır.

Maja'nın sırt üstü yatmasına yardım ediyorum. Ateşin üzerindeki su zaten ısınmış, onu yıkamak için biraz alıyorum. Roza bebeğe şefkatle sesleniyor ve onu Maja'ya getiriyor. Maja, hamilelikten dolayı büyümüş göğüslerini ortaya çıkarmak için elbisesinin üst kısmını beceriksizce çıkarıyor. Bebek karnına yatınca ağlamayı kesiyor ve Maja gözyaşları içinde gülüyor.

Sonra öksürüyor. Sadece bir kez.

Vücudum korkuyla donuyor, ama anne ve bebeğe baktığımda her şey yolunda görünüyor. Maja küçük bebeğe sıcak ve sevgi dolu sözler söylüyor ve bebek, annesinin sütünü koklayarak kararlı bir şekilde başını hareket ettiriyor.

Ellerimi yıkayıp diz çökerek küçük kızın emmesini sağlıyorum. Bu iş bittiğinde titreyerek ayağa kalkıyorum. Gitme zamanı.

"Darobor dışarıda bekliyor. Sara'yı görmem lazım," diyorum Roza'ya. "O plasentayı doğurana kadar kal. İşimi bitirince gelip kordonu keseceğim. Tebrikler, çok güzel ve sağlıklı bir kız, gerçek bir lütuf."

Roza başını sallar ve kanlı kusmaya yardımcı olabilecek her şeyi toplarım. Fazla bir şey yok ama mideyi yatıştırmaya, yaraları daha hızlı iyileştirmeye ve kaybedilen kanı yenilemeye yardımcı olacak otlarım var. Yine kendime uzun kalmayacağıma söz veriyorum.

Dışarı çıkar çıkmaz, Darobor kolumu tutar ve beni evine doğru çeker. Sıkı tutuyor ama aciliyetini anlıyorum. Kapımın önünde beklemek zorunda kalmış ve uzun sürmemiş olsa da, her dakika ona çok uzun gelmiş olmalı.

Su birikintilerinden sıçrayarak evine doğru ilerliyoruz. Kapıdan gelen kusma sesleri, Darobor'un diğer çocuklarının korku dolu inlemeleriyle karışıyor. Sara'nın yatağının başına geldiğimde, solgun ve terli, dudakları çatlamış, gözleri ateşli.

Kusmayı kesmezse, onun için hiçbir şey yapamam. İlaç, midesinde kalmazsa işe yaramaz.

Ölüyor.

"Bir kaşık lütfen," diyorum, içimden çığlık atarken sesimin bu kadar sakın olmasına şaşırarak. "Bu midesini yatıştırmaya yardımcı olur," diyorum ve bir kaşık dolusu melek otu kökü ve rue macerate'yi Sara'nın açık ağzına döküyorum.

Onu bir süre izledim ve hemen kusmadığını görünce rahat bir nefes aldım. Bu sadece ilk adımdı, ama işe yaramalıydı. Ayağa kalktım ve solgun ve korkmuş görünen, çökmüş yüzünde yeşil gözleri kocaman olan Sara'nın annesine döndüm.

"Her dakika bir kaşık ılık kaynamış su verin. İçmesi gerekiyor, ama sadece küçük yudumlar halinde, böylece kusmasın. Yaklaşık yarım saat sonra, ona bir kaşık daha bu ilacı verin ve su vermeye devam edin. Maja'nın doğumunu bitirince geri döneceğim."

"Teşekkür ederim." Kolumu sıkıyor. "Maja nasıl?"

"İyi," diyorum, zorla gülümsemeye çalışarak. "Güzel, sağlıklı bir kız çocuğu doğurdu."

"Mokosz'a şükürler olsun."

Yağmur gittikçe şiddetini artırırken, kulübeme doğru koşarım. Aniden, neredeyse üstümde bir şimşek çakar. Hemen ardından gelen gök gürültüsü, korkudan nefesimi keser. Hızımı artırırım. Her şeyi gizleyen yağmur perdesinin arkasından, Roza'nın kulübemin açık kapısında beklediğini görürüm.

"Jaga, gel!" diye bağırır, ama yağmurun gürültüsünden onu zar zor duyabiliyorum. "Bir sorun var!"

Olamaz. Çaresiz öfkemle çılgılığımı yutuyorum ve daha hızlı koşuyorum, Maja ve bebeği korumasını isteyen tüm tanrılara yalvarıyorum. İçeriden Maja'nın sessiz hıçkırıklarını duyuyorum. Ayaklarımı bile silmiyorum, sadece yanına koşuyorum.

Bebek olması gerekenden çok daha solgun. Ağzı Maja'nın meme ucunda, ama emmeye çalışıyor gibi zayıf bir hareketle hareket ediyor, sanki emmek için gücü yokmuş gibi.

İçimdeki her şey çılgılık atıyor, kafamda sesler üst üste geliyor, gerçek bir terör kakofonisi. Bebeği nazikçe alıp yüzüne bakıyorum. Gözleri kısmen açık, onu kaldırdığımda ağzı hala hareket ediyor. Ve sonra, duruyor. Kollarımda hareketsiz kalıyor ve ben ona bakıyorum, hareket etmesini, dünyaya geldiğinde yaptığı gibi çılgılık atmasını, *bir şey* yapmasını bekliyorum.

Ama minik göğsü kalkmıyor.

"Jaga?" Roza'nın sesi henüz korkmuş değil, sadece hafifçe şaşırmış. "Ne... Ne oluyor?"

Gözlerimi küçük kızıdan ayıramıyorum. O kadar mükemmel bir yapıya sahip ki, minik bir burnu, güzel şekilli dudakları, hatta orantılı uzuvları ve parmakları var. Çok mükemmel.

Keşke nefes alabilseydi.

Pencerenin dışında, küçük, siyah bir kuş uçarak geçer ve tatlı bir ses çıkarır. Ben de zorlukla nefes alırım.

Nawka.

Ön kapım gürültüyle açılır ve Darobor içeri dalar.

"O öldü!" diye bağırır. "Sen gittikten hemen sonra öldü! Jaga, ne yaptın sen?"

Konuşamıyorum. Az önce doğurduğum bebeği kucağımda tutuyorum, o kadar tatlı, o kadar minik ve o kadar hareketsiz ki. Kalbim göğsümde donmuş, tek kelime bile edemiyorum, bebek kollarımdan alındığında ve her taraftan yas çılgınlıkları yükseldiğinde bile.

Kaosun içinde kendimi kaybetmiş, uyuşmuş durumdayım, ta ki bir kişi daha içeri girene kadar. Ida.

Kız kardeşinin yanında diz çökmüşken bana bakıyor. Annesinin kollarındaki bebeğe bakıyor. Yoğun yağmura rağmen, pencereden tekrar içeri dalan minik kuşa bakıyor.

tekrar daldığı pencereye bakıyor.

Gözleri bana döndüğünde, acımasız bir nefretle doludur. "Onları sen öldürdün. Hepsini sen öldürdün!"

Titrek parmağıyla beni işaret ediyor, yüzü öfkeyle korkunç bir hal alıyor. "O bir cadı!"

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Eğlence

Ayağa kaldırıldım. Darobor yüzüme yaklaşarak kederini ve öfkesini haykırıyordu. Sonra birdenbire döndüm ve Roza bana bağırdı, gözyaşları yanaklarından akıyordu. Maja ve Alutka korkunç bir kederle ağlıyorlardı ve Ida saçlarını yolarak çılgılık atıyordu.

"Ona söylemeliydim! Onlara senin ne olduğunu söylemeliydim!"

Ben de söylemediği için üzgünüm. Dünyam etrafımda yanıyor ve parçalanıyor, ben de bu kabusun bitmesini bekliyorum. Çünkü bu gerçek olamaz. Olamaz.

Açık kapıdan, kulübemin önünde daha fazla insanın toplandığını görüyorum. Bir şimşek gökyüzünü yırtıyor ve ardından gök gürültüsü geliyor.

"Bunun bedelini ödeyeceksin!" Darobor tükürür ve beni saçımdan çekerek ellerimin ve dizlerimin üzerine düşürür.

Her taraftan karanlık, soğuk ve yapışkan gölgeler üzerime baskı yapıyor. "Koş," diye fısıldıyor Woland kulağıma. "Koş, küçük cadı."

Her şey onun karanlık dumanıyla kaplı, bu yüzden kapıdan çıkmaya çalışırken tökezleyip neredeyse düşüyorum. Gölgeler beni bırakınca kapıya ulaşıyorum ve gerçekliğe geri dönüyorum.

"Sihir!" arkamda korku dolu sesler çılgılık atıyor. "Yakalayın onu! O bir cadı!"

Eller bana uzanıyor, sadece kargaşayı izlemeye gelen meraklı komşularım beni durdurmaya çalışıyor. Ama onları kenara itip, elbisemi ellerimle tutarak koşuyorum. Gözlerimin rengi değiştiği günkü gibi koşuyorum.

O gün olduğu gibi beni kovalıyorlar, ama bu sefer bunu yapmak için her türlü hakları var.

Ben bir cadıyım. Bebeği öldürdüm, Jarota'yı öldürdüm, Sara'yı öldürdüm ve benim yüzümden ölecek olan diğerlerini de öldürdüm.

"Onu boğun!" diye bağıyorlar ve ben de evet, boğmalılar diye düşünüyorum.

Kalbim korku dolu bir çığlık atıyor ve ben de değersiz, zehirli hayatım için savaşıyor daha hızlı ve daha hızlı koşuyorum. Durmam mümkün değil, hayatımı feda edemem, etmem gerekse bile. Ama içimdeki hayvan vicdanımdan daha güçlü ve yaşamak istiyor.

Ben de koşmaya başladım. Soğuğa, vahşi doğaya, ne yiyecek ne de silahım olmadan. "Tolimir, yayını al!" diye bağırdı biri.

"Onun bir cadı olduğunu biliyordum!" diye bağıyor Swietko, ava katılıyor.

Yukarıda gök gürültüsü patlıyor, o kadar yüksek ki, korkudan inliyorum, çıplak ayaklarım çamurda kayıyor. Köyün dışına çıkmak üzereyim, eski kulübem yağmurda yanımdan hızla geçiyor. İleride tarlalar ve çayırlar var, sonra nehir ve orman.

Ağaçların arasında saklanmam gerektiğini bilerek koşuyorum. Tolimir beni vuracaksa, tek şansım bu.

Bir gök gürültüsü daha çakar. Yağmur daha şiddetli yağar, gücü başımı ve sırtımı incitir. Arkamda korku dolu çığlıklar duyulur, bazıları bunun büyücülük olup olmadığını sorar, diğerleri beni bırakmazlarsa hepsini öldürebileceğimi söyler.

Ama Darobor henüz pes etmedi. Gözlerinde öfkeyle, grubun başında beni kovalıyor. Hemen arkasında Janek ve Maja'nın kocası Leszek var. O da kolayca pes etmeyecek olanlardan biri.

Gücüm tükeniyor. Uykusuz geceler ve bugün hiçbir şey yememiş olmam beni zorluyor. Ama koşmaya devam ediyorum, ayaklarım soğuk çamuru sıçratıyor, gözlerim yağmurdan kör oluyor. Bir şekilde önde kalıyorum. Kupala kutlamalarının yapıldığı çayırdan, sağımda nehir varken koşuyorum. Nehir, toprağı sular altında bırakmak üzere olan, kükreyen, şişmiş bir canavar gibi.

Bir ok yanımdan geçiyor, o kadar yakın ki korkudan ağlıyorum. Ama ıskalıyor ve ben neredeyse ağaçların sınırına ulaşıyorum. Son nefesimle hızlanıyorum.

Ve tam ormana girmek üzereyken, yıldırım düşüyor.

Tam arkama düşüyor. Gökteki ısı çamurun içine patladığında cızırtı duyuyorum, çarpmanın gücü etrafıma yayılırken ayaklarımın karıncalandığını hissediyorum.

Arkamı döndüğümde, beni kovalayan herkes hareketsiz, yerde kulübe büyüklüğünde bir deliğe bakıyor. Üzerinden kalın ve gri bir buhar yükseliyor. Ben de bakıyorum, çünkü yıldırımın böyle bir şey yaptığını hiç görmemişim.

Titrek bir nefes alıp, ellerimi yumruk yapıyorum. Sessizlik bozuluyor.

"Büyücülük!" "Bizi
öldürecek!" "Bırakın
gitsin!"

Birer birer dönüp kaçıyorlar. Janek ve Leszek bile, Swietko ve Tolimir bile, kavgada sarı saçları parıldayan Ida bile. Darobor, intikam dolu bir bakışla bana zehirli bir bakış atacak kadar uzun süre kalıyor.

"Bir daha buraya gelme," der ve diğerlerini takip etmek için arkasını döner.

Yoğun yağmur ve deliğin üzerinde kıvrılan duman onları görüş alanımdan kaybedene kadar arkalarından bakıyorum. Tamamen boşalmış durumdayım, bakarken zihnim düşüncelerden yoksun, gittikçe daha da soğuyorum. Kemiklerime kadar ıslanmışım ve ayaklarım donuyor.

Kafamın arkasında bir düşünce belirir. Bu soğukta acı hissetmeyeceğim için ayaklarımdaki çamuru yıkamalı ve yaralanma olup olmadığını kontrol etmeliyim.

Hayatım paramparça olduğu için ne yapacağım konusunda başka bir fikrim olmadığı için, orman duvarına yakın kalarak nehir kıyısına doğru ağır adımlarla yürüyorum. Kim bilir, Tolimir hala beni gözetliyor olabilir, oku yayına takmış ve hazır bekliyor olabilir.

Ama uzaktan üzgün ve sırlıklam köyüme baktığımda kimseyi görmüyorum. Hepsi gitmiş, hayatlarına, kederlerine ve öfkelerine dönmüşler.

Su çoktan taşmış, ben de dikkatlice adım atarak çimenli nehir kıyısının sular altında kaldığı yere giriyorum. Ayaklarımı yıkayıp, gördüğüm en az çamurlu yolu takip ederek ormana giriyorum. Ağaçların arasında güvende olduğumda, bir kütüğün üzerine oturup ayaklarımı inceliyorum. Ayaklarım da vücudumun geri kalanı gibi kırmızı ve donmuş, ama kanamıyor.

Ayağımı bırakıp öylece oturuyorum, önüme bakıyorum. Keşke bir şeyler hissetsem, ama sanki tüm duygularım vücut ısımla birlikte benden çekip gitmiş gibi.

Ya burada kalsaydım? Uyuyabilirdim. Bu soğukta, ne olduğunu bile fark etmeden kolayca ölebilirdim. Bu adalet olmaz mıydı?

Kollarımda ölen Maja'nın bebeğini düşünüyorum. Sadece öğrenmek ve hikayelerimi dinlemek isteyen Sara'yı düşünüyorum. Ve sonra Milka ve Sobiemir'i, Jarota'yı ve bugün bana yakın oldukları için ölebilecek sayısız diğerlerini düşünüyorum.

Maja da ölecek mi?

Bebeği o kadar mükemmel, güzel bir yaratıktı ki.

Yüzüm ısındığında, ağladığımı fark ediyorum. Gözyaşlarım yanaklarımı yakıyor, ama hıçkırımıyorum. Boğazımdan aşağısı uyuşmuş, uzuvlarımı tamamen hareketsizlik yönetiyor. Ve parmaklarımı ve ayak parmaklarımı hissetmeyene kadar, saatler sürmüş gibi gelen bir süre orada oturuyorum.

Bir ara yağmur durur. Bir süre sonra, kırmızı ve altın rengi güneş ışınları ıslak ağaçların arasından sızar. Uzun yağmurdan sonra kuşlar yuvalarından çıkar, yiyecek aramak için uçarken cıvıldarlar.

Gölgeler uzundur, hava hala nemli ve serindir, her şey ıslaktır. Her yaprağı boyayan ve yosunlara sızan su, batan güneşin ışığında parıldamaktadır.

Sonra altın ışık kaybolur, Dadzbog Wyraraj'da dinlenmeye gider. Titreyen bedenimle ayağa kalkar ve etrafa bakınırım. Birkaç saat önce paramparça olan dünyanın hâlâ ayakta olduğunu görmek çok garip.

Yine de oturduğum yer benim izimi taşıyor. Birkaç küçük yaban mersini çalıları solmuş, meyveleri kurumuş, yaprakları kararmış. Yakınlarda biraz goutweed bitkisi yetişiyor, narin beyaz çiçekleri şimdi çürümüş ve kararılmış.

Yani henüz bitmedi. Hâlâ onun lanetini taşıyorum.

Bacaklarımı ve kollarımı sallıyorum, sırtımı gerginleştiriyorum, yüzümden saçlarımı çekiyorum. Bu ıslak, soğuk kütüğün üzerinde saatlerce oturduktan sonra, zihnim sonunda başka bir hedef belirledi.

Yavaşça, nehri sağ tarafımda tutarak ormanın derinliklerine doğru yürüyorum. Yarın, hatta bu gece, Darobor ve Leszek'in, belki de başkalarının da beni aramaya geleceğini biliyorum. Sevdiklerini intikam alma ihtiyaçlarını anlıyorum. Elbette, beni yakalayabilmek ve tüm öfkelerini bana yöneltebilmek için yakınlarda kalmamı umacaklar.

Bu yüzden gitmeliyim.

Beni yönlendiren korku bile değil. Bu, içime işlemiş, düşünmeden harekete geçmemi sağlayan saf bir hayatta kalma içgüdüsü.

Yavaş ama kararlı adımlarla yürüyorum. Ağır eşyalarım olmadığı için bu çok kolay. Endişelenecek, hatırlayacak hiçbir şey yok. Yorgunluktan yürüyemeyecek hale gelene kadar, bir ayağımı diğerinin önüne koyup duruyorum.

Yerdeki çukurları berrak su birikintileri dolduruyor ve ben içmek için derin birinin yanına çömeliyorum. Yağmur suyu saf ve tatlı, hem açlığımı hem susuzluğumu gidererek doyuruyorum. Sonra biraz daha yürüyorum. Alacakaranlık geceye dönüşüyor. Chors'u gördüğümden beri ay büyümüş ve şimdi gökyüzü açık olduğu için, ağaçların çok yoğun olmadığı yerlerde ışığı yolumu nazikçe gümüş gibi aydınlatıyor.

Yorgunluk beni sendeletene kadar düşünmemeye çalışıyorum, sonra durup uzanıyorum, kuru veya gizli bir yer aramaya zahmet etmiyorum. Ne anlamı var ki? Hastalanırsam Woland beni iyileştirecek. Kurtlar beni bulursa, onları kovacak.

Uykuya dalmadan önce, acı bir gülümsemeyle gülümsüyorum. Evet, Woland beni kurtaracak. Hayatımı yaşamaya değer kılan her şeyi çaldıktan hemen sonra.

Ertesi gün, açlığım suyla doyurmak için çok fazla artar. Hava yine sıcaktır ve yağmurlar sıcaktan kurudukça hava rahatsız edici bir şekilde boğucu hale gelir. Artık ormanın derinliklerindeyim, ama nehir hala yakında. Akıntısını takip ederek yabani çilek, ahududu, kuzukulağı yaprakları ve olgunlaşmamış fındık topluyorum.

Acele etmiyorum ve uzun süre durmuyorum, çünkü her uzun dinlenme etrafımdaki bitkilerin ölmesine neden oluyor. Orman aydınlık ve seslerle dolu, küçük hayvanlar çalılıklarda hışırdayan, kuşlar yükseklerde birbirlerine sesleniyor. Düşünmeden, hissetmeden tam bir gün boyunca yürümeye devam ediyorum. Temel ihtiyaçlarımın beni yönlendirmesine izin veriyorum — içmek için nehre, yemek için çalılıklara, yorgun olduğumda yosun yatağına.

O gece, yaşlı bir meşe ağacının köklerine kıvrılarak daha rahat uyudum. Uyandığımda, kenarları büzülmüş ve siyahlaşmış yapraklarla kaplı olduğumu gördüm.

Lanetimin etkisi en güçlü ağaçları bile etkiliyor. Oradan aceleyle uzaklaşıyorum, ölmekte olan ağacı düşünmemeye çalışıyorum.

Ama Daga'nın yıllar önce söylediği gibi.

Onun kanı kökleri zehirleyecek.

Üçüncü gün, uyuşukluğumun zırhında çatlaklar belirir. Zihnimde görüntüler belirir. Sara, hikayelerimi hevesle dinliyor. Darobor, ona öğretmemi istiyor. Avuçlarımdaki bebek, hala hayatta, annesinin rahminden çıkmış, kırmızı ve sıcak.

Onları düşünmüyorum, sadece geçip gitmelerine izin veriyorum, yürüyorum, hep yürüyorum. Yemek için daha fazla bitki buluyorum, kökleri kazıyorum, çilek topluyorum, ısırğan otu çiğniyorum. Onları acımasızca yapmamak için sıcak suyum yok, ama sorun değil. Uyuşmuş parmaklarımda onların düşmanca dokunuşunu neredeyse hissetmiyorum.

Akşamüstü, tavuğa benzeyen büyük, siyah bir kuş görüyorum. Bir dalda oturmuş, parlak sarı gözleriyle bana bakıyor. Hayvanların genellikle gösterdiği farkındalıktan çok daha keskin bir farkındalıkla beni izliyor gibi görünüyor. Hiç böyle bir kuş görmemiştim, bu yüzden durup bakıyorum. Kötü, cırtlak bir ses çıkarıyor ve ağır bir uçuşla dalların arasında kayboluyor.

Ve sanırım onun ne olduğunu biliyorum. Klobuklar hakkında hikayeler duydum, ormanın derinliklerinde yaşayan ve kışın insan yerleşimlerine yaklaşan horozlara benzeyen siyah kuşlar. Hikayelerde, biri klobuğu evine davet ederse, kuş komşularından hırsızlık yapar ve ganimetini ev sahibine getirir, karşılığında yemek ve ocak başında sıcak bir yer alır.

Bu kuşla karşılaşmam, ormanın o kadar derinlerinde olduğum ve buraya hiçbir ölümünün gelmediği anlamına mı geliyor acaba? Ya da tam tersi, belki yakınlarda bir köy vardır.

Dördüncü gün, daha da ilerledim ama köy yoktu. Bunun yerine, ağaçların arasında parlak ışıklar yanıp sönüyordu ve tatlı kadın kahkahaları duyuluyordu. Ne tür bir lichö olduğunu bilmiyordum ve sesleri takip etmeye çalıştığımda ışıklar dağıldı ve her şey sessizliğe büründü.

Zırhım artık birçok yerinden çatlamış durumda. Ağlamıyorum, çünkü bunun bir anlamı yok, ama nefret ve umutsuzluğun karanlık bulutu bağırsaklarımda ve göğsümde yerleşiyor. Bu, hayatımı yöneten, vahşi doğada tek başıma olma korkusunu bile gölgeliyor.

Artık yok. Hayatım mahvolmuş için hükmedecek bir şey kalmadı.

Zmora'm huzursuz, içimde kıpır kıpır ve dışarı çıkmak istiyor, çünkü ona beslediğim nefretin bir çıkış noktası olması gerekiyor. Ama onu zincirli tutuyorum. Zarar vermek istediğim tek bir kişi var ve o bile onunla savaşamaz.

Beşinci gün, uzun bir öğleden sonra banyosundan sonra nehirden çıktığımda, Wöland gelir.

"Saçın için sabun getirdim," diyor nazikçe ve bana cıvalı beyaz taş benzeyen, ama gördüğüm hiçbir taştan daha parlak olan güzel bir kap uzatıyor.

Bir anlığına ona bakıyorum, içimdeki karanlık kükrüyor. Bu ne cüret? "Onu kışına sokabilirsin."

Sabırsız bir şekilde iç geçirir. "Yalnız seyahatlerin seni biraz yumuşatır diye ummuştum. Belli ki yanılmışım. Jaga, ne anlamı var ki? Geri dönecek bir yerin yok. Ulaşmak istediğin bir hedef de yok ve yakında geceler soğuyacak ve yiyecek kıtlasacak."

Bana eleştirel bir bakış atıyor, çıplak olmama rağmen gözlerinde hiçbir heyecan belirtisi yok.

"Zaten zayıfladın," diye azarlıyor beni, giderek daha da hoşnutsuzlaşıyor. "Sana yemek getirecek vaktim yok. Benimle gel. İhtiyacın karşılanacak."

"Hayır."

Arkamı dönüp elbisemi alıyorum. Nehirde elimden geldiğince yıkadım ama hala nemli. Omuzlarımdan geçirip ıslak saçlarımı yukarı doğru kıvırıyorum, bir

onu kenara çekip yolumdan çekilmesini sağlarım.

Onun etrafından dolaşıp amaçsız gezintime devam etmeye çalıştığım da, bileğimi tuttu.

"Bana bak."

Acı bir gülümsemeyle, güneş ışığının yemyeşil eğrelti otu yapraklarında dans edişini izlerim. Güneşte açık yeşil renkte, canlı ve parlak. Onu izleyip hiçbir şey düşünmeden sonsuza kadar vakit geçirebilirim.

Ama Woland'dan başka bakabileceğim tek şey bir bok yığını olsa bile, gözlerim kanayana kadar ona bakardım.

Saçımı tutar ve başımı sertçe çevirir. Öfkeli yüzü görüş alanıma girdiğinde gözlerimi kapatırım.

"Şimdi çocukça davranıyorsun," diye homurdanır, tutuşunu sıkılaştırır.

Omuz silkiyorum. Bu tür bir yargı geçmişte beni incitmiş olabilir, ama şimdi umurumda bile değil.

"Siktir. Jaga," diye bağırır. Sesinde bir umutsuzluk var gibi geliyor bana.

Beni öper ve ben de ona izin veririm, uyuşmuş ve tepkisiz bir şekilde dururum. Vücudum onun dokunuşuyla alev almaz. Libidomun olduğu yerde kocaman, boş bir delik vardır ve onu geri getirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktur.

Woland, iğrenmiş gibi elinin tersiyle ağzını silerek, kötü bir küfürle beni bırakır. Ben de içimden hafifçe homurdanırım. İkimiz de aynıyız.

Henüz beni bırakmıyor. Onun arkasından, nehirde parıldayan güneş ışığını izliyorum. Gözümün ucuyla, öfkeli ama düşünceli ifadesini yakalıyorum. Burun delikleri genişliyor, ama gözlerinde hesaplı bir ifade var.

"Özür dilememi mi istiyorsun?" diye sorar, sesi o kadar kontrollü ki, tonlamasız geliyor.

Kahkaha atmaya başlıyorum. Kısa ve şiddetli bir kahkaha, nefes almakta zorlanıyorum. İyi hissettirmeyen, içimden kopan bir kahkaha. Kahkaha geçince, ona küçümseyen bir bakış atıyorum.

"Sence?"

Woland uzun bir nefesle sönüyor, duruşu kamburlaşıyor, saçımı tutan eli gevşiyor, ama bırakmıyor.

"Seni engellediler," diyor yavaşça, sanki ben bir çocuğum ve o bana basit, bariz bir kavramı açıklamaya çalışıyormuş gibi.

Omuz silkiyorum. Bu konuyla hiç alakası yok, benim ıstırabım ve acımdan tamamen uzak. Böyle bir argümanla beni ikna edebileceğini düşünüyorsa, beni hiç tanımıyor demektir.

"Jaga! Lanet olsun."

Beni sarsıyor, ama çok sert değil. Daha iyi bir ruh halinde olsaydım, onun kendini tutmasını takdir ederdim. Ben bu haldeyken benimle konuşmak çok sinir bozucu olmalı.

Ona cevap vermediğimde, sessiz kalıyor, yavaşça ama duyulabilir bir şekilde nefes alıyor ve sakın kalmanın ona zor geldiğini biliyorum. Sonunda, uzun boylu vücudu eğilip alnını alnıma değene kadar eğiliyor. Onun nefesini paylaşmak zorunda kalmamak için başımı yana çevirmeye çalıştığım da, bana izin vermiyor.

Bu yüzden dişlerimi sıkıp dayanırım ve onunla böyle dururken zırhımda giderek daha fazla çatlaklar belirir. Nefesim titremeye başlar, vücudum sırayla ısınır ve soğur, ağlayacağım ya da çıldıracağım diye düşündüğümde, beni kollarının arasına alır ve sıkıca sarılır.

Ve ağlamıyorum. Kendimi buna katlanmaya zorluyorum, hissizliğimin kabuğu parçalara ayrılrsa da, huzurum sonsuza dek yok olsa da. Acı, keder ve suçluluk içime doluyor, kaslarıma ve kemiklerime yerleşiyor, midemi ve ciğerlerimi dolduruyor. Onlarla boğuluyorum, titriyorum ve Woland beni kucaklayarak anlamsız teselli sözleri mırıldanıyor.

"Senin suçun değildi. Hepsini ben yaptım. Beni suçla." "Sen yanlış bir şey yapmadın, sevgilim."

"Artık ben yanıdayım. Her zaman güvende olacaksın."

Bunların hepsi yalan ve ben bunları zihnimden uzaklaştırıyorum, ama garip bir şey oluyor. Vücudum onun söylediklerini kabul ediyor gibi görünüyor ve yavaş yavaş sakinleşiyor, artık titriyorum, göğsümdeki büyük delik biraz küçülmüş gibi görünüyor.

"Neden yaptın?" diye soruyorum boğuk bir sesle, daha fazla yalana hazırlıklı olarak.

Woland beni daha sıkı sarar, büyük, sıcak avucuyla saçlarımı ve sırtımı okşar. Onun kollarında sertleşirim, direnirim, ama o bunu anlamaz. Elini sırtımda gezdirmeye devam eder ve bu hissi sevdiğimi fark ettiğimde ondan daha da nefret ederim.

"Kazanmaya kararlı olduğumu anladım," diyor basitçe. "Sana savaşman için dış düşmanlar vermeye devam etseydim, asla pes etmeyecektin, bu yüzden oyunu hileli hale getirmek zorunda kaldım. Seni kötü adam yaptım ve bu işe yaradı, çünkü kendinle savaşamazdın."

Boğazım düğümlenir. Bu çok acımasız olduğu için gerçeğe çok benziyor. Sanki her şey bir plan, onun istediğini yapmam için bir stratejiymiş gibi. Benim için bir insan olarak önemi yok. Önemli olan tek şey, onun istediğini yapmam.

"Bir oyun, ha?" diyorum, sesim alçak.

Öfkemi ne kadar sevdiğini bildiğim için, içim öfkeyle yanıyor olsa da bunu göstermeyeceğim.

"Öyle sayılır," diyor yumuşak bir sesle, pençesini omurgam boyunca gezdirerek, ona yaslanıp daha fazlasını istemek istememe neden oluyor. Ama yapmıyorum. "İkimiz de farklı şeyler istiyoruz ve ikimiz de hedeflerimizi gerçekleştirmek için savaşıyoruz. Kirli savaşmaktan korkmuyorum, poppy kız."

"Yani her şey mubah mı?" diye soruyorum. "Her şey mi? İsteddiğini elde etmek için her şey mubah mı? Başından beri *bunu* yapabiliirdin, neden kurt adamlarla başladın? Neden ilk günden herkesi katletmedin?"

Sanki sorumu gerçekten düşünüyormuş gibi düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. Hafif bir merakla bekliyorum ve bu küçük merak yankısı, keder, nefret veya tam bir uyuşukluk dışında hissettiğim ilk şey. Buna yaslanıp rahat bir nefes alıyorum.

Sonra kendime lanet okudum. Daha iyi hissetmemem gerekiyordu. Bunu hak etmiyordum

"Birçok nedeni var," diyor, pençeleri hala

. "Seni ele geçirdiğimde, en azından savaş bitene kadar birbirimize yakın kalmak zorunda kalacağız. Senin beni şu anda olduğu kadar nefret etmeni istemedim. Müttefik olsaydık, işler çok daha kolay olurdu."

Burnumdan soluyorum. Şimdiye kadar yaptığı *hiçbir* şey, benden nefret etmemem için yapılmış gibi görünmüyor.

"Ayrıca senin neler yapabileceğini görmek istedim," diye devam ediyor, benim sesli olmayan şüphemi görmezden gelerek. "İlk başta kafam karıştı. Senin gibi genç, ölümlü ve zayıf birinin... Önemli biri olacağına inanmadım. Kupala'da, gücünün bir kısmını görmüştüm. Bu beni meraklandırdı. Daha fazlasını öğrenmek istedim."

Beni yürüyen bir lanete dönüştürmeden ve bir bebeği öldürmeden önce bu beni gururlandırır. Şimdi ise sadece kızgınlım. Onun için her şey bir oyun. Hayatların onun istediği gibi düzenlenecek parçalar olduğu büyük bir manipölasyon.

"Ama en önemlisi," diyor, ensemdeki saç tellerini eliyle düzeltirken, "eğlenceliydi. Ölümlülerle oynamayalı çok uzun zaman olmuştu. Bana bunun ne kadar eğlenceli olduğunu hatırlattın."

Onu itiyorum, tiksinti ve öfkeyle geriye doğru sendeleyerek. Bana izin veriyor ve ona bakarken, içimden taşan nefreti gizleyemeyince, kötücül bir şekilde sırtıyor.

"İşte bu," diye memnuniyetle mırıldanır. "Çok daha iyi. Savaş benimle, küçük cadı. Hepsini dışarı çıkar."

Onun oyununa geldiğimi fark edemeyecek kadar kendimi kaybetmişim. Beni tuttuğunda barajın yıkıldığı her şey dışarı çıkıyor ve ben çığlık atıyor, ayaklarımla yere vuruyor ve titriyorum. Bu sel, onu dışarı çıkarmazsam beni parçalayacak kadar güçlü.

"Bir bebeği öldürmek *eğlenceli* miydi sence?" O kadar yüksek sesle bağıriyorum ki, sesim boğazımı çiziyor. "Kollarımda öldü! Mükemmel ve sağlıklıydı, uzun ve güzel bir hayatı olabilirdi, ama öldü! Olanlar olurken onu kucağımda tutuyordum! Hayatının gittiğini hissettim! Bana bunun senin için ne kadar eğlenceli olduğunu söyle! Ne kadar eğlenceli olduğunu söyle!"

Yüzünde, neyden bahsettiğimi tam olarak anlamamış gibi bir şaşkınlık ifadesi belirir. Keder ve acı içinde kükrerim, ondan uzaklaşıyorum. Saçımı yolarım, ıstırabım derimden dışarı taşar. Her yerim kaşınıyor, sanki bedenim hissettiğim her şeyi barındıramayacak kadar küçükmüş gibi ve duyguların seli içimden dışarı çıkmaya çalışıyor.

"Bu bebekle mi ilgili?" diye sorar, şaşkın bir şekilde. "Ama o iyi. O bir *nawka*. Nyja'nın onlara baktığını söylemişim, orada daha iyi bir hayatı olacağını söylemişim..."

Ona dönüp öfkeyle tıslıyorum. "O *iyi mi*? Nawie'de olmak hayatta kalmaktan çok daha iyiye, neden beni bırakmıyorsun? Beni ölümden geri getirdin çünkü bu *farklı*! Bu önemli!"

Sessizliği bir onay gibidir. Ellerimi yüzüme bastırarak ondan saklanırım, ama cildimin altında kaşını daha da şiddetlenir. Avuç içlerimden çığlık atarım, şiddetinden titrerim, ama ne kadar çığlık atarsam atayım geçmeyecekmiş gibi gelir. Ölene kadar, muhtemelen öldükten sonra da bu acıyla yaşayacağım.

Onun bana acı verdiği gibi, ben de ona acı vermek istiyorum. Büyümün hapsoldüğünü biliyorum, ama yine de onu bir oka dönüştürmeye ve ona ateş etmeye çalışıyorum. Ancak, öfkemin doruk noktasında bile, gücüm sönüp göğsümde yok oluyor ve nefes nefese kalıyorum.

Woland, başarısızlığımı görünce homurdanıyor, ama hiçbir şey söylemiyor. Ona nefret dolu uzun bir bakış atıyorum.

"En iyi kısmı ne biliyor musun?" diye soruyorum ona, sesim alçak ve boğuk. "Bunun olacağını bana söyleseydin, başından beri söyleseydin, senin olmayı kabul ederdim. Onu öldürmemek, hiçbirini öldürmemek için *her şeyi* yapardım."

O başını sallar, ben de dişlerimi acı verecek kadar sıkarım.

"Hayır, kabul etmezdin," diyor ikna olmuş bir şekilde. "Başka bir çıkış yolu arardın. Büyük olasılıkla, herkesi güvende tutmak için kendini feda ederek köyü terk ederdin. Yapmak istediğin buydu, değil mi?"

Ona sessizce bakıyorum ve o memnuniyetle başını sallıyor.

"Bu alıştırmamanın amacı, Jaga, senin için önemli olan her şeyi senden almaktı. Tüm desteğini, görev bilincini, işine olan gururunu ve sana saygı duyan insanları elimden aldım. Seni kırmak için hepsini elinden aldım, sevgilim. Çünkü hala senin isteyerek geleceğini umuyorum. Nihai çözüm aşırı bir çözüm, ama seni tanıdıkça bu çözüm bana daha çekici geliyor. Ama sen bundan nefret edeceksin. Lütfen, poppy kız. Bu sorunu bir kez ve sonsuza kadar çözelim. Seni sahiplenmeme izin ver."

Yere çöküyorum, ani bir yorgunluk bedenimi kaplıyor, uzuvlarım ağırlaşıyor. O böyle söylediğinde, her şey umutsuz geliyor. Bana ve çevremdeki herkese her şeyi yapabilir. Artık ona nasıl karşı koyacağımı bile bilmiyorum.

Ama asla onun olmayacağım. En azından bu konuda hala bir seçimim var. Peki ya beni zorlarsa, bunu nasıl yapmayı planlıyorsa? Sanırım bundan kaçınmam gerekecek.

Vücudum kasılır, soğur. Onu durdurmanın tek bir yolu var. Tamamen ölmem gerekecek.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Baş

"Beni rahat bırak," diyorum. Sesimdeki yorgunluğu taklit etmeme bile gerek yok, o kadar belirgin ki.

Woland da yorgun görünüyor ve iç çekiyor. Kuyruğu sarkık, omuzları hafifçe çökmüş. Gözlerini ovuşturup sinirli bir şekilde etrafına bakınıyor.

"Yani benimle gelmektense bu vahşi ormanda tek başına yürümek mi istiyorsun, öyle mi?" diye sorar, huysuz ve sinirli bir sesle.

Sadece bakıyorum. Onunla gitmektense ölmeyi tercih ederim, ama bunu ona söylemeyeceğim. "Peki," diyor sertçe, gölgeleri etrafında saldırmaya hazır engerekler gibi yükseliyor.

saldırmaya hazır yılanlar gibi yükselir. "Sadece bir şeyler ye, lanet olsun."

Karanlık bir bulutun içinde kaybolur ve bulut dağıldığında, onun yerine yiyeceklerle donatılmış alçak bir masa belirir. Yaklaşıyorum, sadece uzaktan izliyorum. Ekmek var, o kadar taze ki buhar çıkıyor. Bir fincan krema, bir tabak küçük, koyu renkli üzüm ve en kötüsü, sulu, hala cızırdayan, altın sarısı ve iştah açıcı bir et parçası, ağlamak istiyorum. Üzerinde taze biberiye dalı var.

Dişlerimi sıkıp, iştah açıcı kokuları görmezden gelerek, olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşıyorum. Yemeğe geri dönmeyeceğime güvenemiyorum, bu yüzden iradem hala güçlüken koşmam gerekiyor.

Ve iradem güçlü. Kötü de olsa bir planım var ve bir hedefim olması kendimi toparlamam için her zaman en iyi yoldur.

Tek sorun, onun beni izleyip izlemediğini bilmiyor olmam. Keşke Wiosna burada olsaydı da bana söyleseydi. Ama tabii ki burada değil, bu yüzden zamanlamayı doğru yapmam gerekiyor.

Nehir burada derin ve geniş, kıyıdan uzaklaştıkça akıntılar da güçleniyor. İyi bir yüzücüyüm ama çok güçlü değilim, bu yüzden en azından planımı gerçekleştirmek için kolay bir yolum var. Bir ipim olsaydı daha kolay olurdu, ama bu durumu çok da dert etmiyorum. Elimde ne varsa onunla çalışmaya alışkınım.

Ayrıca, belki de bedenimin su altında kaybolması daha iyidir. Belki bu, onun beni bulup hayata döndürmesini zorlaştırır.

Sadece öldüğümde hemen ayrılmam gerektiğini hatırlamam gerekiyor. Bana hiç söylemedi, ama o gün ruhum geride kaldığı için beni geri getirebildiğini sanıyorum. Umarım bu konuda haklıyım.

Akşam karanlığı çökene kadar dolaşır ve gece boyunca yosun yastığı üzerinde uyurum. Sabahleyin, Woland'ın sıkılıp beni rahat bırakacağını düşünerek biraz yürürüm. Muhtemelen beni güvende tutmak için gece boyunca beni izler, ama başka işleri de vardır. Dediği gibi, savaşıması gereken bir savaş var.

Öğleden önce, orman kuş sesleriyle dolduğunda, elbisesini çıkarıp bir dala asıyorum. Nehre girip ortasına kadar yüzüyorum. Akıntının çekişini hissettiğimde, derin bir nefes alıp suya dalıyorum.

İçgüdülerimin beni nefes almak için yüzeye çıkmaya zorlayacağını biliyorum, ama kontrolüm altındayken kendimi yeterince yorup, kıyıya dönmenin imkansız hale gelmesini planlıyorum. Boğulmak çirkin bir ölüm, ama Woland'a ait olmaktan iyidir.

Üzgünüm, zihnimin derinliklerinde on iki yaşındaki kendime söylüyorum. Başka bir yol bulacağım. Ölüm son değildir.

Soğuk akıntının beni taşıdığı yerde kalırım, ta ki panik beni yüzeye çıkmaya zorlayana kadar. Kıyıya baktığımda, elbiseyi bile göremiyorum artık. Tekrar kontrolü ele geçirecek kadar sakinleşirim ve suya dalarım.

Bu sefer nefes nefese ve su püskürterek çıktığımda, güçlü, koyu renkli bir kol belime dolanır. Öksürür ve onun tutuşuna karşı koyarım, ama o pes etmez, gölgeleri tüm vücudumu sarar, ta ki onun gücünün kozasına sarılana kadar. Bu beni ısıtır ve dişlerimi sıkarım, bu kadar güvenli bir şekilde sarılmanın bu kadar iyi hissettirmemesini dilerim.

Vücudum bu konuda bir hain. Basit zevklerden çok fazla hoşlanıyor.

Woland beni kollarında taşıyarak nehrin yüzeyine çıkar. Suyun üzerinde yürür, düzgün adımlarıyla bizi kıyıya geri götürür. Onun yeteneğine hayran olmak için çok öfkeliyim

ve ayrıca tüm dikkatim, onun kollarında sarkmamaya ya da Perun korusun, ona sokulmamaya odaklanmış durumda.

Ama çok yorgunum ve bu çok rahatlatıcı.

Kıyıya ulaşmamız biraz zaman alıyor. Woland doğrudan kıyıya doğru gitmiyor, bunun yerine çapraz olarak yürüyor. Nehir etrafımızda parıldıyor, güneş ışığında gümüş rengi.

Ben konuşmuyorum, o da sessiz. Yüzüne baktığımda, öfkeyle gergin olduğunu görüyorum, ama ağzında melankolik bir eğim var.

Ve şimdi, gerçekten lanet olası bir ipim olmasını diliyorum.

"İşe yaramaz," diyor sakın bir sesle, beni kıyıya, elbiseyi bıraktığım yere bırakırken. Gölgele benden kayıyor ve ben titriyorum, üşümüş ve bitkin. O ise sadece hafif bir ilgiyle beni izliyor.

"D-denemeye değerdı," diyorum, dişlerim takır takır titriyor. Artık ona sarılmadığım için, günün sıcağına rağmen üşüyorum. Çok uzun süredir yeterince yemek yemiyorum ve vücudum ısıyı koruyor. "B-beni açlıktan ölmeye de bırakmayacağını sanmıyorum."

Parmağını şıklatarak burnunu çeker. Aramıza, üzerinde ekmek, sıcak et ve üzümle bulundğı alçak bir masa belirir. Ekmek, tereyağı damlayan kalın dilimler halinde kesilmiştir. Et, havuç ve kabuklu yeşil bezelyelerin üzerinde yatmaktadır. Hatta kristal bir şarap kadehi bile vardır. Dişlerimi sıkırım, ama kaybedeceğim bir savaşa girmişimdir.

"Ye yoksa boğazına zorla sokarım," diyor. Bu bir tehdit gibi gelmiyor. Sadece bir gerçeğı belirtiyor.

Hızla giyinirim, titremem daha da şiddetlenir. Bana dokunmaya ya da yaklaşmaya çalışmaz, sadece kollarını kavuşturup bir ağaca yaslanır. Masaya çömeldiğimde, yine parmaklarını şıklatır. Büyük bir fincan berrak, buharlı çorba önümde belirir.

"Önce onu iç."

Ağzım sulanıyor. Soğuk parmaklarımı bardağın etrafına sarmak istiyorum, ama yine de sırf inat etmek için önce ekmeğe uzanıyorum. Evet, bu çocukça. Ama onunla savaşacak gücüm olmadığı için, kendimi biraz olsun daha iyi hissetmemin tek yolu bu.

Keşke büyüm işe yarasaydı. Belki o zaman en azından bir şansım olurdu.

Woland hoşnutsuzlukla homurdanıyor ama yorum yapmıyor, tarafsız maskesini takmış olarak beni yemek yerken izliyor. Üç ısırıkta yutmak yerine, kendimi zorlayarak orta büyüklükte parçalar halinde ekmeğı ısırıyorum, oysa bu

Tereyağı muhteşem, kalın ve kremsi, ekmek çiğnediğimde tatlı bir tada dönüşüyor.

Belki açlıktan, belki de Wyraj'dan bana yemek getirmiştir.

Ama bu hayatımdaki en iyi yemek ve bu yüzden ondan biraz daha fazla nefret ediyorum.

Yemeğimi bitirip, açlık döneminden sonra yediğim büyük miktarda yemekten dolayı midem ağrıyınca, o masayı ortadan kaldırıyor.

"Üç haftan var," diyor sessizce. "Ondan sonra, yapmam gerekeni yapacağım."

Duman içinde kayboluyor. Ben, yediğim yerde solmuş çiçekleri görmezden gelerek iç çekiyorum

yediğim yerde solmuş çiçekleri görmezden gelerek iç geçiririm ve yürümeye başlarım. Kısa süre beni korkutur, ama Woland en son planımı bozmuş olsa da henüz umudumu kaybetmem. Üç hafta içinde çok şey değişebilir ve hayatımdaki son dönemdeki fırtınalar bunun kanıtıdır.

Keşke konuşacak birisi olsaydı. "Wiosna?" diye fısıldarım, umutsuzca umut ederek.

Ama cevap yok.

O gece iyi uyuyamıyorum. Ayı rüyamda beni kovalıyor, sonra sahne değişiyor ve ben kulübemdeyim, Maja'nın bebeğini doğurtuyorum. Rüyada ne olacağını biliyorum ama yine de bir şekilde bunu durdurabileceğime inanıyorum, ama denediğim hiçbir şey işe yaramıyor. Bebeği kanlar içinde doğuyor ve sonra ölüyor. Sonra ayı yine beni kovalıyor.

Kabus bir kez daha değiştiğinde, Czeslawa'nın sesini duyuyorum, benim yüzümden öldüğünü söylüyor. Bunun bedelini ödeyeceğimi söylüyor. Onu besleyeceğimi söylüyor. Sözlerinde bir tutarsızlık var ve bu, ya da belki başka bir şey, beni uykumdan uyandırıyor.

Gözlerimi açtığımda ay ışığıyla aydınlanan ormanı görüyorum. Czeslawa'nın bitkin ve sarkık yüzü tam üstümde. Gözlerinin akı yok. Tamamen siyahlar.

Çılgık atarak yuvarlanıyorum. Ben ayağa kalkmaya çalışırken, o dişlerini az önce boynumun olduğu yere geçiriyor, kalbim o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor.

Yarı çömelmiş bir şekilde ayağa kalkar ve o iğrenç siyah gözleriyle bana bakar. Hayattayken olduğundan daha zayıf, vücudu daha sıska. Göğüsleri sarkmış, onları destekleyen yağ kaybolmuş, sadece boş et torbaları kalmış. Çıplak, kirli ve bir kayanın altında yaşayan ve güneşi hiç görmeyen bir şey gibi solgun.

"Jaga," diyor, sesi cırtlak ve zayıf. "Bunu bana sen yaptın. Kanını içeceğim. Kemiklerinin iliğini emeceğim."

"Sen bir upir'sin," diyorum, sonunda anlıyorum. "Beni nasıl buldun?"

Cevap vermez, bunun yerine uzun, kirli tırnaklarıyla bana saldırır. Kenara atlarım, ama o korkunç derecede hızlıdır ve kolumun üst kısmında acı veren bir çizik oluşur. Czeslawa durur, ince ayakları üzerinde dengede durur ve tırnağındaki kanımı yalar.

"Seni takip ettim," diyor memnun bir gülümsemeyle. "Öldükten sonra intikam almak için köye geri döndüm ve ne buldum? Sen sürülmüştün!"

"Nasıl öldün?"

Sevinçle kıkırdayarak uzun koluyla bana vurmaya çalışır. Geri atlarım ve bir kökün üzerine takılıp ayak bileğim burkulur. Acıdan dişlerimi sıkarım ve son anda onun tutuşundan kaçınarak dönüp dururum. Karşılıklı dururuz. Ben nefes nefeseyim, o ise neredeyse hiç nefes almamış gibi, müstehcen bir şekilde dudaklarını yalar.

"Sadece uzandım ve öldüm," diyor yine kıkırdayarak. "Beni ayakta tutan şeyi sen aldın."

Beni açıkça suçluyor, ama Sara, Maja'nın bebeği ve diğerleri için suçu üstlenmeme rağmen, Czeslawa'nın ölümünden dolayı suçluluk duymuyorum.

Onun beni öldürmesine izin verebileceğim aklımdan geçiyor, ama bu fikir beni tiksindiriyor. Upir olsun ya da olmasın, Czeslawa'nın kazanmasına asla izin vermeyeceğim. Bu düşmanı yenmeliyim.

"Bana ilk saldıran sensin. Tanrılar da bunu biliyor, bu yüzden upir oldun. Sadece kötü insanlar ölümden sonra kan içen pisliklere dönüşür."

Gülümsemesi kayboldu ve korkunç bir çılgılık atarak üzerime atladı. Bu sefer ondan kaçmadım. Onun neredeyse üzerime geldiği anda bileklerini yakaladım ve onu orman zeminine iterek, vücudunu benim altına aldım.

Czeslawa yüzüme tükürdü ve direndi. Görüldüğünden çok daha güçlü olduğu ortaya çıktı. Direndim, ama yine de beni altına sıkıştırdı, soğuk, yapışkan eli boğazımda, nabzımı hissediyordu.

Ama bir hata yapar ve bileklerimi tutmaz. Elim yumruk yapıp yüzüne vururum. Parmak eklemlerimde acı patladığında ıslak bir çıtırtı duyulur. Burnu kırılmıştır ve elim çok acıyor.

O çılgılık atıyor ve ben onu itip ayağa kalkıyorum. Canı cehenneme. Bıktım artık, şeytan peşimden gelmeye devam edecekse, en azından bir işe yarasın.

"Woland, tehlikedeyim."

"Biliyorum." Sesi, yakınlardaki uzun bir huş ağacının yönünden geliyor. Aniden ortaya çıkıyor ve kayıtsızca ağacın gövdesine yaslanıyor. "Bunu izlemek çok eğlenceli. Devam et."

Czeslawa bana saldırır, ben de kolunu yakalar ve diğer eliyle beni tırmalarken kolunu büküyorum. Zayıf kemikleri kırılır ve acı ve öfkeden ulur. Onu bırakıp geri çekilirim, kolumdan kan sızmaktadır.

"Sadece izleyecek misin?" diye soruyorum ona, sinirli bir şekilde.

Czeslawa doğrulur, yüzündeki kirli, dağınık saçları silkeler. Kırık kemikleri yerine otururken yüksek bir çatırtı ve çıtırtı duyulur. Kolu düzelir ve bana dişlerini gösterir. Çömelip bir sopa alırım, ama çürümüş ve ona vurduğumda parçalanır. Kolumu yakalar ve dişlerini batırır. Acıdan çığlık atıyorum ve bırakana kadar yumruğumla kafasına vuruyorum, geriye doğru sendeleyerek, çenesinden kanım damlıyor.

"Sen berbat bir dövüşçüsün, Jaga," diyor Woland eğlenerek. "O zaman bana yardım et lan," diye homurdanıyorum.

Upir yüksek sesle şapır şapır dudaklarını yalar ve Woland güler. "Benim korumamı reddedip duruyorsun. Senin isteğini saygıyla karşılamaya karar verdim, sevgilim. İstedğin bu değil miydi?"

"O zaman neden buradasın?" diye homurdanırım ve Czeslawa hala kanımı yalamakla meşgulken daha sağlam bir dal alırım.

"Çünkü iyi bir gösteriyi severim."

Dalı ellerimde kaldırıyorum. Ağır. Hızlı sallayamayacağımı biliyorum, bu yüzden zamanlamayı doğru ayarlamam gerekecek. Czeslawa, artık bir insandan çok bir hayvana benzeyen bir şekilde hırlıyor ve bana saldırıyor. Dalını iki elimle kaldırıyorum ve vücudumu tamamen açıkta bırakıyorum. Neredeyse üzerime geldiğinde, tüm gücümle sallıyorum.

Dal tam kafasının üstüne düşer ve kafatasını parçalar. Yere yığılır, seğirir, ama öldüğünü bilmiyorum.

Woland alkışlar ve ben de Czeslawa'nın bana hırladığı gibi ona hırlarım. O güler.

"Başardın. Hem de benim yardımım olmadan."

"Bu iş bitmedi," diye mırıldanıyorum, ayaklarımın dibindeki upir'i değerlendirirken.

Evet, onu yere serdim, ama kendi itirafına göre, o benim izimi takip etti. Onunla bir kez ve sonsuza kadar hesaplaşmazsam, gelmeye devam edecek ve Woland benim için onunla hesaplaşmayı reddettiğine göre, bu her gece onunla savaşımam gerektiği anlamına geliyor.

Woland beni kurtarana kadar kanımı içmesine izin verebilirdim, ama bunun için fazla gururluyum. Hayır, bunu şimdi bitirmem gerek.

Derin bir nefes alıp ona dönüyorum. Yaklaşıyor, üzerimde yükseliyor. Ağzı, sanki benden yardım isteyeceğimi biliyormuş gibi, bekleyen bir sırıtişla kıvrılmış.

yardım isteyeceğimi biliyormuş gibi.

"Bana bir balta veya bıçak ödünç verir misiniz?" diye soruyorum, sesimi kibar ama yalvarmadan çıkarmak için kendimi zorluyorum.

Ondan bir iyilik istemekten nefret ediyorum, ama her gece Czeslawa tarafından uyandırılma ihtimali, Woland'a borçlu olmaktan daha da nefret ediyorum.

O burun kıvırıyor. "Sana bıçak veremem, poppy kız. Onu bana karşı kullanırsın." Sabırsızca nefes veriyorum, Czeslawa'nın kafasını kesmek için kullanabileceğim başka bir şey arıyorum. Özlemle erzak çantamı düşünüyorum. Wiosna'nın bana bıraktığı gümüş bıçağı özlüyorum, çünkü evet, şu anda Woland'ı bıçaklamak

Woland'ı bıçaklamak için kullanmak istediğim için.

"Neden bu kadar önemsiyorsun ki?" diye soruyorum ona, eğilip bir taş alıyorum. Onu fırlatıyorum. Çok küçük. "Bana bıçağın sana zarar veremeyeceğini gösterdin."

Parmaklarını şıklatıyor ve avucuma tam sığacak, güzel, pürüzlü bir taş uçarak geliyor. İsteksizce havadan yakalayıp, upirin başının yanında diz çökerek sıkıca tutuyorum.

"Bıçak beni öldüremez," diyor eğlenerek. "Ama bana zarar veremeyeceğini hiç söylemedim. Ayrıca, bir insana zarar vermenin çeşitli yolları vardır. Beni öldürmeye çalıştığında kalbim acımayacak mı sanıyorsun? Benden kaçmak için kendini boğduğunda kalbim kırılmayacak mı sanıyorsun?"

Sesindeki eğlence tonu kaybolur, yerine sert ve öfkeli bir ton gelir. Şaşkınlıkla başımı kaldırırm ve gözlerinin bana acımasız bir yoğunlukla baktığını görürüm. Birbirimize bakarız, kuyruğunun ucu seğirir.

"Senin kalbin yok," diye cevap veriyorum sonunda, ama kendi kulağıma bile zayıf ve kararsız geliyor sesim.

Woland keskin bir şekilde gülerek başka yere bakar. "Sen öyle diyorsan."

Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alıp taşı başımın üzerine kaldırırm. Czeslawa'nın boynuna indiririm. Kan fışkırır ve yumruğum kan gölüne batar. Dudaklarımı sıkıp kusma isteğini bastırır ve kolumu tekrar kaldırırm. Öfkem doruğa ulaşana kadar boynuna birkaç kez vururum. Woland'a keskin bir bakış atarım.

"Kırık kalpmiş, hadi oradan. Özgürlüğümü korumak için elimden geleni yaptığım için neden beni suçlu hissettirmeye çalışıyorsun?"

"Ölüm özgürlük değildir," diye tıslar. O da kızgındır. "İnan bana, öldüğünde, hayattayken ve benim mülkiyetimde olduğundan daha da köle olursun."

"Mülkiyet," diye alay ediyorum ve kayayı ıslak bir sesle yere vuruyorum. "Tabii ki, beni zaten işaretledin."

"Eh, sen benimsin," diyor sakın bir şekilde. "Bu sadece zaman meselesi."

Sonunda öfkem patlar. Homurdanarak taşı tekrar tekrar indiririm. Kasları ve tendonları keserim, sonra Czeslawa'nın omurgasını keserim, kemikleriyle parmak eklemlerimi incitirim. Kafası sonunda tamamen koparak yuvarlanınca titriyorum. Gözlerimin önünde kırmızı bir sis belirir, öfkem görüşümü bulanıklaştırır.

"Aferin," diyor Woland sessizce. "Ama sen benim olsaydın, o gelir gelmez parmağımı şıklatarak onu toza çevirirdim. Sen uyanmazdın bile. Ama o zaman ormanda değil, benim yatağında uyurdun."

Elimin tersiyle alnımdaki teri silerim ve ona somurarak bakarım.

"Onu gerçekten toza çevirir miydin? Sana inanmıyorum. Belki bir dahaki sefere gece yarısı bir şey beni yemeye çalıştığında bana bir gösteri yaparsın."

Gülüyor, manipülasyon girişiminin işe yaramayacağını belli ediyor. Czeslawa'nın başını bacaklarının arasına bırakıp üzerine biraz toprak serperek geçici bir mezar yaptığımda, eğilip kulağıma fısıldıyor.

"Hayatım, seni yemek isteyen en tehlikeli canavar benim."

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Rusalka

Sonraki dört günü kafamı toparlamakla geçiriyorum. Ormanda yürüyüş yapıyorum ve yağmur yağsa da ağaçlar beni, köyden ayrıldığım günkü sağanak yağmurdan çok farklı olan hafif çiseleyen yağmurdan koruyor.

Şimdilik amacım net. Woland kafamı karıştırmaya devam ediyor, incinmiş duygularını ima ediyor, sıcak, memnun kahkahasını atıyor ve sanki hayatımı paramparça etmemiş gibi davranıyor. En kötüsü de, bu işe yarıyor. Onun beni beslemesine izin verdim, adını çağırdım, hatta ondan yardım istedim. Hâlâ ondan nefret ediyorum, ama birbirlerinin etrafında dans eden, her biri kazanmaya ve diğerini kaybetmeye çalışan iki insan arasındaki bu garip yakınlığa geri döndük. Bu gerçeğe de bir oyun gibi.

Hâlâ kabuslar görüyorum. Maja'nın bebeği her gece kollarımda ölüyor. Her yıkandığımda vücuduma çok fazla dikkat ediyorum, sanki o beni ölümden geri getirdiğinden beri vücudum bana ait değilmiş gibi hissediyorum. Nehirdeyken, yara izime odaklanıyorum, parmaklarımı üzerinde tekrar tekrar gezdiriyorum, ta ki hassaslaşana kadar. Bu benim güvencem, benim ben olduğumun kanıtı.

Bazen sudaki yansımama bakıp onun izini silmeye çalışıyorum, bunun bir faydası olmayacağını bilsem de. Her sabah uyandığımda etrafımı saran ölü bitkileri fark etmiyorum artık.

Woland'ın verdiği tüm zarar hala burada, beni dıştan ve içten işaretliyor, ama ona olan nefretim garip bir şeye dönüştü, kısmen sevgi, kısmen özlem, kısmen de incinmişlik.

Onu gerektiği gibi nefret etmediğim için kendimden nefret ediyorum.

Gezintilerim gittikçe daha tatsız hale geliyor. Sık sık durup yiyebileceğim meyveleri ve yaprakları topluyorum, ama topladığım yiyecekler açlığımı gidermiyor. Woland bana yemek getirmiyor, ama isteseydim getirirdi diye düşünüyorum. Belki de şu anda amacı budur. Ya da belki de rahatsızlığın beni kırmasını bekliyor, pes edip kendimi teslim etmemi umuyor.

Geceler, özellikle yağmur yağdığında daha da soğuk oluyor.

Öğleden sonra, nehirden ayrılan dar bir dereyi takip ediyorum. Yağmur durmuş ve güneş çıkmış, her yaprak ve çiçeği süsleyen su damlaları binlerce prizma ile parıldıyor. Keyfim yerinde ve ileriden sesler duyduğumda, heyecandan kalbim daha hızlı atıyor.

Kadın sesleri, mutlu ve gülümlü, ve arkadaşlığa bu kadar çok ihtiyaç duyduğuma şaşıyorum. Kendimi hep yalnız biri olarak görmüşümdür, ama açıkça görülüyor ki, gerçekten yalnız olmak bana iyi gelmiyor.

Seslerin geldiği yere doğru, yemyeşil eğrelti otlarının arasından akan dereyi takip ediyorum.

Ortaya çıktığımda, çok garip bir manzara ile karşılaşıyorum.

Dere, kristal berraklığında suyuyla küçük bir orman göletine akıyor. Gölette, üç tane çarpıcı güzellikte kadın oturmuş, gülüşüyor ve birbirlerine su sıçratıyorlar. Çıplaklar, dolgun pembe göğüsleri ortada. Üçü de birbirine çok benziyor, kömür siyahı saçları ve güzel şekilli kırmızı dudakları var. Benzerlikleri, onların kardeş olduklarını düşündürüyor.

Gözlerimi kırpana kadar tamamen insan gibi görünüyorlar, ama bir an için ciltlerinin mavi, saçlarının koyu yeşil, dişlerinin keskin olduğunu düşünüyorum.

"Oh, gel bize katıl!" En yakınımdaki beni görünce eliyle çağırıyor.

Parlak bir gülümsemeye bana bakar ve ben gözlerimi kırpıştırarak dikkatle bakarım... *İşte.* Gözleri parlak mavi, beyazları yok ve göz bebekleri engerek yılanı gibi dikey. Alnında ve elmacık kemiklerinde pullar parıldıyor.

"Sen nesin?" diye soruyorum, bir adım geri çekilerek.

Kadın gülüyor, sesi net ve güzel. "Çok zekisin, değil mi tatlım? Gel bizimle yıkan. Biz iyi arkadaşlarız."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Siz rusalkas'sınız, değil mi? Ama sadece erkekleri baştan çıkardığınızı duymuştum."

Omuzlarını silkiyor, güzel göğüsleri suyun üzerinde zıplıyor ve tekrar suya dalıyor. "Seçici değiliz, özellikle bu bölgede. Ölümlüler buraya pek gelmez. Seni buraya ne getirdi? Neden gelip bize hikayeni anlatmıyorsun?"

Göletin kenarında durduğumu fark ettim. Neden diğer yöne koşmam gerekirken yaklaştığımı bilmiyorum, ama

rusalka'nın sesi o kadar melodik ve çekici ki, ona itaat etmekten kendimi alamıyorum. "Elbiseni çıkar," diyor, sesi şarkı gibi bir nitelik kazanırken beni açgözlülükle izlerken sesi şarkı gibi bir hal alıyor. "Ve buraya gel. Birlikte harika zaman geçireceğiz. Bizimle çok iyi hissedeceksin."

Dediğini yapıyorum, elbisesini bir kenara atıyorum, diğer rusalkalardan biri kıpırdanıyor, beni görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Wisla," diye homurdanır, sesi diğerininkinden tamamen farklıdır. Donakalırım, büyü bozulur. "Çenesine bak."

İlk rusalka'nın gözleri kısılr, sonra genişler. Ayağa kalkar ve benden bir adım geri çekilir.

"Çok üzgünüm!" diye bağırır, sesi artık melodik ve çekici değildir. "Onun olduğunu bilmiyordum! Lütfen, onu boğmaya çalıştığınızı ona söyleme!"

Gözlerimi kırıştırarak büyüsünün kalıntılarını silkelerim. Sonra çeneme dokunurum. Sonunda, bu lanetli işaretin bir avantajı var. "Beni boğmak mı?" diye tekrarlarım. "Boğulmaktan hiç bahsetmediniz. Bana harika zaman geçireceğimi söylediniz!"

Biraz kızgının, çok korkmuşum ve onların ne kadar dehşete kapıldıklarını görünce gülmek üzereyim. Henüz hiçbir şey söylememiş olan üçüncüsü, Wisla'nın saçlarına sessizce ağlıyor.

Güzellikleri kaybolur ve artık onları gerçek halleriyle görürüm, parıldayan yeşil, mavi ve pembemsi pullarla kaplı, yüzleri yabancı ama güzel orantılı, saçları sanki su altında kalmış gibi dağınık ve dalgalı.

Vücutları kadınsı kıvrımlarla çekici, mücevher gibi parıldayan pullarla süslenmiş.

"Özür dilerim!" Wisla panik içinde tekrar çığlık atıyor. "Sadece, insanlara onları boğacağımızı söyleyemeyiz, değil mi? Ben öyle deseydim girer miydin? Ama yalan söylemedim! Bizimle *harika* vakit geçirirdin. Herkesin bunu yaşamasını sağlıyoruz. Hayatının en güzel saatleri!"

O zaman gülüyorum. Göle girdiğimde hepsi korkuyla nefeslerini tutuyorlar. Kenarları ve zemini pürüzsüz, düzgün taşlardan yapıldığı için bunun doğal bir gölet olmadığını anlıyorum. Su muhteşem derecede ılık. Oturuyorum ve su neredeyse çeneme kadar geliyor. Üçü de yüzümdeki işarete korku dolu gözlerle bakıyorlar.

Onlara acıyabilirdim, ama beni öldürmeyi planlıyorlardı.

"Peki. Bana harika bir zaman yaşatabilirsiniz, ama sonra beni boğmayın."

Mümkünse, öncekinden daha da korkmuş görünüyorlar. Diğer iki rusalkalar Wisla'nın arkasında titreyerek saklanırken, o o tuhaf mavi gözleriyle beni izliyor.

"Üzgünüm, ama onun olan şeye dokunamayız," diyor sonunda. Alt dudağı titriyor.

Şimdi kafam karıştı. "Onun neye dokunuyorsunuz? İnsanları boğmadan önce onlara tam olarak ne yapıyorsunuz?"

"Onları zevke getiriyoruz, elbette," diye cevaplıyor, sormama biraz şaşırılmış bir şekilde. "Ağzımızla ve parmaklarımızla. Su altında nefes alabiliyoruz, bilmiyor musun? Kadınlar, gölette amlarını yalamamızı çok seviyorlar. Ve ben de çok isterim, gerçekten isterim, çünkü bir ölümlü için çok güzelsin, ama sen de anlarsın. Onun kadınına dokunursam beni öldürür."

Derin bir nefes alıp ses çıkarmadan, bunu sindirmek için kendime zaman tanıyorum. İltifat karşısında yanaklarım kızarıyor ve Woland'ın işaretini taşımamış olsaydım ne olacağını düşünmemeye çalışıyorum. Bana göz kırpmıyorlar, hala temkinliler ama artık korkmuyorlar ve ben tehditkar bir şey yapmayınca yavaşça yaklaşıyorlar.

"Peki bunu neden yapıyorsunuz?" diye soruyorum. "İnsanları eğlendirmek ve sonra boğmak için mi?"

Wisla cevap vermeden önce birbirlerine hızlıca bakışlar atıyorlar.

"Çünkü bu şekilde büyümüzü besliyor ve hayatta kalıyoruz. Ölümlülerin yaşam gücünden besleniyoruz. Orgazmda da biraz var, bu yüzden önce insanları sağırız, sonra boğulduklarında yaşam güçleri suyumuzu doldurur."

Gerginleşir, göletin etrafına bakarım. "Yani demek istediğin..."

"Oh, hepsi tükendi," diyor, elini umursamazca sallayarak. "Senin için bir faydası olmaz. Ölümlüler birbirlerinin yaşam gücünden beslenemezler. Ama senin buna ihtiyacın yok, değil mi? O çok güçlü, muhtemelen seni sonsuza kadar genç ve güzel tutacaktır."

Hüzünle iç geçirir, pullu parmağıyla bir tutam saçını kıvrır. Sanırım kıskanıyor, nedenini sadece tanrılar bilir.

Ben burun kıvrıyorum. "Ya da benden sıkılana kadar."

Wisla, iki arkadaşına bakarak nefesini tuttu. "Kızlar, o hiç kimseyi işaretledi mi? Diwa, sen en yaşlısın. Bir şey biliyor musun?"

Solundaki, gözleri açık mor renkte olan rusalka başını sallar. Wisla'ya Woland'ın işaretinin bende olduğunu söyleyen oydu. "Bunu sadece savaş bayraklarında ve tapınaklarda gördüm. Hiçbir insanda görmedim."

Yanılıyorlar, ama beni boğmaya karar vermesinler diye onları düzeltmiyorum. Bu işaret bir ayrıcalık değil, bir lanet. Yine de Woland'ın diğer ölümlüleri hastalık ve çürüme yaymaya zorlamadığını bilmek iyi bir şey. Ben özelim.

Başımı sallayıp parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum. Muhtemelen gitmeliyim. Sonuçta bunlar rusalkalar ve insanları hipnotize edip, onlardan faydalanıp, sonra da bu gölette boğduklarını açıkça itiraf ettiler.

Ama arkadaşla ihtiyacım var. Ayrıca, ben onlardan gerçekten daha mı iyiyim? Ellerimde kan var.

Ve evet, ölenlerin Woland'ın işareti yüzünden zarar gördüklerini biliyorum. Yine de, neler olduğunu bilmesem, sadece onu suçlamak benim için daha kolay olurdu. Ama Maja geldiğinde, ben zaten biliyordum. Ve o anda, Darobor kapımı korurken, başka seçeneğim yokmuş gibi görünüyordu. Ama ne yazık ki, ormanda dolaşırken, farklı davranabileceğimi fark ettim.

Bu beni çok üzüyor. Sonunda oradan ayrılabilirdim. Kaçabilirdim, ya da en azından deneyebilirdim. Ama yapmadım ve bu yüzden suçluyum.

Bu yüzden rusalkaların yaptıklarını yargılayamıyorum. Ben, doğurduğu bebeği öldüren bir ebeyim. Aslında, onlardan daha kötüyüm.

"Onu ve izlerini boş verin," diyorum, başımı kaldırarak. "Tanıştığımıza memnun oldum. Benim adım Jaga. Bir süre burada sizinle oturabilir miyim? Çok yorgunum. Yemek gibi bir şeyiniz var mı?"

Üçü de bana keskin dişlerini gösterince gülümsemeleri korkutucu oluyor. Ama güvende olduğumdan eminim, bu yüzden ben de gülümsüyorum.

"Zaten yemek almaya gidiyorduk," diyor Diwa. "Sagna, hepimize akşam yemeği alsana."

Wisla'nın saçlarına ağlayan rusalka başını sallar. Gözleri, bazen hayran olduğum eğrelti otları kadar yeşildir ve üçü arasında en utangaç ve en genç olanı gibi görünür. Göletten atlar, çıplak vücudundaki pullar parıltır ve yeşilliklerin içine doğru koşar.

"Daha önce hiç rusalkalarla tanışmadım," diye itiraf ediyorum, göletin sıcak duvarına daha rahat bir şekilde yaslanarak.

Taşlar ısınmış gibi görünüyor ve bu yüzden su çok hoş. Evimde, özellikle kışın böyle bir şey olması için her şeyi yapardım. Ama artık bir evim yok. Ve bu açıkça sihir, yani benim ulaşamayacağım bir şey.

Wisla başını sallar. "Bu günlerde ölümlüler arasında fazla zaman geçirmiyoruz. Birkaç ayda bir avlanmaya geliyoruz, ama dürüst olmak gerekirse ölümlülerin dünyası pek misafirperver değil. Yıllar önce durum farklıydı. Çoğunlukla Slawa'da yaşıyoruz."

Bu söz üzerine canlanırım. Woland beni Slawa'ya götürmeye kararlıdır ve bu, daha fazla bilgi edinmek için iyi bir fırsat gibi görünüyor.

"Slawa nasıl bir yer?"

Onların kendi dünyalarını neşeyle anlatmaya başlayacaklarını bekliyorum, ama iki rusalkada da ağızlarını sıkıca kapatıp birbirlerine keskin bakışlar atıyorlar. Orada bir savaş olduğunu hatırlıyorum. Tabii ki bu konu hakkında konuşmak istemeyeceklerdi, sormam aptalcaydı.

"Gürültülü ve kalabalık," diyor Diwa sonunda. "Ve... bazı yönlerden yorucu. Bu yüzden sık sık avlanmak zorundayız. Eskiden birkaç yılda bir ölümlü avlayarak idare ediyorduk, ama şimdi... Neyse, olan oldu. Ormanın bu kadar derinlerinde ne yapıyorsun, Jaga?"

Onlara ne söyleyeceğimi düşünürken yanağımın içini ısıyorum. Ama Wiosna ve Woland dışında büyü ve her şeyi bilen tek insanlar onlar ve onlara karşı dürüst olmak istiyorum. Kişi, kendisinin belirli yönlerini ancak bir süre gizleyebilir.

"Büyücülükten sürgün edildim ve şimdi sadece dolaşıp Woland'ın beni ele geçirmesini engellemenin bir yolunu arıyorum."

Onun adını söylediğimde nefeslerini tuttular, Diwa elini ağzına götürdü. "Bu seni incitmiyor mu?" diye sordu Wisla dikkatlice. "O, adına bir lanet koydu. sadece seçtiği birkaç kişi onun adını söyleyebilir."

Mizahsız bir şekilde güldüm. "Kanamam durana kadar onu söylememi istedi."

"Aman Tanrım. Bu çok romantik." Wisla kendini yelpazeledi. "Ve sen onun sıkılacağını söylüyorsun! Oysa o açıkça aşık."

Kahkahayla gülüyorum. Woland'ın aşık olmak gibi masum bir şey yapabileceği fikri çok saçma.

"Bir kadına çiçek getirmek romantiktir. Ya da ona şarkı söylemek, ay ışığı altında öpücükler çalmak... Ama onu kanatmak değil!"

Diwa ve Wisla birbirlerine eğlenceli bakışlar atıp kahkahaya boğulurlar.

"Chors'un gizlice bakabilmesi için ay ışığı altında öpücük çalmak mı?" diye sorar Wisla,

gözlerinden kahkaha gözyaşlarını siler. "Çok komiksin, Jaga."

Evet, açıkça komiğim ve onların dünyası hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bu durum beni rahatsız ediyor, ama bu onların suçu değil. Farklı dünyalardan geliyoruz. Onların misafiri olduğum için ve ev sahiplerini kırmak istemediğim için rahatsızlığımı bastırıyorum. Midem guruluyor ve bana iyi davranmam için bir neden daha veriyor. Yemek geliyor.

Neyse ki, uzun süre beklemek zorunda kalmıyorum. Kısa süre sonra Sagna, sağlam otlardan örülmüş bir sepetle geri geliyor. Havuzun içine sıçrayarak atlıyor ve bize sepetin içindekileri gösteriyor.

Sepette, açıkça yeni yakalanmış dört büyük balık var.

"Çok hızlıydın!" Wisla, Sagna'yı övüyor ve Sagna sevinçten daha koyu bir yeşil renge bürünüyor. "Harika bir av. Hadi kızlar, yiyelim!"

Her biri bir balık alır ve Sagna bana sepeti dişlerini göstererek gülümseyerek uzattığında, boğazım düğümlenir ve balığı alıp ona teşekkür ederim. Tabii ki pişmiş olmasını tercih ederdim, ama dilencilerin seçme şansı yoktur.

Rusalkaların uzun parmaklarını balıkların karınlarına sokup onları yırtarak açmalarını izlerim. Ben de aynısını yapmaya çalışırım, ama balık kaygandır ve ellerim biraz titriyor.

"Sana yardım edeceğim, ölümlü kız," diyor Sagna neşeli bir gülümsemeyle yaklaşarak.

Balıkları elimden alır ve ustaca açar. Çok zoraki bir gülümsemeyle ona teşekkür ederim.

Rusalkalar balık kılçıklarını çıkarmakla veya iç organlarını temizlemekle uğraşmazlar. Keskin dişleriyle eti parçalarlar. Elimdeki balık leşine bakıyorum. Midem yine guruluyor.

Sonunda, omurgayı ve elimden geldiğince balık kılçıklarını çıkarıp eti temizledikten sonra çiğ olarak yiyorum. Woland'ın benim için hazırladığı yemek kadar lezzetli değil ama iğrenç de değil. Et, fındık ve ısırgan otlarının yapamadığı gibi açlığımı gideriyor ve yemeğimi bitirdiğimde, gülümseyerek karnımı okşuyorum.

"Teşekkürler. Harika bir yemektir," diyorum gülümseyerek.

Wisla sırtıyor. "Sen burada beslediğimiz ilk ölümlüsün. Genelde tam tersi olur."

Şaka hiç komik olmasa da gülümsüyorum.

"Şimdi bu iz için minnettarım," diyorum, çenemi okşayarak. "Onu çıkarmaya çalıştım, ama yeterince güçlü değilim."

"Çıkarmak mı?" Diwa, sanki küfür etmişim gibi kaşlarını çatıyor. "Böyle bir iz, bir armağan ve bir sözdür. Sadece onu veren kişi çıkarabilir. Keşke bir tanrı beni kendine ait olarak işaretleyseydi."

Diğerleri başlarını sallar, ben dişlerimi sıkarım. "Ama bu iz gittiğim her yere çürüme yayıyor.

İnsanlar ve çiçekler ölüyor."

Bu sözler beni yıldırım çarpmış gibi etkiler. Nefesimi tutarak, onlara dehşetle bakarım, herhangi bir hastalık belirtisi ararım. Endişeli görünmüyorlar, ama ben göletten çıkıp titreyerek elbiseme uzanırım.

"Jaga, ne yapıyorsun? Hala konuşmak istiyoruz," diyor Wisla.

"Sana da zarar vereceğinden korkuyorum."

Kafasını sallayarak gülüyor. "Ölümlüleri incitebilir, çünkü o şeytandır. Ama inan bana, biz daha güçlü bir yapıya sahibiz. İçeri gel ve bize her şeyi anlat!"

Yavaşça göle geri giriyorum ve sıcaklık vücudumu sardığında iç çekiyorum. Bu gerçekten lüks bir şey. Muhtemelen bu ılık suda uyuyakalabilirim. Ama yine de her birine sırayla bakıyorum, lanetin herhangi bir belirtisini arıyorum. Ruslakalar haklılar. Onlar hiç etkilenmiyorlar.

"Ne hakkında?" diye soruyorum.

"Nasıl seviştiği hakkında!" Wisla neredeyse yerinde zıplıyor, mavi gözleri heyecandan parlıyor.

"Oh." Rahatsız bir şekilde gülüyorum. "Şey, biz aslında... Yani, bazı şeyler yaptık ama... Ama ondan nefret ediyorum." Doğru. Ve kızarmayı bırakmalıyım. "Ayrıca, aklımda başka sorunlar var."

Woland'ın beni ele geçirmesini engellemek ve en azından onunla savaşabilmek için büyümü serbest bırakmak gibi.

Wisla yaklaşır ve bana acıyarak kolumu okşar.

"Oh, Jaga, tatlım. Bu çok üzücü. Senin amcığını çok özleyor olmalı. Sorunlarına gelince, sana bir şey söyleyeceğim: Hiçbir zaman güzel, uzun bir sakin çözemeyeceği kadar büyük bir sorunum olmadı."

Hepsi kahkahalara boğulur ve ben de onun müstehcen doğrudanlığına hayran kalarak onlara katılırım.

O gece uykuya dalarken, göleti çok geride bırakmış olarak, belki de sorunlarımdan birinin bir penisle çözülebileceğini düşünüyorum. Sihirimin mührü bir şekilde kadınlığımla bağlantılıysa, belki de onu yok etmek için başka bir mührü kırmak gerekir.

Woland'ı baştan çıkarıp bekaretimi almasını isteyip istemediğimi düşünerek uykuya daldım. Onu istediğim için değil, istediğimden emin olmadığım için, ama onu kullanmak için. O beni çok uzun süre kullandı.

Şimdi sıra bende.

ELLINCI BÖLÜM

Teminat

Woland beni görmeye gelmeden üç gün daha geçer ve ben de onu aramam. Bu süreyi planlar yapıp düşünerek geçiririm. Bekaretimi kaybetmenin sihrimi ortaya çıkaracağından emin değilim ve onun beni isteyip istemeyeceğini bile bilmiyorum. Çıplak bedenime bakıp çok zayıf olduğumu söylediği anı hala hatırlıyorum.

Belki de benim için hissettiği arzu, söylediği gibi geçip gitmiştir.

Ama çaresizim ve bu benim tek sağlam planım, bu yüzden her gün parmaklarımla saçlarımı taramaya ve kafa derimi su ve temiz nehir kumu ile yıkamaya çalışıyorum.

Sonra adet dönemim başlıyor ve yaşamak ve çaba göstermek için tüm isteğimi kaybediyorum. Tabii ki, tam da *bu* sırada o ortaya çıkmaya karar veriyor.

İkinci günüm, bir ağacın kökleri arasındaki küçük bir oyukta kıvrılmış durumdayım. Ağaç ölüyor, yaprakları üzerime yağıyor ve üzerinde dinlendiğim yosun siyah ve kuru, ama hareket edecek gücüm yok. Civanperçemi ve kırmızı yonca çayı olmadan ağrı her zamankinden daha da kötü. Açık havada olmak da çok kötü. İçeride, yatağında, battaniyelere sarılmış olmak istiyorum.

"Sana bakmamı ister misin?" Woland, ağacın gölgesinden çıktıktan sonra, tamamen tarafsız bir sesle soruyor.

Yüzümü bile kaldırmıyorum. Yüzüm terli, yıkayıp taramak için o kadar uğraştığım saçlarım yine karışmış, bazıları alnıma yapışmış.

"Evet," diye tereddüt etmeden cevap veriyorum, çünkü bu acıya dayanamıyorum.

İsteddiği kadar kendini beğenmiş olabilir. Acıyı biraz olsun hafifletirse, buna katlanırım.

Keskin nefes alış, onun şaşırdığını belli ediyor, ama sonra gölgeleri hızla her yanıma sararak beni sıcak ve güvenli bir koza gibi sarıyor. Rahatlamış bir şekilde inleyerek ona yaslanıyorum ve vücudum gevşiyor, ağrı dalgalar halinde kayboluyor.

O benim tam önümde çapraz bacaklı oturunca, yukarı bakıyorum, ama başımı kaldırıp yüzünü görece kadar gücüm yok. Güzel vücudu, uzun, sağlam ve zayıf, gözümün önüne geliyor ve ben rahatlıkla sarkıyorum.

Tüm kötü özelliklerine rağmen, Woland'ın bir iyi yanı var. Beni tamamen güvende hissettiriyor, çünkü onun koruması altında hiçbir şeyin ve hiç kimsenin bana zarar veremeyeceğini biliyorum.

Mutlulukla iç çekiyorum. Terli saçlarımı yüzümden çekiyor, parmakları nazik ve sıcak. Sessiz sesi beni geri getirince uykuya dalıyorum.

"Seni böyle görmekten nefret ediyorum. Yorgun, yetersiz beslenmiş ve acı içinde. Sana sahip olduğum tüm konforları sunmamak bana ne kadar pahalıya mal oluyor, bilemezsin."

"Neden yapmıyorsun?" diye soruyorum uykulu bir sesle. Kısa, gülünç olmayan bir kahkaha atıyor.

"Çünkü o zaman pazarlık yapabileceğim daha az şey kalır ve zamanım azalır. On günün kaldı. İyi haber şu ki, yapmam gerekeni yapma fikrine alışmaya başladım. Hatta bundan zevk bile alacağım galiba. Ama sen almayacaksın."

Sinirlenerek homurdanırım, ama kızgınlığım çok güçlü değildir. Acımın geçmesinden dolayı çok rahatladığım için kızamıyorum.

"Neden bana tehdit etmek için ne olduğunu söylemiyorsun?" Sıcak bir kahkaha atar ve parmağıyla yanağımı okşar. "İyi deneme."

İç çekip, onun sıcak, rahatlatıcı gölgesine sokuluyorum. Parmaklarını şıklatıyor. Ağız sulandıran bir yemek kokusu burnuma geliyor ve ben titrek bir iniltiyle ihtiyacımı dile getiriyorum.

"Evet, sevgilim. Seni de besleyeceğim."

Bir an sonra, sıcak bir parça kızarmış eti dudaklarıma getirir. Onu o kadar hevesle alırım ki, aceleyle dilim parmaklarına dokunur. O keskin bir nefes alır ve ben çiğnemekle meşgul olmasaydım gülümserdim.

Belki de hala beni istiyor. Belki de her şey kaybolmuş değildir.

Bana et, biraz yeşillik ve tereyağında kızartılmış şalgam yedirir, sonra bana daha önce hiç tatmadığım, berrak ve tatlı bir içecek verir. İçkide kokular ve tatlar karışır, biraz çiçek gibi, biraz meyve gibi. Woland, bardağı almaya çalıştığında açgözlülükle elini tuttuğumda güler.

"Bütün bunları ve daha fazlasını her gün yiyebilirsin," diyor şakacı bir şekilde, pek de cazip gelmeye çalışmadan.

Sanki kabul etmeyeceğimi biliyormuş gibi, onun cazibeleri ve tehditleri aramızda sürekli tekrarlanan bir şaka haline gelmiştir. Burun kıvrıp yüzüne bakarım, dilimde bir cevap hazırdır.

Onu gördüğüm anda ne söylemek istediğimi unutuyorum.

Çok huzurlu görünüyor. *Mutlu*. Gözleri sıcak, alnı pürüzsüz, şehvetli dudakları yumuşak ve şakacı bir gülümsemeyle. Yıllar gençleşmiş ve çok güzel görünüyor, onu bir tahta parçasına kazımak istiyorum ki onu sonsuza kadar böyle görebileyim.

Çok uzun süre baktığımda, Woland kaşlarını çatarak büyüü bozar. "Ne oldu?"

Gözlerimi kaçırıp boğazımı sıkan duyguların selini yutuyorum. "Hiçbir şey. Sadece... Teşekkür ederim."

Yumuşak bir şekilde nefes verir ve başımı kaldırdığımda alnı tekrar düzelmiş, yüzü huzurlu görünür. Göğsümde bir şey bükülür, o kadar güçlü bir özlem ki, fiziksel bir acı gibidir. Onun gölgelerinin içine daha da gömülmeye çalışırım, ama bu acıyı dindirmezler.

Neyin bu kadar acıttığını bile bilmiyorum.

"Bugün biraz daha vaktimiz var," diyor, arkama uzanarak.

Gölgeleri onu içeri alır ve sırtımı sıkıca sarar, beni vücuduna yaslar. Kolunu başımın altına koyar ve bu, kararmış yosundan çok daha rahattır. Derin bir nefes alırım. O sağlam ve güvenlidir ve karnıma dikkatlice elini koyduğunda, acımın son izleri kaybolana kadar içime bir sıcaklık dalgası yayılır.

Duman ve misk gibi tanıdık bir kokusu var ve ben onu zevkle içime çekiyorum. Onun varlığından ve yakınlığından bu kadar keyif almam beni utandırıyor. Sanki öldürdüğü tüm insanlara ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum, ama şu anki durumumda onu uzaklaştırmaya gücüm yok.

"Beni sahiplenmene gerek olmadığını hiç düşündün mü? Başından beri bana iyi davransaydın, istediğin her şeyi yapardım," diyorum uykulu bir sesle, ona sokulup. "Beni sahiplenmene gerek yok, sadece iste."

"O kadar basit değil," diye iç geçiriyor. "Ama sana yaptığım tüm hataları uzun uzun düşündüm, eğer bu yardımcı olacaksa."

Yumuşak bir kahkaha atıyorum. "Yani hatalar yaptığını kabul ediyorsun."

"Çok şey var. Hepimiz güvende olduğumuzda ve savaş bittiğinde sana bunu telafi etmek için kapsamlı planlarım var."

Parmaklarımla elini kavrarım ve nefesimi onun sakin ritmine uydururum. Bir süre sessizce uzanırız, ama uyku bana gelmez. Zamanımızın sınırlı olduğunu çok iyi farkındayım. Sanki bugün ikimiz de ateşkes kararı almışız gibi, ama onun da dediği gibi, bir savaş var ve barış yeniden sağlanana kadar çatışmamız bitmeyecek gibi görünüyor. Ya da belki o zaman bile bitmeyecek.

"Bu savaşın nedenini bana söyleyebilir misin?" diye soruyorum, onun bunun verimli topraklar için yapılan ölümcül savaşlar gibi olmadığını söylediğini hatırlayarak.

"Tüm büyük savaşların nedeni budur," diye homurdanıyor ve bana daha sıkı sarılır. "Yönetenler yönetmeye devam etmek ister, iktidardakiler daha fazlasını ister ve sömürülenler isyan eder ve hayatları için savaşır. Bu açgözlülük ve hayatta kalma meselesi ve biz kazanana kadar bitmeyecek."

Bir süre düşünürüm ve kıkırdarım. "Açıkça söylemek gerekirse, sen hangi taraftasın? Çünkü bana oldukça güçlü görünüyorsun. Sömüren misin? Yoksa sömürülen mi?"

Yumuşak bir kahkaha atar, göğsü sırtımda titrer.

"Sana bir sır vereceğim, poppy kız. Ben ikisi deyim."

Kaşlarımı çatıp, açıklamasını isteyeceğim ama eli aşağıya kayıyor. Elbisemi yukarı çekip bacaklarımla arasındaki tüyleri nazikçe okşuyor ve ben, onun uyluklarımla arkasında sertleştiğini hissederek iç çekiyorum.

"Sana hala o orgazmı borçluyum," diye fısıldadı, başımın üstüne öpücük kondurarak.

Dudaklarımı büzüyorum, karnımda öfke ve tahrik karışımı bir duygu beliriyor. Onu hala ne kadar istediğimi fark ettiğimde hoş olmayan bir şok yaşıyorum ve bir an için onu itmeyi düşünüyorum. Beni asla affedemeyeceğim şekilde incitti.

Yine de, sihrimi serbest bırakmak için onu kullanacaksam, istediğini yapmasına izin vermeliyim. Onu da istemem kesinlikle zarar vermez. Ve gizli niyetim, hayatımı mahveden katille yatmamı haklı çıkarmama yardımcı oluyor.

"Hayır, bana bir açıklama borçlusun. Bu işaret bitkileri ve insanları öldürmekten başka ne işe yarıyor?" diye soruyorum, onun bana dokunmasına izin vererek.

Diwa, bir insana hiç iz bırakmadığını söyledi, ama yanılıyor olabilir. Ama ben varsayımda bulunmak istemiyorum. Rusalkalarla tanışmadan önce, bunun kötülüğü yaymak için yapılan bir tür lanet olduğuna emindim, ama şimdi daha fazlası olabileceğinden şüpheleniyorum.

Woland buklelerimle oynamaya devam ediyor ama daha ileri gitmiyor. Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor, sıcak nefesi kafa derime yerleşiyor.

"Bu bir tür hak talebi," diyor sonunda. "Ve bir uyarı, ki bunu zaten biliyorsun. Bu arada, Chors'un sana yaptıklarını görmesine izin vermekten çekinmiyorum."

Ne de olsa sana iz bırakmaya cüret etti, bunu görmeyi hak ediyor."

Demek rusalkalarla olan konuşmamı duymuş. Kızgın bile değilim, sadece eğleniyorum, özellikle de Wisla'nın onun hakkında söylediği saçma sapan şeyleri hatırladığımda. "Aşık." Komik olan oydu, ben değil.

"Peki sen benim amcığımı mı özlüyorsun?" diye soruyorum, kakhaha atarak.

Parmakları bacaklarımın arasına dalıyor, alt dudaklarımı nazikçe ayırıyor. "Her gün."

Ben şaka yapıyordum, ama o ciddi görünüyor. Yine de üzerinde durmuyorum, zevkten nefes nefeseyim. Parmaklarını yavaşça sıcak tenimde gezdiriyor, dokunuşu mükemmel derecede hafif ve keyifli. Kanla kaplı olduğumu biliyorum, ama o umursamıyor gibi görünüyor.

Ama hayır, henüz kendimi kaptıramam. Paylaşımca bir ruh hali içinde ve benim de soracak çok sorum var.

"Peki Chors'un izi seninkinden nasıl farklıydı?" diye soruyorum.

Wisla, böyle bir işaretin sadece onu yapan kişi tarafından çıkarılabileceğini söyledi, bu yüzden Chors'un bana verdiği işaretin aynı mı yoksa farklı mı olduğunu merak ediyorum.

O burun kıvrıyor, dokunuşu sertleşiyor. Ben nefes nefese ona karşı direniyorum. "Aradaki fark, benim ondan daha güçlü olmam ve senin sadece bana ait olman, hoşuna gitse de gitmese de."

"Yine mi bu," diye nefes nefese, sesim gergin bir şekilde bacaklarımı daha fazla açarak ona daha fazla erişim sağlıyorum. "Ben seninim ama sen herkesin misin?"

O, parmağını içime daldırırken kulağımı ısırarak homurdanır. "Siktir, çok darsın. Ve hayır. İstersen ben de senin olabilirim. Sadece senin."

"Bekle. Pençeler," diye nefes nefese, parmağının derine doğru ittiğinin çok farkındayım.

"Seni asla hoşlanmayacağın bir şekilde incitmem," diye hırıltıyla konuşur, yanağımı ve şakakımı öper. "Benim için hareket et. Neyi sevdiğini göster bana."

"Hoşuna gitmeyecek şekilde" kısmına takılmak istiyorum, ama parmağını daha derine sokup avucunu klitorisime bastırmak için eğdiğinde, bunu boşvermeye karar veriyorum. İlk başta tereddütle hareket ediyorum, çünkü tam olarak neyi sevdiğimi bilmiyorum.

Ama kısa sürede, bana gerçekten iyi gelen bir ritim ve sürtünme buluyorum ve o, kalçalarımın sallanmasına uyacak şekilde elini hareket ettirerek mırıldanıyor. Kafamı göğsüne daha yakın bastırıyor, sadece kalçalarım hareket edebilecek şekilde beni hareketsiz hale getiriyor. Gölgeleeri tenimde kayıyor, yatıştırıcı ve baştan çıkarıcı. Artık benimle birlikte hareket ediyor, benim belirlediğim ritme uyuyor, sert penisi uyluklarım ve kalçalarımda kayıyor.

Ona karşı direniyorum, ereksiyonuna bastırıyorum ve o da düşük, boğuk bir inilti çıkarıyor.

"Neden beni sahiplenmek zorundasın?" diye nefes nefese soruyorum, bunun işe yarayacağını pek ummadan.

"Bir dahaki sefere seni sikmeme izin verirsen sana söylerim," diye cevaplar hemen, sesi zevkten boğuklaşmıştır.

Parmağını daha derine sokar, avucuyla klitorisimi ovuşturur. Nefesim kesilir, daha yakın olmak ve daha fazla sürtünme elde etmek için kalçalarımı kaldırıyorum.

"Artık takas yok," diyorum, orgazmın eşiğinde. "Geçen seferden sonra sana güvenmiyorum."

Düşük bir homurtuyla kalçalarını esnetir. "Öğrendiğini görüyorum. Sana teminat versem ne dersin?"

"Ne gibi?"

Ama cevap vermez. Gölgeleeri boğazımı sarar ve ağzıma dolarak nefesimi keser, boğulma hissi mutluluğa dönüşene kadar parmağıyla beni siker. Parçalara ayrılıyorum, vücudum onu beni hayata döndürdüğünde olduğu gibi biraz kırılır, ama şimdi acı yoktur. Her şey zevktir.

Gerginlik uzuvlarımdan kaybolduğunda, gölgeleeri çözülür ve tekrar nefes alabilirim. Woland elini çekip yüzüne götürür. Tam zamanında dönüp o parmağını ağzına soktuğunu görürüm.

İtiraz etmek için dudaklarımı açtım ve o sırttı, dilini çıkarıp son kırmızı izleri yaladı.

"Kan kandır, sevgilim, ve seninki çok lezzetli."

"Sen iflah olmazsın."

Gülüyor ve elini yavaşça sallıyor. Bir şey parıldıyor ve sonra, açık avucunun üzerinde dönen kırmızı bir şekil belirliyor. Gözlerim büyüyor. Bu, Jacek'in cenazesi sırasında kanını saklamak için kullandığı kristal şişe. Woland onu havadan alıyor ve bana uzatıyor.

"Teminatın."

Onu almadım, sadece ona baktım. Şişe ağzına kadar kırmızı kanla doluydu, tıpasında ince, gümüş bir zincir vardı. Aklımda sadece Wiosna'nın bana söylediği şey vardı: Birinin kanına sahip olmak, onu kontrol etmeyi mümkün kılar.

"Bunu bana neden veriyorsun?" diye soruyorum, sesimin tarafsız çıkmasına dikkat ederek.

Kanının ne kadar güçlü ve önemli olduğunu bildiğimi biliyor mu? Niyetini anlamıyorum. Belki de gerçekten ona yeterince güvenmemi istiyor.

onun mesleğini devral. Ya da belki bu da başka bir numara.

"Zaten senin," diyor omuz silkerek. "Sen döktün. Ama sana veriyorum ki güvende ol. Önümüzdeki birkaç gün seni koruyamam. Bu, idare etmene yetecektir. Yetmezse, adımı çağır, sana yardım etmesi için birini gönderirim."

Dudaklarımı yalıyorum, çünkü onun kanını içme düşüncesi bile vücudumu susuzluktan titretir. O da bunu fark edip sırtıyor. Ama kristal şişeye uzandığımda, onu elimden kapıyor.

"Bu, kabul ettiğin anlamına mı geliyor?"

Başımı sallarım. Tabii ki kabul ediyorum. Bu benim planıma tam uyuyor.

"Bir dahaki görüşmemizde, benimle sevişeceksin," diyorum, boğazımı yutarak. "Ve *hemen* ardından neden beni sahiplenmek istediğini bana söyleyeceksin."

Yumuşak bir kahkaha atar. "Öylece öğrenir. Pekala, sevgilim. Dur, ben yapayım."

Zinciri boynuma takar. Otururum ve kristal şişe göğüslerimin arasında, ağır ve soğuk bir şekilde sallanır.

"Bir dakika bekle. Daha az belirgin hale getireyim."

Elini şişenin üzerinde gezdirir ve şişe küçülür, bir kolye ucu büyüklüğüne gelir. Parmaklarımla çeviririm, kristalin cilalı yüzeylerinde oynayan ışığı izlerim.

"Çok güzel."

Gülümser. "Beğendiğine sevindim. Zincir sadece senin için açılacak, şişe de öyle. Açtığında, orijinal boyutuna geri dönecek ve tıpayı taktığında tekrar küçülecek. Başka biri eline geçerse yok olmak üzere büyülü."

Nedenini anlayarak yavaşça başımı sallıyorum. Kan önemlidir. Anlamadığım şey, neden bana güvendiği... Tabii bana gerçeği söylemediyse ve bu gerçekten beni güvende tutmak için bir yolsa.

Ama bunu ona karşı kullanabileceğimi düşünmüyor mu? Onun altın rengi gözlerine bakarak düşüncelerini okumaya çalışıyorum, ama tek gördüğüm sevgi ve başka bir şey, anlam veremediğim, anlaşılması zor ve ağır bir şey.

Sonra, benim büyümün zayıf olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Belki de onun kanını ona karşı kullanacak kadar gücüm olduğuna inanmıyor ve dürüst olmak gerekirse, yok.

"Buraya gel."

Ağaca yaslanarak beni kucağına çekiyor. Başımı göğsüne yaslayıp, kalp atışlarının düzenli ritmini dinliyorum. Bu ritim

bana bir şeyi hatırlatıyor ve ben bunu çözmeye çalışırken o parmaklarıyla saçlarımı tarıyor.

"Benim olmaya ne dersin, Jaga?" diye sorar, sesi yumuşak ve rahattır, sanki bunu defalarca istememiş, sanki ben her seferinde hayır dememişim gibi.

"Her konuda sana itaat etmem gerekiyorsa olmaz," diye cevap verdim, iç çekerek. "Ama o zaman bile... Hayır. Yapamam."

Hareket ederek beni kendine yaklaştırıyor, böylece ereksiyonunun üzerine oturuyorum. Beni kucağında sallıyor, zevkle mırıldanıyor.

"Neden olmasın? Birlikte iyi olabiliriz. Öyleyiz zaten."

Kafamı salladım, düşüncelerimi ve duygularımı kanlı iplikler gibi çözmeye çalışarak.

"Çünkü öldürdüğün tüm o insanlar, benim öldürdüğüm tüm o insanlar aramızda duruyor gibi hissediyorum," diyorum sonunda. "Ve bu mesafe aşılmaz gibi görünüyor. Ayrıca, biz birlikte iyi değiliz. Gerçekten değiliz. Kavga ediyoruz, yalan söylüyoruz ve asla eşit olamayacağız."

Onun üzerinde sallanarak hareket ediyorum, ta ki o düşük bir iniltiyle uyluğumu kavrayana kadar.

Kalp atışları hızlanır, yeni bir ritme geçer ve sonunda önceki ritmin bana neyi hatırlattığını anlarım.

"Yeter," diye mırıldanır Woland, beni hareketsiz kalana kadar üzerime bastırır. "Yeter."

Zor nefes alıyor ve ben ona bakmak için dönüyorum. Göz bebekleri büyümüş, dudakları aralanmış, yanakları kızarmış. Gözlerimiz buluştuğunda gülümsüyor.

"Ama ben kavga etmeyi severim. Eşit olsun ya da olmasın, sen uzun zamandır bana gerçek bir meydan okuma sunan ilk kişisin."

Ben homurdanırım. "Ve ben pes ettiğimde, o meydan okuma da bitecek. Bunu sen kendin söyledin."

Gülümsemesi kaybolur ve kaşlarını çatarak kızgın bir ifade takınır. İç çekip başımı göğsüne yaslarım. Henüz ateşkesin sona ermesine hazır değilim. Bu an, zamanın ve gerçekliğin dışında gibi geliyor ve mümkün olduğunca uzun sürmesini istiyorum.

Çünkü bunun aramızdaki son barış anı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Belki de tek an.

"Bizden bu kadar yeter. Poludnica'nın neden o şarkıyı söylediğini söyleyebilir misin? Az önce hatırladım ve gerçekten merak ediyorum."

Sessizce gülüyor ve kollarını bana doluyor.

“Elbette. Adı Marlana'ydı ve Wanda adında bir kız kardeşi vardı. İki kız da aynı adama aşık olmuştu, ancak ciddi ve sessiz olan Marlana onun dikkatini çekememişti. Adam, neşeli ve canlı bir kız olan Wanda ile evlendi. Marlana onların mutluluğuna dayanamadı ve bu onu çılgına çevirdi. Bir gece, hamile olan kız kardeşini zehirledi ve kocasını baştan çıkarmak için onun evlilik yatağına girdi. Adam onu becerdi, ama sabah uyandığında karısını ölü ve kız kardeşini yatağında bulduğunda onu öldürdü. Boğazını kesti.”

Ben titriyorum, o ise sanki bu sadece eğlenceli bir hikayeymiş gibi gülüyor. Ölümlü dünyanın onun eğlencesinin kaynağı olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Nedense, bu insanlık trajedisini gülmeye değer bulması beni şaşırtmıyor.

"Sen kötüsün, biliyor musun?" diye fısıldıyorum, ona daha da yaklaşarak. "Evet, sevgilim. Ben şeytanım, değil mi?"

ELLI BİRİNCİ BÖLÜM

Tatlı

Önümüzdeki birkaç gün boyunca Woland'ın kanına kaç kez susadığımı bilmiyorum. Derimin altında hissettiğim gücün titreşimini, yaşamak için ne yemeğe ne de uykuya ihtiyaç duymamanın muhteşem hissini hatırlıyorum. Defalarca, ellerim tıpağı çekip sadece bir damla bile olsa içmek için kaşınıyor.

Her seferinde kendimi durduruyorum.

Ormanlarda dolaşıyorum ve hava giderek soğuyor. Günler hala sıcak ama havada sonbaharın soğuğu hissediliyor. Geceleri yosun battaniyelerinin altında titreyerek geçiriyorum. Woland'ın kanının bana kendimi ısıtacak sihir vereceğini bilsem de ona dokunmuyorum.

Her gece uyumadan önce, büyümün işe yarayacağı umuduyla bir büyü yapmaya çalışıyorum. Her seferinde bir duvara çarpıyorum.

En azından artık aç değilim. Woland, rahatsızlık nedeniyle pes etmeyeceğimi kabul etmiş gibi görünüyor ve bu yüzden her uyandığımda yanımda bir tepsi yemek buluyorum. Çoğunu yiyorum ve kalanları akşam yemek için peçeteye sarıyorum. Bütün gün karnımı doyurmaya yetecek kadar yemek var.

Ona teşekkür etmeye bile çalışmıyorum. Onun yüzünden sürgün edildiğim için bana bakmak en azından yapabileceği şey.

Her gün onlarca kez muhteşem kolyeye, onun kanına, teminatına dokunuyorum. Bu beni hem sakinleştiriyor hem de gerginleştiriyor.

Yürürken, sık sık durup çiçekleri hayranlıkla seyrediyor ya da nehirde yüzüyorum. Wiosna'nın kanı kullanarak birini kontrol etmekle ilgili söylediklerini düşünüyorum.

çok fazla ipucu yok ve Woland'ın hediyesini ona karşı kullanmanın en iyi yolunu bulmaya çalışmak beni meşgul ve odaklanmış tutuyor.

Bu hedef olmasaydı, titreyerek dağınık bir halde olurdum.

Ancak bu sorunu çözmek zorunda olmasam bile sıkılmayacaktım. Kalan on günümün beşinci gününde bir lichu ile karşılaştım, en azından öyle olduğunu düşünüyorum. Bir insanın yarısı kadar büyüklüğünde, vücudu tüylü siyah kürkle kaplı, gözleri büyük ve baykuş gibi. Bana düşmanca bakıyor ve ben dikkatlice yaklaşınca tiksintiyle homurdanıyor ve bir duman bulutu içinde kayboluyor.

Altıncı gün, iki wilas ile karşılaşıyorum. Ağaçların arasında dans ediyorlar, derileri altın rengi, saçları gümüş rengi ve o kadar güzeller ki, bu manzaradan gözlerim yaşarır. Uzun, zarif parmaklarıyla bana işaret ediyorlar, ama wilasların rusalkalar kadar ölümcül olduğunu bildiğim için gitmiyorum. Merakla yanıma geldiklerinde, çenemi işaret ediyorum.

Büyük, koyu renkli gözleri büyür ve her biri farklı bir yöne doğru kaçarlar. İkisi de çalılıklar arasında süzülür gibi ilerler, korkmuş olsalar bile kıvrımlı zarafetlerini korurlar.

Sekiz gün geçince, endişem dayanabileceğim sınırın ötesine geçer. Nehirde uzun zaman geçirir, sabun olmadan kendimi olabildiğince temizlerim. Elbisem, ormanda geçirdiğim haftalar boyunca yıpranmış ve lekelenmiştir, ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktur.

Elimi neredeyse sürekli Woland'ın teminatının üzerinde tutuyorum. Kaybolup, benim kısıtlı şansımı da beraberinde götüreceğinden korkuyorum.

Hâlâ gelmiyor.

Ne kadar meşgul olduğunu merak ediyorum. Adını çağırırsam bana yardım etmek için kimi gönderirdi? Ve sonunda geri döndüğünde nasıl bir şey olacak?

O zaman ne olursa olsun, bu işin bir sonu var. Bana verdiği üç hafta bitecek ve beni nasıl kendine ait yapmayı planladığını anlamaya çalıştıkça, gergin ve huzursuz oluyorum. Her şey, sihrimi geri kazanıp onu durdurmak için başarıyla kullanmama bağlı.

Bu çok kötü bir plan. İşe yarayacağının garantisi yok ve hepsi bir rusalka'nın müstehcen şakasına dayanıyor.

Paniklediğimde, kafamda başka fikirlerin listesini gözden geçirirken, her zaman aynı sonuca varıyorum. Woland, bana yardım edebilecek tanıdığım herkesten daha güçlü. Rod ve Chors bile, onlarla konuştuğumda, ona karşı harekete geçmek konusunda isteksizdiler.

Yine de, dokuzuncu gece, nehrin kenarında oturup Chors'u çağırıyorum, umutsuzca onun ortaya çıkıp bana bir şekilde saklanmam için bir yol bulmasını umuyorum.

Woland. Ama işe yaramıyor. Ay tanrısı gelmiyor.

Onuncu gün, akşama kadar hiç durmadan yürüyorum. Neden bu takasa bu kadar kolay razı olduğunu merak edip duruyorum — gerçeği söylemesi karşılığında seks. Aklım gerçekten karanlık yerlere gidiyor, beni sahiplenmeden önce neden benimle yatmak istediğini anlamaya çalışıyorum.

Belki de beni zorlamanın yolu işkence etmekten geçiyordur. Ya da belki beni bir şekilde sakatlamak zorunda kalacaktır. Belki irademi ve tutkumu elimden alacaktır. Zmoramı öldürecektir. Belki beni kör ve dilsiz yapacaktır, bu yüzden de zarar görmeden önce benden zevk almak istiyordur.

Ondan bunu yapmayacağını söyleyemem.

Ya da belki başka bir şeydir. Belki beni zorla sahiplendikten sonra, seks yapamaz hale gelirim. Bir tanrının bir ölümlüyü nasıl tamamen boyun eğdirebileceğini bilmiyorum ve bu gizem akıl sağlığımın iplerini koparıyor. Düşüncelerim kontrolsüz bir şekilde çılgınca koşuşturuyor ve daha önce hiç böyle bir durumda bulunmadığım için, çıkış yolu olmayan bilinmeyene karşı nasıl durmam gerektiğini bilmiyorum.

Woland nihayet akşam, ay doğduktan hemen sonra ortaya çıktığında, yanmış gibi atlarım ve ellerimi yumruk yapıp onu ihtiyatla izlerim.

O ise gülme cüretini gösterir. "Seni de görmek güzel, sevgilim."

Tüm vücudum diken diken olur. "Bana öyle deme."

Başını yana eğdi, boynuzları yere karışık gölgeler düşürüyor. Her zamanki gibi çıplak, cildi gümüş ay ışığında koyu bir parlaklıkta.

"Ne oldu? Fikrini mi değiştirdin? Nazik olacağıma söz veriyorum," diyor alaycı bir gülümsemeyle.

Garip bir şekilde, o sonunda buraya geldiğinde sakinleşmek kolay oluyor. Bu benim tanıdığım Woland ve her ne kadar kötü ve acımasız olsa da, benden bir evet koparmak için işkence yapacağını hayal edemiyorum.

Onun sorusuna yanıt olarak başımı sallıyorum. Elbette hala onunla seks yapmak istiyorum. Bu, sihrimi açığa çıkarabileceğini bildiğim tek yol ve iğrenç ve korkunç olsa bile deneyeceğim.

Ama öyle olmayacak. Onu içime aldığımda, vücudum bir ihtiyaç hissiyle uyanıyor, endişem yatışıyor ve başka bir tür gerginliğe dönüşüyor. O güzel, güçlü ve kuvvetli, ve evet, onu istiyorum. Onu bir ölümlüden asla isteyemeyeceğim şekilde istiyorum. Onun olacağına seviniyorum.

"Kararından dönme."

"İyi."

O yanıma geliyor. Elini arkasında tuttuğunu fark ediyorum ve onu gösterişli bir hareketle ortaya çıkardığında, şok ve tedirginlikle ağızım açık kalıyor.

Elinde, şimdiye kadar gördüğüm en güzel, en büyülü çiçeklerden oluşan bir buket tutuyor. Nazik gümüş ışıkla parlıyorlar, yaprakları yarı saydam, stamenleri mücevher gibi ışıltıyor. Sonra yaprakları fark ediyorum. Bunlar eğrelti otları.

"Bunların eğrelti otu çiçekleri olmadığını söyle," diyorum, kalbim hayranlıktan çok hızlı atıyor.

Kaşlarını kaldırır ve bana küçük bir selam vererek demeti uzatır.

"Sana yalan söylememi mi istiyorsun? Tamam, hayatım. Bunlar eğrelti otu çiçekleri değil."

Narin, yaprak benzeri yaprakları parmaklarımla okşayarak, eğrelti otu çiçeklerinin olması gerektiği gibi sihirle dolu gümüş rengi çiçeklere bakıyorum.

Bunlar efsanevidir. Fern çiçeği yılda bir gece açar: Kupala Gecesi. Onu bulan kişi, hayal edilemeyecek kadar büyük bir servete, zenginliklere, birçok çocuğa ve diğer tüm nimetlere sahip olur. Her Kupala Gecesi, birkaç cesur genç fern çiçeğini aramak için ormana gider, ama onu bulan birini hiç duymadım.

Şeytan bana, gerçek olduğuna bile inanmadığım bu çiçekleri getirdi. Ve sadece bir tane değil, bir demet getirdi. Onları almakta tereddüt ediyorum, dokunmamın onların mükemmelliğini bozabileceğini hissediyorum.

"Sen bir yalancısın," diye mırıldanıyorum, onun karanlık, pençeli ellerindeki kırılğan güzelliğe bakarak.

Woland gülüyor ve çiçekleri kollarıma tutuşturuyor. "Evet, bunlar eğrelti otu çiçekleri. Slawa'da burada orada yetişiyorlar, bu yüzden bu dünyada olduğu kadar nadir değiller. Hadi, al onları. Onlar senin için."

Parmaklarımla eğrelti otlarını kavrar, çiçeklerle onun yüzüne bakışlarımı gezdiririm. O beni bekleyişle izler, altın rengi gözlerinde gümüş parıltılar yansır.

Elimde değil. Hayretler içindeyim.

"Gerçekten mi, Woland? Çiçekler mi?"

Evet, büyülü ve güzeller, ama bu jestin karakterine hiç uymaması beni şaşırtıyor. Bana bir bıçak ya da zehir getireceğini, ya da aslında hiçbir şey getirmeyeceğini beklerdim. O kibirli ve kendisine tüm saygı ve tapınmayı talep ediyor.

Şaşkınlığım ve şokum biraz geçtikten sonra, her şeyden çok şüpheye kapılıyorum.

Woland benim tepkimden hoşlanmamış, çünkü kendini beğenmiş sırtışı kaybolmuş, yerine hoşnutsuz bir kaş çatışı gelmiş.

"Evet, Jaga, çiçekler," diyor, benimle alay ederek. "Rusalkalara bunu istediğini söyledin. Çiçekler, şarkılar, öpücükler çalmak. En azından minnettar gibi davran."

Yüzüne bakarak neden bu kadar kızgın olduğunu anlamaya çalışıyorum. Woland bana kırgın bir bakış atıyor ve başka yere bakıyor, yutkunurken çenesi hareket ediyor.

Aklıma en tuhaf olasılık geliyor. Belki de çiçekler bir tuzak değildir. Belki de sadece beni mutlu etmek istemiştir.

Bu düşünce aklımda belirir belirmez onu bir kenara atıyorum. Hayır. O, başka birine zevk vermek gibi basit bir nedenden dolayı hiçbir şey yapmaz. Her şey bir amaca hizmet eder. Bir tür gizli amaç.

Ama benim de bir amacım olduğunu ve onu kızdırmamam gerektiğini hatırlıyorum.

Ayrıca, hala şüphe uyandırorsa da, onun hediyesini *gerçekten* seviyorum.

"Rusalkalara bu şeylerin romantik olduğunu düşündüğümü söyledim, istediğimi değil," diyorum sakın bir şekilde. Bana baktığında gülümsüyorum. "Romantizmi pek takdir etmem. Babam bir ozanmış, biliyor muydun? Ben doğduktan sonra annemi yalnız bıraktı ve sonra işe yaramaz bir kurtçuk gibi öldü. Bu yüzden lütfen bana şarkı söylemeye çalışma, yoksa havayı tamamen bozarsın. Ama çiçekler çok güzel. Teşekkür ederim."

Çiçekleri bir ağacın yanına koyarım, gözlerim onların büyülu parıltısında kalır.

Geniş bir gülümsemeyle dişlerini gösterir ve sonra üzerime atlayarak beni geliniymişim gibi kaldırır. Şaşkınlıkla nefesimi tutar ve destek için boynuna tutunurum. Woland bizi yavaşça döndürür ve döndükçe orman, ağaçları ve çalılıkları süsleyen minik altın ve gümüş ışıklarla aydınlanır. Işıktaki parıldayan şeffaf bir örtü üzerimizde belirir ve ay ışığından örülmüş muhteşem bir çadır gibi durduğumuz yeri sarar.

"Aşağıya bak," diye fısıldadı.

Aşağı baktığımda, orman zemininde sayısız yastık ve yumuşak battaniye belirir ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel yatak oluşur. O yastıkların arasına uzanıp kendimi yumuşaklıkla çevrelemek isterim, ama tüm bunların yanlış olduğu konusunda içimi kemiren bir hisse kapılırım.

Woland durduğunda, şaşkınlıkla gözlerimi kocaman açarak yüzüne bakıyorum. Benim hayranlığımdan memnun olarak gülüyor.

Ama ben hayran değilim. Korkuyorum, çünkü bu o değil ve Woland'ın derisini giyen bir yabancı mı diye merak ediyorum.

Benim tanıdığım şeytan, kendine bir taht yaratıp beni soğuk çimlere diz çöktürerek zevkine ulaşan adamdır. Boğazımı sıktağında yüzümdeki gözyaşlarını görebilmek için ışıklar yarattı, aptalca sihir gösterileriyle beni etkilemek için *değil*.

Yastıklarla döşeli yatak da rahatsız edici. En son bekaretimi almak üzereyken, beni çimlerin üzerine yatırdı, sihirli yatak yoktu, çiçekler yoktu, dönüp durmak yoktu. "Canım" ya da "aşkım" gibi sözler söylemedi, ama beni cezayla tehdit etti ve dürüst olmak gerekirse, keşke şimdi de aynısını yapsaydı.

Bu çok tuhaf. Tüm bunlar beni çok korkuttu, bu yüzden arzum yok oldu.

Konuşamadığımda, Woland yine kaşlarını çatıyor ve beni yakından izliyor. "Hoşuna gitmedi," diyor düz bir sesle.

Dudaklarımı sıkıp derin bir nefes alıyorum. Onun egosunu okşamak için etkilenmiş gibi davranabilirim, ama ben öyle biri değilim.

"Sinirliyim," diye itiraf ediyorum. "Gerçekten sen misin diye merak ediyorum, çünkü tanıdığım şeytan asla böyle bir şey yapmaz."

Woland sinirli bir şekilde nefes verir ve başka yere bakar. "Bir kez olsun çaba gösterdim," diye öfkeyle mırıldanır, çenesini sıkarak. "O zaman ondan kurtulalım."

Çılgınca başımı sallıyorum, dengemi korumak için hala tutunduğum ensesini sıkıyorum.

"Hayır! Çok güzel," diyorum, çünkü yumuşak battaniyeler beni çağırıyor. "Sadece... Artık yeter. Ve kendin ol."

Bana baktığında sinirlenmesi yerini daha sert bir duyguya bırakır, gözleri soğuk bir eğlenceyle parlar. "*Kendim* mi? Yani aramızda duran tüm o insanları öldüren kötü yalancıyı mı? İstedğin bu mu?"

Acı çekiyor, uzun süre düşünmüş ve öfkelenmiş gibi benim dürüst sözlerimi yüzüme geri atıyor. Gölgeleleri boğazımı gevşekçe sardığında, kuyruğu öfkeyle sallanırken rahat bir nefes alıyorum. Bu benim tanıdığım ve istediğim şeytan.

"Evet, lütfen," diyorum gülümseyerek, öfkesini tanıdık bir sevgili gibi karşılayarak. "Nazik olman beni kurutuyor. Sorun sen değilsin."

Bana şaşkınlıkla göz kırptıyor ve sonunda öfkesi eriyor. Sıcak bir kahkaha atıyor, kalbimi çarpıtıyor ve beni kollarında yeniden düzenliyor, ta ki ben beline oturana kadar, pençeli elleri kıcımda, elbisem yukarı kalkmış halde.

"Kurudum mu? Bu olmaz, küçük cadı. Yani istediğimi senden aldığımda hoşuna gidiyor mu?"

İçimde bir ihtiyaç spazmı oluşur ve ben hevesle başımı sallam, nefesim hızlanır. Gözleri ateşle parlar ve sonra beni sertçe çekerek ağzını boynuma getirir. Sertçe ısırır, şaşkın bir acı içinde çılgınlık atmamı sağlar ve kanımı emer.

O uzun, açlık dolu çekiş, acıyı zevkle renklendiriyor. Ayak parmaklarımda, kalbimde, klitorisimde hissediyorum, çekiyor ve arzumu yüzeye çıkartıyor. Woland düşük bir homurtuyla tekrar içiyor ve ben inleyerek, sürtünme arayışında gövdesine karşı direniyorum.

Dudaklarını yaradan ayırır ve bana bakar, gözleri memnuniyetle parıldar.

Beni öptüğünde, dilinde kanımın tadını alıyorum. Vücudumun öncülüğünde kıvranıyor ve ona karşı direniyorum. Heyecan karnımın derinliklerinde birikiyor, çünkü bu o ve ben bunu istiyorum. şeytan, damarımdan kan itiğ gibi ağızımdan inlemelerimi içiyor ve kısa süre sonra daha fazlasını istemekten titriyorum.

Gözleri kaplanmış, dudakları pcklerimden şişmiş bir şekilde benden uzaklaşır. "Poppy kızım bunu mu seviyor? Yutulmayı mı?

...

Beni tek eliyle kaldırıyor ve eli, ona binmemi destekleyecek kadar büyük. Diğeri elini boğazıma doluyor, gevşekçe ama baskı hissediliyor.

"...boğulmak mı?" diye bitirir, yırtıcı bir gülümsemeyle.

O sıkıştırdığında zar zor başımı sallıyorum. Nefes almaya çalışıyorum ama alamıyorum ve panik oluyorum. Karanlık gözleriyle bana bakıyor, ifadesi meraklı, ama bana dokunmuyor. Sürtünme yok, nefesim kesildiğnde uçup gidecek bir zevk yok.

Onun tutuşunda mücadele ediyorum, elini tırmalıyorum ve nefesi kesiliyor. Eğilip ağızımı düzensiz bir öpücükle ele geçiriyor, ama ben ona karşılık vermiyorum, gelmeyen havayı solumaya çalışmakla meşgulüm.

Gücüm tkendiğnde, bizi yere bırakır, stmde. Elbisem bir anda yok olur, vücudu bacaklarımdan arasındadır ve sonunda beni bırakıp kafama hücum eden ilk nefesi aldığımda, uzun, güçlü bir vuruşla iime girer.

ığlığım boğazımda kalır, vücudum acıdan kaskatı kesilir.

Ve bu sadece bacaklarımdan arasında değil. Her yerde, göğsümü yırtıyor, omurgamı tırmalıyor, gözlerimin arkasında öğle güneşinin parlaklığıyla patlıyor. Vücudum gergin bir yay gibi bükülüyor, her tendon ve kas sınırına kadar geriliyor, kemiklerim beni bir arada tutma çabasıyla inliyor.

Titriyorum ve çığlık atamıyorum, çünkü hava yok.

"Ne oldu?" sesi uzaktan geliyor, ama konuşamıyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ama içimde dayanamayacağım kadar korkutucu bir parlaklık yayılıyor.

Burası tamamen acı ve gerginlik dolu, her şey keskin, çok dolu, zorla açılmış ve parçalanmış.

Sıcak ve tatlı bir şey dudaklarımı ıslatıyor ve yutuyorum. *Kan*. Nefesim hızla içeri giriyor, acı içimden akıp gidiyor ve titrek nefesler alıyorum, birbiri ardına, iyi olduğumu fark ediyorum. Yaşayacağım. Kısa süre sonra, acıdan geriye kalan tek şey bacaklarımın arasındaki ateş. İçime çok hızlı bir şekilde çok fazla şey sokulmasının verdiği acı.

"Hayatım, ne oldu? Jaga, tatlım, söyle bana... İşte. Neden acıdı?"

O çekilir, üzerimde asılı kalır ve ben onun bedenimden ayrılmasının yarattığı sürtünmeyle nefesimi tutarım. Ama o mühür kırılmıştır. Ona kalmasını söyledim, çünkü onun içimde olmasına kesinlikle alışırdım, ama nefes almaya çok meşgulüm.

Yine de ona ihtiyacım var. Titriyorum, kendimi kaybolmuş hissediyorum, bu yüzden her iki yanımda duran kollarını sıkıca tutuyorum. Yavaşça gözlerimi açıp yüzüne bakıyorum.

Endişe ve suçlulukla gergin, gözleri uyanık, beni çılgınca bir yoğunlukla arıyor. Daha derin nefesler alıyorum, sanki o benim can simidimmiş gibi ona tutunuyorum.

Yavaşça, Woland'ın alnı düzelir, gözleri kısılır. Panik beni sarar. *O biliyor*.

"Sen bakireydin," diyor derin sesiyle. "Bilmiyordum."

Tanrım. O kadar rahatladım ki gülmek istiyorum, ama bunu bastırıp yerine titrek bir gülümseme veriyorum. Başını yana eğip beni merakla izliyor.

"Bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm," diye boğuk bir sesle söylüyorum, o hiçbir şey eklememişinde.

Tabii ki fiziksel olarak değil. Bekaretimin belli olmaması için kendime yeterince dokundum ve penetre ettim. Ama bazen utangaç davranışlarımdan, kızardığımdan belli olduğunu düşünmüştüm.

Hiç eğlenmiyor olmasına rağmen kısa bir kahkaha atıyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Kızgın ve biraz öfkeli görünüyor, ama bana değil.

"Öyle miydi? Bilemem. Daha önce hiç bakire biriyle sevişmedim sanırım. Ve sen bana hiç bakire gibi gelmedin."

"Keşke o kelimeyi tekrarlamasaydın," diyorum zayıf bir sesle, yüzüm bu kadar garip bir durumdan dolayı kızarıyor.

Bacaklarımın arası ağrıyor ve şimdi beni reddediyormuş gibi hissediyorum, ama aramıza bakınca onun hala çok sert olduğunu görüyorum.

Woland başını sallar ve sonunda gülümser. Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurur ve yüzü bacaklarımın arasına gelene kadar vücudumda aşağı doğru iner, boynuzları kalçalarımı kavrar.

O yukarı baktığında, altın rengi gözleri beni içine çekiyor ve ben hıçkırıyorum. Bu bana tanıştığımız geceyi çok hatırlatıyor. Umarım bu sefer orgazmı benden esirgemez.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, gözleri yumuşak bir şekilde parıldarken. "Hatasını telafi ediyorum," diyor basitçe, sonra beni öpüyor.

O çok nazik. Dudakları yumuşak, dili yavaş ve sıcak, beni sonsuz bir sabırla tadıyor. Nefesimi tutuyorum ve boynuzlarını tutuyorum, kemik soğuk ve sert, beni sabit tutmak için mükemmel. Cesaret verici bir şekilde mırıldanıyor ve dilini kullanarak beni ayırıyor, acıyan yere nazik, yatıştırıcı bir baskı uyguluyor.

O çok titiz. Dokunuşu sıcak ve ıslak, ve benim ona alıştığım gibi talepkar değil. Beni aceleye getirmiyor. Tek yaptığı beni yatıştırmak, ve bu neredeyse cinsel değil, daha çok rahatlatıcı. Onun müdahalesiyle alevlenen her yerim, acı geçene kadar yalıyor, ve sonra daha da fazla, ben yumuşayıp ısınana kadar, daha fazlasını kabul etmeye hazır hale gelene kadar.

Ve bunun bir özür olduğunu anlıyorum, ancak o muhtemelen bunu asla söylemeyecek. Göğsüm acı verici bir şekilde sıkışıyor ve nedenini bilmiyorum, ama ağlamak istiyorum. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar samimi bir şekilde bakıldığımı hissediyorum.

Ama onunla seks yapmak beni bu kadar savunmasız hissettirmemeliydi. Bu bir amaç için bir araç ve keşke acımı gizleyebilseydim. Bunu yapsaydım, beni yastıklara yapıştırırdı ve şimdiye kadar işimiz bitmiş olurdu. Bana gerçeği söylerdi. Bunun yerine, onun penisiyle değil, yatıştırıcı, rahatlatıcı dili ve sabırlı dokunuşuyla parçalanmanın kabusuna hapsoldüm.

"Sorun yok," diye nefes nefese söylüyorum, içim cehennem ateşi değil, yavaşça cızırdayan bir ısı ile titriyor. "Yeter."

Bana uzun, hoşgörölü bir yalama yapar, klitorisimi okşar ve yukarı bakar.

"Sana iyi davranmama izin ver, sevgilim. Sadece bu seferlik. Yakında acımasız tavırlarıma geri döneceğime söz veriyorum."

Sesi şaka yapıyormuş gibi hafif, ama yine de endişeyle titriyorum. Ama dokunuşları daha odaklı, daha ısrarcı hale geliyor ve kısa sürede korkmayı unutuyorum. Dilini içime sokuyor, önce çok derine değil, sonra klitorisimi yalıyor ve nazikçe emiyor.

Beni o hassas, savunmasız alandan çıkarıp daha fazla ısı ve ihtiyaç duyduğum bir alana götürür. Kısa süre sonra, ağzına karşı kıvranırım ve o, klitorisimle amım arasında gidip gelirken, beni istediği gibi tatmak için kalçalarımı aşağıda tutar ve sonra, birkaç yalamadan sonra, daha da aşağıya kayar.

Ağzı meşgul, ama yine de konuşuyor, sesini sihirle yansıtıyor.

"Bana tapmanı söylediğimi hatırlıyor musun? Şimdi sıra bende, benim afyon tanrıçam. Tadı çok güzel. Heyecan ve kan, hepsi senin tadında."

İnliyorum ve titriyorum, gözlerim onun belirlediği ritimle açılıp kapanıyor. Bazen kendi zihnimin karanlığına dalıyorum. Ama sonra ortaya çıkıyorum, benim için ağaçlara koyduğu muhteşem ışıklara bakıyorum ve onlar etrafımda dans ediyor, parıldıyor ve gölgeler oluşturuyor.

"Bu zevki çok iyi karşılıyorsun, acıdan bile daha iyi. Ah, sana yapmak istediğim şeyler. Belki de seni o kadar çok kez boşaltırım ki aklını kaçırsın, sonra da doymun kanını içerim ve yorgunluktan uyurken seni alırım. Rüyalarında beni hissedeceksin. Hoşuna gider mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum, çünkü içimde kabul etmekten başka bir şey için yer yok.

Boşaldığımda, onu sıvılarımla ıslatıyorum ve o da açgözlü homurtularla onları yalıyor, sanki içmek için can attığı kutsal bir kadehmişim gibi kalçalarımı havada tutuyor. Sanırım o zaman işini bitirecek, orgazmım onun hatalarının bedeli olacak, ama o durmuyor. Hassas klitorisimi emdiğinde itiraz ediyorum, o da dilini amımın derinliklerine daldırıyor ve içimden tadımı alıyor.

Dilinin rahmimin girişine kadar uzanacak kadar derine girdiğini hayal ediyorum.

Kısa süre sonra, beni tekrar orgazma ulaştırıyor, bu sefer daha şiddetli, ve ben sesim kısılana kadar onun adını haykırıyorum. Onun otoriter yapısı ortaya çıkıyor. Hızlı, talepkar bir ritme yerleşiyor ve ikinci orgazmdan sonra, beni daha da genişletiyor, kalçalarımı yukarı kaldırıyor ve ağzını diğer deliğime koyuyor.

Orada beni öper ve ben zevkten çılgık atmaktan nefes nefese kalırım ve sersemlerim, bu yüzden tepki vermem biraz zaman alır.

"Neden orası?" Dilini içime daldırıp hafifçe yaladığında nefes nefese soruyorum.

"Çünkü istiyorum. Çünkü o senin. İstersen bir gün bu iyiliğin karşılığını verebilirsin."

Sonra onu da böyle yalamayı düşünüyorum, bu garip ama aynı zamanda beni yaramaz bir heyecanla başımı döndürüyor. Ağzını tekrar klitorisime koyduğunda, boşalmam sadece bir an sürüyor.

Uçuyorum, vücudum tatlı krema gibi yumuşak ve akıcı, zevk kemiklerimin ve içimin derinliklerinde uğulduyor. Şeytan geri çekilir, topuklarının üzerine oturur, dudaklarında memnun bir gülümseme vardır.

"İşte. Şimdi tekrar deneyeyim."

ELLI İKİNCİ BÖLÜM

Acı

Vücudumun üzerinde yukarı kayıyor, kalçalarını uyluklarımın arasına yerleştiriyor. Hareket ederken, elini uyluklarımın arkasından kalçamdan dizime doğru kaydırıyor, dizim göğsüme baskı yapana kadar yukarı itiyor. Elini orada tutuyor, beni istediği gibi düzenliyor ve yüzü benim yüzümün üzerinde olacak kadar yüksekte, bir koluna dayanıyor.

Bir an için, bir şey söyleyeceğini düşündüm. Parıldayan gözleri kararır, ciddileşir. Ağzını açar, ama ben soru dolu bir ifadeyle kaşlarımı çatınca, başını sallar ve nefes verir, bir anlığına gözlerini kapatır.

Gözlerini açtığında, bekleyişin bittiğini anlıyorum. Nazikçe içeri giriyor ve bu sefer her şey mükemmel.

İnleyerek onu daha derine davet ediyorum ve o iç çekerek bacaklarımı yana doğru açıyor, içeri giriyor, giriyor, giriyor, ta ki ben doluluğumdan nefesim kesilene kadar. Vücudumuz bir öpücükle birleşiyor, düz dikenli çember girişime yaslanıyor, tamamen zararsız.

"Daha iyi mi, sevgilim?"

Ona bana öyle dememesini söylemiyorum, sadece başımı sallıyorum. Titriyorum ve çok sıcak hissediyorum, onun ağırlığı ve hacmi içimde olması ne kadar doğru hissettiriyorsa o kadar korkutuyor beni. O çok önemli ve onu her yerimde hissediyorum, sanki sadece fiziksel olarak birleşmiş değiliz gibi.

Onu ruhumda hissediyorum.

"Bakalım ne kadar sabırlı olabileceğim. Ne yazık ki kendimi tutma konusunda pek tecrübem yok," diyor utanmaz bir gülümsemeyle ve harekete geçiyor.

O kadar yavaş ve kontrollü ki, vücudumun izin verdiği kadar derine, uzun ve eşit vuruşlarla beni alıyor. Bana bakıyor, gözleri beni yerine sabitliyor ve içimi içiyor. Her keskin nefesim, her inlemem, her göz kırpmam bir tepki alıyor, sanki içgüdüsel işaretlerimi takip etmekten kendini alamıyor gibi.

Gözleri parlıyor, yüzü geriliyor, kaşları sanki benim zevkime tepki olarak acı çekiyormuş gibi birbirine yaklaşıyor. Bana o kadar uyum sağlıyor ki, bu korkutucu, ama aynı zamanda gururumu da okşuyor. Onun ilgisi çok nadir ve değerli bir şey ve ben onun tüm ilgisini çekiyorum.

"Nasıl bu kadar iyi hissedebiliyorsun?" diye mırıldanıyor, gözleri parlıyor. Zevk içimi kapladığında onu sıkıca sarıyorum. "Sadece bir ölümlü."

Hayranlık ve sinir karışımı bir ifadeyle, sözlerini daha sert ve daha hızlı bir itmeyle vurgular ve bu beni mutluluktan çılgık attırır. Durur, o kadar derine girmiştir ki, tamamen içime gömülmüştür ve öfkelenmiş gibi bana bakarak zor nefes alır.

Ama bacağımı bırakıp parmak eklemleriyle yanağımı okşadığında, bu öfke değil. Eli biraz titriyor ve gözlerini kapatıp, kendini kontrol etmeye çalışır gibi titreyerek nefes alıyor.

İçgüdüsel olarak onu sıkıca kavradım, çünkü Woland'ın kontrolünü kaybetmesi ve kontrolü ele geçirmeye çalışması, gördüğüm en tahrik edici şeydi. Tıslayarak, bir hamlede içime daha derine girmeye çalıştı.

"Eğer gerçek bir cadı olsaydın, bana büyü yaptığını düşünürdüm," diyor ve gözlerini açıyor. Gözleri yıldızlardan daha güzel parlıyor.

Kafamı sallarım. "Ne tür bir büyü?"

"Sana sonsuza kadar kapılmak istememi sağlayan türden."

Cevabım, aniden duygularla dolan boğazımda takılır ve o iç geçirir, titreyen elini saçlarıma gömer. Yavaşça, saygıyla tekrar hareket eder, sessizce sözler mırıldanır. Dudaklarından okuduğumdan, bunların ne olduğunu sadece tahmin edebilirim.

Güzel.

Tanrıça.

Cadım.

Gölgeleri aramızda birikiyor, bacaklarımın arasına samimi bir şekilde bastırıyor. Büyü içime akıyor, o kadar çok zevk veriyor ki, boşalmaktan başka seçeneğim yok. Boşaldığımda çılgık atıyorum, onu içimde sıkıca sıkıştırıyorum ve o da düşük ve şiddetli bir şekilde homurdanıyor, daha sert titriyor. Yine de, aynı hızda devam ediyor. Şiddetli zirveden sonra gevşeyip gözlerimi açtığımda, bana çılgın bir gülümseme atıyor. Gölgeleri bana tekrar saldırıyor.

Ölümlüler böyle sevişmez. Bir şekilde, büyüsünü kullanarak bedenimin sınırlarını aşıyor, normalde zirveden sonra tekrar toparlanmak için zamana ihtiyacım varken bana zevk zorla yaşıyor. Bana izin vermiyor. Orgazmlarımı istiyor, bu yüzden gölgeleri bedenime baskı yapıyor ve bana kara büyüsünü besliyor, ben de çılgılık atmaktan sesimi kaybedene kadar tekrar tekrar uçuyorum.

Kaç kez doruğa ulaştığımı saymıyorum bile. Birbiri ardına geliyorlar, biri diğerine akıyor, vücudum aşırı mutluluktan patlamak üzere.

Hâlâ hızlanmıyor, ama kısıtlamanın titremeleri uzuvlarında dolaşıyor. Dişlerini gıcırdatarak gösteriyor, sanki kendini tutmak ona acı veriyor gibi. Yine de yavaş, şehvetli temposunu koruyor, gözyaşlarım kuruyana kadar bana zevk akıtıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, ecstasy'den aklımı kaçırmış halde. Bir başka orgazm daha yaklaşıyor, içimdeki gerginlik acıya yakın, ama yine de çok güzel. "Lütfen, yapamıyorum."

Gülüştü hırıldama gibidir, alçak ve acımasız. "Ben yapabiliyorsam, sen de yapabilirsin. Biraz daha dayan. Bunun bitmesini istemiyorum."

Yere çöküyorum, vücudum keskin zevk spazmlarıyla onu daha derine çekiyor. Titreyerek nefesini kaybediyor, ritmi kesik kesik oluyor. Sanki kendini tutamıyor, daha derine, daha hızlı ve daha sert vuruyor, gölgeleri boğazımı sarıyor ama beni boğmuyor.

"Saatlerce içinde kalabilir miyim?" diye soruyor, sesi şehvetle ısınmış.

"Evet!" diye bağıyorum, onu daha yakın tutmak için tırnaklarımı derisine geçiriyorum.

Gözleri parlıyor, dudakları geri çekilmiş.

"Benim olduğunu söyle, aşkım. Son şansın," diye dişlerini sıkarak söylüyor. Boynu gerginlikten kaskatı kesilmiş.

Kafamı sallıyorum. Bu bilinçli bir karar değil, çünkü bunu yapamayacak durumda değilim. Bu, defalarca tekrarlanan bu diyalogdan doğan bir refleks.

O talep ediyor, ben hayır diyorum. Bu, varlığıma işlemiş bir kalıptır.

Yine de, beni bu kadar iyi eğitmemiş olsaydı, istediği her şeyi söylerdim. O benim içimde o kadar derin, o kadar sıcak, sert ve iyi ki, onu sonsuza kadar burada tutmak istiyorum. Ne pahasına olursa olsun.

Woland gözlerini kapatır, yüzü daha da gerilir. Gözlerini açtığı anda, kararlılıkla kararmışlardır.

"O zaman bana başka seçenek bırakmıyorsun. Korkma. Sadece bir an acıtacak."

Korkmuyorum. Ne dediğini bile anlamıyorum, çünkü başka bir mutluluk dalgası içimi kaplıyor ve vücudumu aşırı bir sıcaklıkla kızıştırıyor.

Bu kadar muhteşem bir enerjiyi içimde barındırabilecek yapıda olduğumu sanmıyorum, ama o burada ve benim de onu kabul etmekten başka seçeneğim yok.

Şeytan güçlü darbelerle bana çarpar ve boşalırken kükrer. Derinlere girer ve aniden, evet, acı hissederim. Girişimin etrafında keskin dikenler içime girer, onlarca diken sıcak, aşırı duyarlı etimi deler. Şokla çılgılık atarım ve Woland, kendi titrek orgazmı sırasında boğuk bir sesle beni susturur.

"Yakında bitecek. Üzgünüm, sevgilim. Çok üzgünüm."

Ve sonra, söz verdiği gibi, acı sona erer. İçime girdiği bölge önce soğur, sonra ısınır ve aniden sırtını tırmalayıp titremeye başlarım, çünkü başka bir güçlü zevk dalgası beni sarar, çok daha kötü, çok daha güçlü, saf sihir mutluluğa dönüşür.

Beni sıkıca tutarak bir şeyler söylüyor, ama kulaklarımda çınlayan seslerden dolayı onu duyamıyorum. Boşlukta asılı kalmışım ve her şey o kadar güçlü bir mutluluk ki, içimden beni yakıp kül edene kadar yakıyor.

Bu sonsuza kadar sürer, ama bittiğinde, hala gece. Woland'ın büyümlü ışıkları, kanopilerden bana göz kırpmıyor, parlak ve bulanık, çünkü gözlerim odaklanacak gücü yok.

Vücudumdaki gerginlik azalıyor ve tüm gücüm tükenmiş bir halde, terimle ıslanmış yastıklara yığılıyorum.

"Artık bitti. Çok iyiydin," diye mırıldanarak saçlarımı okşadı. "Sen ilk yaptığım kişisin. İlk. En sevdiğim. Çok üzgünüm."

Titreyerek nefes alıyorum, sonra bir kez daha. Ayak parmaklarımı kıpırdatıyorum. Kararımı veriyorum. Sonunda hareket edebileceğimi hissettiğimde, onun altından kaymaya çalışıyorum, ama yapamıyorum. Tüm vücudum karıncalanıyor. Vücudum onunkinden ayrılmıyor, kaçmaya çalıştıkça karıncalanma daha da şiddetleniyor.

Görüşüm bulanıklaşır ve görmek için çaba sarf etmem gerekir, ama yine de üstümde duran yüzüne bakmayı başarırım. Nötr maskesi yerindedir ve bir an için onu bu kadar mesafeli görmek canımı yakar. Neler olduğunu anlamıyorum.

"Bir süre böyle kalmamız gerekecek," diyor, sesim henüz geri gelmemiş olmasına rağmen sormak istediğim soruyu sezerek. "İşte."

Bizi nazıkçe döndürüyor, bacağımı kalçasının üzerine çekiyor. Hareket, içimi güçlü bir karıncalanma hissiyle sarsınca tıslıyorum. Sanki birbirimize dikilmişiz gibi, dikişler çekiyor ama acı yok.

Yan yatıyoruz, birbirimize bakıyoruz. Beni göğsüne bastırıyor, ben onun koluna uzanıyorum, diğer eli omurgamı okşuyor.

Konuşabilmem biraz zaman alıyor.

"Neden sıkıştık?"

Sesim sanki ses tellerim çizilmiş gibi çıkıyor. Öfori hala içimde serbestçe dolaşıyor, cildimde küçük, rastgele patlamalarla patlıyor. Sanki zevk kan dolaşımında, bir hastalık gibi her yere yayılıyor. Doğal gelmiyor, ama çok yorgunum, çok tatmin olmuşum, bunu sorgulamak için.

Belki de tüm iyi ve hoş şeylerin sınırına ulaşmışımdır. Belki de her şeyi dengelemek için biraz acı çekmem gerekiyor.

"Çünkü hamile kalmanı istiyorum," diye cevaplar Woland sakın bir şekilde, sanki bu tamamen makul bir şey gibi.

Onun sözlerine güçlü bir tepki göstermiyorum. İçimdeki her şey bunalmış ve tıka basa dolu, bu yüzden onun ne demek istediğini anlamam bile bir anımı alıyor.

"Neden?" diye soruyorum, ses tonum onunkiyle aynı.

Eğlenmeden burnunu çeker. "Beni şaşırttın. Öfke ve mücadele bekliyordum, ama görünüşe göre seni o kadar iyi becerdim ki, henüz kızamıyorsun bile. Ya da belki zehir yüzündendir. Nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Her neyse, memnunum. Şimdi çekilmeye çalışırsan canın yanar."

Dünya etrafımda sallanıyor ve ben hala ne olduğunu anlamıyorum. Tek bildiğim, bir şeylerin çok yanlış olduğu. Sesi soğuk ve mesafeli, sesinden tüm sıcaklık ve saygı dolu sevgi kaybolmuş. Tamamen farklı bir insan gibi görünüyor. Kafamı geriye doğru eğip yüzüne bakmaya çalıştığımda, beni göğsüne daha da yaklaştırıyor ve hareket etmeme izin vermiyor.

Onun teminatı olan kolye, göğüslerimin arasına batıyor.

"Kal. Yapabileceğin hiçbir şey yok," diyor, o kadar soğuk ki, omurgamdan bir ürperti geçiyor. "Ayrıca, yapabileceğimi sen söyledin."

Titremeye başlıyorum ve bu çok garip. O hala içimde, sıcak ve sert, sevişmemizin yankıları zihnimde hala taze, ama birdenbire reddedilmiş hissediyorum. Onun kollarında olmama rağmen üşüyorum ve yalnızım. Sırtımı okşamaya devam ediyor, ama hareketleri tekrarlayıcı ve anlamsız, sanki sıkılmış gibi.

"Ne zehri?" Bir süre sonra, zorlukla yutkunarak soruyorum.

Sadece zamana ve cevaplara ihtiyacım olduğunu biliyorum, her şey yoluna girecek. Ne olup bittiğini anlamadan umutsuzluğa kapılamam.

Yanan ihaneti ve acıyı derinlere gömüyorum. Bu konuda iyiyimdir. İnsanlar beni reddettiğinde hep yaptığım şey.

"Dikenlerim bir tür zehir salgılar," diye cevaplar kolayca, göğsü yüzüme çarparak. "Amaç, seni kilitlediğimde acıyı dindirmek ve zevkini ve doğurganlığını artırmak. Ama buna ihtiyacın olmamalı. Döngünü izledim ve birkaç gün içinde doğurganlığının zirveye ulaşacağını biliyorum. Bu sadece hamileliğin gerçekleşmesini sağlamak için bir önlem."

Sonunda bu, bilincimin derinliklerine işliyor. Woland, ondan hamile kalmamı istiyor.

Ama bu hiç mantıklı değil.

"Lütfen sırtımı okşamayı keser misin?" diye soruyorum, sesimin bu kadar sakın olmasına kendim de şaşırarak.

İçimde bir ateş yükseliyor, ama yavaşça büyüyor. Hala her şeyi bilmiyorum, sadece bunu bana önceden söylemeden yaptığını ve benim hiç beklemediğimi biliyorum.

Ama şimdi her şey çok açık. Örneğin, bana verdiği zaman çizelgesi. Seks yapmak istemesi. Aniden anladığımda nefesim kesildi, çünkü bu daha önce aklıma gelmemiştir, ama şimdi çok açık görünüyor. O gece nehir kenarında neredeyse benimle sevişecekti, ama o zamandan beri, samimi olduğumuz zamanlarda bile denemedi.

Şimdiye kadar. Çünkü ben doğurganım. Bunu planlamıştı.

"Elbette," diye cevaplar Woland, benimkiyle aynı derecede kibar bir ses tonuyla.

Elini sırtımın arkasına koyar, hala beni sıkıca tutar, ama en azından beni okşamaya çalışmaz. Şu anda ona bu kadar yakın olmaktan nefret ediyorum, ama sonsuza kadar burada kalacağımızı ve bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söylediğinde ona inanıyorum. Onu itmeye bile çalışmıyorum.

Bunun yerine, tüm hislerimi kilitlerim, onun içimde olmasının önemi olmaması için elimden geleni yaparım. O dokunduğu her santimetre uyuşana kadar kendi bedenimden koparım. Duygularımı iyi kontrol altına aldığımda, her şeyi zihnimin dar köşelerine saklayıp bastırdığımda, derin bir nefes alıp gerçeğe hazır olurum.

"Neden beni hamile bırakmak istiyorsun?"

O, bilmece ve belirsiz yorumlar yapmadan doğrudan cevap veriyor. Onun açıklamasına inanmaktan başka çarem yok, çünkü çok açık ve onun hakkında her zaman bildiğim şeyle uyumlu.

O aldaticı, bencil bir canavar. Ve ben bunu, onun bana ihanet etmesine izin verecek kadar uzun süre unuttum.

"Seni ele geçirmek için bir yol bulduğumu sana defalarca söyledim," diyor utanmadan ve pişmanlık duymadan. "İşte bu. Bir erkek tanrı ölümlü bir kadından çocuk sahibi olursa, o kadın ve çocuğu ona aittir. Gerçekten, Jaga,

bunu yapmak istemedim. Yeterince çocuğum var ve daha fazlasını hiç istemedim, yarı ölümlü olanları hiç saymıyorum bile. Ama bana başka seçenek bırakmadın."

Başımı sallıyorum. Elbette bunu biliyordum. Onun nihai hedefi her zaman benden daha önemliydi. Belki de benim hiç önemi yoktu. Beni bu ana getirmek için beni önemsediyini düşünmemi sağladı.

Saçlarımın ilk kez açık olduğunu gördüğünde yüzündeki büyülenmiş bakışı düşünüyorum. İstemedi ağzından kaçan tüm sevgilim ve diğer sevgi dolu sözleri düşünüyorum. Ağaç altında kanarken beni sakinleştirip kucakladığı anı düşünüyorum. Tabii ki hepsi yalandı.

Beni becerirken söylediği tüm sözleri hatırladığımda titriyorum
—tam bir aptal gibi inandığım daha fazla yalan.

Eğer o anıyı zihnimden bir yabancı ot gibi söküp atabilseydim, yapardım.

"Demek günleri saydın," diyorum uyuşmuş bir şekilde. "Ve zehir kullanarak bunun işe yaradığından emin oldun. Başka ne yaptın?"

Keskin bir kahkaha atıyor ve bu ses beni incitıyor, çok soğuk. Geri çekilmeye çalışıyorum ama o bana izin vermiyor. Pençeleri, beni göğsüne bastırdığı yerde derime batıyor.

"Seni besledim," diyor. "Çok zayıflamıştın. Bu durumun doğurganlığını etkileyeceğinden korktum."

"Anlıyorum." Ve gerçekten anlıyorum.

Bir an için, yemekle telafi etmeye çalıştığını düşündüm. Ama tabii ki, bu onun yapacağı bir şey değildi. Beni yine yıldırım çarpmış gibi

—beni ne kadar iyi aldattığını. Ve onun bana karşı bir şeyler hissettiği fikrine ne kadar aptalca bağlandığımı.

Ne kadar acınası.

"Çocuğun mu var? Az önce bunu ilk kez yaptığını söylediğini sanıyordum. Dikenler," diyorum, açıklığa kavuşturmak için. Sesim titremez bile. İnanılmaz. Sonuçta biraz haysiyetim var.

Woland gerginleşir, nefesi hızlanır. Yüzündeki kayıtsızlığın tam boyutunu görmek için geri çekilmeye çalışırım, ama o öfkeli bir homurtuyla beni engeller. Demek o kadar da sakin değilmiş. Bu küçük de olsa bir teselli.

"Ee?" diye soruyorum, cevap vermediğinde.

"Birçok şey söyledim," diye alaycı bir şekilde küçümsüyor. "Hepsine inanıyor musun?" Şimdi benim gerilip hırıldama sırası.

"Anladım," diyorum sertçe.

Alaycı bir şekilde gülüyor ve ben uzaklaşmak için içimden bir dürtü hissediyorum. Dokunuşu artık yapış yapış geliyor, varlığı boğucu.

"Hayatım, benim bir yalancı olduğumu biliyorsun," diyor ve ben dişlerimi sıkıyorum.

Ve sonra, o da benim gibi sıkışıp kaldığı ve benden kaçamadığı için, göğsünü olabildiğince acımasızca tırmalıyorum. Nefesi kesiliyor, ama beni durdurmuyor ya da itiraz etmiyor. Yarası bir anda yok oluyor zaten.

"Dikkat et, yoksa yine azacağım," diye acımasızca alay ediyor.

Tiksinti ile titrerim ve o bana iğrenç bir kahkaha atar.

"Yani bu sefer hamile kalmazsam yedek plan bu mu?" diye soruyorum, korkudan titrememeye çalışarak, bunun beni ne kadar etkilediğini anlamasını diye. "İstesen de istemesen de yine aynısını mı yapacaksın?"

Beni daha sıkı tutuyor. Ona tekrar tırnaklarımı geçirmek istiyorum ama bunun ne kadar boşuna olduğunu bildiğim için kendimi tutuyorum.

"Buna gerek kalmayacak," diyor sonunda, sesi gergin. "Yani hayır, yapmayacağım."

Şimdi de benim, tüm küçümsememi toplayarak gülme sırası bende. "Peki senin sözünün değeri tam olarak ne kadar?"

Benim ne düşündüğümü umursamıyormuş gibi omuz silkiyor. "İyi bir noktaya değindin. Şimdi, sana neden ihtiyacım olduğunu duymak ister misin? Hemen sonra istediğini söylemiştin. Öldürecek zamanımız var."

Yutkunuyorum. Evet, bilmek istiyorum. Ama ona olan azıcık güvenim de tamamen yok oldu, artık onunla konuşmak istediğimden emin değilim. Yalanları gerçeklerden ayırmaya çalışırken delireceğim.

"Neden yüzüne bakmama izin vermiyorsun?" diye soruyorum agresif bir şekilde, belki onu görürsem en azından yalan söylediğini daha kolay anlayabilirim diye umarak.

Ama kendimi kandırdığımı biliyorum. O aldatmanın ustasıdır. "Gerçekten bana bakmak istiyor musun?" diye acı bir gülümsemeyle sorar. Haklı.

Dişlerimi sıkıp "Evet" derim.

Sesli bir şekilde yutar, uzun, hafif titrete bir nefes verir ve tekrar yutar. "Peki."

Vücudumu onun yüzünü görebilecek kadar geri çekmek için biraz manevra yapmam gerekiyor, özellikle de amım onun sikine çok sıkı yapışmış durumda. Sonunda onu gördüğümde, yüz hatları tamamen sertleşmiş. Bu onun her zamanki maskesi değil. Bunun ötesinde, o kadar sertleşmiş bir şey ki, sanki bir daha asla başka bir ifade takınmayacakmış gibi görünüyor.

Gözlerimiz buluşur ve titrerim. İçimde güçlü bir güçle acı kabarcıklar oluşur ve yutarım, yutarım, tüm bu duyguları umutsuzca yerlerine geri koyarım, kendime daha kötüsünü yaşadığımı, hayatta kalacağımı, onun hiçbir şey ifade etmediğini söylerim.

Gözlerinde bir şey geçer, parlak ve içgüdüsel bir şey, ve beni homurdanarak göğsüne çeker. Sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi. Sanki acı çekiyormuş gibi.

Ya da belki de benden iğreniyordur. Burun kıvrıyorum, bu gergin anın ortaya çıkardığı her şeyi geri bastırıyorum.

"Haklısın," sesimi tekrar kontrol altına aldığımda soğukkanlılıkla söylüyorum. "Sana bakmak istemiyorum. Bana gerçeği söyle."

"Peki."

ELLI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Slawa

"Slawa'daki savaş onlarca yıldır sürüyor," diye başlar, sesi soğuk ve mesafeli. "Perun ve tanrıları, Wyraj için toprağın en büyük kısmını ayırmışlar, Weles'e Nawie için küçük bir parça ve Slawa'nın geri kalanına da küçük bir parça bırakmışlar. Çoğu insan burada yaşıyor ve sayıları çok fazla. Kalabalık, rahatsız ve sihirli hastalıklar sık sık yayılıyor."

İç çekiyorum. Yemin ederim, bana yalan söyleme fırsatını asla kaçırmıyor. "Bu savaşın topraklar için olmadığını söylemiştin," diyorum sert bir şekilde.

"Değil," diyor. "Perun ve tanrıları, hüküm sürmeye devam etmek ve muazzam atalarının ruhlarını güçlendirmek için büyüye ihtiyaç duyuyorlar. Bu yüzden, çoğu insanın yaşadığı Slawa'ya ait tüm topraklar, yüksek, büyülü bir çitle çevrilidir. Çitin görevi, orada yaşayan herkesin büyüsünü emmektir. Daha fazlasını elde edemeyenler veya başlangıçta yeterince büyüye sahip olmayanlar ölür veya bitkisel hayata girerler."

"Oh."

Ona inandığımı söyleyemem, ama çok güçlü hissettiği bir şey gibi, şiddetli bir nefretle konuşuyor. Söyledikleri doğruysa, haklı. Bu, ölümlülerin savaşlarına benzemiyor.

"Halk isyan ediyor. Perun birkaçını yıldırımla vurarak ibret olsun diye gösteriyor. Onlar biraz daha isyan ediyor, o da tekrar vuruyor. Bu boşuna bir savaş ve sizi detaylarla sıkmayacağım. Ancak, birkaç ay önce casuslarımızdan çok daha büyük bir tehdit hakkında haber aldık. Perun ölümlülerin dünyasına bakıyor ve bu topraklardan da sihir emmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor. Bunu başardığında, yenilmez olacak."

Omurgamdan bir titreme geçer ve Woland nazikçe okşayarak onu yatıştırır. Boğazımı temizlerim ve o durur, avucunu belimin altında tutar.

"Benim bununla ne ilgim var?" diye soruyorum.

Yumuşak bir kahkaha atar. "Hiçbir şey ve her şey."

"Cevabın buysa, yemin ederim, sikini kesmenin bir yolunu bulurum," diye homurdanırım.

Eğlenerek burnunu çeker ve bir an için her şey eskisi gibidir. Ama sonra Woland hafifçe hareket eder, uzunluğu içimde sallanır, dikenleri çekilir ve ben onun ihanetinin soğuk gerçekliğine geri dönerim.

"Nyja bir Nawie tanrıçasıdır," diye cevaplar. Bu ne buraya ne de oraya ait bir cevap, ama devam etmesine izin veriyorum. "Weles tarafsızdır, ama tanrılarının bir taraf seçmesine izin verir ve Nyja, Perun'a karşı savaşı. O aynı zamanda bir kahindir. Çok güçlü bir kahin. Perun'un ölümlü dünyayla ilgili planlarını öğrendikten sonra, bir kehanette bulundu."

Yine titriyorum. Parmakları bana karşı spazm geçiriyor, ama elini sabit tutuyor. "Ne kehaneti?"

"Genç bir kadın hakkında," diye cevaplar, sesi yumuşaktır. "Hayatta olmaması gereken genç bir ölümlü kadın. Alnında on iki yaşında öleceği yazan bir işaret olan, ama o yaşı çoktan geçmiş, hayatta ve yürüyen bir kadın. Atalarının ruhuna sahip olmayan ve bu yüzden büyüye yatkın olan güzel, kurnaz bir kadın."

Sırtımda tüylerim diken diken oldu ve gözlerimi kırpıştırarak önümdeki pürüzsüz, koyu tenine baktım, zihnim uğulduyordu. Son kısmı hariç, her şey mantıklı geliyordu, saçma olsa da.

"Atalarının ruhuna sahip değil mi?" diye soruyorum, inanamadan. "Bu nasıl mümkün olabilir? Perun'un her ölümlüye, henüz annelerinin karnındayken bu ruhu verdiğini söylemiştin. Öyleyse nasıl olur da onda bu ruh olmaz?"

Düşünceli bir şekilde mırıldanır. "Nadir görülür ama hiç duyulmamış bir şey değil. Mamunlardan bahsetmiştim sanırım. Onlar ve birkaç başka tür bies, güç elde etmek için ataların ruhlarını çalarlar. Leyleklere saldırırlar, çünkü bir ruh bir kez yerleştiğinde, ölümlü ölene kadar onu çıkarmak imkansızdır. Yani ruhun muhtemelen yolculuk sırasında çalınmıştır. Bu yüzden ruhsuz doğmuşsun."

Parmakları yine seğiriyor, sanki bir şey yapmak istiyor ama kendini tutuyor gibi.

"Bu yüzden sen saftın."

Saf. Benim ne olduğumu ifade etmek için ne garip bir kelime: bir cadı, ölümün habercisi, şeytanın haksızlığa uğramış sevgilisi.

"Ruhumun olmadığını nereden biliyorsun? Ben olduğumu nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

Yine hareket etti ve vücudum tepki verdi, içimden gelen bir güçle onu daha sıkı sıktım. Kendimden nefret ederek küfrettim. Keskin bir nefes aldı.

"Üzgünüm. Hareketsiz kalmaya çalışacağım," dişlerini sıkarak diyor.

Ve ben yine kafam karışır. Sanki bana karşı nazik olmak zorunda gibi, ama sebebi ne olursa olsun, ben buna kanmam. Yine beni incitecek.

"Nasıl?" diye sorumu tekrarlıyorum.

"Çünkü sana kanımı verdikten sonra sihir yapabiliyordun," diyor. "Ataların ruhu bu yeteneği engellerdi. Ve çünkü Wiosna'yı duyabiliyordun, ki o da tesadüfen atalarının ruhu olmadan doğmuştu. Senin gibi birçok insan fısıldamaya yönelir, çünkü yeteneklerini ifade etmenin tek yolu budur."

Yetenekler. Wiosna'nın yaptığı büyüler, köy hayatımız ve tanrılar hakkında saygısız, sık sık fısıldayarak yaptığı eleştiriler aklıma geliyor. Sonra bana ruhumu getirdiği söylenen leylek hakkında anlattıklarını düşünüyorum. Ne kadar telaşlı görüldüğünü, tüylerini kabarttığını. Belki saldırıya uğramış, paketini çalmışlardı.

Ve sonra, benim büyüm. Nasıl ortaya çıktığı. Ne kadar güçlü olduğu. Sürekli dışarı çıkmaya devam ettiği için onu nasıl mühürlemek zorunda kaldığı.

Woland uzun süre düşünmeme izin vermiyor, konuşmaya devam ediyor.

"Ama ilk işaret ve son teyidim, sen kutsal çemberimize girdiğinde oldu. Başka hiçbir ölümlü bunu yapamaz. Ataların ruhları onları geçmesine izin vermez."

Nefesim kesildi. Demek o gece Bogna bu yüzden çembere girememişti.

"O zamandan beri biliyordun," diye fısıldıyorum. "Ama neden... Neden Kupala Gecesi'ne geldin ki? Nyja neden oradaydı? Ya diğerleri?"

Uzun ve yorgun bir nefes verir.

"O gün bir büyü yaptın. Weles'in adını çağırdın. Kehanetteki ölümlü kişiyi arıyorduk, bu yüzden büyü yapan herkesi yakından inceledik. O büyüyle dikkatimizi çektin ve sonra tanıştığın Rodzanica Dola sana baktı ve alnında yazan kaderinizi gördü."

"Ve yazdığına göre on iki yaşında ölecektim," diye mırıldandım, her şeyi bir araya getirmeye çalışarak.

"Evet." Derin bir nefes alır, göğsü yanağıma doğru genişler. "Bana ne olduğunu anlatır mısın? Tehlikede miydin? Biri sana zarar verdi mi?"

Dişlerimi sıkıp başımı sallarım. "Anlaşma öyle değildi."

"Sanırım değildi," der, üzgün bir gülümsemeyle. "Ama yine de bilmek istiyorum."

"Zamanı kontrol etmek senin için bu kadar kolaysa, neden geri dönüp kontrol etmiyorsun?" diye terslerim, onun daha önceki ihanetinin hatırası öfkemi daha da artırır.

"Ben sadece şimdiki zamanı manipüle edebilirim. Geçmişe geri dönmem mümkün değil," dedi ve ben, bunu bu kadar kolayca paylaştığı için şüpheyle homurdandım.

Muhtemelen başka bir yalan.

"Jaga, umarım bunu aşabiliriz," diyor ve beni kendine daha yakın çekiyor. "Yapmam gerekeni yaptım ve seni incittim, ama inan bana..."

"Hayır," diye sözünü kesiyorum, göğsümdeki acı boğazıma kadar yükseliyor. "Bana söyleyeceğin daha çok şey var. Kehanet benim hakkımda ne diyordu, eğer gerçekten ben isem?"

"Öyle," dedi tereddüt etmeden. "Ve savaşın dengesini senin belirleyeceğini söyledi. Seni ele geçiren kazanacak."

Nefesim kesilir ve yumruklarımı sıkarım, bu gerçeğin büyüklüğü beni ezip geçer. Başka bir dünyada, çeşitli ırk ve türlerden yaratıkların öldüğü bir savaş var ve her şey bana bağlı mı? Aklım almıyor ve burnumdan soluyorum.

"Bu hiç mantıklı değil."

"Kehanetler nadiren mantıklıdır."

"Ama bu nasıl bir şeyi değiştirecek ki?" diye patladım.

Sırtımı okşadı ama öfkeyle homurdandığımda hemen durdu.

"Bilmiyorum, Jaga. Belki de seni sahiplenmiş kişinin yanında savaşırısın. Belki de sadece senin varlığın bile işleri değiştirir. Belki de savaşı kazananlar senin çocukların olur. Bekleyip göreceğiz."

Karanlık bir şekilde burnumu çektim. *Çocuklarım*. Onun küstahlığı sınır tanımıyor.

Bir süre sessizce uzanırız ve ben öfkelenirim, giderek daha fazla öfke kıvılcımlanır, ta ki ateşlenip harekete geçmeye can atana kadar. Onunla bu şekilde sıkışıp kalmış olmam ateşe körükle gider.

"Bana neler olduğunu anlatıp yardımımı istemek aklına bile gelmedi mi?" Bir süre sonra, öfkeden titreyen sesimle soruyorum.

Çünkü bunu yapabilirdi ve ben de ona yardım ederdim, bundan eminim. Ama bunun yerine... Bütün bunlar oldu. Bir sürü insan öldü. Bütün o kavgalar, mücadeleler, ihanetler, sonunda da beni onun çocuğunu doğurmaya zorlaması. Bu kötü bir şey, ama daha da kötüsü, aptalca bir şey. Boşa giden onca çaba.

Woland o kadar içten güler ki, titrer ve beni de sarsar. Tırnaklarımı beline geçiririm, ama o daha da yüksek sesle güler, o kadar yüksek sesle ki, yakındaki kuşlar öfkeyle cıvıldamaya başlar.

"Bütün ormanı uyandıracaksın," diye mırıldanıyorum.

O da durmaya çalışır, birkaç kez daha kıkırdar. Sonunda gözlerinden yaşları siler ve ben sabırsızlıkla homurdanırım.

Onun dikenlerinin çıkmasını sabırsızlıkla bekliyorum.

"Jaga. Sevgilim. Canım," diyor, sesi neşeyle doludur. "Üzgünüm, ama senin iyi bir kalbin yok. Bir grup tanrı sana gelip savaşlarının senin seçimine bağlı olduğunu söylese, onlara inanır ve Slawa'nın fakir vatandaşlarına yardım etmek için kendini birine teslim eder miydin? Yoksa başka seçenekleri de değerlendirir miydin? Sonuçta Perun'un bana göre sunabileceği çok daha fazla şey var. Senin gibi akıllı, hırslı bir kadın ona giderdi, sence de öyle değil mi?"

Onun açıklamasını dikkate alacak kadar öfkeli olduğum için, sadece ona zarar vermeyi hedefliyorum. "Bir konuda haklısın: bana sunabileceğin hiçbir şey yok ve evet,

senin dışında herhangi birine gitmeyi tercih ederim. Peki neden beni sen talep ettin? Bir sürü kişi vardı. Nyja yapamaz mıydı? Ona evet derdim. Ya da Strzybog. Senin aksine, o yeterince hoş birisi. Eminim kabul ederdim."

O, yüzünü başımın üstüne bastırarak homurdanıyor. "Hayır. Sadece ben."

"Beni hamile bırakabilirsen," diye tıslarım, ama çok erken çok fazla şey söylemeden önce ağzımı kapatırım.

Woland, hiç aldırmadan alaycı bir şekilde güldü.

"Yaşlı olabilirim, ama erkeksiyim. Benden bir çocuk sahibi olacaksın. Ve söylediklerime rağmen, mutluyum. Bir kadına duyduğum sevgi ve saygıdan doğan ilk çocuğum olacak. İkinizi de koruyup geçindireceğim. Slawa'da, sadece senin için bir ev hazır. Konforlu ve büyük. Orada mutlu olacaksın."

Gerginleşiyorum. "Slawa'da mı? Ne demek istiyorsun?"

Kısa bir kahkaha attı. "Jaga, ben aptal değilim. Hamileliği sonlandırmanın yollarını bildiğini biliyorum, bu yüzden 24 saat gözetim altında tutulacaksın. Seni korumak için hizmetçiler ve korumalar olacak ve ben de seni düzenli olarak kontrol edeceğim. Hamile kaldığın andan itibaren bana ait olacaksın. Birkaç gün içinde kesin olarak öğreneceğiz."

"Slawa'ya gitmek istemiyorum," diyorum, içim korkuyla dolup taşıyor.

Woland geri çekilir ve tekrar birbirimize bakarız. Bu sefer maskesi yoktur ve yüzündeki ifade, sevgi ve öfkenin tuhaf bir karışımıdır.

sinirlenmenin tuhaf bir karışımıdır.

"Orada güvende olacaksın. İhtiyacın olan her şey sağlanacak. Burada senin için hiçbir şey olmadığını fark etmedin mi? Jaga, senin kaderinde Slawa'ya gelmek ve benimle birlikte olmak vardı. Hadi, şimdi gidelim."

İtiraz etmek için ağzımı açarım, ama konuşamam. Etrafımızdaki ışıklar kaybolur, dünya tam bir karanlığa gömülür ve hem hızlı bir hareket hem de hareketsizlik hissi vardır, sonra düşeriz.

Kokulu, yumuşak çimlerin üzerine düşüyoruz. Çevremizde çekirgeler cıvıldıyor. Woland'ın ışıkları olmasa bile, gece evimizdekinden daha parlak. Titreyerek yukarı baktığımda, ayın burada çok daha büyük olduğunu görüyorum, ışığı gümüş rengi ve saf. Yıldızlar tuhaf görünüyor. Hepsi eşit parlaklıkta, keskin ışık noktaları, adını bilmediğim takımyıldızlar halinde gökyüzünü süslüyor.

"Hoş geldin," diye mırıldanıyor Woland, beni üstüne gelene kadar yuvarlıyor.

Ellerimi göğsüne dayayıp kendimi olabildiğince yukarı kaldırıyorum. Dikenleri hâlâ bizi bir arada tutuyor.

"Buna hakkın yoktu," diye homurdanıyorum, daha rahat oturmak için üzerine oturuyorum. "Ben kabul etmedim."

Kolunu başının altına koyar ve yavaşça gülümseyerek bana bakar.

"Her hakkım vardı. Sen bana aitsin. Sonunda."

Çıplak koltuk altını izlerken, evde bıraktığım bıçağı hayal ediyorum. Onu öldürmese bile, oraya bıçaklarsam canı yanar. Ve bıçağı yeterince iyi açıyla saplarsam, belki kalbini delebilirim.

"Cinayet düşünceleri kuruyorsun," diyor, boş elini kalçama koyarak. İçimdeki penisi şişiyor ve beni tekrar sikmek istediğini biliyorum. "Senden özür dilememe izin ver. Barışalım. İyi olacak, göreceksin. Sana iyi davranacağım."

Acı bir şekilde gülüyorum, gökyüzüne bakıyorum. *Slawa*. Planımda bunu hesaba katmamıştım ve ne yapacağımı bilmiyorum. Etrafıma bakıyorum, ileride bir ev görüyorum. Arkamda bir orman var, ağaçlar evimdekinden çok daha uzun, çok daha büyük. Korkutucu ve yabancı. Sonuçta onunla kalmak en iyisi olmaz mı diye düşünüyorum. En azından yolumu bulana kadar.

Ormanda, çalılıklarda soluk gümüş rengi bir parıltı görüyorum. Eğrelti otu çiçeği. Woland'ın dediği gibi, burada nadir bir şey değil.

"Burası senin evin," diyor, başının üstünü işaret ederek.

Pencereler karanlık olduğu için pek bir şey göremiyorum, ama burası benim evimdeki en büyük kulübeden bile çok daha büyük. Bir şey içimi kemiriyor ve sonunda ne olduğunu anlıyorum.

"Benim evim mi?" diye soruyorum yavaşça. "Ve beni düzenli olarak kontrol edeceksin, öyle mi dedin?"

Omuz silkiyor. "Seninle yaşayamam. Ben güvenli bir insan değilim. Bana çok pahalıya mal oluyorsun, zarar görmene izin veremem."

Ama tek duyduğum şey *sahiplenme*. Beni satın aldığını düşünüyor. Yaralanmamam veya bozulmamam için beni bir kenara koymayı planlıyor. Beni görmek isterse görecektir, ama bu her zaman onun tercihi olacak. Bana onu aramak için özgürlük vereceğini sanmıyorum.

Onun böyle biri olduğunu, her zaman böyle olduğunu fark ettiğimde göğsüm acıdan parçalanıyor. Ve adil olmak gerekirse, beni uyarmıştı. Tam da böyle olacağını söylemişti: beni sahiplenecek ve ilgisini kaybedecekti.

Bu eve hapsedileceğim, gardiyan kılığına girmiş gardiyanlar tarafından izleneceğim ve onun gerçekten istemediği bir bebeği doğurmaya zorlanacağım. Tıpkı boynumdaki kolye gibi, bebek de bir rehin olacak. Beni kontrol altında tutmanın bir yolu.

Hayattan istediğim bu değil. Kesinlikle değil.

"Üzülme, sevgilim," diyor, yüzümü nazikçe avuçlayarak. "Savaşı senden ve bebeğimizden uzak tutacağım. Ve sen güvende olacaksın. Bu arada, bunu çıkarayım. Bu işaret ölümlü dünyada işe yarıyordu, ama burada seni diğerlerinden ayıracak. Bir gün onu daha mahrem bir yerine koyacağım. Böylece kime ait olduğunu bileceksin, ama hedef olmayacaksın."

Başparmağını çenemin üzerinde gezdiriyor, cildim karıncalanıyor. Rahat bir nefes alıyorum, çünkü o izi ondan nefret ettiğim kadar nefret ediyordum. En azından artık yok.

Woland yüzümü okşayarak bana ciddi bir şekilde bakıyor. Dişlerimi sıkarak ona güvenemeyeceğimi kendime hatırlatıyorum.

"Seni ölümsüz ve genç tutacağım," diye fısıldadı. "Ve sen benim sadık olmamı istediğin için, sana bunu söz veriyorum. Barışacağız. Artık sen benimsin."

Ama cevap vermiyorum. Göğsümde dönen, güçlü ve parlak enerjileri hissetmekle meşgulüm. O içime girdiğinde mühür kırıldığında çok acıdı, ama şimdi o acı yok oldu. Tek hissettiğim, damarlarımın içinde dönen vahşi, evcilleştirilmemiş büyü.

Ve hepsi benim. Onun değil.

Tek korkum, onu kullanamayacak olmam, ama o zaman da, ona sahipken onun büyüsunü yeterince iyi kullanmayı ve kontrol etmeyi öğrenmiştim. Bu da aynı olmalı. Sadece niyetimi amaçla yönlendirmem gerekiyor.

Woland'ın kanının bulunduğu küçük kristal şişe hala göğüslerimin arasında asılı duruyor, dokunulmamış. Ondan bir damla bile almadım.

İhtiyacım olan her şeye sahibim.

Bacaklarımın arasında giderek daha fazla karıncalanma hissettiğimde, onun dikenlerinin her an serbest kalacağını biliyorum.

O da bunu hissederek zevkle iç çekiyor.

"Çok uzun zamandır kimseyle sevişmedim," diyor pişmanlık duymayan bir gülümsemeyle. "Çünkü kimse beni senin kadar heyecanlandırmıyor. Söylesene sevgilim, neden bir kez daha yapmıyoruz? Zarar çoktan verildi. İçine o kadar derine boşaldım ki, bana bir bebek vermekten başka seçeneğin yok."

Penisi hala içimde sert. Bir an sonra, dikenler serbest kalır ve ikimiz de tıslarız. Deneme amaçlı hareket ederim ve o memnun bir homurtuyla kalçalarını esnetir.

Gülümserim ve onu sürmeye başlarım.

"Benim güzel cadım," diyor saygıyla, iki eliyle kalçalarımı tutarken yüzüme bakıyor. "İşte böyle. İstedğini al. Çok iyi hissettiriyorsun. Herkesten daha iyi."

Acı bir şekilde gülmemek için dilimi ısııyorum. Daha önce buna kanmış olmama inanamıyorum, ama artık daha iyi biliyorum. Onun her sevgi dolu sözü, her sözü ve sevgi gösterisi pis bir yalan. Ama içimde iyi hissettiriyor, bu yüzden tam olarak dediği gibi yapıyorum — alıyorum. Kısa süre sonra, gölgeleri klitorisime uzanıyor ve elini boğazıma dolayarak, ben orgazm olana kadar boğuyor, dalgalar halinde onun etrafında kasılmalar yaşıyorum.

Beni bırakır ve hayranlık dolu, parıldayan gözlerle bana bakar. Birkaç nefes sonra boğulurum ve onu tekrar binmeye başlarım. Gözlerini gözlerime kilitleyerek bana bakar ve kalçalarını esnetir. O kadar güçlü ki, her itişinde beni kolayca kaldırır.

"Woland? Sonunda sana anlatmaya karar verdim."

"Ne?" diye soruyor, zevki artarken. "On iki yaşındayken olanlar hakkında."

"Bekleyemez mi, aşkım?" diye soruyor, tüylerimi diken diken ediyor.

Aşkım. Utanmaz piç.

"Hayır, bekleyemez. Bana olan şey bir yara izi bıraktı. İşte buradaki."

Elini tutup karnımın altına götürüyorum. Yara izi soluk, çünkü bitkisel merhemlerle tedavi ettim ve işe yaradılar, çünkü yara izi oluştuğunda yeterince gençtim. Benden başka kimseye muhtemelen çatlak gibi görünüyordur.

Woland onu hissederek homurdanıyor. Gülümsüyorum.

"Bıçakla bıçaklandım. Derine girdi. Tamamen."

Onun üzerine atlıyorum ve o kaşlarını çatıyor, söylediklerimin bir kısmı ona ulaşıyor, ama yeterince hızlı değil. Zevk ve zaferle sarhoş. Kendinden çok emin.

Tıpkı bir erkek gibi.

"Benim de içimde yara izleri var," derim, sakinleşerek. Penisi içimde gergin, sert ve sıcak, ben de onun üzerinde sürtünürüm, nefesinin kesilmesinden zevk alırım.

"O yaralar bundan daha büyük. Ve tedavi edilemezler. Wiosna benim için hiçbir şey yapamadı. Ben de hiçbir şey yapamadım."

Kalkıp uzaklaşıyorum. Penisi, Slawa'nın büyüğü ay ışığında, onun ve benim heyecanıyla parılıyor, hala sert. Dirseklerinin üzerine kalkıyor, bana derin bir kaş çatarak bakıyor. Hızlı davranmalıyım. Onu hafife alamam.

"Bu, bana sahip olduğun tüm zehri verebilirsin, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez demek," diyorum, yavaşça geriye doğru yürüyerek.

Benim hapishanem olmasını istediği evden uzaklaşıyorum. Muhtemelen canavarlarla dolu ormana doğru yürüyorum. Ama onun yerine vahşi bir canavarı tercih ederim. En azından beni hamile bırakmak için plan yapmaz.

"Sonsuza kadar benim amımda kalabilirsin, ama bunun hiçbir anlamı olmaz," diye sakin bir şekilde devam ediyorum, o ise oturup gözleri yanarak bana bakıyor.

Anlamaya başlıyor.

"Ben kısırım. Sana asla çocuk veremeyeceğim."

Dönüp koşuyorum. Öfkeyle kükrüyor, ama arkama bakmıyorum, çünkü hemen arkamda olduğunu biliyorum. Terli elimle kolyemi yakalayıp niyetimi odaklayarak, çaresiz hedefimi ona döküyorum.

Beni bulamassın. Gölgelele bana dokunmassın. Nerede olduğumu bilmassın. Beni bulamassın.

Ve büyüüm *akıyor*. Elim ısınır, kalbim çarpar, sadece efordan değil, damarlarımda şarkı söyleyen tüm güçten dolayı. Zirveye ulaştığında, onu durduracak hiçbir duvar yoktur. Kolyeme dökölür, onu büyüümle doldurur, niyetim kırmızı renkte parlar.

"Jaga!" Woland o kadar yüksek sesle bağırır ki, çıplak ayaklarımla altındaki zemin titrer.

Ağaçların arasında koşarım, ama o yakındır, uzun bacakları benimkinden daha hızlıdır. Gölgelele bana uzanır ama beni durduramazlar, büyüüm karşısında çaresizdirler.

Eğrelti otlarının arasına koşar ve alçakta asılı bir dalın altına saklanırım. Yine de nefesini yakınımda duyarım, öfkesi sırtımda bir sıcaklık gibi atar.

Beni yakalarsa, kendini tutabileceğinden emin değılim. Her şeyi yapabilir.

Bu yüzden daha hızlı koşuyorum, ona izin vermemeye kararlıyım. Dönmek için bir ağaca tutunuyorum, kabuğı elimi çiziyor. Çalılar çıplak bacaklarıma dolanıyor, ama onların beni yavaşlatmasına izin vermiyorum.

Aramızda yeterince mesafe olduğunda, arkama bakmaya cesaret ediyorum. Yakınımda, ama kendime biraz zaman kazandım.

Heyecan ve korkuyla kalbim çarparken durdum ve iki elimi de ona doğru uzattım, avuç içlerim açıldı, parmak uçlarımda gücümün karıncalanmasını hissettim.

"Uç!" diye emrediyorum.

Benden bir büyü seli fişkırtıyor ve Woland havaya fırlatılıyor, ormanın içinden uzaklara ve hızlıca atılıyor, ta ki bir insandan daha uzun bir eğrelti otu kümesi içinde kaybolana kadar.

Sert bir gülümsemeyle uzaklaşıyorum, onu geride bırakarak. Kaderim beni bekliyor ve bu, şeytanın malı olmak değıl.

Bunun için çok güçlü ve çok hırslıyım.

1. KİTABIN SONU

Sonsöz

*Devil's Deal'*ı okuduğunuz için teşekkürler! Umarım bu kitapla harika bir kaçış macerası yaşamışsınızdır.

Lütfen, bu heyecan verici son için benden nefret etmeyin! Ne yazık ki, bu gerekliydi, çünkü ne Woland ne de Jaga yakın zamanda kısa bir "Şimdilik Mutlu Son"a meyilli değiller. Ve eğer onların hikayesini hiç ara vermeden yazsaydım, bin sayfadan fazla olurdu.

İkinci kitap 20 Mart 2025'te, yani bahar ekinoksunda çıkacak. Bu arada, bu kitap 21 Haziran'da, yani yaz gündönümünde çıktı. Bu yayın düzenini çok seviyorum ve bu tarihlerin büyüğü olduğunu düşünüyorum.

Bu Son Sözü yazdığım anda (Haziran 2024), bu kitabı bitirdikten sonra çok duygusal ve hassas olduğum için, onun benim için ne kadar anlamlı olduğunu ayrıntılı olarak anlatamıyorum. Doğru kelimeleri bulursam, ikinci veya üçüncü kitabın sonuna ekleyeceğim.

Şimdilik, Slav folkloru ve mitolojisine bu kadar derin kökleri olan bir hikaye yazmanın benim için bir zevk ve ayrıcalık olduğunu söyleyeyim. Ama daha da önemlisi, kalbimden gelen bu kitabı yazmak benim için harika ve ürkütücü bir macera oldu.

Bu hikayenin birçok unsuru benim için çok kişisel. Örneğin, şeytanın adını söyleme korkusu doğrudan benim çocukluğumdan alınmıştır.

diabel (şeytan) demekten kaçınmak için, büyükannem bana ve kız kardeşime ona *ogoniasty*, yani kuyruklu olan demek öğretmişti.

Jaga'nın kullandığı bazı bitkiler, büyükannemin çeşitli rahatsızlıkları tedavi etmek veya doğal kozmetik ürünler yapmak için kullandığı bitkilerle aynı. Bahçesinde benden daha büyük devasa sığırkuyruğu bitkileri yetiştirirdi. Bitkisel tedaviler, tentürler ve kendi elma sirkesini yapardı.

Leylekler ve gelincikler, mevsimlerin değişmesiyle ilişkilendirdiğim en güçlü sembollerden bazılarıdır. Çocukluğumun geçtiği evin yanındaki nehir bu kitaptakinki kadar geniş olmasa da, okuldan eve dönerken her gün nehir kıyısında yürürdüm ve güneşli ve bulutlu günlerde ışığın su yüzeyinde nasıl farklı şekilde oynadığını gözlemlerdim.

Evimin yakınındaki ormanda bisiklet sürmeye gittiğimde, lichu'yu arardım.

Kısacası, bu serinin fantastik dünyası benim için çok değerli. Umarım sizin için de aynı derecede değerli ve büyümlü olur, içindeki tüm karanlığa rağmen.

[Instagram'da](#) beni takip edin veya www.laylafae.com adresinden haber bültenime üye olun.

Kaynakça

Slav mitolojisi, folkloru ve halk inançları hakkında daha derin bilgi ve anlayış kazanmak için okuduğum kitaplar aşağıda listelenmiştir. Bu kitaplar, araştırmamın sadece bir parçasıydı. Örneğin, zmora ile başa çıkmanın en iyi yolunu, fısıltı ve büyüye adanmış bir Facebook grubundan öğrendim.

Bobrowski, Jakub ve Mateusz Wrona. Mitologia słowiańska [Slav Mitolojisi]. Wydawnictwo BOSZ, 2022.

Laprus, Joanna. Słowiańskie boginie ziół [Slav Bitki Tanrıçaları]. Świat Książki, 2022.

Sala, Bartłomiej Grzegorz. Wśród polskich syren, rusałek, meluzyn, świtezianek i innych wodnych panien [Polonyalı Deniz Kızları, Rusalkalar, Melusinler, Su Perileri ve Diğer Su Kızları Arasında]. Wydawnictwo BOSZ, 2020.

Tuwim, Julian. Czary i czarty polskie [Polonya Büyücülüğü ve Şeytanlar]. Wydawnictwo Iskry, 2010.

Vargas, Witold ve Paweł Zych. Bestiariusz słowiański [Slav Bestiary]. Wydawnictwo BOSZ, 2019.

Wierzbicki, Łukasz. Drzewo: mity słowiańskie i inne opowieści [Ağaç: Slav Mitleri ve Diğer Hikayeler]. Pogotowie Kazikowe, 2016.

Zysk, Tadeusz, editör. Duchy Nocy Kupały [Kupala Gecesi Hayaletleri]. Wydawnictwo Zysk i S-ka, 2022.

Layla Fae'nin kitapları

Jaga ve Seytan

Şeytan'ın Anlaşması
Şeytan'ın Kaderi
Şeytan'ın Dansı

Parmak Yalayan Canavarlar

Draco: Bir Ejderha Şefinin Aşk
Hikayesi Trickster: Eski Bir
Tanrının Aşk Hikayesi
Bay Hyde'a Aşık Olmak: Paranormal Akademi Müdürü Romantizmi

Aranjman Canavar Eşleri

Buz Deviyle Evlilik
Orkla Evlilik Lich'le
Evlilik Jack Frost'la
Evlilik
Basilisk ile evli

Cadılar Bayramı

Hayaletleri

Çalınan
Oyulmuş İçini
Boşaltılmış

Canavar Güvenlik Ajansı

Yılan Tarafından Korunan
Vodnik Tarafından Korunan
Hayalet Tarafından
Korunan

Karanlık ve Çarpık
GHOUL

İçindekiler

[İçerik Notu Telaffuz](#)

[Kılavuzu Adanmışlık](#)

[Jaga](#)

[1. Kurban](#)

[2. Yak](#)

[3. Gelincikler](#)

[4. Ateş](#)

[5. Kraliçe](#)

[6. _](#)

[Tanrılar](#)

[Woland](#)

[7. Şarap](#)

[8. Kan](#)

[9. Dans](#)

[10. Sürgün](#)

[11. Nehir](#)

[12. Boynuz](#)

[13. Gitmiş](#)

[14. Civanperçemi](#)

[15. Kuzular](#)

[16. Isırgan](#)

[17. Fısıldayan](#)

[18. Sesler](#)

[19. Canavar](#)

[20. Kasap](#)

[21. _Kupa](#)

[22. Faul](#)

[23. Bıçak](#)

[24. Rakip](#)

[Nehir Kenarındaki Şeytan](#)

[25. İsim](#)

[26. Anlaşma](#)

[27. Leylek](#)

[28. Kadın](#)

[29. Büyüler](#)
[30. Zmora](#)
[31. Özgür](#)
[32. Üfleme](#)
[33. Pazarlık](#)
[34. Rodzanica](#)
[35. Poludnica](#)
[36. Ruh](#)
[Kuşu](#)
[37. Öğlen](#)
[38. Lore](#)
[39. Chors](#)
[40. _](#)
[Yanmış](#)
[Poludnica](#)
[41. Sessizlik](#)
[42. Damgalı](#)
[43. İbadet _](#)
[44. Vahşi](#)
[45. İşaretler](#)
[46. Nawka](#)
[47. Eğlence](#)
[48. Kafa](#)
[49. Rusalka](#)
[50. Teminat](#)
[Kolye](#)
[51. Tatlı](#)
[52. Acı](#)
[53. Slawa Son Söz](#)
[Kaynakça Layla](#)
[Fae'nin Kitapları](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM